

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR
KRISTEN ASHLEY

Soaring

—A MAGDALENE NOVEL—

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Yükselen
Kristen Ashley
Yayınlayan: Kristen Ashley

Kristen Ashley'nin diğerk kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick
Rock Chick Kurtarma
Rock Chick Kurtuluşu
Rock Chick Renegade
Rock Chick İntikamı
Rock Chick Hesaplaşma
Rock Chick Pişmanlık
Rock Chick Devrimi

The 'Burg Serisi:

Senin İçin
Huzur
Altın İz
Kalbin Oyunları Söz

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele Geçir
İçindeki Ateş

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam

Vahşi
Adam
Hukuk
Adamı
Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Vahşi Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin

Magdalene Serisi:

Yükselen İrade

Üç Serisi:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığım
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Raid
Deacon

Kristen Ashley'nin diğer eserleri:

Masal Gerçek Oluyor
Cennet ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate Evi Üç
Dilek

www.kristenashley.net

Smashwords Sürümü, Lisans Notları

Tüm hakları saklıdır. 1976 tarihli ABD Telif Hakkı Yasası uyarınca, yayıncının izni olmadan bu kitabın herhangi bir bölümünün taranması, yüklenmesi ve elektronik olarak paylaşılması, yasadışı korsanlık ve yazarın fikri mülkiyetinin çalınması anlamına gelir. Yazarın haklarını desteklediğiniz için teşekkür ederiz.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür veya kurgusal olarak kullanılmıştır. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tesadüfidir.

Telif hakkı © 2014 Kristen Ashley İlk

e-kitap baskısı: 16 Mart 2015

İlk baskı: 16 Mart 2015

Önsöz

Yeni Bir Başlangıç

Büyük odanın ortasında duruyordum, uzun, yüksek pencere duvarından kayalıkların üzerine köpüren Atlantik Okyanusu'nun gri manzarası görünüyordu, mobilyalarım (çoğunlukla) istediğim yerdeydi, geri kalan alan ise yüksekte istiflenmiş kutularla doluydu.

Çok fazla eşya getirmiştım.

Onları gözden geçirmeliydim. Gereksiz olanları ayıklamalıydim. Bazı eşyaları atmalıydim. Yeni bir başlangıç yapmalıydim.

İhtiyacım olan buydu.

Orada olmamın sebebi

buydu. Yeni bir başlangıç yapmak.

Bununla ilgili sorun, bunu yapmak için geri dönüp geçmişteki hatalarımı düzeltmem gerektiği idi.

Sanki en büyük hata düşüncelerimle yaratılmış gibi, kapı zilimin çaldığını duydum.

Fotoğraflardan başka hiçbir şeye bakmadan uzaktan ev satın aldığım için, kapı zilini duymamıştım elbette. O anda duyduğumda, evin geri kalanı kadar çarpıcı ve zarif olmasına şaşırdım. Sanki tam da oraya ait olmak için özenle tasarlanmış gibi, mekanı dolduran yumuşak bir melodi gibi çalan sessiz zil sesi.

Kapıya baktım, olağanüstü vitray camları kavisli bir çizgi halinde uzanıyordu, tam o sırada kapı zilin ardından hiç de tatlı olmayan yüksek bir gürültü duyuldu.

Vitrayın mavi, mor ve pembe renklerinin arasından sadece bir gölge görebiliyordum, ama yine de camın arkasındaki vücudu tanıyabiliyordum. O vücudun hatlarını her yerde tanırdım.

"*Amelia! Aç şunu lanet olası!*"

İşte oradaydı.

Conrad.

Kızgın.

Aslında, çok kızgın.

Yıllardır olduğu gibi.

Birkaç nedenden dolayı kapıya koştum.

Birincisi, o hala kapıyı yumrukluyordu ve ben kapımı seviyordum. Evime özel olarak yapılmıştı. Onun kapıyı zarar vermesini istemedim. Ve onun

kapıyı vurmaya devam edecek kadar kızgın olduğunu ve bu kadar sert vurmasının kapıya zarar verebileceğini biliyordum.

İkincisi, onun beklemesi istemiyordum. Zaten kızgındı ve daha da kızmasını istemiyordum. Bunun nasıl olabileceğini hayal bile edemiyordum. Yıllarca onun öfkesinin derinliklerini araştırmıştım. Ancak, bunu yaparken, o derinliklerin sonsuz olduğunu fark ettim.

Üçüncüsü ise, onun öfkelenmeye hakkı vardı ve ben ona daha fazla hak vermek için hiçbir şey yapmak istemiyordum.

Kapıya vardım, kilidi açtım, kapıyı açtım ve eski kocama baktım.

Tanrım, çok güzeldi. Çok... çok... *güzeldi*.

Kalbim burkuldu.

"Sen yaptığın lanet olası," diye hırladı, gözleri kısılmış, öfkesi o kadar belirgin, o kadar hissedilir ki, tadını alabiliyordum.

O tada alışkındım. Acıydı, dilimi yakıyordu. O tadı nefret ediyordum ama bir şekilde ona bağımlı hale gelmiştim.

"Con," diye fısıldadım.

"Yeterince iyi bırakamadın," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Lütfen, sadece..."

"Biz iyiyiz. Biz iyiyiz. Sonunda senden uzak ve mutluyuz, ama sen..." Öfkeyle başını salladı. "Siktir, sen..." Derin bir nefes aldı ve bağırdı. "*Gelip her şeyi mahvetmek zorundasın!*"

Evet. Çok kızgındı.

"Niyetim o değil, Con," diye yatıştırıcı bir sesle cevap verdim. "Buna inanmayacağını biliyorum, ama..."

"*Buna inanmayacağımı biliyorsun, değil mi?*" diye bağırdı. "Biliyorsun, değil mi? Evet, biliyorsun, seni kaltak! Tabii ki biliyorsun!"

Sakinleştirici bir hareketle ellerimi kaldırdım. "Gerçekten. Bana zaman ver. Söz veriyorum ..."

"Söz mü veriyorsun?" diye bağırdı. "*Sen mi? Senin sözün mü? Ne komik bir şaka!*"

"Bana zaman verirsen, Con..." Yumuşak bir sesle tekrar denedim. Bana doğru eğilip yaklaştığında durdum.

"Zaman mı? Seni aptal, *orospu!* Tamamen *saçmalıyorsun!* Zaman mı? Sana zaman vermeyeceğim. Sana hiçbir şey vermeyeceğim. Amelia, bunu benim için, karım için, çocuklarım için *yine* mahvedersen, sana *bunu ödeteceğim*. Duydun mu? *Sana bunu ödeteceğim!*"

Bir şey söylemek için ağzımı açtım. Onların *onun* çocukları değil, *bizim* çocuklarımız olduğu gerçeği hakkında bir şey.

Ancak, onu çıkarmadan önce, derin bir sesin "Geri çekil. Hemen."

Conrad ani bir hareketle döndü.

Onun arkasını gördüm ve dünya bir anda durdu.

Bunun nedeni, Conrad'dan beş adım ötede, ön bahçemde duran, kafasına kısa kesilmiş koyu renk saçları ve hayatımda gördüğüm en güzel mavi gözleri olan uzun boylu, kaslı bir adamdı.

O gözler Conrad'a bakıyordu. Öfkeliydi. Ama ben bunu anlamadım.

Onu fark ettim.

Dar kalçalarına oturan mavi keten pantolonu, uzun bacaklarını ve belirgin şekilde kaslı uyluklarını örtüyordu. Geniş göğsüne ve iri pazılarına tam oturan mavi tişörtüyle uyumluydu. Tişörtün göğsünde, ortasında "MFD", üstünde "fire" (yangın), altında "rescue" (kurtarma) yazan tanınabilir bir haç amblemi vardı. Güçlü çenesi, tuzlu izler taşıyan koyu renkli sakallarla kaplıydı, bu sakallar kalın, kısa kesilmiş saçlarıyla uyumluydu.

Ve o gözler. Şu anda öfkeli olan o gözler, ama bir bakışta birçok farklı şey ifade edebileceklerini biliyordum. Sıcak olabilirlerdi. Gülebilirlerdi. Hayal kırıklığına uğrayabilirlerdi. Sabırsız olabilirlerdi. Kararlı olabilirlerdi. Neşeli olabilirlerdi.

Ateşli olabilirdi.

Ve o tek bakışla, o gözlerin olabileceği her hali görmek istediğimi anladım.

Evet, bunu istiyordum ama daha fazlasını da istiyordum.

O gözlerin bana iletebileceği her şeyi ona hissettirmek istedim. Onu mutlu etmek istedim. Onu güldürmek istedim. Hatta onu sinirlendirmek istedim.

Ama en çok da, o anda, o güzel mavi gözleri binbir türlü şekilde *kızdırmak* istediğimi fark ettim.

Evet, yepyeni evimde, hayatımın aşkı, eski kocam, kaybettiğim adam, unutamayacağımı düşündüğüm ama bir yol bulmam gerektiğini bildiğim adamla karşı karşıya dururken, onun için ama çoğunlukla çocuklarımız için, böyle düşünüyordum.

Bu yabancından her şeyi istiyordum. Ve hemen istiyordum.

"Sen de kimsin lan?" diye sordu Conrad öfkeyle, beni düşüncelerimden sıçratarak.

"Ben, başka bir erkeğin bir kadına bağırmasını, tehdit etmesini ve küfür etmesini sevmeyen bir adamım. Şimdi, geri çekil dedim," diye cevapladı yabancı adam.

"Bu seni ilgilendirmez," dedi Conrad.

"Bir adam, az önce senin yaptığını başka birinin yaptığını görürse, korkarım ki yanıliyorsun. *Bu* benim işim." Bunu söyledikten sonra hiç duraksamadan, "Bir kez daha söyleyeceğim, geri çekil" dedi.

Conrad bana döndü. "Bu pisliği tanıyor musun?"

Cevap veremeden, Conrad artık ön kapımda durmuyordu.

Ön bahçeden birkaç adım uzaklaşmış, bahçenin içine girmişti ve Conrad ile benim aramda kapımda duran yabancıнын sırtını görüyordum.

Onun hareket ettiğini görmüştüm, görmem gerekiyordu. Ama o kadar hızlı olmuştu ki, sanki görmemişim gibi geldi.

Ama oldu ve o yabancı, bilmeden benimle en büyük hatam arasında duruyordu.

Beni koruyordu.

Bunu hiç yaşamamıştım. Kırk yedi yıllık hayatımda hiç.

Bunu sevmenin doğru olup olmadığını bilmiyordum, sadece sevdiğimi biliyordum. Tamam, evet.

Kesinlikle, yüzde yüz evet.

Onu tanı mıyordum ama bu adamdan her şeyi istediğimi biliyordum.

"Bir yere git. Sakinleş," dedi yabancı adam. "Bu kadını tanırıyorsan ve ona söyleyecek bir şeyin varsa, bunu çok daha sakın ve çok daha saygılı bir şekilde yap. Anlaşıldı mı?"

Onun arkasını gördüm (bu zor bir işti, tişört omuzlarına ve sırt kaslarına yapışmıştı ve hoş bir görüntüydü) ve adam onu bahçeye ittiğinde Conrad'ın daha da öfkeli olduğunu gördüm.

Ancak Conrad aptal değildi. Uzun boylu ve zayıftı, çalışkan olduğu için formdaydı. Ama bu adama rakip olamazdı ve bunu biliyordu.

"Onu tanı mırıyorsun belli ki," diye tükürdü.

"Bir kadına böyle davranmaman gerektiğini bilmek için onu tanımana gerek yok," diye cevapladı yabancı. Bir an bekledikten sonra devam etti, "Hala orada duruyorsun."

Conrad ona kaşlarını çattı, sonra o kaşlarını bana çevirdi. "Bu iş burada bitmedi."

Yabancı bir santim öne eğildi ve Conrad anında (ve akıllıca) dikkatini ona geri çevirdi. Akıllıca bir hareketti çünkü ben sadece arkasını görebiliyordum, ama yine de o bir santimin önemli ölçüde tehditkar bir santim olduğunu biliyordum.

Yabancıya bir saniye boyunca sert bir bakış attıktan sonra dönüp Yukon'unu park ettiği yere doğru yürüdü.

Ben ayakta durup izledim.

Yabancı da ayakta durup izledi.

Conrad arabaya binip, çok hızlı bir şekilde geri geri çıkıp, daha da hızlı bir şekilde uzaklaştıktan sonra, yabancı bana dönüp baktı.

Gözlerine baktım ve birkaç dakika önce gördüğümün hayal ürünü olmadığını anladım.

Onlar, hayatımda gördüğüm en güzel gözlerdi. "İyi misin?" diye sordu.

Buna dürüstçe vereceğim cevap, hayır, değildim. Yıllardır değildim.

On yıllardır. Belki de tüm hayatım boyunca. "Evet," diye cevapladım.

Gözleri yüzümde dolaştı. Bu his hoş ama aynı zamanda rahatsız ediciydi.

Bu iki duygunun nasıl bir arada olabileceğini anlayamadan, elini bana doğru uzattı. "Mickey Donovan."

Eline baktım ve kaba görünmemek için, istediğim gibi incelemedim. Kare şeklinde parmaklar, kısa kesilmiş tırnaklar, pürüzlülük, güç, kendinden emin tavır.

Bunun yerine, elini tuttum, gözlerimi ona kaldırdım ve "Amelia Moss... Yani, Hathaway" dedim.

Parmakları, beni bırakmadan önce, hoşuma giden bir şekilde sıcak ve güçlü bir şekilde benim parmaklarımı kavradı ve sanki doğrulamak istercesine sordu, "Amelia Hathaway?"

"Evet. Ben, şey... Amelia Moss'tum. Yakın zamanda eski soyadımı geri aldım. O benim eski kocamdı." Başımı sürücüye doğru eğdim ve tereddütle devam ettim, "Bizim... biraz çalkantılı bir geçmişimiz var."

Kısa bir süre başını salladı, bunu büyük bir mesele haline getirmeden veya başka bir şey sormadan anladığını gösterdi, bu da beni rahatlatmıştı ve Mickey Donovan'ı daha da sevmemi sağladı.

"Buna karışmak zorunda kaldığın için gerçekten üzgünüm," dedim.

"Sorun değil," diye cevapladı, başını sallayıp elini sallayarak. "Görseydim yine de yapardım ama," dedi ve midemi altüst eden, oldukça çekici, biraz haylaz bir gülümsemeyle, "Ben senin komşunum."

Gövdesini çevirip uzun kolunu sokağa doğru uzattı ve çekici, biraz dağınık, tek katlı, yıpranmış, gri kiremitli, pencereleri, saçakları ve ön kapısı tertemiz beyaz ahşap işçiliğiyle süslenmiş bir evi işaret etti.

Sokağın karşısındaki, onun yaşadığı eve baktım ve bir dizi duygu hissettim. Ancak, coşku ve dehşet en baskın duygulardı.

Bana döndü. "Komşularımıza dikkat etmeliyiz."

Katılıyordum, ama o anda o sahneden oldukça geç kalmış bir şekilde utandım. Öyle ki, yıllardır ilk kez yanaklarımın kızardığını hissettim.

Omzuna baktım ve "Bu doğru. Ancak, bir daha bunu yapmak zorunda kalmaman için elimden geleni yapacağım" diye mırıldandım.

"Amelia."

Derin sesinin kaba kadife gibi yumuşaklığıyla adımı sarması ve buna verdiğim aşırı tepki beni şaşırttı, bakışlarım onun gözlerine kaydı.

"Ben boşandım," dedi açıkça. "Hayatta her şey olabilir. Bazen hoş olmayan şeyler olur. Anlıyorum. Umarım bunu bir daha yapmak zorunda kalmam, çünkü senin başına bir daha gelmesini istemiyorum. Ama eğer olursa ve sen bununla başa çıkamazsan, ben hemen karşıdayım. Bu sadece laf olsun diye söylediğim bir şey değil. Ciddiyim. O adamla aranızda ne olduysa oldu. Artık burası senin evin ve ev güvenli bir yer olmalı. Evinde olmasan bile, o sana saygı duymalı. Bunu talep edersen ve o kabul etmezse, onu kabul ettirmek ya da bunu durdurmak için orada olacağım. Ciddiyim."

Yalan söylemiyordu. Ciddiydi. Gözlerine bakarak bunu anlayabiliyordum. İyi bir adamdı. İyi bir komşuydu. Kadınlara saygı gösterilmesi gerektiğine inanıyordu. Gerektiğinde müdahale edip elinden geleni yapacak türden bir adamdı.

Ama beni tanıımıyordu. Tanısaydı, yaptıklarımı bilseydi, buna o kadar da inanmayabilirdi.

Ve o zaman onun beni tanımayacağını anladım.

İyi bir komşu olacaktım. Çok iyi bir komşu. Eğer bir köpeği varsa ve tatile çıkarsa, ona bakacaktım. Eski kocamın kapımda bana küfürler yağdırıp mahalleyi rahatsız etmesini engellemek için elimden geleni yapacaktım. Bahçemi güzel tutacaktım. Çekici, ama tuhaf ya da abartılı olmayan tatil süsleri koyardım. Yüksek sesle müzik çalmazdım. Arabasıyla geçerken ya da çimlerini biçerken onu görürsem el sallardım. Ve şekerine ihtiyacı olursa, ona yardım ederdim.

Ama bunun dışında, beni tanımazdı.

Hayatında bana ihtiyacı yoktu.

Ben bile kendimi hayatımda

sevmiyordum. Ne yazık ki,

kendimden kaçamazdım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," dedim ona. "Sadece tekrar teşekkür etmek istiyorum."

Bana yine gülümsedi, bu da midemi yine burktu, sonra arkamdan eve doğru baktı.

"Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" diye sordu.

İhtiyacım vardı. Kesinlikle. Saatlerce süren paket açma, temizlik, düzenleme, organize etme, asma, mobilya yerleştirme işleri vardı. Bütün bunlar varken ben hiç de el becerisi olan biri değildim. Tornavida kullanmakta nispeten becerikli olabilirdim, ama matkapla birkaç kez uğraşmışım ve hiçbirisi güzel sonuçlanmamıştı.

La Jolla'da, Conrad beni terk ettikten sonra, bir tamirci tutmuştum. Ayrıca bahçe ve temizlik hizmetleri de almıştım. Hatta, benim için alışveriş yapıp kuru temizlemeden kıyafetlerimi almaya kadar çeşitli işleri yaparak üniversite için ekstra para kazanan genç bir kadın bile vardı. Tek yaptığım şey faturalarımı ödemekti.

Artık bunların hiçbirisi yoktu.

Bu, benim için yeni bir başlangıçtı.

Bu, yeni bir ben yaratmamdı.

Mickey'nin bunları duymak isteyeceğini sanmıyordum ve Conrad bana bağırırken gelip araya girerek zaten yeterince nazik davranmıştı, bu yüzden kutuları açıp resimleri asmak için ondan yardım istemeye karar verdim.

"Ben hallederim," dedim ona.

Bana inanmadığı belliydi ve bunu saklamadı. Yüzünde değil, gözlerinde de belliydi.

Haksız da değildi.

Sessiz kaldım ve sözlerimi düzeltmedim. Bu, kendimi kendime saklamamın bir parçasıydı. Bir erkeğin bir kadına bağırdığı zaman müdahale eden iyi bir adam olarak, hayatımı mahvettiğim için onun hayatının da herhangi bir şekilde etkilenmesine gerek yoktu. Ve bunun olmaması için elimden geleni yapacaktım.

"Sen biliyorsun, nerede yaşadığımı biliyorsun,"

diye cevapladı. Başımı salladım. "Teşekkürler.

Çok nazıksın."

Ve yine o sırtışını gördüm. Onu görünce, hissedince, gerçekten gülümseseydi bana nasıl bir etkisi olurdu diye merak ettim.

"Mahalleye hoş geldin, Amelia," dedi sessizce. Dudaklarımı

gülümsemeye zorladım. "Teşekkürler, Mickey."

Bunu söylediğimde, bana daha fazlasını verdi. Gözleri ısındı ve bu bana daha önce hiç yaşamadığım şeyler yaşattı. Nedenini bilmiyordum. Belki de orada gördüğüm samimiyetti. Sadece gerçek olan ve başka hiçbir şey olmayan dostluktu.

Her neyse, bu beni çok etkiledi ve ben de içine, *onun içine* girmek, derinlere gömülmek, kendimi o sıcaklıkla sarmak ve bunu o kadar sıkı yapmak istedim ki, hissetmeyi anladığımdan beri iliğimde yatan soğuğu kemiklerime sızdırıp dışarı atmak istedim.

Elini rahat bir şekilde kaldırdı ve indirdi. "Görüşürüz."

"Evet," diye cevapladım, sesim garip, boğuk, sanki ağlamaya başlayacakmışım gibi. "Evet. Görüşürüz."

Beni bir saniye daha inceledi, sonra kısa bir baş sallama yaptı, döndü ve benim ön bahçemdeki, yer yer ilginç cam parçalarıyla süslenmiş, kalın bir traverten çizgisiyle çevrili, pürüzlü yürüyüş yolunda yürümeye başladı.

Ayakta durup yürüyüşünü, iri cüssesiyle ne kadar rahat olduğunu izledim. Kıyafetlerini de iyice inceledim.

O bir itfaiyeciydi. Bu şaşırtıcı değildi.

Sonra kapımda durup onu izlediğimi fark ettim ve eğer beni görürse ne düşüneceğini düşündüm, bu yüzden hızla geri atladım ve kapıyı kapattım.

Oturma odama döndüm.

Bir gün önce Magdalene'ye vardığımda, anahtarları ve garaj kapısı açıcılarını almış ve evimi ilk kez gezmişim.

Fotoğraflardan daha da güzel olduğunu görünce çok heyecanlanmışım. Ödüllü İskoç mimar Prentice Cameron tarafından yeni inşa edilmiş bir evdi. Onun çalışmalarını biliyordum çünkü La Jolla'da çok sevdiğim bir ev tasarlamıştı ve onu gördüğümde daha önce hiç yapmadığım bir şey yaptım. Onu araştırmış ve internette hakkında bilgi toplamışım. Araştırmam sonucunda, tüm tasarımlarının nefes kesici olduğunu gördüm.

Hepsi modern ama uzay çağına ait gibi görünmüyor, aksine zamansız görünüyorlardı. Sıra dışı. Çok katlı. Geniş. Açık. Bolca pencere kullanılmıştı, benim evimde Atlantik Okyanusu'na bakan tarafın tamamı yerden tavana kadar *pencerelerle* kaplıydı. Manzara o kadar güzeldi ki, sanki denizin üzerinde süzülüyormuşsunuz gibi hissediyordunuz.

İnanılmazdı.

Conrad, Martine ve çocuklar La Jolla'dan Maine'deki küçük sahil kasabası Magdalene'ye taşındığında ve benim dünyam çöktüğünde, taşınmaya karar verdim ve bu Cameron evinin satılık olduğunu görünce çok sevindim. Hemen atladım.

Sadece beş yıllık bir evdi, ama onu inşa ettiren çift ayrılmıştı. Ayrılık dostane değildi (oh, bunu çok iyi anlıyordum) ve ev için acı bir mücadele vermişlerdi. Sonunda, yargıç onları evi satmaya zorlamıştı.

Onların

kaybı.

Benim

kazancım.

Dün böyle düşünmüştüm.

O anda, zaten muhteşem olan şeyi seyrederek, kendi ellerimle daha da güzelleştirebileceğimi umarak endişelendim.

Conrad ve Martine'i takip edip Maine'e taşınmakla doğru şeyi yapıp yapmadığımı merak ettim. Çocuklarımın Conrad kadar kızgın olup olmadığını merak ettim. Onlara değiştiğimi gösterebilecek kadar güçlü olup olmadığını merak ettim. Çocuklarımı geri kazanıp kazanamayacağımı merak ettim. Onlar için güvenli bir yer, rahat bir yuva, mutlu, geniş bir aile yaratıp yaratamayacağımı merak ettim.

Üç yıl önce yapmam gerekeni yapıp yapamayacağımı merak ediyordum.

Acıyı, kaybı, öfkeyi yenebilecek miydim? Çocuklarıma sevebilecekleri, gurur duyabilecekleri, utanmayacakları ve nefret etmeyecekleri bir anne verebilecek miydim? Kendime yeni bir hayat kurabilir ve biraz mutluluk bulabilir miydim?

Bunu yapabilecek gücümün olmadığını düşündüm. Yaptığım her şeyden endişe duydum — doğru olmadığını bilerek yaptığım halde — içimdeki saf Hathaway olan kısmı yenemeyeceğimi düşündüm. O bencil, düşüncesiz, acımasız ve kindardı.

Kendime inanmıyordum. Her şeyi kaybetmişim. Kocamı. Çocukların velayetini, iki haftada bir hafta sonu hariç, Conrad ve Martine Maine'e taşındığında bu da ayda bir kez oldu. Kendime olan saygımı.

Hatta kendimi bile *tanımıyordum*, bu yüzden inanacak bir *ben* yoktu.

Bu düşünce beni çökmüş oturma odasının kenarına sürükledi, çıplak ayaklarım güzel parlak ahşap zeminde sessizce yürüyordu. Yan taraftaki kapıya çarptım ve kısa koridordan dört basamaklı merdivene doğru yürüdüm, bu merdiven beni tek katlı evin uzandığı uçurumun yüksekliğine çıkardı. Koridorun bir tarafı tamamen pencerelerden oluşuyordu ve denize açılıyordu, diğer tarafında ise üç arabalık garajım vardı.

Koridordan ilerleyip iki basamak daha çıkarak devasa ana yatak odasına girdim. O kadar büyüktü ki, yatak, şifonyerler, komodinler, gardıroplar ve mücevher dolapları, ayrıca kanepeler, divanlar, kulüp koltukları, bir televizyon, ne istersem sığabilirdi. Hatta, bir gün arka tarafta yatak alanı olacağını hayal ettiğim yeri (ve şu anda büyük kral yataklarımın bulunduğu yeri) ön tarafta (oluşturulacak) oturma alanından ayıran, muhteşem, kademeli bir taş şömine bile vardı.

Odanın genişliği boyunca uzanan banyoya doğru yürüdüm. Banyoda iki giyinme odası ve sonunda, etrafı pencerelerle çevrili, denize bakan büyük, oval, gömme bir küvet vardı, böylece banyo yaparken okyanusa bakıp, banyo yaparken sanki denizde yüzüyormuş gibi hissedebiliyordunuz. Ayrıca çift lavabolu bir lavabo vardı (*lavabolar çok güzeldi*). Odanın tamamı zengin, budaklı ahşap panellerle kaplıydı ve rustik ve zarif bir havayı şaşırtıcı bir şekilde bir araya getiriyordu.

Ben bunların hiçbirini görmedim.

Lavaboların üzerindeki dev aynanın önünden geçip, gardırop kutuları ve valizlerin bulunduğu dolaplardan birine girdim.

İçimden bir şey beni doğrudan bir kutuya yönlendirdi. Bandı yırttım ve ön panel düştü.

İçine uzandım ve rastgele kıyafetleri çıkardım. Onları diğer kutuların üzerine saçarak, daha fazlasını çıkardım ve aynısını yaptım. Bazıları kutuların üzerine düştü. Bazıları yere düştü. Hepsi rastgele. Dağınık.

Bu yanlış bir şeydi. Bunlar tasarımcı kıyafetleriydi. Pahalıydılar. Birçok kadın, benim sahip olduğum bir parçaya sahip olmak için tüm hayatını harcayabilirdi, ama asla bunu karşılayamazlardı.

Ve hepsi, her bir giysi, annemin giyeceği türden şeylerdi.

Olan olmuştu. Kalbimin derinliklerinde bunu biliyordum. Buna karşı koymamıştım. Hiç bile. Ve nakliyeciler o kutuları paketlemeden önce bunu biliyordum.

Her bir dikiş geride bırakılmalıydı. Satılmalıydı. Atılmalıydı.

Böylece yeniden başlayabilirdim.

Dolaptan çıkıp lavaboya doğru yürüdüm. Yerde, üzerinde "makyaj malzemeleri" yazan birkaç kutu vardı. Eğilip kutuları açtım ve içlerini çıkardım. Bazılarını yere, bazılarını tezgahın üzerine koydum. İkinci kutuda aradığımı bulana kadar bunu yaptım.

Parfümüm.

"Her kadının kendine özgü bir kokusu olmalı," demişti annem. Benimki Chanel N° 5 idi. Onu çok seviyordum. Bir kadının olması gereken her şeydi.

Ama içimde, bunun benim tüm benliğimi yansıtmadığına dair bir his vardı. Bu hissi duyuyordum çünkü bazen kendimi daha çiçeksi hissediyordum. Bazen de daha misk kokulu.

Bazen de daha yazlık hissederdim.

Bunun yanlış olduğu öğretilmişti bana. Sen neysen osun, *sadece* neysen osun ve buna sadık kalırsın.

Benim için ise, ben J.P. ve Felicia Hathaway'in kızıydım, yani bir *Hathaway*'dim. Üst sınıf. Zengin. İyi eğitilmiş. Uygun giyinen. Muhafazakar. Terbiyeli. Üstün. Soğuk. Ayrıcalıklı. Seçkin.

Ben buyum ve başka bir şey olma seçeneğim yoktu. Bu yüzden öyle oldum.

Ve böylece, bazen o günün Amelia'sı, kim olursa olsun, onunla birlikte gitmek ve o gün onu tanımlayan kokuyu yakalamak istediğim gerçeğini gömdüm.

Ertesi gün ise farklı bir şey olabilirdim. Ne olmak istersem.

Onun benim olmamı istediği gibi değil. *Onların* benim olmamı istediği gibi değil.

Aynaya bir göz attım ama hemen başka yere baktım ve yatak odasından geçip koridordan merdivenlere doğru yürüdüm. Sağ taraftaki geniş, açık mutfığa döndüm. Mutfak, alçaltılmış oturma odasına, karşıdaki rahat sahanlığa ve köpüklü denize bakıyordu. Sakin bir şekilde kutuları açtım ve onları bulana kadar aradım.

Tabaklarım. Çok güzel ama tabak başına kırk dolar olan taş tabaklar.

Annem seçmişti. Sanki beni seçmeye teşvik ediyormuş gibi yaptı. Ama gerçekte, o seçmişti.

Aniden, kutuyu terasın dışına sürükleyip, parçaları tek tek denize atma isteği duydum.

Ama yapmadım.

Bu israf olurdu ve o tabaklar iyi bir şekilde kullanılabilirdi. Yeni bir başlangıç yapıyordum. İsraf etmeme gerek yoktu.

O tabaklarla başka bir şey yapacaktım. Tüm eşyalarımınla başka bir şey yapacaktım.

Onları değerli bir şeye dönüştürecektim. *Gerçek* bir şeye.

Çünkü ben öyle olacaktım. Olduğum kişi olmayı bırakacaktım, Felicia Hathaway'in büyümüş mini versiyonu olmayı.

Kendim olacaktım.

O benim ne olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Sadece, o kişi her kim olursa olsun, hayatında ilk kez gerçek olacağını biliyordum.

Birinci Bölüm

Göreceklerdi

O hafta sonu, çocukların normalde benimle bir buçuk gün geçirmek için Kaliforniya'ya uçacakları hafta sonu, bunun yerine yeni evlerine geliyorlardı.

Üç gündür Magdalene'deydim.

O sırada, neyse ki Mickey'i görmemiştim.

O sırada, her kutuyu da karıştırmıştım, çoğunlukla eşyaları yeniden paketleyip duvarlara taşıyarak istiflemiştim.

Bir planım vardı.

Ama önce çocuklarımla telafi çalışmalarına başlamalıydım.

Conrad'dan ayrıldığımızdan beri yaptığım faaliyetler nedeniyle - ortak velayet her iki haftada bir hafta sonu olarak değiştirildiğinde, ardından yargıç Conrad'a çocukların velayetini verdiğiğinde, o ülke çapında taşındığında, bana ayda bir hafta sonu izin verdiğiğinde - bu süreçte çocuklarımla görüşmelerim kötüleşti diyebilirim.

Başlangıçta bunun için bir nedenim vardı. Bu adildi. Nöroşirürji uzmanı olan kocam, hastanesindeki, benden on beş yaş küçük bir hemşireyle beni aldatmıştı. Sonra benimle boşanmak için ailemizi terk etti, böylece onlar evlenebileceklerdi.

Conrad ve ben boşanma belgelerimizi Çarşamba günü imzaladık.

Conrad ve Martine, ertesi cumartesi günü büyük bir sahil düğünü yaptılar. Oğlum babasının sağdıcı, kızım ise küçük nedimeydi.

Sonra aylar yıllara dönüştükçe, davranışlarımla aşırılığı arttıkça, nedenim artık haklı değildi.

Hayır, sadece davranışlarımla aşırılığı nedeniyle değil, hiçbir annenin yapmaması gereken bir şeyi yaptığım için.

Çocuklarımla da bu işin içine sürüklemiştim.

Onları bu işe karıştırmadım, hayır. Asla öyle bir şey yapmadım.

Ama onlardan saklamadım.

Bu nedenle, çocukların gelmesi an meselesi olan Magdalene'deki o ilk Cuma günü, sinirlerim paramparça olmuştu.

On altı yaşındaki oğlum Auden araba kullanıyordu. On altıncı yaş gününden bir ay sonra, babası ve üvey annesi ona bir araba almışlardı. İkinci eldi. Fena değildi, harika da değildi. Oğlumun yapmacık raporlarından, arabanın ne olduğunu

ve çalıştığını (ki onun tek ihtiyacı buydu) ve nispeten modaya uygun olduğunu (ki onun tek istediği buydu) öğrendim.

Ona Porsche ya da Mercedes olsa bile, istediği arabayı alırdım.

Conrad, çocuklarımız her şeyi onlara verirse, onların şımarık olacağını ve kendileri için çalışmayı bilmeyeceklerini bana öğretmeye çalışırdı.

Conrad haklı olurdu.

Yine de Auden'a istediği arabayı, tüm özellikleriyle birlikte yepyeni bir araba alırdım. Ve Conrad ile hala evli olsaydık, bunu düşünmeden, tartışmadan yapardım, Auden'a verirdim, böylece Conrad'ın iki seçeneği olurdu: kötü adam olup arabayı elinden almak ya da pes edip arabayı ona vermek.

Artık oğlumun hayatında söz hakkım olmadığı için, o Cuma günü saat üç buçukta, o araba gelip benim garajıma park etti.

Kırmızı bir Honda Civic.

Açık ön kapıda durup çocuklarımın arabadan inmesini izledim. Eve bakmadılar. Bana bakmadılar.

Auden ve Olympia Moss, arabanın bagajından küçük çantaları aldılar ve cumartesi sabahı saat sekizde SAT sınavına girmek için sınıfa girer gibi ağır adımlarla eve doğru yürüdüler.

Onların bana yaklaşmasını izledim.

Auden babasına benziyordu, uzun boylu, düz burunlu, açık kahverengi gözlü ve hafif kırmızımsı bir tonu olan koyu kahverengi saçlı. Oğlum babasından daha iriydi, belki bir iki santim daha kısaydı, ama hala büyüyordu.

Sanki hayatımız altın gibi parlıyordu ve kader bize gülümsüyor ve bize mükemmel bir aile veriyordu. Auden babasına benziyordu, ama Olympia tıpkı benim gibiydi, minyon ama hafifçe kıvrımlı (ya da Pippa'nın durumunda, kıvrımları dolgunlaşıyordu). Kardeşi ve babasından birkaç ton daha koyu, kırmızımsı bir tonu olmayan kahverengi saçları vardı, ama doğal bir parlaklığı vardı, sanki yukarıdaki biri benim kızımı ve beni seviyordu. Ayrıca, saçlarımızın koyu rengi nedeniyle daha da belirgin olan benim ela gözlerimi de almıştı.

Oğlum Conrad gibi zaten yakışıklıydı. Kızım ise benden çok daha güzeldi.

Onlar yaklaştığında, boğazım tıkanmış gibi hissettim ve zorla "Merhaba, canlarım" dedim.

Auden başını kaldırdı. Babasından sevdiğim her şeyi (ve daha fazlasını) almış olan güzel oğlum, bana duygusuz bir şekilde bakıyordu, boğazım tamamen tıkanmıştı.

On dört yaşındaki kızım Pippa, sesimi duyunca irkildi. Bu beni derinden yaraladı.

O acıyı içime attım ve onlar yanımdan geçerken, Auden gözlerini kaçırırken, Pippa ise bana hiç bakmazken, derin bir yara açtı.

Onları takip edip kapıyı kapattım, durup manzarayı seyrettiklerini gördüm.

Gördüklerini beğendiklerini umarak yanlarına gittim, onlara sarılmak, dokunmak, yanaklarını öpmek, kokularını içime çekmek istedim. Onları haftalardır görmemiştim.

Ama benim sevgimin istenmediğini öğrenmiştim.

Artık değil.

Bu yüzden bunu yapmadım.

Uzakta, ama çok da yakın olmayan bir yerde durdum ve "İşte burası, çocuklar. Yeni evimiz" dedim. Auden'ın dudağı kıvrılmıştı.

Olympia sıkılmış görünüyordu.

Bu da beni derinden yaraladı ama ben devam ettim. Yeni ben.

Yeni *biz*.

Bana verdikleri yaralar ne olursa olsun, devam etmek zorundaydım. Asla geri adım atmamalıydım. Asla geri çekilmemeliydim. Ailemi yeniden kurmamı engelleyecek hiçbir zayıflığımı kabul edemezdim.

"Odalarınız şu tarafta." Mutfağın bulunduğu yerin karşısındaki oturma odasını işaret ettim. "Nakliyecilere mobilyalarınızı deniz manzaralı iki odaya yerleştirmelerini söyledim. Eğer farklı bir şey isterseniz..."

"Her neyse," diye mırıldandı Auden, beni keserek ve benim gösterdiğim yöne doğru yola çıktı. "İşe yarayacak."

Olympia sessizce onu takip etti.

Ben de aynısını yaptım, ama sessizce değil, "Eşyalarını henüz açmadım. Bir fikrim var. Düşündüm de... yeni ev, yeni başlangıç. İkiniz de eşyalarınıza bir göz atmak isteyebilirsiniz. Neyi saklamak istediğinize karar verin. Neyi istemediğinize. İstemediğiniz şeyleri atabiliriz, gidip yenilerini alabiliriz. Dekorasyonunu yapabilirsiniz..."

"Bu saçmalıklarla sadece iki yıl geçirdik, uğraşmaya değmez," diye sözümü kesti Auden.

Pippa hiçbir şey söylemedi. Sadece Auden'ı takip ederek çukur oturma odasının kenarından, evin diğer tarafındaki koridorun aksine, yukarı değil aşağı doğru uzanan düz bir merdivenin bulunduğu koridora girdi.

Pippa için ön tarafta deniz manzaralı odayı seçtim ve Auden'ın bir erkek çocuğu olarak daha fazla mahremiyet isteyeceğini düşünerek arka odayı ona ayırdım.

Onu, uzaktaki uçta bulunan, geniş ve her şey olabilecek, bir çalışma odası, bir aile odası, bir ofis olabilecek odaya yerleştirmeyi düşündüm. Ön iki odanın kendi banyoları varken arka odanın sadece bir tuvaleti olduğu için bundan vazgeçtim.

Karşısındaki iki yatak odası ortak bir banyoyu paylaşıyordu. Çocuklarımın okyanusu görmesini, odalarından doğrudan terasa çıkabilmelerini istedim. Ama aynı zamanda ortak banyoyu paylaşmak için çok büyük olduklarını da düşündüm.

Onlar koridorda ilerlerken ben koridorun başında durdum ve "Çantalarınızı odalarınıza bırakabilirsiniz. Sonra size evi gezdireceğim" dedim.

"Etrafa bakabiliriz," dedi Auden durup ilk odaya bakarak, sonra devam edip ikinci odada kayboldu.

Pippa ilk odaya baktı ve içeri girip gözden kayboldu.

Orada durup bekledim, bunun iyi gitmediğini düşünerek ama gitmeyeceğini de bilerek.

Sabır.

Azim.

Bu zaman alacaktı ve ben de zaman ayırmalıydım. Darbeleri kabul etmeliydim. Kesikleri katlanmalıydım. İçten kanamalıydım. Bana hak ettiklerini yapmaları için onlara istediklerini vermeliyim çünkü bunu hak etmişim.

Sonra onlara bunun farklı olduğunu gösterecektim. Bu sefer bu, bozmayacağım bir sözdü. Bu sefer ailemizi gerçekten yeniden kuracaktık.

Ve onlar bana gelecekti. Onlar benim bebeklerimdi. Bir zamanlar çok yakındık. Bir zamanlar sevgi doluyduk.

Bir zamanlar

mutluyduk. Bana

gelmişlerdi.

O anda bana gelmediler.

Auden odasına girdikten sadece birkaç saniye sonra odasından çıktı ve "Pippa!" diye seslendi.

Pippa hemen odasından çıktı.

İkisi de koridorda bana doğru ilerlediler, yanımdan geçip doğrudan ön kapıya gittiler.

"Pip'in hafta sonları eve dönüş saati on bir," dedi Auden yürürken. "Onu arkadaşının evine bırakacağım. Anahtarı paspasın altına falan bırak. O zaman eve döner."

İçim donmuş, boğazım soğuktan yanarken ona baktım. "Gidiyor musun?" diye sordum.

Auden kapıyı açtı ve Pippa bana hiç bakmadan içeri girdi.

Ama oğlum bana baktı. Ya da içimden baktı.

Yine de sözleri bana yönelikti.

"Arkadaşlarla dışarı çıkacağım. Eve dönüş saatim gece yarısı. Pip anahtarı bir yere bırakacak. Görüşürüz."

Bununla birlikte kapıdan çıktı ve arkasından kapıyı kapattı.

Hareketsizce durdum, çocuklarımın benimle paylaşacakları yeni evlerine girip (sık sık olmasa da, bunu yapacaklardı) çantalarını bırakıp dışarı çıktıkları gerçeğinin acımasız hissini içime sindirdim. Bana selam vermediler. Etraflarına bakmadılar. Bana zar zor baktılar. Kızım benimle konuşmadı bile.

Ve sonra gittiler.

Kapıya bakarak fısıldadım, "Bunu hak ettim. Hak ettim. Al şunu. Göm onu. Devam et. Devam et, Amelia."

Nasıl yaptığımı bilmiyordum ama vücudumu hareket etmeye zorladım. Mutfak tezgahına gittim ve onlar için yaptırdığım anahtarları aldım. Birkaç not kağıdı buldum. İki kağıda isimlerini yazdım. Her kağıdın altına "Hoş geldiniz. Bunlar sizin." yazdım.

Ön kapıya gittim, paspası kaldırdım, kağıtları yan yana koydum, anahtarları üstüne koydum ve paspası indirdim.

Sonra kapıyı kapattım, derin bir nefes aldım ve o gece akşam yemeği yememeye karar verdim. İki çocuğumun da en sevdiği birkaç yemekten birini yapmak için gerekli malzemeler vardı.

Belki ertesi akşam yapardım.

* * *

Uyanık kaldım ama odamın kapısını açık bıraktım. İkisini de eve sağ salım geldiklerini duydum.

Odamda ve koridorda ışıklar açık olmasına rağmen, ikisi de bana iyi geceler demeye gelmedi.

* * *

Ertesi sabah, geç saatlerde, yakında değiştireceğim yirmi dolarlık bir fincandan kahvemi yudumlarken mutfakta duruyordum ki kızım çıktı.

Güne hazırlıklı giyinmiş olmasını iyiye işaret olarak görmedim. "Hey, tatlım, kahvaltı ister misin?" diye seslendim.

O, oturma odasından geçerek kapıya doğru yürüdü.

Ve kızımın yeni evimizde bana söylediği ilk sözler şunlardı: "Polly annesiyle birlikte burada. Alışveriş merkezine ve sinemaya gideceğiz. Akşam da pizza yiyeceğiz. Eve geç saatte döneceğim."

Ben başka bir şey söyleyemeden kapıdan çıkmıştı.

Kapıya koştum, kapıyı açtım ve tam zamanında dışarı baktım. Bir Chevy SUV gördüm, ön koltuktaki kadın bana doğru bakıyor, gülümsüyor, el sallıyordu, ama arabasını geri geri çıkardı ve uzaklaştı.

Bunu kabullendim ve bir sonraki adımımı belirledim, çünkü deneyimlerimden Auden'ın hafta sonları erken kalkmadığını biliyordum.

Bu yüzden düş almaya
karar verdim. Kötü bir
karardı.

Mutfak tezgahında sadece "Dışarıdayım. Sonra dönerim" yazan bir not buldum.

Hakkım olmadığını bilsem de, içimdeki anne, ergen oğlumun (ve tesadüfen kızımın) nereye gittiklerini ve kiminle olduklarını bana çok sınırlı bilgi vererek çıkabileceklerini düşünmelerine çok kızdı. Pippa'nın arkadaşının annesi dışarı çıkıp evime gelerek kendini tanıtmalıydı.

Ama öfkemle başa çıkmak zorundaydım. Sakinleşmeliydim. Onlara ihtiyaçları olanı vermeliydi.

Kabul edip yoluma devam etmeliyim.

Ben de öyle
yaptım. O gün
boyunca.

Ve ertesi gün de, bana tek kelime etmeden odalarından çıkıp buzdolabını talan etmek için çıktıkları hariç.

Saat beş olana kadar. Ayrılma ve babalarının yanına dönme zamanı.

Auden kapıdan çıkarken "Görüşürüz" dedi.

Pippa hiçbir şey söylemedi.

İçimde öldüm ve kendimi yeniden canlandırmak için güç bulabilmeyi Tanrı'dan diledim, çünkü önümde uzun, boş geçen haftalar vardı. Telefonlarıma cevap vermiyorlardı. Mesajlarıma cevap vermiyorlardı. Hiçbir şey yapmıyorlardı.

Ve o haftaları onlara her şeyin farklı olduğunu göstermek için kullanmaya karar verdim.

Babalarının ve üvey annelerinin işyerlerine gidip olay çıkarmayacaktım. Evlerine gidip Martine ile tartışmayacaktım. Okul etkinliklerine gidip onları utandırmayacaktım, babalarına ve üvey annelerine alenen sert sözler söylemeyecektim (yaz olduğu için okul etkinlikleri yoktu, ama olsaydı da bunu yapmazdım).

Onlara Maine'e taşınacağımı ve her şeyin değişeceğini e-postayla bildirdiğimde onlara söz verdiğim gibi davranacaktım.

Evet, öyle olurdum, sadece öyle. Onlar da görürdü.

Tanrım, umarım görürlerdi.

İkinci Bölüm

Cevap Vermediler

Ertesi gün, Magdalene'nin ana caddesi olan Cross Street'te, hiçbir yere gitmeden ve hiçbir şey yapmadan, sadece yeni evimin çevresini tanımak için arabayla dolaşıyordum.

Kaliforniya'da doğmuştum ve Conrad Boston'da bir muayenehaneye taşınmış ve iki yıl orada yaşamıştık (ardından iki yıl daha Lexington, Kentucky'de yaşamıştık), ama Maine'e hiç gitmemiştim.

Gördüğüm kadarıyla, burayı sevdim. Güzeldi. Sessizdi. Nüfusu azdı. Huzurlu.

Haziran başı olmasına rağmen havada bir serinlik vardı, buna alışkın değildim ve alışveriş, restoranlar ve sinemalar gibi her şeyi kolayca ulaşabileceğiniz mesafede bulamayacağınız için bu yerin cazibesinin kaybolacağından endişelendim. Ama bu değişikliği sevdim.

Ve trafiğin neredeyse hiç olmaması da büyük bir artıydı.

Kendini yeniden keşfetmesi gereken bir kadın için, nispeten sakın bir Maine sahil kasabası, dikkatini dağıtan hiçbir şey olmadan iç dünyasına odaklanmak için mükemmel bir yer gibi görünüyordu.

Çantamdaki telefonum çaldığında aklımdan geçenler bunlardı.

Çocuklarım bir yıldan fazladır kendi istekleriyle beni aramamışlardı.

Hâlâ umudumu kaybetmemiştim. Oradaydım. Yakındaydım. Son on aydır olduğu gibi, onlar Maine'deyken ben Kaliforniya'da değildim.

Belki de bütün hafta sonu beni görmezden geldikleri için kendilerini kötü hissediyorlardı.

Belki yeni evi beğenmişlerdi (kim beğenmez ki? Muhteşem bir evdi) ve arkadaşlarına evi gezdirebilir miyiz diye sormak istemişlerdi.

Ve belki de umut etmek delilikti.

Ama umudumu kaybetme düşüncesi beni son derece korkutuyordu. Bu yüzden umut ettim.

Haver Way yazan bir tabela gördüm, dönüş yaptım ve sağa bir otoparka girdim. Bir yere park ettim, arabamı park moduna aldım ve çantamı aldım.

Telefonumu çıkardım ve ona baktım.

Beklendiği gibi arayan çocuklarım değildi. Annemdi.

Kaliforniya'dan ayrıldığımdan beri, bu onun ilk araması değildi. Valizlerimi arabama yükleyip ülke çapında yolculuğa çıktığım günden itibaren her gün bir kez arıyordu.

Ve bu, ben onun aramalarına cevap vermemiş olsam bile, günde sadece bir kez oluyordu. Boşanmanın yıkıcı etkilerini yaşayan ve bunu ailesinden çıkaran tek kızı, hayatını kurtarmak için ilk kez bir kıtayı geçerek tüm gücünü ortaya koyarken, o kadar da terbiyesiz davranıp birden fazla kez aramazdı...

Günde sadece bir kez olsa bile, tek bir aramayı bile cevaplamamıştım.

Bunun iyi gitmediğini biliyordum. Ayrıca ertesi gün de arayacağını biliyordum. Ve belki de sonraki gün. Bana kızmayacaktı. Sesli mesajları öfkeli olmayacaktı.

Hayır.

Ertesi gün babam arayacaktı.

O da sinirlenecekti ama bunu soğukkanlılıkla yapacaktı.

Onun aramasını cevaplamayacak cesaretim olup olmadığını merak ettim.

Gerçek şu ki, annemin aramalarına cevap vermemiş olmama şaşırmıştım.

Ama yapmamıştım ve yapmamıştım çünkü, ülke çapında yaptığım uzun yolculuk sırasında, kendim hakkında en azından bir şeyi anlamıştım: annem bir tetikleyiciydi. Babam da öyle. Onlar, beni hem hak sahibi hissettiren hem de kendimi küçük hissettiren bir yola sürükleyen tetikleyicilerdi. Nedense, eylemlerimi kontrol edemediğim bir yol. İçime işlemiş olanı yaptım. Benden bekleneni yaptım. Onlar düğmeye bastılar ve benim olabilecek her şey ortadan kayboldu, içimde yetiştirilen her şey devreye girdi ve kontrolü ele aldı.

Bu nedenle, son üç yıldır Hathaway ismine leke süren herkesin bedelini en ağır şekilde ödemesi için elimden geleni yaptım.

Boşanma bir lekeydi. Kardeşim, son yirmi yıldır batı kıyısının gördüğü en soğuk kalpli kadınla yaşıyordu. O süre içinde, bir zamanlar eğlenceyi seven, şakacı, tatlı ağabeyimin tüm neşesini emmiş, onu çürüten eti olmayan ama aşırı çalışma alışkanlığı olan bir zombiye dönüştürmüştü. Tüm bunlara rağmen, kendi kolunu kesmektense onu terk etmeyi tercih etmişti.

Hathaway ailesi için boşanmak söz

konusu bile olamazdı. Asla.

Annem ve babam, Conrad'ın beni terk etmesinden dolayı beni suçlamadılar. Onu suçladılar. Kimse bir *Hathaway'i* terk etmezdi.

Ve bu nedenle, onun ve Martine'in hayatını çekilmez hale getirmek için yaptığım her bencil, düşüncesiz, çılgın hareketi desteklediler.

Bu düşünceyle, telefon çalmayı kesti.

Elimi kucağıma indirdim ve başımı kaldırdım. O zaman fark ettim ki, bir mağaza gibi görünen bir yerin önüne park etmişim, ama pencerede, kenarları siyah, altın rengi harflerle "Truck's Gym" yazıyordu.

Tabelanın ötesine baktım ve içeride bunun sıradan bir spor salonu olmadığını gördüm. Burası bir boks salonuymuş.

Bu ilgimi çekti, ama asıl dikkatimi çeken, kapının yanındaki pencerenin iç tarafına yaslanmış, gururla "Magdalene Genç Boks Ligi'nin Evi" yazan büyük bir afişi.

Oğlum Auden güreş yapıyordu.

O güreşe başladığı anda, ailem (sessizce) çıldırdı, onun polo, okçuluk veya yelken gibi sporlara yönelmemesine dehşete kapıldılar.

Hayatı boyunca sporcu olan Conrad, mutluluktan kendini kaybetmişti.

Bana gelince, diğer çocukların oğlumu mindere yatırmaya çalışmasını izlemekten hoşlanmıyordum. Bu beni çok üzüyordu. Ve ne yazık ki, bunu saklamakta pek başarılı değildim. Sonunda Auden çok iyi oldu. Ayrıca maçlarında beni sevmemeye başladı, sadece genellikle bu fırsatı Conrad ve/veya Martine ile yüzleşmek için kullandığımdan değil, ona destek olmaya çalıştığımdan dolayı.

Ancak, onun beyzbolu seçmesini gerçekten istediğim için, bu desteği göstermede başarısız oldum.

Ama o afişe bakarken, gençlik spor programlarının her zaman paraya ihtiyaç duyduğunu, bağış kampanyaları düzenlediğini, şeker satışı yaptığını veya annelerin pasta satışları düzenlediğini biliyordum.

Ve ben büyük bir ev satışı yapmaya niyetliydim. Yeniye getirmek için eskisini satmak. Ve hem anneannem ve dedem, hem de anne babam bana rahatça yaşayabileceğim kadar büyük bir güven fonu bırakmışlardı, bu yüzden paraya ihtiyacım yoktu.

Ev satışından elde edeceğim geliri hayır kurumlarına bağışlamayı planlıyordum.

O tabelaya bakarak, telefonumu daha sıkı tuttum, çantamı aldım ve arabamın kapısını açtım. Arabadan indim, spor salonunun kapısına yürüdüm ve cesaretim tükenmeden içeri girdim.

İçeri girer girmez "Güzel araba" diye bir ses duydum.

Soluma baktığımda, eşofman altı ve beline kadar uzanan, yanları açık, bol bir tişört giymiş bir adam gördüm. Bu tişört, kaslı kaburgalarını ortaya çıkarmıştı. Adam pencereden arabama bakıyordu.

Siyah bir Mercedes SLK 350'im vardı. Güzel bir arabaydı. Sevdığım bir arabaydı. İki çocuk annesi için saçma sapan bir arabaydı ve birkaç ay sonra Maine'de kış için de saçma sapan bir araba olabilirdi.

"Teşekkürler," diye
cevap verdim. "Yardım
ister misiniz?"

Bu ses başka bir yönden geldi ve başımı tekrar çevirip bana yaklaşan bir adam gördüm.

Uzundu, Conrad'dan uzun, Mickey'den uzun (Mickey de Conrad'dan uzundu). Kaslıydı. Sert görünüyordu.

Ve çok yakışıklıydı.

Maine'li erkekler.

Kim bilebilirdi ki?

"Merhaba," diye cevap verdim, o bana doğru gelmeye devam ederken. "Boks ligi hakkında bir şeyler bilen birini arıyorum."

"Hangisini?" diye sordu.

Bu sakın kasabada birden fazla mı vardı?

"Gençler ligi," diye cevapladım.

Birkaç adım önümde durdu ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "O benim."

"Oh, harika," diye mırıldandım, ona bakarak, onun neredeyse Mickey kadar yakışıklı olduğunu düşündüm (ama tam olarak değil), ki bu bir başarıydı.

"Kaydettirmek istediğiniz bir çocuğunuz mu var?" diye sordu.

"Hayır, oğlum güreş yapıyor," dedim ona, gururla omuzlarımı dikleştirerek. Bir annenin refleks hareketi, (bence) her annenin sahip olması gereken türden bir hareket, oğlunun seçtiği uğraştan pek de memnun olmasa bile.

O da sırtıttı. Bu da Mickey'ninki kadar yıkıcıydı. Ama tam olarak değil.

"Güreş işe yarar," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladım. "Her neyse, gençler boks ligi bağış kabul ediyor mu acaba?"

"Para demek istiyorsan, tabii ki evet," dedi, şaşırtıcı bir şekilde kaba bir şekilde. "Ekipman demek istiyorsan ve yeni ise, yine evet. Ama kullanılmış ekipman demek istiyorsan, bir bakmam lazım. Çocukların iyi ekipmana ihtiyacı var.

Onları koruması gereken ama sonunda onlara zarar verebilecek bir şeyle dövüşmelerini istemem."

Bunun iyi bir politika olduğunu düşündüm, ama o bunu zaten biliyordu, bu yüzden düşüncelerimi paylaşmadım.

"Paradan bahsediyorum. Bir bakıma. Ya da bir bakıma değil, çünkü kesinlikle para olacak. Demek istediğim... gelecekte. Magdalene'ye yeni taşındım ve evimi satıyorum. Belki lig bu parayı kullanabilir diye düşündüm."

Bunun üzerine gülümsedi, ki bu da çekiciydi, ve bunu yaparken geniş göğsünden kollarını açtı, ellerini beline koydu ve "Harika bir fikir" dedi. Sonra döndü, benden uzaklaşmaya başladı ve konuşmaya devam etti, "Ofise gel. Sana Josie'nin numarasını vereceğim. Eminim çoğu annenin satacak eşyaları vardır. Josie ile anlşırsan, bunu bir iş haline getirebilirsin."

"Josie mi?" diye sordum ve onu takip etmenin en iyisi olduğuna karar verdim. Annemin de (her renginden) sahip olduğundan emin olduğum düz topuklu ayakkabılarımın topukları ahşap zeminde hafif sesler çıkararak yürüdüm.

"Karım," dedi, başını çevirip omzunun üzerinden bana baktı. "Bağış toplama işini o üstlendi."

Sorumluluğu üstlendi mi?

Bu, daha önce bu işe karışmadığı izlenimini verdi ve ben bunu garip buldum.

Böyle düşündüm çünkü Conrad neye dahil olursa olsun, neye ihtiyacı olursa olsun, ben onu yapardım. Örneğin, muhteşem bir akşam yemeği partisi vermek, iş yemeğinde uygun bir elbise giyip çekici olmak ya da bir hayır kurumunun yönetim kuruluna katılmak gibi.

Sadece yapmadım. Elimden gelenin en iyisini yaptım. "Oh, tamam," dedim adamın sırtına.

Düzenli bir ofise girdik ve boksörlerin düzenli olabileceğine şaşırdım. Sonra kendimi şaşırmamaya zorladım çünkü hiçbir boksör tanıımıyordum ve bu, ailemin vereceği türden yargılayıcı bir tepkiydi. Ve o masaya doğru yürümeye devam ederken ben durduğumda, bu konuyu düşünmemeye zorladım kendimi.

Belinden eğildi (ince bir beli vardı, ona tam uyan tişörtünden bunu görebiliyordum), bir kağıda bir şeyler karaladı, döndü ve bana doğru geldi.

Kağıdı uzattı. "Josie'nin numarası," dedi. "Senin arayacağını ona haber vereceğim. Sen de numaranı bırakmak istersen, ona senin numaranı da veririm"

." Tekrar gülümsedi ve "Bu arada, ben Jake Spear. Truck's Gym'in sahibi ve Magdalene'nin genç boks liginin arkasındaki adamım." dedi.

Kağıdı aldım, telefonumla birlikte çantama attım ve elimi uzattım, "Tanıştığımıza memnun oldum, Jake. Ben Amelia Hathaway."

Elimi tuttu ve Mickey'nin yaptığı gibi (tabii ki bariz farklar vardı, çünkü o kadar çekici değildi, evli olması da önemli bir farktı), parmaklarının benim parmaklarımı saran gücü ve sıcaklığı hoşuma giden bir şey ifade ediyordu.

Derinden.

"Tanıştığımıza memnun oldum, Amelia," dedi, parmaklarımı hafifçe ve kısa bir süre sıkıp bıraktı. "Tanıştığımıza gerçekten memnun oldum, çocuklarım için pasta yaparsın."

Planımı, sattığım ürünlerin miktarını ve ne kadar güzel olduklarını düşününce, *çocukları* için kesinlikle *pasta* yapacağımı hissettim.

Ona gülümsedim, sonra masasına baktım ve tekrar ona döndüm. "Karızınıza numaramı yazayım mı, böylece tanışıp planlar yapabiliriz?"

"Tabii ki," dedi ve masasına doğru yürüdü.

Onu takip ettim ve onun yaptığını yaptım, eğilip bir kağıda adımı ve numaramı yazdım.

Dik durup ona baktım. "Eğer sorun olmazsa, bugün veya yarın onu arayacağım."

"Sen aramana gerek yok, o seni arayacak," dedi. "Ekipmanların çoğu bozuldu ve kayıtlar arttı. Genişlemeyi karşılamak için paraya ihtiyacımız var. Son işinde sonuçlardan memnun kalmadı. Kendini tamamen bu işe verdi ama hiçbir şey kazanamadık. Şimdi bir kemik peşinde koşan köpek gibi. Yani eve gitmeye bile vakit bulamadan bir telefon alabilirsin."

Bunun bir sakıncası yoktu. Bir haftadır orada değildim ama yerleşmem gerekiyordu. Durumu anlamak. Evimi düzenlemek. Ailemi geri kazanmak.

Ama aynı zamanda yeni bir hayata başlamak da gerekiyordu.

Conrad gittiğinde bunu başaramamıştım. Hayatım onunla doluydu. Yaralarımı sarmalı, iyileşmelerini sağlamalı ve hayatıma devam etmeliydim.

Bunu yapmadım.

Şimdi bunu yapmam gerekiyordu. Düşüncem şuydu: sağlıklı bir anne, sağlıklı bir ev demektir, bu da çocuklarımla sağlıklı bir ilişkiyle sonuçlanır.

Hedefim. Yaşamak için nedenim.

Ve bu Jake Spear, bir yabancı ve üstelik bir kadının önünde küfür etmekten çekinmese de (annem ve babam bunu duyduklarında çılgına dönerlerdi, tabii ki nazıkçe), bir genç boks ligi yönetiyordu. En azından bu onun hakkında iyi şeyler söylüyordu ve iyi bir erkek (bazen) iyi bir kadınla evli olduğu anlamına geliyordu.

İyi insanları tanımam
gerekiyordu. Ve arkadaşlara
ihtiyacım vardı.

Bu Josie öyle biri olmayabilirdi, ama en azından beni arayan, binlerce kilometre uzakta olmayan ve daha da iyisi, annem olmayan biriydi.

"Bebeğim."

Bu kelimeyle, omurgamdan aşağı bir titreme geçti, belimden patlayarak kalçama kadar yayıldı. Bu hızlı, şaşırtıcı ve şaşırtıcı derecede hoş hissi yaşadım ve yavaşça kapıya döndüm.

Tek hece. Tek hece söylemişti ve ben onunla bir kez karşılaşmıştım ve orada kimin olacağını biliyordum. Bana bu hissi yaşatanın kim olduğunu biliyordum.

Haklıydım.

Ofisin kapısında, bol kesim lacivert eşofman altı ve kısa kollu, dar beyaz spor tişörtü giymiş Mickey Donovan duruyordu.

Gülümsüyordu, sıcak bir şekilde, hoş bir şaşkınlık içinde (muhtemelen benim bir boks salonunda olmamdan dolayı) ve çok misafirperverdi.

O anda orada olmasına şaşırdım, ama boks salonunda olmasına şaşırmadım.

"Seni burada göreceğimi hiç beklemiyordum," dedi Mickey.

"Şey... hayır," diye cevapladım. "Nasılsın, Mickey?"

"İyiyim," dedi, omzunu kapı pervazına dayayarak, benim huzurumu garip bir şekilde bozan rahat bir duruş sergileyerek. "Sen?"

"İyiyim," diye yalan söyledim.

"Amelia'yı tanıyor musun?" diye sordu Jake ve Mickey'nin gözleri ona kaydı.

"O benim yeni komşum," dedi Mickey ve ekledi, "Cameron'ların evi."

Jake'in bakışlarını hissettim ve Mickey'den gözlerimi ayırıp ona baktım.

"Cameron'ların evi mi?" diye sordu, bakışlarımı yakalayınca, sonra da "Bu harika bir şey" dedi.

"Haklısın," dedim, onun ne demek istediğini tam olarak anlamamış olsam da. Bir tahminde bulunup, "Harika bir mülk," dedim.

O da başını salladı. "Öyle. Josie, çocuklar ve ben Lavender House'dan asla ayrılmayız, ama emlakçı Cliff Blue için bir açık ev etkinliği düzenledi, biz de gittik ve

hepimiz çok beğendik. Burası olağanüstü bir yer."

Benimle aynı fikirde olmasına sevindim ama kafam karıştı. "Cliff Blue mu?" diye sordum.

"Senin evin, hayatım," dedi Mickey ve sesinin eskisinden çok daha yakın olduğunu fark edince kendimi zıplamaktan alıkoymak zorunda kaldım.

Bunu başardım ve ona baktığımda yakın *olduğunu* gördüm. İstedğim kadar yakın değildi, ama daha önce hiç olamayacağı kadar yakındı.

"Benim evim mi?" diye sordum.

"Cameron ona Cliff Blue adını verdi. Bu isim kaldı. Ve çok uygun," diye açıkladı. "Bu arsayı daha önce alanların burada eski bir evi vardı. Toprağı elleriyle hissetmeyi seven iki nesil kadın, bu mülkü neredeyse yetmiş yıl boyunca bakımını yaptı. Burası bluebell çiçekleriyle kaplıydı. Bazılarını ektiler, yayıldılar, her yere yayıldılar. Hatta caddeye bile atladılar ve şimdi benim arsada her yerdeler, ama bu bir şikayet değil. Cameron da onları sevdi, tasarımı, renkte, vitraylarda, yürüyüş yolunda kullandı ve gerekmedikçe onları rahatsız etmemeye özen gösterdi. İnşaat sırasında öldürdüklerini telafi etmek için bir sürü daha dikti. Bu yüzden, mart ve nisan aylarında evin mavi bir bulutun üzerinde bir uçurumun kenarında süzülüyor gibi görünüyor."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım, sözleri kafamı muhteşem bir görüntüyle doldurdu ve birkaç ay önce taşınabilmiş olmayı dilememe neden oldu. "Emlakçı bunun bir resmini internete koymalıydı. Onu görseydim, muhtemelen tam fiyatını öderdim."

Mickey'nin kahkahası odayı doldurduğunda, sadece çok hoş bir ses olduğu için değil, aynı zamanda sürpriz olduğu için de kendimi tutamadım.

Ne komik olduğunu soramadan, o bana söyledi.

"Sormadığın iyi oldu, bebeğim. O evi inşa eden çift tam bir baş belasıydı. Kadın öfkeli bir cadalozdu ve adam da ondan geri kalır değildi. Ev uzun süredir satılık durumdaydı çünkü ikisi de teklif üzerinde anlaşamıyordu ve alıcılarla o kadar kötü tartışıyorlardı ki alıcılar vazgeçiyordu. Sürekli dalga geçip durdular, evinin fiyatı üç kat düştü, ki bu çok yazık çünkü o ev o ev. O iki pislik sonunda kazıklandıkları için yazık değil. Ama o ev benim mahallemde olduğu için can sıkıcı bir durum, çünkü bu tür şeyler çevresindeki tüm mülklerin değerini etkiliyor. Satabilmelerinin tek yolu, emlakçının o iki piranayı uzak tutabileceği senin gibi birine satmak olduğunu düşündüm."

"Kulağa hoş gelmiyor," dedim ve kahkahasından kalan sırıtış bir gülümsemeye dönüştü.

"Yeterince iyi tanımiyorum ama onları sevdiğimden çok daha fazla seni seviyorum," diye cevapladı.

Ve *bunun* hoşuma gittiğini söyleyebiliriz.

Ama bundan hoşlanmamalıydım. *Hiçbir* şeyden hoşlanmamalıydım.

Yine de bir cevap vermem gerekiyordu, ben de mırıldanarak "Bu iyi" dedim.

"Evet," diye onayladı. "Kötü komşular berbat."

İlk tanışmamızda, öfkeli, ağzı bozuk eski kocamdan beni kurtarmak zorunda kaldığını düşünerek, buna cevap vermemeye karar verdim.

Mickey de bu konuya takılmadı.

Bunun yerine, "Hala neden burada olduğunu bilmiyorum, Amelia," dedi. Mavi gözleri parladı ve midem kıpır kıpır oldu. "Ama eğer kadın dövüşçüysen, bu beni çok şaşırtacaktır."

"Oh, tabii," diye mırıldandım, sonra boğazımı temizledim ve devam ettim, "Birkaç şey satıyorum ve gelirini genç boks ligine bağışlayayım diye düşündüm."

Mickey yine gülümsedi. "Harika."

"Ev satışı. Josie yardım edecek," diye araya girdi Jake ve Mickey ona, sonra bana baktı.

"Koyabileceğim birkaç şey var. Ne zaman yapacağını söyle. Getiririm."

Bu, Mickey Donovan'dan uzak durmam için pek elverişli bir durum değildi, ama genç boksörlerin iyi ekipmana ihtiyacı varsa, ne kadar çok olursa o kadar iyi olurdu. En azından bu konuda, katlanmak zorundaydım.

"Tabii ki. Sana haber veririm," diye cevapladım.

"Yardıma ihtiyacın olursa, ben karşıdayım," diye teklif etti. Bu olmayacaktı.

"Teşekkürler," dedim, hızla Jake'e baktım, elimi uzattım ve devam ettim, "Sizinle tanışmak güzeldi. Yakında eşinizi arayacağım."

Elimi tuttu, sıktı ve "Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum. Elbette yakında tekrar görüşürüz" dedi.

"Evet." Başımı salladım ve dikkatimi tekrar Mickey'e verdim. "Seni tekrar görmek güzeldi, Mickey."

Bir gülümseme daha. "Sen de, bebeğim."

Çenemi eğdim, gözlerimi kaçırdım, "Hoşça kalın beyler," diye mırıldandım ve kapıya doğru yürüdüm.

Bu, Jake'den "Görüşürüz" ve Mickey'den "Hoşça kal, tatlım" cevabını aldı.

Spor salonundan hızla geçerken, hala antrenman yapan boksöre tereddütlü bir gülümseme gönderdim. O, benim içeri girdiğimde yaptığı gibi kum torbasına yumruk atmak yerine, ip atlıyordu.

O da dalgın bir şekilde gülümsedi ama bunu sadece gözlerimiz buluştuğu için yaptığı izlenimini edindim.

Onun dikkati başka yere kayarken ben spor salonundan çıkmaya devam ettim ve bu durum beni biraz üzdü.

Mickey ve Jake kadar yakışıklı olmasa da, çirkin de değildi. Tam yaşını tahmin edemedim ama Mickey ve Jake'in benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettim ve ip atlayan boksör daha genç görünse de, yirmili yaşlarda olmadığı için onlardan çok da uzak değildi.

Ama bana ilgi duymuyordu.

Ben bir boks salonundaki bir kadındım. Göğüslerim vardı. Kalçalarım vardı. Uzun, kalın ve parlak saçlarım vardı.

Ama ona göre, belki otuzlu yaşlarının ortalarında, bir kadının tercihiine bağlı olarak başını döndürmeyen ama göz ardı edilecek bir adam olmayan bir adam için, ben önemsiz birisiydim.

Conrad ile on altı yıldır evliydim. Ondan önce de üç yıl birlikteydik. Ve sonraki üç yıl boyunca, aklımda sadece kin ve intikam vardı. Bir erkeğin bana bakacağını düşünmemiştim çünkü ben de bir erkeğe bakmamıştım.

Sonra Maine geldi.

Ve geldiğim günün ertesi günü... Mickey.

O boksörün bana hiç aldırış etmemesi, bir erkeğin benim hakkımda ne düşüneceğini hiç bilmediğimi fark etmemi sağladı. Erkeklerin bana bakıp bakmadığını bilmiyordum.

O ana kadar bakmadıklarını biliyordum.

Mickey beni hoş bir şekilde rahatsız etti, ama kendime bu duyguyu yaşamaya izin veremedim ve umarım bunu gizlemişimdir.

Ama ya o bunu çok iyi gizliyordu ya da ben onu hiç rahatsız etmiyordum.

Ben ikincisi olduğunu düşündüm.

Jake evliydi ama gözlerimin ötesinde saçlarıma bile bakmadı. Oysa saçlarım çok güzeldi.

Dahası, ip atlayan boksör bana zar zor bir bakış attı.

Arabam, evet.

Bana değil.

Arabama bindim ve zaman kaybetmeden oradan uzaklaştım, Mickey'den uzaklaştım, bu gerçeklerin acısını, ne kadar derinden yaraladıklarını, bana nasıl hissettirdiklerini gömdüm — yaşlı ve en iyi günlerimi geçmiş, önemsiz, spor salonundan geçen, ne kadın ne erkek ne *de başka bir şey* olan bir beden.

Araba sürdüm, kararlı bir şekilde zihnimi eve gitmeye yönlendirdim (ne yazık ki, Mickey'nin karşısındaydı).

Ve sürerken, eski hayatımdan kazandığım parayı iyi bir amaç için kullanacak yerel bir kuruluş bulduğum için mutlu olduğumu düşünmeye zorladım kendimi.

Mickey'nin bu işe karışmış olması da beni rahatsız ediyordu.

Garajımda arabamdan inerken, telefonumun çalması beni şaşırttı.

Garaj kapısı kapanırken, çantamdan telefonumu çıkardım, bunu biraz endişeyle yaptım.

Resmi olarak değil (ama gayri resmi olarak kesin olarak) La Jolla'daki en iyi arkadaşım Robin ile ilişkiyi kesiyordum. Bunun nedeni, onun anneme çok benzemesi ve Conrad'ın (ama çoğunlukla Martine'in) hayatını çekilmez hale getirmek için beni rastgele kötülükler yapmaya teşvik etmesiydi.

Annem ve babamın tetikleyici unsurlar olduğunu anlamamın yanı sıra, ülke çapında yaptığım yolculuk sırasında Robin'in de kötü bir etki yarattığına karar vermiştim.

O da aramıştı ve ben de ona mesaj atmıştım. Bilgisayarımı kurduğumda ona e-posta gönderecektim. Planıma göre, arkadaşlığımızı benim için çok daha sağlıklı bir hale getiremezsem, sonunda sadece tanıdık olacaktık. Eğer o bu konuyu açarsa, mesafeyi bahane edecektim.

Bunu kolayca kabullenmedim ve hafife almadım. Robin'i kaybetme düşüncesi bile canımı yakıyordu ve bundan nefret ediyordum. Robin ve ben yıllardır arkadaştık. Conrad, Robin'in kocasının muayenehanesine katıldığında bir partide tanışmıştık. Robin güzel ve eğlenceli biriydi ve benim çocuklarıma benim onun çocuklarını sevdiğim gibi sevdi. Birlikte çok zaman geçirdik. Her şeyi birbirimizle paylaştık. Birbirimize tamamen güveniyorduk. Kırk yedi yıl boyunca, Robin, her zaman ihtiyacım olan yokluğunu hissettiğim kız kardeşim gibi olan tek kadındı.

Geçtiğimiz yıllarda, diğer arkadaşlarım benim rastgele cadalozluklarım devam ettikçe (ve devam ettikçe) benden uzaklaştılar, bu yüzden Robin bana kalan tek kişiydi.

Ama kocası benimkinden iki yıl önce onu terk etmişti ve bir hemşire için değil, bir Pilates eğitmeni için. Böylece Robin, ben oyuna girmeden çok önce becerilerini geliştirerek, rastgele cadalozluk yapmayı bir sanata dönüştürmüştü.

O benim çok iyi bir akıl hocamdı ve biz de yaramazlıklarımızı sürdürdük, ancak çok yakın zamanda fark ettiğim kadarıyla, bu yaramazlıklarımız aslında umutsuzluğumuzu gizliyordu.

O hala oradaydı ve benim acımasızlığımı körüklerken kendi acımasızlığını yaşıyordu, hayatında bunu düşünerek, geride bırakıp hayatını geri kazanacağı bir noktaya gelmekten çok uzaktaydı.

Ama ailemi kurtarmak için tam da bunu yapmam gerekiyordu. Ve bunu yapmak için, onunla (yarı) soğuk bir şekilde ilişkiyi kesmem gerekiyordu.

Yeniden başlamak için yaptığım şey buydu.

Yani arama sadece annemden gelmiş olabilirdi, ki bu onun normal davranış biçimine uymayan bir şeydi.

Ya da, eğer aceleci davranmışsa, babamdan gelmiş olabilirdi, annemin aramalarına cevap vermediğim için bana kızgın ve bunu benimle paylaşmaya hem istekli hem de çok yetenekli, beni tam isabetli buz hançerleriyle derinden yaralayan, beni bir hiç haline getiren babamdan.

Ekranında tanıdık bir numara dışında hiçbir şeyin olmaması beni şaşırttı.

Annem oyun oynamazdı. Beni hileyle etkilemeye çalışmazdı. Babam ise bana asla cep telefonundan başka bir yerden aramazdı, çünkü bunun için benim numaramı araması gerekirdi ve o numaramı ezberlemeye zahmet etmezdi. Bana sataşmak gibi zevk aldığı bir eğlence için bile bu zahmete girmezdi.

Ama Robin olabilir. Onunla konuşmak istemeyen insanlara ulaşmak için çeşitli yöntemleri vardı.

Bunu düşünerek bile, telefonu açma riskini göze aldım, telefonu kulağıma dayadım ve temkinli bir şekilde "Alo" dedim.

"Alo. Amelia mı?" diye sordu bir kadın (neyse ki Robin değildi).

"Evet," diye cevapladım ve garajdan açık plan büyük odanın yemek alanına açılan kapıyı iterek geçtim.

"Bu Josephine Spear," dedi ve ben durdum, gözlerim pencerenin ötesindeki mavi denize odaklanmadan, zihnim Jake'in yalan söylemediği gerçeğine takılmıştı

yalan söylemediğini düşündüm. Karısı, onun tahmin ettiği gibi, ben eve zar zor varmışım ki benimle iletişime geçti, kemik peşinde bir köpek gibi olmalıydı. "Spor salonunda kocamla tanışmışsın. Jake Spear mı?"

"Evet, Josephine," diye onayladım. "Aradığınız için teşekkür ederim."

"Boks sporunda başlık çok önemlidir," dedi garip bir şekilde. "Ligde otuz yedi erkek var ama sadece on iki çocuğa uygun başlık var." Sesi heyecanla dolmaya başladı. "Jake bana ne yapmak istediğini söyledi ve ev satışı tam da aradığımız şey! Neden kendim düşünemedim bilmiyorum."

Hızlıca nefes aldığını duyduğumda neredeyse kabul edecektim, ama o devam edince bu fırsatı kaçırdım.

"Sana baskı yapmak istemem ama sezon farkına varmadan başlayacak ve kek satışlarımız ve dergi abonelik çabalarımız pek de başarılı değil. Ama herkesin evinde artık istemediği, başkalarının isteyebileceği eşyalar vardır. Eğer kabul edersen, Alyssa'yı arayacağım. O benim arkadaşım ve bir dövüşçü annesi. Anne telefon ağını harekete geçireceğiz. Daha fazla eşya bağışlatıp, bunu herkese duyurmak için planlar yapacağız."

"Bu harika, Josephine, bence ne kadar büyük olursa o kadar iyi olur. Ama seni uyarmalıyım, satmam gereken çok fazla eşyam var," dedim ona. "Ayrıca el ilanları tasarlamak, gazeteye ilan vermek, yerel işletmelere gidip kamuya açık ilan panolarına ve personel odalarına ilan asabilir miyim diye sormak gibi bir planım da var..."

Henüz bitirmemiştim ki, "Harika! Ben de okullarla konuşurum. Yaz aylarında bile velilere e-posta ile haber bültenleri gönderiyorlar. Bunu haber olarak ekleyebilirler. Ayrıca gönüllülere de ihtiyacımız olacak..." dedi. Bir an tereddüt ettikten sonra, "Görüşülmesi gereken çok şey var. Belki de bir araya gelmeliyiz. Tüm bunları yüz yüze konuşalım. Alyssa'dan da bize katılmasını isteyeceğim. Çalışıyor musun? Öğle yemeği mi, akşam yemeği mi, kahve mi olsun?"

Evet, Jake yalan söylememişti. Karısı çok hevesliydi.

"Ben... çalışmıyorum," diye itiraf ettim ve bu gerçeği utandığımı hissettim, hiç çalışmadığım gerçeğini saymıyorum bile. Hiç. Hayatımda hiç. Bunu bir kenara bırakıp, "Yani, sizin programınıza göre her şeyi yapabilirim," diye bitirdim.

"Harika. Alyssa ile konuşup seni geri arayacağım. Ne dersin?"

Çantamı tezgahın üzerine bırakmak için mutfaka doğru ilerlerken, "Harika olur" diye cevap verdim.

"Jake, Magdalene'e yeni taşındığını söyledi," dedi. "Bir haftadan az bir süredir buradayım," dedim.

"Öyleyse, artık senin de evin olan evimize hoş geldin, seninle tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Ben de, Josephine."

"Josie," dedi. "Lütfen bana Josie de."

"Tamam, Josie."

"Alyssa ile konuştuktan sonra hemen seni arayacağım." "Harika."

"Kendine iyi bak,
Amelia." "Sen de,
Josie."

Telefonu kapattı ve ben de çantamı ve telefonumu tezgahın üzerine bıraktım. Buzdolabına gittim, kapısını açtım, içine baktım ve kahvaltıyı atlamış, öğle yemeğini unutmuş ve çocuklar hafta sonu burada olduğu için buzdolabı tamamen dolu olmasına rağmen, ilgimi çeken hiçbir şey göremedim.

Buzdolabının kapısını kapattım ve telefonum çaldığında irkildim.

Tezgahtan telefonu aldım, ekranda aynı numarayı gördüm ve aramayı cevapladım.

"Josie?" diye selam verdim.

"Çarşamba öğle vakti sana uyar mı?" diye sordu.

O ilgilenmiyor, aksine *çok hevesli* olduğunu düşünerek tezgaha baktım. "Evet, olur," dedim ona.

"Harika. Öğlen. Weatherby's Diner. Pencerenin kenarındaki masada oturan iki sarışın olacağız."

"Peki, eğer iki sarışın daha varsa, beni tanıyabilmen için, ben kısa boylu, orta yaşlı esmerim," diye bilgilendirdim onu.

"Minyon," diye cevapladı.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Kadınlar kısa değildir. Minyonlardır. Ayrıca asla orta yaşlı da değildirler. Onlar olgun."

Bu doğru ama kesin ifadeye nasıl cevap vereceğimi bilemedim, sadece "Oh. Doğru" demekle yetindim.

Geri adım atarken sesinde hafif bir telaş vardı: "Tabii ki, kendinizi istediğiniz gibi tanımlayabilirsiniz."

Onun telaşını yatıştırmak istedim ve şöyle dedim: "Petite daha hoş bir kelime. Olgun da öyle."

"Öyle, gerçekten," diye onayladı. "Ama ben de olgun kelimesini pek sevmiyorum. Bir kadının bunu neden nitelenmesi gerektiğini anlayamıyorum."

Ona katılmaktan başka çarem yoktu.

"O zaman ben minyon, olgun esmer olacağım," dedim şaka yapmaya çalışarak. "Ancak olgun kısmı sadece sen ve benim için geçerli."

"Alyssa ve ben ise minyon olmayan, olgun sarışınlar olacağız," diye cevap verdi ve neyse ki sesinde gülümseme duyabiliyordum. "Ayrıca, yaz olduğu için oğlum Ethan'ın da benimle olabileceğini bilmelisin. Alyssa ve kocası Junior, nazik, iyi kalpli insanlar oldukları için, Magdalene'yi çocuklarıyla doldurma kararını akıllıca verdiler. Bu nedenle, yanında bir sürü çocuk olabilir. Kargaşaya neden olanlar onlar olacak. Ethan'ın da buna katılmamasını sağlamak için elimden geleni yapacağım, ama o kendi kafasına göre hareket eden bir çocuk ve babası ile ben de tam olarak bunu teşvik ediyoruz."

Tezgahın önünde sııttım. "O zaman iyi olur, çünkü hepinizin gözden kaçması zor olacak."

"Evet, haklısın," diye tekrar onayladı. "Peki, bir planımız var mı?"

"Evet, Josie, bir planımız var. Çarşamba günü Weatherby'nin yerinde sen ve Alyssa ile görüşürüz."

"Kaçırman imkansız," dedi bana. "Şehirde ve şehir o kadar da büyük değil. Cross Street'te. Ama sorun yaşarsan, beni ara."

Garip bir şekilde resmi davranıyordu, bu da küfürlü konuşan ama dost canlısı ve tamamen gayri resmi olan kocasıyla oldukça çelişki yaratıyordu.

"Bulurum," diye onu temin ettim.

"Güzel. O zaman görüşürüz Amelia."

"Evet Josie. Çarşamba günü görüşürüz."

Telefonu kapattı ve ben de telefonu tezgaha koydum.

Başımı kaldırıp, duvarlara yığılmış kutularla pek de muhteşem görünmeyen güzel bir alana baktım.

Ancak, görünüşe göre, Josie Spear bu işle ilgilenirse, bu ev satışı hızlı bir şekilde gerçekleşecek ve çocuklarımla rahat edeceği, sevdiğim bir ev yaratmaya başlayabilecektim.

Ancak, temiz bir palet elde edene kadar bu projeye başlamayacaktım.

Bu da demek oluyordu ki, hiçbir yere varmayan dolaşmalarımdan eve döndüğümde, aslında hiçbir şey yapmamıştım, çünkü bazı insanlarla tanışmıştım ve Çarşamba günü öğle yemeği için planlarım vardı, tam o saatte, yapacak hiçbir şeyim yoktu.

Hiçbir şey.

Arkadaşım yoktu.
Ev işi yoktu.
Gidecek bir iş
yoktu.
Eve gelmek üzere olan çocuk yoktu.
Kablo ve internetin ertesi gün kurulması planlanmıştı, o yüzden onlar da
yoktu.
Birdenbire, ezilmiş gibi garip bir hisse kapıldım. Etrafımdaki tüm
bu yeniliklerin ağırlığı altında ezilmiş gibi.
Evimi bir yuva haline getirmek için yapmam gerekenlerin ağırlığı altında ezildim.
Tüm hatalarımın ağırlığı ve bunları düzeltmek için gereken çabaların ağırlığı
altında ezildim.
Yalnızlık tarafından ezilmiş. Yalnızlık, yıllardır yalnız olduğum halde, o
duygudan *yalnızlık* hissine geçip bununla rahat hissetmeye çalışmaya bile
başlamamıştım.
Uzak duran ama sonunda bundan yorulup, yaratmaya çalıştığım kırılğan
embriyoyu yok edebilecek sinsi yollarla hayatıma girecek olan ebeveynlerimin
hayaleti korkusuyla eziliyordum.
Bu çaba gerektirdi. Zaman aldı. Mavi denizin manzarasına sahip güzel açık
mutfağında durup bu çabayı harcadım ve bu zamanı ayırdım.
Sonra bir plan yaptım.
Telefonumu aldım, yakınlarda ihtiyacım olan yerleri bulan uygulamayı açtım,
haritaya dokunarak GPS'in yolumu göstermesini sağladım ve arabama geri
döndüm.
Garajımdan çıktım ve ev geliştirme mağazasına gittim. Orada, evimde bir
sergi kuracak kadar çok boya örneği topladım.
Sonra en yakın alışveriş merkezine gittim, sadece nerede olduğunu öğrenmek
için değil, birkaç kitap satın almak için de.
Ancak o zaman eve döndüm.
Boya örneklerini mutfak çekmecesine koydum. Evi sattıktan ve Cliff Blue'da
bir süre yaşadıktan sonra onları inceleyecektim, böylece duvarların neye ihtiyacı
olduğunu bilecektim (bu arada, bu ismi *çok sevdim* ve internetim olduğunda
sipariş edeceğim adres etiketlerinde bile evime bu isimle hitap etmeye karar
verdim).
Bunun yerine, hayatımda hiç yapmadığım bir şey yaptım (ama bunun bir
kısımını yapamadım çünkü La Jolla'da plajın yanında değil, golf sahasının
yanında bir evim vardı). Hiç yapmayı düşünmediğim bir şey.
Kendimle vakit geçirdim.

Bunu kanepemde uzanmış, bir kadeh şarap içerek yaptım. Bazen kitap okudum. Bazen denizi seyrettim.

Sonra bir kadeh şarap daha içtim. Ve sonra bir tane daha.

Bunu yaparken, okumayı, şarap içmeyi, denizi seyretmeyi sevdiğimi fark ettim. O kadar ki, akşam yemeği yemeyi bile düşünmedim.

Sonunda kanepede uyuyakaldım ve saatler sonra uyandığımda, annem kanepede giyinik uyumanın uygun olmadığını söylediği için normalde yapacağım şeyi yapmadım.

Kendimi yatağa sürüklemedim.

Bunun yerine, gözlerimi kapattım ve kıyafetlerimle kanepede uykuya daldım.

Uykum pek iyi değildi ve omzumda bir ağrı ile uyandım. Yine de, nedense, uyandığımda kendimi tatmin olmuş hissediyordum.

* * *

Salı öğleden sonraya kadar bekledim ve çocuklara mesaj atarak, yeni bir başlangıç yapmak için eski eşyalardan kurtulmak amacıyla evimde bir satış düzenlediğimi bildirdim. İsterlerse gelip eşyalarını gözden geçirmelerini ve kurtulmak istedikleri eşyaları almalarını söyledim. Satıştan elde edilen gelirin yerel genç boks ligine bağışlanacağını da paylaştım.

Onlar ayrıldıktan sonraki Pazartesi günü, yani bir gün önce mesaj atmak istemedim, çünkü aynı şehirde olduğum için yine onları patolojik iletişimle boğacağımı hissetmelerini istemedim. İyi niyetle onları rahatsız etmek de istemedim.

Sadece normal görünmek istedim. Ve bunun normal olduğunu umdum.

* * * * *

Normal olabilir, olmayabilir de.

Bilmiyordum.

İkisi de cevap vermedi.

* * *

Çarşamba günü öğle yemeği yedim ve nefes kesici güzellikteki sarışınların yin ve yang'ı ile Magdalene genç boks ligine fayda sağlamak için büyük bir ev satışı planları yaptım.

İlk olarak, ilk başta bana ailemi korkutucu bir şekilde hatırlatan, şık ve sofistike Josie vardı. Sonra, ailemin nefret edeceği, göz kamaştırıcı ama küstah, beni olduğum gibi kabul et ya da defol git diyen Alyssa ile etkileşimini gördüm.

Bunu gördükten sonra, Josie hala biraz resmi görünse de, bunun karmaşık kişiliğinin sadece bir parçası olduğu ve geri kalanının tamamen iyi olduğu açıktı.

Çocukları olmadan gelmişlerdi, bu biraz hayal kırıklığı yaratmıştı. Ayrıca, tüm çocukları da dahil etmeden bu işi halledemeyeceğimizi söylemişlerdi (görünüşe göre, tüm genç boksörlerin anneleri anlatacak çok şeyleri vardı ve çoğu yardım etmeye istekliydi).

Yani büyük bir ev satışı olacaktı. Ve iki olası arkadaşım olacaktı. Bu iyiydi.

* * *

Pazar gününe kadar bekleyip kendi çocuklarıma ev satışı yapacağımı, bunun önümüzdeki Cumartesi olacağını ve eski eşyalarını elden çıkararak yenilerini alabileceklerini hatırlatmak için mesaj atmam kötü oldu. Planlar tüm hızıyla devam ettiği için (hem Josie hem de Alyssa'nın işleri vardı, ama ikisi de benim doğal bulduğumdan daha fazla enerjiye sahipti ve büyük miktarda para kazanma arzusu da vardı) mümkün olduğunca çabuk cevap verirlerse beni mutlu edeceklerini söyledim.

Auden ve Pippa'yı da ev satışına gelmek isterlerse davet ettim.

Bunu yaptım, ama yine ikisi de cevap vermedi.

* * * *

Sonraki bir buçuk hafta boyunca tasarım yaptım, bastırdım, astım ve dağıttım, çeşitli gazetelere ilan verdim, kapımı açtım ve yeni yetme boksörlerin annelerinden gelen çok sayıda teslimatı kabul ettim. Hatta yerel radyo istasyonunu bu etkinliği paylaşmaya ikna ettim ve bu ev satışını olabildiğince başarılı hale getirmek için (tabii ki satılık) ikramlar sunmayı planladım.

Alyssa eşyalarını bırakmak için uğradığında, benim sattığım bazı eşyaları gördü ve ben de Alyssa'ya *mutlaka alması gereken* iki kutu eşyayı bedavaya verdim. Onun hiçbir şey için ödeme yapmasına izin vermediğim için iyi niyetli bir tartışma yaşadık, ancak o da pes etti ve büyük gün geldiğinde almayı ve ödemeyi planladığı üç dolu kutuyu bıraktı. Kutuların yanlarına Sharpie kalemile "Alyssa'nın, dokunursan peşine düşerim! Anladın mı?" yazmıştı.

Bu süre zarfında çocuklarıma karışmadım.

* * *

Ev satışı iki gün önce, çocuklara mesaj atarak satışın gerçekleşeceğini hatırlattım ve tekrar istedikleri takdirde gelmelerini söyledim.

* * *

Cevap vermediler.

Üçüncü Bölüm

Temiz Palet

Ev satışı öncesindeki akşam, mutfagımda, bitkin bir haldeydim.

Hazırdım... çoğunlukla.

Her yer eşyalarla doluydu, bazıları ön bahçeye ve terasa çıkarmak için kapıların önüne yığılmıştı. Bu eşyalar çekici bir şekilde sergilenmek üzere düzenlenmişti (ve sonra yeniden düzenlenmişti, bazıları ise tekrar tekrar düzenlenmişti). Hepsinin fiyat etiketleri vardı. İnsanları daha fazla eşyanın satıldığı odalara yönlendiren tabelalar vardı.

Ve ben mutfakta pasta yapıyordum.

Bir zanaat mağazasında, yanlarında neşeli desenler olan sevimli plastik poşetler bulmuştum ve snickerdoodle kurabiyelerimi bu poşetlere koymaya karar verdim, sonra da büyük, parlak, abartılı fiyonklarla bağladım. Aynı şeyi çikolata parçacıklı kurabiyelerim için de yaptım. Ayrıca mini Reese's çikolataları içine koyduğum fıstık ezmesi kurabiyeler için de aynısını yaptım. Bunlar tezgahın her yerine, katlı tabaklara (satılık tabaklar) veya servis tabaklarına (aynı şekilde satılık) dizilmişti.

Hepsi poşetlenmiş, etiketlenmiş ve hazırdı.

Ve ben şu anda pastel renkli çiçek şekerlemeli mereng kaplamalı cupcakeler üzerinde çalışıyordum. Cupcakeler lezzetliydi, ama şekerlemelerle süslenmiş parlak beyaz krema ile çocukların ilgisini çekiyorlardı.

Onları on beş dakika içinde satardım.

Kesinlikle.

Büyük leğenlerde limonata ve buzlu çay hazırladım. Bunları şık kristal (satılık) ve o kadar şık olmasa da yine de şık (aynı şekilde satılık) cam içecek dağıtıcılarına koyacaktım. Garajdaki buzdolabında şişeler dolusu su soğutuyordum. İki dondurucumda da buz torbaları vardı. Bunları da çekici kovaların içine koyup satacaktım.

Şimdi saat sekizdi ve ben önceki günden beri, hayır, aslında son bir haftadır durmadan çalışıyordum.

Önceki gece gece yarısı yatağa düşmüştüm. Ama o gece yatmam gerekiyordu ve bunu iki saat önce yapmam gerekiyordu.

Bunun yerine, cupcakelerin üzerine parlak şekerleme damlaları koyuyordum ve fırında bir düzine daha pişiriyordum.

Onlar sonunculardı.

Sonra bir kadeh şarap içip, duş alıp yatağıma girecektim.

Tabii o son düzineden sonra hala gücüm kalırsa.

Bu düşünceyle, kapı zilim çaldı ve bir kez olsun, o güzel melodiden keyif almadım.

Hayır, geç gelen, yeni yetme bir boksörün annesini boğazlamak için kendimi zor tuttum. O, büyük günün öncesindeki gece saat sekizden sonra, sabah yedide kapılarımı açacağımı duyurduğumuz halde, etiketleyip düzenlemem gereken bir sürü saçmalık bırakacaktı.

Kaşığı kaseye bıraktım ve kapıya doğru yürüdüm, gölgeli camlardan dışarıda birden fazla kişi olduğunu gördüm ve bunlardan biri yeni yetme bir boksörün annesi değil, babasıydı.

Bu mantıklıydı ve bunu bilmeliydim.

Erkekler daha iyisini bilmezlerdi.

Kilitleri açtım, kapıyı açtım, yüzümü hoş, öldürücü değil, tamamen donuk bir ifadeye büründürdüm.

"Selam," dedi Mickey Donovan, kapımda durmuş, soluk kot pantolonuyla, kolları kaslı ön kollarını saran yıpranmış keten gömleğiyle, güçlü çenesini süsleyen bir başka akşamüstü gölgesiyle haksız bir şekilde çekici görünüyordu.

Yanında iki kişi daha vardı, ama ben onları fark etmedim çünkü birincisi, Mickey sırtıyordu, ikincisi, gündelik kıyafetleriyle haksız bir şekilde çekici görünüyordu ve üçüncüsü, etiketlemem ve düzenlemem gereken şeylerle dolu kocaman bir kutu tutuyordu, bu da şarap ve duşun mümkün olmadığı anlamına geliyordu. Etiketleme, düzenleme ve *yatak* olacaktı.

"Tanrım, cennet senin oturma odana mı düştü?"

Gözlerimi kırpmak için hareket ettim.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Amelia, canım, orada ne yapıyorsan, sanki sadece Tanrı'nın elinden çıkmış gibi kokuyor."

Vay canına.

Bu çok iyi geldi. Çok iyi. Olağanüstü iyi.

Anormal derecede iyi.

Ve iyi hissettim çünkü pişirmeyi seviyordum. Ortaokulda ev ekonomisi dersinde pişirmeye aşık olmuştum.

Ancak, yeni keşfettiğim hobimin tadını çıkarmak için ailemin geniş mutfağını ele geçirdiğimde, annem bu faaliyetleri derhal kısıtlamak için harekete geçti.

"Böyle işleri yapacak personelimiz var, Amelia," diye azarladı beni. "Ayrıca, bir hanımefendi tatlılardan uzak durmak için elinden geleni yapmalıdır."

Ne yazık ki, yıllar sonra bu bağlar kopup istediğim zaman pasta yapma özgürlüğüne kavuştuğumda, Conrad da aynı şekilde düşündüğü için yeni bağlar kuruldu.

"Beni şişmanlatacaksın, küçük kuş," dedi bana, ona ikinci kez kurabiye pişirdikten sonra. Sonra bana anlamlı bir bakış attı. "Sen de şişmanlamaktan kaçınmak istersin."

Çocuklar geldiğinde, çocukların çocukluklarını yaşayıp kurabiye ve parlak, şekerlemeli, üzerine krema sürülmüş kekleri seveceklerini düşünerek kendimi şımartabileceğimi düşündüm.

Ama yanılmışım. Conrad, çocukların tükettikleri şekerin, onlara zehir vermekle aynı şey olduğunu düşünüyormuş gibi davranıyordu.

Hatta bana bunun zehir *olduğunu* ve "Ne pahasına olursa olsun kaçınılması gerektiğini" söyledi.

Böylece, babaları konferanslara gittiğinde onlara gizlice kek, kurabiye, turta ve pasta vermeye başladım.

Bunun dışında, o tarafımı gömmüştüm.

Ve itiraf etmeliyim ki, saatler önce pişirmeye başladığımda, ne kadar yorgun olursam olayım, kendimi bu işe kaptırmıştım.

Sadece şimdi yorgunluk derinleştiği için, eskisi kadar zevk almıyordum.

Yine de Mickey haklıydı. Ev, bir fırın gibi kokuyordu. Şekerli ve tatlı.

Ve cennet gibi.

O anda tekrar pişirmeye karar verdim. Kendim için. Çocuklar için.

Hatta, bir dahaki sefere geldiklerinde, onları cupcake'lerle rüşvet vererek beş dakikadan fazla evde ve benim yanımda kalmalarını sağlayabilirdim.

"Dünya Amelia'yı çağırıyor. Orada mısın, bebeğim?"

Kafamı sertçe salladım ve beni çağıran Mickey'e odaklandım. Derin sesiyle gülüyordu ve gülerek adımı söylemesi bana hissetmek istemediğim şeyler yapıyordu.

"Üzgünüm, uzun bir gün oldu."

"Eminim öyledir," diye mırıldandı, gözleri benimle dans ediyordu (benim görmeyi reddettiğim bir şey). Kutusunu kollarında bir santim kaldırdı. "Junior aradı, büyük günün yarın olduğunu söyledi. Bana söylemedin."

Söylemedim, onu kaçındığım için değil (ki kaçınıyordum da), tamamen unuttuğum için.

"Söylemedim, Mickey," itiraf ettim. "Çok üzgünüm."

Gülümsemeye devam etti. "Özür dileme, bebeğim. Geçen hafta evinin çok hareketli olduğunu fark ettim. Ama çocuklar ve ben evimizi karıştırdık ve elimizden geleni yapmak için bunları bırakalım dedik."

"Ve cupcake almak için."

Bu, onunla birlikte olan varlıklardan birinden geldi ve sonunda Mickey'nin iki yanında duran erkek ve kız çocuğuna dikkatimi verdim. Onları inceleyince, Mickey ve eski karısının Conrad ve benim yarattığımız şeyi tersine çevirdiklerini gördüm.

Buna, kızının açıkça en büyük çocuk olması ve babasına çok benzemesi de dahildi, ancak kızdı, daha kısaydı ve biraz tombul olacak kadar çok kıvrımlıydı, muhtemelen ergenlik öncesi bebek yağlarını hala taşıyordu.

Oğlu koyu sarı saçlıydı, ama şans eseri babasının mavi gözlerini almıştı. Ayrıca, Mickey'nin kızı on üç ya da on dört yaşlarında, oğlu ise on ya da on bir yaşlarında olduğu tahmin edildiğinden, henüz tam olarak ne olacağı belli olmayan bir vücuda sahipti.

"Kızım, Aisling," dedi, başını kıza doğru sallayarak. "Ash ile başlıyor, ama İrlandaca a, i ve s ile yazılıyor." Bu, alıştırılmış bir şekilde çıktı ve kızına güzel bir isim verdiğini, ancak birçok kişinin yanlış yazdığını biliyordum. "Cillian, yine İrlandaca yazılıyor," dedi, başını diğer tarafa, oğluna doğru sallayarak. "K ile değil, c ile yazılıyor."

"Anladım," diye mırıldandım. "A, i, s ile yazılan Ash ve kill. Noel kartında bunu doğru yazacağımdan emin olabilirsiniz." Bu, Mickey'i gülümsetmiş, Cillian'ı sırtmış ve Aisling'in mavi gözlerini babası gibi parlatmıştı. "Üçünüz içeri gelip, onu bırakıp birer cupcake alsanız nasıl olur?" diye davet ettim.

"*Harika*," dedi Cillian ve mutfağa doğru koştu, bu da kalbimde bir sızı yarattı, muhtemelen kendi çocuklarımdan birinin bunu yapmasını dilediğim için.

"Teşekkürler, şey... Miz..." dedi Aisling, cümlesini yarım bırakarak.

"Hanımefendi falan yok," diye gülümseyerek cevap verdim ve yolundan çekildim. "Ben Amelia."

Babası eve girerken ona baktı, sonra bana başını salladı ve onu takip etti.

Arkalarına kapıyı kapattım ve davetimi tekrarladım. "Bir cupcake al. Ya da istersen bir paket kurabiye."

Aisling mutfağa doğru yürüdü.

"Sadece söylüyorum," diye başladı Mickey ve ben ona baktım, kutuyu güneşli oturma odasının en üst basamağının kenarına koyduğunu gördüm. "Çocuklarımla yetişkinlere isimleriyle hitap etmeleri yasaktır."

"Oh," diye mırıldandım, kendimi rahatsız hissederek, ağzımdan kaçırıldığımı düşündüm.

"Önemli değil," dedi sessizce ve çabucak, sonra yine o rahat gülümsemesini takındı. "Zaten sana Amelia demezdi. Muhtemelen sana Amelia Teyze demeleri için izin verilene kadar sana hiçbir şey demekten kaçınırdı, çünkü yakın oldukları büyüklerine böyle hitap ederler."

Görünüşe göre Mickey çocuklarına karşı oldukça katıydı.

Bunu nasıl algılamam gerektiğini bilmiyordum, sadece bunun benimle ilgisi olmadığını kendime hatırlatıyordum. Bu yüzden sadece başımı salladım.

"Ayrıca şunu da söyleyeyim," diye devam etti, sesini alçaltarak, "çok çalıştığın ortada." Elini odaya doğru uzattı. "Bunları boşaltıp etiketleyeceğiz. Son dakikada sana iş yüklemek hoş değil."

Fark etmesini iyi hissettim.

Hâlâ onun burada takılmasının sağlıklı olmadığını düşünüyordum (bu benim için sağlıklıydı), bu yüzden ona "Çok naziksin ama ben hallederim. Kutun küçük, çok uzun sürmez" dedim.

İçtenlikle ikna olmuş gibi görünmüyordu ve bir süredir böyle görünmüyordu, çünkü beni inceliyordu.

Sonra sordu, "İyi misin?"

Bunun tuhaf bir soru olduğunu düşündüm, bu yüzden "Tabii"

diye cevap verdim. Beni incelemeye devam ederken,

"Yemek yiyor musun?" diye sordu.

O zaman fark ettim ki, o sabah Cream of Wheat yedikten sonra, cupcake hamurunun spatulasını yalamak dışında hiçbir şey yememiştim.

"İyiyim, Mickey," dedim ona.

Birkaç dakika boyunca beni incelemeye devam etti, sonra mutfığa bakarak, "Bu satışın tamamlanması iyi olacak, yerleşip rahatlayabilirsin," diye mırıldandı.

Yanılıyordu.

Uzun zamandır dinleniyordum.

Şimdi çeşitli nedenlerden dolayı kendimi zorlamam gerekiyordu.

"Evet, iyi olacak," diye yalan söyledim ve yalan söylemeye devam ettim. "Yarın bittiğinde her şey yoluna girecek."

"Bana yardım et," dedi. "Pazar günü, ben yiyecek ve içkiyi hazırlayacağım, sen de gel. Izgarayı yakıp, sosis ve tavuk pişireceğim."

Sen de bir bira içip benimle ve çocuklarımla sohbet et, istediğin kadar rahat ol." Mavi gözleri dans eden bir gülümsemeye bana baktı, bu gülümsemeyi görmek istiyordum ama aynı zamanda bana bakmamasını da içtenlikle diliyordum. "Gecenin sonunda seni karşıya geçirmek için kamyonetime bindirmemi istersen, benim için sorun olmaz."

Evimin cenneti andıran kokusu hakkındaki yorumu ne kadar hoş olsa da, bu davet o kadar kötüydü.

Hissetmeme izin verilmeyen bir kötülük.

Kötü hissettiğim bir şeydi, çünkü bir kadına belli bir şekilde ilgi duyan hiçbir erkek, aniden çocuklarını onun evine getirip, sonra onu Pazar günü "rahatlamak" ve "gevşemek" için mangal partisine davet etmezdi.

Bir kadına ilgi duyan bir erkek, çocuklarıyla bu tür buluşmaları dikkatlice zamanlayıp titizlikle planlar ve davet ettiği kadını tekrar davet etmek istediğinden emin olduktan sonra bu buluşmalar gerçekleşir.

Ve tekrar.

Kadın kalana kadar, belki sonsuza kadar.

En azından ben çocuklarımla böyle yapardım.

Ve Conrad da çocuklarıyla böyle yapardı. Ne yazık ki, bu girişimlere başladığında, hâlâ benimle evliydi.

"Tanrım, Amelia, ayakta uyuyor musun?" diye sordu Mickey ve ben yine birden dikkatimi ona verdim.

"Üzgünüm," dedim. "Çok üzgünüm. Aklım milyonlarca şeyde."

Mickey cevap veremeden, mutfaktan "Ne seçeceğimi bilmiyorum!" diye bir ses yükseldi.

İkimiz de o tarafa döndük ve Cillian'ı, Willy Wonka'nın Çikolata Fabrikası'na yeni girmiş gibi görünen, ama kendini tıka basa yemeye izin verilmeyen, üzerine şeker serpilmiş kekler ve kurabiye poşetlerinin arasında dururken gördük.

"Ne istersen al, Cillian," diye seslendim.

Cillian'ın gözleri bu teklif üzerine o kadar büyüdü ki, neredeyse gülmekten patlayacaktım.

"Miz... uh... hey!" Aisling bana seslendi. "Bunları ben bitireyim mi?" Frosting yapılmamış kekleri işaret etti.

"O bu işlerde iyidir," diye mırıldandı Mickey, sesi uzaklaşmış gibiydi. Dönüp çenemi kaldırdım ve onun kutunun yanında çömelmiş olduğunu gördüm. Kafasını geriye eğip gözlerime baktı. "Bırak o yapsın."

"Ben..." Aisling'e baktım ve "Birlikte yapsak nasıl olur?" diye önerdim.

Yüzü ışıldadı.

Başka çarem olmadığı için o tarafa doğru yürüdüm.

Cillian bir kekçiyi ağzına attı ve bunu yaparken dudaklarıyla ustaca ambalajını soydu.

Bunu yapan birini daha önce hiç görmemiştim, bu yüzden mutfağa giderken gülümseyerek, "Bu konuda özel bir yeteneğin var, evlat," dedim.

"Toad-ag-lee," dedi ağzı dolu halde ve devam etti, "Prag-dis." Gülümsemem daha da büyüdü.

"Keister buraya gel, evlat, babana bu eşyaları boşaltıp etiketlemede yardım et," diye emretti Mickey.

Cillian yanımdan geçip babasına doğru koştu.

O anda fırın çaldı.

"Sen onları yap, tatlım," dedim Aisling'e, mutfağa doğru ilerlerken. "Son partiyi ben alırım."

Aisling başını salladı ve kaseden kaşığı aldı.

Tepsiyi fırından çıkarırken Mickey, "Bebeğim? Etiketler?" diye seslendi.

Mickey'e gelince
olmayan
kaydı.

Mickey için alışılmadık hoş
bir his
omurgamdan aşağı

Conrad bana "bebeğim" dedi. Conrad bana aklına gelen her türlü sevgi sözcüğünü söyledi.

Daha sonra bunların hiçbirinin özel olmadığını öğrendim, çünkü Martine'e de aynı şeyleri söylediğini duydum.

Mickey'nin bunları söylediği rahat tavrının da aynı olduğunu biliyordum, ama daha da kötüydü. Onun için her kadın "bebeğim"di. Ya da diğer tabiriyle "tatlım".

Sadece ben

değildim.

Özel değildi.

Hiçbir zaman özel

olmamıştım. Sadece

öyleydim.

Diğer her şeyi bir kenara bırakıp, tenekeyi soğutma rafına koydum ve ona bakarak "Burada" diye cevap verdim.

"Git al onları, evlat," dedi Cillian'a.

Cillian benim tarafıma doğru koştu.

Çekmecedan etiketleri ve kalemleri çıkardım ve Mickey'nin oğluna verdim. O da babasına koştu. Böylece, Mickey ve Cillian kutudan eşyaları çıkarıp etiketleyip bana nereye koyacaklarını sorarken, Aisling ve ben mutfağı toplarken cupcake'leri süsleyip üzerine şeker serperek yoğun bir faaliyet başladı.

Ne kadar yorgun olsam da, Mickey'e olan ilgimle ne kadar mücadele etsem de, arkadaşımın olması iyi geldiğini itiraf etmekten kendimi alamadım. Etrafımda hareketlilik hissetmek. Seslerin mırıldanmasını duymak. Birkaç kelime konuşmak ya da yanından geçerken gülümsemek ya da gülümseme almak.

Bunu uzun zamandır yaşamamıştım. Üç yıldır düzenli olarak yaşamamıştım, son on aydır da sık sık yaşamamıştım.

Hoşuma gitmişti.

Mickey'nin iyi çocukları vardı, ama bu kısım şaşırtıcı değildi.

İşimiz kısa sürede bitti ve bittiğinde, keşke bitmeseydi diye düşündüm.

Çünkü işimiz biter bitmez Mickey, "Miz Hathaway'in başından gitme zamanı" dedi.

Cillian hemen "Çıkmadan önce bir paket Reese's kurabiyesi alabilir miyim?" diye cevap verdi.

Mickey oğluna gülümsedi. "Bana yemek konusunda bir servet harcıyorsun, evlat."

Cillian pişmanlık duymadan gülümsedi, muhtemelen bunun farkında olduğu için, ama babasının hiç umursamadığını da bildiği için.

"Sadece şunu söyleyeyim," diye araya girdim ve iki çift mavi göz bana baktı, "komşular için, ikramlar bedava."

"Lig için para toplamayacaksın, bunu sen yap," dedi Mickey, bana doğru yürürken, oğlu da aynı şeyi yapıp babasının yanına yaklaştı.

Tezgahın karşı tarafına geldi, ikramların fiyatlarını duyurmak için önceden hazırladığım tabelaları inceledi ve cüzdanını çıkararak şöyle dedi.

"Gerçekten mi, Mickey," dedim. "Aisling bana süsleme ve temizlikte yardım etti. İkramlar bir tür geri ödeme."

Bana baktı. "Gerçekten, Amelia, Cill o ligde, bu yüzden biz de katkıda bulunuyoruz."

Gözleri üzerimde, sıcak ve dostça bakarken, kabul etmekten başka bir şey yapamadım, bu yüzden başımı sallayarak kabul ettim.

Tezgahımın üzerine beş dolarlık bir banknot attı ve "Junior bu işin saat yedide başlayacağını söyledi. Çeyrek kala burada olacağız" dedi.

Bu teklif karşısında içim korkuyla doldu, ama kibarca reddetmek için kendimi toparlayamadan, Cillian dehşetle bağırdı: "Sabah mı?" Sözüünü bitirirken yüzü dehşetle kaplıydı, her hecede korku damlıyordu. "*Cumartesi günü mü?*"

Mickey oğluna baktı. "Gelecek sezon yeni kask, ayakkabı ve eldiven ister misin?"

"Evet," dedi Cillian, sanki bunu istemiyormuş gibi mırıldandı.

"O zaman yarın sabah erken kalkıp Miz Hathaway'in bu ıvır zıvırları satmasına yardım edeceğiz," diye karar verdi Mickey.

"Bu gerçekten..." diye başladım ama Mickey'nin gözleri bana dikildiğinde sustum.

Anladım. Kesinlikle.

Mickey Donovan'ın gözlerinin dostça, gülümseyen, gülen, düşünceli ve değerlendirici olduğunu görmüştüm.

Ama o anda gözlerindeki ifade, Mickey konuştuğunda çocuklarının onu dinlediğini ve kimsenin aksini söylemediğini gösteriyordu.

Sorun, Mickey'nin sabahın ilk saatlerinde evime gelmesini *istemememdi*. Aslında, Josie, Jake, Junior, Alyssa ve aileleri saat altı buçukta orada olacaktı, bu yüzden Mickey ve çocuklarının orada *olmasına gerek* yoktu.

Onun mavi gözlerine baktım ve bunu paylaşmamaya karar verdim.

Mickey göz teması kurmayı bıraktı ve oğlundan kızına baktı. "Şimdi, Miz Hathaway'e iyi geceler deyin ve sonra eve gidelim."

İki tane iyi geceler duydum, biri hoşnutsuz (Cillian), biri sessiz (Aisling) ve onlar kapıya doğru yönelirken ben de onlara iyi geceler diledim.

Mickey de
aynısını yaptı.
Ben de öyle
yaptım.

Kapıda, Mickey kapının hemen dışında durdu ve çocuklarına, "Sokağa dikkat edin, ben hemen arkanızdayım" diye emretti.

"Tamam, baba," diye mırıldandı Cillian ve bahçemde ağır adımlarla yürümeye başladı. "Oğlum, patikadan git," diye yönlendirdi Mickey.

"Ah, tabii," Cillian bana baktı, yönünü değiştirip ön kapıma doğru yöneldi. "Özür dilerim, Bayan Hathaway."

Ayaklarının çimlere basarak zarar vereceğini düşünmediğimi ve evine giden daha kısa yolu kullanabileceğini söylemek istedim, ama söylemedim.

"Sorun değil, evlat,"
dedim. Bana gülümsedi.

Aisling sessizce elini kardeşinin omuzlarının arasına koydu ve onu yol boyunca yönlendirdi.

Mickey durup izledi. Ben
de öyle.

Onlar caddeyi güvenle geçtikten ve Cillian bahçelerine koşarken Aisling onun arkasında dolanırken, Mickey bana döndü.

"Anneleri içki içiyor."

Onun açık sözlülüğü ve bu sözün hiç beklemediğim bir anda gelmesi karşısında, sadece bakakalmak zorunda kaldım.

"Bunu sana söylüyorum çünkü çoğu zaman işlevsel bir insan," diye devam etti. "Ama diğer zamanlarda, o kadar dağınık ki kasabadaki herkes bunu biliyor ve bu da sonunda senin de öğreneceğin anlamına geliyor."

"Tanrım, Mickey," diye fısıldadım. "Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Söyleyecek bir şey yok," diye cevapladı. "O kabusu sona erdirmemin doğru mu yanlış mı olduğunu zaman gösterecek. Böylece çocuklarımın, ihtiyaçları olsun ya da olmasın, her zaman yanlarında olan bir ebeveyne sahip bir evleri olacak, yarısı zamanında çocuklarına bakan, diğer yarısı zamanında karısının işlerini yapan bir ebeveyne sahip olmayacaklar. Ve iyi haber şu ki, işleyen kısımlar karımın çocuklarımızla birlikte olduğu zamanlar. Yani bu kötü bir şey ve çocuklarım için nefret ettiğim bir şey, *kötü* olmak yerine çocukları annelerinden uzak tutmam gerekiyor."

Dudaklarımı sıkıştırdım, anlattıklarına şok oldum, anlattıklarına üzüldüm ve ne söyleyeceğimi veya ne yapacağımı bilemedim.

Mickey kararsız değildi. Paylaşmaya devam etti.

"Bunu sana söylüyorum çünkü Aisling yemek yapmayı, ailesiyle birlikte olmayı, bize birçok şekilde bakmayı seviyor. Ama elinde şarap kadehi olan, sözlerini geveleyen, unu yere döken ve ne kadar şeker koyduğunu unutan bir kadının yanında değil."

Tanrım.

Zavallı

Aisling.

"Doğru," dedim yumuşak bir sesle. Bu yetersizdi, yeterli olmaktan uzaktı, hissettiklerimin ya da söylemek istediklerimin bir parçasını bile yansıtmıyordu, ama söyleyebildiğim tek şey buydu.

Mickey devam etti.

"Benim için çok kötü, ama ben katıyım çünkü o değil. Derinlerde, onlara kendini affettirmesi gerektiğini biliyor ve bunu, yapmaması gereken bir sürü şeyi onlara yapmalarına izin vererek yapıyor."

Bu sözler beni derinden etkiledi ama tabii ki hiçbir şey söylemedim, ki bu iyi bir karardı çünkü Mickey henüz bitirmemişti.

"Çocuklarımla birlikte köye güvenmek zorunda olmam da berbat," diye devam etti ve mavi gözleri kararlı bir ifadeye büründü. "Ve sen de o köyün bir parçasısın, tatlım, değil mi?"

caddenin karşısında. Ash'ime fazla bir şey gerekmez. O, bu dünyadaki en iyi kızdır ve bunun sebebi sadece on dört yaşında olması ve hayattaki basit şeylerin en büyük mutluluğu getirebileceğini bilecek kadar akıllı olması değildir. Bu, seninle birlikte cupcake'lerin üzerine krema sürmeyi sevdiği anlamına gelir, bunu yapmak için on beş dakika harcamış olsa bile. Yarın da sana yardım etmeyi sevecek. Ve şimdiden söyleyeyim, ona izin verdiğin için minnettarım.

"Ben..." Ağlamaya başlayacağımdan korktuğum için konuşmayı kestim. Derin bir nefes aldım, dürtüyü kontrol ettim ve "Senin veya onların bana ihtiyacı olduğunda, ben her zaman onun veya Cillian'ın yanındayım" dedim.

Şimdi, bunu neden yaptım? Neden?

Onlar Mickey'nin çocuklarıydı ve Mickey ile birlikte geleceklerdi. Onu tam olarak kaçınırken aynı zamanda çocuklarıyla arkadaş olamazdım.

Yine de, bunu yapacağımı ve bunu yaparak Mickey'den kaçınma konusunda muhtemelen büyük bir başarısızlık yaşayacağımı biliyordum.

Bu bana başımın belada olduğu hissini verdi ve gömdüğüm diğer tüm duygularla birlikte, bu gerçekten iyi değildi.

Elini uzattı ve parmağıyla elimin arkasına fısıldayarak dokundu. Bu geçici dokunuş, kolumdan omzuma ve göğsüme doğru, tam da iki belirli hedefe doğru bir karıncalanma hissi uyandırdı.

Hareketsiz durdum ve buna izin verdim, hoşuma gitti, hayır, bayıldım, aynı zamanda hayatımda hiç böyle bir şey yaşamadığım için şaşkına döndüm.

Ve bu derin deneyim sayesinde, Mickey yumuşak bir sesle "Teşekkürler" diyerek onu daha da derinleştirdi.

Sesim alçaktı ve boğuktu, umarım bunu çocuklarına duyduğu duygulara bağlar ve yarım saniyeden az bir süre elime dokunmasının, cevap verirken meme uçlarımı sertleştirme gücüne sahip olmasına bağlamaz.

Bana başını salladı. "Sabah görüşürüz, Amelia."

Yenilgiye uğramış (ya da belki de tahrik olmuş) bir iç çekişi bastırıp zorla gülümsedim. "Evet, Mickey. Sabah görüşürüz. Ve beni çocuklarıyla tanıştırdığın için teşekkürler."

Omzunun üzerinden bana gülümserken, aynı anda kalbimi delip geçen bir ok attı.

"Senin de bu iyiliğimi karşılıksız bırakmamanı bekliyorum."

Bu noktada, durum böyleyken, ben ölüm döşegindeyken ve onlar veda etmek için suçluluk duygusuyla ziyaretime geldiklerinde çocuklarımla tanışacaktı ve

onları vasiyetime eklediğimden emin olmak için suçluluk duygusu uyandırmak için veda ziyareti yapacaklardı.

Yüzümde tamamen sahte görüldüğünü bilsem de gülümsemeyi sürdürdüm.

Neyse ki bana sırtını dönmüş ve uzaklaşıyordu.

Kaba görünmemek için, kapıyı kapatmadan önce onun yolun yarısını geçmesini bekledim.

Ve beni duymaması için, kulak mesafesinin çok ötesine geçtiğinden emin olana kadar bekledim ve sonra kapıyı kilitledim.

Ve tek istediğim bir yere kıvrılıp, hissettiğim tüm duyguları, gömdüğüm tüm şeyleri, bir kenara ittiğim her şeyi serbest bırakmak olsa da, bunu yaparsam beni mahvedecek olsa bile, bunu yapmadım.

Mutfağa gittim, her şeyin kapalı olduğundan emin oldum, bir kadeh şarap içmemeye karar verdim ve duşa girdim.

Sonra yatağa girdim.

Yavaşça uykuya daldım ve uyuduktan sonra da uykum kesik kesikti.

Uyandığımda, hiç de dinlenmiş hissetmiyordum ve bunun çeşitli nedenleri olduğunu biliyordum.

Ama kendime bunların hiçbirini hissetmeye izin vermedim.

* * * *

"Çocukların ne zaman geliyor?"

Mickey'nin sesine başımı çevirdim.

Ertesi gün öğlen vakti yaklaşıyordu ve basit ilanlar için para ödemek yerine, Magdalene'nin haftalık gazetesi ve ilçedeki tüm gazetelerde satışa sunulan ürünlerin (ve markaların) kısa bir listesini içeren reklamlar vermekle aldığım karar, günü tam bir başarıya dönüştürmüştü.

Aşırı talep vardı.

Aslında, saat altı olmadan önce cadde arabalarla dolmuştu.

Bu, bizim için çok para kazanmamız ve tüm eşyalarımın kapıdan çıkması gibi iyi şeyler anlamına geliyordu.

Aynı zamanda, Mickey ile vakit geçirmek için endişelenemeyecek kadar meşgul olduğum anlamına da geliyordu.

Ama şimdi, eşyaların çoğu satılmış, geriye sadece artanlar kalmıştı (yani satılık olan tüm eşyalarım satılmıştı ve hatta satmak istemediğim bazı eşyalar bile satılmıştı) ve kalabalık azalmaya başlamıştı.

Bu da Mickey'nin bana ulaşıp, çocuklarımın gelmediğini fark ettiğini söyleyebileceği anlamına geliyordu.

Onun çocukları gelmişti ve çok çalışmışlardı. Alyssa ve Junior'ın çocukları da gelmişti ve onlar da aynı şeyi yapmışlardı. Jake ve Josie'nin çocukları Conner, Amber ve Ethan da ebeveynleriyle birlikte gelmişti.

Ancak Ethan sadece Josie'nin çocuğuydu ve Josie onu Jake ile evlendikten sonra evlat edinmişti. Planlama toplantılarında anlattığı uzun bir hikayeydi bu, ama neden ligin başış toplama işini de yeni devraldığını açıklıyordu.

Tabii ki, birkaç başka yeni boksör ve ebeveynleri de kardeşleriyle birlikte gelmişti.

Bu, kalabalığın çok fazla olmadığı ve günün başarılı geçtiği anlamına geliyordu. Toplam rakamı bilmiyordum ama binlerce dolar topladığımızı biliyordum. Josie ve Alyssa saat sekiz civarında gülümsemeye başlamışlardı ve şimdi havada uçuyorlardı.

Ben de öyleydim. Eski hayatımın, çığlık atan bir pazarlık elde etmekten memnun olan ve benim eşyalarımı benden çok daha fazla keyifle kullanacak olan insanların elinde kapıdan çıkıp gitmesini izlerken kendimi harika bir özgürlük hissi içinde hissettim. Ve boks öğrenmek isteyen bir grup çocuğa iyilik yapmak için yaptığım şeyden dolayı kendimi harika hissettim.

Ama tam o anda, Mickey'nin sorusu üzerine, bu iki duygu bir anda yok oldu.

"Babalarıyla birlikte," diye mırıldandım, daha iyi görebilmek için mutfak tezgahındaki eşyalarımızı yeniden düzenleyerek (hiçbiri benim değildi) yeniden düzenleyerek daha iyi görünmesini sağladım.

"Böyle büyük bir işin varken, babaları onların gelmesine izin vermiyor mu?" diye sordu Mickey inanamayan bir şekilde.

Ona baktım.

O da benim bakışımı fark etti ve belirgin bir şekilde irkildi. Bu, benim bakışımı tamamen anladığı anlamına geliyordu.

Bunu görünce, Mickey Donovan

—benim ona baktığım gibi bana bakmayan çekici komşum, ama baksaydı bile benim gibi biriyle uğraşmayı hak etmiyordu—komşusundan neden uzak durmak isteyebileceğinin bir kısmını paylaşmanın zamanının geldiğine karar verdim.

"Babaları, çocuklarımızın benimle birlikte olmasını istemediği için gelmelerinden hoşnut olmazdı. Ama Auden ve Olympia'nın burada olmaması babalarının tercihi değil. Onların tercihi. Çocuklarımla çok yakın değiliz. Eskiden öyleydik. Artık değiliz. Ve bunun sorumlusu benim."

"Üzgünüm, bebeğim," diye mırıldandı Mickey, gözlerime bakarak. "Beni ilgilendirmezdi. Hiçbir şey söylememeliydim."

Önceki akşam bana dürüstlüğünü göstermişti. Ben de ona dürüstlüğümlü gösterdim.

"Buna ne diyeceğimi bilmiyorum çünkü hem öyle hem de değil. Karşı caddede yaşadığın için senin işin olurdu. Onları nadiren gördüğümü fark ederdin ve buradayken gitmek için nedenler bulmaya çalışırlar."

"Amelia," dedi nazikçe.

Daha fazlasını bekledim ama elindekiler bunlardı. Zaten söyleyecek bir şey de yoktu.

Zaten, gözleriyle konuşuyordu. Acımı hissediyordu. Çocukları da aynı şeyi yapsa nasıl hissedeceğini hissediyordu.

Ve ben bu acıyı okuyabiliyordum.

Gözlerinden yansıyan duygularımı görünce, neden her şeyi gömdüğümü anladım.

Çünkü yapmasaydım, bu beni öyle bir şekilde tüketecekti ki, varlığım sona erecekti.

İşte bu kadar.

Dürüstlüğümlü tüketmişim.

Bu yüzden omuz silktim. "Ne yaparsın, artık buradayım. Bakalım ne olacak. Sandviç ister misin? Wayfarer's'tan sipariş ettim, bilmiyorum biliyor musun ama yarım saat önce geldiler. Buzdolabında duruyorlar."

Buzdolabına baktı, sanki onun incelemesinden bir mola vermem gerektiğini biliyormuş gibi, sonra bana döndü, bakışları kapalı ama nazikti. "İhtiyacım olanı alacağım."

Başımı salladım ve arkamı döndüm. "Amy."

Korkarak durdum ve ona baktım, çünkü evimde o isimde kimse yoktu ve ona baktığımda bana seslendiğini görünce şaşırdım.

Adımı mı unutmuştu?

"Bu," dedi, elini şimdi benim büyük odam olan ev satışının karmaşasına doğru uzatarak. "İyi iş çıkardın bebeğim, bunun takdir edildiğini bilmelisin."

Bir nanosaniye boyunca bunun iyi hissettirmesine izin verdim. Sonra "Teşekkürler" diye mırıldandım ve uzaklaştım.

* * *

"Tanrım, hiçbir şeyin yok," dedi Alyssa, benimle birlikte merdiven sahanlığında durup oturma odama bakarak.

Saat üç buçuktu. Satış bitmişti. Kalan eşyalar kutulanmış ve Junior ile Jake tarafından taşınıyordu, bazıları Goodwill'e, bazıları ise daha sonra satılmak üzere depoya.

Geri kalanlarımız benim evimde temizlik yapıyordu. Ama temizlenecek pek bir şey yoktu.

Bir kanepem vardı. Bir ayaklı lamba. Tek bir sehpa (diğeri satılık olmasa da satılmıştı).

Bar taburelerim bile yoktu (onlar aslında satılmıştı). Gerisi tarih oldu.

Yeni yetme boksörlerin annelerinin çoğu gitmişti. Josie ve Alyssa ile aileleri (az önce ayrılan Jake ve Junior hariç, Conner ve Ethan da onlara yardım etmek için onlarla birlikte gitmişti) dahil olmak üzere birkaçı kalmıştı.

Ve Aisling de oradaydı. Mickey, satmayı beklemediğim ve son satılan sehpayı, Cillian'ın yardımıyla alıcının arabasına taşıyordu.

"Bu iyi, temiz bir palet," diye cevapladım, sanki kimse yaşamamış gibi görünen boş alanı da inceleyerek.

Ama yine de her yerde kutuların yığıldığı zamankinden daha iyi görünüyordu.

Ve bir gün (yakında) *muhteşem* görüneceğine kararlıydım. "Ne?"

diye sordu Alyssa ve ben ona baktım.

"Temiz bir palet," diye tekrarladım. "Şimdi dekorasyon zamanı."

Şeytani bir gülümsemeyle, "Bunun için yardıma ihtiyacın var kardeşim, ben para harcamakta ustayım" dedi.

Onun evine gitmemiştim. Nasıl giyindiğini görmüştüm. Bazı riskler alıyordu (saç, makyaj ve kıyafetler konusunda) ve onun skank tarafına kaydığını söylemek hoş olmasa da (ama doğrudu) kabul etmek gerekiyordu.

Yine de dekorasyon konusunda yardım etmesini istedim çünkü hangi tarafa kaymış olduğu umurumda değildi. Onu çok seviyordum.

"Sen hazır olduğunda ben

de hazırım." Sırıttı

heyecanlı bir hal aldı.

"Çok iyi iş çıkaran yerel bir iç mimar tanıyorum," diye Josie sohbetimize katıldı, elinde bir kutu Pledge ve bir toz beziyle, ama ben neyi parlatabileceğini hiç bilmiyordum çünkü

Yemek masamı (satılık olan) satmıştım ve o da sehpanın yanına bile yaklaşmamıştı.

"Burada yarattığım her şeyin tamamen bana ait olmasını istiyorum," diye dikkatlice cevap verdim, onun duygularını incitmek istemediğimden ve o "*ben*"in kim olacağına dair hiçbir fikrim olmadığını söylemek istemediğimden.

Başını yana eğdi ve dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "O zaman öyle olacak."

Alyssa ellerini havaya kaldırarak "Kızlar ev dekorasyonu alışverişine gidiyoruz!" diye bağırdı.

Daha çok elli kişilik bir gezinti gibi. Büyük bir evim vardı ve henüz dokunulmamış çocuk odaları dışında, artık tamamen boş bir sayfa gibiydi.

Bu düşünceyle, Alyssa hala ellerini havaya kaldırmış kutlama yaparken, Josie endişeli gözlerle arkadaşına baktı. "Amelia evinin genelev gibi görünmesini istemeyecektir."

Bunun ne anlama gelebileceğini ve daha da önemlisi Alyssa'nın bunu nasıl karşılayacağını düşünerek sesli bir nefes aldım.

Alyssa kollarını indirdiğinde nefesimi bıraktım, kahkahaya boğuldum ve birkaç saniye kendimi bu duyguya kaptırdım, sonra hala gülerek sözlerini sürdürdü: "Evimin genelev gibi göründüğünü mü söylüyorsun?"

"Senin evini bolca *eşarp* ile dekore ettiğini söylüyorum," diye cevapladı Josie. "Her kız aydınlatmanın her şey olduğunu bilir," diye karşılık verdi Alyssa.

"Katılıyorum. Bu yüzden bu yeteneğe sahip olanlar, bize çeşitli aydınlatma seçenekleri sunmak için farklı watt ve yüzey seçeneklerine sahip ampuller sağlıyorlar," diye karşılık verdi Josie.

Alyssa bana döndü ve Josie'yi işaret ederek başparmağını salladı. "Bu kaltak çok komik değil mi?"

Öyleydi.

Ancak Josie'nin *nasıl* biri olduğunu bilmediğimden ve bu eğlenceye katılarak eğlenmenin sorun olmadığını düşündüğümünden, hiçbir şey söylememeye karar verdim.

"Bebeğim!"

Mickey'nin sesini duyunca sertleştim ve döndüm.

Evimde kadınlar ve kız çocukları olduğu için, şu anda onun hitap edebileceği sekiz "bebeğim" vardı.

Gözlerimi onun bana doğru bakan gözlerine diktiğimde, bu "bebeğin" ben olduğumu fark ettim.

"Yarın saat ikide uygun musun?" diye sordu dikkatimi çektiğinde.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Brats, tavuk, sen geri adım atıyorsun," diye hatırlattı.

Oh... *kahretsin*.

Tamamen unutmuştum. "Uh...

şey..."

"Saat ikide," dedi kararlı bir şekilde. "Ve bir şey getirmeyi teklif etmeyi aklından bile geçirme. Sadece gel. Biz hallederiz." Davetini reddetmek için uygun bir yol bulamadan, kızına bakıp "Ash, bebeğim, hazır mısın?" diye seslendi.

"Evet, baba," diye sessizce cevap verdi ve ben de ona baktım, gözleri bana doğru dönmüştü. "Harika geçti, Bayan Hathaway."

"Bunun bir kısmı senin sayende, tatlım," dedim ona.

Omuzlarını kaldırdı, indirdi, başını yana eğdi, yere baktı ve cevap vermedi, tüm bunları kapıya doğru yürürken yaptı.

Onu izledim, gözlerimi kısarak, Aisling'in yaptığı bu kısa, ince hareketlerin beni neden rahatsız ettiğini bilmeden, sadece rahatsız ettiklerinden emin olarak.

"İki."

Zıpladım ve kendini tekrarlayan Mickey'e baktım ve yine kararlı bir şekilde yaptım.

Bundan nasıl

kurtulabilirim? Nasıl?

"İki, Mickey," dedi ağzım.

Eh, bu durumdan kurtulmanın yolu *bu*

değildi. Kahretsin.

Başını salladı, gözlerini odanın içinde gezdirdi ve bir generale "Sonra görüşürüz" dedi.

Sonra ortadan kayboldu, kapıyı ve kızını arkasında kapatarak.

Alyssa bana dirsek attığında ve bunu sert bir şekilde yaptığında, kaburgalarımnda keskin bir acı hissettiğim anda vücudumun bir santim sağa kaydığını fark ettim.

Şaşkınlıkla ona baktım.

Kaşlarını oynatarak, "Mickey?" dedi.

"Bunu sevdim," dedi Josie yumuşak bir sesle ve ona baktığımda gerçekten sevdiğini gördüm. Hem de çok.

"Beğenmedim, bayıldım," dedi Alyssa ve gözlerim tekrar ona döndü. "Mickey Donovan. İrlandalı. Tam puan," diye karar verdi.

Eğer durum böyleyse, yanılmıyordu.

Ancak durum kesinlikle böyle değildi.

"Biz komşuyuz," dedim ikisine de.

"Birinizin erkek, diğerinizin kız olduğu komşular," dedi Alyssa, imalı ve gereksiz bir şekilde.

"Evet," diye onayladım, yine gereksiz bir şekilde. "Ama çocukları da orada olacak."

Alyssa'nın gülümsemesi genişledi. "Daha da iyi. Ama erkek-kız organları konusunda değil. Sadece seni aileyle birlikte davet etme konusunda."

"Hayır, Alyssa," dedim yumuşak bir sesle. "Ben bir komşuyum. Sadece bir komşu. Elbette, kadın bir komşu, ama işler böyle yürür," diye açıklamaya başladım. "Sen bunu asla bilemezsin çünkü sen ve Junior birbirinize, cuma öğleden sonra lisede koridorda karşılaşmış gibi bakıyorsunuz ve o gece sıcak bir randevunuz var, bu yüzden bunu asla yapmak zorunda kalmayacaksınız. Ama bu, erkek parçaları olan bir komşu ve kız parçaları olan bir komşu senaryosu olsaydı, o özel buluşma için altı hafta plan yaptıktan sonra muhtemelen altı ay sonra onun çocuklarıyla tanışırdım."

"Maalesef bu doğru," diye mırıldandı Josie.

Onun bunu doğrulamasından hoşlanmasam da başımı salladım. Buna gerek yoktu. "Yani bunun erkek ve kız organlarıyla bir ilgisi yok. Mickey sadece iyi bir adam."

"Bahse girerim, sen de dekolte giyip oraya gidersen, onun iyi adamlığı daha da artar," dedi Alyssa.

Kafamı salladım ama gülümsedim.

Josie, "Mickey'nin çocuklarının önünde dekolte giymesi pek uygun olmaz," diye tersledi.

Alyssa, Josie'ye bakarak kaşlarını kaldırdı. "Neden? Ben çocuklarımın önünde giyiyorum."

"Onlar *senin* çocukların, Alyssa, çocuklarınla istediğini yapabilirsin," diye işaret etti Josie. "Ve Amelia ile Mickey arasında bir şey olursa, çocuklar ona alışır ve o da ailenin bir parçası olursa, *o zaman* istediğini yapabilir."

"Oh... doğru," diye mırıldandı Alyssa.

"Her neyse," diye araya girdim. "Heyecanlanacak bir şey yok. Sadece veletler, tavuk ve yeni komşuyla rahatlamak."

"Hayal kırıklığı," diye mırıldanmaya devam etti Alyssa. Sonra neşelendi. "Ama bu, avlanmaya çıkabileceğin anlamına geliyor, yani seninle avlanmaya çıkabiliriz

"

"Sen biraz evlisin," diye hatırlattım ona.

"Sen *oldukça* evlisin," diye hatırlattım ona.

"*Kesinlikle* evliyim," diye bana hak verdi. "Bu, dışarı çıkamayacağım anlamına gelmez. Junior benim sadık kalacağımı biliyor. Umursamıyor." Josie'ye döndü. "Sen var mısın?"

"Giydirilebileceğim her şeye her zaman varım," dedi Josie.

Ben bu konuda kararsızdım, bu yüzden onlara "Hazır olduğumdan emin değilim" dedim. "Tamam, o zaman hazır olma," dedi Alyssa hemen pes ederek. "Önce, biz pimp

senin evin. Sonra avlanmaya çıkarız. Sen karar ver. Biz oradayız. Öğle yemeği yedikten yarım dakika sonra etkisi geçti, şimdi çocukları eve götürmem lazım yoksa kanepeni yemeye başlayacaklar ve oturmak için tek kalan şey o.

Onun geniş ailesine baktım. Her biri büyük koltuğuma uzanmış, huysuz görünüyordu.

Onları evden çıkarıp SUV'sine bindirdi, ben de Amber ile birlikte onlara veda ettim. Amber, ikisi de Taylor adında olan iki arkadaşıyla birlikte ayrıldı (biri erkek, biri kızdı). Son kalan annelere sarılmalar ve teşekkürlerimi ilettim.

Bu durumda Josie ile ikimiz kapıda kaldık.

"Senin iyi olduğundan emin olmak için geciktim," diye gecikmesini açıkladı.

"İyiym. Kanepem var. Yatağım var. Ve biri satmadıysa, bir şişe şarabım da var," diye gülümseyerek cevap verdim.

"Hayır, Amelia, geciktim çünkü *iyi olduğundan* emin olmak istedim." Alt dudağımı dişlerimin arasına çektim.

Josie'nin gözleri aşağıya indi.

Sonra yumuşak bir sesle,

"Anlıyorum," dedi.

Dudaklarımı bıraktım ve fısıldadım, "Dekorasyon yapmam lazım."

Bu hiç mantıklı değildi, benden başka kimseye mantıklı gelemezdi.

Josie gözlerini bana çevirdiğinde, onun için de mantıklı olduğunu anladım.

"O zaman hemen bu işe koyulalım." Neden bu kadar rahatlamıştım?

"Senin ve Alyssa'nın yardım etmenizi çok seviyorum," dedim ona dürüstçe. "Ben..."

"Yardım etmemizi istemen çok hoşuma gitti," diye sözümü kesti ve anladığı için daha da rahatladım, söylememe gerek kalmamıştı. "Kısa bir süre önce ben de buraya yeni gelmişim. Ve beni kucaklayan birçok kişi vardı. Nasıl bir his olduğunu biliyorum. Bu yüzden, bana bunu bir başkasına geri ödeme fırsatı verdiğin için daha da çok hoşuma gidiyor olabilir."

Bu ev satışını gerçekleştirmek için geçen sürede birbirimizi çok iyi tanıdığımızı söyleyemezdik. İletişim kurduğumuz için paylaştığımız bazı şeyler vardı ama hiçbir şey o kadar derin değildi.

O sıradışı bir kadındı, ama onu sevdiğimi söyleyebilirdim.

Şimdi, bunu yapmakla doğru karar verdiğimi söyleyebilirim.

Bir şans verdim, elimi uzattım ve onun elini tuttum.

Kısa bir süre sıktım ve bıraktım. "Seni arayacağım. Bir şeyler ayarla. Alyssa'yı alıp Cliff Blue Projesi'nin ikinci aşamasını başlatacağız."

O da başını sallayarak elimi tuttu, ama kısa bir süre sıkıp bırakmadı.

Sıkıca tuttu ve bırakmadı.

"Aramanızı sabırsızlıkla bekleyeceğim ve size ilham verecek harika yerler düşüneceğim."

"Teşekkürler," diye fısıldadım.

"Benim için zevkti," diye fısıldadı, elini sıkarak. Ben de elimi sıktım.

O, "Bugün verdiğin her şeyi kelimelerle ifade edemem. Jake ön hesaplamayı yaptı Amelia ve topladığımız miktara şaşırdık ama şaşırmadık," dedi ve boşluğa elini uzattı, "cömertliğini düşünürsek. Bu para kesinlikle yeni ekipman ve spor salonu ücretini karşılayacak, Jake bu konuda her zaman sıkıntı çekiyordu, bu da spor salonunun kârının oldukça düşmesine neden oluyordu. Ama ligi bırakmayı hiç düşünmedi ve şimdi, ilk kez, bu bir sorun olmayacak. Hatta çocukları maçları için daha iyi bir ringe, ebeveynler için uygun koltuklara sahip bir ringe götürebilecek, bu da ligin hiç yapamadığı bir şey. Sezon başladığında çocukları görmeye gelmelisin, böylece onlar için yaptıklarını ve ne kadar keyif aldıklarını görebilirsin."

"Tamam, öyle

yapalım." Diye

gölümsedi.

Ben de gülümsedim.

Beni sıcak bir kucaklamayla uğurladı ve "Hoşça kal Amelia, çok yakında görüşürüz" dedi.

"Çok yakında, Josie."

O ayrılmak için döndü ve ben de elimi kaldırıp ona el salladım. O da bana el salladı.

Kapıyı kapatıp kilitlemeden önce, onun güvenli bir şekilde yola çıktığından emin oldum.

Odaya geri döndüm, hafiflik hissi tamamen kaybolmuştu, çünkü boş alan birdenbire güzellik yaratmaya davetkar görünmüyordu, aksine yoğun bir günün ardından gelen sessizlik, asla uygun şekilde doldurulamayacak ezici bir boşluk vardı.

"Temiz palet," diye mırıldandım kendi kendime, mutfığa gidip son şarap şişemin satılmadığını gördüm.

Şişeyi açtım, plastik bir bardağa bir kadeh doldurdum (çünkü artık şarap kadehim yoktu) ve buzdolabını açtım.

Seçilmiş sandviçlere baktım ve dudaklarımı kıvırdım.

Herkes sabahın erken saatlerinde sokağa çıkmış olduğu için kahvaltı bile yapmamıştım. Tek yapabildiğim, küçük bir paket cips yiyip bitirmektir.

Ama bu dağınıklığın hiçbirisi çekici gelmiyordu. Buzdolabını kapattım.

Çocuklarıma evin satışının büyük bir başarı olduğunu söylemek için mesaj atmayı düşündüm. Onların hiç umursamayacağı bir şeydi. Eğer gerçekten iştahım olsaydı, bu gerçeği tamamen silip süpürürdü.

Sonra, muhteşem banyomda, denize bakan muhteşem küvetimde ilk köpük banyomu yapmaya karar verdim. Yanımda plastik bir kadeh şarapla, annemin asla yapmayacağı ve aslında iğrenç bulacağı bir şey (etrafı pencerelerle çevrili, komşular olmasa da denize açık küvetten başlayarak, ama kesinlikle plastik kadehten şarap içmeyi de dahil ederek) tam da yapmam gereken şeydi.

Ben de öyle yaptım.

Dördüncü Bölüm

Tehlike Bölgesi

Ertesi gün öğleden sonra, sadece komşumun barbekü partisine gitmek için değil, başka nedenlerle Mickey'nin evine doğru çimlerimden yürümek istediğimi kendime itiraf etmeden, Mickey'nin evine doğru çimlerimden yürüdüm.

Günü, evin satışından kalan minimum temizliği yapmak ve Auden ile Olympia'nın odalarını boşaltmakla geçirdim. Onlar bu fırsatı değerlendirmedikleri için, ben de onların eşyalarını karıştırdım. Bir süredir giymediklerini, artık uymayacağını düşündüklerimi veya kullanmadıklarını, ligin bir sonraki satışına ekleyip ekleyemeyeceğimi soran notlarla birlikte yığılara koydum.

Diğer bir deyişle, çoğunlukla bir şeyler düşünmemek için meşgul oldum, ancak bu sadece kısmen işe yaradı.

Bu, Mickey ve çocuklarıyla birlikte *geçireceğim* zamanı düşünmememi sağladı.

Ama bu, çocuklarımın ve onların benim için ne kadar kayıp olduklarını düşünmeme neden oldu.

Bunu atlattım, çocukların odalarını bitirdim, duş aldım ve hazırlanıp, satmadığım Felicia Hathaway kıyafetlerinden bazılarını giydim (ama sadece giyecek bir şeye ihtiyacım olduğu için).

Şimdi Mickey'nin kapısında duruyordum.

Derin bir nefes aldım, nefesimi bıraktım ve kapı zilini çaldım.

İçeriden çaldığını duyabiliyordum ve benimki gibi tatlı ve sıradışı olmayan normal bir zildi.

Zilin sesini dinlerken, iki saniye boyunca Donovan ailesinin ziyaretimi unutup Disneyland'a ani bir geziye çıktığını umut ettim.

Kapı açıldığında bu umutlarım suya düştü.

"Merhaba, Miz Hathaway!" diye bağırdı Cillian, bana gülümseyerek. Sonra "Mutfaktayız" dedi, döndü ve eve doğru yürümeye başladı.

Bunu, onu takip etmem için bir davet olarak algıladım ve öyle yaptım, arkamdan kapıyı kapattım.

Mickey'nin evini incelemek için zaman ayırmak istedim ama Cillian kısa koridordan evin arkasına doğru hızlıca ilerliyordu, bu yüzden fırsatım olmadı.

Yine de görebildiğim kadarını gördüm. Gördüklerimden, Mickey'nin boşandıktan sonra evini çocukları için bir yuva haline getirmek için büyük çaba harcadığını ya da boşanmada evi kendisine kaldığını anladım.

Karanlıktı, pencerelerin eksikliğinden değil, çünkü çok sayıda pencere vardı, ne de ahşap ve ahşap panellerin bolluğundan, aksine Mickey'nin arazisinde çok sayıda olgun ağaç vardı ve bunların çoğu evine yakındı.

Evin dışı, iç kısmının *Maine sahilinde bir ev* olduğunu haykırıyor gibi görünüyordu.

Öyle olmadığı için biraz şaşırdım.

Sol tarafa bakıp oturma odasını incelerken, taş şöminenin üzerinde eski moda bir teknenin bulunduğu güzel bir deniz manzarası gördüm. Duvarlarda asılı halat ağlarına asılmış renkli cam nesneler de vardı.

İşte buydu.

Geri kalanı rahat, yastıklı mobilyalardı, bazıları çekici tüvit kumaştan (koltuklar), bazıları ise yıpranmış deriden (kanepe) yapılmıştı. Masaların üstünde, cam blok içine yerleştirilmiş eski bir beyzbol topu, bronz figürinler (ikisi de art deco tarzında, biri kanatsız, kolları açık, başı geriye doğru, sanki gökyüzüne yükseliyormuş gibi görünen bir melek, diğeri ise bir fil) ve çeşitli dönemlere ait, sepya tonlarından renkli fotoğraflara kadar çok sayıda fotoğrafın yer aldığı çok bölmeli ayaklı çerçeveler vardı.

Sağda, yatak odalarına ve banyolara çıktığını tahmin ettiğim uzun bir koridor vardı.

Cillian'ı takip ederken, koridorun duvarlarında ustaca yerleştirilmiş çerçeveler gördüm. Çoğu Mickey'nin çocuklarının bebeklikten günümüze kadar olan fotoğraflarıydı. Bunların arasına, benim hayran gözlerime, Mickey'nin bebeklikten ergenliğe ve hatta yetişkinliğe kadar olan fotoğrafları serpiştirilmişti.

Bunlar arasında, Mickey'nin (muhtemelen) ateşin önündeki kürk halının üzerinde sadece bezle yatarken, başını kaldırıp kameraya bebek gülüşü attığı bir fotoğraf da vardı. Ayrıca, küçükler ligi forması giymiş, şapkalı poz veren, o fotoğraftaki sevimli gülümsemesinden bugünkü kalp durduran gülümsemesine dönüşecek bir gülümsemeyle, omzunda beyzbol sopası olan bir fotoğraf da vardı. Bir başka fotoğrafta ise, belki yirmili yaşlarının sonlarında olan Mickey, itfaiye aracının önüne yaslanmış poz veriyordu.

Ayrıca çerçeveli sanat eserleri de vardı, hiçbiri iyi değildi çünkü hepsi bir çocuğun elinden çıkmıştı, bazıları "Aisling" imzalıydı, diğerleri ise

"Cillian" imzalıydı.

Son olarak, özenli düzenlemeye uymayan boş alanlar vardı. Bu boş alanlar, bir zamanlar muhtemelen Mickey'nin karısının, belki de düğünlerinin, birlikte oldukları anların, ailenin birlikte olduğu anların fotoğraflarıyla dolu olan Donovan ailesinin evi olduğunu kanıtlıyordu, ama şimdi yoklardı.

Bu boş alanların gerçek hayatta nasıl hissettirdiğini biliyordum, bu yüzden evin arkasına vardığımda kalbim ağırlaşmıştı.

Salonun girişinden geçtikten sonra, kendime açık planlı uzun büyük odayı hızlıca gözden geçirme fırsatı verdim.

Sağda, parlak, çekici ahşap dolapları ve granit tezgahı olan büyük bir mutfak vardı. Sol tarafta ise, başka bir küçük ve daha az resmi taş şöminenin üzerinde duvara monte edilmiş geniş, düz ekran bir televizyona bakan büyük bir koltuk takımı bulunan aile odasından bir bar ile ayrılmıştı.

Bu alan da heybetli değildi. Ahşap zeminlerin üzerinde kalın halılar, yüksek sırtlı, derin yastıklar, atma yastıkları ve maksimum rahatlık için etrafa serpiştirilmiş afgan battaniyeleri ile çekici, çok koyu mor renkli bir kanepe ile tamamen aile odasıydı.

Kanepenin etrafında, dinlenip kitap okumak isterseniz parlak aydınlatma, korku filmi izleyip havaya girmek isterseniz ise loş aydınlatma sağlayabilecek çeşitli ayaklı lambalar vardı.

Uzun, geniş, özenle eskitilmiş koyu renkli ahşaptan yapılmış, yanlarında çekmeceleri olan dikdörtgen bir sehpa, koltuğun ortasında duruyordu. Sehpada, bordo renkli kumla dolu güzel bir küre vardı ve içinde mavi, mor ve orman yeşili katmanları olan kalın bir mum duruyordu.

O mumu izlerken, eski karısının ayrılırken onu unuttuğunu anladım. Bunu biliyordum çünkü bir erkek o cam küreyi satın alıp içine kum döküp içine koymak için mükemmel mumu bulmazdı.

Onun tek damgası. Ondan geriye kalan son şey.

Evde yaptığım sınırlı incelemede, onun görüntüsü ve ailesiyle olan geçmişinin duvarları kapladığı boş alanlar dışında, o mum onunla ilgili gördüğüm tek fiziksel kanıtı.

Onu görünce, acaba giderken, orada olduğunu ve artık yok olduğunu hatırlatmak için mi bıraktı diye merak ettim.

Bunu nasıl yorumlayacağımı bilemedim, ama eğer bilerek bırakmışsa, bunun açık ve net bir zulüm olduğunu düşündüm. Conrad bizi evimizde bırakmıştı

ve gittiğinde, kendisinin tüm izlerini de yanında götürmüştü. Evet, duvarlardaki resimler ve raflarda ve masalarda duran çerçeveler de dahil.

Ve gittiğinde, bu bana derin bir keder verdi ve onun gidişinin acısını daha da derinleştirdi.

Şimdi ise bunu tamamen farklı bir şey olarak görüyordum. Bir nezaket olarak.

Mumlara bakarken, Mickey'nin neden sakladığını da merak ettim.

Belki de bir erkek olarak onu görmemişti bile. Mum yakılmıştı, ama henüz bitmemiştir ve bana rahatlatıcı bir atmosfer yaratmak için mum yakan bir adam gibi gelmemiştir.

Belki de karısını, paylaştıkları aileyi, sahip olduğu umutları hatırlamak istiyordu, çünkü bunlar onun vazgeçmeye hazır olmadığı şeylerdi.

Bu soruların cevaplarını asla alamayacaktım, sadece sormadığım için değil.

Hayır, Mickey "Hey, bebeğim" diye seslendiği içindi.

Mumlara bakmayı bırakıp ona döndüm.

Cillian, Mickey'nin karşısındaki bar taburesinde oturuyordu. Mickey, yine haksız derecede çekici bir gömlek giymişti, bu seferki mocha rengine hafif pamukluydu, kolları yine kaslı ön kollarının üzerine kıvrılmıştı ve uzun bar taburelerinin bulunduğu tezgahın yüksek kısmının ötesinde bir şey yapıyordu.

İki çift mavi göz de bana bakıyordu.

"Bir eve yemeğe giderken yanımda bir şey getirmeden gidemiyorum," dedim, boş ellerimi kaldırarak. "Garip hissediyorum. Sanki iyi misafirlik puanı falan kaybedecekmişim gibi."

Mickey sırtıttı ve Cillian, "Demerit ne demek?" diye sordu.

"Kötü not, evlat," diye açıkladı Mickey oğluna ve sonra bana baktı. "İçeri gel. Otur. Bira ister misin?"

Sık sık bira içmezdim; tercih ettiğim bir içecek değildi. Şarap içerdim ve kokteyl içersem, içeriği değişebilirdi, ama genellikle votka olurdu.

Ancak, Mickey'nin çocuklarının annesinin eline bir şarap kadehi lehimlendiğini söylediğini çok iyi hatırladığım için başımı salladım.

"Bira iyi olur," diye cevap verdim ve odanın içinde bara doğru ilerledim.

Oraya vardım, kendi bar taburemi aldım ve Mickey'nin tezgahın her yerine bir sürü şey koyduğunu ve ıspanaktan Asya eriştesine, makarnaya kadar çeşitli salatalar hazırladığını fark ettim. Kaseler, küçük paketler halinde kıyılmış bademler, kullanılmış ramen eriştesi paketleri,

mayonez ve hardal şişeleri, kalıntılarla kaplı kesme tahtaları ve turşu, havuç, domates, soğan artıkları vardı.

Tezghamın en son ne zaman böyle görüldüğünü hatırlamaya çalıştım ve bu düşünce, ailemin dağılmasından sonra içimde kalan boşluğu doldurdu ve o boşluk, dipsiz bir ıstırap çukuru gibi sürekli derinleşmeye devam etti.

"Miz Hathaway'e bir bira getir, evlat," diye emretti Mickey, beni düşüncelerimden kurtararak, ve Cillian taburesinden atlayıp buzdolabına koştu. Cillian'la ilk tanıştığımda, onun aşırı enerji dolu olduğunu fark edememiştim.

Aynı şeyi önceki gün de fark etmiştim, babasının, Jake'in veya Junior'ın yanından ayrılmadan, yardıma ihtiyaç olan her şeyde yardım ediyor, paketleme malzemeleri almak için koşturuyor, kutuları sürüklüyor, ama en çok da kaldırma ve taşıma gibi erkeksi işleri yapıyordu.

Kaldırdığı ve taşıdığı şeyler çok büyük olsa bile, bu onu homurdanmaya ve komik suratlar yapmaya itiyordu, ama ben asla gülmedim çünkü o yaptığı her şeyi çok ciddiye alıyordu ve onun beni görüp duygularını incitmesini istemedim.

O zaman anladım ki, bira almak zor bir iş olmasa da, bu onun doğasıydı, çünkü hiç gecikmedi ve bana şimdiye kadar aldığım en hızlı içkiyi getirdi.

"Teşekkürler tatlım," diye mırıldandım, o da birayı önümdeki bara koydu.

"Sorun değil," diye cevapladı, etrafımdan dolaşıp bar taburesine geri çekildi bar taburesine geri çekildi, kısa da olsa konuşmaya devam etti. Ve benden "Şunu al" diye talepte bulundu.

Taburemi ona doğru çevirip ona baktım.

"Ne?" diye sırıttım.

"Bugün fark ettim ki, Hava Kuvvetleri'nde savaş pilotu olduğumda bana çağrı adı vermek zorunda değiller," dedi ve heyecanla ekledi, "Bana Kill diyebilirler, çünkü Kill *harika* bir çağrı adı ve aynı zamanda benim adım!"

Bundan açıkça çok heyecanlanmıştı.

Ama ben ona büyük bir korkuyla bakıyordum.

"Savaş pilotu mu olmak istiyorsun?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye cevapladı.

"*Top Gun*," dedi Mickey ve ben endişeli gözlerle ona baktım. "Cill birkaç yıl önce kablolu televizyonda izlemiş. Bana DVD'sini almamı söyledi. Milyonlarca kez izlemiştir."

"İki milyon kez," diye gururla itiraz etti Cillian ve ben dikkatimi tekrar ona çevirdim. "*Harika* bir film!"

Ne katılıyorum ne de katılmıyorum. Ben de birkaç kez izlemiştim, çıktığı zaman da dahil. O zamanlar en iyi film di.

Ancak, zamanla eskimediğinden emin değildim.

"O filmdeki pilotlar Donanma için uçuyor," diye bilgilendirdim onu.

"Evet, biliyorum, ama kim bir jeti gemiye indirmek ister ki?" diye sordu Cillian, ama cevap vermeme izin vermedi. Hemen kendi fikrini paylaştı: "Ben istemem. Ayrıca gemilerde güzel kızlar yok."

"Cill, *Top Gun*'ı izledikten yaklaşık bir yıl sonra," diye başladı Mickey ve gözlerim ona kaydı, "bu dünyada kızlar olduğunu fark etti."

"Bu çok genç değil mi?" diye sordum

Mickey'e. "Ben ileriğim," dedi Cillian

küstahça.

Ona gülümsedim ama şaka yapsa da içimdeki anne refleksi devreye girdi.

"Savaş pilotu olmak tehlikeli bir iş, Cillian," diye tereddütle söyledim.

"*Biliyorum!*" diye coşkuyla bağırды, bu tehlikenin o mesleğın en çekici yanı olduğunu paylaşarak.

Gözlerimi kocaman açarak Mickey'e baktım.

Bana hızlıca gülümsedi. "Onu vazgeçiremezsin, hayatım. Tehlikeli bölgeye girmeden önce, babası gibi itfaiyeci, polis, avukat olmak istiyordu, ki bunu da Tom Cruise'un suçu olarak görüyorum, çünkü bu dönem, neyse ki kısa sürdü, Cill'in *A Few Good Men*'i izledikten sonra başladı. Sonra tekrar itfaiyeci olmak istedi, ardından Navy SEAL'a geçmek istedi, sonra da savaş pilotu olmak istedi. Bunların hiçbirisi, bir annenin kalbini rahatlatacak bir masa başı işi değil, avukatlık hariç, ama bu da babasının kafasını patlatır. Ama bu sonuncusu, yıllardır böyle. Sanırım bu seferki kalıcı olacak."

"Ve şunu dinle!" diye araya girdi Cillian. "Babamın Phoenix'teki Luke'da eğitmen olan bir arkadaşı var ve Noel için oraya gidiyoruz ve üsse gideceğiz ve Chopper Amca beni uçuş simülatörüne sokabileceğini düşünüyor!"

"Ya başar ya da öl," diye mırıldandı Mickey ve ben ona soru dolu bir bakış attığımda, "Luke bir hava kuvvetleri üssü. Chop bize etrafı gezdirecek. Cill görüyor ve yapıyor, ya bunun için çalışması gerektiğini ve bunun kolay olmadığını biliyor, ya da başka seçenekleri araştırması gerekecek," diye açıkladı.

Cillian'a döndüm. "Kaç yaşındasın?"

"On bir," dedi.

"Bunu çözmek için biraz zamanın var," dedim.

"Hava Kuvvetleri Akademisi'ne girmek istiyorsam zamanım yok, çünkü *tek* yol bu, bu yüzden Hava Kuvvetleri Akademisi'ne girmek istiyorum. Ve bunu başarmak için kendimi toparlamam gerekiyor," diye cevapladı Cillian, gözden kaçması zor bir kararlılıkla.

Çocukça coşkusuyla doğal bir şekilde harmanlanmış olgunluğuna hayran kaldım.

Şaşırdım ve büyüledim.

"Eminim yaparsın," diye mırıldandım, Cillian Donovan'a biraz aşık olarak.

"Kız kardeşini getir, evlat," diye emretti Mickey.

"Tamam," dedi Cillian ve yine taburesinden atlayıp koşarak uzaklaştı.

Birayı parmaklarımla kavradım ve bir yudum aldım, sonra Mickey'e bakarak "Yardım edebilir miyim?" diye sordum.

"Dediğim gibi, Magdalene'ye geldiğinden beri kendini çok yorduğunu biliyorum, o yüzden hayır. Bırak bu işi ben ve çocuklarım yapalım, bebeğim. Sen sadece rahatla."

Rahatlamak iyi olurdu, ama Mickey'nin yanında bunun pek mümkün olmadığını düşündüm.

Ama o anda, asıl istediğim şey, ona bana "bebeğim" dememesini nazıkçe rica etmekti.

Bunu istedim çünkü Conrad'ın bana öyle seslendiğini ve bunun hiçbir anlamı olmadığını hatırlattı.

Ayrıca Mickey'nin söylediğinde bir anlam ifade etmesini istiyordum, ama yine de etmiyordu.

Bunu nazık bir şekilde nasıl söyleyeceğimi bilemedim, bu yüzden sadece başımı salladım, soğuk biranın bir yudumunu daha içtim ve gözlerimi mutfağında gezdirdim.

Eski karısı oradan tamamen gitmişti. Göz gezdirirken bunu anladım.

Mutfakta, normalde orada bir kadının yaşadığını gösteren nötr krem renginde bir KitchenAid mikser duruyordu, ama bunun tezgahın üzerinde olmasının sebebinin Mickey'nin kızının pasta yapmayı sevmesi ve Mickey'nin kızını açıkça sevmesi olduğunu düşündüm.

Bunun dışında, içinde çok yetersiz bir mutfak eşyaları seçkisi bulunan bir çömlek vardı. Oldukça güzel paslanmaz çelik ocağın yanında, çömlekle (veya tereyağı kabıyla) uyumsuz tuzluk ve karabiberlik vardı ve tuzluk kırılmıştı. Ayrıca, sadece işini yaptığı için satın alınmış, gerçekten çirkin bir tahta ekmek kutusu da vardı. U şeklindeki mutfakta, karşı duvarda büyük bir kiler ve daha fazla tezgah alanı da dahil olmak üzere oldukça fazla tezgah alanı olmasına rağmen, hepsi birbiriyle uyumsuz ve kaliteli olmayan mutfak aletleriyle doluydu.

büyük bir kiler ve karşı duvarda diğerlerinden ayrılmış daha fazla tezgah alanı da vardı, tüm alan mutfak aletleriyle doluydu ve bunların hiçbiri birbirine uymuyordu, hiçbiri yüksek kaliteli değildi.

Deneyimlerimden, Mickey'nin yaşlarındaki bir ailenin daha fazlasına ihtiyacı olduğunu biliyordum. En iyisi olmasa da, en azından sık sık bozulan ve neden en başından kaliteli ürünlere yatırım yapmadığını sorgulatan kalitesiz markalar yerine, uzun süre çalışacak ürünler satın almaları gerekiyordu.

Aileniz için yemek pişirirdiniz. Çocuklarınızın yatıya kalma partileri ve doğum günü partileri olurdu ve bunlara hazırlanmanız gerekirdi. Arkadaşlarınızı davet ederdiniz. Ailenizi davet ederdiniz. Barbekü partileri ve özel kahvaltılar düzenlerdiniz. Tatilleri de düşünmeniz gerekirdi.

Bu bir erkeğin mutfağıydı. Asıl mutfak çok çekici olsa da, düzenli değildi ve her kadın, mutfak eşyalarının bol, özenle seçilmiş ve belki de en önemlisi estetiğe uygun olması gerektiğini bilirdi.

İncelememin sonunda, karşı duvardaki tezgahta, antika bir cam pasta tabağı üzerinde büyük bir çikolatalı pasta gördüm.

"Aisling'in barbekümüze katkısı," dedi ve ben de bakışlarımı ona çevirdim. "Tatlı ikram etmeden misafir ağırlayamayız dedi." Kafasını yana, keke doğru eğerek rahat bir gülümsemeyle ekledi. "Bunu sık sık yapar çünkü babası ve kardeşi buna bayılır. Senin de seveceğini umuyor."

"Eminim yapacağım," diye sessizce cevap verdim.

Gözleri gururla parladı. "Yapmazsan deli olursun, bu lanet olasıca harika bir şey."

Kızına duyduğu gizlemeye çalışmadığı gururu o kadar çok sevdim ki, gülümsemeden edemedim.

"Ve senin sormaya cesaret edemediğin sorunun cevabı, evi ben aldım. Ama mutfağı Rhiannon aldı," dedi.

Gözlerimi kırptım. "Rhiannon mu?"

"Eski karım," dedi. "Bu benim evim, çünkü burada büyüdüm. Ailem Florida'ya taşındı ve Rhiannon'a ve bana burayı çok ucuza sattı. Onlar olmasaydı, bu mahallede yaşamayı ve çocuklarımı burada büyütmeyi asla göze alamazdım. O, burayı ele geçirmek ya da eşyaları toplayıp, mobilyaları alıp, çocuklarının evini, ebeveynlerinin ayrılmasıyla zaten yeterince sarsılmış olan çocukları daha da sarsacak şekilde değiştirerek işleri mahvetmeyecek kadar nezaketti. Bunu benim ve çocuklar için yaptı, ben de ona alabileceği her şeyi almasına izin verdim ve o da alabileceği her şeyi aldı."

Bu, mumu bıraktığı anlamına geliyordu. Umarım bunu, mumu çok sevmediği için yapmıştır.

"MFD'nin tek bir çalışanı var, itfaiye şefi, ve o da sadece yarı zamanlı çalışıyor. Kasaba daha fazlasını karşılayamıyor," dedi Mickey.

Konuşmamızın gidişatından emin olamadığım için başımı salladım ve cevap vermemeye karar verdim.

"Geri kalanımız gönüllü olarak çalışıyoruz," dedi, birçok kaselerinden birini alıp buzdolabına doğru dönerek, konuşmaya devam etti. "Eğer yapabilseydim, bunu iş olarak yapardım. Yapamıyorum ve Magdalene'de büyüdüm, burayı seviyorum, çocuklar için harika bir yer, iyi insanlar, dört mevsim var, güvenli, güzel, ayrılmak istemiyorum. Buraya yerleşmek, burada bir kadın bulmak, çocuklarımı burada büyütmek istedim, bu yüzden sevdiğim şeyi yapmanın ve yine de çocuklarıma yemek yedirebilmenin bir yolunu bulmam gerekiyordu."

Kaseyi buzdolabına koydu ve geri dönerek bana doğru yürüdü, konuşmaya devam etti.

"Yerel bir şirkette çalışıyorum, çatı ve inşaat işleri yapıyoruz. İş berbat, patronum pisliğin teki. Kendi işimi kurmak istiyorum ama iki çocuğum da üniversiteye yaklaşıyor, bu riski alamam. Onun saçmalıklarını dinleyip maaşımı almam gerekiyor. Ama haftanın yedi günü çalışıyorlar ve patronumun pislik olmamasının tek nedeni, yerel gönüllü itfaiyeciler yangını söndürmeden evinin yanmasını istememesi. Bu yüzden, hafta içi bazı vardiyalarda itfaiyede çalışabilmem için programımı ayarlamama izin veriyor, ayrıca geceleri ve bazı hafta sonları da çalışıyorum."

"Patronunu sevmediğin için üzgünüm ama sevdiğin işi yapabilmen iyi bir şey," dedim ona, aslında itfaiyeci olabilmesinin iyi bir şey olduğunu düşünmesem de.

Bu iklimde, yangınların diğer daha kurak iklimlerdeki kadar yaygın olmadığını tahmin edebiliyordum. Ama yangınlar her yerde çıkıyordu ve Mickey'nin hayatını tehlikeye atarak yangınlarla mücadele etmesini pek onaylamıyordum.

Ancak bunun benimle hiçbir ilgisi yoktu ve paylaşmak hoş olmayan (ve kaba) bir görüş olacaktı, bu yüzden paylaşmadım.

Ellerini tezgahın üzerine koydu, dikkati hala bendeydi. "Hayat hayattır. Sen akıllısın, elde edebileceğini alırsın."

Birdenbire, Mickey'nin, iyi bir adam, iyi bir baba, yakışıklı bir adamın bu felsefeye sahip olduğunu düşünerek, ezilmiş hissi geri geldi.

Memleketinde kalmak istiyordu ve bu onun hakkıydı. İtfaiyeci olmak istiyordu, o da bunu başardı.

Bu takdire şayandı.

Ama geri kalan her şeyde elde edebileceğini alması gerektiği fikrini sevmiyordum.

Onun mutlu olmasını, tatmin olmasını istiyordum. Her şeye sahip olmasa bile (çünkü kim her şeye sahip ki?), en azından alabileceği kadarını almasını istiyordum. Ailesini, evini, işini... *hayatını* sevmesini istiyordum.

Alabildiğini almayı değil.

"Merhaba, Bayan Hathaway."

Aisling'in selamına dönüp, onun güzel mavi gözlerini gördüğümde gülümsedim.

"Merhaba, tatlım. Dün yardımların için tekrar teşekkürler."

Mickey yanılmamıştı. Yardım etmeyi çok sevmişti. Çok çalışmıştı, çoğunlukla, ürünler hızla tükendiği için, diğer ürünlerin çekici bir şekilde sergilenmesi ve erken gelenlerin iyi ürünleri aldıkları için seçilmiş veya artık gibi görünmemesi için koşturup durmuştu. Ayrıca içecekler ve atıştırmalıklar da satmıştı ve her içecek makinesi satıldığında, onları boşaltıp temizlememe yardım etmişti, böylece kapıdan çıkabilsinler.

"Sorun değil," diye kardeşinin daha önce söylediği sözleri tekrarlardı, mutfağa geçip babasına baktı. "İspanağı ben yapayım mı?"

"Daha da yaklaştın, güzelim," dedi babası yumuşak bir sesle, ona aynı şekilde bakarak. "Taze olduğundan emin ol. Yapacak çok ızgara var."

"Tamam, baba," diye mırıldandı, onun etrafında dolaşarak, gözleri tezgaha dikilmiş, Mickey'nin yaptığını, yapılması gerekenleri görür görmez durumu hemen değerlendiren gözlerle, artık gerekli olmayanları temizlerken, hala gerekli olanları bıraktı.

Evet, o ailesine bakmayı seven iyi bir kızdı ve ben bunu seviyordum, bu yüzden sessiz, tatlı Aisling Donovan'a da biraz aşık olmaya başladım.

"Oğlum, ızgarayı yakıp baban için hazırlamak ister misin?" diye sordu Mickey.

"Tabii ki!" Cill yüksek sesle kabul etti.

Mickey oğluna gülümsedi. "Ateşi yak." Cillian koşarak uzaklaştı.

Mickey buzdolabına gitti ve kendi birasını aldı. Döndüğünde gözlerim onunla buluştu. "Bunu dışarıya taşıyalım." "İyi fikir," diye kabul ettim.

Elini uzattı ve tezgahın üzerinde duran bir paket tortilla cipsini aldı ve Aisling'e, "Dışarı çıkmadan önce buzdolabından guacamoleyi al, olur mu tatlım?" dedi.

"Tamam baba," diye cevapladı.

Dışarı çıktık ve Rhiannon mobilyaları bıraktığında veranda mobilyalarını da bıraktığını gördüm. Ayrıca, bunun bir açık hava ailesi olduğunu fark ettim.

Bunu biliyordum çünkü terasın yan korkuluğuna devasa, parlak bir ızgara dayanmıştı; bu teras, uzun evin oturma odası ve mutfak alanlarını kaplıyordu. Ayrıca, şemsiyeli ve sandalyeli dört kişilik ferforje bir masa vardı; bu sandalyelerin kabarık taupe renkli minderleri, yüksek sırtlıkları ve sallanma özelliği olduğu için rahat olduklarını biliyordum. Ayrıca, çoğunlukla ağaçlardan oluşan Mickey'nin arka bahçesinin manzarasına doğru açılı, uyumlu minderleri olan iki adet uyumlu şezlong vardı. Son olarak, terasın ızgaranın karşı ucunda, önünde bir puf ve her iki yanında masalar bulunan uyumlu bir ikili koltuk vardı.

Tüm bunlara ek olarak, terasın yakınında dar bir çim alanı bulunan yoğun ağaçlık arka bahçede, bir ağaçta lastik salıncak gördüm. Çimlerde Frisbee'ler vardı (tam olarak üç tane). Bir tarafta, dar bir beyzbol atıcı plakası kurulmuş gibi görünüyordu, onun arkasında ise atılan topları yakalamak için uzun, geniş bir ağ vardı.

Mickey'i takip ettim ama o Cillian'ın faaliyetlerini incelemek için ızgaraya gitti.

Hepimizin oturabileceği, cips ve guacamole yiyip sohbet edebileceğimiz masayı seçtim.

Mickey ve Cillian da bana katıldı, Mickey oturduktan sonra cipsleri açıp masaya attı.

Aisling, ev yapımı guacamole ile çıktı. Guacamole, mükemmel bir miktarda kişniş, hoş bir sarımsak tadı ve minimum domates ile muhteşemdi (Mickey'nin yaratımıydı ve akşam yemeğini iple çekmemi sağladı). O da cipsleri gördü, babasına gözlerini devirdi ve geri içeri girip bir kase ile çıktı ve cipsleri kaseye döktü (gelişmekte olan bir hostes ve kesinlikle iyi bir hostes).

Hepimiz oturduk, atıştırdık, içtik, Cillian çoğunlukla Mickey ile konuşurken ben de araya girdim.

Kısa bir süre sonra Mickey kalktı ve eti almak için içeri girdi.

Izgaraya başladı.

Babalarının nazik isteği üzerine, çocuklar şikayet etmeden kalktılar ve güzel plastik tabaklar da dahil olmak üzere dış mekan masası için gerekli eşyaları alıp masayı kurdular.

Zamanı geldiğinde, Aisling ıspanak salatası yapmak için içeri girdi.

Sonunda, haftalardır yediğimden daha fazla yedim (ve midem itiraz etti, ama hepsi çok lezzetli olduğu için dinlemedim) ve şaşırtıcı bir şekilde Mickey'nin yanında, tam olarak onun istediğı şeyi yaptım.

Arkanıza yaslanıp bira içtim, lezzetli yemekler yedim, Maine'de keyifli bir yaz gününde terasta hoş bir aileyle oturdum ve rahatladım.

* * *

"Bebeğim."

Tehlikeli bölgedeydim. "Hey."

Bir el kalçama dokundu.

Tehlike bölgesine giden otoyol. O el beni nazıkçe salladı. "Amy."

Gözlerimi açtım ve koyu mor bir kumaş gördüm. Tam olarak nerede olduğumu biliyordum.

Beni seven bir ailenin evindeydim.

Güneşin altında terasta oturup üç farklı salata (hepsi mükemmeldi), muhteşem ızgara sosisler ve barbekü soslu tavuk göğsü yediğimiz bir evde. Ardından, mereng kaplı cupcakelerimi yastık süngerli kaplı talaş gibi gösteren, cennetten çıkmış bir çikolatalı kek geldi.

On dört yaşındaki bir kıza, onun yaptığı pastayı çok beğendiğimi söylediğim bir evdi ve mavi gözleri parıldamaya başladığında bana dünyayı armağan etti.

Sohbet edip güldüğümüz ve yemeğimizi Frisbee oynayarak bitirdiğimiz bir ev.

Benimle vakit geçirmekten hoşlanan çocuklarla arka bahçede koşup, Frisbee becerilerimi sergileyebildiğim bir ev. Çünkü ben harika bir Frisbee oyuncusuydum, kardeşimle mümkün olduğunca sık plaja giderdik (böyle yapardık, La Jolla'da büyüdük, plajımız vardı, onu kullanırdık) ve Frisbee oynardık. Ve Frisbee'de iyi olmak, görünüşe göre kaybetmediğiniz bir beceriydi.

Frisbee oynarken, on bir yaşındaki bir çocuğun bana harika bir Frisbee oyuncusu olduğum için "harikasın" dediğı bir ev.

Frizbi oynadıktan sonra, Tom Cruise ve Val Kilmer'ın voleybol oynamasını izlemek için (diğer şeylerin yanı sıra) büyük, rahat bir koltukta kamp kurduğumuz bir ev.

ve bira, dolu bir mide ve harika arkadaşlarla, rahat ve huzurlu bir şekilde, o büyük, rahat, mor kanepenin köşesine kıvrılıp uykuya dalmıştım.

O anda, hala yarı uykulu halde, başımı çevirip Mickey Donovan'ın muhteşem mavi gözlerine baktım.

Bu, rüyadan uyanmamı sağlamadı.

Hayır, rüya beni ele geçirdi ve tehlikeli bölgede kaldım çünkü *hoşuma* gitmişti.

Ve bunu sevdim çünkü beni koruyan, besleyen, benimle gülen, açık, dürüst, çocuklarını seven, benim frizbi yeteneklerime hayranlığını gizlemeyen ve bana bakan yakışıklı bir adamla birlikteydim. "Çocuklar yatakta yatakta," bu yakışıklı adam onun rahat evinde evinde bana yakışıklı bir baba, yakışıklı bir koca, yakışıklı *bir sevgilinin* kadınına söyleyeceği sözleri fısıldadı. "Uyumaya ihtiyacın vardı, ben de uyumana izin verdim uyumana izin verdim. Şimdi ikimizin de yatması gerekiyor, Amy." Öyle yaptık. Yatmamız gerekiyordu.

Ama yarı uykulu halde, hayatımda gördüğüm en yakışıklı adama bakarken, üç yıldır geçirdiğim tek güzel günü yaşarken, onunla vakit geçirirken, onun hayatının, ailesinin bir parçası olurken, önce *ona vurmam* gerektiğine karar verdim.

Böylece yaptım, hala beni etkisi altında tutan rüyaya göz kırparak, istemeden ve belki de bırakamadan, eğildim ve derin bir öpücük verdim. Aynı anda, elimi kaldırıp güçlü boynunun yan tarafına doladım, oradaki kasları hissettim ve o sertliğin muhtemelen her yerde olduğunu bilmenin heyecanını hissettim.

Ve gecikmeden dudaklarımı dudaklarına bastırdım, başka hiçbir şey istemeden, hayatımda başka hiçbir şey istemeden, o rüyayı yaşamaktan başka hiçbir şeyi umursamadan.

Mickey geri çekildi.

Ben de tamamen uyanmıştım. "Amy," diye fısıldadı.

Tanrım, az önce Mickey'i öpmüş müydüm?

Hareketsiz, hayır, *donmuş*, tamamen utanmış bir şekilde ona baktım, gözlerindeki ifadeyi inceledim.

Sürpriz.

Pişmanlık

. Nefret.

Tanrım.

Onu öpmüştüm.

Kanepeden fırladım, bana doğru eğilen Mickey'i ıskalamak için yana doğru atladım ve utanç verici bir şekilde mırıldandım, "Tanrım, özür dilerim. Çok, çok özür dilerim. Yarı uykuluydum."

"Amy," diye seslendi ama ben hareket halindeydim.

"Gitmeliyim," diye mırıldanmaya devam ettim, şimdi yürüyerek ve hızlıca. "Uyuyakaldığım için üzgünüm. Çok şey oldu, sanırım kendimi bıraktım..." Sessizce durdum, koridorun ağzına vardım, ona döndüm ve onun dikleştiğini ama hareket etmediğini gördüm. Gözlerimi göğsüne diktim. "Her neyse, harika bir gün için teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi. Bana bunu sen verdin, ben de misafirperverliğini suistimal ettim. Bir tane daha ceza alırsam, çok, çok üzgünüm."

Sonra döndüm ve hiçbir şey olmamış gibi koridorda rahatça yürümek istedim.

Ama ayaklarım kendi kafasına göre hareket ediyordu.

Koştular, beni koridorundan, kapısından, çimlerinden, caddeden geçip evime götürdüler, birbiri ardına çaresiz adımlarla, ta ki kapalı kapımın arkasına gelene kadar.

Kapıyı kilitledim ve boş, karanlık evimde bir kez daha koşarak yatak odama, oradan da banyoma gittim.

O kapıyı da kapattım ve kilitledim, sanki Mickey peşimden gelip kapımı kırarak, izinsiz ona dokunduğum ve istemediği halde *ağzımı ağzına koyduğum* için bir açıklama talep edecekmiş gibi.

Sürpriz.

Pişmanlık

. *Nefret.*

Tanrım, Mickey'i öpmüştüm!

Sırtımı banyo kapısına dayadım ve popom yere değene kadar kayarak oturdum. Öne eğildim, alnımı dizlerime dayadım, kalbim göğsümde çarpıyordu, nefesim hızlı ve düzensizdi, cildim yanıyordu.

Kapı zilimin tatlı sesi çaldı. Kıpırdamadım, başımı bile kaldırmadım.

Saatin kaç olduğunu bilmiyordum ama yazdı ve hava kararmıştı, bu yüzden geç olduğunu biliyordum.

Bu, Mickey'den başkası olamayacağı anlamına geliyordu. Mickey iyi biriydi ve ben kendimi ve onu utandırdıktan sonra, ikimizi de kaçışın olmadığı dayanılmaz bir duruma soktuktan sonra, kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyordu.

Kırk yedi yaşındaydım. Kalkıp kapıya gitmek için yeterince yaşlı ve cesur olmalıydım. Komşumla konuşmalıydım. O bana kendini açarken hiçbir sorun yaşamadığı gibi, ben de ona (biraz) kendimi açmalı ve kocamı, ailemi kaybettiğimi ve uzun zamandır yalnız olduğumu anlatmalıydım. Ve o gün, ona ve ailesine kendimi kaptırdım, hoşuma gitti ve yarı uykuluydum. Düşünmedim.

Düşünmedim.

Ama banyomun zemininde otururken, bunu yapmak için yeterince yaşlı ve cesur olmamın bir önemi yoktu.

Hareket etmedim.

Kapı zili tekrar çaldı ve rustik, zarif, muhteşem banyomun düğümlü ahşap panelli odasında hıçkırıklarımın fısıltısını duydum.

Ve kıpırdamadım.

O pozisyonda kaldım, utanç beni yakıp kavururken, dakikalar geçtikçe, dikkatle dinleyerek ve bir santim bile kıpırdamadan.

Kapı zili bir daha çalmadı.

Saatler, hatta ömürler gibi gelen bir süreden sonra, ellerimin ve dizlerimin üzerinde havlu askısına sürünerek gittim. La Jolla'daki ana banyomda harika duran, ancak Maine'deki rustik ve zarif banyoya hiç uymayan pembe bir havlu aldım.

Ve orada, yerde yanıma kıvrıldım, havluyu boynuma kadar çekip, gözlerimi kapattım.

O anda dibe vurduğumu biliyordum.

O anda daha aşağıya batamayacağımı biliyordum.

Ama tüm benliğimle, ben olduğum için, her şeyi daha da berbat edecek yeni yollar bulacağımdan korkuyordum.

Bu konuda yeteneğim vardı.

Sahip olduğum tek yetenek

buydu. Ve bunu

istemiyordum.

Sadece ondan nasıl kurtulacağımı bilmiyordum.

Bu, benim gerçek olduğumu bildiğim tek şeydi.

Bu yüzden banyomun zeminine uzandım, bir havluyla örtündüm ve (belki de histerik bir şekilde) belki de kendimi bulmam gerekeceğini düşündüm.

Ve böylece, banyomun zemininde uykuya daldım, tek var olanın ben olduğumdan korkarak.

* * *

Ertesi akşam, çukur oturma odasındaki kanepemde oturuyordum, ayaklarım koltuğa dayalı, kollarım baldırlarımın etrafında, çenem dizlerime değmiş, gözlerim

tüm gün gri ve fırtınalı olan (benim ruh halimi yansıtan) denizin üzerindeki kararan gökyüzüne bakıyordum ve düşünüyordum: öncelikli olarak, benimkini (dördünü de) sattığım için yeni bir televizyon almam gerekiyordu.

Hemen.

Akşam yemeği (ya da öğle yemeği, hatta kahvaltı) yememiştim. Yanımda bir kadeh şarap da yoktu (istiyordum ama midem boştu ve Mickey'nin eski sevgilisi artık fazla içmediğimden endişelenmemi sağlıyordu, ama ben deli gibi şarap içiyordum).

Bu yüzden her zamanki gibi tek başıma oturmuş, sanki sonsuza kadar sürecekmiş gibi hissederek, günün nereye gittiğini merak ediyordum.

Tek yaptığım şey, Çarşamba günü, Alyssa'nın kuaför salonunda izinli olduğu gün, Josie ve Alyssa ile Cliff Blue Projesi: İkinci Aşama'yı başlatmak için planlar yapmaktı.

Yaptığım tek şey buydu.

Sefaletimde boğulmak dışında.

Kapı zili çaldı.

Vücudumdaki her kasın gerildiğini hissederek kaskatı kesildim ve gözlerimi kapattım. Kahretsin.

Mickey.

"Sen büyük bir kızsın Amelia, artık büyümelisin," dedi ağzım.

Haklıydım.

Büyümeli, kalkmalı ve kapıya gitmeliydim.

Maine'e taşınmanın yeni benliğimin ilk adımı olduğunu düşünmüştüm. Öyle değildi.

Mickey ile yüzleşmek için kapıya yürümek

öyleydi. Kahretsin.

Ne kadar zor olsa da, kendimi toparladım, kanepeden kalktım, kapıya doğru yürüdüm ve bunu hızlıca yaptım. Kapıya gitmek istediğim için değil. Hoş olmayan, üzücü ve tamamen utanç verici bir şeyi bir an önce bitirmek için hızlı davranacak kadar akıllı olduğum için de değil.

Mickey'i bekletmek istemediğim için yaptım.

En azından o gün duş alıp kıyafetlerimi değiştirmiş olduğum için kendimi biraz rahatlattım ve kapının kilidini açıp kapıyı açtım.

Gözlerimi kaldırdım ve onun gözlerine baktığımda yüzümü buruşturmamak için tüm gücümü kullandım. Sonra "Selam" dedim.

"Selam, Amy," diye nazikçe cevap verdi.

"Özür dilerim," dedim çabucak. "Buraya gelmek zorunda kaldığın için özür dilerim, ben sana gidip özür dilemeyecek kadar olgun değildim. Yaptığım şeyden dolayı daha da üzgünüm. Yarı uykuluydum ama bu bir mazeret değil. İstemediğin birinin sana dokunmasına izin vermemelisin. Bana ne oldu bilmiyorum. Ama şunu biliyorum ve senin de bilmeni istiyorum, gerçekten *çok* üzgünüm."

"Mesele o değil, canım," dedi sessizce. "Sen çok..."

Sözünü bitirmedi ama gözlerini benimkilere dikti ve o anda, gözlerinin başka yere kaymaması için bunu yaptığını anladım. Değerlendirici bir bakış atmasınlar diye.

Ama sonraki sözleri ve tereddütleri her şeyi açıkladı. Ve bu beni mahvetti.

"Çekici."

Yine bir yüz buruşturma ile mücadele ettim.

"Sadece, yaşadığın yere pisleme," diye devam etti. "Ve bebeğim, sen caddenin karşısında yaşıyorsun ve ikimizin de çocukları var."

Bu bir yalandı. Nazik bir yalan. Ama tamamen

yalandı. Beni istemiyordu, bu kadar basit.

Ben sadece onun... "çekici" komşusuydum.

Ona bunu verdim çünkü onun bana vermesi gerekiyordu ve benim de ona izin vermem gerekiyordu.

"Haklısın," diye onayladım.

"Sen iyi bir kadınsın, Amelia."

Tanrım, bu tamamen saçmaydı.

Ama daha da kötüsü, ben öyle bile değildim.

"Ben... ben..." Başımı salladım. "Ne kadar üzgün olduğumu kelimelerle ifade edemem. Sen iyi bir komşusun. İyi bir adamsın. Bana karşı çok nazıktın. Ve harika çocukların var. Acaba," omuz silktim, umarım kayıtsızca görünmüştür, "bunun hiç olmamış gibi davranabilir miyiz?"

O zaman gülümsedi ama bu kolay olmadı. "Tabii ki."

Yutkundum, sonra başımı salladım ve "Teşekkürler, Mickey" dedim. Nefes aldım ve verirken, "Tekrar söylüyorum, gerçekten çok üzgünüm" diye ekledim.

"Özür dileycek bir şey yok. Böyle bir şey olmadı." İyi bir adam. Nazik bir adam.

Harika çocukları olan bir adam, ama artık onları görmek için özel bir çaba sarf etmem gerekiyordu.

Onlar dışarıdayken ben de dışarıda olursam, arabadan el sallamak ya da kendimi eve sürüklemek zorunda kalıyordum.

"Tamam," dedim, sesime kararlı bir ton katarak. "Seni bir kadeh şarap içmeye davet ederdim ama kadehim yok ve şu anda bir işin ortasındayım."

Gülümsemesi daha rahatladı. "Teklifin için teşekkür ederim ama ben şarap içmem ve benim de yapacak işlerim var."

Yalan söylüyordu.

Ama ben de yalan
söylüyordum. Her şey
bitmişti.

Bu beni rahatlatmalıydı ama bunun yerine, içime derin bir çukur kazdı ve uzun tentacles uzattı, uçları her yerime asit yayıyordu.

"Tamam." Kapıyı kapatmaya başladım. "Görüşürüz, Mickey."

"Umarım."

Bu da yalandı.

Dudaklarımı gülümsemeye zorladım.

O da gülümsemesini koruyarak elini kaldırdı ve arkasını döndü.

Kıbarca bekleyip kapıyı kapatıp kilitlemedim, hemen yaptım.

Odaya geri döndüm. Gömme tavan lambaları yanıyordu, loş bir ışık vardı, ama normalde tavan lambalarını asla yakmazdım. Lambaları kullanırdım.

Ama bende hiç yoktu.

Ayaklarım beni yatak odama, oradaki banyoya, oradaki aynaya götürmek istiyordu.

Onlara izin vermedim.

Mutfağa yürüdüm ve "*siktir et*" diye düşünerek bunu yaptım.

Mutfağa vardığımda bir şişe şarap açtım ve plastik bir bardağa bolca döktüm.

Onu terasına çıkardım. Taşındığımdan beri oraya pek çıkmamıştım. Korkuluğa vardığımda durdum, denizden gelen serinliği hissettim ve hoşuma gitti.

Dış mekan mobilyalarına

ihtiyacım vardı.

Yapılacaklar listesine

ihtiyacım vardı.

Çeşitli başlıklar içeren bir yapılacaklar listesine ihtiyacım vardı, bu liste muhtemelen Noel Baba'nın hediye listesi kadar uzun olacaktı.

Ama önce bir karar vermem gerekiyordu.

Bu kadar alçakta kalıp kendimi daha da alçaltmaya izin vermek.

Ya da kafamı kıcımdan çıkarmak ve kendimi toparlamak.

İkincisini yapmak için Maine'e gelmişim ve birkaç hafta içinde, yakışıklı, iyi kalpli komşumu öperek, bir anda

Umut vaat eden dostluk ve arkadaşlık ilişkisini bir çırpıda bitirip, onu kaçınma ve tedirginlikle dolu garip bir ilişkiye dönüştürdüm.

Bunu konuşmam gerekiyordu ve bunu yapmak için Robin'i aramak istedim. Ona olan biten her şeyi anlatmak ve her zaman bana söylediği şeyleri dinlemek istedim. Ne kadar tatlı olduğumu. Ne kadar akıllı olduğumu. Ne kadar güzel olduğumu. Hayatımda iyi şeyleri hak ettiğimi. Düzgün muamele görmeyi hak ettiğimi. Sevilmeyi, korunmayı ve saygı görmeyi hak ettiğimi.

Ama Robin'in aramalarını cevaplamıyordum, sadece kısa mesajlar ve e-postalarla iletişim kuruyordum, ki bilgisayarımı sattığım için artık sadece mesajlaşıyorduk.

Ve Robin'den kendimi koparmıştım.

Josie veya Alyssa'yı arayamazdım çünkü Mickey ile yakın olduklarını biliyordum ve yaptığım şeyden dolayı deli, aptal, zayıf ve beceriksiz olduğumu düşüneceklerdi.

Ve garip ilişki konusunda, Mickey'nin tarafını tutacaklardı. O *onların* arkadaşıydı. Ben ise, çok *muhtaç* olduğum için tüm gücümle arkadaşlığa tutunan yeni bir tanıdık olurdum.

Bunu biliyordum, çünkü beni iki haftadır tanıyorlardı, onu ise yıllardır tanıyorlardı, ama Conrad beni terk ettikten sonra aklımı kaçırdığım için beni terk etmeyen arkadaşlarım bile Conrad beni terk ettiğinde beni terk etmişti.

Hayır.

Ne istediğimi bulmam gerekiyordu.

Kim olduğumu bulmam

gerekiyordu.

Bir yuva kurmam gerekiyordu.

Çocuklarımı geri kazanmak

zorundaydım. Bir hayat kurmak

zorundaydım.

Kendime saygı duymayı öğrenmeliydim.

Aptal, zayıf, bencil ve salak gibi davranmayı bırakmalıydim.

Kendimi korumaya başlamalıydim.

Bu kadar muhtaç olmayı bırakmalıydim. Artık beni tatmin edecek bir kocam yoktu. Nefes almalarıyla bana ihtiyacım olan her şeyi veren çocuklarımı kaybetmiştim. Bu boşluğu dolduracak bir şey bulmalıydim.

Ve daha fazla dibe batamazdım. O günkü gibi hissederek bir gün daha yaşayamazdım. Conrad, paylaştığımız yatakta, çocuklarımızı yaptığımız yatakta, beni başka bir kadın için terk edeceğini söylediğinden beri hissettiğim gibi bir hafta, bir ay, bir ömür daha yaşayamazdım.

Hayatımı geride bırakmıştım çünkü iyi bir hayat değildi.

Ve o hayatı değiştirmek için Maine'e gelmişim.

Bu yüzden tek bir seçeneğim vardı.

Ne pahasına olursa olsun, ne kadar zaman alırsa alsın, beni kanatırsa kanatsın, bana neye mal olursa olsun, sahip olduğum her şeyi alıp daha fazlasını bulmaya zorlasa da, Maine'e gelme amacımı gerçekleştirmeliydim.

Bir yuva kurmalıyım.

Ailemi iyileştirmeliydim.

Kendimi bulmalıyım.

Eskiye bırakmalıyım.

Kendimi toparlamalı ve yeniden başlamalıyım.

Beşinci Bölüm

Yola Çıkmak

"Bir kase aldık."

Alyssa, söz konusu kaseyi çantasından ve koruyucu kağıt sargısından çıkardıktan ve mutfağının tezgahının kenarına koyduktan sonra bunu duyurdu.

Kaseye baktım.

Alyssa'nın yanında duran Josie

konuştı. "Güzel bir kase."

"Bütün gün boyunca, ilçenin her yerini dolaşarak alışveriş yaptık ve aldığımız tek şey... bir kase," diye karşılık verdi Alyssa.

"Bütün bir evi dekore etmek bir günde olmaz, Alyssa," diye bilgilendirdi Josie.

"Biliyorum," diye cevapladı Alyssa. "Ama dokuz saat içinde üç kasabada on beş dükkana gidersen, bir kaseden fazlasını alırsın." Sonra, mutfağıma sersemlemiş bir şekilde yürürken, gözlerim hala kaseye odaklanmış olsa da, "Kızım, bir kanepen ve bir yatağın var. Televizyonun bile yok. Bu işi hızlandırman lazım," dediğinde bana seslendiğini anladım.

Mutfakta durdum ve gözlerimi o kaseden ayırdım. Güzel bir kase. Hayır, şaşırtıcı derecede güzel bir kase; büyük, geniş, bodur, dışı pürüzlü arduvaz grisi, içi parlak mavi, o kadar mavi ki neredeyse siyah, indigo rengine dönüşüyordu, o kadar güzeldi ki, dürüst olmak gerekirse, nefesimi kesti.

Böylece kasenin satın aldım, üç kasabada on beş dükkân dolaştıktan sonra satın aldığım tek şeydi.

Gözlerimi denizin üzerinde batan güneşe çevirdim.

Hala aydınlıktı, bulutlar bebek pembesi ve krem rengi tonlarında gölgeleniyordu.

Ama iki buçuk haftadır o pencerelerden dışarı bakıyordum. Tonların değişeceğini ve dönüşeceğini biliyordum. Derin şeftali, yumuşak lavanta, parlak turuncu-sarı, çarpıcı fuşya, kobalt mavisi... hepsi denize yansyacaktı.

"Amelia, iyi misin?"

Josie'nin sorusunu duydum ama ben bebek pembesi ve tereyağı kremasına bakıyordum.

"Bebeğim," sırtımın alt kısmına hafif bir dokunuş hissettim ve Alyssa kulağıma fısıldadı. "İyi misin?"

"Syrah," diye mırıldandım.

"Ne dedin?" diye sordu Alyssa, benden uzaklaşmadan.

Döndüm, elini çekip ikisinin arasına baktım. "Koyun yanındaki dükkândaki Syrah kadehleri. Oradaki tüm kırmızı şaraplar. Pinot Noir, Cabernet. Beyaz şarap kadehlerini beğenmedim ve şampanya kadehleri berbattı. Ama kırmızı şarap kadehlerini alacağım."

"Uh... o senin aldığın şeyleri mi söylüyor?" Alyssa, Josie'ye fısıldadı.

"Glassery'deki şarap kadehlerinden bahsediyor," dedi Josie. "Farklı türdeki kırmızı şaraplar için farklı türde kadehler alacak şarap için farklı türde kadehler alacak mı?" diye sordu Alyssa.

"Şşş, Alyssa! Bir aydınlanma hissediyorum," diye cevapladı Josie, elini kaldırıp Alyssa'ya sallayarak.

"O koltuk, çivili, yıpranmış deri koltuk," sanki konuşmamışlar gibi devam ettim. "O deri çok yumuşaktı. Harikaydı. Pufla birlikte. Merdiven sahanlığında." Elimi kaldırıp mutfağın karşısındaki geniş merdiven sahanlığını işaret ettim. "Ve duvara monte edilmiş 80 inçlik bir televizyon. Büyük, böylece odanın her yerinden izleyebilirsin."

"Anladım. Devam et, devam et, bebeğim," diye Alyssa cesaretlendirdi.

Ona odaklandım. "Williams-Sonoma'dan aldığımız taştan yapılmış tabaklar. Turuncu, mavi ve yeşilin karışımı, burada ve orada uyumlu desenli parçalarla."

"Bayıldım, devam et," diye teşvik etti Alyssa.

Josie'ye baktım. "O aydınlatma deposundaki lambalar. Sergileme berbat ama ayaklı olan ve ona uyan masa lambası, demirden, sanki halkalardan yapılmış gibi görünüyorlar. Alçaltılmış alanda duran ayaklı olan, üstteki masanın üzerindeki. İki alanı birleştiriyorlar."

"Onlar çok güzeldi, Amelia," dedi Josie yumuşak bir sesle, ben yine belimde bir el hissederken, beni nazıkçe itiyordu.

"İç mimarının showroomundaki divan," Josie geri çekilirken ve Alyssa beni ön kapıya doğru iterken ben devam ettim. "Aslında, o alanın tamamı. Katmanlı çiçeklere benzeyen krem rengi boyalı demir sehpa. Çakıl taşlı halı. Kabukların içinden yapılmış gibi görünen inci rengi tabanı olan muhteşem lamba. Onu yatak odamda şöminenin diğer tarafına istiyorum. Oh, ve o halılar. Hafızalı köpük olanlar. Mutfak, lavabo, çalışma alanı ve ocak için üç tane."

"Ne kadar vaktimiz var?" diye mırıldandı Alyssa.

"Bazı özel mağazalar kapalı olacak, ama yine de alışveriş merkezine gidebiliriz," diye cevapladı Josie, açtığı ön kapımdan geri çıkarken.

"Yastıklar," diye mırıldandım. "Pottery Barn. O koyu renkli kılıflı, kocaman, yumuşacık olanlardan."

"Kilitleri aç, kaltak, buradan gidiyoruz," diye emretti Alyssa.

Josie'nin Cayenne'sindeki kilitlerin bip sesini duydum.

Alyssa beni ön koltuğa itti ve Josie direksiyona geçti, Alyssa ise arka koltuğa oturdu.

Ve yola çıktık.

Dört saat daha sürdü ve alışveriş merkezini kapattık, ama benim taş eşyalarımı, mutfak halılarını, dekoratif yastıkları ve tüm banyolar için yeni havluları aldık. Oturma odasına uyacak yeni yatak çarşafı da aldık. Ayrıca, Olympia'nın odası için, en sevdiği renkler olan parlak pembe ve turuncu renkli yeni bir yatak çarşafı seti bulduk.

Aslında Cayenne küçük bir araba değildi, ama eve vardığımızda tamamen dolmuştu.

Josie tasarımcısını aramış, istediğim ürünleri rezerve etmişti, tek yapmam gereken kredi kartımla gidip teslimatı ayarlamaktı.

Ertesi gün, bunu yapmak ve geri kalanları almak için dışarı çıktım (arabama sığabilecek olanlar, yani tek bir lamba ve şarap kadehleri) ve teslim edilmesi ve kurulması gerekenleri sipariş ettim, yeni bir TV, DVD oynatıcı, alıcı, Xbox, yazıcı, dizüstü bilgisayar ve masaüstü bilgisayar dahil. Hatta merdiven sahanlığı için sandalyeyle uyumlu bir masa bile buldum, üstü ve altı çok eskitilmiş ahşap plakalardan oluşuyordu, yuvarlak kesilmiş ve dövme demir bantlarla birleştirilmişti.

Harikaydı.

Günün geri kalanında bulaşık makinesini defalarca çalıştırdım, şarap kadehlerini temizleyip kaldırdım, havluları yıkayıp kaldırdım, aynı şeyi çarşafı için de yaptım ve yatakları yaptım.

Ertesi gün teslimatlar başladı, televizyon monte edildi, sistem kuruldu, alıcı evin surround ses sistemine bağlandı (ancak medya dolabım olmadığı için tüm bileşenleri yere koymak zorunda kaldım), bilgisayar ekipmanları da arka odada yere kuruldu.

Bir masaya ihtiyacım vardı.

Dışarı çıkıp bir blok kağıt aldım. Eve geldim ve yapılacaklar listesi hazırladım.

Hatta birkaç tane.

Ayrıca saatlerce duvarları boya parçalarıyla kapladım, onları değiştirdim, yeniden düzenledim, geri çekilip değerlendirdim, başka bir alana taşıdım

farklı ışık alan bir alana
taşıdım. İşe
koyulmuştum.

* * *

Çıldırılmışım.

Bunu bilmeme rağmen, sessiz sokakta (dördüncü kez) U dönüşü yaptım ve kilisenin önünden tekrar geçtim.

Kesinlikle
deliydim.

Sürmeye devam
ettim.

Sonra, sanki başkasının elleri ve ayaklarıymış gibi, ellerim ve ayaklarım bir kez daha U dönüşü yaptı ve bu sefer kilisenin önünden geçmedim.

Kilisenin önüne park ettim.

Vitray pencereleri ve yüksek çan kulesi olan beyaz binaya baktım.

Hiç işim olmamıştı. Bir kez bile. Gençken eğlence olsun diye yerel bir dondurma dükkanında bile çalışmamıştım.

Babamın gittiği Stanford Üniversitesi'ne gittim, liberal sanatlar diploması aldım, İngiliz Edebiyatı okudum çünkü ben de okuyabiliyordum.

İyi iş çıkarmıştım. *Onur derecesiyle* mezun olmuştum. Babam *en yüksek dereceyle mezun* olmuştu, ama ben kız olduğum için benden fazla bir şey beklemiyordu ve benim durumumdan memnundu.

Mezun olduktan sonra çalışmadım. Benim gibi kızlar çalışmazdı. Annemin benim için seçtiği, yerine getirmem gereken bir görevim vardı: zengin bir adamın karısı olmak, evini çekip çevirmek, çocuklarını büyütmek, bir Hathaway olarak nihai rolümü sürdürmek ve beni kabul edecek uygun hayır kurumlarının gönüllü kurullarında yer almak.

Conrad ile tanışmadan önce, güven fonumdan geçiniyordum ve iyi vakit geçiriyordum. Kesinlikle öyle. Kız arkadaşlarımla küçük siyah elbiselerimle dışarı çıkıyordum. Cosmopolitan içiyordum. Flört ediyordum. Randevulara çıkıyordum.

Bütün bunları uygun bir şekilde yaptım. Kötü bir şöhret edinmemem *gerekiyordu*. Yirmili yaşların başında birinin isteyebileceği türden eğlencelere katılamazdım.

Bu yüzden yapmadım.

Conrad ile tanıştığımda, muhteşem bir gece elbisesi giymiş, bir hayır balosundaydım. Muhteşem bir malikanenin arka balkonunda taş korkulukların yanında duruyorduk. Ben kalabalığın bunalıcı sığağından kaçmak için dışarı çıkmıştım, o da bunalıcı arkadaşlarından kaçmak için dışarı çıkmıştı.

Benim için, iyi kesimli smokiniyle çok yakışıklı, saçları biraz uzun, beni heyecanlandıran sessiz bir isyankar olan o, ilk görüşte aşktı.

O da bana aynı şeyi hissettiğini söylemişti.

Şimdi ise bunun benim dekoltem ve elbisenin yırtmaçından görünen, uzun olmasa da düzgün şekilli bacaklarımdan kaynaklandığını düşünüyordum.

Çıktık. İlişki kurduk. Nişanlandık. Evlendik.

Ve ben yapmam gerekeni yaptım.

Zengin bir adamın karısı oldum, evine baktım, çocuklarını büyüttüm ve beni kabul eden her uygun hayır kurumunun yönetim kurulunda yer aldım.

Başka bir deyişle, ben hiçbir işe yaramazdım. Denesem bile giriş seviyesinin dışında bir iş bulamazdım.

Bunu biliyordum.

Ama sonsuza kadar dolduracak mobilya alışverişi yapamazdım. Yemek pişiremezdim çünkü yiyen benden başka kimse yoktu ve bunu yapmayı seviyordum ama yemek yemeyi sevmiyordum. Günlerce, haftalarca, aylarca, yıllarca kitap okuyamadım.

Bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bu düşünceyle, kararlı bir şekilde arabadan indim ve kiliseye doğru yürüdüm.

İçeri girdiğimde, gün ortasında sebepsiz yere bir kilisede olmanın filmlerdeki gibi olmadığını fark ettim. İyi niyetli bir papaz hemen gelip yanına oturup endişelerini dinleyecek ve bilgeliğini paylaşacak değildi.

Kilise açık olmasına rağmen, etrafta kimse yoktu.

Biraz bekledikten sonra dolaşmaya başladım. Yan koridordan geçip geri döndüğümde, üzerinde ok işareti olan "Ofis" yazan küçük bir tabela gördüm.

Okun işaretini takip ettim.

Koridorun sonunda bir kapı açıldı. Ona döndüm ve kapının eşiğinde durdum.

Burası kesinlikle bir ofisti, nispeten güzel, ne çok büyük ne de çok küçük, arkasında küçük ama güzel bir vitray pencere olan resmi görünümlü bir masa, masanın yanında eğilmiş bir kadın, bir kağıda bir şeyler karalıyordu.

"Şey... affedersiniz," diye seslendim.

Kadın birden doğruldu ve şaşkın gözlerle bana baktı.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim," diye mırıldandım.

Kadın sanki kendini toparlamak istercesine başını salladı ve bana dönerek, "Önemli değil. Size yardımcı olabileceğim bir şey var mı?" dedi.

"Papazı arıyorum," dedim ona.

Kafasını salladı, dudakları hafifçe kıvrıldı. "Reverend Fletcher, kocam, burada değil." Aniden endişeli göründü. "Sizi bekliyor muydu?"

"Hayır, hayır," diye onu sakinleştirdim, başımı sallayarak. "Sadece uğradım. Aslında, Magdalene'ye yeni taşındım ve o beni tanımıyor bile."

Uyluklarını masaya dayadı, endişeli bakışı kayboldu, yüz hatları tekrar dostça bir hal aldı ve "Belki yardımcı olabilirim. Ya da onunla konuşmanız gerekiyorsa, ona mesaj bırakabilirim veya randevu ayarlayabilirim" dedi.

Bir adım içeri girdim ve papazın karısına baktım, böyle bir adamın arkasındaki kadının da muhtemelen aynı derecede iyi olduğunu biliyordum.

Ya da daha iyi.

"Belki siz yardımcı olabilirsiniz," dedim.

Dostça bakışı daha da dostça hale geldi ve "Deneyin" dedi.

Başımı salladım ve garip bir şekilde ellerimle ne yapacağımı bilmediğimi fark ettim. Sanki bir iş görüşmesine gelmişim, bir şey istiyormuşum, yetersiz bulunmuşum ve özgeçmişimi bile sunmamışım gibiydim.

Ellerimi önümde birleştirdim.

"Tamam, dediğim gibi, buraya yeni taşındım, ancak ben... şey..." Dudaklarımı yaladım, birbirine bastırdım ve yuvarladım, sonra itiraf ettim, "bağımsız bir servete sahibim."

O başını salladı, bu itirafı doğal karşıladı ve "Magdalene'e hoş geldiniz" dedi.

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım, boğazımı temizledim ve devam ettim, "Buraya geldim çünkü düşündüm ki... burası bir kilise ve kiliselerin gönüllülere ihtiyacı olduğunu düşündüm ve ben çalışmıyorum, çalışmak zorunda da değilim, ya da gerçekten bilmiyorum..." Sözlerim kesildi, sonra kendimi toparlayıp tekrar başladım, "Her neyse, bilgisayar kullanmayı biliyorum ve çok düzenliyim..." Yine sözlerim kesildi çünkü başka becerilerim aklıma gelmiyordu. Bu yüzden, zayıf bir şekilde bitirmek zorunda kaldım, "Burada işlere yardım edecek birine ihtiyacınız var mı?"

Gülümsedi ve onun dikkatli, nazik tavrından, özgeçmişimin ciddi şekilde eksik olduğunu düşündüğünü anladım.

"Küçük bir kasaba olduğu için cemaatimiz küçük, ama şanslıyız çünkü cemaatimiz çok cömert. Gönüllüler konusunda bir sorunumuz yok," dedi.

gönüllüler konusunda bir sorunumuz yok," dedi.

Dudaklarımı ısırdım ve başımı salladım.

"Ne kadar zamanınız var?" diye sordu.

Dünyadaki tüm zamanım, diye düşündüm.

"Tam emin değilim," dedim. "Haftada iki, üç gün, iki veya üç saat olabilir mi?" diye önerdim, sanki bana ne kadar zaman ayırabileceğimi o söyleyebilecekmiş gibi.

"Yaşlılarla iyi geçinir misin?" diye sordu ve bu soruya şaşkınlıkla başımı salladım.

"Anlamadım?" diye sordum.

Masadan doğruldu ve bana doğru bir adım attı, ellerini hafifçe yanlara doğru kaldırdıktan sonra karşı dirseklerini parmaklarıyla gevşekçe önünden kavradı. Garip bir duruşdu. Garipti çünkü soğuk ve mesafeli değil, sanki kollarında sevgiyle bir şeyi katlıyormuş gibi, bir şekilde sıcakkanlıydı.

"Çok nazik insanlar tarafından işletilen bir huzurevimiz var. Aşırı çalıştırılan ve düşük ücret alan insanlar. Ellerinden gelenin en iyisini yapıyorlar ve bunu işlerini gerçekten sevdikleri için yapıyorlar. Ya da onlar için bu bir iş değil, bir görev olduğu için. Ancak her zaman çok iş var ve bazı çalışanlarını veya gönüllülerini tutamıyorlar. Muhtemelen çok fazla maaş veremedikleri ve gönüllüler işi zor, bazen sıkıcı, bazen de yürek burkan buldukları için, ama her zaman sürekli olduğu için. Birkaç gün önce aradılar ve bir gönüllünün üniversiteye dönmek için istifa ettiğini, bir diğerrinin ise birdenbire gelmeyi bıraktığını söylediler. Bizden gözümüzü açık tutmamızı istediler. Onlar bu işi yapacak ve düzenli olarak yapacak kişiler bulana kadar yardım edeceğim. Ama zamanın varsa ve zor işleri sorun etmiyorsan, senin yardımına ihtiyaçları olabilir.

Zamanım vardı ama zor işi umursayıp umursamayacağımı bilmiyordum. Hiç böyle bir iş yapmamıştım. Büyürken, evimizde hizmetçi, aşçı ve benzeri kişiler çalışıyordu. Hayatımın geri kalanında, her şeyi hizmetçiler halletti.

Conrad ve ben taşındığımızda, temizlik hizmeti bulana kadar temizliği ben yapardım ve o zamanlar, Magdalene'ye yeni taşınmıştım, Cliff Blue'da yapıyordum ve hoşuma gidiyordu. Haftada beş gün, günde sekiz saat yapmak istemiyordum ama o kadar da kötü değildi. Ve bir şeyi başarmak hoş bir duyguydu.

Hayır, sadece bir şey *yapmak* hoş bir duyguydu. İhtiyaç duyulan bir şey. Gerçek bir şey.

Yaşlıları hiç düşünmemiştim ama onlara karşı bir nefretim de yoktu. Tüm büyükannem ve büyükbabam beni çok sevmişti, Conrad'ınkiler de öyle. Beni gerçekten *çok* sevmişlerdi. Aslında, ne zaman bir araya gelsek, sonunda hep onların yanında oturur

onlarla oturur ya da bir yerlere gider, konuşur, paylaşır, şakalaşır, gülerdim. Büyükannelerimi ve büyükbabalarımı, kendi anne babamdan (ve tesadüfen Conrad'inkinden) çok daha fazla severdim ve onları tek tek kaybettiğimizde yıkılmışım.

Belki de bu, yetenekli olduğum başka bir şeydi.

Yine de, papazın karısına şöyle dedim: "Dürüst olmak gerekirse, benden ne beklendiğini konuşmam gerek, ama temizlik yapabilirim. Yemek yapabilirim. Konuşabilirim. Düzenleyebilirim. Organize edebilirim. İnsanlara bakabilirim. Ve bunların hepsini yapmayı seviyorum. Bu yüzden bunu konuşma fırsatı istiyorum."

Gözleri hafifçe kısıldı, kötü niyetli değil, düşünceli bir şekilde, "Bu insanları, ihtiyaçları olan yardıma ilgi duymayan ve en önemlisi, uzun vadede yardım etmeye istekli olmayan bir gönüllüyle tanıştırmak istemem" dedi.

"Katılıyorum," diye cevap verdim. "Bu yüzden neye bulaştığımı bilmeliyim ki onlara ihtiyaçları olanı verebileceğimi anlayabileyim. Ancak, yapmaktan zevk aldığım, yararlı bir şey bulmak ve bunu uzun vadede yapmak istiyorum."

Tanrı'nın evinde yalan söylemeden söylemem gereken sözleri söylemek için zaman kazanmak için nefes aldım.

Sonra şöyle dedim: "Çocuklarım büyüdü. Artık bana eskisi kadar ihtiyaçları yok ve kocamla boşandık, bu yüzden aslında onları her zaman yanımda tutamıyorum. Hiç çalışmadım, ama boş bir evde yaşamak için hayatımı dolduracak bir şeye ihtiyacım var. Bana eşlik ederek karşılığında bana iyilik yapan bazı yaşlılarla dolu bir hayat hoşuma gidebilir diye düşünüyorum."

Beni bir an inceledikten sonra yumuşak bir sesle, "Böyle düşünmen hoşuma gitti" dedi.

"Sevindim," diye cevap verdim ve kendimi tanıttım. "Ben Amelia Hathaway."

Elini uzattı ve bana doğru uzanmaya başladı, ben de ona doğru uzandım. "Ruth Fletcher."

El sıkıştık, eli sıkı ve sıcaktı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ruth."

"Ben de, Amelia," diye cevapladı.

Ellerimizi ayırdık ve o masayı işaret etti. "Bana telefon numaranı verir misin? Dove House'u arayıp Dela Coleman ile bir görüşme ayarlayayım."

"Harika," dedim ve onunla birlikte masaya doğru yürüdüm.

Numaramı bıraktım, sıcak bir vedalaşma yaptıktan sonra arabama döndüm.

Kilisenin önünde doğru şeyi yapıp yapmadığımı düşünerek oyalanmadım.

Yoluma devam ettim, huzurevinde gönüllü çalışmanın her anlama gelebileceğini ve bunların birçoğunun hoş olmayan şeyler olabileceğini düşündüm.

Ama gönüllü olarak çalışıp hikaye okumayı veya el işi saatlerini denetlemeyi talep etmek istemezdim.

Gönüllü olarak çalışmak ve ihtiyaç duyulan şeyi yapmak isterdim.

Bu, bir dizi pisliği temizlemek, çarşafı değiştirmek, çamaşır yıkamak anlamına gelebilir, kim bilir?

Ve eve giderken, garip bir his beni sardı. Garip, yeni ve inanılmaz bir his.

Çünkü zihnim, bir huzurevinde gönüllü olarak çalışırken yapmam gereken tüm işlerle doluydu ve tek düşünebildiğim, umarım beni severlerdi.

Çünkü başlamak için sabırsızlanıyordum.

* * *

"İsa'ya şükürler olsun!" Dove House'un masasının arkasındaki kadın tavana doğru seslendi, ellerini yukarı kaldırdı, bolca siyah örgüsü sallanıyordu. Ellerini indirdi ve gözleri masanın karşısında, yanımdaki sandalyede oturan Ruth'a takıldı. "İyi papazı çağırın," başını benim tarafıma doğru çevirdi, "ve Tanrı bir mucize göndersin."

Ruth gülümsedi.

"Ben bir mucize değilim ki," diye mırıldandım.

"Anlamadım?" Dove House Huzurevi Müdürü Dela Coleman bana sordu. "Az önce yatak altlığı, çarşaf değiştirme, takma diş bakımı, yarı çiğnenmiş yiyecekleri silme, süpürgeyle temizlik, toz alma gibi işleri sorun etmediğini mi söyledin? Başkalarının isimleriyle seslenen, saatlerce senin kendi çocukları ya da eskiden erkek arkadaşlarını çalan kız olduğunu söyleyip duran ve tırnaklarını çıkarmış halde sana saldırmaya hazır olan insanları saymıyorum bile."

"Bunları sorun etmediğimi söyledim," diye onayladım.

"Ve bana haftada üç gün, günde üç saat çalışabileceğini ve sana nakit para ödemem gerekmeyeceğini söyledin, değil mi?" diye devam etti.

"Onu da söyledim," dedim.

"O zaman haftada üç gün, günde üç saat gelip çalışırsan, kaçmazsan, gelmezsen ya da bana," ellerini kaldırıp havada tırnak işaretleri yaptı, "56 yaşında üniversiteye geri döneceğini söylersen, o zaman sen... *bir... mucize... olursun.*"

"İnsanlar her yaşta üniversiteye geri dönerler," diye araya girdi Ruth ve Dela gözlerini ona çevirdi.

"Ruth, tatlım, The Shack'te omlet yiyip, arkadaşlarıyla kahve içen bir kadın gördüm ve önünde dizüstü bilgisayar yoktu, grafik tasarımcı olmak için çevrimiçi derslerinin ödevlerini yapmıyordu," dedi açıkça. "Şimdi, her gün büyük kaçıışı deneyen yaşlı insanlar var ve yaşlı olabilirler ama aptal değiller. Bu yüzden ya onları durdururuz ya da Wayfarer's'a gidip terlikleriyle koridorlarda dolaşmalarını engelleriz. Loretta grafik tasarımcı olmayacak. Loretta, yarı çiğnenmiş yiyecekleri temizlemekten ve Bayan McMurphy'nin onu her gördüğünde erkeğinden uzak durması için ona bağırmasından bıkmıştı."

Gülmemek için kucağıma büyük gözler yaptım. "Sana güvenmem gerek."

Dela bunu söylediğinde gözlerimi kaldırdım.

Sessizdi, ama anlam doluydu.

"Buraya girmek için yaşlıları sopayla kovmak zorunda kalmadığını fark edeceksin," diye devam etti. "Onlar burada olmak istemiyorlar. Bir gün burada kalırsan, nedenini anlarsın. Bu yerde elimizden geleni yapıyoruz ama burası ev değil. Burası, artık kendine bakamayacak duruma geldiğinde ve sana bakacak kimsesi olmadığında, ölmeden önce geldiğin yer. Burası hüznü bir yer. Her gün burayı daha az hüznü hale getirmek için elimizden geleni yapıyoruz. Ama bu kaybedilen bir savaş, Amelia. Bunu kabul etmelisin, bunu bilmelisin ve yüzünde bir gülümseme tutmalı ve bana, onlara olan bağlılığını sürdürmelisin, böylece hepimiz sana güvenebiliriz. Çünkü onların burada kalışlarını biraz daha iyi hale getirmeme ihtiyaçları var, senin gibi iyi niyetli ama işler zorlaşırsa hemen arkasını dönüp giden insanlarla oturup konuşmama değil. Hepimiz bunu takdir ediyoruz ama."

Omuzlarımı dikleştirdim ve gözlerinin içine bakmaya devam ettim. "O zaman bana düşünmem için bir akşam süre verir misin diye soracağım. Söylediklerini düşüneneğim. Ve bu taahhüdü verebileceğimden emin olmazsam, oryantasyon için seni aramayacağım."

Kafasını salladı. "Bunu takdir ederim."

"Ben de bana değerli vaktini ayırdığın ve beni düşündüğün için teşekkür ederim," dedim.

Buna başını salladı, dudakları yukarı doğru kıvrıldı. "Biliyorsun, her gönüllü yaptıkları işi başvurmaları gereken bir iş olarak görse,

mülakata girip kalma hakkını kazanması gerektiğini düşünseydi, dünya daha iyi bir yer olurdu." Buna karşı çıkmadım, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı ve bana elini uzattı. "Umarım aranırm, Amelia."

Elini tutup sıktım. "Umarım o telefon gelir, Dela."

Ellerimizi bıraktık ve Ruth, Dela ile konuşmak için geride kaldı çünkü o gerçekten işe başlıyordu, ancak benim öğrendiğim kadarıyla çok fazla bilgi sahibi olduğu için oryantasyona ihtiyacı yoktu.

Arabama binip eve gittim.

Eve vardığımda, bir huzurevinde gönüllü olarak çalışmaya devam edip edemeyeceğimi derinlemesine düşünmedim.

Hemen dizüstü bilgisayarına gittim, onu açtım ve iç tasarım fikirleri almak veya muhtemelen çevrimiçi parçalar bulmak için internette dolaştım, bu akşam boyunca yapmaktan keyif aldığım bir şeydi. Yine de hiçbir şey satın almadım. Gerçek şeyi dokunup görmekten hoşlanıyordum ve çevrimiçi bir şey satın alacak olsaydım, o şey muhteşem olmalıydı.

Ama altı sayfalık yapılacaklar listemin "Ziyaret" alt bölümüne ekleyebileceğim birkaç dükkan daha buldum.

Ve öyle de yaptım.

* * * *

Ertesi sabah, saat tam dokuzda Dela Coleman'ı aradım. İş kabul ettim.

* * *

Mutfağımda Dove House sakinleri için kek yapıyordum.

O gün oryantasyon eğitimini tamamlamıştım. Sonra özel bir mutfak mağazasına gidip, ilkokula giden küçük çocukları olan annelerin çocuklarının doğum günlerinde okula pasta götürebilmeleri için kullandıkları dört adet kek taşıma kutusu satın aldım.

Oradayken, yeni mutfak halılarım *mükemmel* uyum sağlayan yeni mutfak havluları da aldım.

Ve nefis bir böğürtlen rengine bir KitchenAid stand mikseri. Ertesi gün Dove House'da gönüllü olarak çalışmaya başlayacaktım.

Ve yaşlılara cupcake götürüyorduk.

İkinci partiyi hazırlarken tezgâhın üzerindeki cep telefonum çaldı.

Vanilyalı kekleri süslemek için kullandığım çikolata kremasından gözlerimi kaldırıp telefonumun ekranına baktım ve hareket etmeyi bıraktım.

Kapı zilim çaldı.

Gözlerim oraya kaydı ve vitray pencereden her yerden tanıyabileceğim başka birini gördüm.

Telefonda babam vardı.

Kapıda ise Mickey vardı.

Neden ben?

Annem birkaç gün önce aramayı kesmişti ve babamın şimdi devreye girmesine şaşırmamalıyım. Aslında, onun bu girişimde bulunması birkaç gün sürmesine şaşırmam gerekirdi.

Mickey ise, hiç bilmiyordum.

Hangisinin bana en az acı vereceğine dair zor bir karar verdim, doğru karar olup olmadığından emin değildim, telefonumu görmezden geldim ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve yukarı baktım.

Onu en son görmeyeli çok uzun zaman geçmemişti, sadece bir hafta, ama o kısa sürede bir şekilde çok daha güzel olmuştu.

"Selam," diye selam verdim, sesim kısık çıkmıştı.

"Selam, Amy," diye karşılık verdi, sesi tıpkı Mickey gibi geliyordu.

Onun arkasındaki evine baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Her şey yolunda mı?" "Çocukları hemen geri getir ve Ash ile konuş," dedi. "O lig satışı için yaptığın yemeklerin tariflerini senden istememi istedi. Onları denemek istiyor." Bana sırtıttı. "Numaranı bilmediğim için ve o yemekler çok lezzetli olduğu için ve kızımın kardeşine ve bana yapmasını denemesini sorun etmediğim için, buraya gelip sana sormaya geldim."

"Tabii ki," dedim ve kenara çekildim. "İçeri gel."

İçeri girdi. Kapıyı kapattım. Mutfığa gidebilmem için yolumdan çekildi. Ben mutfığa gittiğimde, o da peşimden geldi.

Ve bu sayede, Mickey'nin her zamankinden daha güzel ve benden daha iyi bir insan olduğunu, benim aptallığımı kolayca aşabileceğini fark ettim. En az acıyı verecek seçim, onu seçmekti.

Başka bir deyişle, kapıyı görmezden gelip babamın aramasını cevaplamalıyım.

"Sana e-posta ile gönderebilirim ya da yazdırabilirim ya da ikisini de yapabilirim," dedim, mutfak tezgahına gidip dizüstü bilgisayarımı aldım, bana doğru çevirdim ve ekranı kaldırdım.

"E-posta," diye mırıldandı. "Numaranı ekle," diye devam etti. "Benimkileri e-posta ile geri göndereceğim."

Mickey'nin numarasını almak.

Onu kullanmak istediğim nedenlerden dolayı asla kullanamayacağımı bilerek, ona sahip olma düşüncesi neden birinin beni öldürmesini istememe neden oluyordu?

"Anladım," dedim ve telefonumun zil sesi kesilip tekrar çalmaya başladığı anda açma düğmesine bastım.

"Cevaplaman gerekmiyor mu?" diye sordu Mickey. Ekranı bir göz attım.

Annem birden fazla kez aramayacak kadar terbiyeli biriydi.

Babam ise, hak ettiğini düşündüğü ilgiyi görene kadar tekrar tekrar arayacak kadar kibirli biriydi.

Demek o da bunu yapıyordu.

"Hayır," diye cevapladım, gözlerim dizüstü bilgisayarda, giriş ekranının açılmasını bekleyerek.

Mickey sessiz kaldı.

Giriş ekranı açıldı ve şifremi yazdım. Telefon çalmayı kesti.

"Ev yine cennet gibi kokuyor, canım," dedi.

Dizüstü bilgisayara dikkatimi vererek, dokunmatik yüzeyi kullanarak e-postalarımı açtım. "Cupcakes. Yarın Dove House'da gönüllü çalışmaya başlıyorum ve onları yaşlıların sevgisini kazanmak için kullanacağım."

"Dove House'da gönüllü olarak çalışacak mısınız?" diye sordu.

Sesindeki inanmazlık tonu beni ona bakmaya itti. Evet, hala inanılmaz derecede güzeldi.

Biri.

Öldürsün.

Beni.

Dizüstü bilgisayara tekrar baktım ve "Evet, haftada üç gün, günde üç saat" diye onayladım.

"İş aramıyorum."

Gözlerimi tekrar ona çevirdiğimde, *onun* gözlerinin dizüstü bilgisayara odaklandığını ve yüzünün ifadesiz olduğunu gördüm.

Nedenini biliyordum.

Kendimden biraz bahsetmiştim ve bu, geri kalanım gibi değildi.

Pek umut verici değildi.

"Hayır," diye fısıldadım.

Bana baktı ve mavi gözlerinden istediğim birçok şey vardı, ama o anda gözlerindeki boşluk bunlardan biri değildi.

Buna rağmen, "Bunu yapman harika. Büyük büyükannem Alzheimer'ı kötüleştğinde oraya gitmişti. Her zaman yardıma ihtiyaçları var," dedi.

"Evet," diye onayladım.

Başını dizüstü bilgisayarına doğru eğdi. "E-postamı almaya hazır mısınız?"

Başka bir deyişle, sevgili kızımın benden yapmamı istediği işi halledip buradan gitmek için bu işi bir an önce bitirelim.

"Hazırım," dedim ona.

O da bana verdi. Ben de yazdım, tarif dosyalarını ekledim ve mesaj alanına konu başlığını ve cep telefonu numaramı yazdım.

Hepsi bittiğinde, gönder tuşuna bastım.

"Gönderildi," dedim, gözlerimi onun gözlerine kaldırarak onun gözlerinin benim kalçalarım odaklandığını gördüm. Sözlerim üzerine, gözleri benimkilere döndü ve "Akşam yemeğini yedin mi?" diye sordu.

Biraz şaşırarak ona baktım, akşam yemeğini düşünmemiştim ve saat muhtemelen sekize yakındı.

Kendimi gülümsemeye zorladım. "Akşam yemeği olarak kek hamuru yiyeceğim."

Uzun bir süre gözlerime baktıktan sonra, daha fazla bir şey söylemek istemiş gibi "Tamam" diye mırıldandı, ama söylemedi.

Telefonum tekrar çaldı.

Baktım ve yine babamdı. Bunu görünce boyun kaslarım gerildi, muhtemelen sinirleniyordu ve her aramada daha da sinirlenip bu öfkesini benimle paylaşmanın yollarını bulmaya kararlı hale geliyordu.

"Babanla aranız iyi değil," dedi Mickey ve ben gözlerimi telefondan ayırıp ona baktım.

"Aramızda... sorunlar var," diye itiraf ettim. "Yazık," diye mırıldandı.

"Evet," diye onayladım. "Sen..." diye sormaya tereddüt ettim, ziyaretini uzatmak, bana ait olmayan bilgileri istemek için, sonra ağzımdan şu kelimeler döküldü: "Ailenle aran iyi mi?"

"Kesinlikle."

Cevabı kesindi ama daha fazla konuşmaya davet etmiyordu. "Şanslısın," diye mırıldandım ve tekrar dizüstü bilgisayarına baktım. "Kesinlikle," diye tekrarladı, aynı keskinlikle.

Dizüstü bilgisayarına başımı salladım, sonra ona baktım. "Gitmeden önce bir cupcake ister misin?"

Ağzı sıkılaştı ve ben bunu sağlıklı bir hayranlıkla izledim.

Bunu yaptım çünkü onun güzel dudakları olduğunu fark etmişim, alt dudağı dolgun, üst ve alt dudağında büyüleyici kırışıklıklar vardı, tüm bunlar çekici bıyıklarıyla vurgulanmış ve çok belirgin elmacık kemikleri ve kare çenesi altında çukurlaşmış yanaklarıyla çerçevelenmişti.

Garip bir şekilde, öfkeyle sıkılan o ağız, normalde olduğundan daha da çarpıcı hale geliyordu.

Yine de, ona benden kaçma fırsatı vermek için yaptığım ince örtülü girişimin neden bu kadar öfkelenmesine neden olduğunu anlayamıyordum.

Ağzını gevşeterek sordu: "Nereden geldin?" Sorusu karşısında başım seğirdi. "Anlamadım?"

"Magdalene'den önce," diye açıkladı.

"La Jolla. Kaliforniya'da," diye cevapladım.

"Nerede olduğunu biliyorum, Amelia."

Amelia.

Amy değil.

Kızgındı.

Neden kızgındı?

"Ailen orada mı?" diye sordu.

"Evet," dedim. "Orada büyüdüm. Conrad Boston ve Lexington'da staj yaptı, ama biz daha önce eve döndük, şey," başımı yana eğdim, "buraya."

"Antrenmanlar mı?" diye sordu.

"O bir beyin cerrahı," dedim.

Mickey'nin ağzı yine sıkılaştı.

"Ailen?" diye sordum, konuyu onu kızdırmayacak bir şeye çevirmek için. "Sana onların..." dedin.

"Florida," diye sözümü kesti, sorumu tam olarak bitirmeden cevap verdi ve bana daha önce söylediği bir şeyi tekrarladı. Sonra devam etti, "Üç erkek kardeşim var. En büyüğü Boston'da, aile işini oraya taşıdı. İkincisi Bar Harbor'da, bir yan kuruluşu yönetiyor. En küçüğü Dylan, Vermont'ta yaşıyor. Bir üniversitede profesör."

"Oh," diye mırıldandım.

"Büyük büyükbabam balıkçıydı," diye devam etti Mickey, her zamanki gibi, kendisiyle ilgili bilgileri açıkça paylaşmaya devam etti. "Büyükbabam onun işini devraldı ve büyüttü. Babam da daha da büyüttü. O kadar büyüttü ki, bu mahallede bir ev alıp karısını ve oğullarını yetiştirebilecek kadar zengin oldu

. İş o kadar büyüdü ki, Magdalene ve Sean Boston'a taşınmak zorunda kaldı."

"Sean en büyüğü mü?" diye sordum.

O başını salladı. "Sean, sonra Frank, sonra ben, sonra Dylan." Dört Donovan kardeşi.

Eğer Mickey kadar muhteşem olsalardı, Magdalene'de yaşamamaları iyi olmuştu, yoksa tüm kadın nüfusu benim gibi sorunlar yaşardı.

"Baban hala çalışıyor mu?" diye sordu ve boynumun gerildiğini hissettim.

"Evet," dedim. "Auden reşit olana ve işi doğrudan aileye devredebilecek duruma gelene kadar emekli olmayacaktır." Bu doğrudu ve babam bunu oğlumla paylaşmıştı, ama bu fikir beni korkutuyordu. Tabii ki bunu Mickey'e söylemedim. Bunun yerine, "Kardeşim kendi yolunu seçti, Santa Barbara'da yaşıyor, avukat," diye açıkladım.

Ağzı yine sertleşti ama yine de hareket ettirdi.

"Baban ne iş yapıyor?"

Cevap vermek istemedim.

Aslında, neden sorduğunu da tam olarak anlamamıştım, umurunda bile olamazdı.

Aslında, orada olmak istediğini hayal edemediğim halde neden hala orada olduğunu da *hiç* anlamıyordum.

Ama sık sık bana bunu açıklıyordu ve belki de bu, dostane ilişkilerini sürdürme çabasıydı. Komşunu tanı ya da onun gibi bir şey.

Bu yüzden istemediğim halde yine de cevap verdim.

"Aile şirketi Calway Petroleum'un CEO'su." Gözleri parladı, sonra kapandı ve "Tanrım" dedi.

Bu şaşırtıcı bir tepki değildi. Yakın zamana kadar Mars'ta yaşamamışsa, Calway Petroleum'u bilirdi. Amerika'nın (ve Kanada'nın ve *dünyanın*) her yerinde Calway benzin istasyonları vardı.

Magdalene'de yoktu, ama bunun tek nedeni, kasabada sadece iki benzin istasyonu olduğunu fark etmemdi.

Ama komşu iki kasabada da Calway vardı.

Büyük büyükbabam Teksaslıydı. Büyük büyükbabamın bir çiftliği vardı ve petrol bulduğunda zaten korkutucu derecede zengindi. O, sonra dedem ve sonra babam, büyük büyükbabamın meşhur altın madenleri kurduktan sonra bile işi zekice, şeytani bir şekilde, acımasızca ve kararlılıkla devam ettirdiler.

Şirket artık açık deniz sondajına yoğun bir şekilde girmişti.

Annemin ailesi, Onassis tarzı büyük çaplı deniz taşımacılığı işindeydi.
Mickey'nin ona soru sormamasını umuyordum.

Gözleri benden öteye, milyonlarca dolarlık deniz manzarasının olduğu pencere duvarına kaydı.

"Çalışmak zorunda değilsin," diye mırıldandı.

Cevap vermedim çünkü o, milyonlarca dolarlık manzaraya sahip olmamın, tüm eşyalarımı satıp hemen yenilerini alabilmemin ve huzurevinde gönüllü olarak çalışmak için bolca zamanımın olmasının nedenini çok iyi biliyordu.

Ayrıca bunun iyi bir şey olmadığını düşündüğünü de biliyordum.

Bana dönüp, aniden "Cupcake istemiyorum, Amelia" diyerek bunu kanıtladı.

"Tamam, Mickey," dedim sessizce.

"Tarifler için teşekkürler," diye cevapladı. "Ash bayılacak."

Başımı salladım.

Elini kaldırdı ve indirdi. "Sen işine devam et.

Ben kendim çıkarım."

Bundan emindim.

"Tamam," dedim. "Yine de seni görmek güzeldi."

"Evet. Ben de," diye mırıldandı dalgın bir şekilde arkasını dönerek.

Onun evimden geçip kapıya doğru ilerlemesini izledim.

Kapıyı kapattıktan önce bana baktı ve "Görüşürüz Amelia" dedi.

"Görüşürüz, Mickey," diye cevap verdim.

O başını salladı, kapımı kapattı ve ortadan kayboldu. Gözlerimi kapattım.

Telefonum çaldı.

Gözlerimi açtım, telefonumu aldım ve zil sesini kapattım.

Sonra, başka seçeneğim olmadığı için, ya da benim için sağlıklı bir seçeneğim olmadığı için, cupcake'lerime geri döndüm.

* * * *

Mickey'nin e-postamı alıp almadığını bilmiyordum.

Sadece, söylediği gibi cevap vermediğini ve numarasını paylaşmadığını biliyordum. Ve kendime bunun benim için sorun olmadığını söyledim.

Ama yalan söyledim.

Altıncı Bölüm

İkisi de Cevap Vermedi

Cuma günü saat üç buçukta çocuklarım bana geri dönecekti, ben hazırdım.

Mickey'nin, eski karısının zayıflıklarını telafi etmek için çocuklarının her şeyi yapmasına izin verdiği yönündeki sözleri aklımdan çıkmamıştı.

İlk ziyaretlerinde yerleşmeleri gerekiyordu. Yerleşip yerleşmemeleri onların tercihi idi (ama neredeyse hiç gelmedikleri için yerleşmediklerini biliyordum).

Şimdi onlara buranın onların evi olduğunu, benim onların anneleri olduğumu, bir aile olduğumuzu ve işlerin belirli bir şekilde yürüyeceğini anlatma zamanı gelmişti.

Bu yüzden, açık ön kapıda durup kırmızı Civic'in yaklaşmasını izlerken, çocuklarımla yüzleşmeye ve iyileşme sürecine devam etmeye hazırdım.

Eve yaklaşırları ilk seferkiyle tamamen aynıydı. Çocuklar çantalarını aldılar. Ben onları selamladım. Pippa bana bakmadı. Auden bana neredeyse hiç aldırış etmedi.

Onları içeri aldım ve kapıyı arkamızdan kapattım.

Her ikisi de büyük odadaki büyük değişimi şaşkınlıkla izlediler, ama bunu yaparken doğrudan odalarına gittiler.

Derin bir nefes alıp cesaretimi topladım ve nefes verirken kollarımı kavuşturdum. "Bir saniye bekleyin çocuklar," diye seslendim.

Neredeyse salonun girişinde durup bana döndüler. Aralarına baktım ve prova ettiğim gibi durumu açıkladım.

"Tamam, sadece şunu söylemek istiyorum, bu akşam arkadaşlarınızla planlarınız varsa, son dakikada bu planları değiştirmenizi istemiyorum. Yani, eğer niyetiniz buysa, dışarı çıkmanıza izin vereceğim."

Auden'ın dudağı kıvrıldı. Olympia'nın yüzü sertleşti ve yere baktı. "Yarın," diye devam ettim, "ailece akşam yemeği yiyeceğiz. Eğer planların varsa, onları değiştirmen gerekiyor. Gün içinde ve akşam yemeğinden sonra ne istersen yapabilirsin, ama akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz. Bunu söylüyorum, ama aynı zamanda yeni arkadaşlarınla tanışmak istediğimi de söyleyeceğim, bu yüzden onları da davet etmeyi düşünmeni istiyorum. Ayrıca seninle çok fazla zaman geçiremediğimi de söyleyeceğim. Sen yokken seni özledim. Seni sürekli düşünüyorum. Bu yüzden, seninle birlikte olduğumda, sana ait olmanı istiyorum. Bu, bu hafta sonundan sonra, benimle birlikte olduğunda benimle birlikte olmayı planlamayı ve başka bir şey yapmak için planlar yapmamayı isteyeceğim anlamına geliyor."

Bu sözlerim Pippa'nın gözlerini kısmasına neden oldu ve Auden bana öfkeyle baktı.

"Özel bir şeyse ya da kaçırmak istemediğin bir şeyse," dedim yumuşak bir sesle. "Tabii ki, bunu yapmanı isterim. Ama değilse, benimle olmanı istiyorum."

Pippa kalçasını kaldırdı, ayağını hafifçe dışarı attı ve kollarını göğsünde kavuşturarak kanepeye baktı.

Auden bana bakmaya devam etti.

"Pazar günü," devam ettim, "bir emlak müzayedesine gideceğim." Kolumu oturma odasına doğru uzattım. "Sana mesaj attığım gibi, şimdi de görebileceğin gibi, kasabanın genç boks ligi için para toplamak amacıyla eski eşyalarımızın çoğunu sattım. Benim için yeni bir kasaba, birçok yönden yeni bir başlangıç, umarım ikinizle de."

Bir süre durup onları dikkatle izledim, ama ikisi de bana bir tepki vermedi, ancak Pippa gözlerini denize çevirdi.

Bu yüzden devam etmekten başka seçeneğim yoktu.

"Yeni arkadaşım Josie ile gidiyorum. Çok tatlı bir kız. Onunla tanışmanızı isterim. Hiç müzayedeye gitmedim ama eğlenceli olabilir. Bu evi bir yuva haline getirmek için yapılacak çok iş var ve siz de bana katılırsanız *çok* mutlu olurum."

İkisi de hiçbir şey söylemedi.

Bir nefes daha aldım ve devam ettim.

"Odalarınızı boşalttım. Eşyalarınızı da gözden geçirdim. Bu hafta sonu, artık kullanamayacağınız veya istemediğiniz eşyaları biriktirdiğim yığınları gözden geçirmenizi istiyorum. Kullanamayacağınız veya istemediğiniz eşyalar başka yerlerde iyi bir şekilde kullanılabilir. Ama istiyorsanız, almanızı istiyorum. O yüzden benim için bunları ayır, saklamak istediklerinizi kaldırın, istemediğiniz şeyleri fazladan odalardan birine koyun, ben sizin için hallederim. Ve Pippa," diye seslendim. Gözleri bana döndü ve ben kızıma gülümsedim. "Odanızda sizin için bir sürprizim var. Umarım beğenirsiniz."

Hiçbir şey söylemedi.

Söyleyecek başka bir şeyim yoktu.

Çocuklarım ve ben, aramızda beş metre mesafe, binlerce kilometre uzaklık vardı ve bunu sessizce yaptık.

Sonunda Auden konuştu, "Bitirdin mi?"

Sözleri ve ses tonu içimi derinden yaraladı ve kanadığımı hissettim.

"Evet," diye cevapladım. "Sadece şunu söylemek istiyorum, tarçınlı yulaf ezmeli kurabiye yaptım."

Tezgahın üzerindeki teneke kutuda. İstedik kadar alabilirsin."

Auden, bu kurabiyeleri çok sevmesine rağmen bunu görmezden geldi ve bana "İkimizin de planları var" dedi.

Dudaklarımı yaladım ve başımı sallarken dudaklarımı birbirine bastırdım.

"Peki, bu işi bitirdiysen, onu yapabilir miyiz?" diye sordu kötü bir şekilde.

"Dediğim gibi, tatlım, yapabilirsin. Ama yarın akşam yemeği için evde olmanı istiyorum," dedim.

"Her neyse," diye mırıldandı ve dönmeye başladı, Pippa da onunla birlikte hareket etti.

"Önemli," diye seslendim ve kararlı bir şekilde tekrar dikkatlerini çektim.

"Ciddiyim çocuklar. Yarın akşam yemeği için eve gelmenizi istiyorum."

"Gitmemiz lazım, burada olacağız," diye tersledi Auden. Fazla bir şey değildi, ama kabul ettim.

Pippa'ya baktım.

"Tatlım?" diye sordum.

"Yapmak zorundaysan, yaparım," diye mırıldandı. Aynı şeydi, yine de kabul ederdim. "Teşekkürler," diye mırıldandım.

Pippa kardeşine baktı ve gözlerini devirdi. Auden kız kardeşine baktı ve başını salladı.

İkisi de daha fazla gecikmeden koridorda kayboldular. Kısa bir süre sonra tekrar ortaya çıktılar.

Ama sadece gitmek için.

* * *

Ertesi gece, onların en sevdikleri yemeklerden birini yaptım: taze hazırladığım yaban turpu soslu birinci sınıf dana rosto, taraklı patates, yeşil fasulye ve ev yapımı ekmek. Tüm bunların üzerine Olympia'nın en sevdiği şeylerden biri olan, kalın krem peynirli soslu, ağız sulandıran nemli havuçlu kekimi ekledim.

Bunu yapmak için bolca vaktim vardı, çünkü çocuklarım cumartesi günü çok erken çıkmışlardı ve tam zamanında, titizlikle planlanmış bir şekilde geri dönene kadar ortada yoklardı, böylece ikisi de saat altıda benimle yalnız kalmak zorunda kalmadı.

Yemek masasını henüz değiştirmedığım için, yeni tabaklarımızla, koltuk takımında oturarak yemek yedik.

Sohbet biraz yapmacıktı, çoğunlukla yemek masamızın ve sehpanın olmadığı için içeceklerini almak için yere eğilmek zorunda kaldıklarından şikayet ediyorlardı.

Yine de benimle oturdular ve ben bunu kabul ettim, kendime bunun bir ilerleme olduğunu, küçük bir ilerleme olduğunu ama en azından bir şey olduğunu söyledim.

Sonra, benimle birlikte koltukta uzanıp yeni, devasa, pahalı, tüm özelliklere sahip televizyonumuzda film izleyeceklerini umarken, hep birlikte tabaklarını lavaboya götürdüler ve odalarına gitmeye başladılar.

"Çocuklar," diye seslendim, ilerlemelerini yavaşlatarak ama tamamen durdurmadan. "Yemek yaptım," diye devam ettim. "Siz de temizlik yapmanız adil olur."

"Sonra yaparız," dedi Auden, koridorun karanlığında kaybolmadan önce.

Pippa hiçbir şey söylemedi, sadece ortadan kayboldu.

Şarap kadehimi yeniden doldurma isteğiyle mücadele ettim.

Onun yerine bir kitap aldım ama okumadım. Sadece koltuğuma oturdum, kitabı önümde açık tutarak onların çıkıp evden tekrar ayrılmalarını bekledim.

Çıkmadılar.

Bu beni şaşırttı.

Şaşırttı ve umutlandırdı.

Eğer kalacaklarsa, belki onları benimle birlikte film izlerken bunu yapmaya ikna edebilirim. Huysuzluklarını kabul edip buna katlanırdım, tüm dikkatimiz filme yönelmişken bunu yapacağımı söyleyerek kendime bunun zor olmayacağını söyledim.

Bu denemeyi yapmak için kitabımı bir kenara koydum, alçaltılmış oturma odasından merdivenleri çıktım ve koridora doğru yöneldim.

Kapıları açıldı. Işıkları yanıyordu.

Pippa'nın odasının kapısına bile varmadan onun konuşmasını duydum. Alaycı ses tonunu duyunca durup dinledim.

"...güneş gözlüğü takmak zorundayım, bu yorgan *çok* parlak ve çok çirkin. Neden diğer eşyalarımı atıp bana *bunu* aldığını *anlayamıyorum*. Bundan *nefret ediyorum*. O *inanılmaz derecede deli*."

Ayaklarım beni istediğim yönün tersine götürdü ve beni kapısının eşiğine getirdi.

Güzel küçük kızım, artık büyümüş bir genç kız, oradaki hareketi fark etti, başını benim yönüme çevirdi ve gözleri, *benim* gözlerim, doğrudan bana baktı.

Korkuyla yuvarlaklaştılar.

Dehşetle eridiler.

Sonra aniden öfkeyle sertleşti.

"Dinlemiyor musun?" diye bağırdı.

"Bulaşıkları unutma, bebeğim," diye fısıldadım.

Bana öfkeyle baktı.

Uzanıp kapı kolunu tuttum ve kapıyı kapattım.

İçim parçalanmış ve sırlıslıklam halde, ayaklarım beni oğlumun odasına götürdü ve o da konuşuyordu.

Dinlemeye zahmet etmedim. Omuzumu kapı çerçevesine dayadım ve odasında dolaşmasını izledim. Sırtı ve yanları bana dönük olduğu için beni fark etmedi.

"...her şeyi, baba, her şeyi sattı. *Bütün evimizi sattı. Hayır işi için yaptığını* söylüyor. *Kasabadaki herkesin* kışına yalakalık yapıyor. Muhtemelen kasaba halkının onu tam bir deli olarak görmemesi için. Ama *bütün evimizi* lanet olası bir *genç boks ligi* için sattı. Sanki genç boksu umursuyormuş gibi. *Hiçbir şeyi* umursamıyor, tabii ki *evimizi de* umursamıyor çünkü *her şeyi* elden çıkardı."

Ben öne eğilip kapı kolunu tuttuğumda, gözünün ucuyla hareketimi fark edince irkildi.

Gözleri bana döndü, yüzü soldu ve gevşedi, ben de gözlerimi yaşartarak onun bakışlarını karşıladım ve kapısını kapattım.

Doğruca odama gidip kapımı kapattım.

Sonra, muhteşem şöminemin yanında, kalın çakıl taşlı halının üzerinde duran muhteşem divanımı buldum ve üzerine oturdum, sırtımı yana dayadım, dizlerimi göğsüme çektim, kollarımı baldırlarımın etrafına doladım ve odanın karşısındaki denizde batan güneşi izledim.

Çocuklarım benden
nefret ediyordu. Benden
nefret ediyorlardı.

Bütün gücümü, kesinlikle bütün gücümü kullandım, ama ağlamaya başladığımda, sessizce ağladım.

* * *

Ertesi sabah, kirli bulaşıklarla uyandım.

Kahve yaptım, bulaşıkları yıkadım, bir fincan kahve doldurdum, sonra odama geri döndüm, duş aldım ve güne hazırlanmak için hazırlanmaya başladım.

Çıktım ve karşı koridora gittim.

Pippa'nın kapısını yüksek sesle çaldım, açılmayınca kapının arkasından seslendim: "Uyanman lazım Olympia. Mutfakta. Konuşmamız lazım. Hemen."

Aşağı indim ve Auden'a da aynısını yaptım.

Mutfağa gittim, seyahat kupası hazırladım ve bekledim.

Uykulu, pijamalarıyla, sevimli, genç ve güzel görünen çocuklarım dışarı çıktılar ve beni görmek için dikkatlice barın karşısına geçtiler.

İkisi de gözlerime bakmadı.
Onların sözleriyle, "ne olursa
olsun".

"Josie ve benimle müzayedeye gitmek istemediğinizden şüpheliyim ve benim hemen çıkmam gerekiyor, ben de öyle yapacağım. Ben evde olmayacağım ve ikiniz de burada kalmak istemediğinizi açıkça belirttiniz, ben yokken burada kalmanız için bir neden yok. Babanızın evine gidebilirsiniz."

İkisi de gözlerini genişletip Pippa Auden'a baktı ama Auden dikkatli bakışlarını bana çevirdi.

"Gitmeden önce odalarınızı toplamanızı, yataklarınızı yapmanızı ve istediğim gibi o yığınları gözden geçirmenizi istiyorum. Eğer yapmazsanız, o eşyaları istemediğinizi varsayacağım ve onları hayır kurumuna bağışlayacağım." Kızıma baktım. "Ve yeni yatak çarşaflarınızı gerçekten beğenmediyseniz, eskileriniz ilk misafir odasında. Onları alıp odanıza koyun. Ben yenilerini değiştirip hallederim."

Nefes aldım, tezgaha gittim, telefonumu çantama koydum ve omzuma astım.

Bunu yaparken, çocuklarımdan hiçbiri bir şey söylemedi.

Tezgahın ötesine geçtim ve durup onlara döndüm.

"Ciddi hatalar yaptım," diye fısıldadım ve ikisinin de vücutlarının kaskatı kesildiğini gördüm. "Bunu biliyorum. Kabul ettim. Buraya bunu devam ettirmek için değil, ailemi geri kazanmak için geldim. Siz benim çocuklarımsınız ve sizi seviyorum. Sizi her şeyden çok seviyorum. Sizi kendi hayatımdan daha çok seviyorum. Sizi hayal kırıklığına uğrattım ve bunu düzeltmek niyetindeyim. Öfkenizi anlıyorum. Öfkelenmenizi suçlamıyorum. Tek istediğim bana bir şans vermeniz. Size üzgün olduğumu göstermek, sevdiğiniz annenizi geri vermek için son bir şans. Hayatınızın bir parçası olmasını istediğiniz annenizi. Çünkü benim hayatımda sizden daha çok istediğim hiçbir şey yok."

Hiçbir şey söylemediler.

Bunu da başımı sallayarak kabul ettim ve bitirdim.

"Sizi seviyorum, canlarım. İyi günler, kurabiyeleri alın, bir ay sonra görüşürüz."

Ve bununla birlikte, oradan ayrıldım.

* * *

Josie, çocuklarım olmadan müzayedeye geldiğim gerçeği hakkında nazikçe yorum yapmasa da, yine de durum çok garipti.

Ama günümün en kötü kısmı bu değildi.

Farklı bir ruh halinde olsaydım, müzayededen keyif alırdım.

Sadece bu da değil, misafir odası için satın aldığım tuhaf bir yatak odası takımı da buldum. Yataklara ihtiyacım vardı, ama sonunda misafirlerimin (az sayıda ve seyrek olsa da, tek olasılık kardeşim ve ailesi, dördünden sadece üçünü evimde ağırlamak isterdim) sakın ama son derece güzel, evlerinden uzakta evleri gibi hissedecekleri bir oda hayal ettim.

Ayrıca boş bir eve döndüm. Kurabiyeleri bırakmışlardı.

Ama Olympia eski yatak eşyalarını odasına geri koymamıştı.

İkisi de cevap vermedi.

Yedinci Bölüm

Parçaları Toplamak

Ertesi akşam, arabamda oturup sinema kompleksine baktım.

Bunu konsantre olarak yaptım.

Ve konsantre olduğum şey, o hafta sonu çocuklarımla yaşadığım felaket ziyaret değildi.

Hayır, satın aldığım müzayede mobilyalarının ertesi gün teslim edileceği ve böylece muhtemelen hiç gelmeyecek misafirlerimi memnun edecek sakın, sahil havası olan, hayali bir oda yaratmaya kafamı verebileceğim gerçeğine odaklanıyordum.

Ayrıca, Dove House'da o gün, yemek sırasında Bayan McMurphy pençeli eliyle bileğimi sıkıca tutup beni kendine doğru çekip, berrak, açık mavi gözleriyle bana bakarak "Senin casus olduğumu biliyorum" diye tısladığında, çıldırmadığım için kendimi tebrik ediyordum. Sonra beni bırakıp, tehditkar bir şekilde parmağını boynuna sürterek, "General Patton'a söyleyeceğim" dedi.

Dahası, o anda dışarı çıkıp beyaz döşemeli turkuaz renkli bir Thunderbird satın alıp en yakın uçuruma sürerek kendimi aşağı atmak yerine -kendi hayatımı bu kadar mahvettiğimi düşünürsek, bu benim için tek seçenektir- sinemaya gideceğime odaklanıyordum.

Tek başıma.

Alışveriş dışında hiçbir şeyi tek başıma yapmamıştım. Tek başıma yemeğe çıkmamıştım. Tek başıma yüz bakımı için spaya bile gitmemiştim.

Conrad'ı ve diğer tüm arkadaşlarımı kaybettüğimde, Robin benimle gelmişti.

Bu düşünceyle, telefonum çaldı.

Çantamdan çıkarmamalıyım. Kimin aradığını biliyordum.

Ama Josie ve Alyssa da olabilir. Beni gerçekten sevdikleri ve dekorasyonu kesinlikle sevdikleri belliydi.

Ama ekrana baktığımda haklı olduğumu gördüm.

"Baba" yazıyordu.

Uzun süre ona baktım. Zil sesi kesilene kadar. Kaçırdığım bir arama olduğunu bildirmek için zil sesi çalana kadar.

Sonra, sürpriz bir şekilde, sesli mesajım olduğunu bildirmek için tekrar çaldı. Yeni.

Henüz sesli mesaj bırakmamıştı.

Kahretsin.

O zaman yapmamam gereken başka bir şey yaptım.

Telefonumu açtım, sesli mesaja girdim ve dinledim. "Amelia, *beni ara*," dedi babam soğuk bir sesle.

"Kahretsin," diye fısıldadım, telefonu düşürdüm ama parmağımı ekranın üzerinde gezdirerek mesajlarıma gittim.

Babama mesaj atacak değildim. Zaten aklını kaçırmış, buz gibi soğumuş, beni parçalamak için planlar yapmaya başlamış olduğunu biliyordum. O *mesaj atmazdı*. Mesaj atmaya çalışırsam, muhtemelen milyonlarca dolar ödeyerek bir bilim dahisine kar bombaları yaptırır, onları evime yönlendirir ve beni soğuk bir çığın altında gömerdi.

Hayır, Robin'in mesajlarına gittim ve açtım. Ona en son iki hafta önce mesaj atmıştım.

Ama benim mesajım, onun mesajından iki gün sonra gelmişti.

Benden vazgeçiyordu.

Kendime bunun istediğim şey olduğunu söyledim. Sağlıklı ilişkilere ihtiyacım vardı. En azından, çocuklarımla yaptığım son ziyaret, bu yoldan sapamayacağımı bana gösterdi.

Ama arkadaşımı özölüyordum.

Telefonu bacağıma dayadım ve alnımı direksiyona dayadım.

Josie ve Alyssa çok tatlıydılar. Josie ve Alyssa ikisi de benden hoşlandıklarını açıkça belli ettiler. Josie ve Alyssa ayrıca, paylaşmam gerekirse beni dinlemeye hazır olduklarını da açıkça belirttiler.

Ama paylaşmazdım, o şeyi, aileme yaptığım çirkin şeyi. Onların beni sevmeye devam etmelerini istiyordum, oğlumun dediğı gibi deli olduğumu düşünmelerini değil.

Hayır, o anda bana beni *tanıyan* birine ihtiyacım vardı. Beni *anlayan birine*. Nerede olduğumu ve nereye gittiğimi anlayan birine.

Robin ilk kısmı anlıyordu.

Son kısmı ise, onun bunu anlayabileceğinden emin değildim.

Ama o anda, ona deneme şansı vermemem gerektiğinden artık emin değildim.

Ve o anda endişelendiğim şey, ona bu fırsatı ne kadar uzun süre sunmazsam, bana bunu verebilecek kapasitesi olduğunu öğrenme olasılığımın o kadar azalacağıydı

Daha da önemlisi, elimden geleni geri verebilirdim.

"Her gün bir adım," diye fısıldadım direksiyona. "Her seferinde bir zorluk. Her seferinde bir şey. Devam et, Amy."

Direksiyona göz kıptım ve aniden dik oturdum.

Kendime hiç Amy dememiştim çünkü kimse bana Amy dememişti.

Şimdiye kadar.

"Tanrım, şimdi de kendimi saçmalıklarla işkence ediyorum," diye ön cama bağırdım.

Ötesinde ne olduğunu fark ettim ve kendime bir film izlemeye gitme zorluğu koyduğumu hatırladım. Hayatımı kurmaya devam etmek için. Kendimle rahat olmayı öğrenmek için.

Arabamda oturup, kendimle konuşurken kendimden şüphe duymak, başarısız olduğum anlamına geliyordu.

Kararlı bir şekilde telefonumun zil sesini kapattım, çantama attım, çantamı aldım ve arabamdan çıktım.

Tiyatroda koltuğumda otururken, bunların hiçbirinin zor olmadığını fark ettim. Aslında, sadece kolay değil, aynı zamanda *harikaydı*.

Tabii, bir bilet istemek biraz zordu.

Ama sonra paylaşmak zorunda olmadığımı bilerek istediğim her şeyi satın alabildim. Kendime bir kutu popcorn, bir kutu Milk Duds ve bir ordunun susuzluğunu giderebilecek kadar büyük bir Diet Coke aldım.

Sinemaya girdiğimde, koltuk seçerken kendiminkinden başka kimsenin tercihini dikkate almam gerekmediğini fark ettim.

Auden yakın oturmayı sevdiği için, Olympia ise uzak oturmayı sevdiği için sinemanın ortasındaki sıranın ortasına oturmak zorunda kalmadım. Robin, film izlemekten çok insanları izlemeyi sevdiği için en arkada oturmamızı istediği için de en arkada oturmak zorunda kalmadım.

Engelli korkuluklarının arkasında, istediğim yere oturabildim, çünkü önümde kimse oturmayacağını ve kimseyi rahatsız etmeden ayaklarımın korkuluğa dayanabileceğini biliyordum.

Tamam, biraz kenarda kalmıştı.

Ama harikaydı.

Yudumladım. Çıtır çıtır yedim. Ekranda gösterilen neredeyse tüm trivia sorularını doğru cevapladım ve saçma reklamları (zihnimde) özgürce yargıladım, kendimi çok eğlendim, filmde kendimi kaybetmeyi, sadece kendimle vakit geçirmekten gerçekten hoşlandığım bir şey bulmayı dört gözle bekledim.

Sonra olanlar oldu.

Işıklar çoktan kısılmıştı, fragmanlar başlamıştı ve oturduğum yerin karşısındaki girişte bir hareket gördüm.

O tarafa baktım, sadece bir bakış atmayı bekliyordum, ama sadece bir bakış atmadım. Çünkü geç gelenler bir çiftti.

Ve o çiftin bir yarısı Mickey'di.

Midem sıkıştı, kaslarım gerildi ve o içeri girerken, bana hiç benzeyen, çok uzun boylu, çok dolgun, *çok* güzel bir kızıl saçlı kadının omuzlarına kolunu atmış haldeyken ona bakakaldım.

Işıklar loştu, yaşını anlamak için onu inceleyemedim, ama birçok şey açıktı.

Benden çok daha uzundu.

Saçları benimkinden çok daha güzeldi.

Benden çok daha iyi giyinmişti. Benden çok, *çok* daha güzeldi.

Ve ona gülümseyen Mickey'e gülümseyerek, en büyük hit olan... Mickey ile randevuya çıkmıştı.

Gözlerimi ekrana çevirdim, kusacak gibi hissediyordum ve onun beni sinemada tek başıma film izlerken görmemesi için umut ediyordum, umut ediyordum, umut *ediyordum*.

Kısa bir süre sonra sinema karardı ve ben bekledim. Aslında saniyeleri saydım.

Zamanın geldiğini düşündüğümde, dikkatlice ve sessizce atıştırmalıklarımı yere koydum (ses sistemi patlayan bir bombayı bile bastırabilecek güçte olmasına rağmen). Çantamı aldım, sonra ikiye katlandım (sinema salonu dolu değildi ve kimsenin görüşünü engellemiyordum, ama yine de kendimi olabildiğince küçültmeye çalıştım) ve merdivenlere koştum, yan koridordan geçip sinema salonundan çıktım.

Kendimi yavaşlamaya zorladım, hızlı bir yürüyüşle lobiden geçip sinema kompleksinden çıktım ve olabildiğince çabuk arabama ulaştım.

Arabaya bindim.

Çantamı yolcu koltuğuna attım. Motoru çalıştırdım.

Ve oradan siktir olup gittim.

Eve gittim, ama gitmemeliydim. Derin nefes almalıydim. Düşüncelerimi toparlamalıydim. Kendimi sakinleştirmeliydim.

Ama yapmadım.

Ama bir mucize eseri, eve sağ salım vardım.

Ve eve vardığımda, istemiyordum. Bundan kaçınıyordum. Benim gibi kırılgan birinin yapmak isteyeceği son şey *buydu*.

Ama her zamanki gibi, ayaklarım benim yerime karar verdi.

Böylece kendimi banyomda, ışıkları açıp aynanın önüne geçerek buldum.

Kendime baktım. Bakmak zorundaydım. Bundan kaçınamazdım.

Ama bunu, beni gerçekten *görmediğimden* kesinlikle emin olarak yaptım. O anda, gözlerim beni görmemek için direnmedi.

Ve beklediğimden daha kötüydü.

Olabileceğinden daha kötü değildi. Annem, hafif makyaj yapmama izin verilen on dördüncü doğum gününden beri bana bir rejim uyguluyordu.

Bu yüzden temizlik yaptım. Nemlendirdim (gündüz ve gece). Peeling yaptım ve haftada iki kez yüz maskesini sürmeden önce derinlemesine temizlik yaptım.

Ama bunun dışında... kendime bakmıyordum.

Parlak, kahverengi saçlarımda gri teller vardı. Gümüş grisi, yayıldığına muhteşem görünebilecek bir renk.

O zamanlar, bu beni umursamayan biri gibi gösteriyordu. Alnımda çizgiler vardı, ama çok fazla değildi.

Ama cildim solgundu. Yanaklarım çökmüştü. Gözlerim çok büyük görünüyordu ve bu iyi bir şey değildi. Makyaj yapıyordum ama ilhamsızdı ve bana hiçbir fayda sağlamıyordu.

Giysilerimin muhafazakar, kaliteli ve yaşımdan daha yaşlı olduğunu zaten biliyordum. Ben zinde bir yirmili yaşlarda genç değildim ve giysilerim *yine de* yaşımdan daha yaşlıydı.

Ben görmezden geldim.

Hiç umursamıyormuş gibi davrandım.

Çünkü umursamıyordum.

Magdalene'ye taşındığımdan beri düzgün bir yüz bakımı yaptırmamıştım. Manikür ya da pedikür yaptırmamıştım. Magdalene'ye taşınmadan önce bile saçımı kestirmemiştim. Ve hiç boyamamıştım, Conrad beni terk ettiğinde saçlarım grileşmeye başlamıştı (ve tesadüfen, benim yaşımda bunun zamanı geldiği gerçeğine rağmen, her bir teli onun suçu olarak gördüm) ve öylece bıraktım.

Robin dikkatli ve hassas bir şekilde bazı şeyler söylemişti. Annem de aynı şeyleri söylemişti, ama dikkatli ve hassas bir şekilde değil.

Ben sanki onlar konuşmamış gibi davrandım. Kendimi salıverdim.

Mickey'nin zevkleri açıkça farklıydı, daha uzun boylu, muhtemelen daha genç, modaya uygun giyiniyordu, güzel kızıl saçları vardı (kadınının büyük göğüsleri vardı, benim de vardı ama ortak tek noktamız buydu).

Ama benim gibi bir felakete bakınca, Jake Spear'ın gözlerinin saçlarıma bile kaymasına izin vermemesi şaşırtıcı değildi. Ve spor salonundaki boksörün bana aldırış etmemesi de şaşırtıcı değildi.

Artık genç değildim.

"Ama henüz ölmedim," diye yansımama fısıldadım.

Bunun üzerine, omzumdan çantamı indirip tezgahın üzerine bıraktım. Telefonumu çıkardım. Ve yapmam gereken aramayı yaptım.

"Merhaba Amelia, akşamın nasıl geçiyor?" Josie cevap verdi. "Öğle yemeğine ihtiyacım var."

Uzun bir sessizlikten sonra, "Anlamadım?" dedi.

"Sen. Ben. Alyssa. Yarın öğle yemeği. Acil," gözlerim hala aynaya yapışık halde, tek söyleyebildiğim buydu.

"İyi misin?" diye sordu, sesinde endişe vardı. "Hayır.

Hayır, *hiç* de iyi değilim," dedim.

"Şimdi gelmemi ister misin?" diye devam etti.

"Öğle yemeği," diye ciyakladım. Kendimi kaybediyordum. Bunun olduğunu hissedebiliyordum. "Yarın. Alyssa'yı arayabilir misin?" Gözlerimi sıkıca kapattım, dramatik, bencil, düşüncesiz, talepkar ve *zayıf* olduğumu söyleyen düşüncelerimle mücadele ettim. Bunların iyi kadınlar olduğunu, beni anlayacaklarını kendime söyledim. Onlara izin verirsem, *beni* anlayacaklardı. Gözlerimi açtım ve fısıldayarak "Lütfen, Josie" dedim.

"Ne istersen, Amelia. Neye ihtiyacın varsa," diye fısıldadı Josie. Evet, iyi bir kadın. "Alyssa'yı arayacağım. O zamana kadar iyi olacak mısın?"

"Evet." Sesim kısık çıktı. Boğazımı temizledim. "Evet. İyi olacağım."

"Tamam," dedi, sanki bana inanmamış gibi. "Yer ve zamanı sana mesaj atarım."

"Tamam, Josie," diye cevap verdim.

"İyi olacağından emin misin?" Hayır.

Ama denemeye devam etmem gerektiğinden emindim. En azından bir süreliğine.

"Evet, iyi olacağım ve Josie...?"

"Evet?"

"Teşekkür ederim," dedim yumuşak bir sesle.

"Dediğim gibi, ne zaman istersen, Amelia. Ne olursa olsun."

Evet, onu çok sevmiştim.

Sadece onun da beni sevmeye devam etmesini umuyordum.

"Yarın öğle yemeğinde görüşürüz," diye devam

etti. "Öğle yemeğinde görüşürüz, Josie."

Vedalaşıp telefonu kapattık.

Sonra doğrudan garaja gidip birkaç kutu aldım, mutfağa gidip ambalaj bandını aldım ve banyoma geri döndüm.

Önümüzdeki iki gün boyunca giyinmek için kesinlikle gerekli olmadıkça her şeyi kutulara koydum.

Her şeyi.

Giysiler. Ayakkabılar. Kemerler.

Çantalar. Makyaj malzemelerimi

de attım.

Hepsini garaja sürükledim, duş aldım, kendime bıraktığım tek geceliği giydim ve yatağa girdim.

Saat erkendi.

Uykuya dalmak çok uzun sürdü.

Ama sonunda uykuya daldım ve keşke uyumamış olsaydım dedim.

Çünkü uykuya daldığımda, Mickey'nin benim olmayan uzun boylu, güzel bir kızıl saçlı kadınla evlendiğini gördüm.

* * *

Ertesi sabah, mobilya kamyonu teslimatlarını yaptıktan sonra daha yola çıkmadan kapıdan fırladım ve Magdalene'ye doğru deli gibi sürdüm.

Cross Street'e park ettim.

Weatherby's Diner'a koştum.

Josie ve Alyssa'yı hemen bir masada oturmuş, beni beklerken gördüm. Bunu biliyordum çünkü aynı tarafta oturuyorlardı ve önlerinde üç bardak buzlu su vardı.

Makyajsız, saçları at kuyruğu şeklinde toplanmış ve solgun ve telaşlı görüldüğümü bildiğim halde, beni gördüklerinde şok olmuş bakışlarını görmezden geldim.

Alyssa, "Aman Tanrım, tatlım, sen sanki..." diye mırıldanırken, onların karşısına oturdum.

"Makyaj yapmam lazım," dedim. Alyssa

ağzını kapattı.

Bana baktılar.

Sonra Josie aniden kabinin yanından dışarı fırladığında irkildim. Alyssa onu dışarı itmişti.

Josie kendini toparladı ve dönerek, gözlerini kısarak, yüzü öfkeyle dolu, sesi buz gibi bir ses tonuyla, "Ne *oluyor*?" dedi.

Josie'yi ittiği kabinden hiç tereddüt etmeden çıkan Alyssa, yüzüne doğru el salladı.

"Vakit yok," diye mırıldandı ve uzun tezgaha baktı. "Marjorie. Üç patty melt. Yirmi dakika sonra salondan birini almaya göndereceğim."

"Patty melt istemiyorum," diye tersledi Josie.

Alyssa ona bakmadı. "İki patty melt ve bir Reuben."

Josie ona yaklaştı. "Reuben istemiyorum. Cobb salatası istiyorum." "Haydi ama!" diye tersledi Alyssa. "İki patty melt ve bir Cobb salatası."

Bunun üzerine ben de kabinden çıktım ve tereddütle ekledim, "Aslında ben tavuklu Sezar salatası istiyorum."

Alyssa ellerini havaya kaldırdı ama görünüşe göre adı Marjorie olan garsona sordu. "Anladın mı?"

"Anladım, bebeğim," diye cevapladı Marjorie.

"Ve üç Diet Coke," diye devam etti Alyssa, elimi tutup beni kapıya doğru sürüklemeye başladı.

Kaldırıma çıktık ve Alyssa beni kendi salonu Maude's House of Beauty'ye doğru çekiyordu (Alyssa kendi salonu olan bir kuafördü, bu ve Josie'nin moda dünyasında kariyeri olması nedeniyle onların desteğini istemiştin) Josie, "Neden deli gibi davranıyorsun, açıklayabilir misin?" diye sordu.

Alyssa aniden durdu, ben de ona çarptım ama o beni fark etmedi.

Gözleri sadece Josie'ye dikilmişti.

"Çünkü bizim kızımız çok güzel," dedi. Sesli bir nefes aldım.

Ama henüz bitirmemişti.

"Ama o kırılmış."

Onun profiline baktım ve nefesimi tuttum.

Alyssa devam etti, "Nedenini bilmiyorum. Sadece bunun gerçek olduğunu biliyorum. Ve her kız, makyajın parçaları bir araya getirmenin başlangıcı olduğunu bilir. Ve ben de buna tamamen katılıyorum."

Bana döndü ve o anda gözlerimin buğulandığını fark ettim.

"Paylaşmak istersen, bana anlat," dedi. "Paylaşmak istemiyorsan, hepsi senin olsun. Ama ben bunu yapacağım, Josie de öyle. Ben saçını

saçını ben hallederim. Josie makyajını halleder. Ve ikimiz de kıyafetlerini hallederiz."

Aniden, elini keskin bir hareketle kaldırdı, avucunu Josie'ye doğru çevirdi ve gözlerini o yöne çevirdi.

Bunu konuşmaya devam ederken yaptı.

"Skank tarafında yürüdüğümü biliyorum. Hoşuma gidiyor. Ben buyum. Bebeğim de hoşuna gidiyor. Onu tam istediğim gibi tutuyor. Ama Amelia'mız için daha iyisini biliyorum. Sen sınıfı alıyorsun ama benim payımı almam, çöp getirdiğim anlamına gelmez. Ben *va-vava-voom* getiriyorum çünkü bu kızın göğüsleri ve kızı ile o tamamen *va-vava-voom* olabilir." Bana döndü. "Ama sen çok fazla kilo veriyorsun. Kızım, *yemek yemelisin*."

Ve başka bir şey söylemeden, beni de peşinden sürükleyerek Maude'un Güzellik Salonuna doğru ilerlemeye devam etti.

Ne olduğunu anlamadan önce, bornoz giymiş olarak onun koltuğuna oturmıştım ve Alyssa emir yağdırmaya devam ediyordu.

Josie'nin eline bir Surface tutuşturdu ve "Bir buçuk saatim var. Fazla zaman kalmadı ama onu hazırlayacağım. Sen internette gezineceksin. Salonun Wi-Fi'sını kullan. Şifre üst çekmecedeki kağıtta yazıyor. Bulduklarını ona göster. Bana da göster. Ona linkleri e-posta ile gönder. Mağazadan almak istediğimiz her şeyi yarın alacağız." Elini omzuma doladı. "Satın almak istediğin her şeyi, bebeğim, eve gidince, o linkleri aç ve çılgınca alışveriş yap. Hemen!" diye heyecanla bağırdı. "Gidip biraz sihir yapmam lazım. Geri döneceğim."

Ve gitti.

Salon koltuğunda salon bornozumla oturmuş, arkasından bakıyordum. Yavaşça gözlerim Josie'ye kaydı.

Koltuğumun yanında duruyordu, elinde unutulmuş Surface vardı, gözleri Alyssa'nın durduğu yerdeydi.

"Başka bir şey varsa..." diye başladım.

Gözleri bana dikildiğinde durdum.

"Şu anda senin ihtiyacından daha önemli bir şey yok." Gözlerim yine buğulandı.

"Bu..." diye tekrar başladım.

"Parçaları topluyorsun," diye benim için cümlemi tamamladı. "Ve biz de senin yanında, sana yardım ediyoruz."

Göz yaşlarım yanaklarımdan süzülmeye başladı. "Bencil davranıyorum," diye fısıldadım.

Başını yana eğdi, gözleri şaşkınlıkla doldu. "Nasıl yani?"

"İkiniz de her şeyi bırakıp benim yeni bir saç modeli yaptırmam için uğraşıyorsunuz," diye açıkladım ve başımı salladım. "Ben buyum. En azından bir parçam. Bencilim."

"Sana bir soru sorabilir miyim, benimle tanıştığında benim de seninle tanıştığımdan beri senin davrandığın gibi davransaydım ve aniden seni arayıp bana ihtiyacın olduğunu açıkça söyleseydim, nasıl hissederdin?"

Aman Tanrım.

"Bana sorduğun için onur duyarım," dedim sessizce.

"Elbette," diye cevapladı kararlı bir şekilde.

"Hayatımı mahvettim," dedim.

"Kulübe hoş geldin, Amelia," diye hemen cevap verdi.

Gözlerimi kırtım ve bir damla gözyaşı daha yanağımdan süzüldü. Neyden bahsediyordu?

O *muhteşem* bir kadındı. Gördüğüm en şık kadındı. *Her zaman mükemmel* görünüyordu. Jake vardı, o da Mickey kadar yakışıklı, nazik ve tatlı biriydi ve ona o kadar aşık ki, bu komik bile değildi. Oğlu evlatlıktı, ama onu mantığın ötesinde seviyordu. Jake'in diğer iki çocuğu da onu aynı şekilde seviyordu.

Her şeye sahipti.

Hayatı nasıl dağınıktı?

"Jake ve onun bana getirdiği her şeye her zaman sahip değildim," dedi, sanki düşüncelerimi duymuş gibi. "Conner, Amber ve Ethan'a her zaman sahip değildim. Alyssa ve Junior'a her zaman sahip değildim. Eskiden neredeyse hiçbir şeyim yoktu. Sonra," bana doğru eğildi, gözleri gözlerime bakıyordu, "büyük bir yardımla, sonunda, ve bunu söylediğimde, benim için *onlarca yıl* sürdüğünü kastediyorum, parçaları topladım." Elini uzattı ve elimi tuttu. "Bunu söylerken, bunu yaparken yalnız olmadığımı da belirtmeliyim."

Yanağımdan bir damla daha gözyaşı süzüldü.

Josie onu izledi, sonra bana baktı.

"Yalnız kalmaman için sana yardım etmeme izin verir misin?" Başka bir şey yapma yeteneğim olmadan, başımı salladım.

Elimi sıktı. "Teşekkür ederim,"

diye fısıldadı.

"Önemli değil," diye fısıldadım, konuşabilmemin tek yolu buydu. O gülmeye başladı.

"Geri!" diye bağırdı Alyssa, Josie ve ben aynı anda sıçradık, Josie benden uzaklaştı, gözlerim aynadaki Alyssa'ya kaydı. "Tamam, seni orijinal güzelliğine geri döndüreceğim, heyecan katmak için sarı saç telleri *ekleyeceğim*, bu muhteşem saçların arasına birkaç tane ekleyeceğim," dedi, önümdeki tezgahın üzerine koyduğu iki kaseyi yere attı ve at kuyruğu tokasını nazikçe çıkardı, saçlarım omuzlarıma döküldü. "Ama yüzünün etrafında," saçımı omuzlarımdan üzerine doğru öne doğru çevirdi, sonra şakaklarımda bazı tutamları çekiştirdi, "güzel yüzünü vurgulamak için daha fazla sarı. Kulağa hoş geliyor mu?"

Hiçbir fikrim yoktu. Hiç saçımı boyatmamıştım. Annem saç boyatmanın sıradan bir şey olduğunu düşünürdü.

Umurumda değildi.

Alyssa her şeyi yapabiliyordu.

Bana yeni bir ben yaratmasına yardım ettiği sürece. "*Harika*," dedim yumuşak bir sesle.

Aynadaki yansıma parlak bir gülümsemeyle baktı, benden uzaklaştı ve odaya doğru bağırdı, "Ruby! Bir görevimiz var ve bu görevi sürdürmemiz gerekiyor, bu yüzden Weatherby's'ten siparişimizi almalıyız. Sana bir şişe tekila borçluyum, sen gidip al. Salon hesabına yazmalarını söyle."

"Salonun hesabı mı var?" diye Ruby olduğunu tahmin ettiğim bir kadın sesi cevap verdi.

Bu sırada Alyssa plastik eldivenleri giyiyordu. "Bir tane açmalarını söyle."

"Tekila teklif ediyorsan, Patrón istiyorum," dedi görünmeyen Ruby. "Neyse ne. Git al şunu. Kızlarım aç," dedi Alyssa, folyo dolu bir çekmeceyi açmaya uzandı. "Tamam," diye cevapladı Ruby.

Alyssa saçımı bölümlere ayırmaya başladı.

"Bunlar hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu Josie ve ben gözlerimi Surface ekranına çevirdim.

Ekranın üzerinde olağanüstü bir çift gümüş renkli topuklu ayakkabı vardı.

"Belki de çantamdan kredi kartımı çıkarmalısın," diye önerdim. "Beden?" diye sordu Josie, sesinde gülümseme vardı.

"Altı buçuk," diye cevapladım.

Çantamı aldı ve yanımdaki kuaför koltuğuna oturdu. Alyssa saçımı kıvırdı ve toka taktı.

Ve zaman geçtikçe, parçaları bir araya getirmenin şaşırtıcı derecede kolay olduğunu fark ettim.

Tek yapman gereken sandalyeye oturmak... Ve iyi kadınların eşlik etmesini sağlamak.

* * *

"Hazır mısın?" Saatler geçmişti.

Binlerce dolarlık çevrimiçi alışverişten sonra.

İki seans makyaj dersi (Alyssa'nın salonu özel günler için makyaj yapıyordu ve makyaj malzemeleriyle dolu kocaman bir sandığı vardı). Bu, benim "yemek pişirmem" ve saçımı yıkatmam, Alyssa'nın bir müşteriyi alıp sonra geri gelip saçımı kesmesi (benim yanımda veya aynanın arkasında), Alyssa'nın başka bir müşteriyi alıp sonra geri gelip saçımı şekillendirmesi arasında yapıldı.

Artık işim bitmişti.

Arka duvara bakarak, etrafımdaki bol miktarda aynada kendimi göremeyerek, çok endişeli olduğum için yalan söyleyerek "Hazırım" diye cevap verdim.

Beni döndürdü.

Aynaya baktım ve yüzümün buruşmasını izledim.

"Kızım, ağlamaya başlama!" Alyssa neredeyse bağırdı. "Makyajımı bozacaksın."

Burnumdan nefes aldım. Ağzımdan bir nefes daha aldım.

Ve kendime baktım.

Alyssa, saçımı hassas katmanlar halinde kesmişti, bu da artık parlak, grisi olmayan, hafifçe vurgulanan saçımı daha hafif hale getirmişti. Bu katmanlar, yüzümün etrafında daha belirgindi; yanlara doğru hafifçe inceltmiş ve kirpiklerime kadar uzanan, şakaklarımdan daha aşağıya inen uzun bir kakül kesmişti. Bu ve yüzümün etrafındaki artan sarı renk, cildime sağlıklı bir ışıltı veriyordu. Josie'nin renklerin doğru kullanımı, mükemmel gölgeleme ve tüm bunların etkileyici bir sonuç yaratmasıyla ilgili uzman makyaj taktikleri, gözlerimi eskisinden daha da belirgin hale getirdi.

Onlarca yıl değil, ama kesinlikle daha genç görünüyordum.

Çoğunlukla, umursuyormuş gibi görünüyordum. Önemseyormuş gibi görünüyordum. *Kendime göre* değerli biriymişim gibi görünüyordum.

Bakılmaya değer.

Şımartılmaya değer.

Her şeye değermiş gibi.

"Çocuklarımdan sonra bu dünyada en çok sevdiğim kocam, çalıştığı hastanede bir hemşireyle ilişki yaşadı, benden boşanmak istemeden önce onun parmağına nişan yüzüğü taktı ve evrakları imzaladıktan sadece birkaç gün sonra onunla evlendi," dedim aynaya, *gözlerime bakarak*, gençken en güzel özelliğim olduğunu düşündüğüm şeye.

Yine en güzel özelliğim olan şey. Sonunda.

"Oh, lanet olsun," diye mırıldandı Alyssa. Josie'nin bana yaslandığını hissettim.

Gözlerimi kendimden ayırmadım.

"Kendimi kaybettim. Tamamen," dedim. "Tamamen çıldırdım ve her fırsatta ikisine de bu ihanetin bedelini ödettim. Çocuklarım bunu gördü. Sağlıksız bir durumdu. Hoşlarına gitmedi. Bu yıllarca sürdü ve o kadar kötüleşti ki, eski kocam benden kaçmak için ülkenin diğer ucuna taşınmak zorunda kaldı. Bir yargıçtan çocuklarımla velayetini aldı. Hepsi buradalar ve ben ailemi iyileştirmek için onları takip ettim. Kocam, yeni evime gelip bağırarak ve beni tehdit ederek Magdalene'ye hoş geldin dedi. Ve geçen hafta sonu, çocuklarım benden nefret ettiklerini açıkça belirttiler."

"Amelia," diye fısıldadı Josie.

Alyssa, diğer tarafımdaki salon koltuğuna oturdu ve elimi tuttu.

Onlara baktım, sonra tekrar aynaya döndüm. "Her şeyi mahvettim," diye fısıldayarak itiraf ettim.

İkisi de hiçbir şey söylemedi.

"Bunu yapmaya devam ettim," diye devam ettim.

Sessiz kaldılar.

"Ve şimdi, mahvettiğim şeyi düzeltmek için elimden gelen her şeyi yapıyorum ama korkarım ki başaramayacağım çünkü bana olan güvenlerini tamamen kaybettiler."

Yeni arkadaşlarım sessiz kaldılar.

"Ailemi özlüyorum." Bu sözler neredeyse bir inilti gibi çıktı. "Elbette özlüyorsun," dedi Alyssa elimi sıkarak.

Devam ettim, "Ve her şeyi mahvettim."

"Tabii ki mahvetmedin," dedi Alyssa, beni şaşırtarak, ve ben ona baktım.

"Anlamadım?"

"Anladığım kadarıyla kocan seni terk ettiğinde çıldırmışsın," dedi.

"Evet," diye utancıyla onayladım.

"Peki o ikisi, o ve yeni sevgilisi, bunu hak etmiyorlar... nasıl?" diye sordu.

Ona baktım.

"Hayatta böyle şeyler olur, bebeğim," diye devam etti. "Evlilikler birçok nedenden dolayı dağılır. Ve sen, birçok çirkin hikayenin anlatıldığı bir sandalyede oturuyorsun ve bu hikayeler arasında, erkekleri aşklarını kaybedip başka birine aşık oldukları için erkeklerini kaybeden kadınlar da var. Ben o duyguları yaşamadığım için, böyle bir şeyin olmasının doğru olup olmadığını söyleyemem. Söyleyebileceğim tek şey, birisi hala evlilik yüzüğü takarken böyle bir şeyin olmasının doğru *olmadığıdır*."

"O haklı," diye ekledi Josie ve ben ona baktım.

Ama Alyssa tekrar konuşmaya başladığında ona geri döndüm.

"Çocuklarınızın ne gördüğünü bilmiyorum. Durumun sizin için olduğu kadar kötü olup olmadığını tahmin edebilirim. Bildiğim tek şey, haklı olduğunuz, onların o tür şeyleri görmemesi gerektiği. Ama aynı zamanda yanılıyorsunuz. Çocuklar kendilerini savunmayı öğrenmeliler. Eylemlerin sonuçları olduğunu. Duygularla oynanmayacağını. Ve *asla* onlara kötü davranılmayacağını. Durum kontrolden çıktı. Kendini topluyorsun. Eğer onlar iyi çocuklarsa," bir başka el sıkışma, "*ve biliyorum ki* senin iyi çocukların var, Amelia. Sen iyi bir kadınsın, başka türlü olamazlar. Bu yüzden onların da düzeleceğini biliyorum."

"Umarım haklısındır," diye fısıldadım.

"Bu kulağa sert gelecek," diye cevapladı. "Ama iyi bir anneleri var ve eğer babalarının yolundan gidip ona kötü davranırlarsa, bu çok kötü olacak, *çok acı verecek*, ama hayat böyle ve sen sadece kendine bakmaya devam et. Eğer akıllarını başlarına toplamazlarsa, bu yanlış bir karar, Amelia. Sen her şeyi bırakıp kuyruğunu kısıtıp elinden geleni yaptın ve eğer onlar seni affedip geri kabul edecek kadar olgun değillerse, bunun sonuçlarına katlanmak zorunda kalacaklar. Ve bu sonuçlar seni kaybetmek olacak."

"Beni pek tanımadığın için kaybedecek çok şeyim olduğunu söyleyemezsin," diye hatırlattım ona.

"Bir ipin ucunda olduğunu biliyorum," diye hemen cevap verdi. "O ip, çözüldükten sonra elinde kalan son şey ve sen tutunmak ve bırakmamak için cesaret ve güç buldun, ve tüm bunları çocukların için yapıyorsun. Eski kocan hayatını mahvetti. Bunu *o* yaptı. *Sen* değil. O senin güvenini bozdu. Kalbini kırdı. Ve sen bu yolda sendelemiş olabilirsin

ama henüz düşmedin. Yani içinde bu güç var ve hala aileni hayatta tutmak için mücadele ediyorsun, onlar uyanıp kaybettiklerini görmesinler diye."

"Alyssa," dedi Josie uyarıcı bir sesle.

Alyssa bakışlarını Josie'ye çevirdi ve geriye yaslandı, elimi bırakıp "Onların kaybı" diye tekrarladı.

"İmkansız olan gerçekleşseydi ve bu sana olsaydı, çocukların hakkında aynı şekilde hisseder miydin?" diye sordu Josie.

"Oğlum beni aldattı ve ben hayatım boyunca çocuklarıma babalarını ne kadar sevdiğimi gösterdim, iyi ve kötü zamanlarda onun yanında durdum, ama onlar onun bana bunu yaptığını biliyorlardı?" Başını salladı ve devam etti. "Onları doğurduktan sonra, kışlarını sildim, burunlarını sildim, kusmuklarını temizledim, her fırsatta onları sevdim ve bana ihtiyaçları olduğunda her şeyi bıraktım, ama hayatımda biraz anlayışa ihtiyacım olduğu bir anda onlar beni yüzüstü bıraktılar, değil mi?" diye sordu ve kendi sorusuna cevap verdi. "Evet. Kesinlikle."

Josie dizime dokundu ve ben ona baktım. "Bir bakıma haklı. Ama bence onlara biraz zaman tanımalısın."

"Veriyorum," dedim ona.

"Bu iyi," dedi yumuşak bir sesle.

Ona bakmaya devam edemedim çünkü parmaklarım çenemi sarmıştı ve beni Alyssa'ya bakmaya zorluyordu.

"Onlara zaman tanırsın. Ve ailen için savaşırsın. Ama," yüzümü aynaya bakmaya zorladı ve elini indirdi, "bu bir mucize değil, Amelia. Bu, sana zaten var olan şeyi hatırlatmak için elimizden geleni yapmamız. Buradan, bizim inandığımız şeye inanmadan, bizim gördüğümüz şeyi görmeden, çocuklarının gözlerini açıp aynı şeyi görmeleri gerektiğini düşünmeden çıkarsan, o zaman her şey zaten kaybedilmiş demektir. Mutlu olmayı hak ediyorsun. Hayatında seni seven insanların senin için aynı şeyi istemesini hak ediyorsun. Ama bunu bulmak için dışarı çıkıp aramak zorunda olan sensin. Onlara buna layık olduğunu kanıtlamak için. Onlara, bunu kalbinde her zaman bildiğini açıklamak için. Doğru muamele görmeyi, doğru sevgiyi hak ettiğini, buna layık olduğunu. Bunu paylaşırken belki biraz fazla ileri gitmiş olabilirsin, ama artık kendine döndün ve şimdi verdiğin kadarını almayı bekliyorsun.

Aynadaki yansımama baktım ve onların gördüğünü görüp görmediğimi bilemedim.

Tek bildiğim, kendimden başka birine benzemediğimdi. Saçım harikaydı. Makyajım muhteşemdi.

Ama bunların hepsi Alyssa'nın
söylediği şeylerdi. O bendim.
Yeni ve gelişmiş bir ben değil.
Sadece ben.

Harika vurgular ve ustaca gölgelendirilmiş makyajla.
"İkinize de birer Porsche alacağım," dedim.

Alyssa kahkahayı patlattı, Josie de aynısını yaptı, ama o kadar yüksek sesle değil.
"Benim zaten bir tane var, tatlım," dedi Josie, kahkahası dinince.

"Benim yok. Ve Cayenne istemiyorum. Turbo. Siyah," diye ekledi Alyssa.

Ona döndüm ve gülümsedim, şaka yaptığını biliyordum ama yine de ona
Porsche almama izin vermesini dilerdim.

Ama başka bir şey yapacaktım.

Onun istediği şeyi yapacaktım.

Bana yaptığı iyiliğin karşılığını ödeyecektim.

Harika bir saç rengi ve güzel bir saç kesimi değil.

İyi bir arkadaş olurdum.

* * *

Ertesi gün, Alyssa ve Josie ile bir başka alışveriş çılgınlığından, bir kaseden
çok daha fazlasını alarak geri döndüğümde, ön kapımın önünde paketler dağınık
halde duruyordu.

Gece boyunca kargo ile gönderilen online alışverişin sonucu.

O gün mağazalarda bulduğum hiçbir şey bana uymadı, bir beden küçük giyiniyormuşum.

Yine de hepsini sakladım ve o gün aldıklarımla birlikte, eski hayatımın
gardırobundan kalan son parçaları da garajdaki kutulara tıktırdım.

Sonra mutfığa gidip bir şişe şarap açtım. Kendime güzel
bir akşam yemeği hazırlarken şarabı yudumladım.

Sekizinci Bölüm

Beni Yendi

O haftanın sonlarında, Dove House'da olmadığım bir gün, şehirde Wayfarer's Market'te alışveriş yapıyordum.

Yemek pişirme konusunda bir rönesans yaşıyordum, Dove House'daki yaşlıların çok sevdiği keklerimle başladım (özellikle de tam bir çapkın olan Bay Dennison ve hala benim Nazi casusu olduğumu düşünen ama bu onun keklerimi sevmesini engellemeyen Bayan McMurphy).

Ama aynı zamanda, bir kişi için yemek yapmayı da öğreniyordum, bu bir zamanlar beni kendi kazdığım çukura düşürmüştü, ama şimdi bunu bir meydan okuma olarak görmeye karar vermiştim.

Öncelikle, dondurup saklayabileceğim şeyler vardı ve Dove House'a fazladan bir saat (ya da alışkanlığım olduğu gibi iki saat) ayırıp eve yorgun döndüğümde, hazır ve lezzetli bir yemek yiyebilirdim.

İkincisi, genellikle ertesi gün daha da lezzetli olan güveçler vardı. Kaprisli plaj temalı yatak odama eklemek için bir şeyler ararken (bu fikir yavaş yavaş şekilleniyordu, yatakları satın almıştım ve duvarlar için sıradan ya da sevimli olmayan, tuhaf ve sahil temalı duvarlar için harika baskılar bulmuştum), rotamdan sapmış ve tarifler aramaya başlamıştım.

Ve denemek için sabırsızlandığım bir tarif buldum. İçindekilerle, lezzetli olmaktan başka bir şey olamayacak bir patatesli güveç.

Ancak o gece Josie ve Jake'in evine gidip onlarla ve çocuklarla akşam yemeği yiyecektim. Jake, en büyük oğlunun üniversiteye gitmesine hazırlanıyordu ve Josie bana Jake'in kendini tuttuğunu, ama bunun asıl nedeninin Conner'ın babasının ilk oğlunun yuvadan uçtuğunu görmekten heyecanlanmadığını hissetmemesi için olduğunu söylemişti. Josie, Jake'in dikkatini başka yöne çekecek ve aynı zamanda oğluna daha fazla zaman ayırabileceği yollar arıyordu, bu da Josie'nin gözünde akşam yemeği partisi anlamına geliyordu.

Ben de bunu dört gözle bekliyordum, sadece Josie'yi sevdiğim için değil (krizimden sonra daha da yakınlaşmıştık), aynı zamanda kocasını ve çocuklarını da sevdiğim ve onları daha iyi tanıma fırsatı istediğim için.

Conner'ın kız arkadaşı ve Alyssa'nın kızı Sofie'nin de orada olacağını söylemeye gerek yok, Josie bana onların birlikte *çok sevimli* olduklarını söyledi (hatta bunu özellikle vurguladı). Sofie şarkıcıydı ve evin satıldığı gün bir şarkı söyleme etkinliği vardı, bu yüzden onunla tanışmamıştım, erkek arkadaşıyla da görmemiştim, bu yüzden onu da görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama ertesi gün Dove House'a gidecektim ve ertesi akşam yemeği için patatesli güveç istiyordum (belki de güzel bir domuz filetosu ile, bu da saklanabilir ve sandviçler için harika olurdu). Dela daha fazla gönüllü bulamadığı için, haftada üç gün üç saatlik çalışmam dört veya beş saate çıkmıştı ve ne kadar iş olduğunu bildiğim için, diğer günlerde de en azından bir veya iki saat uğrayacaktım.

Buna ek olarak kendi temizliğimi, çamaşırımı, ayak işlerimi, market alışverişimi yapmam, gardırobumu genişletmeye devam etmem, yeni çevremde dolaşmam, yeni arkadaşlarımla takılmam ve yeni evimi dekore etmem, neredeyse sürekli meşgul ve hareket halinde olduğum anlamına geliyordu.

Sürekli meşgul ve hareket halinde olduğum için, o gün alışverişı bitirmek, çiçekçiye gidip Lavender House'a (Josie, Jake ve ailesinin yaşadığı yer) götürmek için bir buket almak, eve dönüp her şeyi yerleştirip çıkmak için acele ediyordum. Josie'ye akşam yemeğini hazırlamasına yardım edebilir miyim diye sordum ve o da Ethan'ın yardımcısı olduğunu, ama ben de şarap içip sohbet ederken yardımcı aşçı olabileceğimi söyledi.

Kulağa eğlenceli geliyordu ve bu fırsatı kaçırmak istemedim.

Bu yüzden bir arkadaşımın evinde akşam yemeğine de hazırdım.

Bu, koyu renkli ama aynı zamanda hafif gümüş rengi parıltıları olan skinny jean giyeceğim anlamına geliyordu. Bunları, bel ve bileklerinde büzgülü, tam kollu ve yakasız, ama önü düğmeli, açıp birazcık bir şeyler gösterebileceğim (o anda olduğu gibi) muhteşem gümüş yeşili bir bluzla kombinledim.

Saçlarım fönlenmişti, kaküllerim kirpiklerime değiyordu. Makyajım kahverengi, boz kahverengi, yeşil ve şeftali tonlarında yapılmıştı. Bunların hepsi, annemin bana aşıladığı nötr renk paletinden çok daha renkli ve şık, ama sahip olduğum tüm güzel özellikleri vurgulayarak, ela gözlerimi ve yuvarlak elmacık kemiklerimi güzelce ortaya çıkardı.

Son olarak, ayaklarımdaydı Josie ve Alyssa beni kendime geri döndürdüklerinde bana ilk gösterdikleri, sivri topuklu, suçlu derecede zarif, inanılmaz derecede modaya uygun gümüş rengi ayakkabılar.

Giyinip hazır olduğum için, market alışverişı bile *en* şanslı şeylerden biri olacaktı.

Ve bu, bir koridora girdiğimde, rafları gözden geçirip mutfağımda ihtiyacım olan veya sadece istediğim bir şey ararken başladı ve ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim.

Koridora baktım ve üvey annesi Martine ile birlikte kızım Olympia'yı görünce donakaldım.

Güzel kızımı içime çektim ve sonra bakışlarımı Martine'e çevirdim. Kocamın bir tipi olduğunu fark etmemiştim.

Martine Moss, benim genç halimdi.

Orada durmuş, muhteşem kıyafetiyle (ama bu sefer benimki *çok* daha iyiydi) kalın siyah saçları peri yüzünü çevreleyen bir bulut gibi, büyük yeşil gözleri yuvarlak ve bana dikilmiş halde ona bakarken, bu gerçek yine gözümünden kaçmadı.

Gözümünden kaçmayan bir diğer şey de, ağzının açık kaldığıydı.

Kızımın ağzı da öyle.

Dürüst olmak gerekirse, Martine'i her gördüğümde yapmak istediğim gibi, ilk içgüdüm ona doğru yürüyüp yüzüne bir tokat atmaktı.

Ama bunu hiç yapmadım.

Bu sefer de yapmadım.

Normalde yapabileceğim şeyi, yani uygunsuz bir sahne yaratmayı da yapmadım.

Yaptığım şey, onların yanına doğru yürümek, durmak ve kızıma bakmaktı. "Merhaba tatlım," dedim sessizce.

Görünür bir çaba ile şaşkın yüzünü sıkılmış bir ifadeye çevirdi ve "Anne" diye mırıldandı.

Martine'e baktım. "Martine."

O da şaşkın ifadesini değiştirdi, ama yüzü sertleşti ve hiçbir şey söylemedi.

Bunu boş verdim ve kızıma geri döndüm. "Seni görmek güzel, Pippa." Başımı eğip gülümsedim. "Şortun güzelmiş."

O sadece bana sert bir bakış attı.

Bunu kabul edip ona gülümsemeye devam ettim. "Birkaç hafta sonra görüşmek üzere."

"Her neyse," diye mırıldandı ve bakışlarını yere indirdi.

Bunu da kabul ettim ve yumuşak bir sesle, "İyi günler, tatlım," dedim. Bana bakmadı, ben de Martine'e baktım. "Sana da," dedim ve (neredeyse) içtenlikle söylemişim gibi görünmesi için kendimi övmek için kendimi bir düğüm haline getirmek istedim.

Sonra koridora döndüm ve arabamı itmeye başladım. Martine

"Cidden mi?" diye bağırınca durdum.

Yüzümü öne dönük tutarak onlara doğru döndüm. "Anlamadım?"

"Gerçekten bizim senin saçmalıklarına kanacağımızı mı sanıyorsun?" diye sordu ve o da bana doğru döndü.

Vücudu değil,
yüzü.

Ona baktım ve geç ama parlak bir netlikle bir şey aklıma geldi. Bir kez değil. İki kez değil. Nadiren değil. Neredeyse her zaman.

Beni kışkırttı.

Sırıtıp çekinmedi. Ben sadece tükürük topları atacak havada olsam bile, o zehirli oklarla karşılık verdi. Kocamın kalbini çalmıştı ve başından beri bana saldırmaktan hiç çekinmemişti.

Ve tam o anda, ben uzaklaşmak üzereyken, o da benim getirmemi istedi.

Çocuklarımın önünde bir kaltak gibi görünmemi *istedi*.
çocuklarımın benim deli olduğumu düşünmelerini istiyordu.

Ve ben de ona *izin verdim*.

Ama o anda, muhteşem skinny jeanlerim, harika saçlarım ve her kadının sahip olmak için can atacağı ayakkabılarım vardı, ama bunlar *benim* ayağımdaydı ve bunları bir zırh olarak görmememin hakkımda ne düşündürdüğünü umursamıyordum. Onları bir kalkan olarak görmedim. Onları bir destek olarak görmedim.

Bunun beni *beslemesine* izin verdim.

"Sakıncası yoksa," dedim sakın ve sessizce. "Bunu yapmamayı tercih ederim." Gözlerine bakarak sözlerimi bitirdim, "*Asla*."

"Sanki buna inanacağım da," diye bana sataştı. "Sanki bizi değiştirdiğini düşünmemiz için zehirinden bir an olsun vazgeçip sonra da saldırmadın sanki."

"Dediğim gibi," diye sertçe cevap verdim, "iyi günler, Martine."

Gözlerimi, olanları dikkatle izleyen ve kafası karışmış görünen kızıma çevirdim, bu da kalbimi burktı. Ama bu, içimde yeni bir yara açsa da, yapabileceğim tek şey ona yumuşak bir gülümseme vermektir, ki öyle de yaptım.

Sonra arkamı döndüm ve yürümeye devam ettim.

"Biliyorsun, Con seninle işini bitirdi," diye Martine arkamdan seslendi. "Bir kez daha hata yaparsan, Amelia, o da ilişkiyi bitirir."

Hiçbir şey söylemedim. Arkama bakmadım. Titremeye başlamış olabilirim ama onun bunu görebileceğini sanmıyordum.

Sadece yürümeye devam ettim.

Ayrıca biraz daha dolambaçlı yoldan gitmeye karar verdim, böylece beni tekrar görseler bile kaçtığımı düşünmesinler.

Bunu yaptıktan sonra, hesabı ödedim ve oradan uzaklaştım.

Haşlanmış patates güvecim için gerekli tüm malzemelerim yoktu ama yarın alabilirdim.

Ancak, şarap reyonuna uğrayabilmiş olmamın talihsizlik olduğunu fark ettim, çünkü kahverengi poşetlerin saplarını elimde tutarak kaldırımda yürürken, bir adam dükkânın kapısından fırlayarak bana çarptı ve ben havaya uçtum. İki çantayı da düşürdüm, Jake ve Josie'ye götürmek için aldığım yirmi dolarlık şarap şişesi kırıldı, kırmızı şarap çantayı ıslatıp kaldırıma yayıldı.

"Yürümeye dikkat et..." diye sert bir ses duyuldu ve ben dik durarak ona döndüm, gitmeye hazırdım.

Böyle davrandım çünkü, öncelikle, Martine ile az önce bir tartışma yaşamıştım ve bu da hiç hoş değildi, bu seferki de aynıydı.

İkincisi, kızım ile birlikte market alışverişine çıkmıştı, kızım bana neredeyse hiç bakmıyordu ve benimle market alışverişine çıkmayı asla kabul etmiyordu.

Ayrıca benimle neredeyse hiç konuşmuyordu.

Son olarak, nereye gittiğine bakmadan bir dükkandan fırlayarak çıkmıştı. Ben zaten kaldırımdaydım. (Bana göre) öncelik hakkı bendeydi. Ve şarap şişemi kırdığı için *beni* suçlamayacaktı.

"Nereye gittiğime dikkat et" dedim uzun boylu, esmer ve çekici bir adama, ama o bana babamı hatırlattı.

O da elini kaldırıp kaldırıma doğru sallarken düşünceli bir şekilde bana bakıyordu. "Özür dilerim. Şarabınızı kırdım."

"Kesinlikle sen kırdın," diye onayladım, yayılan şarap lekesinden uzaklaşarak, suçlu derecede harika ayakkabılarımın lekelenmesini istemiyordum, aynı zamanda diğer çantayı kurtarmak için çömeliyordum.

"İzin verin," dedi, yanıma çömelerek.

"Teşekkürler, ama ben hallederim," diye soğukkanlılıkla cevap verdim.

"Hayır, gerçekten," diye mırıldandı ve parmaklarını bileğimin etrafına dolayarak hareketlerimi durdurdu ve tanışmamızın bu kadar erken bir aşamasında bu hoş olmayan samimiyetle gözlerimi ona çevirmemi sağladı. "İzin verin."

Bunu yapmak mı istiyordu?

Yapabilirdi.

Ben çekildim ve doğruldum.

İyi durumdaki çantamın saplarını tuttu ve bozuk olan çantadaki eşyaları ona aktardı, yeni ağırlığı nedeniyle kaldırıp kırma ihtimaline karşı çantayı bir kenara koydu.

"Wayfarer's'a gidip başka bir çanta alacağım, şarabını değiştireceğim," diye teklif etti. "Ben bunu yaparken diğer eşyalarla bekleyebilir misin?"

Wayfarer's, dünyada olmak istediğim son yer olmasına rağmen, onda bir şey beni teklifini reddetmeye itti.

"Tekrar teşekkürler ama ben hallederim."

"Lütfen," diye ısrar etti. "Ben sana çarpmadan önce yoluna devam ediyordun ve benim yüzümden halletmen gereken bir şeyi hallederken diğer çantanın da kırılmasını düşünmek istemem."

Bu konuda haklıydı.

"Biraz acelem var," diye biraz yalan söyledim.

O, birazdan fazla gülümsedi. "O zaman acele edeceğim."

İç geçirdim ve onunla tartışmanın bu durumu daha da uzatacağını, ayrıca onun yanında daha uzun süre kalmam gerekeceğini düşündüm, bu yüzden başımı sallayarak kabul ettim.

O da gülümsemeye devam etti ve başını salladı.

Sonra hiç acele etmeden uzaklaştı ve bana hangi şarabı değiştirmesi gerektiğini sormaya tenezzül etmedi.

Kaldırımda durdum ve Olympia ile Martine'in dışarı çıkıp beni kaldırımda, son derece şık giyinmiş, örnek bir ayakkabı giymiş, muhteşem bir saç ve makyajla gündüz fahişesi gibi dururken görmemeleri için tüm kutsal olanlara dua ettim.

Bu olmadı ve birkaç dakika içinde Wayfarer's'tan bir kasiyer bir çanta ile dışarı koştu. O da eşyalarımı yeniden paketledi. İlki bunu yaparken bir başkası daha çıktı. Elinde bir çöp kutusu ve süpürge vardı ve kırık şişeyi ve bozuk çantayı temizledi.

Adam başka bir Wayfarer's poşetiyle geri döndüğünde ikisi de gitmişti. Bu poşet, içindeki ağır içeriğin tek bir şarap şişesi olamayacağına göre iki katına çıkarılmıştı.

Yine gülümseyerek bana yaklaştı. "Bunu arabaya taşımanıza yardım edeyim."

"Ben taşıyabilirim," diye cevapladım.

"Özür dilemek için size dört şişe şarap aldım. Ağırdır." Dört şişe mi?

Ona baktım.

"Arabanız?" diye sordu.

Yine iç geçirdim ve pes ettim.

"Bu taraftan," dedim ve yürümeye başladım.

Yanımda yürümeye başladı ve "Seni Magdalene'de görmedim" dedi.

"Hayır, görmedin," diye onayladım.

"Ben Boston Stone," dedi ve ben onun önünde durup ona baktım, bu da onun durmasına ve benimle birlikte caddeye park etmiş arabamın bagajına doğru yürümesi ile sonuçlandı.

"Merhaba, Boston Stone," dedim, çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyordum.

"Sen kimsin?" diye sordu, ben çantaları yere koyup bagajın anahtarsız açma düğmesine dokunduğumda.

Bagaj açılırken, ağzımı açtım, adımı söyleyeyim mi yoksa onu başımdan savmaya devam mı edeyim diye kararsız kaldım, ama karar verme şansım olmadı.

Arkamdan "Bebeğim" diye bir ses duyuldu. Dönüp baktığımda Mickey'nin bize doğru geldiğini gördüm.

Yürümüyordu.

Sadece yürüyor da değildi.

Takip ediyordu.

Ve mutlu görünmüyordu.

Onun tavrından emin olamadığım için, selam vermek için çekinerek

"Mickey" diye seslendim. Sinemada beni görmediğinden beri (umarım) onu görmemiştim.

İtfaiyeci üniforması giymişti, mavi keten pantolon ve tişört. Gözleri vücudumun her yerini süzdü. Hala inanılmaz derecede yakışıklıydı (o üniforma... cidden).

Bana karşılık vermedi.

Durduğunda, bakışları Boston Stone'a kaydı ve sertleşti. "Bir şey mi lazım?" diye anlaşılmaz ve misafirperver olmayan bir şekilde sordu.

"Bu sevimli bayanın alışverişine yardım ediyordum," diye cevapladı Stone.

"Anladım," dedi Mickey düz bir sesle ve sonra anladı. Yani, dikkatlice beni geri çekti, benim kendim de rahatlıkla alabileceğim çantaları aldı ve bagajıma koydu.

Sonra Stone'un taşıdığı çantayı almaya çalıştı, yakaladı ama Stone bırakmadı.

"Bagajı kendim koyabilirim, Donovan," dedi Stone keskin bir sesle. Demek birbirlerini tanıyorlardı.

"Dediğim gibi, ben hallederim Stone," diye karşılık verdi Mickey.

Evet, birbirlerini tanıyorlardı.

İkisi de tutmaya devam edip çektikçe saplar düzleşti.

"Lütfen!" diye bağırdım. "Zaten bir şarap kazası yaşadık. Magdalene'nin kaldırımları bir kırmızı şarapla lekелendi, Cross Street'i dört kırmızı şarapla lekelemeyelim."

Mickey anında bıraktı ve geri adım attı, bana çarptı ama özür dilemedi ya da uzaklaşmadı.

Yakınımda kaldı, sol tarafının arkası benim sağ tarafımın önüne değıyordu.

O anda Mickey'nin çok fazla ısı yaydığını fark ettim.

Stone çantayı bagajıma koydu, kapattı ve yavaşça Mickey ve bana döndü.

Ama gözleri Mickey'deydi.

"Siz ikiniz çıkıyor musunuz?"

"Bu seni ne ilgilendirir?" diye sordu Mickey cevap olarak.

"Benim işim çünkü, eğer sen gitmezsen, ona akşam yemeğine çıkma teklifinde bulunabilmem için gitmeni rica etmek istiyorum," diye cevapladı Stone.

Şoktan vücudum donarken başım birden hareket etti.

"Bu olmayacak," diye homurdandı Mickey.

Vücudum şoktan donakaldı ama bu, gözlerimin Mickey'nin taş gibi yüzüne *daha da* şokla bakmadığı anlamına gelmiyordu.

"Demek birbirinizle görüşüyorsunuz," dedi Stone.

"Tekrar söylüyorum, bu seni ilgilendirmez," diye çıkıştı Mickey.

Stone'un ifadesi kurnazca değışti. "Ve bu da arkanda duran güzel kadının benimle yemeğe çıkmakta özgür olduğunu düşünmeme neden oluyor."

"İngilizceyi unuttun mu?" diye sordu Mickey. "Buna da cevap verdim zaten." Ben araya girdim, "Sanırım kendim adına konuşabilirim, Mickey."

Sadece başını hareket ettirdi (ama gövdesi bir santim kaydı) ve bana yukarıdan bakabildi.

Gözleri yine bir şeyler anlatıyordu.

Bu sefer, Boston Stone'dan *gerçekten* hoşlanmadığını anlatıyordu.

Mickey'i tanıdığım kadarıyla, bu durum, benim Bay Stone'a karşı doğal olarak duyduğum nefretle birleşince, adamın davetini reddetmeme neden olacaktı.

Ne yazık ki, Mickey bakışına sözler de ekledi, bu yüzden bu olmadı. "Bu adamla çıkmayacaksın."

Ciddi miydi?

Bana ne yapmam gerektiğini söyleyemezdi. O benim babam, kardeşim *ya da* sevgilim değildi.

Hatta beni neredeyse hiç tanımıyordu!

Benim hakkımda tek bildiği şey, beni istemediği idi. Ben onun... artık tariflerini istemek için bile yanına gitmediği "çekici" komşusuydum (tamam, Aisling benim başka tariflerimi bilmiyordu, ama neyse).

E-postama bile cevap vermedi!

Ve güzel, heykel gibi kızıl saçlı kadınlarla çıkıyor, onlara gülümsüyor, onları sinemaya götürüyordu.

Kimi görebileceğimi, kimi göremeyeceğimi bana söyleyemiyordu. "Değil miyim?" diye bağırdım.

"Hayır," diye bana tamamen döndü, uğursuz bir şekilde. "Sen değilsin," diye her kelimeyi açıkça telaffuz etti.

"Pardon?" diye sordum alaycı bir şekilde. "Ne zaman benim ağabeyim oldun?"

Hala net ve tehlikeli bir şekilde konuşuyordu, "Ben kesinlikle senin ağabeyin *değilim*" dedi.

"Hayır, değilsin," diye karşılık verdim, güneşte parladığını umduğum saçlarımı sallayarak. Saçlarımı sallarken, muhteşem saçlarımın ışınları yakalayıp parlamasını umuyordum. "Sen benim komşusun. Ve eğer biriyle çıkmak istersem, buna karşı çıkamazsın."

"Bu adam bir pislik," dedi, başparmağıyla Boston Stone'u işaret ederek.

Gözlerimin büyüdüğünü hissettim ve parmak uçlarımda yükselerek ona doğru eğildim ve "Bu dayanılmaz derecede *kaba*, Mickey Donovan," diye tısladım.

"Gerçekse kabalık olmaz."

"Öyle düşünebilirsin ama bunu *söz konusu* kişinin önünde *söyleme*."

"Eğer o da bu pislik kadar pislikse, söylersin," diye karşılık verdi Mickey.

Gözlerim büyüdü ve ona daha yakın eğildim. "Kötü konuşmayı kes!" diye talimat verdim.

"Ne zamandır buradasın?" diye sordu ve cevap beklemediği başka bir soru ile cevap verdi. "Birkaç aydır mı? Ben hayatım boyunca burada yaşadım ve inan bana, bu adam sana ilgi duyarsa seni bir sürü ızdıraptan kurtarıyorum," diye cevap verdi.

Topuklu ayakkabılarımın üzerine çöktüm. "Ben büyük bir kızım, Mickey. Yetişkinim ve her şeyim. Böyle kararları kendim verebileceğimi düşünüyorum."

"Öyle, ama benim sana söylediğim şeyi yaparsan, yanlış yaparsın." Ona sert bir bakış attım.

Sonra onu itip geçtim, elimi kaldırdım ve Boston Stone'un yanına gittim.

"Boston," dedim, o da elimi tuttu, bana kibirli ve biraz da sinir bozucu bir şekilde sırtıttı. "Geç de olsa tanıştığımıza memnun oldum. Ben Amelia Hathaway."

Elini benimkine sıkıca tutarak, "Amelia" diye mırıldandı.

Elimi onunkinden çekerek, "Cliff Blue'yu tanıyor musun?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı ve başını biraz ürkütücü bir şekilde kibirli bir şekilde eğdi.

"Orada yaşıyorum," dedim, saçlarımı bir kez daha sallayarak ürkütücülüğü aşmaya çalıştım. "Bu akşam planlarım var ama yarın boşum. Sen boş musun?"

"Öyle değildim," diye cevapladı. "Ama bir telefon görüşmesi yapacağım ve öyle olacağım." "Harika," dedim. "Yedi mi?" diye sordum.

"Memnuniyetle," dedi yumuşak bir sesle, gözleri mizahla parıldıyordu ve ben de bunun nispeten kötü niyetli olduğunu görebiliyordum.

Umurumda değildi.

Mickey'e ders vermek için onunla bir kez çıkacaktım.

Sonra Boston Stone ile işim bitecekti.

Zaten, randevuya çıkmak için *mükemmel* olacak yedi yeni kıyafetim vardı ve bunu, yirmi yıldır randevuya çıkmamış olmama rağmen biliyordum.

"O zaman görüşürüz," dedim.

"Görüşürüz, Amelia." Bana doğru çenesini eğdi. "Sabırsızlanıyorum." "Ben de," diye cevapladım.

Bana yine kibirli bir gülümseme attı, sonra Mickey'e döndü.

"Donovan," diye mırıldandı.

Mickey cevap vermedi.

Stone bana dönüp baktı. "Yarına görüşürüz, Amelia."

"Evet, Boston. Lütfen bana Amy de." Mickey homurdandı.

Boston gülümsedi, sonra arkasını dönüp uzaklaştı.

Mickey'e döndüm ve başımı yana eğdim. "Gördün mü? Artık büyüdüm ve kendi kararlarımı kendim verebiliyorum."

"Ben burada bir kalıp görüyorum," diye hoş olmayan bir şekilde karşılık verdi. "Öyle mi?" diye sahte bir ilgiyle sordum. "Anlat bakalım."

Sonra Mickey anlattı.

"Seni ilk gördüğümde, eski sevgilin yüzüne karşı küfrediyor, seni tehdit ediyor, sana bağılıyor ve tam bir pislik gibi davranıyordu. Zengin olduğu ve kendini beğenmiş olduğu belliydi ve senin yalnız olman umurunda bile değildi, bu yüzden muhtemelen kendini güvende hissetmedin. Onun seni kum torbası olarak kullanmasına izin verdiğin de belliydi. Hiçbir kadın onun sana söylediği gibi konuşmayı hak etmese de, o yumruk atmaya devam etti. Şimdi, az önce randevu ayarladığın adamın tam bir pislik olduğunu biliyorsun ve yine de o randevuya gittin. Bu senin alışkanlığın. Kendini pisliklerin üzerine pislemesi için açıyorsun. Ve eğer hoşuna gidiyorsa, bebeğim, o zaman sana başka bir yol olduğunu göstermek için oraya gitmem.

Ben cevap veremedim, o arkasını dönüp uzaklaştı. Ben ona öfkeyle baktım, sonra arabama doğru koştum.

Olympia ve Martine arabamın ön tamponunun yanında kaldırımında durdukları için aniden durdum.

Martine, Mickey'e inanamayan gözlerle bakıyordu.

Küçük kızım bana bakıyordu, gözleri iri ve şok olmuş, yüzü solgun. "Tatlım," dedim yumuşak bir sesle, ona doğru aceleyle yürüdüm.

"Baban sana bağırdı mı?" diye fısıldadı.

Kaldırımında durdum. "O..."

Martine elini tutup onu çekerek "Gidelim tatlım" dediği için daha fazla konuşamadım.

Ne yapacağımı bilemedim. Onları durdurmak istedim. Ama Martine açıkça durdurulmak istemiyordu ve eğer denersem olay çıkabilirdi.

Bu yüzden onları durduramadım.

Böylece, (her zamanki gibi) güçsüz bir şekilde kaldırımında durup, kızımın üvey annesinin onu sürükleyerek götürmesini izledim. Kızım ise bana dönük duruyor, gözleri üzerimdeydi.

Elimi kaldırıp el salladım.

Martine onu park edilmiş bir SUV'nin arkasına çekti ve onu gözden kaybettim.

Gözlerimi kapattım, derin bir nefes aldım ve gözlerimi açıp arabama döndüm.

Arabaya bindim ve çantamdan telefonumu çıkarmak

için aradım. Telefonu bulduğumda kızıma mesaj

attım.

Son olarak, mesaj attım, o kadar da kötü değildi. Ben iyiyim. Baban, Maine'e vardığımda sadece durumu anlatıyordu. Her şey bitti

ve ben iyiyim. Seni seviyorum, Pippa. Birkaç hafta sonra görüşürüz, sabırsızlanıyorum tatlım.

Mesajı gönderdikten sonra bir tane daha göndermeye karar verdim.

Ve o şortlar sana gerçekten çok yakışıyor, tatlım, diye yazdım.

Mesajı gönderdim ve ön camdan dışarı baktım, Wayfarer önlüğü giymiş bir çocuğun şarap lekesini hortumla yıkadığını izledim.

Bu az önce oldu.

İçimden kahkaha patladı ama kısa sürdü, çünkü onu bastırdım.

Bunun az önce gerçekleştiğine inanamıyordum.

Her şeyden önce, Mickey ve Boston Stone'un sorunu neydi? Her neyse, bunu çözmek için beni kullanmayacaktı.

Ne yazık ki, bir bakışta hiçbir şey yapmak istemediğimi anladığım bir adamla çıkmayı inatla ve kesinlikle aptalca kabul etmiştim.

Artık yapacak bir şey yoktu.

En azından, erkekler kapımı çalmadıkları için yakın zamanda giyme ihtimalim olmayan yeni bir kıyafet giyebilecektim.

Bana açıkça aşık olan Bay Dennison hariç. Ama o seksen sekiz yaşında ve motorlu araca erişimi olmayan bir bakım evinde kaldığı için, bir şey olabileceğini sanmıyordum.

Bu düşünceyle, yapacak işlerim olduğu için, en iyisi yoluma devam edip onları yapmaya karar verdim.

Böylece arabamı çalıştırdım, dikkatlice park yerimden çıkıp sokağa girdim ve tam da bunu yaptım.

* * *

"Çok güzel vakit geçirdim," dedim Boston Stone'a ön kapımın önünde, ona bakarak ve beni öpmeye çalışmamasını umarak.

Ertesi geceydi.

Önceki gece Josie, Jake ve çocuklarıyla akşam yemeği yemiştik (Sofie ve Connor birlikte çok sevimliydiler — genç aşklar, gerçek gibi görünüyordu, daha önce hiç görmediğim bir şeydi ama harikaydı).

Josie'ye Mickey, Stone ve benim aptallıklarımızdan bahsetmedim çünkü buna gerek yoktu. Josie'nin Mickey'e yakın olduğunu biliyordum, Jake'in daha da yakın olduğunu hissediyordum ve onun arkasında arkadaşlarıyla onun hakkında konuşmak istemiyordum.

Zaten ertesi gece her şey bitecekti.

Böylece Spear ailesiyle güzel bir gece geçirdikten sonra eve gittim.

Kalktım ve Dove House'a gittim. Bay Dennison ile flört ettim, Bayan Naigle'ın on iki torunundan bahsetmesini dinledim, salondaki koltuğun minderinde kaybolan bir çift takma diş buldum, çok fazla kuru erik suyu içmenin sonucu olarak ortaya çıkan son derece tatsız bir durumda bir personele yardım ettim ve Başkan Roosevelt'e benden bahsetmekle tehdit eden Bayan McMurphy'den kaçındım.

Sonra Boston Stone ile dışarı çıktım.

Haklıydım. O, hiçbir şekilde ilgilenmek istemediğim bir adamdı. Ayrıca sıkıcıydı.

Dahası, zengindi ve bunu bana hissettirmek için her fırsatı değerlendiriyordu, akşam yemeğinde içmemiz için dört yüz dolarlık bir şampanya şişesi satın almak da dahil.

Bu daha da sıkıcıydı.

Ve şimdi, gecenin bir an önce bitmesini istiyordum, böylece içeri girip, elbisenin içinde kendimi hayranlıkla seyredebilirdim (ki elbisenin muhteşem olduğunu ben bile kabul etmek zorundaydım) ve sonra elbiseyi çıkarıp bir kitapla yatmaya gidebilirdim.

İstemediğim şey ise onun beni öpmesi idi.

Benim dünyamda olduğu gibi, istediğimi elde edemedim. O eğildi ve beni öptü.

Kısa ve derin olmayan bir öpücüktü, sadece elini belime doladı. Nefesi şampanya ve nane kokuyordu, ki bu o kadar da kötü değildi. Dudakları da sertti, bu da o kadar kötü değildi.

Son olarak, dilini kullanmadı, bu da kesinlikle bir rahatlamaydı.

Başını kaldırdığında, seksi olması gereken ama amacına ulaşamayan bir sesle, "Seni tekrar görmek isterim, Amy," dedi.

Tanrım, ona beni Amy diye çağırmasını söylememeliydim.

"Neden beni aramıyorsun?" diye önerdim, yetişkin olduğumu övünerek, hoşlanmadığım bir erkeği yüz yüze tekrar buluşmaya davet etmekten vazgeçebilecek kadar yetişkin olmayı dilerdim.

Biraz uzaklaştı ama benim için yeterince uzaklaşmadı. "Bana numaranı verirsen ararım."

Kahretsin.

Şimdi ona numaramı veriyordum!

Eh, numaramı bilen annemden başarıyla kaçmıştım. Artık numaramı kullanmayan en iyi arkadaşımdan da. Ve beni bulmak, kaçırmak ve

La Jolla'ya geri getirip bir sandalyeye bağlayıp annemi neden aramadığımı sorgulayacak kadar zengin olan babamdan da başarıyla kaçmışım.

Boston Stone'dan kaçınabilirdim.

"Telefonun yanında mı?" diye sordum.

Bu iyi bir hamleydi.

O uzaklaşarak, "Elbette" dedi.

Telefonunu çıkardı.

Ona numaramı verdim.

Numarayı tuşladı, sonra eğilip bana kısa bir şampanya ve nane kokulu öpücük verdi, sonra geri çekilip "İyi geceler, Amy" dedi.

"İyi geceler, Boston," diye mırıldandım.

Sonra ben ön kapıdan içeri girerken o orada durdu.

Kapıyı kapatırken ona küçük bir gülümseme attım ve kibarca beklemeyerek, kapıyı kilitlediğimi duymamasını sağladım.

Josie'ye deliliğimi anlatmalıydım, böylece onu arayıp o sıkıcı randevuyu konuşabilirdim.

Ya da Alyssa ile paylaşmalıydım.

Ya da Robin'le daha olgun bir şekilde başa çıkmanın bir yolunu bulmalıydım, böylece onunla *her şeyi* konuşabilirdim.

Özellikle de, ne kadar sıkıcı olursa olsun, o kadar ilerlemiştim ki, randevulaşma aşamasına gelmişim, bu da kendimi tebrik etmek istediğim başka bir şeydi.

Bu düşünceyle mutfak tezgahına gittim, yeni aldığım şık çantamı tezgahın üzerine bıraktım ve telefonumu çıkardım.

Robin'in mesajlarına gittim ve "*Bir süredir senden haber almadım. Her şey yolunda mı?*" yazdım. Ve gönder tuşuna bastım.

Bu, iletişim kurmak için zayıf bir girişimdi ama en azından bir şeydi.

Robin'in mesajımı bekleyip hemen cevap verecekmiş gibi telefonuma bakıyordum (muhtemelen, olması gerektiği gibi davranmaya cesaret edemeyen bencil, düşüncesiz, korkak eski arkadaşının voodoo bebeğini yapıp iğnelerle delik deşik ediyordu, bunu yaptığını biliyordum çünkü ben de onunla birlikte defalarca yapmışım) ki telefonum çaldı.

Ekrana baktım ve tanımadığım bir yerel numara gördüm.

Geç değildi. Erken de değildi, saat dokuzdan sonraydı, yani kibarca aramak ve bunu yapmak için gerçekten çok geçti (Felicia Hathaway'in bir nedenden dolayı saat dokuzda kesinti yapan anneme göre).

Tabii Kaliforniya'da değilseniz, yeni bir telefon numarası almış ve bunu kimseyle paylaşmamışsanız ve asi kızınızı veya arkadaşınızı arayıp onlara bağırarak istemiyorsanız.

Kaliforniya'da saatler önceydi.

Kahretsin.

Bu düşünceyle bile, telefonu kulağıma götürerek aramayı cevapladım. "Alo?"

"O pislikle çıktın." Tezgahıma baktım.

Arayan Mickey'di.

"Mickey?" diye sordum.

Onaylamadı ama buna gerek de yoktu.

O sadece "Josie'ye o adamdan bahsettin mi?" diye sordu.

"Bunun senin ne alaka olduğunu gerçekten anlamıyorum," diye cevap verdim.

"Konuşmadın," dedi. "Konuş, Josie sana o pislğin evini ondan çalmaya çalıştığını söylemiş olmalı. Lavender House."

Tezgahıma göz kırptım.

Lavender House, Josie'nin evi, çok güzeldi. *Muhteşemdi*. Ve tamamen Josie'ye aitti, hem heybetli hem de sıcakkanlıydı.

Ayrıca, bunun nesillerdir ailesinde olduğunu söylemişti.

O bu evi seviyordu. O evdeki aileyi seviyordu. Josie'nin tüm özelliklerinde, onun nazik ve tatlı ama yine de çözülmesi zor bir karakteri olan kişiliğinde, bu iki gerçek açıkça görülüyordu.

"Ne?" diye Mickey'e fısıldadım.

"Evet. Ve açıkça değil. Kötü bir şekilde yaptı. Onu korkuttu. Ödünü kopardı. Josie'nin yıllardır görmediği kötü aile üyelerini geri getirdi, onlar sadece herkesin önünde ona sataştılar, aynı zamanda gece yarısı eve girip bir şeyler çalmak istediler."

"Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"İyi insanlar, Boston Stone," dedi alaycı bir şekilde ve ben birden irkildim.

"Bunu dün bana söyleyebilirdin, Mickey." "Dün beni pek dinlemedin, Amy."

"Çünkü dün biraz pislik gibi davrandım, Mickey," diye karşılık verdim.

"Seni korumaya çalışan bir pislik gibi, Amy," diye karşılık verdi. Bu konuda haklıydı, bu yüzden taktiğimi değiştirdim.

"Bilmeni isterim ki," diye başladım, "kızım kaldırımda duruyordu ve babası hakkında söylediklerini duydu."

"Eminim bu beni kötü hissettirmeli," diye hemen cevap verdi. "Ama hissettirmiyor. Bak, neden benim arka bahçemde frizbi oynayan, inanılmaz cupcakeler yapan, çalışmasına gerek kalmayacak kadar parası olan ama zamanını spa'da değil de lanet olası bir huzurevinde geçiren bir kadın beni kötü hissettirmeli diye kafamı yoruyorum.", benim arka bahçemde frizbi oynayan, çalışmasına gerek kalmayacak kadar çok parası olan ama zamanını spa'da değil de lanet olası bir huzurevinde geçiren, çocuğumu tehlikeli bir iş yapma *ihtimaline karşı* sandalyeye bağlamaya hazır görünen, bu lanet on yıl içinde olan bir kadın... neden bu kadın çocuklarını ayda sadece iki gün görebiliyor?"

Nefesimi tuttum.

Ama Mickey konuşmasını bitirmemişti.

"Onun yerine, lanet olası bir pislik olan eski karınla birlikte kalıyorlar." "Mickey," diye nefes aldım. "Beni mi gözetliyorsun?" "Garajında kırmızı bir Civic var, bebeğim, görmek zor değil."

Auden'a garaj kapısı açma kumandasını verme zamanı gelmişti ve bunu daha önce yapmadığımı inanamıyordum.

Ve oğlum gelip alması için gönderdiğim mesaja cevap vermezse (ki vermeyecekti), ona postayla gönderirdim.

Mickey sessizliğime karşılık verdi.

"Sen zenginsin, yani seni savunacak iyi bir avukat tutacak paran yok olamaz. O zaman ne olabilir bilmiyorum. Ama onun gibi pisliklerin yaptığı şeyi yaptı. Özellikle de sana yaptığı gibi kadınlara davranabileceğini düşünen onun gibi pislikler. Seni bir pislik olduğuna ikna etti, oysa pislik olan kendisiydi ve sen hiç direnmeden pes ettin."

Tanrım.

"Mickey, lütfen..."

Yine sözümü kesti. "Belki çocuklarını da senin bir pislik olduğuna ikna etmiştir. Annelerini görmek istediklerinde sana ulaşacak kadar büyüdüler. Ama o Civic, ayda sadece birkaç gün senin garajında duruyor. Belki kızın beni duydu ve gerçekleri biraz anladı, Amy, ve sana söylemeliyim ki, bu konuda hiç de kötü hissetmiyorum."

"Ben... seninle bu konuyu konuşamam," dedim titrek bir sesle, onun sözleri beni sarsmıştı.

"Şaşırdım," diye cevapladı ve sonra bana yumruk attı. "Mücadele etmeden pes ettin."

Sarsıldığımı unutup, "Bunların hiçbiri seni ilgilendirmez," diye bağırdım.

"Evet, bunu açıkça belirttin."

Bununla ne demek istedi? Nasıl açıkça belli ettim? Hayır.

Hayır, umursamadım.

"Yeterince açık değil," diye cevap verdim. "Hiçbir şey bilmediğin konularda söylediklerinle, belki de bana Conrad'ın yaptığı gibi davrandığını hiç düşündün mü?"

"Oh hayır," diye fısıldadı ve bu ses beni ürpertti. "Hayır, sakın yapma Amelia," diye fısıldamaya devam etti. "Eğer benim olsaydın, beni sikmiş olsan bile, sana saygı duyardım. Bunu biliyorum çünkü karım içkiye batmış, hayatımızı, geleceğimizi, çocuklarımızı mahvetmiş ve benden asla saygı görmemiş. İkinizin arasında ne olmuş olursa olsun, ailenizi içkiye tercih ettiğiniz kadar kötü olamaz. O yüzden bana, onun sana karşı davranışının hak ettiğin bir şey olduğunu söyleyemezsin çünkü bunun doğru olmadığını biliyorum."

Yine haklıydı ve bu sefer, biraz değil, tamamen haklıydı.

Bu sefer, beni yine sarsacak şekilde *gerçekten* haklıydı.

"Neden bunu tartıştığımızı anlayamıyorum," dedim savunmacı bir tavırla. "Birbirimizi pek tanımıyoruz ve tekrar söylüyorum, benim işim seni ilgilendirmez."

"Haklısın, neden bunu tartıştığımızı anlayamıyorsun, çünkü seni umursayan biri bile, birbirimizi pek tanımıyor olsak da, sana saçmalamadan açıkça söylüyor, ama sen onun sana inandırdığı şeylere o kadar saplanmışsın ki, görmek istemiyorsun."

Yine.

Doğru.

Yine.

Sarsıldı

m.

"Belki konuşmayı bırakmalıyız," dedim.

"Belki," diye cevapladı.

"*Sonsuza kadar*," diye devam ettim.

"Sen öyle istiyorsan, Amy, büyük evinde tek başına, senin gibi bir kadına her şey sunulması gerekirken, artıkları kabul et, istediğini al."

Cevap veremedi telefonunu kapattı.

Telefonu kulağımdan aldım ve ona bakarak, "Bu az önce gerçekten oldu mu?" diye sordum.

Telefon ve evimin tamamı, şaşırtıcı olmayan bir şekilde sessizdi.

O sana, kendisinin bir pislik olduğunu ikna etti ve sen hiç direnmeden pes ettin.

Mickey'nin sözleri beni zihinsel olarak o kadar sert vurdu ki, tüm vücudum sarsıldı. Öyle mi yaptım?

Savaşmadan pes mi ettim?

Sanki yıllardır mücadele ediyormuşum gibi hissettim. Conrad'ı veya Martine'i her gördüğümde, onları beni görmeye zorladığımda, mücadele ettim.

Ama savaşmadım.

İsteğim dışında oynamaya zorladıkları oyunda, her seferinde mücadele etmiyordum.

Onlara kartlarımı gösteriyordum.

Bu yüzden beni yenmeleri büyük bir şok olmadı.

Ve belki de çocuklarınıza sizin de bir pislik olduğunuzu inandırmıştır.

Kocam beni aldatmıştı. Beni terk etmişti. Ailemizi mahvetmişti. Mutlu olduğumuzu sanıyordum. Yıllar boyunca, *yıllar boyunca*, anları, parçaları, saatleri, haftaları, *ayları* gözden geçirdim ve sürekli olarak anlaşılamadığımız tek konu, çocukları şımartmamamı istemesi idi. Bunun dışında, işlerin ters gittiğine dair bana herhangi bir işaret verdiği tek bir *saniye* bile bulamadım. Conrad beni hiç oturup bir şeylerin yolunda gitmediğini söylememişti.

Conrad beni hiç oturup bir şeylerin yolunda gitmediğini söylememişti. Yaptığım bir şeyin onu üzdüğünü, rahatsız ettiğini, sinirlendirdiğini söyleyecek zamanı hiç bulamamıştı.

Hiçbir şey söylemedi ya da yapmadı.

Hatta, o bana beni terk edeceğini söylediği geceden önceki geceye kadar, en keyifli şekilde sevişmiştik!

"Tanrım," diye fısıldadım, telefonuma boş boş bakarak. "Onlara tüm kartlarımı gösterdim ve onlar beni yendiler."

Başımı kaldırıp pencerelerden oluşan duvarımın camındaki yansımama baktım. Dalgalıydı ama bendim.

Harika vurgular.

Artık Felicia Hathaway olmayan, bana çok yakışan bir elbise.

Ve ayaklarımın üzerinde zarif, şık, bantlı, yüksek topuklu sandaletler olduğunu biliyordum.

Ama bu sadece bir ambalajdı.

Tüm bunlar, hepsi bendim. Her zaman bendim.

Ve Conrad'ın ve Martine'in beni aksine ikna etmesine izin verdim.

"Beni yendiler," diye fısıldadım, elim telefonumu sıkıca kavradı. "O pislikler beni yendiler. Hepsi beni yendiler."

Camdaki görüntümü öfkeyle

baktım. Artık büyümek zamanı.

Bu düşünceyle, milyonlarca dolarlık muhteşem Prentice Cameron evimde, bitmemiş çalışma odam/ofisim/ne olmasını istersem o olan odama doğru yürüdüm.

Kullanılmış, devasa, karmaşık oymalı baron masamın üzerindeki bilgisayarımı çalıştırdım ve arkasında bulunan resmi, tamamen muhteşem, deri düğmeli sandalyeye oturdum.

Bekledim ve hazır olduğunda e-postamı açtım. Babamın adresini yazdım.

Baba, yazdım.

Senin ve annemin aradığını biliyorum. Neden cevap vermediğimi açıklamak için sana e-posta gönderiyorum.

Ayrılmadan önce, çocuklarıma daha yakın olmak için Maine'e taşınacağımı söylemiştim. Son birkaç yıldır onlarla ilişkilerim kötüleşti ve bu kopukluğu onarmak için yapmam gerekenleri yapmam çok önemli.

Ve bunun için çok fazla çaba sarf etmem gerektiğini bildiğine inanıyorum. Bu nedenle, Maine'e taşındığımda yapmayı planladığım şeyi yapıyorum, sadece buna odaklanıyorum.

Senin veya annemin dikkatimi dağıttığını söyleyerek seni incitmek veya kırmak istemem, ancak şu anda Olympia ve Auden'in yanı sıra benim de öncelikli olduğumuz konusunda hepimiz hemfikirizdir.

Sana burada olduğumu ve güvende olduğumu temin etmek isterim. Ev, düşündüğümden daha da harika. İnsanlarla tanıştım ve arkadaşlar edindim. Gönüllü olarak çalışıyorum. Yol çok engebeli olsa da, yerleşiyorum ve burada mutluluğu bulacağımı umuyorum... Auden ve Olympia ile birlikte.

Bunu daha önce sizinle paylaşmadığım için içtenlikle özür dilerim. Eminim endişelenmişsinizdir ve size bu duyguları yaşattığım için çok üzgünüm. Ancak, yapmam gereken işler tüm dikkatimi gerektirdiği için, sizden haber almakta gecikmeler olabileceğini şimdi paylaşmalıyım.

tüm dikkatimi gerektiriyor. Senden haber almadan önce bu kadar uzun süre geçmemesi için elimden geleni yapacağım.

Senden ve annemden e-posta ile haber almak beni çok mutlu eder.

Mümkün olduğunca çabuk cevap vermeye çalışacağım.

Sana sevgilerimi ilet, lütfen anneme de ilet.

-Amelia

Göndermeden önce sadece yazım hataları için bir kez okudum.

Babamın benimle iletişime geçip sözlü olarak azarlamasını engelleyeceğine dair hiçbir umudum yoktu, ama umurumda değildi. Umursamamanın ötesindeydim. Yenilgiye uğramaktan bıkmıştım. Kendimi olduğumdan daha az hissetmeye izin vermekten bıkmıştım. Başkalarının benden olmasını istediği kişi olmak ve kendim olamamaktan bıkmıştım.

Bu yüzden kız evlatlık görevimi yaptım.

Babam bu mesajı okuyup benim ihtiyacımı anlayamayıp, bunun yerine benden kendi ihtiyacını talep ederse, gidip göle atlayabilirdi.

Bilgisayarımı kapattım, mutfığa geri döndüm, bir şişe şarap açtım, yeni aldığım zarif kadehlerimden birine bir bardak doldurdum ve tereyağı gibi yumuşak deriden yapılmış koltuğuma doğru yürüdüm.

Işığı açtım.

Sahip olduğumu bilmediğim büyük bir cesaret rezervini tükettikten sonra, koltuğuma kıvrılıp Robin'i aramadım.

Kardeşimi aradım.

Bu doğru olan şeydi.

İkimiz de ebeveynlerimizden şikayet ettik, Conrad, ve ona çocuklarımın davranışlarından ve Alyssa ile Mickey'nin Conrad ve Martine hakkında söylediklerinden bahsettim.

Tüm bu konularda, sonuna kadar destekleyici olan ağabeyim şiddetle aynı fikirdeydi.

Ne yazık ki, çocuklarıma çok kızmıştı, ama belki de o (ve ben) kızmalıydık.

Sonunda, tam da ihtiyacım olan şey

buydu. Telefonu kapattık ve ben

gülümseyerek bunu yaptım.

Hayatım boyunca kendimi dövülmeye izin verdim, hatta bunun için gerekli olan mühimmatı bile verdim.

O anda, zarif ayakkabılarım ve güzel elbisemle, enfes şarap kadehimle sandalyemde kıvrılmıştım ve kendimle ilgili başka bir karar daha verdim.

Bu boktan durum sona erecekti.

Tamamen.

Dokuzuncu Bölüm

Güzel Elbise

"Bardaki beyefendiden... sana," dedi barmen.

Ona baktım, sonra önüme koyduğu taze cosmopolitan'a baktım, sonra da barın sonunda, şakaklarında biraz gri olan, bana gülümseyen mavi gözlü çekici sarışın adama baktım.

"Vay canına," dedi Alyssa, Breeze Point adlı bir kasabada, saygın bir barı olan güzel bir restoranda taburede otururken.

"Harika," diye mırıldandı diğer tarafında oturan Josie.

Alyssa'nın deyimiyle "trolling" yapıyorduk, ya da Josie'nin deyimiyle "bir şeyler olabileceği ihtimaliyle kızlar gecesi" yapıyorduk.

Ben de bunu ikinci seçenek olarak düşünmeye karar verdim ve aynı zamanda dışarı çıkmak için giydiğim kıyafetlerden birini giyme fırsatı olarak gördüm.

Ama o anda, bir şeyler olma ihtimali gerçekleştiğinde, ne yapacağımı bilemedim. Uzun zamandır bir erkek bana içki ısmarlamamıştı, o yüzden ısmarladıklarında ne yapacağımı unutmuştum.

Elimdeki içki bitmek üzereydi, onu dudaklarıma götürdüm, bitirdim ve parmaklarımı yeni içkinin bardağının sapına koydum, gözlerimi tekrar adama çevirdim.

Gülümsedim.

O da bana gülümsedi.

"Çok havalı," dedi Alyssa onaylayarak.

"Aferin," Josie de aynısını yaptı.

Josie'ye baktım ve "Bunu sadece ikinizin parmaklarında kocaman taşlar olduğu için gönderdi" dedim.

Öyleydi. Josie'ninki Alyssa'ninkinden oldukça büyük olsa da, her iki yüzük de bu iki kadının t-a-k-ı-l-ı-d-ı-ğ-ı, *alınmış* olduğunu veren kişinin niyetini açıkça ortaya koyuyordu.

Ve ikisi de benden çok daha çekiciydi, ikisi de uzun boylu, ikisi de sarışın ve ikisi de muhteşemdi.

"Bir daha böyle saçma sapan şeyler söylersen, sana akıl vermek için tokat atarım, buna şüphe yok," diye mırıldandı Alyssa.

Ona baktım, gözlerini bana dikmiş, ama ben bundan şüphe ediyordum.

Alyssa asla böyle bir şey yapmazdı. Gerekirse defalarca tehdit ederdi, ama asla yapmazdı.

"Sen çok seksisin," diye devam etti.

"Ben uzun boylu, iri yapılı bir sarışın değilim," diye belirttim.

"Hayır, sen minyon, güzel bir esmersin, büyük göğüslerin, harika bacakların ve harika bir popon var, birkaç çocuk doğurmuş olsan da ve geri kalanın hala çok zayıf olsa da," diye karşılık verdi. "Şimdi sus yoksa Breeze Point'te kavga çıkarırım, burası ne kadar lüks olursa olsun umurumda değil."

"O haklı, biliyorsun," dedi Josie ve ben ona baktım. "Seksi olmanın birçok çeşidi vardır."

Josie'nin nadiren kullandığı bir argo kelime kullanması beni güldürdü.

"Şimdi o içkiyi al, kardeşim, ve o harika kıcını o seksi erkeğin yanına götür," diye emretti Alyssa.

Şaşkınlıkla ona baktım.

"Ben mi ona gideyim?"

diye sordum.

"O sana açıkça söyledi," diye cevapladı. "Arkadaşların da yanında. Onu buraya gelip arkadaşlarının önünde açıkça söylemesine neden olma. Kendini ortaya koyması zaten yeterince zor, güzel bir kadına içki ısmarlamak, kendini bir felakete hazırlamak, o yakışıklı ama sen de bir o kadar güzelsin. İşleri daha da zorlaştırma."

Onun demek istediğini anladım (her ne kadar "tek ben" kısmına tamamen katılmasam da) ama bu durum hoşuma gitmedi.

Ve bunun hoşuma gitmemesinin sebebinin ben olduğumu fark ettim. Ben açgözlüydüm.

Hepsini istiyordum.

Kendine güvenen, bunu açıkça göstermeyen ama *açıkça gösteren* bir erkek istiyordum. Bana bakıp benden o kadar etkilenmiş ki, benim için kendini ortaya koyan bir erkek istiyordum. Arkadaşlarımın yanına gelip bana ne kadar istediğini gösterme şansını değerlendirdi. Beni o kadar çok istediğini gösterecek, benimle bir şans elde etmek için her şeyi yapacak bir erkek istiyordum.

Bana içki ısmarlardı.

Bana doğru yürür ve benimle konuşurdu.

Komşum olduğu için "yaşadığı yere pislemek" gibi bir düşünceye kapılmayacaktı. Bunun yerine, beni o kadar çok isteyecekti ki, benimle birlikte olma şansı için tüm ihtiyatını bir kenara bırakacaktı.

Benim istediğim buydu.

Ve ya bunu elde edecektim ya da hiçbir şey almayacaktım.

Şok edici bir şekilde, büyük evimde çoğunlukla kendime eşlik ederek yalnız kalmaktan rahatsız değildim. Artık yalnız olmadığım için, herhangi biriyle yetinip

daha az yalnız hissetmek için.

Sadece yalnızdım.

Ve bununla bir sorunum yoktu.

"Beni istiyorsa," diye mırıldandım, bana aldığı içkiyi dudaklarıma götürdüm ve bir yudum almadan önce, "Gelip beni alabilir," diye bitirdim.

"Peki, kapıları kapat, bebeğim, çünkü o geliyor," diye Alyssa yüksek sesle fısıldadı.

Vücudum dondu.

"Bayanlar," dedi yumuşak bir erkek sesi.

Bir yudum aldım, neyse ki boğulmadım, ve taburemin üzerinde döndüm.

O tam oradaydı, bana gülümsüyordu, sonra arkama baktı. "Bu diğer bayanlara birer içki getirirseniz ve benim hesabıma yazarsanız." Barmenle bana baktı. "Sizinle özel olarak tanışmak için bir dakika yalnız kalmak istiyorum."

Elini bana doğru uzattı.

Mickey'inki kadar güzel olmasa da yine de yakışıklı olan mavi gözlerine baktım.

Sonra Mickey'inki kadar güçlü olmayan ve hiç de pürüzlü olmayan, ama yine de güzel bir el olan eline baktım.

Ve kendi isteğimle, elim kalktı ve parmaklarım onun parmaklarını kavradı.

O da benim parmaklarımı kavradı ve tabureden kalkmama yardım etti.

O benim elimi tutarken, içkimi de yanıma alıp beni oturduğu yere geri götürdü.

Yürürken, omzumun üzerinden Josie'nin gülümsediğini ve Alyssa'nın "Git onu yakala, kaplan" diye fısıldadığını gördüm.

Onlara gülümsedim ve kendimi uzaklaştırmasına izin verdim. Adı Bradley'di.

* * *

Telefonum ve kapı zilim çalıyordu.

Telefonu aldım, numaranın bilinmeyen ama yerel bir numara olduğunu gördüm ve birçok şey oluyordu ve arama bunlardan herhangi biriyle ilgili olabileceğinden, kapıya koşarken telefonu açtım.

"Alo?"

"Amy?"

Mickey

değil.

Boston.

Kahretsin.

Randevumuzdan bu yana üç gün
geçmişti. Oyuncu hamlesi.
Sıkıcı.

"Boston," dedim, kapının kilidini açıp, boya lekeli beyaz tulum giymiş bir adamın karşısına çıktım. Ona bir dakika işaret parmağımı kaldırdım, sonra tüm elimi çevirip geri çekildim ve onu içeri davet ettim. O içeri girdi ve ben konuşmaya devam ettim, "Çok üzgünüm, ama şu anda bir işim var ve beni bekleyen biri var."

"Çok yazık, ama yarın akşam boş olduğunu bana söyleyecek vaktin var mı?" diye sordu.

Boştum.

"Üzgünüm, yok," diye yalan söyledim.

"Cuma günü şehir dışındayım ve birkaç hafta yokum." Harika bir haber.

"Oh" dedim, ama pek ikna olmamıştım. "Dışarıdayken seni ararım." Hiç de harika bir haber değildi.

"Birkaç işim var, çok meşgul olacağım," dedim, ve bu doğruduydu.

"Bir zaman buluruz, Amy."

Tanrım, ona bana Amy demesini söylememiş olmayı gerçekten *çok* istedim. Ayrıca onun ipucumu anlamasını da istedim.

"Tamam," dedim dalgın bir şekilde. "Gerçekten gitmem gerek." "Sonra konuşuruz."

"Tamam."

"Hoşça kal, Amy."

"Hoşça kal, Boston," diye mırıldandım, sonra telefonu kapattım ve milyonlarca dolarlık devasa evimi boyamak için bana makul bir fiyat teklifi vereceğini umduğum boyacıya baktım.

Ve gülümsedim.

* * *

Randevumuzdan sonra, evimin ön kapısında Bradley adında yakışıklı bir sarışınla öpüşüyordum.

Sıkıcı biri değildi. Aslında oldukça hoş, çok dikkatli ve beni güzel bir yere yemeğe götürecek kadar varlıklıydı. Çok güzel bir şarap sipariş etti, ama tüm bunları bana dayatmadı.

Bu yüzden onun beni öpmesini istedim.

Nane tadı yoktu.

Çikolata (tatlısı) ve sıcaklık tadı vardı ve bu, aşırı güçlü olmayan ama odunsu kokulu kolonyasıyla birleşince hoşuma gitti.

Ayrıca kısa bir öpücükle yetinmedi.

Yavaş başladı ama hoşuma gittiğini ve bunu gösterdiğimde, daha fazlasını istedi.

Dillerimiz birbirine değdi ve ben ona sarıldım, kendimi tamamen kaptırdım.

Kapatılmış göz kapaklarımın arkasındaki karanlık, loş bir ışıkla delinene ve odaklanmamı kaybedene kadar böyle devam ettim.

Bradley bunu geri getirdi.

Ama uzaktan gelen, yanlış anlaşılmayacak bir ses beni o andan koparınca, Bradley'nin dudaklarından dudaklarımı ayırdım.

Omzunun üzerinden Mickey'nin garaj kapısının açıldığını ve siyah Ford Expedition'ının garaja girdiğini gördüm.

"Amelia?" diye seslendi Bradley ve ben ona baktım.

"Belki de bu gecelik bu kadar yeter," diye fısıldadım.

Hâlâ beni saran kolları, hoş ve güçlü hissettiren kolları, refleks olarak bana sıkıca sarıldı ama başını salladı.

"Yarın akşam için planın ne?" diye sordu.

Durumum şöyleydi: Junior ve Alyssa bir randevu gecesi istiyorlardı, aynı şekilde genellikle çocuklara ihtiyaç duyduklarında onlara bakan en büyük kızları Sofie de öyle. Ama şimdi Boston'a üniversiteye başlamak üzere olan bir erkek arkadaşı vardı, bu yüzden Conner'la geçirebileceği tüm zamanı geçirmek istiyordu.

Bu nedenle, Alyssa'ya gelip çocuklara bakacağımı söyledim ve o, çölde kendini sürükleyen bir adamın bir vaha su kaynağına ulaşmış gibi sevinçle kabul etti.

"Yarın akşam bir arkadaşımın çocuklarına bakacağım. Sonraki akşam?" diye sordum.

"İşim var," diye hayal kırıklığıyla mırıldandı. Sonra bana bir kez daha sarıldı.

"Ararım."

Ona gülümsedim, kollarım hala omuzlarına dolanmış halde.

"Bu iyi olur," dedim yumuşak bir sesle.

Gözleri ağzıma kaydı, sonra dudakları oraya indi.

Tekrar öpüşmedik ama öpücüğümüz ateşli ve yoğun, sadece kısaydı, sonra bana hızlıca bir öpücük kondurdu, seksi bir gülümsemeyle (gerçekten de seksi bir gülümsemeydi)

iyi geceler dedi ve bordo renkli Infinity'sine doğru yürüdü.

Bir süre onun gidişini izledim, sonra içeri girdim, kapıları kapatıp kilitledim.

Mutfağa gidip ışıkları kapattım, sonra telefonumu çıkardım ve son aramamda cevap vermediğinden beri ara sıra yaptığım şeyi yaptım.

Robin'e *"Hey, bir şeyler oluyor ve sana anlatacak çok şey var. Cevap vermiyorsun, bu da beni endişelendiriyor. Arayabileceğim uygun bir zamanı söyle, seni arayayım. Seni seviyorum!"* diye mesaj attım.

Yatmaya hazırlandım, biraz hayalperest bir şekilde, çünkü Bradley biraz hayalperestti ve benden hoşlandığı belliydi, ama yatmaya hazır olduğumda, Robin'in yine cevap yazmadığını fark ettim.

Sonunda olgunlaşmış biri olarak onu aradım. Sesli mesaja düştüm ve mesaj bıraktım.

"Tamam, şimdi gerçekten endişelendim. Tatlım, konuşmamız lazım. Sana açıklamam gereken bazı şeyler var. Lütfen beni ara."

Bir kitap aldım ve yumuşak deri koltuğuma oturdum ama okumadım ve yavaş yavaş tüm hayal gücümü kaybettim.

Çünkü arkadaşım benimle iletişime geçmedi.

* * *

Ertesi sabah Dove House'a koşarken, telefonumun bir mesaj geldiğini duydum.

Ön kapıyı açarken telefonu çıkardım ve resepsiyondaki Ruth'a baktım.

El sallayıp "Merhaba" dedim, o da bana gülümsedi ve "Günaydın Amelia" diyerek kapıyı açtı.

Yaşlıları kilitleyen yan kapıyı iterek açtım ve telefonuma bakarak içeri girdim.

Arkamda kapının kapandığını duyunca birden durdum.

Ateşli bir şekilde parmağımı ekranın üzerinde gezdirerek mesajın tamamını okudum.

Garaj kapısını açan kumandayı aldım, Auden mesaj atmıştı. Notunda yazdığı gibi, garaja park edeceğim. Aldığımı bilmen gerektiğini düşündüm.

Hepsi bu

kadardı.

Hayır, sonra

görüştürüz.

Hayır, hoşça kal anne.

Hayır, seni seviyorum.

Umurumda değildi. Kabul ederdim.

Gülümseyerek yürümeye devam ettim, tam o sırada "*Nazi!*" diye bir çığlık duydum. Sağıma baktım ve Bayan McMurphy'nin salonunda oturmuş bana öfkeyle baktığını gördüm, eli başının üzerinde yumruk şeklinde ve yukarı doğru kaldırılmış, dili dışarıda, asılarak ölüm işareti yapıyordu.

"Günaydın, Bayan McMurphy," diye seslendim.

Bana parmağını doğrulttu. "Gözüm üzerinde."

Gülümsemeye devam ettim ama uzaklaştım ve kıkırdamaya başladım. Çünkü Bayan McMurphy benim Nazi olduğumu düşünebilirdi.

Ama yine de mutluydum.

* * * *

Yatak odamda, bir gecelik çanta hazırlarken, boya kokusundan ölmek için çabalarırken telefonum çaldı.

Alyssa'dan geldiğini düşündüm, çünkü kocasıyla *çok* güzel bir randevu gecesi geçirdiğini söylemişti. Randevu, bir motel odasında bir şişe burbon ve bir şişe çikolata sosuyla başlamış ve bitmişti, bu yüzden bunu tekrarlamak istiyordu.

Yakında.

Ancak, o zamanı onun çocuklarıyla geçirmiştım, çocuklar harikaydı ama çok yaramazlardı ve beni bitkin düşürmüşlerdi.

İyi bir arkadaş olmak istiyordum. Onun çocuklarıyla birlikte olmayı seviyordum. Ama bunu ölçülü yapmam gerekiyordu, yoksa çocukları beni öldürebilirdi.

Ekranımda bilinmeyen bir numara gördüm, ama yerel ve belli belirsiz tanıdık bir numaraydı, bu yüzden telefonu açtım, umarım boyacılar Cliff Blue'yu boyama projesinin bir hafta değil iki hafta süreceğini söylemek için aramamışlardır.

O gün yatak odamı boyamışlardı, duvarları zarif mavi vurgulu duvarla güzel bir güvercin grisi rengine boyamışlardı. Bu yüzden eşyalarımı topluyordum. Orada uyuyamazdım, çocuklarımda odalarında uyumak istemiyordum ve misafir odası da boyacılar ertesi gün oraya geçecekleri için darmadağın olmuştu. Oturma odası önceki gün boyanmıştı ve hala kokuyordu, bu yüzden kanepede kullanılamaz durumdaydı.

Bu yüzden en az bir geceyi Spears'ların Lavender House'unda geçirecektim.

Telefonu açtım ve "Alo" dedim.

"Amy," dedi Mickey sertçe.

Onun ses tonuna hemen tepki verdim ve "Konuşmadığınızı sanıyordum" dedim.

"Konuşmuyoruz. Sorun şu ki, çocuklarım konuşmadığınızı bilmiyor ve Ash sana yemeni istediği bir tarif var. Yarın akşam yemeğine gelmeni istiyor."

Felaket.

Kaçınılması gereken bir felaket.

Bunu önlemek için, "Sanırım, seninle benim açıkça anlaşılamadığımız gerçeği, çocuklarını bundan korumak zorunda olduğun anlamına geliyor" dedim.

"Bence, artık büyüdüğüne göre, beni sevdiğini gösteren davranışlarda bulunacak kadar yetişkin olabilirsin, böylece seni seven çocuklarım seni evimize davet edebilir, kızım sana yemek pişirebilir ve oğlum sana bol bol konuşabilir," diye cevap verdi.

Onun haklı olması sinir bozucuydu.

"Peki," dedim sertçe.

"Tamam," dedi kısa bir şekilde. "Saat kaç?" diye sordum. "Altı," diye cevapladı.

"Harika," diye tısladım.

"Mükemmel," diye homurdandı.

Bunun üzerine telefonu yüzüme kapattı.

Ve bununla birlikte, kafam patladı ve parmağım ekranın üzerinde hareket etti, sadece Mickey Donovan'ın beni bir daha gafil avlamaması için onun numarasını kaydetmekle kalmadım, aynı zamanda onun numarasını tuşlayıp onu geri arayabilmek için de.

Ki öyle de yaptım.

"Ne?" diye kısa bir selam verdi.

"Bana telefonu yüzüme kapatan insanları sevmem," dedim sertçe.

"Not aldım," dedi, benimle konuşurken bu sesi çıkarmak zorunda kalmamayı dilediğini belli eden bir homurtuyla.

"Ayrıca bir şey getirmemi ister misin bilmek istiyorum," dedim. "Ne yaparsan yap umurumda değil. Keyfine bak," dedi. İnanılmazdı!

"Çok hoş," diye mırıldandım.

"Bir Ford'um ve belime alet kemeri takmam gereken bir işim var, Amy. Çekicilik benim yapımda yok. Infinity'si ve kötü tavırları olan bir adam değil, yani aile mahallesindeki bir evin ön merdiveninde bir kadınla öpüşen bir adam."

Bradley'i ve beni görmüştü.

Gözlerimin kısıldığını hissettim. "Beni gözetliyorsun."

"Amelia, *ön kapının önünde* sevişiyordun," diye kısa ve öz bir cevap verdi. "Görmek zor değildi."

"Bakma," diye karşılık verdim.

"O pislği içeri götür," diye karşılık verdi. "Götüreğim, Mickey," diye tersledim.

"Harika," diye tıkırdadı, sanki hiç de harika bulmamış gibi. Sonra devam etti, "Madem bu sevgi dolu sohbeti yapıyoruz, lütfen bana bu gece o evde uyumayacağını söyle."

Bu beni şaşırttı, ben de "Anlamadım?" diye sordum.

"Öyle, ama öyle olmayacak," diye bilgilendirdi beni. "Buraya gelip benim yatağında uyuyacaksın."

Kalbim bir an durdu ve dizlerim titredi.

"Ben kanepede uyuyacağım," diye devam etti. "Ama sen boya kokusu içinde uyumayacaksın. O bok seni mahveder."

Tanrım, şimdi de o huysuz, otoriter tatlılığıyla davranıyordu.

"Lavender House'a gidiyorum," diye onu ikna ettim.

"İyi. Şimdi, hazırlık için ne yapman gerekiyorsa yap, ama ben kapatıyorum."

Şimdi tam bir pislük gibi davranıyordu.

"Aptal olma, Mickey," diye bağırdım.

"Bana tatlı davranırsan, bebeğim, karşılığını alırsın," diye alçak sesle, öfkeyle karşılık verdi ve bu sinir bozucu ama tartışmasız bir şekilde aşırı seksi bir şeydi, bu da benim deli *olduğum* ihtimalini akla getiriyordu. "Bitirmeme hazır mısın?" diye sordu.

"Beş dakika önce hazırdım."

"Hoşça kal, Amy."

"Hoşça kal, Mickey."

Telefonu kapattı.

Telefonumu yatağa attım ve yorgan kılıfımın üzerinde zıpladı. Yorgan kılıfı, yumuşak gri, porselen mavisi, hafif boz kahverengi ve soluk elma yeşili renklerinde ince çiçek desenleriyle süslenmişti.

Aklımda Mickey'nin uzun, iri ve sert vücudunun o nevresime dolandığı görüntüler canlandı ve "*Arrrrrrgh!*" diye bağırarak banyoya gidip tuvalet malzemelerimi aldım.

* * *

"Bayan McMurphy harika birine benziyor," dedi Cillian heyecanla.

Ertesi gece, Mickey'nin yemek odasındaki masada oturuyordum. Bu masayı son ziyaretimde görmemiştim çünkü

ve bana tam bir tur sunulmamıştı.

Bu yemek masası, uzun, çiftlik masasıydı ve merdiven sırtlı sandalyeleri, kabarık ama düzgün kesilmiş lacivert minderleri vardı ve Aisling tarafından akşam yemeği partisi için hazırlanmıştı.

Bu, bir ailenin oturduğu bir aile masasıydı.

Bu masayı sevdim. Mickey ile ben, benim geldiğim andan o ana kadar neredeyse hiç konuşmamış olsak da, Aisling'in lezzetli sarı kekini, üzerinde kalın bir tabaka lezzetli çikolatalı tereyağı kreması olan kekini bitirirken bile bu masayı sevdim. Bu, Coca-Cola ile marine edilmiş jambon ve ustaca baharatlanmış sote patateslerden oluşan lezzetli yemeğimizi bitirdikten sonraydı.

Yemekler mükemmeldi, ama ben bir ailenin yanındaydım ve bu hoşuma gitmişti.

Bu sefer söyleyeceklerim vardı, Cillian ile sohbeti sürdürdüm, Dove House'daki insanları anlatarak üzerime düşeni yaptım, Cillian da çok sevindi.

Mickey çoğunlukla sessiz ve kesinlikle düşüncelere dalmış bir şekilde başucunda oturuyordu, Aisling onun sağında, Cillian onun sağında, sekiz kişilik uzun masada, ama ben maalesef Mickey'nin solunda oturuyordum, bu da rahat hissetmek için çok yakın olduğum anlamına geliyordu.

Yemek boyunca, onu görmezden gelmeye çalışırken, aynı zamanda görmezden gelmiyormuş gibi görünmeye çalıştım.

Bu zordu. Her zamanki gibi yakışıklıydı ve yine kolları kıvrılmış koyu mavi, hafif pamuklu bir gömlek giyiyordu. Bu gömlek, gözlerine harika bir etki yapıyordu.

Ayrıca, yıpranmış ama eskimemiş bir kot pantolon giyiyordu ve bu pantolon, önü, arkası ve uzun bacaklarına öyle yakışıyordu ki, keşke görmemiş olsaydım diyorum, çünkü bu görüntü uygunsuz zamanlarda, yani *sürekli olarak* aklıma geliyordu.

O oturmuş olduğu için kot pantolonunu göremediğim için bu durum daha az zor hale geldi.

Sonra Aisling'in Aisling gibi davrandığını fark edince daha da kolaylaştı; sessiz, biraz utangaç, şefkatli, ailesine bakan, ama daha çok ilk ikisi gibi.

Bunun nedeninin, Mickey ile benim konuşmadığımızı fark etmeyecek 11 yaşındaki bir erkek çocuk değil, bunu fark edecek 14 yaşındaki bir kız çocuğu olması olduğunu düşündüm.

Ve onun bunu fark etmediğini ve bunun onu rahatsız ettiğini fark ettim.

Beni rahatsız eden şey, bunun daha fazlası olduğunu hissetmemdi. Daha derin bir şey. Sadece Aisling ile ilgili olan ve Mickey ile benimle hiçbir ilgisi olmayan bir şey.

Belki de annesiyle ilgili bir şey.

"O harika bir kız," dedim Cillian'a katılarak, aynı zamanda Aisling'i izlemeye çalışarak, bunu yapıyormuş gibi görünmemeye çalışarak, koltuğumu geriye kaydırıp bacaklarımı yana doğru çaprazladım. "Ama seninle tanışırsa, umarım seni Nazi sanmaz."

"Ben de," diye cevapladı Cillian. "Belki Dove House'a seninle gittiğimizde, yanlış bir fikre kapılmaması için müttefik asker gibi giyinirim."

Bu beni eğlendirdi ama aynı zamanda endişelendirdi çünkü "seninle Dove House'a gittiğimizde" demişti.

Bu konuyu açmak üzereydim ki, bu durum için fazla hoş bir şeyin bacaklarımın üzerinde kayıp gittiğini hissettim ve bunu, zihnimde Mickey'nin kot pantolonlu halini canlandırdıktan sonra hissettim.

Bacaklarıma baktım, sonra Mickey'e.

O sandalyesinde arkasına yaslanmış, bir eli kucığında, dirseği koltuğun koluna dayalı, çenesi kıvrılmış parmaklarının arkasına yaslanmış, gözleri bacaklarımda.

Hayır, tüm *dikkati* bacaklarıma odaklanmıştı. Tamamen.

Sıradan, ince askılı, kahverengi yüksek topuklu sandaletler giymiştim ve bunlarla birlikte, koyu pembe zemin üzerine ince kadınsı desenli, dökümlü ipek bir gömlek elbise giyiyordum. Elbisenin bel kısmında aynı malzemeden bir kemer vardı, önü düğmeli (ve yakasız yakamda sadece birkaç düğmeyi açmışım) ve uzun kolluydu. Ancak eteğin yan dikişleri dalgalıydı ve dizimin üstüne kadar geliyordu.

Oturduğumda, etek önemli ölçüde yukarı çıkıyordu.

Bu yüzden bacaklarımı yana doğru, Mickey'e doğru çevirip çaprazladığımda, uyluklarımdan büyük bir kısmı görünür hale geliyordu.

Yanaklarımdan ve açıkçası başka yerlerimin de hafifçe kızardığını hissettim ve Mickey'e bakarken, bacaklarımı masanın altına saklama dürtüsüne direnirken aynı zamanda şaşkınlıkla mücadele ettim.

Neden bacaklarıma bakıyordu?

"Peki, ne zaman gidebiliriz?"

Bu soru dikkatimi çekti ve Cillian'a baktım. "Nereye gideceğiz, tatlım?"

"Seninle Dove House'a," diye açıkladı.

Gözlerimi kırptım.

"Bu harika olur," dedi Aisling sessizce. "Eminim yardıma ihtiyaçları vardır. Okul başlamadan bir gün önce, babam isteyken gidebiliriz."

"Ben..."

Cillian sözümü keserek, "Yaşlıların kusmuğunu temizlemeyeceğim," dedi.

Aisling kardeşine baktı. "Temizlemek zorunda kalmayacaksın. Onlarla dama falan oynayabilirsin."

"Yaşlıları dama oyununda yenemem," diye cevapladı. "Bu çok acımasızca olur ve ben dama ustasıyım."

"O zaman kötü olduğun bir şey oyna," diye cevapladı Aisling.

"Dostum, ben *hiçbir şeyde* kötü değilim," diye karşılık verdi Cillian, küstah ve kibirli bir gülümsemeyle.

"Neden gitmek istiyorsun?" diye sordu Aisling.

"Çünkü Amy *harika bir kız* ve yaşlı bir kadının bana bağırmasını istiyorum," diye cevapladı Cillian.

Aisling, bakması kolay olmayan bir yüz ifadesi yaptı.

Ama bunun nedenini anlayamadan, yüzünü düzeltti ve "Bu hiç hoş değil, Cill. Yaşlı olduğu için kafası iyi değil. İnsanlarla dalga geçmek için huzurevine gitmemelisin," diye azarladı.

Cillian dehşetle geri çekildi. "*Onunla dalga geçmeyeceğim*. Herkesin ona deliymiş gibi baktığını düşünüyorum. Bana bağırıp Nazi diyor, ben de onların yaptığı gibi aptalca yürüyüş yapıp ona deli olmadığını hissettireceğim."

Bu tuhaftı, ama tuhaf bir şekilde tatlıydı.

"Amy ile git, Amy'ye yardım et," diye Mickey konuşmaya katıldı, sesi babacan bir otoriteyle doluydu. "Oradaki insanlarla dama oynamanı istiyor, dama oyna... ve kaybet. Ya da bulaşıkları yıka. Ya da ne isterse yap."

Olamaz, bu olamazdı.

Mickey'nin çocuklarını seviyordum. Onlarla birlikte olmayı seviyordum. Onların masasında oturup sohbet etmeyi ve yemek yemeyi seviyordum. Mickey ile anlaşamasam da, bir ailenin parçası olmak hoşuma gidiyordu.

Ama sonuçta Mickey ile anlaşamıyorduk, bu yüzden Aisling'i rahatsız etmemek ve sonunda Cillian'a da ulaşmaması için birlikte yaptığımız aktiviteleri azaltmalıydık.

Giderek daha fazla uydurmamalıydık.

"Sadece belirtmek için, benim arabam iki koltuklu," dedim onlara ve Mickey'e baktım. "Onları oraya götüremem."

"Ben götürürüm," dedi bana.

"Onları geri getiremem," diye cevap verdim çaresizce. "Onları ben alırım," dedi sakın bir şekilde.

Ona sert bir bakış attım.

Ağzıma baktı ve dudakları sıkılaştı.

"Harika!" diye bağırdı Cillian ve ben kendimi zorlayarak Mickey'nin oğluna bakmaya başladım. "Ne zaman gidebiliriz? Yarın mı?"

Söylemem gereken sonraki sözlerin beni öldürebileceğini biliyordum.

"Dela'ya geleceğinizi söylemem gerek. O burayı yönetiyor. Onunla konuşayım, eğer sorun olmazsa babanızı ararım ve okula dönmeden önce bir gün belirleriz."

"Harika!" diye bağırdı Cillian.

"Evet, Amy, bu harika olur," dedi Aisling yumuşak bir sesle, dudaklarında küçük bir gülümsemeyle.

Onun gülümsemesini gördüm ve anladım ki, babasına katlanmak zorunda kalacaktım.

"O telefonu sabırsızlıkla bekliyorum," diye mırıldandı Mickey, ama onun ne demek istediğini benden başka kimse anlamadı.

Bacağını tekmelemek için bacaklarımı hareket ettirdim. Vücudu sarsıldı ve bakışları bana çevrildi.

Ona umarım kötü bir bakış attım.

O bunu kabul etti, gözlerinin arkasında bir şey değişti ve bana sırıttı.

Aptal.

Gözlerimi kaçırdım.

"Bir parça daha kek alabilir miyim, baba?" diye sordu Cillian.

Mickey oğluna cevap verdi: "Tabii, evlat."

Babası ile benim aramda bakışan Aisling'e baktım. Yakalandığını anlayınca gözlerini tabağına çevirdi.

"Akşam yemeği harikaydı, tatlım," dedim ona yumuşak bir sesle.

Kısa bir süre bana baktı ve "Teşekkürler, Amy" diye mırıldandı.

Onun bu hareketini izledim ve evet, Aisling Donovan'da beni rahatsız eden bir şey olduğunu düşündüm.

Cillian ekstra kekini aldı, herkes masayı temizledi ve Mickey çocuklarına bulaşıkları yıkamalarını söylerken ben de gitme vaktinin geldiğini açıkladım.

Çocuklar bana veda etti ve ne yazık ki Mickey beni kapısına kadar geçirmeyi kabul etti.

"Oraya kendim gidebilirim," diye fısıldadım yolda. "Sen de benimle gelebilirsin," diye fısıldadı o da.

Sessiz kaldım.

Kapıya vardık ve durdum, hatamı hemen fark ettim, çünkü ön tarafta değil, yan tarafta durmalıyım ya da lanet kapıyı kendim çabucak açmalıyım.

Mickey'nin karakteristik olarak kontrolü ele alacağını bildiğimden (bunun centilmenlik olduğunu düşünmeyi reddettim), Mickey'nin sert göğsünü ve sırtımda hissettiğim hoş sıcaklığını, kapıyı açmak için arkamdan uzanırken hissetmeyecektim.

Hatamı daha da ileri götürerek, kapı önümde açıldığında, ona doğru geri çekilmek zorunda kaldım, ama o kaba bir şekilde yolumdan çekilip bana yer açmadı.

Kapı açıldığında kaçtım.

Mickey'e "Güzel elbise, Amy" diye fısıldayarak bunu yaptım. Ona dönüp sessizce "Aptal olma" diye tısladım.

Gözleri karardı. "Tanrım, bebeğim, bu çok güzel bir elbise. Sorunun ne?"

"Özür dilerim, *bana* nazik mi davranıyordun?" diye sordum alaycı bir şekilde.

"Evet, ama şimdi hatamı anladım, özür dilerim, bir daha olmayacak," diye kısa bir cevap verdi.

Kalbim nedense göğsümde çarpıyordu, belki de o bana nazik davranıyordu ve ben davranmamıştım ve kendimi aptal ve önemsiz hissediyordum.

Ama bunu durduramadım, itibarımı korumak için saçımı sallayarak, "Bir daha olmasın," diye emrettim.

"Belki de Stone ile çıkmalısın," diye mırıldandı. "Cennette eşleştirilmiş bir çift." Bunu söylediğine inanamıyordum.

"Bu çok kötü bir laf," diye tersledim.

"Gördüğümü söylüyorum," dedi.

Bu beni *daha* da kızdırdı.

Ona doğru eğilecek kadar sinirlendim. "Beni böyle yapan *senin kötülüğün*."

Boynunu eğip yüzüme yaklaştı.

"Sana 'güzel elbise' dedim," diye kesti. "Çünkü *güzel* bir *elbise*. Sana yakışıyor. Eğer bu kötü bir şeyse, kesinlikle kafanda bir tahtan eksik ve bir erkeğin sana nasıl davranması gerektiğini bilmiyorsun. Siktir, sen pislikten hoşlanıyorsun, eski sevgilinin sana yaptıklarını gördükten sonra

eski sevgilinin sana yaptıklarını gördükten sonra, Infinity'nin dilini ağzına sokmak için ne yapması gerektiğini merak ediyorum. Ne? Sana fahişe gibi görüldüğünü mü söyledi?"

"Bradley'i seninle tartışmayacağım," diye soğukkanlılıkla karşılık verdim.

O geriye yaslandı, kaşlarını k a l d ı r d ı ve inanamayan bir şekilde sordu, "*Bradley mi?*"

"Evet. *Bradley*," diye cevap verdim.

"Yani, sana tam adını söyletiyor mu?" diye ısrar etti. "Tam adımı ne?" diye sordum.

"Bradley. Brad değil," diye sabırsızca açıkladı.

"Evet, hepsi. Bradley'i tercih ediyor," diye onayladım.

Başımın üzerinden bakıp tiksinti dolu bir nefes verdi.

"*Bu* bir isim, Mickey," dedim ve gözleri tekrar bana döndü. "Bu bir pislik için bir isim, Amy."

Tamam, yeter.

"Bitti mi?" diye sordum.

"Muhtemelen telefonun çalana kadar, evet," diye cevapladı.

"Harika çocuklarınla akşamının geri kalanının tadını çıkar, onların senin soyundan nasıl çıktıklarını hiç anlamıyorum," dedim ona.

"Sen de büyük evinde tek başına gecenin geri kalanının tadını çıkar," diye cevap verdi.

"Edeceğim," diye dişlerimi sıktım.

"Eminim," diye karşılık verdi, geri adım attı ve kapıyı yüzüme kapattı. "Aptal," diye kapısına fısıldadım.

Sonra güzel yüksek topuklu ayakkabılarımı giyip onun yürüyüş yolunda (bahçesinden geçemezdim, topuklarım batardı) ve garaj yolunda yürüyerek evime doğru yürüdüm.

Beni duyamazdı ve bakmıyordu. Yine de ön kapımı çarptım.

* * * *

"Evet?" Mickey cevapladı.

Çok hoş.

"Ben Amelia."

"Kim olduğunu biliyorum."

"Dela çocukların gelebileceğini söyledi." "Medyayı uyaracağım."

Aptal!

"Onları saat 10'da Dove House'a bırakabilir misin?"

"Evet."

"Ve saat birde alabilir misin?"

"Olur."

"Harika."

"Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattı.

Telefonuma öfkeyle baktım.

Sonra onu çantama attım ve Dove House'dan çıkıp gittim. Kimse resepsiyonda olmadığı için, Mickey adındaki bir adamın neden olduğu muhteşem dramımı kimse takdir edemedi.

* * *

"Bu çok eğlenceli olacak," diye Cillian heyecanla fısıldadı.

Dove House'a giderken yanımda duran ona baktım.

Üç saatini bir huzurevinde geçirmeyi eğlenceli bulacak bir çocuk tanımadığımdan, Cillian başka bir şey söylemese de, aklının başında olup olmadığını merak ettim.

"Amy'nin dediklerini yap," diye emretti

Mickey. "Sorun değil," diye güvence verdi

Cillian.

"Yapacağız baba," diye mırıldandı Aisling.

Aisling babasına sarıldı. Cillian ve Mickey göğüslerini çarpıştırdı. Cillian, Aisling'in peşinden koşarak içeri girdi ve ben Mickey'e baktım.

"Bir," dedi, ayağını döndü ve uzaklaştı.

* * *

Çocuklar yaşlılarla yüzde yüz harika geçiniyorlardı. Öyle ki, bu şaşırtıcıydı.

Cillian konuşkan, coşkulu, enerji doluydu ve ona yardım isteyen personel dahil herkese bolca zaman ayırıyordu.

Aisling tatlı, özenli, yardımseverdi ve tanıştığı herkesi sessizce büyüledi.

Bayan McMurphy, Cillian'a ismiyle hitap ediyordu.

Bay Dennison sevgisini Aisling'e aktardı.

Ve ben, onların annesi olsaydım, sahip olduğum tüm içkileri denize atar ve bu iki muhteşem varlığa, onlara ait oldukları için ne kadar gurur duyduğumu göstermek için elimden gelen her şeyi yapardım.

Bu yüzden, çocuklara veda etmelerini söyleyip onları babalarını beklemeleri için ön kapıya kadar götürmek zorunda kaldığımda hayal kırıklığına uğrayan sadece ben değildim.

nadiren ziyaretçisi olan ve daha da nadiren genç ziyaretçileri olan sakinler de hayal kırıklığına uğradı.

Dışarı çıktığımızda Mickey'nin çoktan gelip ön kapının önüne park etmiş olduğunu gördük. Büyük SUV'sinin yanına yaslanmış, daha önce giydiği kıyafetleri giyiyordu (ama şimdi tozluydular). İnşaat botları, soluk kot pantolon ve dar bir tişörtten oluşan bu kıyafetlerin inşaat işçisi kıyafetleri olduğunu düşündüm.

O kıyafetle bile harika görünüyordu.

"Bunu tekrar yapacağız baba," diye bağırdı Cillian ve babasına koştu. Mickey kamyonetinden uzaklaşarak oğluna gülümsedi. "Hoşuna gitti mi oğlum, *tabii ki* izin veririm."

"Harika!" diye bağırdı Cillian, bana dönüp el salladı. "Görüşürüz, Amy." "Görüşürüz, tatlım," diye seslendim.

"Evet, görüşürüz Amy," yanımdaki Aisling yumuşak bir sesle dedi.

Ona döndüm ve elimi kaldırıp kolunun üst kısmına hafifçe dokundum. "Görüşürüz, canım. Çok tatlıydın, teşekkürler."

Omuzlarını silkti, başını o tarafa eğdi, bu hareket Aisling'e karşı hissettiğim tanıdık bir tedirginliği uyandırdı, sonra babasının kamyonetine doğru yürüdüğü için onu bırakmak zorunda kaldım.

Mickey bana doğru yürüdü.

Ona baktım ve kendimi hazırladım.

O gereğinden fazla yaklaştığında başımı geriye doğru eğerek daha da hazırlandım.

"Görünüşe göre iyi vakit geçirmişler," dedi sessizce.

"Evet, eğlendiler ve herkesi büyülediler," diye sessizce cevap verdim. "İyi çocukların var, Mickey."

"Evet," diye mırıldandı, geniş göğsünü genişleten bir nefes aldı, bu bana tuhaf şeyler hissettirdi, o bitirdiğinde hissetmeyi bıraktığım şeyler, "Görüşürüz, Amy."

O anda, çocuklarının bana Miz Hathaway demeleri gerektiğini fark ettim. Ama bana Amy diyorlardı.

Ve o da hiçbir şey dememişti. Ben de bu konuyu açmadım.

"Görüşürüz, Mickey," dedim.

Çenesini kaldırdı ve arkasını döndü.

Onun yürüyüşünü izledim, vücudu üzerindeki doğal kontrolünü kullanarak, bundan zevk alarak yürüyüşünü izledim ve içeri girmem gerektiğini biliyordum.

orada durup onların uzaklaşmasını izlememem gerektiğini biliyordum. Ama orada durup uzaklaşmalarını izledim. Hatta el sallayıp gülümsedim.

Sokağa dönüyorlardı ki, "Arkadaşın oldukça yakışıklı, Amelia" dediğini duyunca irkildim.

Yanımda duran, kalın bir kışlık mont giyen Bayan McMurphy'ye baktım.

"O öyle değil..." diye başladım ama o bana doğru eğildiğinde durdum.

"Onu kaçırma. Akıllı kadınlar iyi erkekleri asla bırakmazlar," diye tavsiye etti.

Nispeten normal bir konuşma yaptığımızı fark ettiğim için ona baktım ve bana Amelia dedi, bana hiç böyle dememişti.

Sonra güneşli bir yaz günü olmasına rağmen titredi ve gökyüzüne baktı.

Sonra döndü, iki ucu kopmuş bir şemsiyeyi akıllıca açtı, başına tuttu ve uzaklaşmaya başladı.

Ben bakmaya devam ettim, sonra birden irkildim çünkü Bayan McMurphy, yaşlıları içeride ve güvende tutan, itiraf edelim ki korkunç olan güvenliği bir şekilde aşmış ve olmayan soğuk bir fırtınada uzaklaşıyordu.

"Durun!" diye bağırdım ve peşinden koştum.

Arkasını döndü ve şemsiyesini bana doğru salladı. "Yaklaşma bana, Nazi!" Şemsiyesini genişçe salladı ve "Hitler'e ölüm!" diye bağırdı.

Gülmemeye çalışırken, huysuz, Nazi düşmanı yaşlı kadını güzel ama yine de biraz eski püskü olan huzurevine geri götürmeyi başardım.

Onuncu Bölüm

Bana Konuştular

Çocuklarımın bana geri döneceği Cuma günü, garaj kapısının açıldığını duyduğumda, garaja açılan kapıya koşup onu açarak orada beklemek yerine, mutfakta yaptığım işe devam ettim.

Mutfakta yaptığım işe devam ettim.

Böylece çocuklarım kapıdan içeri girdiklerinde, onları bekliyor, eve döndüklerine seviniyor, ama onları beklediğimi göstermiyordum.

Ama eve döndükleri için mutlu olduğumu onlara gösterdim.

Bunu yana bakarak, geniş bir gülümsemeyle ve "Merhaba canlarım" diyerek yaptım. Auden bana baktı.

Olympia, kapanan kapının önünden çekilmek için onun arkasında süründü.

"Buraya gelir misiniz?" diye sordum, ellerimde M&M'li şekerli kurabiye olacak hamuru yuvarlayarak, bu da onların en sevdikleri şeylerden biriydi.

Bana doğru geldiler ama mutfağın başladığı tezgahın ucunun çok ötesinde durdular.

Bunu kabul ettim ve yaptığım şeye devam ettim, dikkatimi onlar ve kurabiyeler arasında bölüştürerek konuşmaya devam ettim.

"Umarım dediğimi yapıp plan yapmamışsındır, çünkü bu akşam birlikte akşam yemeği yiyip film izleyeceğiz. *A Few Good Men*. Gördüğün gibi, hepimizin televizyonun yanında oturabilmesi için bir kanepe aldım. *Ve* masalar da var."

Kanepeye dikkatlerini çekmek için başımı karşıdaki merdiven sahanlığına doğru eğdim.

Ayrıca yaptığım her şeyi gözden geçirdim.

Kanepe, alışılmadık bir çevrimiçi satın almaydı, ama mükemmeldi. Sırtı alçak ama oturma kısmı çok derin, yanlarında geniş kolçakları ve alt kısmında kalın, bodur ahşap ayakları vardı. Deve rengi twill kumaştan yapılmıştı ve üzerinde, sandalyedeki ile uyumlu, muhteşem, yumuşacık yastıklar vardı. Kanepe o kadar uzundu ki, bebeklerim uzansalar bile (ve biraz yer paylaşırsalar bile) rahatlıkla oturabilirlerdi.

Ayrıca, önünde kahve masası olarak kullandığım alçak, geniş, dikdörtgen bir ahşap sandık vardı. Onu koyun yanındaki bir antika dükkanında bulmuştum. Josie'nin iç mimarı, marangozlarından birine çok uzun, alçak bir medya merkezi yaptırmıştı. Asılı televizyonun altına yerleştirilmişti ve rafları

, eşyaları saklamak için bazı dolaplar ve CD'leri ve DVD'leri koymak için daha fazla raf vardı.

Duvarlar ise sıcak ama nötr bir istiridye rengiyle boyanmıştı. Artık kanepenin etrafında başka bir sehpa daha vardı, o da bir sandıktı, daha uzun ve kare şeklindeydi, ortada ise sandıkla aynı ahşaptan yapılmamış ama aynı tonda, yıpranmış ve güzel bir kare sehpa vardı.

Tel cam mumluklar ve farklı yükseklikteki bodur yuvarlak kalay mumluklar, içlerinde kalın mumlarla birlikte, La Jolla'daki evimizden gelen ve benim için anlamlı olduğu için satmadığım biblolarla ve çerçeveli fotoğraflarla karışık bir şekilde etrafa dağılmıştı.

Duvarlar için baskılar ve hava soğumaya başladığında altına kıvrılabileceğim battaniyelere ihtiyacım vardı. Ayrıca yeni bir yemek masasına da ihtiyacım vardı, ama bu satın alma işi beni zorluyordu.

Ama her şey yoluna giriyordu.

Etkisi sıcaktı. Parayla ilgisi olmayan (ama yine de olan) bir şekilde zengindi. Davetkardı. Göze hoş geliyordu. Rahattı. Etrafındaki muhteşem yapıya, şık, son teknoloji mutfığa, çimento tezgahlarına, paslanmaz çelik aletlere, muhteşem sarkıt lambalara, devasa pencere duvarlarına, muhteşem manzaraya rağmen, heybetli, ezici veya gözüne sokan bir yanı yoktu.

Orada olmaktan memnuniyet duyduğunu, oturup rahatlayıp keyfini çıkarabileceğini söylüyordu. O bendim.

Kurabiyeleri yuvarlayıp fırın tepsisine koymaya ve çocuklarıma saçma sapan şeyler söylemeye devam ettim.

"Yarın sizi alışverişe götüreceğim." Kafamı salladım, hamurlu ellerimle onlara işaret ettim ve devam ettim, "Bana kızmayın ama buraya ve babanızın evine çanta taşımak zorunda kalmanızı istemiyorum. Şampundan bahsediyoruz. Saç maşasından. Pijamalardan. İsterseniz biraz kıyafetten. Bu tür şeylerden. Kısa sürede elimizden geleni yapıp burayı eviniz gibi hissetmenizi istiyorum. İşte bunu yapıyoruz."

Ben de bunu istiyordum. Bunun iyi bir şey olduğunu düşünüyordum. İki çocuğum da alışveriş yapmayı severdi, Auden bile. Ve bana geldiklerinde eve geldiklerini hissetmelerini istiyordum.

Onları Dove House'a da götürmek istedim.

Ancak, kabul etmek ne kadar üzücü olsa da, onların Aisling ve Cillian kadar sevimli ve yaşlılara saygılı olup olmayacaklarını biliyordum.

Bana karşı sevgi dolu ve saygılı olmayacaklarını biliyordum ve sakinlerin bunu görmesini istemedim. Ayrıca, Aisling ve Cillian benim çocuklarım olmadığı halde ikisi de benim çocuğum gibi davrandıkları için, bu durumun kafalarını karıştırmalarını da istemedim.

"Yarın da akşam yemeğine ve sinemaya gideceğiz," diye devam ettim. "Pazar günü ise, harika dış mekan mobilyaları yapan bir yer buldum. Yakın değil, arabayla yaklaşık bir buçuk saat uzaklıkta, ama oraya gideceğiz."

Hamur topunu tepsiye koydum ve onların hareket etmediklerini görmek için onlara baktım. Olympia ellerimi izliyordu. Auden beni izliyordu.

Konuşmaya devam ettim.

"Buradaki havanın yakında değişeceğini biliyorum, bu yüzden muhtemelen gelecek yıla kadar teras için endişelenmemeliyim." Gülümsedim. "Ama uzun zamandır *hava güzel* değildi. Sabırsızlanıyorum. Boston ve Lexington'da havanın nasıl olduğunu bildiğim için, yaz geldiğinde o terası hemen kullanmaya hazır olmak isteyeceğimi biliyorum."

Çocuklarım hiçbir şey söylemedi.

Ben yine de konuşmaya devam ettim.

"İşte bu kadar. Bu hafta sonu için planlarımız bunlar. İyi mi?"

"Babam sana bağırdı mı?" diye sordu Auden kısaca.

Onun sorusu karşısında donakaldım, ama gözlerim kızıma kaydı ve onun ayaklarını sürüyüp dudaklarını kıvrıldığını gördüm.

Kardeşine duyduklarını anlatmıştı.

Auden'a baktım, bu durumu nasıl ele alacağımı bile bilmiyordum. "Evet, tatlım," diye dürüstçe cevap verdim.

Çenesi sertleşti ve adam elması sallandı, sonra "Buraya geldi ve yüzüne bağırdı" dedi.

Martine ve Conrad'ın beni satacağını (umarım satmazlar) ve sattıklarını (sık sık) tahmin etsem de, ben öyle biri değildim.

Bu yüzden ben öyle bir şey yapmadım.

"Magdalene'ye gelmeden önce, babana bana kızması için bir neden verdiğimi hepimiz biliyoruz," diye ona nazikçe hatırlattım.

"Buraya tek başına mı geldin?" diye sordu Auden saldırgan bir tavırla. "Evet, tatlım. Orada kimseyi tanı mıyordum..."

"Buraya tek başına geldin," diye tekrarladı, bu sefer bir ifadeyle, ses tonu öfkeliydi.

Onlara tamamen döndüm, hamur gibi ellerimle.

"Evet," diye cevapladım.

"Yemek mi yiyorsun?" diye sordu Auden, konuyu değiştirerek, bu da başımı sallamama neden oldu.

"Anlamadım?"

"Çok zayıfsın," diye öfkeyle bana söyledi. "Neden yemek yemiyorsun?"

"Ben..." Başımı salladım. "Biraz kilo verdim ama..."

"Sen çok zayıfsın anne," diye bağırdı. Tanrım.

Bana anne dedi.

Uzun zamandır adımı söylememişti, bu canımı yaktı.

Öldürdü.

Mutluluk gözyaşlarına boğulmadım.

Ona, "Buraya geldiğimde çok meşguldüm, tatlım. Ne yediğimi takip edemedim. Biraz kilo verdiğimi biliyorum, ama yine yemeye başladım. Söz veriyorum," dedim.

Bunu söyledikten sonra Olympia, kardeşinin yanına biraz yaklaştı ve suçluyor gibi sordu: "Biriyle çıkıyor musun?"

Kızıma baktım.

Bunu nasıl bilebilirdi?

Boston, Mickey ve benim aramdaki etkileşimi sandığımdan daha fazla görmüş olmalı.

"şey... evet," diye dikkatlice cevap verdim.

Kızım bu bilgiyi kardeşi ile paylaşmamıştı. Gözleri büyüdü ve kaşları çatıldı, bunu anladım. "*Çıkıyor musun?*"

şimdi *bunu* nasıl ele almalıydım?

Bu soru aklıma geldiğinde, çocuklarımın yıllardır babaları ve onun yeni eşiyle birlikte yaşadıklarını ve boşanmış ebeveynlerin hayatlarına nasıl devam ettiklerini çok iyi bildiklerini fark ettim.

Ayrıca artık çocuk değillerdi. Dünyanın işleyişini, özellikle de babalarının onlara öğrettiklerini, en azından bir kısmını bilecek kadar büyümüşlerdi.

"Evet, biriyle çıkıyorum," dedim. "Ve bu sağlıklı bir şey," diye devam ettim. "Hayatıma devam etmenin, bir hayat *kurmanın*, hayatın tadını çıkarmanın ve belki bir gün mutluluğu bulmanın bir parçası."

"O adamla mı çıkıyorsun?" diye sordu Pippa ve ben ona baktım, Boston Stone'u kastettiğinden endişelendim çünkü beni onunla görmüştü ve onunla çıkmayı kabul ettiğimi açıkça görmüştü.

Ne demek istediğini doğrulamak için, ona açık bir cevap vermek üzere, "Hangi adam?" diye sordum.

"Yaşlı, seksi itfaiyeci adam," diye cevapladı. Mickey.

Onun yaşlı olduğunu düşünmesi komikti. Bana suçlu derecede canlı görünüyordu. Kafamı salladım. "Hayır, Pippa, onunla çıkmıyorum. O... bir arkadaş."

"Onunla çıkmıyorsun?" diye ısrar etti.

"Hayır, tatlım, çıkmıyorum."

"O senden hoşlanıyor," dedi.

Gözlerimi kırdım.

"Tanrım, Pip, susar mısın? Auden mırıldandı ve "İğrenç" diyerek sözünü bitirdi.

Kardeşine baktı. "Sen orada değildin. Bu iğrenç adam anneme asılıyordu ve o araya girip adamın yüzüne karşı çıktı. Bu iğrenç bir şey değildi. Yaşlı ama yakışıklı ve bu *kesinlikle* çok çekiciydi. Annemin market poşetlerini arabaya koymasına bile izin vermedi, o kadar ilgileniyordu. Annemin market poşetlerini arabaya koymaya çalıştığında, o iğrenç adamla neredeyse kavga edecekti." Derin bir nefes aldı ve *şöyle* devam etti: "Babamın anneme bağırıldığını gören de oydu."

Belli ki kızım, tahmin ettiğimden çok daha uzun süre kaldırımda kalmıştı.

Auden gözlerini bana çevirdi. "Bu adam babamın sana bağırıldığını gördü mü?" "O beni... kurtardı," dedim onlara.

Auden'ın gözleri fırtına gibi oldu. "Seni kurtardı mı?"

"Baban çok duygusaldı," demek güvenli olur diye düşündüm.

Auden'ın çenesi yine sertleşti ve gözleri pencere duvarına kaydı. "Öyleyse!"

diye yüksek sesle söyledim, kendimi kaybetmiş olsam da kararımı vermişim.

Çocuklarımın benimle konuşması beni çok mutlu etmişti, ama bu konuşmanın bir sonuca bağlanması gerekiyordu. "İşte buradayız. Annen hayatına devam ediyor, yeni biriyle çıkıyor, ev düzenleniyor ve biz birlikte vakit geçiriyoruz. Şimdi, eşyalarını boşaltıp yerleşirsen, yarın dışarı çıkıp almamız gerekenlerin listesini yaparsan, sonra da akşam yemeği yiyip film izlersek çok iyi olur."

İkisi de bana baktı.

"Bunu şimdi yapabilirsiniz," dedim. "Ben bu kurabiyeleri bitireceğim."

Auden beni baştan aşağı süzdü ve "Kurabiye *yiyecek* misin?" diye sordu.

Bu sorunun, oğlumun benim için endişelendiği anlamına geldiğini *gerçekten çok* umuyordum. Aslında onun endişelenmesini istemiyordum, ama bir şeyler hissetmesinin iyi bir şey olduğunu düşündüm.

"Evet, bebeğim," diye nazikçe cevap verdim.

Bunun üzerine çenesi o kadar sertleşti ki, yanağında bir kas seğirdi. Sonra, tek kelime etmeden, odanın karşısındaki koridora doğru yürüdü.

"Yeni yorganımı attın mı?" diye sordu Pippa ve sesinde çirkin bir ton vardı, ama orada küçük Pippa'mı anımsatan başka bir şey daha vardı.

"Hayır, Pippa, diğer eşyalarını odana geri koymadın, ben de eski eşyalarını attım." Başımı yana eğdim. "Umarım istediğin budur."

"Her neyse," diye mırıldandı ve arkasını döndü. "*O kadar da* çirkin değildi."

O da sevmişti, belki de bana çok benzeyen inatçı küçük kızım. Kurabiyelere gülümsedim.

Çocuklarım yerleşmek için zaman harcadılar.

Sonra gerçekten dediğimi yaptılar ve listeler hazırladılar. Akşam yemeği yedik.

Televizyonun önünde uzanarak film izledik (ve onlar kurabiye yediler!).

Ertesi gün dışarı çıktık ve bütün günü alışveriş yaparak geçirdik (çocuklarımın ikisi de ebeveynlerinin onlara bolca para harcamasına karşı çıkmadı, bu konuda hiçbir şey değişmemişti), ardından dışarıda akşam yemeği yedik ve sinemaya gittik.

Auden arabayı sürdü, ben yanına oturdum, Pippa arka koltukta oturdu ve mobilya mağazasına gittik. Orada iki koltuğa aşık oldum ve hemen satın aldım (ikisi de fazla bir şey söylemedi ama Pippa "Bunlar çok güzel" diye mırıldandı, çocuklarımın da beğendiğini anlayabiliyordum) ve nakliye için bir servet ödedim.

Yolda öğle yemeği için mola verdik ve geri döndükten sonra, onlar babalarının evine gittiler.

Bu süreç boyunca sevgi göstermediler. Konuşkan değillerdi. Bazen huysuz davranıyorlardı, ama neyse ki bu nadiren oluyordu. Çoğunlukla kayıtsızdılar ya da bana katlanıyormuş gibi davranıyorlardı.

Ama bana bütün hafta sonu ayırdılar. Ve benimle konuştular.

Ben de bunu kabul ettim.

Oh, evet, kabul ederdim.

Kesinlikle.

On Birinci Bölüm

Daha Fazlasını İstiyorum

Çocuklarım gittikten birkaç gün sonra, Bradley ile randevuma hazırlanmak için acele ediyordum.

Bu üçüncü randevumuzdu.

Ve işler yolunda gitmiyordu.

Evet, yakışıklıydı. Evet, ilginç biriydi. Evet, benden hoşlanıyordu.

Ama kendime itiraf etmek istemediğim ve başaramadığım şey, onun Mickey olmadığını.

O, ona bakmak neredeyse acı verecek kadar güzel değildi. Mickey ile birlikteyken hissettiklerimin çoğu öfke olsa da, o beni her şeyi gözden kaçırarak kadar güçlü hissettirmiyordu.

Mickey benim için bir seçenek değildi. Beni çekici bulmuyordu. Bunu biliyordum.

Ve yine de beni mahvetmişti.

Ayrıca, kim insanlara *Bradley* demelerini sağladı?

Bu bana, kardeşim Lawrence'ı ısrarla öyle çağırmaya devam eden babamı hatırlattı. Kardeşim bundan nefret ediyordu ve herkes, annem bile, ona Lawr diyordu. Bana (ve çocuklarıma) ise Lawrie dememize izin veriyordu.

Bu yüzden Bradley ile ilişkiyi sonlandırmam gerekiyordu, ama bunu nasıl yapacağımı bilmiyordum çünkü bu da on yıllardır yapmadığım bir şeydi.

Neyse ki, onun yokluğunda Boston Stone sadece iki kez aramıştı ve birinde Dove House'da çalışıyordum, o da bana mesaj bıraktı (ben cevap vermedim), diğerinde ise Ruth ve Dela ile öğle yemeğindeydim, bu yüzden onunla kısa bir konuşma dışında konuşmak kabalık olurdu.

O kısa sürede bana yakında eve döneceğini söyledi, bu yüzden onunla da ilgilenmem gerekecekti.

Biliyordum ki, benden ayrılan bir kocam olması daha kötü bir sorun olabilirdi. Bu durumun diğer tarafında olmak her zaman yanlış taraftı.

Bu yüzden yetişkin gibi davranmalı ve işime devam etmeliydim.

Makyaj tepsimi karıştırarak aradığım ruju bulmaya çalışırken, banyo tezgahındaki telefonum çaldı.

Ona baktım ve kalbim durdu. Arayan

Conrad'dı.

Çocuklarla ilgili bir sorun olmadığı sürece asla aramazdı.

Nefesimi tutarak telefonu kaptım, aramayı cevapladım ve telefonu kulağıma götürdüm.

"Conrad?"

"Kardeşini arayıp beni rahatsız etmemesini söyle, teşekkür ederim." Doğruca aynaya baktım ama hiçbir şey görmedim.

"Anlamadım?" dedim.

"İki kez aradı ve çocukları sana karşı kışkırttığım için bana bağırdı, bunu kabul edemem Amelia."

"Bizim çocuklarımız, Conrad."

"Ne?" diye tersledi.

"Çocuklarımız," diye tekrarladım. "Ve Lawrie seni ararsa ve sen onunla konuşmak istemiyorsan, telefona cevap verme."

"Bu senin son taktiğinse..."

"Tamam," diye sözünü kestim. "Bunu yapmayacağız," diye kesin bir şekilde söyledim. "Lawrie'nin seni aradığını bilmiyordum ama o büyük bir adam. Ne yaparsa yapsın. Onu kontrol edemem. Onu arayıp durmasını isteyeceğim. Eğer durmazsa, *sen de* büyük bir adam ol ve onun aramalarına cevap verme. Sorun çözülür. Yapmayacağım şey ise, yapmadığım bir şey için beni suçlamana izin vermek. Ve yapmadığım için, çocuklarımızdan, amcalarının seni rahatsız ettiğini söyleyerek şikayet etmemelerini isteyeceğim, çünkü iki kez aramak rahatsız etmek sayılmaz ve bunu bana yükleyerek şikayet etmemelerini isteyeceğim. Gerçekten Conrad, olan biten *her* şeye rağmen, erkek gibi davranmalı ve yarattığın durumdan dolayı çocuklarımızdan şikayet etmemelisin."

"Bu ne demek oluyor?" diye düşmanca sordu.

"Bir düşün," diye cevapladım. "Şimdi, randevuma hazırlanmak için geç kaldım ve gitmem gerek. Ama son bir şey söyleyeceğim, o da, aramızdaki iletişimin *tamamen* kesilmesi gerektiğini açıkça belirttin. Maine'deyken seninle iki kez iletişim kurdum ve ikisi de tatsız ve gereksizdi. Yani bu iki taraflı bir durum. Seni kendi hayatına bırakacağım. Sen de beni benimkine bırak. Ve arada, çocuklarımızı paylaşacağız. Şimdi, iyi akşamlar, Conrad."

"Amel..." diye başladı.

Telefonum hemen tekrar çalmaya başladığında ekranımda onun adını gördüm, ama telefonu açmadım ve rujumu aramaya devam ettim.

* * *

"Evet, iki kişilik. Rezervasyonum var. Bradley Tinsdale," dedi Bradley, ben onun yanında durup elini tutarken, restorana bakarak

The Eaves adlı restorana bakarken. Restoranın çok güzel olduğunu biliyordum çünkü görebiliyordum. Ama aynı zamanda Josie ve Alyssa, Bradley'nin beni oraya götüreceğini söylediğimde çok sevinmişlerdi (aslında Josie sevinmemiştii ama heyecanı açıkça belliydi).

O anda, Bradley beni çok güzel bir yere götürüyordu, her randevuda *güzellik* seviyesi artıyordu, her randevuda kapımda öpüşme seansı daha da ateşli hale geliyordu (tamam, sadece bir kez daha olmuştu, ama o sefer daha ateşliydi).

Beni giderek daha pahalı yemekler ısmarlayarak yatağa atmaya mı çalışıyordu (ki bu olmadı) yoksa her buluşmada benden daha çok hoşlanıyor ve beni etkilemek için daha çok çaba mı gösteriyordu, bilmiyordum.

Her ikisi de iyi değildi, çünkü o gece onunla ilişkiimi bitirecektim (tabii ki öpüşmeden önce).

Bu düşünceler kafamı meşgul ederken, hostesin "Lütfen beni takip edin" dediğini duydum ve Bradley'nin elimi çektiğini hissettim.

Onu takip ederken, bu randevu için en güzel kıyafetimi giymemiş olmayı diledim.

Conrad benden boşandığından beri giydiğim ilk küçük siyah elbiseydi. Sade. Dar. Etek ucu diz üstünde (ama açık saçık değil). Önde ve arkada derin V yakalı, önde dekolte, arkada siyah dantelli sütyen askılarım görünecek kadar açık (V yakası daha derin olsaydı daha çekici olurdu diye umuyordum).

Elbise Alyssa'nın seçtiği bir elbiseydi ve basit olabilir, ama muhteşemdi (bu arada, dantelli siyah sütyen de Alyssa'nın seçtiği bir sütyendi, basit değildi ve jüri, sütyen ve ona uyan külotun *seksi* olması nedeniyle müstehcen olup olmadığı konusunda kararsızdı).

Bacaklarım çıplaktı ama Robin'in bir önceki yıl Noel'de bana aldığı ve hiç kullanma fırsatı bulamadığım bu yağ/losyon karışımını bacaklarıma sürmüştüm. Sonuçlar *muhteşemdi*, cildime doğal görünen bir parlaklık vermişti, kesinlikle doğal değildi ama tamamen muhteşemdi.

Ayaklarımda, kalem kalınlığında topuklu, siyah, sivri burunlu, arkası açık ayakkabılar vardı. Bunlar dantelle kaplıydı, bu yüzden ayakkabının kenarları narin ve şaşırtıcı bir şekilde dalgalıydı.

Saçıma da çok zaman harcamıştım, dağınık bir yan topuz yapmıştı, bunu yapmak çok zaman almıştı ama bence harika görünüyordu.

Neden bu kadar hevesliydim, bilmiyordum. Kıyafet "Bunu bitiriyorum" demiyordu. Tamamen başka bir şey söylüyordu.

Belki o gece hariç, kıyafetlerimi zırh olarak kullanıyordum.

Aklım hala gecenin sonunda ne olacağıyla meşguldü (ayrıca iki saat önce yapmam gereken kıyafetimle ilgili artıları ve eksileri gereksiz yere düşünüyordum), Cillian'ın "Amy!" diye bağırdığını duyduğumda çok şaşırdım.

Halı üzerinde yürüyen muhteşem ayakkabılarımın parmaklarını inceliyordum, bu yüzden adımları duyduğumda başımı kaldırdım ve gördüğüm manzara karşısında tüm vücudum sarsıldı.

Masada beyaz gömlek giymiş Cillian, güzel pembe elbise giymiş Aisling ve iyi kesimli lacivert spor ceketinin altına beyaz gömlek giymiş Mickey oturuyordu.

Menüleri inceliyorlardı.

Aman Tanrım.

Neden?

Neden ben?

Cillian elini bana doğru çevirdi, Aisling ise dönüp omzunun üzerinden baktı, yüzündeki utangaç gülümseme Bradley'i gördüğü anda kayboldu.

Bu beni rahatsız etti ama Mickey bizim tarafımıza baktığı için bununla ilgilenmeye vaktim yoktu.

Bunu yaptığında, gözleri beni baştan aşağı süzdü ve hızla Bradley'e kayd, sonra tekrar bana döndü ve yüzü taş gibi sertleşti.

Bunu görünce, kızımın onun benden hoşlandığını nasıl düşünebildiğini anlamadım. Benden hoşlanmadığı belliydi ve bunu biliyordum çünkü bunu saklamaya çalışmıyordu.

"Onları tanıyor musun?" diye fısıldadı Bradley, beni kendine doğru çekerek.

"Onlar komşularım," diye cevapladım.

"Menüleri masamıza koyun lütfen. Birazdan geleceğiz," dedi Bradley hostese.

Kadın başını salladı ve uzaklaştı.

Bradley beni Donovan'ların masasına çekti.

"Hey!" Cillian, yaklaştığımızda bağırdı ve sonra geldiğimizi duyurarak, "Bugün benim doğum günüm," dedi.

Kahretsin.

Bilmiyordum.

Mickey'e atmak istediğim suçlayıcı bakışı kontrol ettim ve bunun yerine Cillian'a kocaman gülümsedim.

"Öncelikle, mutlu yıllar," dedim. "İkincisi, geç gelen hediyeleri kabul ettiğini bana garanti et lütfen."

Gülümsemesi daha da genişledi. "Tabii ki."

"Ayrıca, geç dilek listeleri kabul ettiğini de garanti et," diye devam ettim. Yüzü ışıldadı. "*Tabii ki.*"

"Güzel," dedim, ona hala gülümseyerek. "Yarın öğlene kadar o listeyi posta kutumda bulmayı bekliyorum."

"Anlaşıldı!" diye bağırdı Cillian.

Bradley elimi sıktı ve ben hızla ona baktım, kaba davrandığımı fark ettim.

"Özür dilerim," diye mırıldandım ve masaya baktım. "Sizi tanıştırayım. Bradley, bunlar Donovan ailesi. Aisling, Mickey ve Cillian, doğum günü çocuğu. Donovan ailesi, bu Bradley Tinsdale."

Mickey ayağa kalktı ve sessizce elini uzattı.

Bradley elini sıktı.

İkisi de birbirlerinin gözlerine baktılar ve el sıkışmalarını iki saniye fazla uzattılar.

Kıpırdamamak için kendimi zor tuttum.

Bradley ve Mickey nihayet el sıkışmalarını bitirdiklerinde Bradley masadakilere "Tanıştığımıza memnun oldum" dedi.

Mickey oturdu, gözleri bana doğru geldi ve o anda sanki beni delip geçiyormuş gibi hissettim.

Öfkeli olduğu belliydi.

Ama bunun nasıl olabileceğini hayal edemiyordum.

"Ne?" diye sessizce dudaklarımı oynattım, gözlerim Mickey'deydi.

Gözleri aşağı indi, sonra benimkilere bakmak için yukarı kalktı ve kısıldı.

O iletişim kuruyordu, ama ben ne dediğini anlamıyordum.

"Ne?" diye tekrar dudaklarımla söyledim, sessiz kelimeme vurgu yapmak için biraz öne eğildim.

"Amelia?" diye seslendi Bradley.

Vücudum yine bir sarsıntı geçirdi ve ona baktığımda beni yakından izlediğini gördüm.

"Evet?" diye sordum, Mickey'e dudak hareketleriyle bir şey söylediğini fark etmemiş gibi davranmaya çalışarak.

"Masamıza geçmek ister misin yoksa Donovan'larla sohbet etmek ister misin?" diye sordu kibarca ama biraz sertçe.

"Muhtemelen masamıza gitmeliyiz," diye cevap verdim ve Mickey'nin ailesine baktım, Aisling'in koltuğunda düzeldiğini görmek beni endişelendirdi, bu da Bradley ve bana sırtını döndüğü anlamına geliyordu, ki bu hiç öyle davranmayan bir kız için kaba bir davranıştı. "İstek listesi, evlat. Yarın. Öğlen," dedim Cillian'a.

"Anlaşıldı," diye cevapladı Cillian, hala gülümsüyordu.

"Aisling," dedim yumuşak bir sesle, elimi uzatıp omzuna dokundum.

Bana hızlıca baktı ve sonra başka yere dönerek, "Seni gördüğüme sevindim, Amy," diye mırıldandı.

Kendimi hazırlayıp babasına baktım. "Mickey."

"Amy," diye cevapladı, kaşlarını çatarak ve gözlerini tekrar indirdi, sonra tekrar benimkilere baktı.

Bradley beni uzaklaştırdığı için, Mickey'nin ne dediğini sessizce öğrenmeye çalışarak kendimi daha da rezil etme fırsatım olmadı.

Masamıza vardığımızda, sandalyemi çekti ve ben oturdum. Sonra o da oturdu. Neyse ki bunu yaptık, içeceklerimizi sipariş ettik ve aldık, hepsi sorunsuz geçti.

Menüleri incelerken, bizi ayıran üç masanın ötesine baktım ve Bradley'nin sırtı Donovanlara dönükken, Mickey'nin yan tarafı bana dönük ve başı bana doğru çevrilmiş, tüm dikkati bende olduğunu gördüm.

Ve hala kızgın olduğunu anlayabiliyordum.

Çok kızgındı.

O anda ilk kez başımın belada olduğunu sezdim.

Kafasını agresif bir şekilde salladı ve bu beni rahatsız etti.

Menüsünü inceleyen Bradley'e bir bakış attım, sonra Mickey'e döndüm, başımı yana eğdim ve sözsüz bir şekilde "ne?" anlamında elimi salladım.

Elini kaldırdı ve parmağını bana doğru uzattı, hafifçe aşağı, sonra yukarı doğru eğdi, sonra da göğsüne dokundurmak için hareket ettirdi.

Aman Tanrım.

Elbisemde bir şey mi vardı?

Hemen aşağı baktım ve her şeyin temiz olduğunu gördüm.

Başımı kaldırdım, kaşlarımı çattım ve hala menüsünü inceleyen Bradley'e bir kez daha bakıp, Mickey'e döndüm ve yine elimi salladım.

O yine agresif bir şekilde başını salladı ama bana doğru değil, başka bir yöne doğru.

O yöne baktım ve bir koridorun kapısı gördüm, üzerinde "Tuvaletler" yazan bir tabela vardı.

Mickey'nin masasına baktığımda, onun artık orada olmadığını gördüm. Ayağa kalkmış ve öfkeyle o kapıya doğru ilerliyordu, spor ceketiyle bu haliyle delicesine seksi görünüyordu.

Tanrım, beni öldürüyordu.

"Ne istersin?" diye sordu Bradley.

Mickey Donovan, cevap vermedim.

"Biraz zamana ihtiyacım var," dedim ve o başını kaldırıp gözlerini bana çevirdi. "Sadece biraz kendime gelmem lazım. Sakıncası var mı?" diye sordum.

"Hayır, Amelia," diye cevapladı, yüzü yumuşadı. "İstediğin kadar zaman al."

O iyi bir adamdı.

Ben ise aptaldım.

Bunu bilmeme rağmen, çantamı alıp sandalyemden kalkmamı engelleyemedi, belki de tuvalete gitmesi gerektiğini ima eden ama aslında çoğunlukla rujunu düzeltmek isteyen biri için biraz fazla hızlıydı.

Sonra restoranın içinden geçip koridora çıktım ve aşağı indim.

Uzun bir koridordur ve sonunda, başka bir koridor T şeklinde uzanır ve üzerinde "Tuvaletler" yazan bir tabela ile sağa doğru bir ok, "Sadece Personel" yazan bir tabela ile sola doğru bir ok vardır.

Sağa döndüm, erkekler tuvaletini geçtim (neden erkekler tuvaleti hep ilk sıradaydı? Sinir bozucu) ve sonra kadınlar tuvaletini geçtim, koridorun en sonuna doğru ilerledim, Mickey orada durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş, bana somurtarak bakıyordu.

Clutch çantamı kolumun altına sıkıştırdım, yine iki elimi kaldırdım, ona doğru yürüdüm, ama bu sefer sözlü olarak "Ne?" diye sordum.

Ona ulaştım.

Sonra kendimi koridorda değil, yan taraftaki bir oyukta buldum. Burası muhtemelen kış aylarında montları asmak için rafların konulduğu bir yerdi, ama o anda *her şeyden* tamamen uzak, karanlık bir alandı.

"Mickey," diye fısıldadım, yarı şok, yarı başka bir şey. "Uh... hayır,"

dedi öfkeyle ve şaşkınlıkla.

"Hayır, ne?" diye sordum, ona bakarak, randevumun olduğu, çocuklarının olduğu restorandan uzak, karanlık bir alanda olduğuma inanamadan, agresif, açıklanamayan bir öfkeyle Mickey Donovan tarafından duvara sıkıştırılmışım.

"Hayır," diye tekrarladı, ama parmağını kaldırıp göğüs dekoltemin başlangıcından o yarığa *doğru* kaydırarak beni derinden sarsan bir hareket yaptı.

ve hafifçe göğüs *dekolteme* daldırarak beni şok etti.

Dokunuşu meme uçlarımı anında sertleştirmesine rağmen, elimi kaldırıp parmağını çekip tuttum.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldadım. "Lanet olası elbiseni yukarı çek," diye cevapladı. "*Delirdin mi?*" diye fısıldamaya devam ettim.

"Şu adam, lanet olası *Bradley*, bu bir şaka mı?" diye sordu. Ne demek istediğini anlamadım.

Bu beni "Hayır" diye cevap vermekten alıkoymadı.

"Amy, senin eski sevgilin bile, o pislik, masandaki o pislik kadar pislik değil." Aman Tanrım!

"Bradley *pislik* değil," diye karşılık verdim.

"Bradley *pisliğin* teki ve sen, seni birkaç kez yemeğe çıkardıktan sonra *pislik olduğunu* anladığında terk edeceğin *bir* pisliğe dekolte göstermezsin."

"Bilgin olsun, bu gece Bradley ile ilişki bitiriyorum, ama *pislik* olduğu için değil, çünkü o pislik değil. O iyi biri. Çünkü bu ilişki bana uymuyor."

Mickey'nin yüzü aniden kardeşçe bir kırgınlıkla bulutlandı. "Ve ona elde edemeyeceği şeyi göstermek için göğüslerini mi gösteriyorsun?"

Yüzümün kızardığını hissettim, ama Mickey'nin normalde kızarttığı şekilde değil.

Çünkü *çok* kızgındım.

"Elbisem dekolte olduğu için benim de dekoltem var,

Mickey." "Elbiseni yukarı çek, Amelia."

Sahte bir panikle sağa sola baktım, sonra Mickey'e dönüp parmağını bıraktım ve çılgınca yakasını tuttum.

"Aman Tanrım!" diye bağırdım. "Bir zaman makinesine girip fark etmedim mi? 1818 yılına mı döndük, erkeklerin bir kadını bir lokantada bir köşeye çekip kendini örtmesini talep edebildiği zamana mı?"

Mickey cevap vermedi ve hazır bir cevabı olmaması beni yeterince şaşırttı ki daha dikkatli dinlemeye başladım.

Ve gördüğüm şey, bana tepeden bakan, yüzü fırtına gibi, çenesi titreyerek, birini acı verici ve kanlı bir şekilde kolayca öldürebilecekmiş gibi görünen Mickey'di.

Ve ona en yakın kişi bendim.

"Mickey," diye fısıldadım, parmaklarımı açarak ceketini düzeltip, umarım kayıp kaçabileceğim.

O kadar uzağa gidemedim.

O kısa bir "*Siktir et*" mırıldandı.

Ve sonra beni öpmeye başladı.

Mickey Donovan *beni öpüyordu!*

İlk başta, tamamen inanamadan donakaldım.

Sonra dili dudaklarıma değdi, ağzımı açtım, dili içeri girdi... Ve Mickey'nin tadını aldım.

O, dilime dokunan en güzel tadıydı. Bu yüzden daha fazlasını istedim.

Ve istedim, böylece *hayatımda* aldığım en iyi öpücüğü aldım. Derin, ıslak, *ateşliydi*.

O kadar çok şey oldu ki her şeyi unuttum.

Bir restoranda olduğumu unuttum.

Randevum olduğunu unuttum.

Randevumun o restoranda olduğunu unuttum. Mickey'nin çocuklarının orada olduğunu unuttum.

Her şeyi unuttum. Her şeyi, ama Mickey'i değil.

Ağzılarımız ve dillerimiz yetmez hale geldiği noktaya kadar, yakıcı sığağı ikimizi de tüketti ve ikimiz de birbirimizi okşamaya başladık.

Haklıydım.

Dokunduğum her yeri sert ve sıcaktı. Buna *bayıldım*.

Ve ellerinin giysilerimin üzerinde bana dokunması, hissedebileceğimi bilmediğim şeyler yapıyordu.

Onun diline karşı inledim ve o ağzını benden ayırdı.

Ama uzaklaşmadı ve kendimi Mickey'nin sert sıcaklığıyla duvara sıkıştırılmış buldum, parmakları saçlarıma dolanmış, diğer eli popomu kavırıyordu. Kollarım onun ceketinin içindeydi, bir elim gömleğinin arkasına sıkışmış, diğeri ise kaya gibi sert omuz kemiğine sıkıca bastırılmıştı.

İkimiz de ağır ağır nefes alıyorduk.

"İki seçeneğin var, Amelia," dedi, düşük, boğuk bir sesle, bu ses bacaklarımda arasında hızla yayıldı ve öpücükten dolayı zaten ıslanan o bölgeyi daha da ıslatmaya zorladı. "Ya oraya gidip o adama gitmesini söylersin,

gelip masamıza oturup Cillian'ın doğum günü yemeğini bizimle yemesini söyleyeceksin ya da dışarı çıkıp o adamı buradan çıkaracaksın, onunla ilişkini bitireceksin ve ben daha sonra geleceğim."

"Ona gitmesini söylemek kabalık olur," dedi ağzım benim yerime. "O zaman onu buradan çıkar, ilişkini bitir, ben de sonra gelirim."

Tanrım, ne oluyordu? "Mickey," diye fısıldadım.

Beni duvara bastırdı ve parmakları saçlarımdan derinliklerine kayd, arkamdaki eliyle yanımdaki topuzu kavrarken.

Islanmak geçmişte kalmıştı, şimdi damladığımdan korkuyordum. "Onu buradan çıkar, Amy," diye homurdandı.

"Tamam, Mickey," diye nefes aldım.

Gözleri ağzıma kayd ve mırıldandı, "Caddenin karşısında, *lanet olsun*."

"Mickey, bence..." diye başladım.

Beni keserek, "Önümüzdeki üç saat boyunca o öpücükten ve o adamla ilişkinin bitmesinden başka bir şey düşüneneğini sanıyorsan, seni tekrar öpeceğim Amy, böylece düşünmeyeceksin." dedi.

Beni tekrar öpemezdi. Öperse, her şeyi unuttur ve muhtemelen Mickey ile lüks bir restoranın karanlık bir köşesinde duvara yaslanarak seks yapardım.

"O öpücüğü unutacağımı sanmıyorum," dedim nefes nefese. "Tabii," diye tersledi, sesi kızgın geliyordu.

"Kızgın mısın?" diye sordum.

"O elbiseyi giyip o adama mı gideceksin?" diye sordu. "Şey... evet."

"O zaman evet, kızgınlım."

Daha da şaşırtıcı.

"Neden?" diye sordum.

"Rolü tersine çevir ve benim o elbiseyi giyen bir kadına doğru yürüdüğümü düşün," dedi keskin bir sesle.

Bu şaşırtıcı değildi.

"Oh."

On dört yaşındaki kızımın haklı olduğunu hissediyordum. Mickey Donovan benden hoşlanıyordu.

"Şimdi sevimli davranacaksın, bu da seni tekrar öpmem gerekeceği anlamına geliyor, bu sefer o kadar ateşli olacak ki durduramayacağım, bu yüzden çocuklarım

sen masaya oturup o adamı buradan çıkaracak mısın?"

Cevap verirken nefesim hızlanmıştı. "O adamı buradan çıkaracağım."

"İyi karar."

Birbirimize baktık ve kıpırdamadık.

Bu uzun bir süre devam etti, sonra Mickey, "Gitmiyorsun," dedi. "Beni bırakmalısın, tatlım," diye fısıldadım.

"Siktir," diye fısıldadı o da ve dayanılmaz olan oldu.

Parmakları saçlarımdan kaydı, eli popomdan uzaklaştı ve geri adım attı.

Altınla dolu bir hazine sandığı bana açılmış gibi hissettim, hepsi benim olacaktı, ama parlak sikkelere parmaklarımı soktuğum anda, bir anda ortadan kayboldu.

"Git, bebeğim," diye nazikçe emretti.

Gözlerine baktım, dudaklarımı yaladım, dudaklarımı birleştirdim ve başımı salladım. Sonra gitmeye başladım ama o yumuşak bir sesle

"Amy" diye seslendiğinde durdum. Tanrım, dudaklarından çıkan adım beni daha *da ıslattı*.

Ona döndüğümde, yere düşen unutmuş olduğum çantamı yerden almış ve bana uzatıyordu.

Onu alırken, "Teşekkürler" diye

fısıldadım. "Git" diye fısıldadı o

da.

Ben de yola çıktım, akıllıca önce tuvalete gidip saçımı düzelttim (bitirdiğimde pek iyi görünmüyordu, ama zamanım da yoktu ve ellerim titriyordu).

Ayrıca ruj da sürdüm.

Ama öpülmüş gibi göründüğümü saklamamın imkanı yoktu. Hem de iyice. Dudaklarım şişmiş, yanaklarım kızarmış, gözlerim şaşkın görünüyordu. Düzeltmeye çalıştım ama bunun için de yeterli zamanım yoktu.

Bu benim için bir şans olacaktı, ama tamamen değil, çünkü Bradley'i restorandan çıkarmak benim için kolay olacaktı, sadece bunu yapmak hoş değildi.

Mickey'nin gittiğini fark etmişti.

Geri döndüğümde, iyice öpülmüş dudaklarımı ve dağınık yan topuzumu fark etti.

Bu yüzden, konuşabilmemiz için gitmemiz gerektiğini nazikçe söylediğimde, Mickey'e sert bir bakış attı, peçetesini masaya attı, sandalyesini geri itti

geri itti, cüzdanını çıkardı, masaya birkaç banknot attı ve uzaklaştı.

Bana koltuğumdan kalkmamda yardım etmedi.

Restorandan çıkarken elimi tutmadı.

Ve o kadar hızlı yürüdü ki, ona yetişmek için acele etmek zorunda kaldım, bu yüzden Donovan'ların masasına sadece bir bakış atıp el sallayabildim.

Mickey bana bakıyordu, bakışları sinirli ve öfkeli bir karışımdı. Cillian bana el salladı.

Aisling bana sadece bir bakış attı ama gözlerini başka yere çevirdiğinde, kremasını yeni yemiş kedi gibi hafifçe gülümsedi.

* * *

Telefonumu kulağıma dayamış, pencereci duvarımın önünde volta atıyordum. Ayrıca gevezelik de ediyordum.

Sesli mesaja.

"Tamam, geri çekildiğimi biliyorum. Benimle iletişimde kalmaya çalıştığını biliyorum. Kafamda çok şey vardı, biliyorum, ama sen de onlardan biriydin ve bunu sana sadece mesajlarla değil, yüz yüze söylemeliydim," dedim Robin'in sesli mesaj kutusuna. "Ama başıma çok şey geldi, hala da geliyor ve bu sırada birçok hata yaptım. Çok fazla hata."

Derin bir nefes aldım ve gevezelik etmeye devam ettim.

"Ama bu gece geç saatlerde, bir adam kapımın zilini çalacak ve kalbimde, ona kapıyı açarak hata yapmayacağımı biliyorum. Ama kalbimde benim için doğru adam olduğunu bildiğim Conrad'ı seçerek çok büyük bir hata yaptım, yakında gelecek olan o adam ve ben... çok zorlu bir dönem geçirdik. Çok... Robin, çok zorlu bir dönem geçirdik."

Gözlerimi kapattım ve sakinleşmeye başladım.

"Artık susuyorum. Ve tüm kutsal olanlara yemin ederim ki, bana kızgın olduğun için benimle iletişim kurmuyorsun, başına bir şey geldiği ve kimse bana söylemediği için değil."

Döndüm ve denize baktım.

"Beni ara," diye bitirdim. "Lütfen Robin, beni ara. Ve bana kızgınsan, en azından iyi olduğunu söylemek için bana mesaj at."

Bununla birlikte, görüşmeyi sonlandırdım.

Yürümekten vazgeçip pencereden dışarı baktım.

Bradley'in beni eve götürmek ve evime bırakmak için deli gibi araba sürerek zaman kaybetmemesi (ve beni biraz korkutması) yeterliydi, benim ilişkiyi bitirmem onu hiç rahatsız etmemişti.

Beni kapıya kadar geçmedi, hatta ben kapıya varmadan arabasını geriye çekip uzaklaştı.

Bu çok garipti ve kendimi sürtük bir fahişe ya da fahişe bir sürtük gibi hissettim (hayır, aslında ikisi de).

İçeri girip televizyonun yanındaki lambayı yaktıktan sonra mutfığa gidip barın üzerindeki lambaları açtım, çantamı tezgahın üzerine koydum ve telefonumu çıkardım.

Sonra ona mesaj attım: *"Bu gece olanlar için hiçbir mazeretim yok, bu yüzden mazeret uydurmaya çalışmayacağım. Sadece çok üzgün olduğumu söyleyeceğim. Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkardım ve bu şekilde sona erdiği için üzgünüm."*

Daha fazla bir şey söylemedim, onun iyi bir adam olduğunu ve birini bulacağını söylemedim, çünkü muhtemelen benden okumak isteyeceği bir şey değildi. Onu oyalamadığımı veya oyun oynamadığımı ve Mickey ile aramızdaki durumun karmaşık olduğunu da söylemedim, ki bu doğrudu ama ona banal gelirdi ve okumak istemeyeceği bir şeydi. Onun hakkında kötü düşünmemesini umduğumu da söylemedim, çünkü bu bencilce ve muhtemelen imkansız bir şeydi.

Kısa tuttum ve özür diledim. Yapabileceğim tek şey buydu.

Bir süre davranışından dolayı endişelendim ama endişem yavaş yavaş kayboldu ve Mickey Donovan'ın beni öptüğü tamamen kafama dank edince, yerinde duramaz hale geldim.

Beni öpmüştü.

Bunun nasıl olabileceğini bilmiyordum. Ben onu öpmüştüm ve o geri çekilmiş, bana "çekici" olduğumu söylemiş, benden hoşlandığını gösteren hiçbir işaret vermemiş, hatta benden pek hoşlanmadığını gösteren birçok işaret vermişti.

Bu endişe beni boğmaya başladığında Robin'i aradım.

Telefon görüşmesi bittiğinde, Mickey'nin kapıma gelmesine birkaç saat vardı, muhtemelen beni tekrar öpmek için (bu beni o kadar heyecanlandırdı ki, hemen komodinin çekmecesindeki oyuncağı alıp kullanma isteği duydum). Muhtemelen bana çıkma teklif edecekti, ki bu açıkçası akıl almaz bir şeydi (ya da öpene kadar öyleydi).

Ya da belki de restoranda olanların büyük bir hata olduğunu ve bir daha görüşmememizin en iyisi olacağını söylemek için gelecekti.

Bu, Mickey'i kaybetmiş olacağım anlamına gelirdi, ama Mickey'im yoktu ve Mickey'im varken de kavga ediyorduk.

Yine de, bu kaybın düşüncesi bile kabul edilemezdi.

Aynı zamanda Aisling ve Cillian'ı da kaybedeceğim anlamına geliyordu. Bu da düşünemeyeceğim bir şeydi.

Bu düşünceler beni çileden çıkarmak üzereyken, beni dinleyip açıkça konuşacak olan kardeşimi aramaya karar verdim. Ve o bir erkek olduğu için, Mickey'nin kafasından neler geçtiğini biliyor olabilirdi.

Bu kararı verdiğimde, elimdeki telefonum bir ses çıkardı.

Telefonuma baktım ve parmağımı ekran üzerinde hızla kaydırarak mesaja ulaştım.

Robin'den gelmişti ve şöyle yazıyordu: *"Ben iyiyim. Sana da kızgıyım. Bana üç gün kin tutmam için zaman ver, sonra seni ararım. Ama kinin daha kısa sürmesi hakkını saklı tutuyorum."*

Hepsi bu kadardı ama bu mesaj bana rahatlama sağladı, gülümsememi sağladı ve biraz da şaşırttı çünkü Robin'in üç gün kin tutması duyulmamış bir şeydi — örneğin, eski sevgilisine karşı tuttuğu kin beş yıl boyunca hiç azalmamıştı.

Cevap göndermeden, ondan başka bir mesaj daha aldım.

"Ve bu adam yakışıklı olsa iyi olur. Conrad'ın aklını kaçırıp intihar etmeyi düşünecek kadar yakışıklı. Bundan daha azı olursa, MeeMee, senden çok hayal kırıklığına uğrarım."

Bu beni daha çok gülümsetti çünkü komikti ve çünkü Mickey'i çok begenecekti. Aldatan eski kocasına karşı intikam almak için yaşıyor olabilir, ama bu, erkeksi göz ziyafetini takdir etmediği anlamına gelmezdi.

Ona cevap yazdım: *"Tamam tatlım, kinini dindirebilene kadar benden başka haber almayacaksın. Ama içini rahatlatmak için söyleyeyim, Mickey kesinlikle yakışıklı."*

Bunu gönderdikten sonra kardeşimi aradım.

"Selam MeeMee," diye selamladı.

"Selam Lawrie. Boş musun?"

"İş yerindeyim ama senin için her zaman vaktim var."

İş yerinde olmasına şaşırmadım, çünkü orada saat daha erkendi, ayrıca iki oğlu da araba kullanıp kendi işlerini yapabilecek yaşa geldiği için kardeşim sürekli çalışmayı bırakıp karısından kaçmak için *sürekli* çalışmaya başlamıştı.

Benim için kendini boşaltacağına da şaşırmadım. Hayatımda, Conrad'ın beni sevmediğini anladıktan sonra, Lawr beni açıkça ve koşulsuz seven tek kişiydi.

"Dinle," diye başladım. "Conrad bu akşam aradı ve sana onu rahatsız etmeyi bırakmanı söylememi istedi."

Lawr cevap vermeden önce "Tanrım, bu adam tam bir pislik. Onu iki kez aradım, MeeMee. İlk aramam iki dakika sürdü, sonra telefonu yüzüme kapattı. İkinci aramam hemen ardından geldi, telefonu açtı ve ben de ona pislik olduğunu söyledikten sonra telefonu kapattım. Bu taciz değil." dediğini duydum.

O taciz nedir bilir. O bir avukattı.

"Öyle bir şey olduğunu tahmin etmiştim," diye mırıldandım, sonra daha net bir şekilde, "Beni suçluyor, bu yüzden beni savunduğun için minnettarım, ama bunu yapmayı bırakmanı tercih ederim," dedim.

"Çocuklardan bahsetti mi?" diye sordu Lawr.

"Hayır. Neden?" diye sordum, boyun kaslarım gerildi.

"Onları da aradım."

Penceredeki yansıma baktım. "Anlamadım?"

"Onlara sana biraz müsamaha göstermelerini söyledim. Oğluna, babası aileni parçaladığı için kimsenin olmadığını, bu yüzden sorumluluğu üstlenip annesine bakması gerektiğini söyledim. Kızına, hayatında tek bir iyi kadın rol modeli olduğunu ve onu kaybederse her şeyi mahvedeceğini söyledim."

Demek *bu* yüzden benimle konuşmuşlardı. Çünkü ikisinin de sevdiği, hayran olduğu ve saygı duyduğu Lawrie amcaları onları aramış ve durumu açıklamıştı.

Tanrım, kardeşimi çok seviyordum.

"Bunu yıllar önce yapmalıydık," diye mırıldandı. "Son ziyaretlerinde çok daha iyilerdi," dedim ona. "İyi," dedi yumuşak bir sesle.

"Biraz şok edici, yirmi yıl boyunca baş belası bir ağabey olarak yaşadıktan sonra, neredeyse elli yaşına geldiğinde bu kadar havalı birine dönüşmen."

"Kapa çeneni, MeeMee," diye cevapladı, sesinde bir gülümseme vardı. Yansıma gülümsedim ve "Daha vaktin var mı?" diye sordum. "Sen benim MeeMee'm misin?"

Tanrım, *kardeşimi çok seviyordum*. "Evet," diye onayladım.

"Anlat bakalım tatlım," diye davet etti.

O zaman tekrar volta atmaya başladım çünkü öyle yaptım. Ona her şeyi anlattım, Mickey hakkında *her şeyi*, kesinlikle her şeyi.

Bu biraz zaman aldı. Çok fazla volta attım. Hala slingback ayakkabılarımı giyiyordum ve çok sonra,

bu ayakkabılarla o kadar çok yürüyebileceğimi ve hiç giymediğim yeni ayakkabılar olmasına rağmen hala rahat olduklarını fark etmem çok zaman aldı.

Kardeşıme her şeyi anlattıktan sonra durdum, boş kolumu karnıma doladım, ayak parmaklarıma baktım ve "Ee? Pippa haklı mı? Bu adam benden hoşlanıyor mu?" diye sordum.

Bunun üzerine Lawr'ın kahkahayı bastığını duydum. Kafamı kaldırdım. "Komik olan ne?"

"Bu adam senden hoşlanıyor mu?" Lawr benim sorumu bana geri sordu, derin sesi hala mizahla titriyordu.

"Soru bu ve şu anki durumumda komik bir şey bulamıyorum," diye tersledim.

"Doğru." Bu kelime, sanki gülmeyi zorla bastırıyormuş gibi boğuk bir sesle çıktı ve devam ederken hala tam olarak başaramamıştı. "On dört yaşındaki bir kızın, seninle bu adamın ilişkisini, seni onunla sadece beş dakika görmüş olmasına rağmen, çok iyi anladığını doğrulayacağım. Amelia, bu adam *senden hoşlanıyor*."

Onun onayı ve vurgusu karşısında tüylerim diken diken oldu.

Ama sesim bir oktav yükseldi ve "Bu nasıl olabilir? Haftalardır neredeyse hiç hoş bir söz bile değiş tokuş etmedik ki" diye sordum.

Cümlemi bitirir bitirmez Lawr hemen söze karıştı. "İlk olarak, bir erkek bir kadının yüzünde bir erkek görebilir ve müdahale edebilir, ama gördüğü şeyi beğenmedikçe ona ev işlerinde yardım etmeyi teklif etmez."

"Bu imkansız, Lawrie. O zaman saçımı bile boyatmamıştım," dedim ona.

Lawr bunu görmezden gelerek devam etti: "Ayrıca, kadının ev satışı için kendini paralamasına da aldırış etmez, bu yüzden kesinlikle onu rahatlaması için barbeküye davet etmez."

"Çocuklar varken böyle bir şey yaparsan ve davet ettiğin kadına ilgi duyuyorsan, planlama gerekir," diye kibirli bir şekilde söyledim. "Mickey'nin daveti neredeyse anlık bir karardı."

Lawr beni görmezden gelmeye devam etti. "Ve eğer ilgilenmiyorsa ve kızı onun tariflerini isterse ya da onu akşam yemeğine davet etmek isterse, kızına gidip tarifleri almasını söyler ve akşam yemeğine gelemeyeceğini söylemenin bir yolunu bulur."

"Onların tam velayeti onda değil, Lawrie," diye hatırlattım. "Yani kızı her zaman yanında değil. Ve kızı çok tatlı. Ona hayır demek zor bir kız."

Kardeşim yine beni görmezden geldi.

"Sonuç olarak, bir erkek bu kadını istemiyorsa, başka bir erkek bu kadının yanına her yaklaştığında aklını kaçırmaz. Onunla kavga etmek için enerji harcamaz, çünkü umursamıyorsa, zahmet etmez. Ama onun durumunda, seninle gerçekten yapmak istediğı şeyi yapmak yerine seninle kavga ediyordu. Ve o, onun bir randevuya çıktığı için öfkelenip onu bir restoranın köşesine itip öpmüyor. Senin yaşını biliyorum, evli olduğunu ve çocukların olduğunu biliyorum, ama ben bir erkeğın küçük kız kardeşimi bir köşeye itip öptüğünden bahsediyorum ve bunu zorla yapıyorum."

Buna neredeyse
gülümseyecektim. Ama
gülümsemedim.

Lawr devam etti, "Ayrıca, bunun cesur ve övgüye değer bir hareket olduğunu da söylüyorum, eğer istediğı kadın senin gibi inatçı ve öfkeli ise, kontrolünün sınırına ulaşmış ve harekete geçmesi gereken zaman gelmiştir."

Pencereye gittim ve omzumla yaslandım, başımı cama dayadım, gözlerimi karanlık denize çevirdim, benim inatçı ve öfkeli olduğum hakkındaki yorumunu görmezden geldim, çünkü ikimiz de öyle olduğumu biliyorduk, bu yüzden bunu tartışmanın bir anlamı yoktu.

"Bana... çekici olduğumu söyledi," diye fısıldadım.

Bunu anladı ve cevabının şefkatli tonundan bunu anladım. "Bunu söyleyemem, MeeMee. Belki inkâr ediyordur. Ama bu adamın eylemleri sözlerinden daha yüksek sesle konuşuyor. Bağırıyorlar. O senden hoşlanıyor."

Gözlerimi kapattım. "Ben deliyim."

"Ne?"

Gözlerimi açtım. "Martine ve Conrad'la nasıl bozduğumu öğrenirse ne olacak? Çocuklarımı nasıl kaybettiğimi? Eğer benden gerçekten hoşlanıyorsa ve aramızda bir şey olursa, eninde sonunda öğrenecek."

"Birini sevdin, onu kaybettin ve tepki gösterdin mi?" diye sordu Lawr. "MeeMee, anne ve babamın ikimizin de mükemmel programlanmış otomatlar olmamızı istediğini biliyorum, ama sen bir insansın. Kendine biraz zaman tanı. Bu adam iyi bir baba gibi görünüyor. Sorumluluk sahibi biri gibi görünüyor. Eski karısı onu zor durumda bırakmış ve o da çocuklarını da yanına alarak bu durumu atlatmış gibi görünüyor. Senin durumun hakkında neredeyse hiçbir şey bilmiyor ve senden daha iyi bir şekilde kontrolü elinde tutuyor gibi görünüyor. Ona da biraz zaman tanı. Hayat hayattır ve bu adamın başına da senin başına geldiğı gibi geldi.

O da anlayacaktır. Ama şunu söyleyeyim, eğer bunu öğrenip kaçarsa, bu senin hakkında değil, onun hakkında daha çok şey söyler.

"Keşke daha yakın olsaydın," diye patladım ve gerçekten de öyle düşünüyordum.

Kardeşimi seviyordum, çocuklarım amcalarını seviyordu, o benim (çocuklarım dışında) tek gerçek ailemdi ve onun mutlu olduğunu görmek ve bunun için bir şeyler yapmak istiyordum.

Bu, onun karısı dediği cadıyla ayrılması için komplo kurmam anlamına geliyordu ama ben bundan çekinmezdim, kesinlikle hayır.

Aşk adına her şeyi yapabileceğimi kanıtlamıştım.

Aslında, uzun zamandır onu Robin ile bir araya getirmek istiyordum. Korkutucu davranıp intikam almadığı zamanlarda, tatlı, eğlenceli ve her şeyden önce sadıktı. Robin ve Lawrie birlikte olduklarında, Lawrie her zaman esprili ve komikti, bu esprileri genellikle Robin'e yönelikti ve Robin her zaman gülüyor ve imalı davranıyordu, bu da Lawrie'ye yönelikti ama çoğunlukla cadıya yönelikti çünkü Robin, Lawrie'nin karısını benim kadar nefret ediyordu.

Hmm.

"Gelip ziyaret edeceğim," dedi Lawr. "Şükran

Günü'nde," dedim hemen.

"Düşüneceğim."

"Cadıyı bırak, çocukları getir," dedim tereddüt etmeden.

Lawr'a karşı dürüsttüm, Lawr da bana karşı dürüsttü. Onu sevmediğimi biliyordu. Ayrıca (bana söylediği için) evliliklerinin bittiğini ve sözde çocuklar için bir arada kaldıklarını da biliyordu.

Ama babama milyar dolarlık şirketini kışına sokmasını söyledikten ve hukuk alanına girdikten sonra (Lawr'ın her zaman hayran olduğu bir meslek), isyanını tükettiğini ve bu yüzden boşanmanın söz konusu olmadığını düşündüm.

"Bunu da düşüneceğim."

Gözlerimi kırptım.

Lawr böyle bir şeyi hiç düşünmemişti. "Gerçekten mi?" diye sordum.

"Belki de küçük kız kardeşimin mutluluk için mücadele etmesini görmek bana bir şeyler öğretiyor."

Aman Tanrım.

Bu *harika* olurdu.

"Bunu hemen kabul edip, zorlayıp, takla atarak yapmayacağım," diye söz verdim.

"İyi, çünkü şu anda benimle telefonda konuşuyorsun ve bunu yaparsan, tek elle yapmak zorunda kalırsın ve boynunu kırabilirsin, bu da bu adamla randevunun süresiz olarak ertelenmesi anlamına gelir."

Mickey ile randevu.

Daha fazla titreme.

"Belki Robin Şükran Günü'nde boş olur," diye düşündüm.

"Tanrım, itmek hakkında ne demiştin?" diye sordu Lawr.

"Konuşmayı keseceğim," dedim.

"Ve ben işe dönmem lazım. Ağabeyin seninle konuştu mu?"

O gülümsemese de, ben gülümsedim, tam olarak değil. Hala endişeli ve biraz kafam karıştı.

Ama ben ikisinden de azdım.

"Evet, tatlım," diye cevap verdim.

"O zaman seni bırakayım, MeeMee."

"Tamam, Lawrie. Sonra konuşuruz." "Ne zaman istersen, tatlım. Kendine iyi bak."

"Sen de."

Telefonu kapattım, telefonu çeneme dayadım ve denize baktım. Sonra çenemden aldım, açtım ve saati gördüm.

Mickey'nin bana gelmesine hala saatler vardı.

Ama saat sekizi geçmişti ve çok geç sayılmazdı, bu yüzden mesajlarımı açtım ve çocuklarıma grup mesajı gönderdim.

Lawrie amcanız, kuzenlerinizi Şükran Günü için dışarı çıkarmayı düşünüyor. Vaktiniz varsa, ona mesaj atın veya arayın ve onu görmek istediğinizi söyleyin. Sizi seviyorum, canlarım.

Mesajı gönderdim ve pencereden uzaklaştım, Mickey gelmeden önce üstümü değiştirmeli miyim diye düşünürken, kapı zili çaldı.

O tarafa baktım, hareket sensörlü dış mekan ışığının devreye girdiğini ve Mickey'nin vücudunun vitray pencerede çerçevelendiğini gördüm.

Ne oluyor?

Saat daha dokuz bile olmamıştı. O kadar sürede sipariş verip yemek yiyip eve dönmüş olamazlardı.

Elimdeki telefon çaldığında kapıya koştum. Şaşkınlıkla aşağı baktım ve Auden'dan kısa bir mesaj gördüm. *Tamam.*

Aman Tanrım!

Gülümsüyordum ve hala kapıya doğru koşarken telefonum tekrar çaldı.

Kapıdaydım, kilidi açarken Olympia'dan gelen mesajı okuyarak aynı anda iki işi birden yapıyordum.

Ben de.

Bunun Lawr için mi, benim için mi yoksa ikimiz için mi olduğunu bilmiyordum. Sadece bunun daha fazla ilerleme olduğunu biliyordum.

Bu beni mutlu etti.

Ve kapıyı açarken, kapının arkasında beni de mutlu edecek bir şey olmasını tüm kalbimle diledim.

Mickey'nin yüzüne baktım, ifadesini yakaladım ve donakaldım, mutluluğum bir anda yok oldu.

Hiçbir şey söylemedi, sadece içeri girerek beni geri çekilmeye zorladı.

İçeri girince durdu, ben de durdum.

Kapıyı kapattı ve bana döndü. "Hey," dedi yumuşak bir sesle.

"Selam, Mickey," diye aynı tonda cevap verdim. "Çocuklarımın yanına dönmeliyim," dedi.

Ama daha yeni gelmişti.

"Ben..."

"Rhiannon gelmedi."

Şaşkınlıkla ona baktım.

Eski sevgilisi akşam yemeğine gelmesi gerekmiyor muydu?

Bu bilgi, kafamda çeşitli düşüncelerin dolaşmasına neden oldu, örneğin restoranda beni öpmesi ve öpüşmemizden sonra seçeneklerinden birinin onlara katılmak olması - çocukları ve eski karısıyla birlikte yiyecekleri akşam yemeğine katılmak.

Ayrıca fark etmediğim bir şey daha aklıma geldi. Bradley ve ben geldiğimizde dört kişilik bir masada oturuyorlardı ve menülerini almışlardı.

Biz ayrıldığımızda da menüler ellerindeydi.

Ama diğer tüm düşünceleri bir kenara iten öncelikli düşünce, Cillian'ın annesinin doğum günü yemeğine gelmemiş olmasıydı.

"Olamaz," diye fısıldadım, ona yaklaşarak elimi göğsüne koydum. "Geliyor muydu?"

"Bir anlaşmamız var," dedi kısaca, garip görünüyordu, garip konuşuyordu, sanki bir şeyi kontrol etmeye çalışıyor ama zar zor başarabiliyor gibiydi. "Böylece çocuklar

onun saçmalıkları yüzünden hissedebilecekleri kaybı hissetmesinler diye, özel günlerde onlara ailelerini yaşatmak için elimizden geleni yapacaktık. Noel arifesinde onun bizde kalması gibi, onlara fikir verebilecek şeyler yapmayacaktık. Ama en azından doğum günü yemekleri, Noel yemeği, Şükran Günü'nde onları bir araya getirirdik. Birimiz yeni birini bulursa, bu anlaşmanın bir parçası olurdu ve o kişi bunu kabul etmek zorunda kalırdı. Bir buçuk yıldır boşanmış durumdayız, bir yıldan fazla süredir ayrı yaşıyoruz ve bu anlaşma işe yaradı. O, çocuklarımızı asla terk etmedi."

"Ee," diye dikkatlice başladım, "aradı mı? Açıkla..."

"Evet, o kaltak aradı," Mickey sözümü keserek hırsla homurdandı.

Ses tonu beni korkuttu ama kendimi onun yanında kalmaya ve elimi göğsünde hafifçe tutmaya zorladım, o bana dokunmuyordu ve konuşurken olduğu gibi garip bir şekilde duruyordu.

"Bu hiç iyiye işaret değil," diye sessizce belirttim.

"Öyleydi," diye onayladı. "Sen görmedin, ama Cill'i aldığında onu mahvediyor. O da sinirlenir, yaramazlık yapar, bana gelir. Bir iki gün sürer, ama ona ihtiyacı olanı veririm, o da sakinleşir. Bir hafta boyunca ona gider, o da onu mahveder, ben onu geri aldığımda, o yine gitmiştir. Kısır döngü. Bu gece, o gelene kadar geçen süre uzadıkça, o biliyordu, *onlar* biliyordu."

"Neyi biliyorlardı?" diye dikkatlice sordum, o daha fazla konuşmayınca. "Onun içki alemlerine çıktığını."

Mickey konuşmaya devam ederken ben nefesimi tuttum.

"Birlikteyken, onu korudum. Çocukların anlamadığını kendime söyledim. Bu bir yalandı. Onlar her şeyi görürler. Daha da kötüsü, hissederler. Çok sık olmadı ama benim için çok fazla oldu. Son kez olacağına karar verdiğimden sonra, eve geldiğinde, çantalarını hazırlamıştım. Ona içkiyi bırakmasını ya da siktirip gitmesini söyledim. O kadar akşamdan kalma olmasına rağmen, bana bir sorunu olmadığını söyledi, seksen yaşında gibi görünüyordu. Ona, üç gün boyunca haber vermeden evden kaybolup sarhoş olmasının bir sorun olduğunu, eşyalarını alıp gitmesi gerektiğini söyledim. Sonra eşyalarını aldı ve çıktı."

Ona yaklaştım ve fısıldadım, "Mickey."

"Onu kovduktan sonra kendini topladı, çocukları varken hiç içmedi. Çocuklarımızı asla kendi başlarına bırakmadı. Özel yemekleri asla kaçırmadı. Ama sen gelmeden yirmi dakika önce restorandaydık, Amy, bizimle orada buluşması gerekiyordu ama gelmedi. Sen gittikten on beş dakika sonra, o kaltağa nerede olduğunu öğrenmek için gönderdiğim dördüncü mesajdan sonra

nerede olduğunu öğrenmek için gönderdiğim dördüncü mesajdan on beş dakika sonra, Cill kendini kaybetmeye başladı. Sonra kendini kaybetti ve sinir krizi geçirdi. Onu sakinleştirmek için dışarı çıkardım, sakinleştirdim, ama gitmek istedi. Biz de gittik, oğlumun *doğum günü* için lanet olası *hamburger* almaya gittik, çünkü tek istediği buydu. Eve geldik, pasta ve hediyeleri hazırlamaya başladık, o kaltak aradı. Ash'in telefonunu aradı. Cill onun olduğunu biliyordu, kızım onu bu boktan durumdan kurtaramadan telefonu kaptı ve tamamen sarhoş olan annesinden doğum günü telefonu aldı.

Gözlerim doldu. Ah,
Cillian.

"Tatlım," diye fısıldadım, daha da yaklaşarak, elimle hafifçe bastırarak.

"Ona karşı iyiydi, oğlum annesine karşı iyidir, ama telefonu kapattıktan sonra çılgına döndü. Ash'in onun için yaptığı pastayı duvara fırlattı ve odasına kapandı. Tartıştık, hala sakinleşmedi, ama ona zaman tanıyorum. Ona geri dönmeliyim çünkü onu düzeltmem ve Rhiannon'un yarattığı karışıklığı çözmem gerekiyor. Yine."

"Tamam, git o zaman,"
dedim. "Konuşmamız lazım."

Bu pek umut verici gelmedi.

Ama o anda, hiçbir şey benimle ilgili değildi.

"Hiçbir yere gitmiyorum," dedim ona.

"Hayatımda yaşadığım en güzel öpücüktü,"
dedi bana.

Derin bir nefes aldım, o beş kelime boğazımdan karnıma, oradan da ayak parmaklarıma kadar heyecanla yayıldı.

"Daha fazlasını istiyorum," diye devam etti. "Benimle misin?"

Ben başımı salladım ve sadece durdum kendimi
durdurdum yapmaktan bunu alçakgönüllülükle

"İyi," dedi kısa ve öz bir şekilde. "Konuştuk. Oğlumu halledince, daha fazla konuşuruz." "Tamam, Mickey."

Aniden eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Dudakları sert ama aynı zamanda yumuşaktı ve kolonya sürmemişti ama harika kokuyordu.

Başını kaldırdı ama aynı zamanda elini de kaldırdı ve sonunda bana dokundu.

Bunu çenemi avuçlayarak ve başparmağını yanağımda gezdirerek yaptı.

Hiçbir şey söylemedi, sadece bana tatlıca dokundu ve gözlerimin içine baktı.

Ben de hiçbir şey söylemedim, sadece yakınında durup ona izin verdim. Sonra "Seni ararım, bebeğim" dedi.

"Tamam, Mickey," diye tekrarladım.

Dudakları, beni bırakmadan önce hala muhteşem olan dalgın bir gülümsemeyle kıvrıldı, kapıya döndü ve ortadan kayboldu.

Onikinci Bölüm

İhtiyacım Olan Her Şey

Ertesi gün Dove House'dan eve döndüğümde, tekrar dışarı çıkıp postalarımı aldım.

Onu geri aldım ve mutfak tezgahında inceledim. Cillian'dan gelen dilek listesi yoktu.

Sanki evimin önünü görebilir ve Donovanlarda neler olup bittiğini hissedebilirmişim gibi başımı evin ön tarafına çevirdim.

Çantamdaki telefonum çaldı ve Mickey'den olduğunu umarak hemen çıkardım. Değildi.

Arayan Boston Stone'du.

Sesli mesaja düşmesine izin verdim ve benim karar vermem gereken bir karar verdim. Mickey ile bir şeylerin başladığından oldukça emindim ve bu yüzden, yapmak istediğim şeyin doğru olup olmadığından emin değildim.

Yine de, artık sessiz olan telefonumu kot pantolonumun arka cebine attım ve Mickey'nin evine gittim.

Ev sessiz görünüyordu ve ön kapıda durup zili çalmak konusunda tekrar düşündüm.

Sonra elim benim yerime karar verdi, kalktı ve zili çaldı.

Tanrım, umarım doğru şeyi yapıyordum.

Kapıyı Aisling açtı. "Merhaba, güzelim," diye selamladım.

Başını yana eğdi ve sessizce "Selam, Amy" diye karşılık verdi. "İyi misin?" diye sordum.

"İyiyim," diye çok çabuk cevap verdi. Yalan söylüyordu.

Bunu görmezden gelip sadece başımı salladım ve "Baban evde mi?" diye sordum. Başını salladı ve "Hayır, işte" diye cevapladı.

"Kardeşin evde mi?" diye devam ettim.

Buna cevabı kapıdan dışarı çıkmak oldu. Bunu içeri girmem için bir davet olarak algıladım ve içeri girdim.

Arkamdan kapıyı kapattı ve "Aile odasında" diye mırıldandı. "Tamam tatlım" diye mırıldandım ve o yöne doğru ilerledim.

Cillian'ı kanepede uzanmış, gözleri televizyona dikilmiş, etrafında sağlıksız bir yemek çılgınlığının kanıtları, dergi, paspas veya başka bir şeyin üzerinde olmayan, eriyen bir kutu dondurma da dahil olmak üzere, dağınık halde buldum.

dondurma kabı da dahil olmak üzere sağlıksız bir yemek çılgınlığının kanıtları etrafına dağılmıştı.

İçindeki anne çığlık attı ama ağzım çıkmadı.

"Hey, evlat," diye selamladım, kanepenin yanına gidip kalçamı kaydırarak arkasına yaslandım, böylece gözlerine bakabilirdim.

O bana bakmadı.

"Selam," diye mırıldandı, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Eve geldim, postalarımı kontrol ettim, dilek listesi yoktu," dedim. Hiçbir şey söylemedi.

Buna alışkındım, ama Cillian'dan değil.

"Öğleden sonra alışverişe çıkmak için vaktin var mı?"

diye tekrar denedim. "Hiçbir şey istemiyorum" diye mırıldanmaya devam etti.

Başımı kaldırıp baktığımda Aisling'in salonun girişinde durduğunu gördüm. Omuz silkti ama üzgün görünüyordu.

İç geçirdim, etrafa baktım ve her yere sıçramış kek kalıntıları görmedim, ama barda açılmamış doğum günü hediyeleri olduğunu gördüm.

Bakışlarım Aisling'e kaydı. O da bunu fark etti ve yine omuz silkti. Dikkatimi tekrar Cillian'a çevirdim.

"O zaman kıyafet olsun," dedim, on iki yaşındaki hiçbir çocuğun kıyafet istemediğini bilerek.

"Hiçbir şey istemiyorum," diye tekrarladı, gözlerini televizyondan ayırmadan.

"Tanıdığım ve sevdiğim hiçbir çocuk, ona bir şey almadan on iki yaşına girmez. Bu bir kural. Duvar kasamdaki sözleşmede kanla yazdım," dedim, biraz yalan söyledim, çünkü böyle bir sözleşmem yoktu.

Ya da duvar kasam.

Cillian cevap vermedi.

"İç çamaşırı," dedim. "Üzerinde hayvanlar olan."

Cillian'ın burnunu kıvrmasını izledim.

Sonunda.

"Combat Raptor gibi bir şey değil," dedim, Auden'in o tür şeyleri aşmış olduğunu bilmediğimden, ama bunun çok moda olduğunu düşündüğümden.

"Ben yedi yaşında değilim," dedi Cillian

tiksintiyle. Tamam, bu da elendi.

"Yeni bir frizbi," diye ısrar ettim.

"Beş tane var," dedi Cillian televizyona.

"O zaman kıyafet," diye sonuca vardım.

"Paintball'u seviyor," dedi Aisling ve ben ona baktım.

"Olmaz," dedim. "Bu tehlikeli."

"Göz koruyucu varsa değil," diye mırıldandı Cillian.

Paintball göz koruyucusu.

Tamam.

"O mermiler gözlerinden daha fazlasını vurabilir," dedim ona.

"Acıtmaz, kaskın, yeleğin, eldivenlerin ve pantolonun var," dedi bana. Kask.

Yelek.

Eldiven.

Pantolo

n.

Tamam.

"Yani kıyafetlermiş," diye alay

ettim. "Her neyse," diye

mırıldandı Cillian.

"İşte oldu. Görevim belli," dedim, kanepeden kalkarak. "Babanla konuşup, benimle birlikte gelmek isteyen biri olup olmadığını sorabilirim," diye açıkça ima ettim.

Cillian cevap vermedi ve bu canımı yaktı. Genelde çok konuşkan, hevesli ve enerjik biriydi.

Şimdi ise televizyonun önünde sersemlemiş, somurtkan ve huysuzdu.

Çocuklarım da böyle olabilirdi ve onlara sevgi gösterip, destek olup, ihtiyaçları olan her şeyi ve istedikleri şeylerin çoğunu veren bir anne ve babaları vardı. Conrad ve ben kötü davranmış olabiliriz, onlar da bunu görmüş olabilir, ama önemli hiçbir şeyi kaçırmadık ve kendilerini önemsiz hissettirmedik.

Hatta, güreşi sevmememe rağmen Auden'in tüm güreş maçlarına gittim.

Gerçeklerle yüzleşmesi gereken iki çocuk tanıyordum.

Ayrıca Rhiannon Donovan'ı bulup ona biraz akıl vermesi gereken biri olduğunu da biliyordum.

Bu kişi ben olamayacağından, sadece paintball ekipmanı

bulabilirdim. Bu yüzden bunu yapacaktım.

"Tamam, ben gidiyorum," dedim ve Aisling'in yanına doğru yola çıktım.

"Görüşürüz çocuklar."

Cillian hiçbir şey söylemedi. Aisling

beni kapıya kadar takip etti.

Orada durup sessizce sordum, "Onun bedenini biliyor musun?"

O da başını salladı ve bedenini söyledi.

Koridora baktım, sonra ona döndüm. "Babası ona bu eşyalardan herhangi birini aldı mı?"

"Babası onu okul için bir sürü yeni kıyafetle kandırdı. Asıl hediyesi olan yeni Xbox hala babasının dolabında duruyor."

Bu çok sevimli ve tatlıydı.

"Tamam, tatlım." Başımı yana eğdim. "İyi olduğundan emin misin?" "Evet, iyiyim," diye yine çok hızlı cevap verdi.

"Konuşmak istersen, ben karşıda oturuyorum," diye davet ettim.

"Tamam, Amy," dedi, ama onun bunu asla kabul etmeyeceğini biliyordum.

Israr etmedim. Belki bir gün şansım olurdu ve onun güzel yüzüne bakarak, o günün gelmesini umuyordum.

Sadece "Tamam, Aisling" dedim.

Kapıyı açtım ve tam geçmek üzereydim ki, "Amy" diye seslendi.

Ona döndüm. "Evet, tatlım?"

"Sen... o...?" Gözleri kaydı ve sonra evime doğru baktı ve sözlerini bitirirken, "Seninle birlikte olan Bradley denen adam hoş görünüyordu," dedi.

"Dün gece ondan ayrıldım, Ash."

Bakışları bana çevrildi.

Omuz silktim, rahat davranmaya çalıştım. "Sadece uyuşamadık." "Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Bazen olur, bazen olmaz," dedim ona sessizce. "Evet."

Babasıyla birlikte olmamı istiyordu. Bu hoşuma gitmişti.

İyi hissettiriyordu.

Ve korkutucuydu.

"Paintball ekipmanı almaya gidiyorum," dedim ona. "Sonra görüşürüz?" O da başını salladı.

"Hoşça kal tatlım."

"Hoşça kal, Amy."

Döndüm ve evime doğru yürüdüm. Eve vardığımda, dizüstü bilgisayarına gidip paintball ekipmanlarını nereden bulabileceğimi araştırdım. En yakın yer, kırk beş dakika uzaklıktaki daha büyük bir kasabadaki bir dükkândı.

Oraya gittim, tezgahhtarların paintball meraklılarının ihtiyaç duyacağı veya isteyebileceği her şeyi aldım ve eve dönerken Target'a uğrayıp bir kart ve hediye paketi aldım.

Eve vardığımda, hediyeleri paketledim ve Aisling'e verdim, ama Cillian'ı tekrar rahatsız etmedim.

Bana küçük bir gülümsemeyle teşekkür etti.
Ben de ona kocaman bir gülümsemeyle
karşılık verdim ve eve döndüm.
Bu sırada Boston Stone tekrar aradı. Ama
Mickey beni aramadı.

* * *

Saat geç olmuştu ve ben barımda bir taburede oturmuş, bir kadeh şarap ve dizüstü bilgisayarımınla uğraşıyordum.

Mickey hala beni aramamıştı.

Bu çok zordu. Kendimi aşırı derecede bencil hissettim. Annelerinin alkolik olduğu gerçeğiyle başa çıkmaya çalışan çocuklarla uğraşmak için ne kadar çaba sarf etmek gerektiğini bilmiyordum, ama bunun çok fazla çaba gerektirdiğini tahmin ediyordum.

O öpücükten sonra, tüm olanlardan sonra, Mickey'nin bana mesaj atacak zaman bile bulamaması hala canımı yakıyordu.

Son e-postamdan beri cevap vermeyen veya aramayan aileme, nasıl gidiyor diye bir e-posta gönderdim, ama bunun canımı sıkmasına izin veremezdin.

O neyse oydu. Onlar kimselerdi. Onları değiştiremezdim ve onların beni değiştirmelerine izin vermeyecektim. Artık olmazdı.

Yani ne olursa olsun, öylece kalmalıydı.

İnternet sitelerini geziyor, mükemmel yemek masasını bulmaya ya da en azından bir fikir edinmeye çalışıyordum ki telefonum çaldı.

Telefonu kaptım ve heyecanla mesajları açtım, oğlumdan gelen beklenmedik bir mesaj vardı.

*Dikkat et, Pip ponpon kız takımına girmeye çalıştı. Başaramadı.
Mutlu değil.*

Çocuklarımla ilgili haberler almaktan çok sevinçliydim. Oğlumun ben sormadan bunu benimle paylaşmış olması beni çok heyecanlandırdı.

Bu haber beni üzdü.

Çocuklarım hakkında pek bir şey bilmiyordum ama Pip'in birinci sınıfta ponpon kız olmak için yaşadığını biliyordum. Ayrıca, buna gönül verdiğini, bunun için çalıştığını ve istediğini elde etmeyi sevdiğini de biliyordum.

Bunu başaramazsa, yıkılacaktı.

Ona mesaj attım: "*Haber verdiğin için teşekkürler, evlat.*"

Sonra bir çevrimiçi çiçek sitesine girdim ve ertesi gün kızıma gönderilmek üzere, üzerinde "*Harikasın. Seni seviyorum. Anne.*" yazan bir kartla birlikte bir buket sipariş ettim.

Elimden gelen tek şey buydu, ama pek bir faydası olmayacak olsa da, kızım çiçekleri çok severdi, bu yüzden bir işe yarayacağını umuyordum.

Kredi kartımı kaldırırken telefonum çaldı. Mickey'den olduğunu umarak telefonu aldım.

Mickey değildi. Robin'di.

O gün alabileceğim en iyi arama olduğunu düşünerek, telefonu açtım.

"Merhaba, güzelim," diye cevap verdim.

"Beni *neredeyse* tamamen reddettiğin için, seni tamamen hayatımdan çıkarmamak için bana on neden saymak için beş dakikan var," diye cevapladı.

Nefes aldım.

Sonra beş dakikadan çok daha fazla zaman ayırarak ona verebileceğim her şeyi verdim. Benimle ilgili her şeyi; tüm aydınlanmalarımı, düşündüğüm her şeyi, belki de arkadaşlığımız konusunda aptalca davrandığımı, annemi ve babamı, Lawr'ı, Conrad'ı, çocukları, Martine'i, Josie'yi ve onun çocuklarını, Alyssa'yı ve onun çocuklarını, Aisling'i, Cillian'ı, Boston Stone'u, Bradley'i... ve Mickey'i.

Tüm bu konuşma sırasında şarabımı bitirip yeniden doldurdum.

Ve bitirdiğimde, şarap hiçbir işe yaramamıştı, onun şok edici cevabı karşısında gergindim: "Bana haber vermeden saçlarına gölge mi yaptırdın?"

"Ee... evet," diye tereddütle cevap verdim. Sessizlik oldu.

"Robin..." diye başladım.

Beni keserek, "Kızım, eğer hayatına devam etmeye hazırsan, seninle birlikte hayatına devam eden en iyi arkadaşın olabilirim. Ortalığı birbirine katabilirim. Ya da *katmayabilirim*." dedi.

"Biliyorum, ama..."

"Ama neyse," diye sözümü kesti. "Neden böyle davrandığını anlıyorum ama ikimizin hayatı altüst olmadan önce beni tanıyordun. Benden ihtiyacın olan her şeyi alabileceğini biliyordun."

Haklıydı. Ve ben bir aptaldım.

"Üzgünüm Robin, ben sadece... Sanırım doğru olanı yapmaya çalışırken, bazı yanlışlar yaptım."

"*Evet, yaptın*," diye onayladı ve ben yine gerildim, ama o devam edince bunun boşuna olduğunu anladım: "Ama neyse. Hayatına devam ediyorsun. Yan dairesinde iyi öpüşen yakışıklı bir komşun var ve o da *seni* öpüyor. Çocukların sonunda kafalarını kışkırlarından çıkarıyorlar. Ve sana *büyük* bir haberim var."

Buna pek inanmadım çünkü işte oradaydı. Hepsi bu kadardı. Ben anlattım, Robin dinledi ve bitti.

Ama buna inanmalıydım.

O haklıydı. O sadece intikam ve kaos peşinde değildi.

O daha çok dostluk ve sadakatle ilgileniyordu ve bu, intikam ve kaos başladığında da devam etti.

Kendimi korumak için kendimi aşırı korumuştum.

Bunu anladığımda ve kabul ettiğimde, Robin, Robin olduğu için, bunu olduğu gibi bıraktı.

Ben de aynısını yapmaya karar verdim, yerime oturdum, şarabımı aldım ve bir yudum almadan önce sordum, "O da nedir?"

"Ben de hayatıma devam ediyorum."

Şarabım boğazıma kaçtı, bunu yapmadım ve "Anlamadım?" diye kekeledim.

"Şunu dinle," dedi. "Eski sevgilimin beni terk ettiği Pilates eğitmeni de onu bir Pilates eğitmeni için terk etmiş. Ve o eğitmen bir *kadın*."

Gülmekten patlamadan önce gözlerimin kocaman olduğunu

hissettim. "Hayır," diye zorla gülerek söyledim.

"Evet," dedi neşeyle. "Eski sevgilim, sıkı vücutlu sürtüğünü, sıkı vücutlu bir sürtüğün kollarına attı. *Harika* değil mi?"

"Kesinlikle *öyle*," diye onayladım.

"*Herkes* bunu konuşuyor. O kadar utanmış ki, izin aldı ve Coronado'daki eski evimde saklanıyor."

"Bu harika, Robin," dedim ona.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Ve daha fazlası var." Sesi değişti ve "Ama bu o kadar harika olmayabilir," dedi.

Olamaz.

"Ne?" diye dikkatlice sordum.

"Benimle ilgili değil, tatlım," dedi.

Boynum gerildi. "Çocukların mı?"

"Hayır," dedi çabucak. Uzun bir duraklama oldu, sonra devam etti, "Sen."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Ben

mi?" "Onu unuttun mu?" diye sordu

yumuşak bir sesle. *Olamaz*.

"Evet," diye dikkatlice cevap verdim.

"Tamam, o zaman bu kadar acıtmayacaktır." Aman Tanrım!

"Robin, *ne*?" diye sordum.

"Helena ile öğle yemeği yedim," dedi hızlıca. "Kocasının bir konferansa gittiğini söyledi. O konferansta, Kentucky'de Conrad ile birlikte çalışan bazı nörologlar vardı. Konuşmaya başladılar ve Helena'nın kocası Ron, Conrad ve Martine'den, senden ve Conrad ile Martine'in Maine'e taşındığından bahsetti. Bu adamlar Conrad ile birlikte çalıştıkları için, bu haberi duyunca, Conrad'ın hastanede tüm hemşirelerle yatıp onları ortada bıraktığı için muayenehanesinin uyarıldığını söylediler. Biri sinirlendi ve cinsel taciz davası açtı, bu yüzden siz de La Jolla'ya geri döndünüz."

Taburede oturdum, elimde şarap kadehi, dirseğim tezgaha dayalı, kıpırdamadan. Bunun daha iyi bir fırsat olduğunu söylemişti.

Daha fazla para kazanacağımızı söylemişti (ve öyleydi).

Cinsel taciz davasından *hiç* bahsetmemişti.

"Daha da kötüsü," diye sessizce devam etti. "Boston'da da aynı şeyin olduğunu ve bu yüzden Kentucky'ye gittiğinizi söylediler."

Hareketsiz kaldım ve şarap şişesine boş boş baktım.

"Kötü görüldüğünü biliyorum ama iyi tarafından bakalım," dedi Robin. "Çocuklarını geri almak istiyorsan, bu kaltakları ortaya çıkarabilirsin ve..."

"Oh, bu kaltakları ortaya çıkaracağım," dedim. "Ne?

Gerçekten mi?" diye sordu.

Çocuklarım için savaşmamıştım. Savaşmışımı sanıyordum. İyi bir avukatım vardı. Bir servete mal olmuştu. Kardeşim gibi bir köpekbalığıydı. Kardeşim bana karşı çok tatlıydı. Çocuklarını seviyordu. Benim çocuklarımı seviyordu. Ama mahkeme salonunda, merhamet göstermeyen vahşi bir aslan gibiydi.

Aslında, avukatımı Lawr tavsiye etmişti.

Ama ben onu serbest bırakmamıştım. İşlerin çirkinleşmesini istemiyordum. Çocuklarımın bunu yaşamalarını istemiyordum.

Ama aslında, *benim de* bunu yaşamamı istemiyordum. Kendimi, enerjimi çok daha iyi bir şekilde kullanabileceğim gerçek bir mücadeleye dahil etmekten alıkoyan, beni hiçbir yere götürmeyen önemsiz şeylerle çok fazla uğraşıyordum.

"Çocuklarla ilerleme kaydediyorum. Bu devam ederse, onları daha çok isteyeceğim. Onlar da aynı şeyi istiyorlarsa ve Conrad buna karşı çıkarsa, bu kadınları yargıcın ve Martine'in önüne çıkaracağım ve onu mahvedeceğim," diye karar verdim.

"Devam et kızım," diye neşeyle cevap verdi. Devam edecektim.

Tanrım, o beni aldatmamıştı.

Benimle evliyken üç eyalette her şeyi mahvetmişti! Onun hakkında nasıl bu kadar yanılmıştım?

Robin'e bunu sormadan, kapıda yüksek bir vuruş sesi duyuldu ve başımı hızla çevirdim.

Dışarıdaki ışık yanıyordu ve Mickey'nin silueti vitrayda gölge gibi duruyordu. O buradaydı.

Karnım ağzıma geldi.

"Tanrım, Mickey geldi," diye Robin'e fısıldadım.

"Harika," diye cevap verdi.

Kapı tekrar çalındı. Aslında, kapıyı yumrukluyordu.

Neden zili kullanmayıp kapıyı yumrukluyordu?

"Gidip kapıyı açmam lazım," dedim Robin'e, tabureden kayarak ve bardağımı bırakarak.

"Tabii ki," diye onayladı.

"Seni sonra ararım."

"Öyle yap, ama şunu söyleyeyim, bir daha bana ne düşündüğünü söylemeden beni başından savmaya kalkarsan, beni bu kadar kolay geri kazanamazsın."

Bunun doğru olduğunu çok iyi biliyordum.

Hızla kapıya doğru yürüdüm ve "Bu sefer işleri kolaylaştırdığın için ne kadar mutlu olduğumu söylemek isterdim, ama Mickey geldi" dedim.

"Kapıda yakışıklı bir adam var. Her kadın bunun hemen hemen her şeyden öncelikli olduğunu bilir. Ama rapor bekliyorum. *Yakında*," dedi bana.

Kapıyı açarak, "Anlayacaksın. Hoşça kal, tatlım" dedim.

"Hoşça kal, tatlım."

Kapıyı açıp yukarı baktığımda bağlantı kesildi. Mickey'nin yüzündeki ifadeyi görünce dudaklarımda donakaldım.

Olamaz, Rhiannon *şimdi* ne yaptı?

O içeri girerken geri çekildim ama kapıyı kapattım ve ona döndüğümde, bir metre ötemde durmuş bana bakıyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye tereddütle sordum.

"Evet," diye cevapladı, nedense alaycı bir tonla. "Oğlum şimdi çok iyi, Xbox'ı ve yaklaşık beş yüz dolarlık paintball malzemesi var."

Ona baktım, bunun neden kötü bir şey olduğunu düşündüğünü anlamadım.

"Bu kötü bir şey mi?" diye sordum, o devam etmediğinde.

"Hayır, tabii ki değil," diye cevapladı, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Değil, çünkü bu bokun neden işe yaramayacağını hatırlattı bana."

"Bu iş" derken elini bana doğru uzattı ve sonra tekrar göğsünde kavuşturdu.

Ve bunu yaptığında, içim sıkıştı.

"Bu... şey mi?" diye sordum, nefes almakta zorlandığım için sesim kesik kesikti.

Büyük vücudu, sanki yerleşiyormuş gibi hareket etti ve "Ailemin o evi Rhiannon ve bana satarken ne kadar zarar ettiğini biliyor musun?" diye sordu.

Bu tuhaf soru karşısında kafam karışarak kıpırdadı. "Hayır."

"Yedi yüz bin dolar ve *yine de* ödeyebileceğimden iki yüz bin dolar fazla ödedim, ve şimdi bu, ödeyebileceğimden çok daha fazla, Rhiannon'dan kurtuldum, o pek bir şey değildi ama en azından o kaltak iyi para kazanıyordu."

"Mickey..."

"Ve bizim sahil kenarında mülkümüz yok," diye sözümü kesti. "Senin evine gitmek için geçtiğim yol, biliyorsun bebeğim, pahalı evlerin önünden geçip beş milyon dolarlık evlerin önünden geçmek gibi bir şey ve sen bu evi ucuza aldın çünkü senden önce burada yaşayan pislikler kendilerini mahvettiler."

"Neden bu konuyu konuşuyoruz, emin değilim," diye tereddütle söyledim. "Sen benim çocuklarıma para harcamıyorsun, Amelia," diye açıkça belirtti.

Yine kafam karışmış bir şekilde heyecanla başımı salladım ve

"Anlamadım?" diye sordum. "Çocuğumun doğum günü için benden daha fazla para harcadın," diye sertçe söyledi. "Ama o..."

"Sen sormadın," diye kesti. "Dışarı çıkıp ona o kadar para harcadın ve sonra ne oldu?" diye öfkeyle sordu. "Sırada ne var? Sen ve ben bir şey başlatıyoruz, onlar hayatlarında paraya boğulmuş bir kadına alışıyorlar, sen onlara dünyayı sunuyorsun. İşler ters gidiyor ve aramızda yürümiyor, onlar dünyayı sunan birinin olmamasına nasıl alışacaklar?"

Onun bakış açısını anlıyordum ve o gün verdiğim kararın iyi bir karar olmadığını fark ediyordum. Daha başlamamıştık bile ve ben çocuklarımla yaptığım aynı hataları şimdi Mickey'nin çocuklarıyla yapıyordum.

Ben de başladım, "Haklısın. Yapmalıydım..."

Yine sözümü bitirmeme izin vermedi.

"Benim için yeterli olmadığım bir kadın vardı. Kurduğumuz aile onun için yeterli değildi. Başka bir şeye ihtiyacı vardı, onu buldu, ona kapıldı ve

hepimizden daha önemli hale geldi. Şimdi, sen caddenin karşısına taşındın ve ben yine başka bir kadınla bir şey başlatmayı düşünüyorum, ona ihtiyacı olanı verebilmemin imkanı yok çünkü onun hiçbir şeye *ihtiyacı yok*, çünkü ailesinin parasıyla istediği her şeyi alabiliyor."

O dört adım uzaktaydı.

Hâlâ yüzüme tokat atmıştı.

"Çocuğuma yaptıkların için teşekkürler," dedi kaba bir şekilde. "Gecesi çok güzel geçti. Orada paintball kıyafetiyle Xbox'ında oyun oynuyor, hayatının en güzel anlarını yaşıyor, sarhoş annesinin bir yerlerde içki içerek kendini boğduğunu ve ona hediyesini bırakmaya bile gelmediğini tamamen unutmuş durumda. Ama bu olmayacak." Yine elini aramızda salladı. "Bu boka bir daha ihtiyacım yok ve çocuklarımın da kesinlikle ihtiyacı yok."

"Haklısın," diye fısıldadım. "Bu boktan şey olmayacak."

O da onaylayarak başını salladı, beni kesip kanatarak. "Buraya gelmemen iyi olur," dedi bana.

Kapının önünden çekildim. "Sen de bu iyiliğin karşılığını yapsan iyi olur."

Tekrar başını salladı, kapıya doğru yürüdü, kapıyı açtı ve içinden geçip gitti.

Onun arkasına geçtim, kapının kenarını tuttum ve adını seslendim. Bana döndü.

Onun güzel mavi gözlerine baktım.

"Neye ihtiyacım olduğunu hiç bilmiyorsun," diye fısıldadım. "Ve bunun üzücü yanı, bana ailenle birlikte yemek masanda oturmamı sağlayarak, ihtiyacım olan her şeyi bana çoktan vermiş olduğunu fark etmemiş olman."

Ve bunun üzerine kapıyı kapatıp kilitledim.

* * *

Mickey

Mickey arka terasında durmuş, ağaçların gölgelerine bakıyordu, arkasında evi sessiz ve karanlıktı.

Birasını bir yudum aldı.

Beni ailenle birlikte yemek masasına oturtarak, ihtiyacım olan her şeyi bana zaten vermiştin.

Çenesinin gerildiğini

hissetti. Yalan

söylememiştir.

Amy'nin büyük ela gözlerindeki incinmiş bakışından, o sözleri söylediğinde yalan söylemediğini anladı.

Gözleri aşağıya indi ve karanlıkta, arka bahçede duran Cill'in frizbi'lerinden birinin ışığını gördü.

Calway Petroleum'un varisi hemen yan komşusuydu ve kendini Nazi sanan yaşlı bir kadınla günlerini geçiriyordu. Bu kadın onun evine gelip arka bahçede koşturuyor ve çocuklarıyla frizbi oynuyordu.

Rhiannon, oğluna hediye getirecek kadar kendini toparlayamamıştı.

Amy, oğluna iyilik yapmak için, muhtemelen varlığından haberi bile olmadığı bir mağazaya koşturmuştu.

Mickey onu evden kovmadan önce, sekiz aydır karısıyla seks yapmamıştı çünkü geceleri denemeden önce karısı bayılıyordu ve o da bu durumu hatırlayarak başka bir zamanda ona dokunmaya cesaret edemiyordu.

Amy'yi bir kez öpmüştü ve Amy ona o kadar ateşli davranmıştı ki, o muhteşem elbisenin eteğini yukarı çekip, külotunu aşağı indirip, onu duvara dayayıp becerebilirdi ve ikisi de bundan zevk alırdı.

Çok büyük.

Kız arkadaşında bir sorun vardı ve aylar önce Rhiannon'u arayıp bir şey fark edip etmediğini ya da oturup konuşmak için zaman bulup bulamayacağını sorduğunda, Rhiannon ona neyden bahsettiğini bilmediğini söylemişti. Mickey ısrar edince, eski sevgilisi bir şey olup olmadığını anlamak için yetersiz bir girişimde bulunmuş ve Mickey'e her şeyin yolunda olduğunu ve endişelenecek bir şey olmadığını söylemişti.

Amy, Mickey'nin de gördüğünü bildiği şekilde Ash'i inceledi; sadece bu konuda bir şey yapmak ona düşmüyordu.

"Siktir, her şeyi mahvettim," diye mırıldandı. Mickey,

Amy'nin neden çocukları olmadığını bilmiyordu.

Ama çocukları olmaması onun yavaş yavaş ölmesine neden oluyordu ve o hayatta kalmak için elinden gelen her şeyi yapıyordu.

Ve ona ilgi duyuyordu; bunu neredeyse en başından beri açıkça belli etmişti.

Ve *lanet olsun*, o da ondan hoşlanıyordu. O gözler, Tanrım, her şeyi anlatıyordu. Saatlerce o gözlere bakıp, aklından geçen her düşüncüyü anlayabilirdi ve daha da iyisi, onun nasıl bir kadın olduğunu anlayabilirdi ve bu onu ilgilendirirdi.

Ve onunla kafa kafaya gelmek şaşırtıcı bir şekilde hiç de kötü değildi. Kanını kaynatıyordu. Onu sinirlendiriyordu. Ona *hisler* uyandırıyor.

O kadar uzun süredir hayatın rutinini yaşıyordu ki - Rhiannon'u korumak, ondan kurtulmak, çocuklarını korumak için elinden geleni yapmak - nasıl bir şey olduğunu unutmuştu. Bir kadına bu kadar ilgi duymak nasıl bir şey olduğunu unutmuştu, o sessiz ve tatlıyken, onu kollarına alıp öpmek için duyduğu dürtüyle savaştık zorunda kalıyordu. Onun acı çektiğini gördüğünde, onu kendine çekip acısını dindirmek için elinden geleni yapmak için kendini zor tutmak zorunda kalıyordu. Ve o inatçı ve sinir bozucu olduğunda, onu duvara itip aklını kaçıracak kadar sevmek için kendini zor tutmak zorunda kalıyordu.

Amy'nin göğüsleri, kalçaları, bacakları da cabası.

Ama kafası o kadar kalktı ki, çünkü kadın çok zengindi ve o çok kötü yanmıştı, kendini korumak için onu uzaklaştırdı, sonra kontrolünü kaybetti ve kadın bir randevudayken onu koridorda duvara dayadı, Tanrı aşkına, sonra da onu hayatından çıkmasını istedi.

Ve kadın da

öyle yaptı.

Onun için.

Onlara bir şans vermek için.

Sonra o, onun oğlu için elinden geleni yaptı ve o oraya gidip kadının dişlerine tekme attı.

"Siktir, her şeyi mahvettim," diye bağırdı.

Sen, beni ailenle birlikte yemek masana oturarak, ihtiyacım olan her şeyi bana zaten vermiştin.

Yalan söylememişti.

Amelia Hathaway'in ihtiyacı olan tek şey buydu.

"Siktir lan," diye ağaçlara fısıldadı. "Her şeyi mahvettim."

Biranın geri kalanını içti, evine girdi, sürgülü cam kapıyı kapattı, kilitledi, çubuğu raylarına yerleştirdi, şişeyi geri dönüşüm kutusuna attı ve karanlık evin içinden geçerek boş yatağına doğru yürüdü.

On Üçüncü Bölüm

Seni Mahvetmek

Dove House'un güvenlik kapısına doğru yürüdüm, elim çantamdaydı, telefonumu arıyordum.

"Amelia."

Sola baktım ve koltukta oturan Bay Dennison'ı gördüm, elini kaldırmış, parmağını bana doğru kıvrırmıştı.

Yüzüme bir gülümseme takındım ve ona doğru yürüdüm. "Bir şey mi lazım?" diye sordum.

Yanına geldiğimde "Daha yakın" diye cevap verdi.

O aşağıya bakabilsin ve ben yukarıya bakabilsem diye çömeldiğimde, o eğik durduğu ve ayrıca Zimmer yürütecisiyle yürümek zorunda olduğu için sık sık yapamadığı bir şeydi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Soluk mavi gözleriyle beni inceledi.

"Bay Dennison," diye seslendim. "Size bir şey getireyim mi?"

Sonunda bana odaklandı. "Konuşmak istersen, canım, kulaklarım yaşlı ama hala duyabiliyor."

Bu, sorumun cevabıydı. Dün gece Mickey ile yaşadığım olaydan dolayı hala kanadığımı saklamıyordum, ancak sonunda kendimi toparlayıp Robin'i geri aramış, ona sessizce ağlayarak olanları anlatmış ve erkeklerin hepsinin pislik olduğunu ve Conrad'dan öğrendiğim gibi, bunu erken öğrenmemin daha iyi olduğunu söyleyen onun tiradını dinlemiştim.

Haksız değildi.

Ama nedense, Mickey ile olanlar Conrad'ın ihanetinden daha çok acıtıyordu, son haberler bunu tazelemiş olsa bile.

Bunun nasıl olabileceğini hiç anlamıyordum. Onunla ilgili umut dolu parlak yirmi dört saat dışında, o ve ben hiçbir zaman birlikte olmadık.

Yine de beni mahvetti.

Ama bu sefer, daha yaşlı, daha bilge, belki daha güçlü, ama kesinlikle bu saçmalıktan bıkmış olarak, bunu sessizce kabulleneceğimi düşündüm.

Bay Dennison aynı fikirde değildi.

Elini tuttum ve sıktım. "Belki döndüğümde bir fincan çay eşliğinde sohbet ederiz."

"Biraz burbon getirirsen, sen de gelirsin," dedi bana.

Bourbon getirmeme gerek yoktu. Oğlunun her hafta ziyarete geldiğinde eklediği bir stoğu vardı.

Ona gülümsedim ve elini bir kez daha sıktım. "Görüşürüz, tatlım."

O da elimi sıktı. "Görüşürüz, aşkım."

Güvenlik kapısına yürüdüm, şifreyi girdim, çubuğu ittim, geçtim ama boş resepsiyon alanında durup telefonumu çıkardım.

Telefonu açtım ve bildirimleri kaydardım. Kötü haber:

Boston Stone'dan bir arama daha.

İyi haber: Kaliforniya'daki avukatım beni geri aramıştı. İnanılmaz

derecede harika haber: Pippa bana mesaj atmıştı.

Çiçekler çok güzel. Teşekkürler.

Aptal gibi sırtıyordum (içten, dıştan, Mickey olayından sonra hala yapamıyordum), ekrana dokunup kızıma bir mesaj gönderdim.

Aldığına sevindim. Neşelen, evlat. Annenin seni ne kadar sevdiğini biliyorsundur umarım.

Mesajı gönderdim, ekrana tekrar dokundum ve telefonu kulağıma dayadım. Telefonun çalmasını dinledim, sekreteri çıktı ve soyadımı duyunca beni avukatıma bağladı.

Ancak o zaman tekrar yürümeye başladım.

"Mesajı aldım, Amelia," dedi Preston Middleton kulağıma. "Bu bilgi konusunda emin misin?"

Ön kapıdan içeri girdim. "Tam olarak emin değilim ama kesin olarak emin olmak için yatırım yapmaya hazırım."

Preston, "Özel bir dedektif tutabilirim," diye cevap verirken, ben kaldırımda yürüyerek arabama doğru gittim, gözlerim ayaklarımdaydı.

"Bunu yapmaya hazır olduğumu kabul et," dedim ona, başımı kaldırarak.

Mickey'i, sürücü kapısına yaslanmış, yakışıklı, tozlu inşaat kıyafetiyle gördüğümde adımlarım sendeledi.

Gerçekten

mi?

Şimdi ne

olacak?

Beni mahvetmek için elinde ne kalmış olabilir ki?

Ona doğru ilerlerken gözlerimi ondan ayırmadım ve tamponumun hemen yanında durdum.

"Bu bilgiyi öğrenmekle neyi amaçlıyorsun?" diye sordu Preston kulağıma.

"Çocuklarımı geri istiyorum," diye cevapladım, Mickey'e bakarak, ifadesiz yüzündeki gözlerinin benim sözlerimle parladığını gördüm.

"Tam velayet mi?" Preston heyecanlı görünüyordu ve ellerini ovuşturduğunu hayal ettim, sadece faturalandırılabilir saatler yüzünden değil, aynı zamanda iyi bir kavgaya girmeyi sevdiği için.

"Açgözlü olmayacağım," diye cevap verdim. "İki haftada bir. Çocuklarım babalarını seviyor ve sevdikleri bir şeyi kaybetmelerini istemiyorum. Çocukların durumunu görmek için biraz zamana ihtiyacım var, ama hazır olduğumda, bu sefer kaybetmeye niyetim yok. Ve bunun ne kadar mal olacağı umurumda değil. Conrad bu işi çirkin bir hale getirirse, benimle evliyken seks yaptığı her kadının aranmasını, ifade vermesini ve tanıklık etmeye hazır olmasını istiyorum."

Mickey, "seks yaptığı" kelimesini duyunca hafifçe doğruldu, ama çoğunlukla arabama yaslanmış, gözleri üzerimde kalmaya devam etti.

"Araştırmacımla konuşacağım," dedi Preston. "Teşekkür ederim," diye cevapladım.

"İyi misin?" diye sordu.

"İyiyim, ama bir yere gitmem gerekiyor. Kaba olmak istemem ama gitmem lazım."

"Tabii ki, gelişmeleri sana bildiririm, Amelia."

"Teşekkürler, Preston."

Bağlantı koptu ve hemen Mickey'e sordum, "Arabamdan uzaklaşıp mısınız?"

"Çocukların için mi savaşıyorsun?" diye sordu. Bu onu ilgilendirmezdi.

Ama dün gece bana yaptıklarından sonra, bana soru sorabileceğini mi sanıyordun? Cevap verecektim.

"Cali'deki en yakın arkadaşım, kocamın sadece seks yapıp aşık olmakla kalmayıp, San Diego'daki hastanesindeki bir hemşirenin parmağına nişan yüzüğü taktığını öğrendi. Bunların hepsi benimle evliyken oldu," diye anlattım. "Boston'daki hastanesinde, Lexington'daki hastanesinde, belki de San Diego'daki hastanesinde de seks yaptı ve hakkında en az bir cinsel taciz şikayeti vardı. Bu yeni bir bilgi ve çocuklarımın yüzünü görememekten bıktım, daha adil bir velayet programı kabul etmezse, korkarım ki kirli bir savaş vermek zorunda kalacağım."

"Bu kirli bir şey değil, Amy, kirli olan o," dedi Mickey sessizce.

"Fikrin için teşekkürler," diye sertçe cevap verdim. "Şimdi arabamdan uzaklaşıp mısınız?"

O arabadan doğruldu ve bana döndü. Ama uzaklaşmadı.

"Konuşmalıyız," dedi bana, sesi nazikti, gözleri benden ayrılmıyordu. "Hayır, bak, bu konuda yanılıyorsun," diye cevap verdim. "Bunu yaptık ve benim için pek eğlenceli olmadığını anladım."

"Dün gece haddimi aşım," dedi.

"Öyleydin," diye onayladım. "Bu senin özrün mü?"

"Evet, Amy, özür dilerim." Sesi hâlâ nazikti. Kulağa harika geliyordu.

Bu benim üzerimde işe yaramadı çünkü orada durup ona bakarken, hala kanamaya devam ediyordum.

"Özrün kabul edildi. *Şimdi* arabamdan uzaklaşır mısın?"

Benden gözlerini ayırmadan başını salladı. "Dün gece söylediğim o saçma sapan şeyleri açıklamama izin vermeni istiyorum."

"Ben aptal değilim, Mickey," diye hemen ona söyledim. "Dün gece bunu oldukça açık bir şekilde anlattın. Sevdiğin bir karın vardı ve o, senin kontrol edemediğin bir şey yaptı. Bu, sana ve çocuklarına karşı bir ihanetti, sanki dışarı çıkıp bütün bir orduyla yatmış gibi. Erkek gibi bir erkek, koruyucu bir erkek, muhtemelen iyi bir erkek olarak, ona ihtiyacı olanı verememen seni incitti. Sanırım bununla başa çıkabilirdin, ama o çocuklarını incitti ve bunu yapmaya devam ediyor. Şimdi, dayanılmaz olsa da, buna katlanmak zorundasın. Ve erkek gibi bir erkek olarak, kendini veya çocuklarını başka bir kadınla aynı duruma sokmayacaksın. Doğru mu anladım?"

"Özetle böyle," diye onayladı.

"Dün gece bu konuda karar verdiğimizizi sanıyorum, bu yüzden bugün neden burada olduğunuzu anlamakta biraz zorlandığımı itiraf etmeliyim," dedim.

"Çünkü dün gece her şeyi mahvettim," diye cevapladı.

"Haklısın. Mahvettin. Ve olan oldu. Hala neden *ayrı* yollara gitmediğimizi anlamıyorum."

Bana doğru hareket etmek istedi ama vücudumun kaskatı olduğunu görünce durdu.

Yüzündeki ifade sesi kadar yumuşak oldu ve o bakışla, görülmeye değer bir manzaraydı.

Ama bu da bana etki etmedi.

"Bunu düzeltmek için bir şans istiyorum, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle.

"Hayır," diye kesin bir şekilde cevap verdim. "Bak, üç ayda beni çekici olmayan, istenmeyen, *gereksiz* hissettirdin ve Conrad'ın bana tüm bunları hissettirmesi yirmi yıl sürdü." Onun geri çekilmesine karşı koymaya çalıştım, beni incitmesine rağmen

beni derinden yaraladı, ama ben içimden bir karar verdim ve "Daha fazlasını istemiyorum, Mickey. O zaman neden hiç olmamış olan şeyi olduğu gibi bırakmıyoruz?" dedim.

"Bu olmayacak," dedi. "Neden?" diye sordum.

"Çünkü bunu yapamam," diye cevapladı.

"Neden?" diye bağırdım.

"Çünkü ikimiz de daha fazlasını istiyoruz."

"Öyleydik," diye onayladım. "Ama artık istemiyorum." "Bir şeyimiz vardı, Amy," diye karşılık verdi.

"Yanlış," diye karşılık verdim. "Olabilir, ama olmadı."

Sabrı azalmaya başlayınca çenesi sertleşti. "Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun. Burada bir şey var. Güçlü bir şey. Savaşmaya çalıştığım ama başaramadığım bir şey. Bizi birbirimize çeken bir şey. İkimiz de görmezden gelemeyecek kadar yaşlı ve akıllıyız. Ve bunu daha da güçlendiren, senin bile bilmediğin bir şey var."

Yirmi dört saat önce, onun böyle düşündüğünü bilmek hoşuma giderdi.

Ama o anda, buna izin veremedim.

"Bu doğru olabilirdi ama artık değil, Mickey," diye cevap verdim. "Ve sen benim imamı anlamadığın için, açıkça söyleyeceğim. Gelecekte *hiçbir şeyimiz* olmayacakken, geçmişte sahip olabileceğimiz şeyleri daha fazla tartışmak istemiyorum."

"Miras sahibi olan tek kişi sen değilsin, Amy," diye bana ateş püskürdü, sabrı kesinlikle azalıyordu. "Kardeşlerimin işlettiği balıkçılık şirketi Maine Fresh Maritime. Yerel marketin dondurucusunda yeşil, beyaz ve turuncu kutuda bulabileceğin filetolar ve balık çubukları."

Ağzım açık kaldı.

"Evet," diye homurdandı. "Bu yüzden babam bana evini satarken bir ton para ödeyebildi, çünkü bu benim mirasımın bir *parçasıydı*. Ben de bunun bir parçası olabilirdim, ama masa başı bir iş istemiyordum. Yangınla mücadele etmek istiyordum. Magdalene'de kalmak istiyordum. Tek istediğim buydu ve sonunda bir eş ve çocuklarımla yemek masasında oturmak. Teknelerde çalışmayı denedim, mirasımın bana uygun olan kısmını almaya çalıştım. Haftalarca teknede kalmak, kadın peşinde koşmak ve aynı zamanda bir eş aramak için ayırdığım zamandan çalışıyordu. Bu yüzden işi bıraktım ve sevdiğim şeyi yapmaya gönüllü oldum ve bir hayat kurmanın bir yolunu buldum, ve zamanı geldiğinde aileme bakmanın bir yolunu buldum." Gözleri

bakım evine, sonra tekrar bana döndü, böylece fikrini vurgulamak istedi, ama bunu sözlü olarak da yaptı. "Anladın mı, Amy?"

Hayatlarımızın bu şimdiye kadar bilinmeyen paralelliği şok ediciydi. Ve büyüleyici.

Bunu Mickey'e söylemedim tabii ki, ama o konuşmasını bitirmediği için bana fırsat vermedi.

"Bar Harbor'a gidip Frank'in ofisine girip iş isteyebilir, işi alabilir ve sadece onun kardeşi olduğum için şu anda kazandığımın on katını kazanabilirim. Bunu yapmamak benim seçimim. Çocuklarıma bundan elde edebilecekleri şeyi vermemek benim seçimim. Sen farklı bir seçim yaptın, ama bu senin seçimin. Yine de, beni ve seçimlerimi anlayabilecek tek bir kişi bile tanımadığımı sanma, sen hariç."

"Bu doğru, Mickey, seni anlıyorum. Ama bu hiçbir şey ifade etmiyor. Bu etkileyici. Maine Fresh Maritime, çok etkileyici. Ama benim üç güven fonum var ve bunlardan vazgeçmeyeceğim çünkü yaşam tarzımı *seviyorum* ve bu yüzden kendimi aşağılık hissetmeyeceğim, yargılanmayacağım ya da olduğumdan başka biri olmak için baskı hissetmeyeceğim."

"Demek istediğim o değil, Amy."

"Senin demek istediğini anlamak istediğimden emin değilim, Mickey." "Zor, çünkü anlayacaksın."

Gözlerimi gökyüzüne çevirdim ve bulutlara sordum: "Bu neden şaşırtıcı değil?"

"Bebeğim, demek istediğim şu: sen bunu anladın, istediğin gibi yaşıyorsun ve yine de mutlu olmak için ihtiyacın olan tek şeyi doğru anladın. Ve bu, o güven fonları değil."

Gözlerimi ona çevirdim ve kısarak baktım. "Dün geceki ölümcül vuruşumu bana karşı kullanmaya cüret etme, Mickey Donovan," diye tükürdüm.

Sabrının sonuna geldiği belli olan o, bana doğru eğildi ve "Bunu, dün gece amacının doğru olduğunu belirtmek için kullanıyorum," diye karşılık verdi.

Ellerimi havaya kaldırdım ve gökyüzüne bakarak, "Hallelujah! Artık mutlu bir şekilde ölebilirim," diye bağırdım.

O sinirli bir şekilde "Neden ukala davrandığında seni normalde istediğimden daha fazla sikmek istiyorum?" diye sorduğunda bakışlarım ona döndü. "Beni sikmek mi istiyorsun?" diye sordum, bu sözlerle derin bir inanmazlık katarak.

"Benim durumumu düşünürsek bu çok şaşırtıcı..." Durup ona doğru eğildim. "Çekici."

Kaşları birleşti. "Çekici olmayan bir kadını sikmek istemezdim, Amy."
Ona sert bir bakış attım. "Çok ilginç, çünkü *ben*

"

Kaşları çatık kaldı ve gözleri karardı. "Ne yaptın?" "*Saçımı boyattım,*" dedim sertçe, parmağımı saçımı işaret ederek.

Saçıma baktı ve "Siktir, bir şeylerin farklı olduğunu düşünmüştüm" diye mırıldandı.

Gözlerimi kırptım.

Bana geri baktı. "Güzel olmuş. Kesinlikle ön saçlarını beğendim."

Tekrar gözlerimi kırptım.

Sonra ona doğru bir adım attım, parmak uçlarımda yükselip suçlayıcı bir şekilde, "Orada durup saçlarımdaki röfleyi ya da yeni kıyafetlerimi fark etmediğini söyleme" dedim.

Bana burun kıvrarak baktı. "Saç kesimini fark ettim bebeğim, dediğim gibi, güzel olmuş. Kıyafetleri de kesinlikle fark ettim ama yeni olduklarını düşünmedim. Eski kıyafetlerin, henüz tüm eşyalarını açmadığın için giydiğin eski kıyafetler olduğunu düşündüm, çünkü açtığında, daha çok sana yakışıyordu."

"Yani bana karşı yeni keşfettiğin bu çekicilik, saçlarımdan rengi ve kıyafetlerimle ilgili değil mi diyorsun?" diye alay ettim.

"Bebeğim, bana bu saçmalıkları söyleme," diye homurdandı. "Bunu anlayacak kadar büyüdün. Ayrıca, bir erkeğin başka bir erkeğin yüzüne bakıp ev işlerinde yardım etmeyi teklif etmediğini de anlayacak kadar büyüdün, tabii o erkeğin teklif ettiği kadına ilgi duymuyorsa."

Kalbim hızla çarptı, dişlerimi sıktım ve Lawr haklı çıktı. Ancak bunun beni etkilemesine izin veremezdim.

Bunun yerine, onunla bir şey paylaşmanın zamanı geldiğini düşündüm.

"Tercihlerinin uzun boylu, büyük göğüslü kızılar olduğunu biliyorum."

Yüzünde şaşkınlık belirdi ve "Ne?" diye sordu.

"Seni gördüm," diye tükürdüm. "Sinemada o güzel kızıl saçlı kadınla." O anda yüzünde kendini beğenmiş bir ifade belirdi.

Göğsümde, boğazımda, ama özellikle de kafamda bir baskı hissettim. "Seni seni gördüğüm için *mi*?

"Benim için pek bir şey ifade etmiyor olabilir, Amy, ama senin Stone'la benim önümde randevulaşıp o pislikle öpüşmeni gördükten sonra, evet. Bridget'le birlikte olduğumu görerek, bana yaşattığın o işkenceyi sana biraz olsun yaşatmış olmaktan hoşlandım."

Senin bana yaşattığın işkence.

Bu onu incitti.

Tanrım, *benden* hoşlanıyordu.

Bunun beni etkilemesine izin veremedim ve ona hatırlatmak için ona daha fazla yaslandım, "Seni öptüm ve sen çekildin."

Boynunu eğip yüzüme yaklaştı ve alaycı bir şekilde, "*Merhaba*, Amy. İlk olarak, senin çekiciliğine karşı koymak, çünkü karşıdaki kadınla yatmam gerekmiyordu ve eğer işler ters giderse, iki haftada bir çocuklarıma gittiğimde kendimi garip bir duruma sokmak... ya *da* kendimi o duruma sokmak. İkincisi, senin çekiciliğine karşı koymak, çünkü *sen sensin* ve *zenginsin* ve ben kendimi ve ailemi korumak için kafamı kırımın içine sokmuştum. Ama son olarak, çocuklarım yataklarında uyurken, kanepemde büyük göğüslü sevimli bir esmerle sevişmeyeceğim."

"Ben sevimli değilim," diye ters bir şekilde cevap verdim.

"Hayır, değilsin, sen çok güzelsin. Ama çocuklarımla frizbi oynadıktan sonra kanepemde uyandığında, sevimlisin."

Geriye yaslandım, ona bakarak, dudaklarımı araladım, tüm bunların bana hissettirdiklerini çok sevdim.

"Şimdi, sakirlere öğleden sonra eğlencesini verdik mi ve seni dışarı çıkarıp telafi etmeme izin verecek misin, yoksa birkaç tur daha devam edecek miyiz?" diye sordu.

O bunu yaptığında, dehşet içinde omzumun üzerinden arkama baktım ve tüm pencerelerin açılmış olduğunu ve yaşlıların yüzlerini pencerelere dayadıklarını gördüm. Bayan McMurphy bile yanağını parmaklıklara dayamıştı.

O anda, konuşmamızın başlarında ikimizin de sesinin yükselmeye başladığını fark ettim.

Utanç beni sardı.

Mickey konuşmaya devam edince yavaşça arkama baktım ve o sessizce konuşmuyordu. "Seni uyarıyorum, beni deli edebilir, beni pislik yapabilir, sikimde değil

ama seninle kafa kafaya gelmekten zevk alıyorum. Yani eldivenlerini çıkarmak istemiyorsan, bebeğim, hadi bakalım. Çünkü bunu bir süre yaptıktan ve senden o öpücüğü aldıktan sonra, sen devam edersen, sonunda seni siktiğimde," bana doğru eğildi, "*seni mahvedeceğim*."

Gözlerine baktım ve *bu* beni etkiledi.

Mahvolmak istedim.

Mickey tarafından mahvolmak istedim.

Buna *ihtiyacım vardı*.

Neyse ki bunu söylemedim çünkü dudaklarım kıpırdamıyordu.

"Michael Patrick Donovan, küfürlü konuşmalarını annen ve Peder Riley'e bildireceğim!" Her gün evin içinde tespahiyle dolaşan ve Bayan Osborn olduğundan emin olduğum bir kadın bağırdı.

Mickey bunu görmezden geldi ve ben onun gözlerinin değiştiğini gördüm, öyle bir şekilde ki, o mavi gözlerin içine düşüp sonsuza kadar yüzmek istedim.

"Benimle akşam yemeği ye," diye fısıldadı. Tanrım, ben de bunu istiyordum.

Elinin boynumun yanına dolandığını hissettim ve o basit dokunuşla hissettiğim gücü, sıcaklığı, bunu daha da çok istememe neden oldu.

"Amy," diye seslendi.

"Düşünmem lazım," diye fısıldadım ve gözlerinin parladığını gördüm, zafer kazanmış gibiydiler.

Bu muhteşemdi.

Sonra elini üzerimde sıkılaştırdı ve "Sana ihtiyacın olanı vereceğim" diye mırıldandı.

Yalan söylemedim. Düşünmem gerekiyordu.

Ayrıca Robin'i arayıp konuşmam gerekiyordu.

Ayrıntılı bir şekilde.

Ve muhtemelen Lawrie'yi de.

Mickey başını kaldırdı ve dayanılmaz derecede tatlı bir şekilde alnımı öptü.

Sonra beni bıraktı ve ben yoğun bir şekilde rahatsız edici bir şekilde kendimi yoksun hissettim.

Mickey'nin yarattığı sisin içinde, onun yanımdan geçtiğini hissettim ve hızla döndüm.

"Mickey," diye seslendim.

Bana döndü.

Onun güzelliğine baktım ve yutkundum.

Sonra sadece onun duyabileceği şekilde, seyircilerin duymayacağı şekilde yumuşak bir sesle dedim: "Bunu denemeye karar verirsem, bunu seninle paylaşmadan önce sen de düşünmelisin. Aklını başına almalısın. Hâlâ Rhiannon'un sorunlarıyla uğraştığını biliyorum ve bu durumdan senin ve çocukların adına üzülüyorum. Ama bunlar onun sorunları, benim değil. Ve dün gece bana yaptığın gibi bir şey yaparsan, üzgünüm, adil olmayabilir ama sana söylemeliyim, bir daha ikinci bir şans olmayacak."

"Düşünmene gerek yok," diye cevap verdi anında ve sessizce, sadece bana. "Bana bu şans verirsen, ne olacağını bilmiyorum. Bu bir yere varırsa, ikimiz de her zaman sorunsuz olmayacağını bilmeliyiz.

olursa, o bizim olacak. Ama dün gece sana verdiğim ve senin hak etmediğin şeyi, yemin ederim ki, Amy, ikinci bir şansa ihtiyacım olmayacak."

Yemin ederim ki, Amy, ikinci bir şansa ihtiyacım olmayacak. O bizim olacak.

Bizim.

Kulağa harika geliyordu.

"Evet?" diye seslendi ben uzaklaşırken.

Ona odaklandım. "Tamam, Mickey."

"Umarım doğru seçimi yaparsın, bebeğim," diye fısıldadı ve uzaklaşmadan önce.

Ben de öyle umuyordum.

"İçki içmek için içeri gelmek ister misin?" diye seslendi Bay Dennison.

Vücudum sarsıldı ve pencerelere baktım.

"Hayır, Bay Dennison, teşekkürler!" diye cevap verdim.

"Park yerinde komplo kuran Nazileri gören sadece ben miyim?" diye sordu Bayan McMurphy sinirli bir şekilde sordu.

O kadını seviyordum.

Ne hissedersen hissedeyim, o anda çok şey hissediyordum ve o bunu yapmak niyetinde olmasa bile...

Beni her zaman gülümsetirdi.

* * *

"Aman Tanrım, senin hayatını istiyorum," dedi Robin.

Akşamın erken saatleriydi, telefonda konuşuyorduk ve ona her şeyi anlatmıştım.

"Bunu yaşamak o kadar eğlenceli mi, emin değilim," diye mırıldandım.

"Kişisel antrenörüm Vegas'a taşındığından beri seks yapmadım," diye karşılık verdi.

"İğrenç."

Evet, bu sesi yüksek sesle çıkardım.

"Beni anlıyorsun," diye mırıldandı.

Anlıyordum.

Ama Conrad beni terk edeceğini söylediği gecedan beri seks yapmamıştım ve tabii ki yirmi yıldır Conrad dışında kimseyle seks yapmamıştım.

Mickey'nin karısını evden attığından beri seks yapmadığını hissettiğim için endişelenecek başka bir şey daha vardı.

Belki seks bisiklete binmek gibiydi.

Tanrım, öyle olmasını umuyordum.

Bacaklarımı koltuğun altında daha da kıvırdım ve "Peki ne yapmalıyım?" diye sordum.

"Dürüstçe mi?" diye sordu.

"Başka türlü olamaz," dedim ona.

"Tamam, o zaman dürüstçe söyleyeyim, bir daha asla aşka şans vermezsek, eski sevgililerimiz kazanır. Bizi yenerler. Tamamen."

Burnumdan keskin bir nefes aldım.

Kısa bir süre önce, sık sık yenildiğimi fark ettim ve bunun olmasına izin vermekle kalmayıp, bunun olması için gücümü de feda etmişim.

Ve son zamanlarda bunun durması gerektiğine karar vermişim.

"Öyleyse," diye devam etti, "eğer bu işe yaramazsa, yaramaz. Eğer huzurevine gidip evini dekore edip tek başına sinemaya gidebileceğin bir büyük varsa, yap. Başka bir erkek bulursan, dene. Ama o pisliklerin bizi yenmesine izin verirsek çok kötü olur. Birçok kadının katlandığı ve sonra toparlandığı normal şeylerin bizi yenmesine izin verirsek çok kötü olur. O yüzden yapmamalıyız. Bu durumu atlatmalısın. Akıllı ol. Ama bunun seni nereye götüreceğini gör. Ve umarım en azından seni kendi kendine orgazm olmaktan kurtarır ve çok daha güzel hissettiren yeni bir alana götürür."

Sözleri çok akıllıcadı.

Onları söylerken farkında mıydı acaba diye merak ettim. "Robin..." diye başladım.

"Lawr, senin zorlu süreçlerden geçerken uyanık olan tek kişi değil," dedi sessizce.

Kalbim sakinleşti.

Kardeşim ve en iyi arkadaşım mutlu olsalar ne kadar harika olurdu?

Birlikte mutluluğu bulsalar daha da iyi olmaz mıydı?

İnanması çok zordu. Ama yine de umutluydum.

"Her neyse, eski karısı lezbiyen ve yakında iki kat nafaka ödeyecek, bu da bir darbe değilse, hiçbir şey darbe değildir," diye ekledi.

Kahkahayı bastım.

O da benimle birlikte güldü.

Kapımın zili çaldı ve aynı anda kapı da çalındı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı, Mickey'i çerçeve içinde göreceğimi düşünerek

ve o	kesinlikle	kesinlikle	erken	belirtisi oldu
öfkeliydi	kızgın	bir		

bir

Ama Mickey'i görmedim.

İki ceset gördüm, ikisi de kadın gibi görünüyordu.

Öğleden sonra huzurevinde yapılan eğlencenin sona erdiğini hissettim.

"Sanırım arkadaşlarım Josie ve Alyssa buradalar," dedim, kapı çalınmaya devam ederken kanepeden kalktım.

"Yaşlılar konuşuyor," diye mırıldandı. "Tahminimce... evet," diye onayladım. "Seni bırakayım mı, ama tatlım?"

"Evet?" diye sordum, oturma odasının merdivenlerini çıkarken.

"Devam et. Onun sana pislik gibi davranmasına izin verme. Ama mutlu olma şansını dene." Kilidi açmak için elimi kaldırırken telefonuma gülümsedim.

"Teşekkürler tatlım." "Görüşürüz canım."

"Hoşça kal, tatlım."

Bağlantı koptu ve kapıyı açtım.

Kapıyı açar açmaz Alyssa, "Cidden mi? Mickey mi? *Ve sen hiçbir şey söylemedin mi?*" diye sordu.

İçeri girip, soğuk bir votka şişesi gibi görünen bir şeyi elinde tutarak bunu yaptı.

Josie'ye döndüğümde, onun garaj yoluna doğru el salladığını gördüm. Onun arkasından Jake'in kamyonetiyle garajımdan çıktığını gördüm.

"Görünüşe göre sarhoş olacağız," dedi Josie bana dönerek fısıldayarak. "Jake soförümüz ama sarhoş olma kısmına katılmayacak."

Onun önünden çekilirken, bunun iyi bir seçim olduğunu düşündüm, çünkü arkadaşlarının hepsinin vajinası vardı, onun yoktu ve konuşma konusu şüphesiz onun da vajinası olmayan arkadaşı olacaktı.

O içeri girdi ve ben kapıyı kapattım, "Küçük kasaba, hızlı konuşma" diye gözlemledim.

"Haklısın kardeşim!" Alyssa mutfaktan bağırdı. "Bize söylemediğine inanamıyorum!"

"Mickey'in arkasından sizinle konuşmak istemedim.

"Siz onunla arkadaşsınız," dedim onlara.

"Ne olmuş yani?" diye karşılık verdi Alyssa. "Ben birçok insanla arkadaşım ama bu, onların arkasından konuşmamı ve dinlememi engellemiyor. Tanrı aşkına, ben bir kuaförüm, eğer bu dudaklar gevşekse," ağzını işaret etti, "müşteriler güzelleştirecek başka bir uzman bulurlar."

"Ben de konuşmazdım," dedi Josie, taburelerimden birine oturarak. "Ama bunu paylaşmadığın için teşekkür ederim. Mickey'nin hatırı için. Başka kimseye bir şey söylemezdim ama tabii ki kocama anlatmam gerekirdi ve bu çok garip olurdu."

"Ben de kocama anlatırım, ama o, ben ona gevezelik ederken bu tür şeyleri duymazdan gelmeyi çoktan öğrendi. Bu, Carver Hoover'ın penis halkası olduğunu ona söylediğimde oldu. Gevezelik etmeye başladım," yüzünü eliyle kapattı, "Junior *gitti*."

Diğer elinin kavradığı votkaya, sonra da ona baktım.

"Karıştırıcılarım yok," dedim, sırf penis halkaları konusundan uzaklaşmak için.

"Shot yaparken kim karıştırıcıya ihtiyaç duyar ki?" diye sordu. Josie'ye baktım.

Josie'nin gözleri parladı ve omuz silkti.

Alyssa dolaplarımı karıştırmaya başladı, "Lütfen bana, yaptığın tüm alışveriş çılgınlıklarında shot bardakları aldığını söyle."

"Almadım," diye itiraf ettim.

"Neyse," diye mırıldandı, birkaç meyve suyu bardağı çıkardı ve içki doldurmaya başladı.

"Görünüşe göre, bir karar vermemiz gerekiyor." Bu, şaşırtıcı bir şekilde Josie'den gelen bir öneriydi.

Ona baktım. "Uzun hikaye, ama Mickey ile aramızdaki ilişkilerimiz biraz sallantıda diyelim."

O başını salladı.

"Uzun hikayeyi sonra anlatırız. Şimdi kararını ver," dedi Alyssa, bardakları tezgahın üzerinden bize doğru iterek. "Kararını verdin mi?"

Bardağımı aldım ve ona baktım.

Sonra kaldırıp bir dikişte içtim.

Soğukluğun içimi kaplamasına izin verdim ve arkadaşlarıma baktım.

"Korkuyorum, çünkü sanırım ona zaten yarı yarıya aşık oldum, bu yüzden en azından bir şans denemezssem, kendimi asla affetmem," dedim.

"*Aferin!*" diye bağırdı Alyssa tavana doğru ve hemen içkisini içti.

Josie'nin gözleri tekrar parladı, bardağını kaldırdı ve bir yudum aldı. Bitirdiğinde sessizce, "O çok iyi bir adam," dedi. Dudaklarımı yaladım ve birbirine bastırdım.

"En iyisi," diye onayladı Alyssa.

Dudaklarımı yuvarlayarak hareket ettirmeye başladım.

"Eğer işler yolunda giderse, seni çok mutlu edecek, Amelia," diye ekledi Josie.

Dudaklarımı yuvarlamayı bıraktım ve dişlerimi sıktım. "Korkuyorsun," dedi Alyssa.

Ona baktım. "Dediğim gibi, çok korkuyorum."

"Hayır," diye nazıkçe cevapladı. "İşe yarayacağından korkuyorum." "Ben..."

"Sonra da çökmekten," diye bitirdi.

Yutkundum ve başımı salladım.

Bardaklarımıza biraz daha votka doldurdu ve kendi bardağını kaldırdı. Ben de onu örnek alarak kendi bardağımı kaldırdım.

Josie de aynısını yaptı.

"Hayatta hiçbir şey garanti değildir. Ama gerçekten atmaya değer tek adım, aşka olan inancınla attığın adımlardır. O yüzden nereye atlayacağına dikkat et, güzelim, ve mutlu inişler," diye kadeh kaldırdı Alyssa.

Gülümsedim ve kadehimi biraz kaldırdım. Onlar da aynısını yaptı. Sonra hepimiz kadehlerimizi bir dikişte içtik (Josie bile).

Alyssa kadehini bara vurarak yüksek sesle, "Şimdi! Uzun hikaye!" diye bağırdı.

Bir tabureye oturdum ve emir üzerine yeni arkadaşlarımla uzun, umut dolu bir hikaye paylaştım.

* * *

Geceliğimle yatağımda oturmuş, dizlerimi göğsüme çekmiş, bir kolumu baldırlarımın etrafına dolamış, diğer elimde telefonum vardı.

Saat geç olmuştu. Ben sarhoştum. Josie ve Alyssa gitmişti. Ve Mickey'i aramanın zamanı geldiğini düşündüm.

Annem saat dokuzu çok geçtiği için buna karşı çıkardı. Aslında saat on birden çok geçmişti.

Ama onun yerinde olsaydım, bilmeden uyumak istemezdim. Belki de o kadar umursamıyordu.

Ama umursuyor gibi görünüyordu.

O yüzden bilmesi gerekiyordu.

Telefonumu açtım ve parmağımı ekran üzerinde kaydırdım. Onun numarasını bulduğumda, aramaya bastım.

Telefonu kulağıma dayadım.

Bir kez çaldı ve sonra tatlı ve alçak sesle, "Merhaba, Amy" dedim. "Merhaba," diye cevap verdim.

"Arkadaşların yola çıktı mı?" diye sordu.

"Kulakların çınladı mı?" diye sordum.

"Dayanabilirim," diye mırıldandı.

Nefes aldım. "Mickey," diye seslendim.

"Buradayım," diye cevapladı.

"Senden hoşlanıyorum," diye fısıldadım. "Siktir." Sesi acı çekiyor gibiydi.

"Mickey?" diye tekrar, daha acil bir şekilde seslendim.

"İşte, Amy, ve ben de mutluyum, bebeğim, çünkü umarım sen de beni sevdiğini anlarsın." "O zaman belki akşam yemeğine çıkmalıyız?" diye önerdim.

Sesinde acı yoktu, sadece bir gülümseme vardı, "Evet, belki de gitmeliyiz."

"Tamam," dedim sessizce.

"Tamam," diye cevapladı. "Yatmaya mı gidiyorsun?" "Yataktayım."

Bir süre sessizlik oldu, sonra "O zaman git hadi, Amy" dedi.

"Tamam, Mickey."

"Görüşürüz, bebeğim."

Bu sonun bir şeyi doğru değildi. Aniydi, başladığı gibi yumuşak, tatlı ve nazik değildi.

Bu durum bana tuhaf geldi ama "Sonra" diye cevap verdim. Telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan aldım ve ona baktım.

Tanrım, umarım o, avını yakaladıktan sonra ona ilgisini kaybeden, avlanmanın heyecanını seven erkeklerden biri değildir.

Ama hemen sonuca varmamalıydim. Çocukları vardı. Hâlâ onunla birlikteydiler. Okul gelecek haftaya kadar başlamayacaktı, bu yüzden hâlâ uyanık olabiliydiler ve Mickey'nin dikkatini çeken bir şey olmuş olabilirdi.

Telefonumu komodinin üzerine koydum, yorganın altına girdim, ışığı kapattım ve yorganı omuzlarıma kadar çekip içine kıvrıldım.

Gözlerim fal taşı gibi açılmıştı.

Mickey ile akşam yemeği yemeyi kabul ettiğimi düşünüyordum ama o, plan yapmadan önce telefonu kapatmıştı.

"Tanrım," diye iç geçirdim.

Kapı zilim çaldı.

Tüylerim diken diken oldu ve başımı yastıktan kaldırdım.

Kapı zili tekrar çaldı.

Elimle yorganı geri çektim ve ayaklarım yataktan aşağıya atladı.

Yere indim ve koşmaya başladım. Erik rengi dantelli küçük lacivert saten geceliğimle (Alyssa'nın seçimi, ucuz değil, çok şık, çok seksi) doğrudan ön kapıya koştum.

Hareket sensörü ışığı devreye girdi. Mickey camın arkasından gölge gibi görünüyordu.

Kapıyı açtım, kapıyı açtım ve tam zamanında yukarı baktım ve kendimi Mickey Donovan'ın güçlü kollarında, ağzı ağzımda, beni öperken buldum.

Onu bırakmadım, onun sıcaklığına yakın bastırdım, sıkıca sarıldım ve onu öptüm.

Açık ön kapının önündeki merdiven sahanlığında ıslak, tatlı, sert ve vahşi bir şekilde öpüştük ve bunu *gerçekten uzun bir süre* yaptık.

Her saniyesini sevdim.

Sırtımın alt kısmını sıkıca kavrayan Mickey, beni parmak uçlarında tutarken, ağırlığımın çoğunu o taşıyordu, diğer eli saçlarımda, kollarım onun omuzlarına dolanmışken, Mickey bunu sonlandırdı.

Yavaşça, dudaklarım morarmış ve karıncalanmış halde — birçok şey karıncalanıyordu — gözlerim açıldı.

"Yarın akşam yedide Lobster Market'te buluşalım mı?" diye sordu, sesi kalın, gölgelerin arasından gözlerinin gerçekten ateşli olduğunu *hissedebiliyordum*.

İçimde saf bir sevinçle kıkırdamak istedim, ama bunu bir gülümsemeye dönüştürdüm ve "Bana uyar" dedim.

"Çocuklar yok," dedi. "Sadece sen ve ben."

O beni tutmaya devam ederken, ben de başımı salladım. "Sadece sen ve ben."

Burnu burnuma değecek kadar yaklaştı. "Doğru seçimi yaptın, Amy."

Mevcut kanıtlar, doğru seçimi yaptığımı güçlü bir şekilde gösteriyordu.

"Başka bir seçenek olduğundan emin değilim, Mickey," diye itiraf ettim ve o sırıttı.

Gülümsemesini geri kazanmıştım.

Bunu da sevdim.

Ayaklarımı yere koymak için eğildi ve beni bırakmaya başladı. Bu noktada sıkı sıkı tutunmanın biraz yapışkan olacağını düşündüm, bu yüzden onu bıraktım.

Bir kolunu hala bana dolamış halde, diğer elini kaldırıp gözlerimden saçlarımı çekti.

"Yarın görüşürüz, bebeğim."

Görüşecektik.

Ve ben de onu görecektim.

Kollarında duruyordum ve hala...

Sabırsızlanıyordum.

"Göreceksin," diye onayladım.

Yine sırtı, eğilip bu sefer burnumu öptü ve sonra beni bıraktı. "Kibar olma, arkamda kilitlerin klik sesini duymak istiyorum," diye emretti.

Tanrım.

Mickey.

"Tamam."

Kapıya gittim ve o dışarı çıkarken kapının kenarını tuttum.

Kapıyı kapatmaya başladığımda, o dönüp "Amy?" diye seslendi. "Evet?"

O anda, daha önce hiç görmediğim bir gülümseme ve bakışla karşılaştım. Daha önce söylediği şeyi önceden haber veren bir gülümseme ve bakış.

Beni ele geçirdiğinde ve ele geçireceğinde, beni mahvedecekti.

Sonra "Güzel gecelik" dedi.

Bacaklarımın beni taşıması için kapının kenarını sıkıca tuttum. Mickey döndü ve uzaklaştı.

Onu kovalamadan ya da alternatif senaryo olarak, bir su birikintisinde eriyip gitmeden, kendimi zorlayarak kapıyı kapatıp kilitledim.

Titrek bacaklarla yatağıma geri döndüm. Asla uyuyamayacağımı bilerek yatağa girdim.

Bir bebek gibi uyudum.

On Dördüncü Bölüm

Benimle İlgili Her Şey

Ertesi gece, Mickey'nin kamyonetinde onun yanında oturuyordum, acıdan neredeyse felç olmuştum.

Öncelikle, çünkü bu oluyordu. Mickey'nin kamyonetindeydim ve o beni bir restorana randevuya götürüyordu.

O ana kadar olan her şeyde, *bu* bizim başlangıcımızdı.

Ama çocuk yoktu, ev satışı yoktu ve kavga etmiyorduk. Ya konuşacak hiçbir şeyimiz olmazsa?

Tanrım, ya beni ilginç bulmazsa?

Boston veya Bradley'nin beni ilginç bulup bulmadığını hiç umursamamış olmam komikti (*ha ha* şeklinde değil, *korkutucu* bir şekilde) ve çok anlamlıydı.

Ama Mickey'nin beni ilginç bulmasına *ihtiyacım vardı*. Ve bulmayacağından korkuyordum.

İkincisi, ıstırabımın başlangıcı olan bir çılgınlık içinde, uyanmak üzereyken tüm yeni kıyafetlerimi gözden geçirdim ve randevumuz için giyecek tek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Bu yüzden alışverişe çıktım.

Alışveriş merkezindeki yedinci mağazada, çok güzel bulduğum bir kaftan elbiseye karar verdim. Robin yumurtası mavisi ve lavanta rengine, neredeyse Pucci desenli eşarplardan yapılmış gibi görünüyordu. Dizlerime kadar uzanan düz bir eteği, göğüslerimin altında dar bir bel kısmı ve üç çeyrek kolları vardı. En önemlisi, bel kısmına kadar uzanan derin V yakası sayesinde dekoltesi vardı. Bu elbiseyi, yüksek, ince, katmanlı topuklu —on santim, platform yok.

Çok seksi.

Bunu satın aldım çünkü Mickey'nin Bradley ile randevumda giydiğim elbiseyi beğendiği belliydi.

Ama Lobster Market, The Eaves değildi. Ruth ve Dela ile öğle yemeği için oraya gitmiştim. Küçük siyah elbise uygun değildi. Daha rahat bir şey giymem gerekiyordu, ama aynı zamanda bu randevunun özel bir olay olduğunu da belirtmem gerekiyordu, çünkü Mickey'nin benim en iyi halimi göremediğini düşünmesini istemiyordum.

İyi haber, kapıma geldiğinde gözleri dekolteme kaymış ve parladığını görmüştüm.

Ama sonra elimi tutup beni evden dışarı çekti, kapıyı kilitlemem için kısa bir süre bekledi ve sonra beni hızla caddenin karşısına park ettiği kamyonetine götürdü, böylece onun evine kadar yürümek zorunda kalmadım.

Bu çok tatlıydı.

Ama elbise hakkında hiçbir şey söylemedi.

Son olarak, ilk randevumuz olduğu için çok acı çekiyordum, ama olan biten her şeyden sonra - kavgalar, barbeküler, frizbi oynamak, aile yemekleri - daha çok dördüncü veya beşinci randevumuz gibi geliyordu.

O zamanlar, bu noktada seks yapmayı düşünmeye başladım.

Ve o anda, Mickey de seks yapmaya başlamamız gerektiğini düşünmüş olabilir.

Conrad'dan önce çok fazla partnerim olmamıştı, ama bakire de değildim. Conrad ve ben sağlıklı bir cinsel yaşam sürmüştük. Benim de keyif aldığım bir cinsel yaşam. İkimizin de zevk aldığını düşündüğüm bir hayat. Başından sonuna kadar devam eden, hamileliğim sırasında ve hatta hamileliklerimden sonra, bebek kilolarımı taşıdığım dönemde bile azalmayan bir hayat. Ve o dönemlerde Conrad kilo vermeme ve "sağlıklı olmamı" teşvik etse de, bu onun bana olan ilgisini etkilemiyor gibiydi.

Mickey ile seks yapmak istediğimi söylemek güvenliyd.

Ama çok korkuyordum çünkü beni iyi bir sohbet arkadaşı olarak görmeyebilirdi, daha da kötüsü, benim için uzun zaman olmuştu. Nasıl yapıldığını unutabileceğini hayal edemiyordum ama gergin olmaktan ya da ona ihtiyacı olanı verip vermediğim konusunda çok endişelenmekten korkuyordum ve beni berbat bir sevgili olarak görebilirdi.

O zaman ne olacaktı?

Mickey "Amy" diye seslendiğinde, ellerimi ovuşturmayı ve sadece tekrar alışmak için Bradley ile yatmalı mıydım diye histerik bir şekilde düşünmeyi bıraktım.

"Evet," diye cevap verdim ön cama.

Tanrım, sesim bile gergin geliyordu!

"Ash kız arkadaşlarıyla birlikte. Saat 10'da evde olacak."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Restorandan dönerken, arkadaşlarıyla takılan Cill'i de alacağız."

"Tamam," diye mırıldandım.

Mickey'nin elini dirseğimde hissettiğimde başım seğirdi ve aşağı baktım. Eli aşağı doğru kayarken, aynı zamanda benim elimi büyük eliyle kavrayana kadar çekerek, o karıncalanmayı izledim ve hissettim.

"Demek istediğim, rahatlanan lazım," diye nazıkçe devam etti. "Çocuklarım bu akşam eve gelecekler, bu yüzden, seni aldığımda, bunu aceleye getirip kanepende sevişmek yerine, zamanımı ayırıp çocuklarıma geri dönebilmek için, bu sadece bir akşam yemeği, bebeğim. Sen, ben ve biraz yalnız zaman. Sadece sana konsantre olabildiğim zaman, o zaman bunu yapacağız. O zamana kadar, arkana yaslan ve keyfini çıkar."

Benim ne düşündüğümü nasıl biliyordu?

Muhtemelen benimle seks yapmayı düşündüğü için. Ama bu gece değil.

Bu bir rahatlamaydı.

Yine de, "acele etmemek"le ilgili yorumu, hemen onunla seks yapmak istememe neden olduğu için pek yardımcı olmadı.

Ne yazık ki, bu yeni dürtü, endişelenmeye devam ettiğim diğer şeylere eklendi.

Cevap vermediğimde elimi sıkarak "Duydun mu?" diye sordu.

"Duydum."

"Rahatlayacak mısın?" diye ısrar etti.

"Kavga etmiyoruz," dedim, gözlerinin gittiğimiz yere odaklandığını görmek için ona baktım.

"Hayır," diye onayladı.

Onun yakışıklı profiline baktım.

Saat beş gölgesi yoktu, benim için tıraş olmuştu. Sakalları hoşuma gitmişti.

Benim için çaba göstermesini daha çok sevdim.

Gerisi ise tamamen oydu. Soluk kot pantolon, kolları kıvrılmış hafif pamuklu gömlek.

Ama kot pantolonun rengi daha az solmuştu ve gömleği, beyaz üzerine bej ve açık mavi renkli çekici bir ekose desenliydi, bu da benim yanımda genellikle giydiği kıyafetlerden *biraz daha* şık görünüyordu.

Evet, benim için çaba sarf etmişti.

Bu bir şey ifade ediyordu.

Bu yüzden bunu açıkça söylemeye karar verdim.

Parmaklarımla onun parmaklarını sıkıca kavrayarak, vücudumu ona doğru çevirdim. "Ya çocuk olmazsa, kavga olmazsa, benim ilginç olmadığımı fark edersen?"

Elini benim elimde titretti, gücü o kadar kuvvetliydi ki neredeyse canımı acıtacaktı ve sonra kahkahayı patlattı.

Yorumum hiç de komik değildi.

"Mickey," diye tersledim.

İnanamayan bir şekilde "Sen, benden daha meşgul olan Calway mirasçısı, ben ise iki işte çalışıyorum ve iki çocuğumun tek ebeveyniyim, o lanet elbiseyle karşımda oturmuş, yaşlılar ve onların yaptıkları hakkında milyonlarca hikaye anlatıyorsun, Alyssa ve Josie ile yaptıklarından bahsetmiyorum bile... ilginç değil mi?" dediğinde, gülmesini zorla bastırdığını anlayabiliyordum.

Sanki bu imkansızmış gibi konuşuyordu.

"Benim yaşlılarla ilgili hikayelerimi çok dinledin, Mickey," diye hatırlattım ona. "Sen onlara son kez anlattığından beri hepsi öldü mü?" diye sordu bana.

Bu düşünceyle kalbim sıkıştı ve zorla "Tabii ki hayır" dedim.

"O zaman endişelenme," diye mırıldandı, kamyoneti yavaşlatıp beni bırakarak direksiyona elini koyup sinyal lambasını yakmasını sağladı.

"Dove House sakinlerinin hikayeleriyle bütün gece sizi eğlendiremem."

"Eğlendirmek gibi kelimeler kullanarak beni güldürebilirsin," diye cevapladı.

Bunu şaşırtıcı buldum.

"Eğlendirmek komik mi?" diye sordum.

"Amy," diye cevapladı ve başka bir şey söylemedi, ama dudaklarından çıkan adım bir gülümsemeyle söylenmişti.

Ben de "Hepsi bu mu? Amy?" diye sordum.

İki tarafa da baktı ve dönerek, "Onaylayacağım. Eğlendirmek komik." dedi.

"Nasıl?"

"Ne komik olabilir ki? Öyle işte," diye cevapladı.

"Bunu garip buluyorum," diye mırıldandım, bunun acı verici olup olmadığını bilmeden. O da bunu duydu.

"Seninle dalga geçmiyorum, bebeğim. Sadece sevimli.

Sen de inatçı ve baş belası olmadığın zamanlar gibi. Tanrım.

Gerçekten mi?

Ona sert bir bakış attım. "Sen de inatçı ve baş belası olabilirsin, Mickey."

Bana bir bakış attı ve sırıttı. "Gördün mü? Zaten birçok ortak noktamız var."

O anda onun benimle dalga geçtiğini fark ettim ve bunun komik ve tatlı olduğunu anladım. Bu da bizi tanıdık bir duruma soktu. Bu, gergin olacağımız bir ilk buluşma değildi. Bu, Mickey ve Amy'nin akşam yemeğine çıkmasıydı.

O anda tamamen rahatlardım ve Mickey'e bana bunu sağladığı için minnettar oldum.

Bunu sözlü olarak ifade etmedim. Sadece gözlerimi devirdim ve öne baktım, ama gülümsüyordum.

Ve bunu yaptığımda, Cross Street'te olduğumuzu gördüm. Mickey bizi yolun sonuna, rıhtıma götürdü ve Lobster Market'ten sadece iki kapı ileride bir park yeri buldu. Sokak sadece kaldırım kenarlarına park etmiş arabalarla değil, yürüyüş yapan insanlarla da doluydu, bu yüzden bu kesinlikle büyük bir başarıydı.

Bunun yazın sonu olduğunu, kaybetmeden önce yararlanmak gibi bir şey olduğunu düşündüm. La Jolla'da yaşarken mevsimler yoktu, bu yüzden gün ışığını ve sıcaklığı kaybetmeden önce her şeyi toparlamayı nasıl öğrendiğini unutmıştım.

Park ettikten sonra Mickey arabadan indi ve ben kapıyı açıp ayağımı basamağa koyduğumda kapıda duruyordu. Bana kapıdan uzaklaşmamda yardım etti, kapıyı kapattı ve beni kaldırıma götürürken kilitleri çaldı.

Yürürken elimi tuttu ve yine bunun çok tatlı olduğunu düşündüm. Markete vardığımızda içeri girdi ve hostes gülümseyerek "Merhaba Mickey. Masanız hazır." dedi.

Bana da gülümsedi ve menüleri getirdi.

Ama Lobster Market'in rezervasyon kabul etmesine şaşırdım (ve Mickey'nin rezervasyon yapmak için zaman ayırması beni hoş bir şekilde şaşırttı).

Hâlâ elimi tutan Mickey, bizi hostesin arkasına götürdü. Restorana baktım ve içimde bir şey yerleşti.

Çünkü Lobster Market tam olarak Mickey'e yakışıyordu. Ve tam olarak Magdalene'ye.

Ve belki de bana tam olarak uyuyordu.

Akşamları hiç gitmemiştim ama ışıkların loş olduğunu gördüm. Öğle yemeğinde olduğu gibi, masalarda kısa tomurcuklarla dolu bodur cam vazolar vardı, her birinde sadece iki veya üç dal vardı ama bu biraz şıklık katıyordu. Akşam için mavi ve beyaz kareli masa örtülerini de değiştirmediler. Tuzluk ve karabiberlikler camdı, çekiciydi ama kristal değildi.

Ancak akşam yemeklerinde, öğle yemeğinde olduğu gibi kağıt peçeteler yoktu, mavi veya beyaz kumaş peçeteler ve küçük, yanan mumlar vardı.

Büyük pencerelerden rıhtımın manzarası muhteşemdi. Güzel olmasına rağmen, tam olarak romantik sayılmazdı.

Burası her şey için uygun bir yerdi. Bir randevu. Bir aile yemeği. Neye ihtiyacınız varsa. Lüks değildi, sıradan da değildi. Yemek yemek için uğradığınız bir hamburgerci değildi. Her ne sebeple olursa olsun, sizin için özel bir yerdi.

Zarif ve rafine bir yer değildi, ancak yemekler ucuz değildi ama lezzetliydi.

Mickey için tam da uygun bir yerdi.

Ve Mickey ile el ele yürürken, benim için de uygun olduğuna karar verdim.

Restoran dolu değildi, ancak çok fazla boş masa kalmamıştı, ama hostes bizi pencerenin önündeki en iyi masaya götürdü, böylece muhteşem manzaramız bozulmadı.

Mükemmel.

Mickey, kendisi oturmadan önce beni oturtdu ve hostes bize menüleri getirdi. Menülere bakamadan, bir garson su bardakları ile geldi.

O gittikten sonra menüyü bıraktım ve Mickey'e baktım.

"Sen Maine'li bir adamsın, bana Maine'de bir ıstakoz restoranında nasıl yemek yenir göster," diye meydan okudum.

Ben konuşurken, Mickey'nin gözleri menüden bana kaydı ve gülümsüyordu.

"Sevmediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Yok," diye cevapladım.

"O zaman anlaştık," diye mırıldandı ve menüsüne geri döndü.

Garson gelip içecek siparişlerimizi aldı. Ben sauvignon blanc, Mickey ise bira sipariş etti. İçeceklerimizi aldık ve Mickey, ikimize de buğulanmış ıstiridye, New England ıstiridye çorbası, akşam salatası ve tüm garnitürleriyle birlikte tam ıstakoz sipariş ettikten sonra menüleri garsona uzattı.

Garson gittikten sonra, Mickey'e şaşkın şaşkın baktım. "Bu çok fazla yemek."

Bakışları ihtiyatlıydı ama yine de benimkinden ayrılmadı ve "Amy, daha fazla yemelisin, bebeğim" diye cevap verdi.

Ve yine hissettim. İçimde bir şeyler yerleşiyordu.

Bu sefer hissettim çünkü bana söylediği bazı şeyler ve bana bakışları nedeniyle, geç de olsa kilo verdiğimi fark ettiğini anladım. Sadece bunu değil, nedenini de biliyordu.

Ve benim için endişeleniyordu.

"Olan biten her şey yüzünden, kafam karıştı..." diye açıklamaya başladım.

O nazıkçe sözümü kesti: "Her şey yoluna giriyor, daha dikkatli ol. Anladın mı?"

Haklıydı. Her şey yoluna giriyordu.

Daha dikkatli olmam gerekiyordu.

Başımı salladım.

Ve o anda randevumuz resmen başlamış oldu.

Konuşmaya başladık ve çok rahat geçti.

Rhiannon hala ortalarda yoktu ama Cill "tekrar rayına oturmuştu" ve iki çocuğu da "okula hazırlanıyordu".

Sonra, çocuklarımla ilgili ilk gerçekleri onunla paylaştığımda, güzel mavi gözleri daha da güzelleşip sıcak ve kararlı bir hale geldiğinde, o sakinleşme hissini daha da derinleştirdi; Pippa'nın ponpon kız takımına giremediği için üzüldüğünü ve ikisinin de Şükran Günü'nde kardeşimi dışarı çıkarmak için benimle işbirliği yaptığını anlattım.

"Bu yıl Şükran Günü'nü kutlayacağım," dedim ona mutlu bir şekilde.

Bu bilgiyi alan Mickey de aynı derecede mutlu görünüyordu.

"Kardeşinle yakın mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "Büyürken, bazen sinir bozucu bir ağabey olabiliyordu, ama bizim evde sadece o ve ben vardık. Babam hep çalışıyordu. Annemin başka öncelikleri vardı. Çoğunlukla annemizin tek anne görevi olarak gördüğü, yetersiz bulduğu, kovduğu ve sonra da kovmadan hemen önce alıacağımız yeni birini işe aldığı dadılar tarafından büyütüldük. Bu yüzden akıllıydık ve şanslıydık, sadece birbirimiz vardı, kendi dünyalarımıza hapsolmak yerine birbirimize yakınlaştık."

"Birinin olması iyi olmuş," dedi ve ben gülümsedim.

"Daha da iyisi, Lawr sadece yanımda olan biri değil. Muhtemelen sinir bozucu küçük kız kardeşine çok değer veren iyi bir adam."

"Sadece erkek kardeşlerim olduğu için hep bir kız kardeşim olsun istemişimdir," dedi bana. "Harika bir erkek kardeşim olmasına rağmen, ben de hep öyle istemişimdir," diye cevap verdim.

Buharlı gemilerimizi aldığımızda her şey yolunda gitti, sonra çorbamızı yedik ve Mickey, benimkisi bitince bana bir kadeh şarap daha sipariş etti.

Bu sırada işinden bahsetti, özellikle de patronunu neden sevmediğini anlattı.

Bunun nedeni, patronunun projelerde o kadar düşük teklifler vermiş olmasıydı ki, ilçede neredeyse tekel oluşturmuştu. Bunu, standartların altında malzemeler kullanarak başarmıştı. Ayrıca işçilerini işi çabuk bitirmeleri için zorluyor, bu sırada köşeleri kesiyordu, bu da sadece malzemelerin değil, işçiliğin de standartların altında olduğu anlamına geliyordu.

Mickey her zaman çatı işlerinde ustabaşıydı ve bazen inşaat işlerinde de ustabaşıydı. Patronunun ona yaptırdığı işleri yapmaktan hoşlanmıyordu. Bunu yapmaya razı değildi. Ama bunu sevmek ya da razı olmak onun işi değildi. Onun işi bunu yapmaktı.

Mickey, Mickey gibi bir adam olduğu için, bunu en az sevdiği şeydi.

Bu yüzden, Mickey müşteriler için şirketin yüzü olduğu için, iki tarafın da tepkisini çekiyordu: işlerini yapmak için zamanları olmadığı için öfkeli olan ve fazla mesai ve hafta sonu çalışmaya zorlanan işçiler ve işler kaçınılmaz olarak ters gittiğinde Mickey'e ulaşır şikayet eden müşteriler.

Bu tür bir işim olursa ilçe dışına bakmam gerektiğini zihnimde not ettim, ama bunun dışında söyleyecek pek bir şeyim yoktu, sadece "Üzgünüm tatlım. Kulağa çok kötü geliyor" dedim.

"Evet, berbat," diye onayladı. "Ama son haberlere göre, riski göze almaya hazırım, durum daha iyiye gidebilir."

İş oldukça kasvetli görüldüğü ve bu oldukça heyecan verici geldiği için, boş çorba kâsesinin üzerine hafifçe eğildim, elimde şarap kadehi, dirseğim masaya dayalı, "Nasıl?" diye sordum.

"Şef, kasabanın itfaiyeye daha fazla para ayırmak için oylama yapacağını söyledi," diye cevapladı. "Beş yıl önce bir geliştirme projesi vardı. Büyük bir şey değildi, sadece yirmi ev, ama yine de daha fazla insan ve daha fazla vergi demekti. Şimdi, Kulüp bir golf sahası inşa etmek ve bu sahanın çevresine evler eklemek için planlama izni istedi. Kulüp üyeleri paralı ve nüfuzlu insanlar, bu yüzden bu proje kabul edilecek. Mills iskelesindeki alışveriş merkezi zaten faaliyete geçti, daha fazla bina, daha fazla ticaret. Yeterli sayıda gönüllümüz var ama hepimiz bunun yetersiz olduğunu biliyoruz ve bu, birçok kişinin kendini tehlikeye atmasını ve gerekli zamanı ayırmasını gerektiriyor, ki bu da her birimiz için çok fazla bir şey."

Başımı salladım, Mickey'nin "hayatını tehlikeye atmasını" hala sevmiyordum, bunu hala paylaşmıyordum, bunun yerine "Kulüp mü?" diye sordum.

"Magdalene Kulübü. Özel bar ve restoran, zenginler için, sadece üyelere açık."

"Ah," diye mırıldandım.

Elimde sadece bu bilgi varken, o konuşmaya devam etti.

"Şef, belediye meclisine bir teklifle gitti. Şef için yarı zamanlı maaş, şefin işe alım, programlama, eğitim, tatbikatlar ve benzeri şeylerle gönüllüleri hazır tutma işlerinde yardımcı olacak itfaiyeciler için tam zamanlı maaş..."

"Ve sen o itfaiyeci olmak istiyorsun," diye sözünü kesip tahminde bulundum. "Hayır, Amy, ben şef olmak istiyorum."

Gözlerimi kırdım.

"Bobby altmış üç yaşında," diye açıkladı. "O paket oldukça iyi olsa da, yarı zamanlı çalışarak geçinemez. Bu yüzden tam zamanlı bir işi daha var ve on bir yıldır şefimiz. Kasaba küçük ve sakin olabilir ama beklenmedik olaylar olabilir ve itfaiye her zaman hazır olmalıdır. Son tatilinde, eşi ile birlikte Tucson'a ev bakmaya gittiler. Emekli olmaya hazır. Emekli olduğunda, beni belediye meclisine onun yerine aday gösterecek. En uzun süre görevde olan, en fazla deneyime sahip olan benim, o yokken onun yerine ben bakıyorum. Yani o işi yapabilirim, o maaşı alabilirim ve kendi ekibimi yönetebilirim."

"İtfaiyecilerin mi?" diye sordum.

"Evet. *Ve* çatı ustaları," diye cevapladı ve gözlerimin büyüdüğünü hissettim. "Kendi işimi kurmak. Buradaki insanlar beni tanıyor. En ucuz olmayacağım ama kalite bekleyebilirler, çatılarını yenilettirebilir veya tamir ettirebilirler ve ödedikleri malzemelere bağlı olarak on, on beş yıl boyunca bir sonraki yağmur veya hava koşulları hakkında endişelenmelerine gerek kalmayacağını bilirler. Ralph'ın işini devralabileceğimi biliyorum. Müteahhitlik işinde de aynısını yapabilirim. Lisansımı aldım bile, bir süre önce Ralph beni her zamankinden daha fazla kızdırdığında başvurdum. Sadece Rhiannon'la uğraşıyordum ve ayrılmak için vaktim yoktu. Ama bunu yaparsam, küçük başlamak ve işe yararsa büyötmek zorundayım. Ekip konusunda endişelenmeme gerek yok, Ralph'ın tüm adamları benimle gelecek. Departmandan düzenli olarak gelen parayla, sadece kafamda hesap yaptım, ama yaklaşık altı ay boyunca işler gerçekten zor olacak, sonra kar etmeye başlayacağım ve sonunda çocuklar ve benim için her şey çok daha rahat olacak."

"Aman Tanrım, Mickey, bu *harika*," dedim, çorba kaselerimizi geçip masadaki elini tuttum.

O da elini çevirip parmaklarını benim parmaklarımın etrafına doladı ve sıkıca tuttu. "Öyle olacak, başarabilirim," diye onayladı.

"Şeflik işini garantiledin mi?" diye sordum.

"Kesinlikle," diye cevapladı.

"Şef ne zaman emekli oluyor?"

"Emekli olmadan önce planladığı iki yılı tamamlayabileceğinden emin değilim. Bobby sadece işini bitirmekle kalmadı, Maine'de kışları geçirmekten de bıktı. Onunla konuşabilirim ama bence departmanı istediği noktaya getirmek ve kendini iyi hissetmek istiyor, sonra da gidecek."

"O zaman, şimdi başlayabilir misin?" diye sordum. "Çatı kaplama işi," diye açıkladım. "Büyük bir şirket değil, işini bırakıp başlamak için, ama, bilmiyorum, daha küçük işler alabilir misin? Böylece, gerçekten yapabileceğin zaman, hemen işe koyulabilirsin."

Garson gelip kullanılmış tabaklarımızı aldığı anda ayrılmak zorunda kaldık ve Mickey beni inceleyerek konuşmadan bunu yaptı.

Garson gittikten sonra, onun sessizliğini okuduğumu düşünerek, "Üzgünüm," diye mırıldandım. "Bu tür şeylerden hiç anlamam."

"Bu iyi bir fikir, Amy," dedi ve beni şaşırttı. "Sözleşmemde Ralph ile rekabet yasağı maddesi yok. Haber yayabilir, geçici işler yapabilir, acil durumlar için bir hat açabilir, yan iş almak isteyen bazı çocuklarla konuşabilir, bir ekip kurmaya başlayabilirim. Ben hala tam maaş alırken, oradan başlayarak ekibi kurabilirim."

"Ralph kızar mı?" diye sordum.

"Kızacak, kızacak," diye cevapladı Mickey hafifçe omuz silkerek. "Beni işe aldığı işlerle ilgili olarak beni kovma hakkı yok ve o aptal değil. Benim onun için çok uğraştığımı ve hızlı konuştuğumu biliyor; bu tamponun ortadan kalkmasını istemeyecektir. Ama beni kovarsa, o zaman ben de bunu yaparım."

Gülümsedim.

Mickey de bana kocaman gülümsedi.

Bu da içimde başka bir şekilde iyi hissettiren bir rahatlama yarattı.

Garsonumuz ıstakozlarımızı getirdiğinde, bu hissi benim istediğimden çok daha çabuk kaybettim.

Benimkine, bütününe baktım ve bunu dehşetimi gizlemeye çalışarak yaptım.

Istakoz yemiştim. Istakozu severdim.

Ama onu yemek için parçalamak zorunda kalmamıştım.

Hâlâ ona bakarken Mickey'nin eli onu kavradı.

Ona baktığımda, benim ıstakozuma bakıp başını sallayarak sırtıyordu, sonra ıstakozumu ustaca parçalarken, "Benim narin mirasçım, ellerini kirletmek istemiyor" diye mırıldanıyordu.

Benimle dalga geçiyordu. Her zamanki yakışıklı (ve hatta daha fazlası) dalga geçme tarzındaydı. Ama aynı zamanda sinir bozucuydu da.

"Hiç ıstakoz parçalamadım, Mickey. Nasıl yapıldığını açıklasan, kendim yapabilirim," dedim, o da kuyruğu tabağıma koydu.

Bunu, ıstakozumu çok yemek istememe rağmen, onu parçalamak istemediğim için söyledim.

Gözleri bana geldi, göğüs dekolteme daldı ve geri döndü, "Ve o elbisenin üzerine ıstakoz suyu sıçratmak mı? Hayatta olmaz, bebeğim."

Elbiseyi beğenmesine sevindim.

Yemeğimi parçalayarak bana özen göstermesini sevdim. Bana

"zarif mirasçı" demesini sevmedim.

Ama doğrusu, *bana* "zarif mirasçı" demesi hoşuma gitmişti. "Ben zarif bir mirasçı değilim, Mickey," diye tersledim.

Pençeleri tabağıma attı ve sonra iğrenç kısmı garsonun bu amaçla bize verdiği başka bir tabağa attı, bunu yaparken gözleri bana bakıyordu.

"Mercedes kullanıyorsun. Cliff Blue'da yaşıyorsun. Yüksek topuklu ayakkabılarla market alışverişine gidip aile yemeğine geliyorsun. Öylesin, Amy," diye cevapladı.

"Kendi çamaşırlarımı, yemeklerimi ve temizliğimi kendim yapıyorum," dedim.

Kendi ıstakozunu aldı, gözleri hala üzerimdeydi ve dans ediyorlardı. "Hepsini mi? Vay canına, bebeğim, etkileyici."

İçimde sıcak bir his uyandırır da ona sert bir bakış attım.

Beni kızdırıyordu ve bunu beni kızdırmak için yapıyordu çünkü beni kızdırmayı *seviyordu* ve ben bunun nedenini biliyordum.

İyi geçindiğimiz zamanlarda bile, onun deyimiyle, "eldivenlerimi giymemi" istiyordu, çünkü benimle atışmayı seviyordu, çoğunlukla aramızda bir kıvılcım olduğu için, o kıvılcımı bir öpücükle (veya sonunda daha fazlasıyla) alevlendirdiğinde, bir cehenneme dönüşüyordu.

Bu bilgi, özel bir yerde bir karıncalanma hissi uyandırdı, bu hissi sevdim. Bu hissi daha uzun süre yaşamak isterdim.

Ama yaşamadım.

Çünkü aniden, ensemdeki tüyler diken diken oldu.

Şaşırtıcı bir şekilde, tam o anda Mickey'nin gerildiğini gördüm. Ayrıca başının döndüğünü de gördüm.

Onun bakışını takip ettim ve o anda ben de gerildim.

Çünkü restoranın diğer tarafındaki masaya yönlendirilenler Martine ve Conrad'dı. Hareket ediyorlardı ama ikisi de başlarını çevirmiş,

Mickey ve bana bakıyorlardı.

Conrad sinirli görünüyordu. Ama son üç yıldır bana hep öyle bakıyordu.

Martine de sinirli görünüyordu.

Gözleri Mickey ile benim aramda gidip geliyordu, ama başka bir şey de vardı.

Kinci.

Ve eğer yanılmıyorsam, biraz da kıskançlık vardı.

Kıskanılacak çok şey vardı.

Conrad vardı, ki o bir şekilde hileciydi ve muhtemelen hala hile yapıyordu, ama bu sefer ona.

Ben ise Mickey ile oturdum, o çok daha yakışıklı, daha nazık, daha komik ve çok daha iyi öpüşüyordu.

Tabii ki, benim elbisem onun eteği ve bluzundan çok daha şıktı ve ayakkabılarım da onunkilerden çok daha güzeldi.

Boynumdaki tüyler rahatladı.

"Siktir," diye homurdandı

Mickey.

"Tatlım," diye seslendim ve Mickey bana baktı. "Yemeğimi mahvettiğin için teşekkürler."

Bu, onunla benim ilk randevumuz olduğunu, bu anın bize ait olduğunu ve Conrad ile Martine'in bunu mahvetmeyeceğini söyleme şeklimdi.

Beni bir süre inceledi, sonra gözleri yumuşadı ve yüzü yumuşadı. O anda beni anladığını anladım.

"Ne zaman

istersen, Amy."

Gülümsedim.

Sonra başımı eğip krakerimi aldım ve ıstakoz pençelerini yemeye başladım.

* * *

Yemeğimizi bitirdiğimizde karnım tıka basa dolmuştu ve Mickey, beni yemeye zorlamak için tatlıyı zorlamadığı için minnettardım, çünkü yiyemezdim.

Ama ben yemek isterdim. Onun için.

Ayrıca üç kadeh şarap içmiştim, yemek lezzetliydi, arkadaşlarım daha da iyiydi ve bütün gün boşuna endişelenmiş olduğumu fark ettim.

Orada hiç hiç garip sessizlik Hiç hiç hiç konuşmak konuşma için. İlginç olmaya çalışmak konusunda panik yoktu.

Mickey ve ben zaten temeli atmıştık. Birbirimizi ve birbirimizin hayatlarını tanıyorduk. O dalga geçti. Ben tepki verdim. Çocuklar, işler, aile ve hayat hakkında konuştuk ve bu çok kolay oldu. Öğrenilecek çok şey vardı ama bunlar özgürce ve doğal bir şekilde keşfediliyordu.

Mickey iyi bir arkadaşı.

Ve en önemlisi, benimle aynı şekilde hissettiğini açıkça belirtti.

Aslında, Martine ve Conrad'ın var olmadığını söylediğimde, onlar gerçekten de var olmaktan çıktılar.

Yani akşam yemeğinin sonu, başlangıcıyla aynıydı. Özgür ve doğal, tamamen Mickey ve benimle ilgiliydi.

Restorandan çıktıktan sonra Mickey beni kamyonetine değil, el ele tutuşarak bizi iskeleye götürdüğü sokağa götürdüğünde şaşırdım ama hoşuma gitti. Sonra bizi iskelenin sonuna kadar götürdü.

Oraya daha önce gitmemiştim ama orada olmaktan hoşlandım. Denizin kokusunu alabiliyordum, üç kadeh şarapla birlikte beni sakinleştiren serin havayı hissedebiliyordum ve şamandıralardaki çanların sakin, hafif seslerini duyabiliyordum.

Daha da iyisi, sonuna vardığımızda Mickey beni kendine döndürdü, kollarını belime doladı ve beni kendine çekti.

"Magdalene'den ayrılmayı hiç düşündün mü? Buraya gel, delirdiğini düşüneceksin," diye fısıldadı ve sözleri beni rahatlatı.

Karnım lezzetli deniz ürünleriyle doluydu, zihnim Mickey ile geçirdiğim harika randevuyla sakinleşmişti, kokular ve sesler eşliğinde orada dururken, o anı manzarayı içime çekmek için kullandım.

Magdalene bir dizi koyun içine inşa edilmişti, kasaba da en uzun olanının içindeydi. Kıyı şeridi, o anda kısmen çıplak ve karanlık olan gri ve siyah kayalık uçurumlarla yükseliyordu, ancak ışıktaki tepeleri ağaçlarla kaplıydı. Ancak, oldukça büyük bir kısmı evlerle kaplıydı ve gölgeli yapıların içindeki soluk ışıklar manzaraya büyülü bir hava katıyordu.

Bu manzarayı, kuzeydeki keskin bir kara parçası üzerine inşa edilmiş olan büyüleyici deniz feneri, ışığını yanıp söndürerek daha da güzelleştiriyordu. Magdalene sahil şeridinin simgesi olan Josie ve Jake'in Lavanta Evi'nden bahsetmeye gerek bile yok. Büyük ve pitoresk olan bu evin pencereleri şimdi aydınlıktı, bu da içerideki ailenin uyanık ve aktif olduğunu, birlikte bir şeyler yaptıklarını, sevgi ve aile geleneğini sürdürdüklerini, yani o evin inşa edilme nedenini gösteriyordu.

Küçük bir koyun üzerinde yüksekte inşa edilmiş olan Cliff Blue'yu göremedim, çünkü gizlenmişti. Ama o zaman sahil şeridinin denizden nasıl görüldüğünü merak ettim.

Muhtemelen muhteşemdi.

Arkamızdaki caddeden arabaların sesleri geliyordu, ama bu sürekli değildi.

Hayır, sürekli olan şey şamandıraların çanları ve kıyıya vuran dalgaların iskele tahtalarına çarpan sesleriydi, huzurlu, sakin bir güzellik.

Kollarımı belinden sardım ve ona yaslandım. "Neden buradan hiç ayrılmadığını anlayabiliyorum."

"Çocuklarımla istedikleri her şeyi istiyorum," dedi. "Onlar mutlu olduğu sürece ben de mutlu olurum. Ama umarım, eğer ayrılırlarsa, geri döndüklerinde ve onları buraya getirdiğimde, hayat onları nereye götürürse götürsün, buraya ayakta durmanın tek evleri olduğunu iliklerine kadar hissederek."

Söylediklerini çok sevdim ama Mickey'i hissederek, manzarayı seyrederek, Magdalene rıhtımının kokularını koklayarak ve seslerini dinleyerek, yaşadığım hayatı düşününce, hiç bir evim olmadığını fark ettim.

Gerçek bir evim.

Kocam ve ailemle birlikte bir evim olduğunu sanıyordum, ta ki Conrad onu benden alana kadar.

Ve ben bir ev istedim.

Öyle görünen, öyle kokan, öyle sesler çıkaran ve Mickey'nin kollarında dururken hissettiğim gibi hissettiren bir ev.

O güzellikle beni sakinleştiren Mickey, bunu yaptı.

Nazikçe yaptı.

Ama yaptı.

"Henüz hazır değilsin Amy, zamanı sen belirle. Ama sonunda onun çocuklarını senden nasıl aldığını anlatmak zorunda kalacaksın bebeğim."

Her bir parçamın sertleştiğini hissettim ve Mickey bunu kaçırmadı, kaçıramazdı, kolları beni sıkıca sardı.

Ayrıca başını eğdi, böylece çenesi artık saçımın yanına değmiyordu ve kulağıma şöyle dedi: "Eğer zamanı değilse, değildir. Ama şunu söyleyeyim, bu his böyle bir şey olabilir, benim kollarımdan daha güvenli bir yer olmadığını öğrenmelisin ve buradayken, Amy," kolları beni sıktı, "bana her şeyi verebilirsin."

Gözlerimi kapattım.

Bu, böyle bir şey olabilir gibi geliyor...

Belki, sadece belki, o da benimle aynı şeyi hissediyordu.
Ve eğer öyleyse, bunu bir an önce bilmesi gerekiyordu.
Kollarımdan daha güvenli bir yer yok ve sen buradayken, Amy, bana her şeyi verebilirsin.

Gözlerimi açtım.

"Sana onunla Martine arasında olanları anlattım."

Kulağıma fısıldayan nefesini hissettim, sonra dudaklarını, sonra da çenesinin tekrar başımın yanına bastırdığını hissettim.

"Evet."

Nefes aldım ve verirken, "O beni terk ettiğinde, kendimi kaybettim" dedim.

"Bu senin hakkın, Amy."

Saf huzur ve güzelliğe baktım.

Sonra bunun önemli olduğuna karar verdim, Mickey önemliydi ve ben sonunda büyümüşüm.

Yani bunun bir yolu vardı ve ben de bunu gerçekleştirmek için cesaretimi toplamalıyım.

Bunu yaptım, kollarında döndüm, ellerimi onun pazılarına kaldırdım ve en önemlisi, gözlerine baktım.

"Kendimi kaybettim dediğimde," diye fısıldadım, o bana bakarken. "Kendimi kaybettim, Mickey. Tamamen *kaybettim*. Biraz çıldırdım. İncindim ve *onların* da incinmesini istedim, bu yüzden onları incittim. Bunu yapmak için her şeyi yaptım. Bunu yapmak için her fırsatı değerlendirdim ve fırsat yoksa, fırsat yarattım. Yapmam gerekeni yapmadım, acıyı hissettim, ama kendim ve çocuklarım için buna katlandım. Onu besledim, ondan beslendim ve bencilce, düşüncesizce ve en kötüsü, kindarca davrandım."

"Seninle evliyken başka bir kadınla yattı ve nişanlandı, bebeğim. Yine, bu senin hakkın," dedi Mickey.

"Üç yıl boyunca mı?" diye

sordum. Gözünü bile

kırpmadı.

"İhanete kızmak için bir zaman sınırı var mı?" diye sordu. "Çocuklarım gördü, Mickey."

Buna hiçbir şey söylemedi.

Kalbim sıkıştı ama devam etmek zorundaydım.

"Onları bundan korumalıyım. Sık sık olduğunu söyleyemem. Ama nadir de değildi. Okul etkinliklerinde oluyordu. Conrad çocukları aldığı anda. Ben aldığımda. Bunu asla görmemeleri gerekirdi. Görmediklerini de duydular. Ben de buna karışmanın yollarını aradım.

Conrad ve Martine, onları utandır, acımı onlardan çıkar. Conrad'ın muayenehanesine gittim. Martine'in çalıştığı hastaneye gittim. Herkesin onların ne tür insanlar olduğunu bilmesini istedim. Sonunda, aptal yerine düşen sadece bendim.

"Çocukların diğer olayları nasıl öğrendi?" diye sordu Mickey. "Sonunda, Conrad velayet davasını daha da ileri götürdükçe, bunu onlarla paylaştı. Onlar buraya gelmeden önce, yargıçla konuşup kiminle yaşamak istediklerini karar verecek yaşa gelmişlerdi. Ben de onların benimle yaşamak istememelerini sağladım.

Mickey'nin ağzı sıkılaştı ama yine de, "Bunu yapmamalıydı, Amy," dedi.

"Ona bunu yapmak için fırsat vermemeliydim, Mickey," diye cevap verdim ve başımı sallayarak omzuna baktım, sesimi alçaltarak itiraf ettim, "Ne kadar kötü olduğumu anlamıyorsun galiba. Ne kadar çirkin olduğumu. Küçük ve aptal. Bana baskı yapmaktan başka seçeneği yoktu ve sonunda, ailesini benim çirkinliğimden korumak için ülkenin diğer ucuna taşındı."

Mickey hiçbir şey söylemeyince, paniğe kapılmaya başladım.

Gözlerimi ona çevirdim ve acilen güvence verdim: "Bunun çılgınca olduğunu biliyorum. Ama artık ben öyle biri değilim. Öğrenilmesi gereken bir ders varsa, herhangi bir anne çocukları elinden alındığında bunu öğrenir. Ben öğrendim, Mickey. Kendi kazdığım bir ıstırap çukuruna düştüm ve kendimi boğulmaya bıraktım, herkesi benimle birlikte oraya çekmek istedim. Ve bunu yapmak için aşırıya kaçtım, çocuklarımı da yanımda götürdüm. Onları tutmayı *hak etmiyordum* çünkü iyi bir anne benim gibi davranmazdı. Ama Conrad ve Martine buraya taşınıp çocukları da yanlarında götürdükleri anda, bir şeylerin değişmesi gerektiğini anladım. Onlara aylar verdim, dört haftada bir hafta sonu çocuklarımı görmelerine izin verdim ve onlara benden uzaklaşmaları için bu fırsatı verdim. Buraya taşınmayı, çocuklarımla ilişkiyi düzeltmeyi, ailemi iyileştirmeyi planlayarak bunu yaptım, böylece bebeklerime güvenli ve sağlıklı bir ortam sunabilecektim. Çıldırdım, ama öğrendim. Onun ben olmadığımı öğrendim. O başka biriydi. Ama o ben değildim."

Konuşmayı bıraktığımda, o sadece bana duygusuzca bakmaya devam etti, ben de başımı çevirip denize baktım, onun beni psikopat bir kaltak, berbat bir anne olarak gördüğünü ve aramızdaki ilişkiler kötüye giderse, ona da aynı muameleyi yapacağını biliyordum.

Ve ben caddenin karşısında yaşıyordum.

Bu bizim başlangıcımız ve sonumuzdu, tıpkı benim bildiğim gibi, o benim en kötü yanımı öğrendiğinde, öyle olacaktı.

Gözyaşlarım akmak üzereyken dişlerimi sıktım, ama onu suçlamadım.

Bu, kanamam olmadığı anlamına gelmiyordu.

"Bitti mi?" diye sordu, sanki bu çok normalmiş gibi. Gözlerim onun gözlerine kaydı.

"Evet," diye cevap verdim tereddütle.

"Dadılar tarafından büyütüldün," dedi garip bir şekilde. "Anlamadım?"

"Büyürken, ailen sana her şeyi verdi mi?"

Ne sorduğunu anladım, başımı salladım ama "Şey, bana uygun davranmam gerektiğini öğrettiler, bu durumda da tüm yaramazlıklarımı desteklediler çünkü bana bir Bourne-Hathaway'in Conrad'ın bana davrandığından çok daha iyi davranılmasını talep etmesi gerektiğini de öğrettiler" dedim.

"Bir Bourne-Hathaway mı?"

"Annem bir Bourne," dedim ve isteksizce bilgi vermeye devam ettim. "Bourne-Tran Freight and Shipping gibi."

Gözleri biraz büyüdü, kolları beni sardı, sonra bakışları başımın üstüne kaydı ve iç geçirdi.

Bourne-Tran'ı duymuştu.

Şaşırtıcı değildi.

"Petrol ve nakliye," diye mırıldandı.

İkinci vuruş.

Üçüncü vuruşa geçemeyeceğimi hissettim.

"Beni hiç duymadın ve büyük büyükbabam Hathaway mahremiyete önem verdiği için ilgi odağı değiliz," dedim aptalca ve Mickey bana baktı, yüzünde hala ifadesiz bir ifade vardı. "O çok zeki bir adamdı, o yüzden o zamanlar bile işlerin gidişatını görmüş ve tüm çocuklarının terbiyeli davranmasını emretmişti. Gösteriş, dikkat çekme ve kahramanlıklar hoş görülmezdi ve bunu, tüm Calway parasına bir ek madde ekleyerek garanti altına aldı. Bu madde, böyle bir şey olursa, güven fonunun verilmeyeceğini ve daha sonra olursa, iptal edileceğini garanti ediyordu. O çoktan ölmüş olsa da, onun emriyle sessiz bir hayat sürdürdük. Annem ve babam birbirleri için mükemmeldi, çünkü annemin ailesi de hemen hemen aynı felsefeye sahipti." Boğazına baktım ve sözlerimi bitirdim, "Ama Hugh amca biraz çılgın biridir."

"Amy," diye seslendi

Mickey. Ona baktım.

"Demek sen bir petrol ve nakliye mirasçısısın," dedi.

Ben başımı salladım.

"Dadılar tarafından büyütüldün,"

diye devam etti. Yine başımı salladım.

"Ve ailenle aran iyi değil," diye devam etti. Hayır anlamında başımı salladım.

"Peki ya kardeşin?" diye sordu.

"Lawr onlarla neredeyse hiç konuşmuyor," diye fısıldadım ve sonra anlamsızca ekledim, "En azından babamla neredeyse hiç konuşmuyor."

"Tamam," diye homurdandı, sonra şöyle dedi: "Yani sen, evlenip çocuk sahibi olan, sonra da kocası tarafından aldatılan, tonlarca parası olan bir petrol ve nakliye mirasçısısın. O zamana kadar hayatın altın gibiydi ve muhtemelen istediğin her şeye sahiptin, önemli olan hariç. Yani istediğin bir şey elinden alındığında, bununla nasıl başa çıkacağını bilmiyordun ve seni ayakta tutacak bir temel yoktu. Sana destek olan tek şey, eski kocana, bir Bourne-Hathaway'i aldatma cüretini gösterdiği için intikam alman gerektiğini düşünen ailen oldu."

Hayatım altın gibi değildi. Ama ne demek istediğini anlıyordum.

"Aynen öyle," diye fısıldamaya devam ettim.

Mickey bir kez başını salladı. "Onunla ne kadar süre birlikteydin?"

"On altı yıl evli kaldık. Ama evlenmeden önce üç yıl birlikteydik."

Cevabım üzerine gözlerinde bir şey belirdi ama o buna değinmedi.

"Yani o seni aldattı, sen kendini kaybettin ve ona deli gibi saldırdın" dedi.

Evet, işte buradaydı, benim deli olduğumu düşünüyordu. "Evet," diye onayladım.

"Ve ailen sana gerçekten iyi bir avukat tutarak deli gibi davranmanı tavsiye etmedi mi?" diye sordu.

"Onu da yaptım," dedim. "Sadece önceliklerimi gözden kaçırdım ve çocukların başına kötü şeyler gelmesini istemediğim için onun istediği gibi savaşımasına izin vermedim."

"Ama onlar başka türlü bir çirkinlik gördüler."

Yine yüksek sesle söyleyemedim, sadece başımı salladım. "Olur böyle şeyler, Amy."

Dudaklarımın açıldığını hissettim.

Biraz zaman aldı ama sonunda "Anlamadım?" diye sordum.

"Tanrı şahidimdir ki, kendini toparlayabildiğine gerçekten şaşırdım."

O kadar şaşırdım ki, hiçbir şey söyleyemedim.

Mickey aynı şekilde hissetmiyordu ve konuşmaya devam etti.

"Büyüdüğümde, senin gibi değil ama bu kasabada elit kesimin bir parçasıydık, param vardı," dedi bana. "Babam kulübe üye olmayı teklif edildi. Büyükbabam almadı çünkü İrlandalı ve Katolikti ve onlar pislikti. Babama üyelik teklif ettiklerinde de pisliklerdi, çünkü o da açıkça İrlandalı ve Katolikti, ama o zamana kadar o kadar çok para kazanmıştı ki, ırkçı, bağınaz, yazılı olmayan kuralını kaldırabileceklerini düşündüler ve ona yine de üyelik teklif ettiler. O da sadece onlara bunu göstermek için kabul etti."

Konuşmayı kesip devam etmediğinde, başka söyleyecek bir şeyim olmadığı için, "Tamam" dedim.

Bu sözüm üzerine Mickey devam etti: "Babam gidip sarhoş oldu, gürültücü ve iğrenç davrandı ve o kibirli pisliklerin bundan nefret ettiğini bilerek her dakikasından zevk aldı. Babam, bizim de sarhoş olup gürültücü ve iğrenç davranacağımızı bilerek çocuklarını serbest bıraktı. Biz de bunu yaparak ve bize tuhaf bakan her pislikle kavga ederek durumu daha da kızıştırdık, ve muhtemelen onların çok olduğunu tahmin edersiniz. Muhtemelen, bulabildiğimiz her zengin orospuyu becermek için elimizden geleni yapacağımızı da biliyordu, bu yüzden bize prezervatifleri gizlice getirip yastıklarımızın altına koydu."

Buna hafif bir çığlık attım ama sözlü olarak cevap vermedim. Mickey devam etti.

"Ve biz de öyle yaptık. Şımarık zengin kız Amy'yi yeterince tatmıştım ve hiçbiri senin kadar zengin değildi. Büyüdüler ve bazıları hâlâ buralarda, ama hiçbiri, istediklerini elde etmeye ve istediklerini yapmaya hakları olduğunu düşünmekten başka bir şey öğrenecek kadar akıllı değil ve bunun doğru ya da yanlış olup olmadığı ya da birini incitip incitmediği umurlarında bile değil."

"Ben..." diye başladım ama kolları daha da sıkılaştınca ve yüzünü benimkine yaklaştırdı durdum.

"Sen tökezledin," dedi kararlı bir şekilde. "Sonra kendini toparladın, gözlerini açtın, neyin önemli olduğunu gördün ve bunun için savaşılmaya başladın. Yani batırdın. Şimdi bunu düzeltiyorsun. Ve tek *önemli olan* şey bu."

Duyduklarıma inanamıyordum.

"Gerçekten... böyle mi düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı. "Hayatta yaptığımız hatalar bizi tanımlamaz, Amy. Onları yaptıktan sonra nasıl başa çıktığımız tanımlar. Bir hata yaptın. Şimdi bununla başa çıkıyorsun ve doğru olanı yapıyorsun, sen busun. Ailesini iyileştirmek, onları güvende ve sağlıklı tutmak isteyen bir anne. Yani aslında, içinde o güç var, sen hep öyleydin. Eski eşin seni yanıltmış, sen de bunu beklemiyordun ve doğru şekilde başa çıkamadın. Ama bu bitti, şimdi doğru şekilde başa çıkmak için güç bulmalısın."

"Ben... hatayı telafi etmek zor geliyor."

Başını kaldırdı, ama çok uzağa değil. "Evet, senin kaybettiklerini anlıyorum. Ama bu sorunun kökü senin yükün değil. Nasıl olduğunu anlıyorum, ama bir aldatıcı, *kendi* yarattığı kötü durumu manipüle ediyor, çocuklarıyla üstünlük sağlıyor ve aldattığı karısını ezmeye devam ediyor." Başını salladı. "Hayır. Şimdi anlıyorsun, görüyorum. Ama tekrar ediyorum... hayır. Haklısın. Sen de biliyorsun, benim söylememe gerek yok, ama çocukların bunu görmemeliydi. Ama benim gördüğüm, on altı yıl boyunca seninle aynı yatağı paylaşan, sonra aileni parçalayan ve senin bu saçmalığı hiç yutmadan, sadece çocuklarına yakın olmak için taşınarak *seni* kapının önüne terk eden bir adam. O lanet olası bir pislik, Amy, ve tüm bu olanlarda, ona ne sunduysan, o da kabul etti ve senin ona yaptıklarının her saniyesini hak etti. Yani... onu bırak gitsin. Çünkü bu senin suçun değil."

"Yaralarımı yalamamalıydım, onları taze tutmamalıydım, daha fazla parçalamamalıydım, Mickey," dedim ona. "Yaralarımı kabul etmeli, kendimi toparlamalı ve hayatıma devam etmeliydim."

"Rhiannon, onunla sevişmeden önce her gece bayılıyordu ve bu bok aylarca sürdü," dedi.

Onu baktım.

Ama o henüz bitirmemişti.

"Karımı o halde görmek, bilinçsiz hale gelmeden önce sarhoş olup da, o hale geldiğinde bile elinde hala şarap kadehi tutuyordu. Halıda o kadar çok leke vardı ki, o taşındığında yeni halı almak zorunda kaldım çünkü halı berbat haldeydi ama daha çok, çocuklarım ve kendim için o anıları silmek içindi. Bu yüzden, o ayıkken bunu yapmaya cesaret edemedim. Bir erkeğin seks yapmaya ihtiyacı vardır, Amy, ve karım yatağında yatarken sekiz ay boyunca seks yapmadım ve onu terk etmeyi hiç *düşünmedim*. O benim karımdı.

İyi ya da kötü, böyle bir şey yapmazsın. Kötü ise, bitirirsin ve *sonra* sikilecek birini bulursun.

"Conrad, beni terk edeceğini söylemeden önceki gece benimle sevişti," diye fısıldadım ve Mickey'nin çenesinin sertleştiğini gördüm.

"Siktir, o lanet olası bir pislik," diye bağırdı.

Ellerimi onun pazılarına sıkıca doladım ve sordum, "Dürüstçe itiraf ettiklerim seni hiç endişelendirmiyor mu?"

"İnsan olduğun mu?" diye sordu. Ve yine

Lawr haklıydı.

"Sanırım," dedim sessizce.

"Herkes istemediği bir yerde bulabilir kendini ve orada olmak istemediğini bilse bile oradan çıkamaz. Önemli olan, çıkmak için içindeki gücü bulman, Amy. Yani hayır. İnsan olduğun için endişelenmiyorum. Aslında, bunu öğrendikten sonra, senden hoşlanmaktan çok daha fazlasını hissetmeye başladım."

Ben de buna inanamıyordum.

İnanmak istedim ama çok kolay görünüyordu.

"Gerçekten mi?" diye sordum, sesim yükseldi.

Yüzü ve sesi yine alçaldı. "Evet, bebeğim." "Çok çirkindi," diye tekrarladım.

"Hayat her zaman güzel değildir," diye cevap verdi. "Çoğu zaman boktandır. Ama sen bunu değiştirmek için mücadele etmeye devam ediyorsun, bu senin hakkında her şeyi anlatıyor. Ve sen mücadele ediyorsun. Ben de bir dövüşçü olarak, sende bu özelliği çok seviyorum."

Aman Tanrım.

Bu kadar kolaydı.

Ben de sesimi alçaltarak, "Beni anladığın için seni seviyorum," dedim. "Bana bunu söyleme cesaretini gösterdiğin için seni seviyorum," diye cevapladı.

Aman Tanrım!

Ağlamaya başlayacaktım.

Böyle bir şey olursa diye başımı eğip yüzümü göğsüne gömdüm. Mickey bir eliyle sırtımı okşamaya başladı ve saçlarımın üstüne doğru, "Yüzünü göğsüme gömmüşsün, oğlumu almaya gitmeden önce kalan beş dakikada iskelede öpüşemeyiz" dedi.

çünkü oğlumu almaya gitmeden önce sadece beş dakikamız kaldı" dedi.

Hemen yüzümü göğsünden çektim, ama öpüşmek istediğim için değil, başka bir nedenden dolayı yaptım bunu.

Bunu, "Eve gitme ve bunu bir düşün, Mickey, bir düşün ve farklı bir karar ver. Benim, çocuklarımla birlikte olmaktan endişe duyacağın, deli, psikopat, çılgın bir kadın olduğuma karar ver" diye yalvarmak için yaptım.

Çünkü Maine'e taşınmadan önce kim olduğumu bilmiyor olabilirdim, ama buraya geldikten sonra bunu anlamak için çok zaman harcadım ve o ben *değilim*."

Sırtımı okşamayı bıraktı ve o eliyle yanağımı okşadı. "Bunu garanti ettiğin için iyi, ama buna gerek yok. Sanırım ben sen farkına varmadan önce kim olduğunu biliyordum ve sen olmayacak bir şey için endişeleniyorsun."

"Tamam," dedim titrek bir sesle, onun görüntüsü bulanıklaşmaya başladığında. "Şimdi *senden* çok daha fazla hoşlanıyorum."

Başını eğmeden önce bulanık gülümsemesini gördüm ve sonra sıcak dudaklarımı hissettim.

Beni öptü.

Çılgın, sert ve muhteşem bir öpücük değildi. Yavaş, tatlı ve muhteşem bir öpücüktü.

Ve görünüşe göre beş dakika sürdü, çünkü öpüşmeyi bitirdiğinde başını kaldırdı ve fısıldadı, "Cill'i almam lazım, hayatım."

Zorunlu olduğum için (yavaş ve tatlı öpücük de beni etkilemişti) ona sarıldım ve başımı salladım.

Nazikçe uzaklaştı ama elimi tutarak beni iskeleden aşağıya, kamyonetine kadar götürdü. Beni içeri koydu. O da bindi. Geri geri çıktı. Derin nefesler aldım.

Sonra tüm bunları içimde sindirdim.

Endişelenmişim.

Endişelenmişim.

Ve Mickey bunu

kolaylaştırdı. O zaman

gülümsedim.

Arabayla Cillian'ı aldık, o da arka koltuğa atladı ve "Hey, Amy!" diye bağırdı, sonra eve kadar yol boyunca konuşmayı tek başına sürdürdü.

Mickey kendi evinin garajına gitmedi. Benim evimin garajına gitti.

Sonra koltuğunda dönerek oğluna şöyle dedi: "Ya arabadan inip eve koşarsın ya da benimle kalırsın, ben seni oraya götürürüm, ama Amy'yi ayakkabılarıyla yürümek zorunda bırakmayacağım."

"Yorgunum, ben kalacağım," dedi Cillian babasına ve bana baktı. "Görüşürüz, Amy."

Ben de koltuğumda döndüm. "Görüşürüz, evlat."

Cillian bana gülümsedi, bu da beni rahatlattı çünkü onu son gördüğümde gülümsemekten çok uzaktı.

Sonra Mickey ve ben arabadan indik ve o, oğlunun önünde yine elimi tuttu ve beni evimin kapısına kadar geçirdi.

Oraya vardığımızda ve kapıyı açtığımda, benimle birlikte içeri girerek beni şaşırttı.

Beni kenara iterek de beni şaşırttı.

Beni kollarının arasına alıp tekrar öptüğünde, bu sefer sert ve derin ama kısa bir öpücükle, bu sürpriz olmazdı. Bu yüzden beni kenara ittiğini anladım, böylece Cillian bizi arabadan göremezdi ve Aisling evdeyse, bizi evlerinden göremezdi.

Başını kaldırdığında, "Sıra sende, Amy, bizi yemeğe davet etmelisin," dedi.

"Yarın olur mu?" diye hemen cevap verdim ve o da rahat bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Evet," diye fısıldadı.

"Güzel," diye fısıldadım.

"Çocuklar Dove House'a geri dönmek istiyor," dedi bana.

Başımı salladım. Ben de onların geri dönmesini istiyordum, yaşlılar da öyle.

"Dela ile konuşup yarın akşam çocuklarla ayarlayacağım." "Harika," diye mırıldandı, gözleri ağzıma kaydı.

O zaman istemediğim bir şey söyledim. "Cill kamyonette, tatlım."

Gözleri benimkilere doğru kalktı. "Tamam."

Kollarını omuzlarına daha sıkı sararak ona daha da yaklaştım. "Güzel bir geceydi."

"Evet."

"Teşekkürler, Mickey."

"Tekrar yaparız, Amy."

Tekrar yapardık.

Gülümsedim.

O da gülümsedi, eğildi, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve beni bıraktı.

Onu kapıya kadar geçirdim, kapıda durup onun çıkmasını izledim.

İki adım attıktan sonra gövdesini bana doğru çevirdi. "O elbiseyi çıkardığımda giymelisin."

Bacaklarımın arası ıslandı ve ayakta kalabilmek için elimle kapının kenarına tutundum.

"Evet, bebeğim?" diye sordu.

"Evet, Mickey," diye cevap verdim nefes nefese.

Bana en sevdiğim gülümsemesini gösterdi, o sıcaklık ve umut dolu gülümsemeyi, sonra arkasını dönüp elini kısa bir selamlama hareketiyle kaldırdı.

Ben de elimi kaldırıp kamyonete baktım ve Cillian'a el salladım. O da el sallayarak karşılık verdi.

Titreyerek kapıyı kapatıp kilitledim.

Karanlık evime girip mutfığa yürüdüm ve sarkıt lambaları yaktım.

Tamamen benim yarattığım bu alanı gözden geçirdim ve bunu daha önce hiç hissetmediğim bir duygu ile yaptım.

Hafif ve havadar, sanki yerden yükselmişim ve ayaklarım yere sağlam basmıyormuş gibi.

Korkutucu olması

gerekirdi. Ama heyecan

vericiydi.

Hayatımın yükü kalkmıştı. Yetişme tarzımın yükü. Aileme yaşattığım karmaşanın yükü.

Hayatımdaki her şey yolunda değildi, ama kendimi keşfetmişim ve bu süreçte doğru bir şey yaptığımı fark etmişim.

Beni önemseyen, bana bakacak, beni dinleyecek, beni anlayacak kadar cömert olan insanlardan oluşan yeni ve eski bir destek ağı kurmuştum. Ve bunu yapabildim çünkü ben bendim.

Ve bu her şeyi anlatıyordu. Benimle ilgili her şeyi.

Olmak istediğim ben değil.

Her zaman olduğum ben.

Mickey'nin elbisemi beğendiği için havalarda uçtuğumu söylememe gerek bile yok. *Gerçekten.*

On Beşinci Bölüm

Yükseliş

"Evlilik danışmanlığı mı?" Çalıştığım yerin yanındaki mutfak tezgahında duran telefona sordum.

Lawr diğer uçtaydı ve hoparlörden konuşuyorduk, böylece çikolata kreması ile yapıştırılmış çikolatalı kurabiye sandviçlerimi yapmaya devam edebiliyordum. Çifte zevk. Gerçek bir kazanç. Ve bunu yapmamın sebebi, ertesi gün Bayan McMurphy'nin doksanıncı doğum günü olmasıydı. O benim Nazi olduğumu düşünebilirdi, ama ben ona doğum günü ikramları getiren bir Nazi olacaktım.

"Evlilik danışmanlığı," diye doğruladı Lawr.

Kurabiye'nin arkasına çikolatalı krema sürdüm ve "Delirdin mi sen?" diye sordum.

"Hayır," diye cevapladı Lawr, sesinde bir gülümsemeyle. "Tamam, öyle düşünüyorsan, o zaman sorayım, işe yarıyor mu?"

"Üç seans boyunca çalışma saatlerimden bahsetmediği için, bunun onu rahatsız etmediğini anladım. Ancak, bazen kirli çoraplarımı çamaşır sepetine atmamam onu rahatsız ediyor. Haftada iki kez temizlik ve çamaşır yıkama için bir kadın geldiği ve benim çoraplarıma dokunmadığı için bunun neden rahatsız edici olduğunu anlayamıyorum. Ancak, artık çoraplarımı sepetin içine attığımdan emin oluyorum."

Uzun çalışma saatlerini iyi bilirdim. Eski kocam da uzun saatler çalışırdı. Ben bundan nefret ederdim ama o işini severdi, amcası da beyin cerrahı olduğu için, Conrad on altı yaşındayken onu gözlem odasına alıp ameliyatı izlemesine izin verdiğinden beri beyin cerrahı olmak istiyordu.

Ne yazık ki, artık o uzun çalışma saatlerinin sadece hastalarla ilgili olmadığını biliyordum.

Benim de temizlikçim vardı ama Conrad kıyafetlerini çamaşır sepetinin yanına bile atma zahmetine girmiyordu. Benim için pek önemli değildi. O çalışıyordu, ben çalışmıyordum. Kıyafetleri toplayıp çamaşır sepetine atacak vaktim vardı.

Evlilik danışmanlığı alsaydık, çalışma saatlerinden bahsedebilirdim... belki.

Çamaşırları hiç umursamazdım. "Lawrie..."

diye başladım.

"Yapılması gerekiyor," dedi bana.

En üstteki kurabiyeleri ezip kenara koydum ve "Neden?" diye sordum.

"Çünkü kendime ve oğullarıma, elimden gelen her şeyi yaptığımı söylemeliyim." Ağzımı kapattım ama öfkeyle yaptım.

O haklıydı. Bunu yapmalıydı, böylece sonuç ne olursa olsun bununla yaşayabilirdi, ama aynı zamanda çocukları da, umarım karısını terk edip mutluluğu bulmaya karar vermeden önce, anneleriyle son bir kez daha denediğini görebilirdi.

Ama o cadalozun bu arada, o seanslar da dahil olmak üzere, ona yaşatacağı her şeyden nefret ediyordum.

Yani *çoraplar*
mı? Cidden
mi?

"Eğer buna kararlıysan, o zaman Şükran Günü'nü unutabilirsin," dedim, öfkeyle bir kurabiye daha kaparak.

"Mariel ile gitme konusunda konuştum. Düşünüyoruz."

Santa Barbara'nın Kötü Cadısı'nın, benim tuhaf, sahil temalı misafir odamı kötülüğüyle kirletmesi düşüncesi midemi bulandırdı.

Bunu atlatınca, "O geliyorsa, Robin'i de davet ediyorum. Eski kocası bu Şükran Günü'nde çocuklarını alacak. O da çok sevinir" dedim.

"MeeMee," dedi Lawr sinirli bir şekilde.

"Mercer ve Hart Robin'i seviyor," diye hatırlattım ona, ve gerçekten de seviyorlardı. Yeğenlerim onu çok eğlenceli buluyordu.

"Mariel'i deli ediyor," diye hatırlattı bana.

"Tabii ki öyle, çünkü kocası ile güzel, enerjik bir kadın arasında cinsel gerilim var ve bu kadın, bir pisliğin kalbini kırmasının nasıl bir şey olduğunu öğrenmiş, bu yüzden iyi bir erkeği mutlu etmek için her türlü çabaya değer olduğunu biliyor."

"Sen ve Robin, kocalarınız sizi aldattığında aklınızı kaçırdığınızın farkındasınız, şimdi de karımın burnunun dibinde beni en iyi arkadaşınızla eşleştirmeye çalışıyorsunuz."

Bunun benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değildi, çünkü bu durum beni hiç rahatsız etmiyordu.

Ve kardeşime nedenini açıkladım: "Eşin hala nefes aldığını gösteren bir işaret verseydin, bu konuda tereddütlerim olurdu. Hatta, hala *insan* olduğunu gösteren bir işaret verseydin. Yasayı bilmiyorum, sen daha iyi bilirsin, ama bu dünyada tek amacı kötülük yaymak olan bir ölümsüzü aldatabileceğini sanmıyorum. Aslında, evliliğinin geçerli olduğundan bile emin değilim. Bir vampire sadakat yemini edebilir misin?"

"Tanrım, ne kötü bir ruh halindesin," dedi Lawr ve sesinde mizah duyabiliyordum, bu da karısını terk etmesi gerektiği konusundaki inancımı daha da pekiştirdi. Hala eşini seven hiçbir erkek, küçük kız kardeşi bile olsa, kimsenin onun hakkında bu kadar kötü konuşmasına izin vermezdi.

Ama yanılmıyordu. Kötü bir ruh halindeydim. Çok kötü bir ruh halindeydim.

Bunun nedeni, bana göre, Mickey ile işlerin pek iyi gitmemesiydi.

Bunun nedeni ise seks yapmamış olmamızdı, ki Mickey'i nadiren *gördüğüm* için bunu yapmak gerçekten zordu.

Her şey çok umut verici başlamıştı ve öyle devam etti... iki gün boyunca.

İlk gün, benim evimde akşam yemeği, Mickey'nin evinde akşam yemeğine dönüştü çünkü Ash bir şeyler pişirmek istedi, benim yardımımı istedi ve kendi mutfağını bildiği için orada daha rahat hissediyordu.

Tabii ki oraya gittim. Zor değildi. Sadece caddenin karşısına geçmekti.

Ve Ash ile yemek pişirmek eğlenceliydi.

Ama daha fazlası da vardı. Babası işten eve gelmeden önce orada olmam, yetişkin gibi davranmam ve babası yokken kardeşine bakan Ash'in ailesine bakma yükünü biraz hafifletmem anlamına geliyordu. Ayrıca kadınlarla birlikte olmayı sevdiği de belliydi ve yemek pişirip sohbet ederken birbirimize bağlandık. Biraz kabuğundan çıktı, utangaçlığını kaybetti ve harika vakit geçirdik.

Mickey eve geldi ve durum daha da iyiye gitti, çünkü o Mickey'di ve eve gelmişti. Ama aynı zamanda bu resmi bir akşam yemeği toplantısı değildi. Ailenin akşam yemeği yediği gayri resmi bir toplantıydı. Ash'in yemeğini televizyonun önünde yedik, Mickey yanımda oturuyordu. O, duygularını açıkça göstermiyordu, ben de buna katılıyordum çünkü çocuklarının önünde bunu yapmak için henüz çok erkendi, ama yanımda oturuyordu ve bacağıma baskı yapan sıcaklığını hissetmek ve bana dokunmasa da yakınımda olması heyecan vericiydi.

Yemek bittiğinde, beni eve kadar geçirdi ve kapalı ön kapımın arkasında ateşli ve yoğun bir şekilde öpüştük.

"Geri dönmeliyim, yoksa o ikisi ne yaptığımızı anlar" diyerek bitirdi.

Yine, uygun bir davranıştı.

Yine, bu uygunluğa katıldım. Ama aynı zamanda hayal kırıklığı da vericiydi.

Akşam yemeğimiz sırasında, çocukların ertesi gün benimle Dove House'a gelmeleri için düzenlemeler yaptık ve her şey önceki gibi oldu: Mickey onları bıraktı ve aldı. Çocuklar yine çok yardımcı ve sevimliydi ve sakinler ve personel de ilk seferki gibi onların varlığından çok keyif aldılar.

Ama işler o zaman kötüye gitmeye başladı.

Anlaşılır bir şekilde, Mickey çocukları varken tüm zamanını benimle geçiremezdi ya da beni sürekli onlara dayatamazdı.

Böylece, birbirimize varlığımızı hatırlatmak için, hiçbir şey konuşmadığımız kısa telefon görüşmeleri günlerimiz başladı.

Ayrıca, daha kısa olan mesajlar da vardı.

Sonra Aisling ve Cillian annelerine geri döndüler, o haftaki davranışını düşününce bu beni şaşırttı. Onları yanında tutacağını ya da en azından annelerine yaptıkları hakkında konuşup, özellikle çocuklarla birlikteyken bunun bir daha olmaması gerektiğini ve olursa ne olabileceğini uyarmayı düşünmüştüm.

Mickey bana bu kararı açıklamadı ve ben de sormadım çünkü bu beni ilgilendirmiyordu. Bu durum beni endişelendiriyordu ama bunu paylaşmak da bana düşmezdi. Onlar benim çocuklarım değil, onun çocuklarıydı ve Rhiannon'u ve tüm geçmişi o tanıyordu, ben değil. Bu yüzden sessiz kaldım.

Çocukları yanında olmadığı hafta, nefret ettiği işi, çocukları arasında gidip gelmeyi ve itfaiyeci olarak gönüllü çalışmayı bir arada yürütmeye çalışarak ne kadar çılgın bir hayat sürdüğünü öğrendim.

Bunu öğrendim çünkü bana ayıracak zamanı yoktu.

Çocuklar onunla olmadığında, akşam vardiyalarının çoğunu itfaiyede yapıyordu. Çocukları yanındayken de, yanlarında değilken de, itfaiyede yaptığı gündüz vardiyaları için Ralph'a ücretli iş uyduruyordu. Ve tüm bunlar, onun hiç zamanı kalmadığı anlamına geliyordu.

Lokanta itfaiye binasının hemen aşağısında olduğu için, o hafta bir gece Weatherby's'de akşam yemeği için buluşmamızı istemişti, ben de kabul ettim. Mickey'nin geri dönmesi gereken bir saat süren bir buluşma. Benim bir öpücük bile alamadan biten bir buluşma.

Çocukları geri almadan önce bir gece daha izinliydi. O gece, o benim evimin karşısındaki evinde kanepede otururken, ben de onun evinin karşısındaki evimde muhteşem koltuğumda otururken telefonda konuştuk.

Yarım saat boyunca konuştuk, sonra o, "Yorgunum Amy. Yatmam lazım" dedi.

Tabii ki, yorgun olduğu için itiraz etmeden onu bıraktım.

Çocuklar geri geldi ve dördümüz birlikte bir aile gezisi yaptık, açıkçası biraz ürkütücü olan, ıssız bir yerde bulunan bir hamburgerciye gittik (ıssız bir yerde olması ve benim tam bir inceleme yapmasam da çeşitli sağlık kurallarını ihlal ettiğini bildiğim restoran).

Ancak, çocukların burayı sevdiği, hamburgerlerin lezzetli olduğu ve Mickey ve çocuklarıyla geçirdiğim aile zamanının çok hoşuma gittiği inkar edilemezdi.

Ama kısa telefon görüşmeleri ve mesajlar dışında, o hafta Mickey ile olan ilişkimiz bu kadar oldu.

Şimdi çocukları yine gitmişti. Salı günüydü, çocuklarım o hafta sonu gelecekti ve kendi çocuklarımla olan ilişkiyi düşününce, Mickey'i de bu karışıma eklemek için henüz çok erkendi.

Bu yüzden o hafta sonu birbirimizi görmeyecektik.

Saat neredeyse beşi gösteriyordu ve o bütün gün ne aradı ne de mesaj attı. Aslında, ondan aldığım son mesaj önceki gün sabah dokuz buçukta gelmişti ve şöyle diyordu: *Plan yapmam lazım.*

Ben de "Yapmalıyız. Bu hafta bir akşam boş vaktin var mı?" diye cevap vermiştim.

Cevap mesajı almadım.

Hiçbir şey.

Şımarık, bencil, narin bir mirasçı olmak istemiyordum, ama hayatımda bir erkek olacaktıysa, hayatımda bir erkek olmasını istiyordum, nadiren gerçek olan bir erkeğin hayaleti değil.

Ve Conrad'ın, Mickey'nin tüm zamanını neyin aldığını merak ederek, iyi ve sağlıklı bir şey bulma olasılığını (Mickey ve ben mucizevi bir şekilde bir ilişki kurmak için zaman bulursak) yok etmesine izin vermek istemedim.

Gerçek şu ki, o uzun boylu, dolgun göğüslü kızıl saçlı *Bridget*'le birlikteydi. Ondan bahsetmişim, ama o onun hakkında hiçbir şey söylememişti.

Hâlâ çıkıyor muydular?

Mickey çalışmadığı, gönüllü olarak çalışmadığı, babalık yapmadığı veya benimle birlikte olmadığı zamanlarda, Bridget ara sıra buraya geliyor muydu?

Uzun zamandır flört etmemiştim, ama Mickey bana Bradley ile ilişkiyi bitirmemi söylemişti. Ben de öyle yaptım. Yanlış bir varsayım olabilir, ama Mickey, aramızda başka bir erkek varken bana tolerans göstermiyordu.

Aramızda tek bir şey yoktu, sadece çok tartışıyorduk ve bir kez öpüştük, ama Mickey bana aynı şeyi bekleyebileceğimi ve ilişkimizin nispeten yeni olmasına rağmen özel olduğunu düşündürmüştü.

Yetişkin olduğum için, Mickey ile bu konuyu konuşup aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak isterdim.

Ne yazık ki, bu konuyu konuşmak için Mickey'i nadiren görüyordu.

Ama tabii ki bu beni rahatsız ediyordu.

Bridget hâlâ resimde miydi?

Ve son olarak, Mickey erkeklerin sevişmeye ihtiyacı olduğunu açıkça söylemişti ve ben de caddenin karşısında yaşıyordum. Bunu açıkça söylemedim ama benim nispeten kesin bir şey olduğum ima edilmişti. Benimle acele etmemek istemesi hoşuma gitmişti ama *ben caddenin karşısında yaşıyordum*.

Bir erkeğin ihtiyaçları vardı.

Kadınların da ihtiyaçları vardı.

Ama o, ikimizin de bu ihtiyaçlarını karşılamıyordu.

Peki, tüm bunlar ne anlama geliyordu?

Son iki haftanın tek iyi yanı (ve bu *çok* iyi bir şeydi), kendi çocuklarımla ilgili işlerin yolunda gitmesiydi. Pippa liseye başlamıştı ve ben onun bu durumu nasıl idare ettiğini merak ediyordum. Ama ikisi de okula dönmüştü ve ben sadece işlerin nasıl gittiğini merak ediyordum.

Bu yüzden sordum.

Ve onlar cevap verdi.

Telefonlarından.

Yani, *mesajlarla değil*.

Konuşmaların saatlerce sürdüğünü ve bana içlerini döktüklerini, beni affettiklerini ve benimle daha fazla zaman geçirmek istediklerini söylediklerini söyleyemem.

Ama ben aradım, onlar cevap verdi, sohbet ettik, dostane ve nispeten bilgilendiriciydi ve bu ne kadar çok olursa, o kadar az yapmacık hale geldi.

Bunu zorlamadım. Her gün mesaj attım, sadece onları düşündüğümü bilmelerini sağlamak için.

Onlar da mesaj attılar.

Ama Mickey ile ilk randevumdan bu yana ikisini de birkaç kez aradım ve her zaman cevap verdiler.

Bir kez hariç, o zaman Auden'ın sesli mesaj servisine ulaştım.

Ama sonra beni geri aradı, sesli mesajımı dinledi, cevap veremediği için özür diledi ve her şeyin yolunda gittiğini söyledi.

Çok sevinçliydim, mutluluktan kendimden geçmiştim. Bu konuda.

Ama Mickey ile olanlar - hızlı, ateşli, çılgın ve beni havada uçurarak biten, ama sonra neredeyse tamamen duran - beni yine ağır hissettirdi, bu kadar heyecan verici, bu kadar umut verici bir şeyin başladıktan kısa süre sonra biteceği endişesinin yükünü taşıyarak.

O hafta sonu bebeklerimi görmek için sabırsızlanıyordum.

Ama Mickey ile olanlar, anlaşılabilir bir durumdan sinir bozucu ve rahatsız edici bir duruma dönüşmüştü, öyle ki, mutlu bir başlangıcın yok olup gideceğinden endişelenmekten çok, bunu hissettiğimi biliyordum.

"Evet, kötü bir ruh halindeyim," dedim Lawr'a.

"Neden?" diye sordu. "Çocuklarla ilişkilerin düzeldiğini söylemiştin."

"Öyle."

"Ve birlikte vakit geçirebileceğin birini buldun."

"Buldum. Ama bu geçmişte kaldı."

"Siktir," diye mırıldandı Lawr. "Siz ikiniz ayrıldınız mı?"

"Ondan ayrılmak için onu *görmem* gerekirdi ve yine, bu sefer flört etme kurallarından emin değilim, ama sanırım birbirinizi düzenli olarak görmeniz ve, bilmiyorum, belki de en az bir kez seks yapmanız gerekir ki, ilişkinin bozulması ayrılık olarak kabul edilebilsin."

Lawr sessiz kaldı.

"Seni kaybettim mi?" diye seslendim.

"Kaybetmedin..." Sesi boğuluyormuş gibi geliyordu. "Onunla seks yapmadın mı?"

"Hayır," diye tersledim, üstteki kurabiyenin üzerine buzlu olanı koyup sandviçi bir kenara bıraktım ve devam ettim, "Sen bir erkeksin, söyle bana. Karşı caddede kesin olarak bildiğin bir şey varsa, kanepede oturup yarım saat boyunca onunla telefonda konuşur muydun, sonra da yorgun olduğunu ve yatmaya gitmen gerektiğini söyler miydin? Yoksa ikinci bir enerji bulur, oraya gider ve onu sersemletene kadar becerir miydin?"

"Belki de bunu Robin'le konuşmalısın," dedi Lawr. "Robin erkek değil," dedim.

"O zaman belki de bunu ben değil, senin kardeşin olan bir erkekle konuşmalısın."

"Lawr, cidden mi?" diye sordum.

"Mariel ve ben iki aydan fazla süredir ilişkimiz yok ve son ilişkimiz on dakika sürdü ve *ben* tek başıma bitirdim."

Kardeşimin duyduğu bir öğürme sesi de içeren bir öğürme yüzü yaptım.

Lawr devam etti: "Kardeşinle seks hakkında konuşmak ister misin?" "Sanırım hayır," diye kabul ettim.

"Tamam. Robin'i ara," diye emretti.

"Yeni Pilates dersinde."

Bir an sessizlik oldu, sonra Lawr yalvardı: "Lütfen bana onun..."

"Öyle," diye onu keserek doğruladım. "Eski kocasının yanında eski karısı olacak kadının sevgilisi, onun yeni eğitmeni. Derslerin harika olduğunu söylüyor. Eğitmen onun kim olduğunu biliyor. Derslerden sonra çay içmeye gidiyorlar ve diğeri de onlara katılıyor. Hepsi karşılıklı nefretleri sayesinde birbirlerine bağlanıyorlar."

"Tanrım," diye mırıldandı Lawr.

"Aslında oldukça sağlıklı."

"Bu kadın gibi delice," diye cevapladı Lawr. "Ve yeterince acı çekti, daha fazla acı çekmemeli."

"İyileşiyor, Lawrie," dedim yumuşak bir sesle. "Bırak kendi yolunda gitsin."

Bir süre sessizlik oldu, sonra Lawr, "Haklısın," dedi.

Bir sandviç daha hazırlayıp cevap verdim, "Seni bırakmalıyım."

Ve onu bırakmalıydım çünkü gitmesi gerekiyordu.

Önümde boş bir akşam vardı.

"Evet. Şükran Günü'nü sana haber veririm."

"Harika olur, Lawrie. Gününün geri kalanının iyi geçmesini dilerim."

"Seninkinin de, tatlım. Peki ya MeeMee?"

"Evet?"

"Yavaş olmak kötü bir şey değil," dedi nazikçe.

Haklıydı. Yavaş olmak muhtemelen kötü bir şey değildi.

Ancak, neredeyse durma noktasına gelmek de pek hoş değildi.

Bunu ona söylemedim.

"Teşekkürler, Lawrie,"

dedim. "Görüşürüz." "Sen

de."

"Hoşça kal, MeeMee."

"Hoşça kal, Lawrie."

Bağlantıyı kesmek için düğmeye bastım ve kurabiyelerimi yemeye devam ettim. Saatin geç olduğunu ve akşam yemeği için hiçbir plan yapmadığımı düşündüm, Mickey ile ne yiyeceksem onu yeme ihtimalim olabileceğini umuyordum.

Kurabiye sandviçleri bitirdikten, ertesi gün için paketledikten ve temizliği yaptıktan sonra, bunun olmayacağını anladım ve hiçbir şeyi çözdürmediğim ve buzdolabında yapabileceğim hiçbir şey olmadığı için sinirlendim.

Kapıyı açtım, buzdolabına baktım ve tek seçeneğimin omlet olduğunu gördüm, ki bu pek iştah açıcı gelmiyordu.

Ama en azından bir şeydi.

Bu yüzden planımı yaptım. Omlet. Şarap. Kitap. Banyo. Yatak.

Ve Mickey yok.

Tüm bu heyecan verici aktivitelere başlamadan önce, çocuklarıma günün mesajlarını gönderdim ve onların cevaplarını aldığımda günün tek heyecanını yaşadım.

Peyniri rendeledim, sarımsağı doğradım, mantarları dilimledim ve yumurtaları çırpıyordum ki tezgâhımın üzerindeki telefonum çaldı.

Ekranda "Mickey" yazıyordu.

Ona ve üzerindeki saate, saatin altıya on kaldığını gösteren saate, öfkeyle baktım.

Telefonun çalmasına izin vermek, sesli mesaja yönlendirmek ve onun benimle iletişime geçmek için daha fazla çaba sarf etmesini sağlamak istedim, ama bu çok küçük düşürücüydü.

Ve ben artık önemsiz şeyler için öfkelenmiyordum.

Bu yüzden kabul düğmesine bastım, sonra hoparlör düğmesine

bastım. "Merhaba," diye selamladım.

"İşten eve dönüyorum." Ne?

Hayır.

Her neyse.

"İlginç haber," diye cevap verdim.

Birkaç saniye hiçbir şey söylemedi, sonra "Burgerinde domuz pastırması var mıydı, unuttum" dedi.

"Anlamadım?"

"Tinker's'tayım. Akşam yemeği için hamburger alıyorum. İsviçre peyniri ve mantar istediğini hatırladım. Bacon istediğini unuttum."

Tinker's'ta, yolun kenarındaki o korkunç hamburgercide bizim için akşam yemeği alıyordu, değil mi?

Hayır, almıyordu.

"Benim için endişelenme. Omlet yapacağım." "Ne?" diye sordu.

"Omlet yapıyorum. Şu anda. Akşam yemeğim hazır."

"Akşam yemeği için omlet mi yapıyorsun?" dedi, sanki bu inanılmaz bir şeymiş gibi.

"Acıktım," diye cevap verdim.

"Tink'in hamburgerleri daha lezzetli, bebeğim."

Bina ve çevresi biraz bakımsız olabilir, ama hamburgerlerin omletten daha lezzetli olacağına şüphe yoktu.

"Şu anda yumurtaları çırpıyorum. Onları pişirmezsem bozulacaklar," dedim.

Cevap verirken sesinde bir gülümseme vardı: "Amy, sen bir milyardersin. Muhtemelen birkaç yumurtayı lavaboya dökmeyi göze alabilirsin."

"Evet, *sık sık* konuştuğumuz gibi, gerçekten çok zengiyim," diye sertçe cevap verdim. "Ancak bu, dünyadaki insanların açlık çektiği gerçeğini değiştirmez, bu yüzden yiyecekleri olup da onları israf etmek sorumsuzca ve duyarsızca olur."

"O zaman birkaç yumurta daha ekle. Senin evine geldiğimde, onu seninle birlikte yiyeceğim," diye cevap verdi, sanki omleti paylaşmaktan çok, iki dilim ekmek arasına çatı kiremitini yemek istiyormuş gibi.

"Sen hamburgerini alabilirsin. Omlet sadece benim için. Ve sen gelemezsin. Bu akşam planlarım var."

"Planların mı var?" diye sorduğunda sesi pek de eğlenceli gelmiyordu. "Evet," diye onayladım.

"Ne planları?" diye ısrar etti.

"Saçımı yıkayacağım," diye tersledim. "Şimdi, tavadaki tereyağı eridi. Gitmem gerek. Eminim seninle daha sonra konuşuruz... bir gün."

"Am..."

Bağlantıyı kesmek için düğmeye bastım, zil sesini kapattım ve ekranı görememek için telefonumu ters çevirdim. Titreyerek tezgahıma çarptığında, onu çekmeceye attım ve odanın diğer ucundaki sistemimi açmak için uzaktan kumandayı aldım, Pandora'yı açtım ve Billie Holiday istasyonumu dinlemeye başladım.

Gün gri ve yağmurluydu. Yalnız başıma yemek yiyordum. Mickey muhtemelen hala ben olmayan kızıl saçlı biriyle çıkıyordu. Ve beni hayatına sıkıştırabildiği zaman gelebileceğini düşünüyordu.

Blues zamanı gelmişti.

Bitmiş omleti çatalla kesmek üzereydim ve bunu pek de istemiyordum ki, kapım çalındı.

Başımı o yöne çevirdim. Camdan

Mickey'i gördüm.

Hayır, plan yapmamız gerektiğini söylediğinde öfkeliymiş gibi kapımı yumruklamıyordu ve *ben* de kabul edip ne zaman olacağını sordum, ama *o* bana cevap verme zahmetine bile girmedim.

Ben de oturup endişeyle onun ilgisini beklemedim!

Ve bir erkeğin ilgisinin kırıntılarını kabul eden türden bir kadın olmayacaktım.

Hayatı mı yoğundu? Başka işleri mi vardı? Plan yapmalı, sabırlı olmalı ve birlikte geçireceğimiz zamanları ayarlamalı mıydık?

Bunu yapabilirdim.

Eğer iki yetişkin gibi konuşursak ve ikimiz de durumumuzu bilirsek.

Mickey'nin, bana hamburger getirmek için karar vermesini bekleyerek etrafında dolanmamı beklemesi gibi değil.

Ve o iki yetişkinden biri olarak, birinin kapısını çalmayan kişi olarak, bunu onunla paylaşacak kadar yetişkin olmaya karar verdim.

Çatalımı bıraktım, koridorda ayak seslerimi duyurarak yürüdüm, kapının kilidini açtım ve kapıyı açtım.

"Bir *zilim* var, biliyorsun," dedim ona sert bir sesle.

İçeri girdi, iri vücuduyla hareket etti, bu da onun yolundan çekilmekten başka seçeneğim olmadığı anlamına geliyordu, ben de öyle yaptım.

Dönüşünü izledim ve kapıyı kapattım. "Bir şeye mi ihtiyacın var?" diye sordum.

"Saçını yıkamak mı?" diye öfkeyle sordu.

"Evet," diye cevap verdim. "Henüz heyecan verici gecemin o kısmına gelmedim. Ancak, oraya gelmeden önce, kapımı çalmamanızı rica ediyorum. Kapımda çok sevdiğim ve olduğu gibi kalmasını tercih ettiğim güzel vitraylar var. Bu yüzden, gelecekte zili kullanmanızı rica edeceğim."

Ellerini beline koydu ve "Bu ne oyun, Amy?" diye sordu. Kollarımı göğsümde kavuşturdum ve "Ne oyunu, Mickey?" diye cevap verdim.

"Bu akşam geleceğimi ve akşam yemeği getireceğimi söylemiştim. Sen ise bir şeyleri kafana takmışsın ve bana hiçbir sebep yokken bu saçmalıkları anlatıyorsun."

"Geldiğini söylemedin. Bu hafta ne zaman boş olduğunu sordum. Dün sabah sordum. O zamandan beri

hiç haber almadım."

"Cevap vermek birkaç saatimi aldı ama cevap verdim ve bu akşam geleceğimi ve akşam yemeği getireceğimi söyledim."

"Getirmedin."

"Söyledim."

"Getirmedin."

"Siktir," diye geriye yaslandı ve ellerini havaya kaldırdı, "*Yaptım.*"

Mutfağıma doğru yürürken ona öfkeyle baktım. Ona öfkeyle bakmayı bırakıp çekmecedan telefonumu çıkardım ve onun mesajlarını açtım.

Ona geri dönüp telefonumu ona doğru ittiğimde ona tekrar sert bir bakış attım.

"Sen... *yapmadın.*"

Öfkeli bakışlarını telefonuma çevirdi, gözlerini kısarak, sonra kendi telefonunu çıkardı.

O bir süre ekranı başparmağıyla okşadıktan sonra, "Siktir, bunu Janice Quiller'a mesaj attım" diye mırıldandı.

Midem bulanmaya başladı.

"Janice Quiller kim?" diye sordum. Mickey

bana baktı. "Ralph'ın müşterisi." "Öyle mi?"

diye inanamadan sordum.

Yüzü fırtınalı bir ifadeye büründü. "Evet, Amelia. Öyle. O da anlamadığını söyledi, ben de onun neyi anlamadığını anlamadım, bu yüzden ona iş hakkında bir mesaj attım, ki mesajlaşmamızın konusu da buydu. Sorusunu cevapladım. Mesajlaşma bitti ve ben de batırdığımı fark etmedim."

Açıkçası bir hata vardı ve bu masum bir hataydı. Ama nedense bu beni daha az kızdırmadı.

Mickey de öyleydi.

"Janice'in benim için başka bir şey olabileceğini ima etmenden pek hoşlanmadım" dediğinde bunu anlayabiliyordum.

"Öyleyse belki de bu fırsatı değerlendirip Bridget ile aranızdaki durumu anlatırsın."

"Bridget mi?" diye sordu, sanki hayatında o ismi hiç duymamış gibi şaşkın bir ifadeyle.

Tanrım!

Gerçekten mi?

"Evet," diye cevap verdim. "Görüyorsun, seninle benim aramda bir şeyler olabileceği anlaşıldığında, Bradley'den kurtulmam gerektiğini çok net bir şekilde belirtmiştin. Bu rahatsız edici bir durumdu ve ben zaten bunu yapmayı planlamıştım, ama bu konuda hala şüphelerin varsa, Bradley ile ilişkiyi bitirdiğimi teyit ederim. Şimdi seninle Bridget'in durumunu bilmek istiyorum."

"Onunla iki kez çıktım," dedi. "Cevabın bu mu?" diye ısrar ettim.

"Daha ne istiyorsun, bilmiyorum," diye karşılık verdi.

"Onunla tekrar çıkacak mısın?" diye sordum ve fırtınalı ifadesi gök gürültüsüne dönüştü.

"Bana gerçekten bu saçmalığı mı soruyorsun?"

"Bir randevuya çıktık, Mickey," diye cevap verdim. "Bu konuda biraz paslanmışım ama bu erken aşamada tek eşlilik istememenin senin hakkın olduğunu düşünüyorum. Ancak, eğer bunu istemiyorsan, benim de bunu benden beklememenin benim hakkım olduğuna inanıyorum."

Elini kaldırdı, iki kez yüksek sesle parmaklarını şıklattı ve "Gerçekçi ol, bebeğim. Burada eski sevgilinle tartışmıyorsun. Ben," bana doğru eğildi, "*Mickey'im.*"

Gözlerimin, kafam patlayacakmış gibi genişlediğini hissettim.

"Az önce bana parmak mı *çektin*?"

"Evet, çünkü sen bir anı yaşıyordun, biriyle konuşuyordun, o adam da seni bir pislikle ilişkinizi bitirip, aynı zamanda başka biriyle ilişkisini sürdürmek için yeterince pislik olan bir adamdı. O adam *ben* değilim."

"Bu konuşma ile seni rahatsız ettiğim için üzgünüm, ancak birbirimizi hiç görmediğimiz için aslında bu konuşmayı ya da *pek* çok konuşmayı *hiç* yapmadığımızı hatırlatarak özürlerimi sunarım."

"Amy, ben çalışıyorum."

"Bunun farkındayım, Mickey."

"Çocuklarım var," diye devam etti.

"Bu da gözümünden kaçmadı."

"Ve zamanım olduğunda departmana zamanımı ayırıyorum." "Ki bu çok fazla," diye ekledim.

Yüzündeki öfke kayboldu ve yerine öfkeli, şaşkın bir ihtiyatlılık yerleşti ve "Bu senin için bir sorun mu?" diye sordu.

İnanamayan bir şekilde başımı salladım. "Her zaman yapmak istediğin şeyi mi yapıyorsun?"

"Bunun benim ihtiyacım olduğunu yeterince açıkça belirttim, bu yüzden benim bu işe çok zaman ayırdığımla ilgili yorumun beni pek rahatsız etti."

"Belki de bu yorumu yaptım çünkü sen çok fazla zamanını başka şeylerle geçiriyorsun ve bu diğer şeyler beni pek ilgilendirmiyor," diye karşılık verdim.

Yüzündeki ifade yine inanmazlığa ve biraz da tiksintiye dönüştü. "Yani benim bir parçamı istediğin için sinir krizi mi geçiriyorsun?"

"Hayır, Mickey Donovan," diye tersledim. "Sinirleniyorum çünkü *benim* bir parçamı istediğine dair bir işaret vermeni istiyorum."

Üst vücudu geriye doğru eğildi ve sesi alçaldı, "Biliyorsun ki istiyorum, Amy," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi? Üzgünüm, bunu kaçırmışım." "Seninle bir sürü sorunum var ve bunu biliyorsun."

"Haklısın. Biliyorum. Ve bunu anlıyorum. Ve bununla bir sorunum yok. Bir kez çıktık, bunun beni öncelik listesinin en üstüne çıkarmayacağını biliyorum. Ama en azından listeye girmiş olduğuma dair bir işaret istiyorum."

Yüzü tekrar sertleşmeye başladı ve şöyle dedi: "Hayatımdaki sorunlar yüzünden, bir kadını hayatıma soktuğumda, biraz anlayışa ihtiyacım var."

"Ve bunu elde edersin," diye cevap verdim. "Ne anladığımı bilseydim." "Ve bunu bilirdin," diye karşılık verdi. "Eğer sorsaydın."

"Peki," dedim, ellerimi havaya kaldırarak. "Bunu resmi talebim olarak kabul et."

Gözleri parladı. "Tanrım, sen gerçekten çok ukala bir adamsın."

Kaşlarımı kaldırdım. "Bunu isteğimi reddettiğin olarak mı alayım?"

"Evet, bebeğim," dedi bana doğru ilerlerken. "O istek, sakınleşip seninle konuşabilene kadar reddedildi, çünkü şu anda aynı anda hem senin kıcını tokatlamak istiyorum."

O kadar hızlı hareket ediyordu ki benden önce oraya ulaştı, bu yüzden ona kapıyı açarak dramatik bir jest yapma fırsatım olmadı, ama son bir hamle yapmayı başardım.

"Bu çabana minnettarım, Mickey."

O kapıyı arkasında kapatmadan hemen önce, sırtına nişan alarak bunu söyledim.

Ona sert bir bakış attım.

Sonra ona atladım ve kilitledim.

Bunu yaptıktan sonra, Billie Holiday bana serenat yaparken, mutfağıma geri döndüm, telefonumu yere attım ve harika yeni tabağımdaki omleti izledim, onu alıp odanın diğer ucuna fırlatmamak için kendimi ikna etmeye çalışarak.

Billie zar zor içeri girmişti ki, kapımda yine bir gürültü duydum.

Gözlerim oraya kaydı ve camda Mickey'i gördüm.

"Bu adama... *inanılmaz*..." diye homurdandım ve kapıya geri döndüm, kilidi açıp kapıyı açtım, ona bakarak neredeyse bağırarak "Kapımı çalmayın!" diye bağırdım.

Sözümü bitiremedim çünkü Mickey beni öpüyordu. Sert, saldırgan, *suskun* bir öpücükle beni içeri itti ve botuyla kapıyı kapattı.

Ellerimi göğsüne koydum, onu ittim ve "İnanamıyorum

Onun da sözünü bitiremedim çünkü Mickey'nin eli hızla uzandı ve beni ensemden yakaladı. Beni öne doğru çekti ve ağzı tekrar ağzıma yapışmadan önce vücuduna çarptım.

Elimi kaldırıp göğsüne bastırırken boynumu geriye doğru ittim. Ama o bir bileğimi yakaladı, sonra diğerini de yakaladı ve ikisini de aramızda tek eliyle sıkıca tuttu.

Bu durumda yapabileceğim tek şey ağzımı onunkinden çekip yüksek sesle "Çek ellerini üzerimden!" demekti.

O da öyle yaptı.

Öfkeyle bir adım geri attım.

O da öfkeyle bana doğru bir adım attı, gövdesini eğdi ve omzuyla karnıma çarptı.

Sonra ayağa kalktım ve o, beni de yanında sürükleyerek koridorda ilerlemeye başladı.

"Mickey!" diye
bağırdım. Cevap
vermedi.

O kadar kızgındım ki, omzundan düşmenin beni öldürme ihtimalinin düşük olduğuna karar verdim ve vücudumu döndürerek uzaklaştım.

Eğitilmiş bir itfaiyeci olarak, beni olduğum yerde tutmak için tutuşunu ayarladı ve yürümeye devam etti.

Koridordan aşağı.

Yatak odama!

"Beni indir, Mickey Donovan!" diye bağırdım.

İstedigimi yaptı, ama önce dizini yatağıma dayadı ve beni omzundan yatağımin üzerine attı.

Anında tüm ağırlığını üzerime verdiğinde nefesim kesildi.

Onun öfkeli, çok ateşli, inanılmaz derecede güzel mavi gözlerine baktım ve onları bu hale benim getirdiğimi hemen fark ettim.

Ben.

"Mickey," diye fısıldadım.

Ve yine, o beni öpmeden önce tek söyleyebildiğim buydu. Tozlu inşaat kıyafetleri içinde, ağırlığı ve sıcaklığı beni yatağıma bastırırken, ağzı ıslak, sıcak ve talepkâr bir şekilde ağzıma yapıştı.

Onu savuşturmaya çalıştım.

Başaramadım.

Ve eğer bir şey öğrendiysem, o da hiçbir yere varamayacağın zaman mücadeleyi bırakıp, ihtiyacın olanı elde etmek için alternatif yollar bulmak gerektiği idi.

Ben de öyle yaptım ve ona karşılık verdim.

Ben bunu yaptığım anda, o da boğazımı tıkayan ve bacaklarımin arasında patlayan seksi, erkeksi bir ses çıkardı.

Başlamıştı.

Ve bir kez olsun ihtiyacım olanı elde edecektim.

Elde ettim.

Ama Mickey bana yardım etti.

Onun tozlu inşaat kıyafetleri umurumda değildi. Pratik yapmadığım için endişelenmedim. Mickey'nin hoşuna gidecek şekilde yapamayacağım için gerilmedim.

Sadece istediğimi aldım, onu öptüm, ona dokundum, gömleğini yırttım.

Bunu yapmam için geri çekildi, sonra tekrar bana doğru geldi, bizi döndürdü, böylece üstte ben kaldım, sonra bıçak gibi yukarı doğru çıktı, hala beni öpüyordu. Onun üzerine oturmak zorunda kaldım ve elleri üstümün kenarına gitti.

O tişörtümü çekip attığında kollarımı kaldırdım. Sonra ellerimi başının iki yanına koydum ve bir öpücük daha almak için eğildim, ama Mickey eğildiğinde durdum, dudaklarını kısa bir süre benim bej dantelli, kızılık rengi ipek sütyenimin üzerindeki deriye değdirdi, sonra, uyarı yapmadan, aşağı indi ve dantel ve ipekten, meme ucumu ağzına aldı, hızlı ve *sert bir şekilde*.

Geriye doğru eğildim, onun çömelmiş haline süründüm.

Yanılmıştım.

Artık başlamıştı.

Ve çılgınca devam etti.

O aldı.

Ben aldım.

O ısırdı, yaladı, emdi, öptü, okşadı ve elledi. Ben

ısırdım, yaladım, emdim, öptüm, okşadım ve elledim.

O itiraz edebilir ama ben daha avantajlıydım çünkü ondan alabileceğim çok şey vardı ve hepsi de sağlam, sıcak ve *şaşırtıcıydı*.

Sonra üzerimde sadece külotum kalmıştı, Mickey'nin üzerinde sadece kot pantolonu kalmıştı, ağızlarımız birbirine kilitlenmişti, dillerimiz birbirine dolanmıştı, vücutlarımız birbirine yapışmıştı, elim onun fermuarının içinde sert, kalın, uzun ve umut verici bir şeyi okşuyordu, Mickey öpüşmeyi bırakıp beni yukarı çektiğinde bir çılgılık attım.

O sırt üstü uzanırken, beni de üzerine uzandırdı.

Üstüne.

Yüzüne bacaklarımı açtım.

Bir eli beni aşağı çekiyor, diğer eli ağızıyla benim aramda külotumun köşesini kenara itiyordu, aniden dili içime girmişti.

Aman Tanrım.

Evet.

"Mickey," diye fısıldadım.

Hiçbir şey söylemedi. Yemekle meşguldü.

Ve yedi, yaladı, emdi, dilini soktu ve beni yüksek, daha yüksek, uçurarak, sonra iki parmağını içeri soktu, klitorisimi derinlemesine emdi ve ben uçuyordum, kıvrılıyordum, inliyordum, titriyordum ve *boşalıyordum*.

O kadar büyüktü ki nefes alamıyordum. İnleyip nefes nefese kalarak, emmeye ve parmaklamaya devam etti, beni daha da yükseğe çıkardı, sonra durdu, beni nazikçe itti, külotumu bacaklarımdan aşağı indirdi, beni sırtıma çevirdi ve üzerimi örttü.

"Mickey," diye fısıldadım, hala hissederek, hala bulutların üzerinde. Ayrıca bacaklarımda bir şey yaptığını hissettim.

Sonra o da fısıldayarak cevap verdi,

"İyi mi?" İyi mi?

Hayır

Mickey beni uçurduğunda hissettiğim şeyi kelimelerle anlatmak imkansızdı.

"Evet," diye nefes nefese söyledim.

Uyarısından önce, parlayan gözlerinde bir gülümseme gördüm: "Daha fazlasına hazır ol."

Ben hazırlanamadan, içime girdi.

Evet, okşadığım şey umut vericiydi. Sert. Kalın.

Uzun.

Harika.

Sırtım kıvrıldı ve uzuvlarım içe doğru kıvrıldı, o sert, derin ve hızlı bir şekilde ittiğinde onu koza gibi sardım.

"Evet," diye inledim, henüz inmeden, tekrar tırmanıyordum. "Evet," diye homurdandı ve sonra beni öptü.

Ben de onu öptüm, ona sarıldım, ellerimi sırtındaki kasların üzerinde, kısa kesilmiş saçlarının üzerinde gezdirdim, her şekilde onu daha derine, daha yakına çekerek, benimle birlikte bulutlarda uçmasını istedim.

Oraya vardığını biliyordum, hissedebiliyordum, tadını *alabiliyordum*, sonra kaybettim.

Ama sadece bir saniye için, çünkü o çekildi, beni karnımın üstüne çevirdi, dizleriyle bacaklarımı ayırdı, pozisyon aldı, kalçalarımın tutup beni yukarı çekti ve tekrar içime girdi, içime girerken parmaklarını kaburgalarımın kıvrarak beni geriye doğru itti.

"Evet," diye tekrarladım, nefes nefese, onun ileri itişine karşılık ben de geri iterek.

Mickey anlaşılır bir şey söylemedi, ama homurtularının gücü, itişlerinin gücüyle eşitti ve ikisi de beni daha yükseğe itti.

"Mickey," diye nefes nefese tekrar yükselmeye

başladım. "Yastıklı başlık," diye cevapladı.

Çok ileri gitmiştim, tek yapabildiğim geriye doğru eğilmek ve gözlerimi kırpma. Sonra geriye doğru eğilmiyordum.

Çekildi, beni tekrar çevirdi, kaldırdı ve dizlerinin üzerinde yürüdü, ta ki başlığa çarpmama ve Mickey tekrar içime girene kadar.

Mavi gözlerine baktım ve "Tatlım" diye inledim.

"Evet, Amy," diye homurdandı, bir koluyla belimi tutup bana sarıldı, diğer eliyle kalçamı kavrayıp içeri girdi.

Penisini derine soktuğu anda başparmağı klitorisime çarptı.

"*Tatlım*," diye nefes aldım ve kendimden geçtim, kollarımı omuzlarına doladım, topuklarım onun kışına saplandı. Orgazmımın gücü, onu kendime çekip nefes almaya çalışırken, benimkiyle onun cinsel organını sınırsız kavramamı sağladı. O kadar yüksekti ki, mutluluk beni sararken nefes alacak oksijen kalmamış gibi hissettim.

"Siktir, inanılmaz," diye homurdandı, sonra inleyerek, "Amy," dedi ve beni vahşice sikti, yüzünü boynuma gömdü, beni daha yükseğe itti, benim orgazmımı daha uzun sürmesini, daha derin olmasını sağladı ve bana katıldı.

Sert vuruşlar yumuşadı ve yavaşladı, sonra içime girip orada kaldı. Dudaklarını boynumdan çeneme doğru kaydırıldı ve ağzımı yakaladı, dilini içeri soktu, beni öptü, bu sefer ıslak ve tatlı bir öpücükle.

Onu sıkıca tuttum ve öpücüğüne karşılık verdim.

Hala oksijene ihtiyacım vardı, ağzımı ondan ayırıp yüzümü boğazına gömdüm.

Mickey elini aramızdan çekip karnımın üzerinden sırtıma doğru kaydırıldı, kollarını sıkıca sararak bana seksi ve tatlı bir kucak verdi ve "İyi misin bebeğim?" diye sordu.

İyiydi.

Kesinlikle iyiydim.

Beni mahvetmiş olsa da.

Beni sıkıca sarıp, "Amy" diye seslendi. "İyiyim"

diye cevap verdim zayıf bir sesle.

O bunu duydu. Anladı.

Beni mahvettiğini biliyordu.

Vücudu titremeye başladığında ve göğsünden memnuniyet dolu bir kıkırdama yükseldiğinde bunu yaptığını anladım, ama bunu geri çekilirken yaptı. Beni kendine doğru çekerek çeşitli şekillerde hareket etti ve beni penisinden kaydırıp yatağa yatırıp boğazımın dibine dudaklarını değdirdiğinde ne yaptığını anladım, sonra oraya fısıldadı, "Geri döneceğim." Yuvarlanarak uzaklaştı ve altımızdan çektiği battaniyeyi üzerime örttü.

Bir an tavana baktım, sonra yan dönüp tembelce gerindim, sonra kendimi kıvrıp battaniyeyi omuzlarıma kadar çektim.

Mickey banyomdan sadece kot pantolonuyla geri geldi, gözleri üzerimdeydi.

Ben de gözlerimi ondan ayırmadım, yanılmadığım için

mutluydum. Vücudu her yerinden sert ve

Ve son derece büyüleyiciydi.

O yatak kenarında otururken, ben onun köprücük kemiğinin şeklini ezberlemeye çalışıyordum.

Kıpırdamadan, sadece bakışlarımı ona çevirdim.

Gülümsemi, gözlerimden önümdeki saçları çekip yanağımdan omzuma doğru kaydırıldı.

"Uzun zaman oldu mu?" diye nazikçe sordu.

Beni mahvetmemiş olsaydı, bu soruyu sinir bozucu bulabilirdim.

Ama mahvetmişti ve çılgına dönüp iki kez (belki üç kez) boşaldığım düşünülürse cevap belliydi, ben de sadece "Evet" dedim.

Gülümsemesi devam ederken bana doğru eğildi, önümdeki yatağa iki kolunu dayadı ve yüzünü benimkine yaklaştırdı.

"Tezgahta omlet var, akşam yemeği yemedin galiba," dedi. "Hayır," diye cevapladım.

"Çin yemeği sever misin?" diye sordu. "Evet," diye cevapladım.

Gülümseyen gözleri yüzümde dolaştı ve gözlerinde nefes kesici bir şefkat ve eğlence karışımı belirdi, ben ona verirken o da bana verdiği başka bir şey.

"Yemek siparişi vereceğim," dedi.

"Yengeç peynirli wonton ve acı ve ekşi çorba," diye sipariş verdim hemen. "Yemekle beni şaşırt."

Gözleri dolaşmayı bıraktı, bana baktı ve "Bunun, o omleti çöpe atarak dünyanın açlık çeken ülkelerine karşı sorumsuz ve duyarsız davranmamız gerektiği anlamına geldiğini biliyorsun, değil mi? Yumurtalar bozulur," dedi.

Gözlerimi kısacak kadar sinirlenmişim. "Beni kızdırma, Mickey."

Yaklaşarak sesini alçaltı. "Bunun işe yaradığını düşün, bebeğim."

Yemine kanmayacak kadar doymuştum, gözlerimi devirdim.

Onları geri çektikten sonra, "Yemek yerken konuşuruz" diye devam etti. Gözlerine bakarak fısıldadım, "Evet, tatlım, bu iyi olur." Bana daha da yaklaştı ve hafifçe öptü.

Sonra uzaklaştı ve ben sadece gözlerimi hareket ettirerek, onun eğilip gömleğini almasını izledim. Ayrıca, yatak odamdan çıkıp koridora doğru yürürken gömleğini giymesini de izledim.

Kirli bir tişörtü giymek bile onunla seksi görünüyordu. İç geçirdim.

Sonra yatağıma daha da sokuldum ve aslında her şeyin oldukça iyi gittiğini düşündüm.

Mickey artık Bridget'le görüşmüyordu.

Uğurlu bir şekilde, bu erken aşamada, benden tek eşlilik bekliyordu ve aynı şeyi vermeyi planlıyordu.

Önceki günün sabahından beri bana mesaj atmamış olması basit bir hataydı. Yatakta inanılmaz derecede harikaydı. Ve Çin yemeğini seviyordu. Evet, her şey oldukça iyi gitmişti. O kadar iyi ki, Mickey Çin yemeği sipariş etmeye çıkmışken, çıplak ve yalnız başıma yatağında gülümsemeye başladım.

* * *

Siparişi verdikten sonra Mickey yanıma geldi ve tozlu kıyafetlerini çıkarmak için evine gidip duş alacağını söyledi.

Sonra yine yatağın kenarına oturdu, ama bu sefer beni kollarının arasına aldı, beni öpüp bitirmeden önce iyice öptü, burnumu öptü, beni yatağa geri koydu, kalktı ve uzaklaştı.

Mahvolmuştum ama Mickey ile seks yapmıştım. Evimde, baş başa akşam yemeği yiyecektik.

Ve ne yapacağım, ne söyleyeceğim umurumda değildi. Bu fırsatı kaçırmayacaktım.

Bu yüzden ön kapının kapandığını duyduğum anda, yorganı geri attım ve yataktan fırladım.

Yeni iç çamaşırları giydim — ekru, dantelli, seksi — ve bol bir yoga pantolonu (Josie satın almamı onaylamamıştı, öğrenerek bakmış ve yoga pantolonlarının modanın ölümünü müjdelediğinden korktuğunu söylemişti). Bunları, sırtında derin bir kesik olan ve omuzlarımdan geçen ince bir kaşmir kayışla bir arada tutulan pudra pembesi, hafif kaşmir bir süveterle eşleştirdim.

Saçımı başımın üstünde dağınık bir topuz haline getirdim, kulaklarımın ve boynumun etrafındaki saç tellerini dışarı çıkardım, umarım hem sevimli hem de çekici görünürlerdi.

Sonra yatak odamdan fırladım, omleti attım, minimum temizlik yaptım ve etrafta mumlar ve lambalar yakarak ortamı rahat ve romantik hale getirdim.

Pandora'yı Billie Holiday istasyonunda bıraktım. Blues dinlemek istemiyordum ama Billie Holiday çeşitli durumlar için uygundu.

Mickey geri geldiğinde tabakları indiriyordum.

Gözlerimi yakaladığını, sırtıttığını, sonra evin etrafına bakıp tekrar bana döndüğünü ve sırtışının kendini beğenmiş bir hal aldığını gördüm.

Umurumda değildi. Ondan hoşlandığımı biliyordu ve onunla paylaştıklarımızın ve onunla geçirdiğim zamanın benim için önemli olduğunu bilmesini istiyordum.

Bununla kibirli olabilir. O muhteşemdi. Ve o anda tamamen benimdi.

Teslimatçı geldi, Mickey ödemeyi yaptı ve ben tabakları, çatal bıçakları ve peçeteleri kanepeye götürdüm, Mickey de yiyecekleri çıkardı. Kendime bir kadeh şarap, Mickey'e de bir bira aldım (onun gelme olasılığı kesinleşince stoklamaya başladığım bir şeydi, o zamana kadar ona sunma fırsatım olmamıştı).

Mickey, tabağındaki yumurta ruloyu yiyerek arkalarına yaslanmıştı, ben de yengeç peynirli wontonun köşesini koparıp, bizim aramızdaki kanepede duran, teslimatın geldiği kahverengi kağıt torbanın üzerinde duran tatlı ve ekşi sosa batırmıştım.

Damlayan dilimi tabağımın üzerinde tutarken, gözlerimi ona dikip sessizce, "Seninle vakit geçirmeyi seviyorum, Mickey," dedim.

"Anladım, Amy."

Onun cevabına karşılık, gözlerimi ona çevirdim ve wonton'u ağzıma attım.

Ben çiğnerken Mickey devam etti, "Benim de seninle vakit geçirmekten hoşlandığımı anlaman gerekiyor, bebeğim."

Yutkunarak başımı salladım.

"İkimizin de yoğun bir hayatı var," dedi. "Bu kolay olmayacak. Bunun değerini göstermek için çabalamalıyız."

Bu konuda haklıydı.

Sesi değişmişti ve şöyle devam etti: "Ve itiraf etmeliyim ki, sana söylemeden de bunu anlayacağını düşündüm."

Bu bir suçlama değildi.

Neredeyse pişmanlık dolu bir ses tonuydu.

Ama ben bunu bir suçlama olarak algıladım. "Meşgul olduğunu anlıyorum Mickey. Demek istediğim bu değil. Bunu kötü bir şey olarak algılama, sadece düşüncelerimi paylaşıyorum, ama meşgul olduğunu bilsem de, tüm bu meşguliyet içinde bana fazla zaman ayıramaman hoşuma gitmiyor."

"Özel çatı işleri aldığımı duyurdum."

Elimde, üzerinde tek başına, kısmen kesilmiş bir wonton bulunan unutulmuş tabağımı tuttum ve ona baktım.

"Şimdiden mi?" diye sordum.

Gözleri ısındı. "Bu fikri bana sen verdin. İyi bir fikirdi. Düşündüm ve düşündüğümde, neden bekleyelim ki dedim. Ya bunu başaracağım

başarabilirim ya da başaramam, ama her halükarda, bunu bir an önce öğrenmem gerekiyor. Bu yüzden birkaç kişiye söyledim, birkaç iş arkadaşım ile konuştum. Geçen hafta yağmur yağdığında, iki kişi beni aradı çünkü evlerinde su sızıntısı vardı ve Ralph'ın bununla ilgilenmesini istemiyorlardı. Beni istediler."

Gülümsedim ve heyecanla, "Bu harika, Mickey," dedim.

O da gülümsedi, kalan eggroll'unu ağzına attı, çiğnedi, yuttu ve bana şöyle dedi: "O işleri yapmak için çocukları gönderdim ve doğru düzgün yaptılar. Ayrıca Arnie ile görüştim, şirket kurmak için yasal olarak ne yapmam gerektiğini öğrenmek için. O konuda da çalışmaya başladım."

"Arnie mi?" diye sordum, tabağı kucağıma koyup wontonumun bir parçasını daha kopardım.

"Arnie Weaver," diye cevapladı. "Kasabadaki avukat. O ve ortağı, tanıştığım ve gerçekten sevdiğim tek kişiler."

Umarım bu, Lawr ile umarım gerçekleşecek olan görüşmesini etkilemez. Bu konuda bir yorum yapmadım.

"Yani normalden daha meşgulsün," dedim.

Sesi alçaldı. "Hayır, Amy, ben genelde meşgulüm. Kesinlikle daha meşgulüm, ama ben her zaman meşgulüm. Şimdi bunu açıklığa kavuşturduğumuza göre, benimle olan ilişkinizi ve inşa etmeye çalıştığımız şeyi hafife almayacağım."

Hissettiğim hafiflik daha da hafifledi ve ona bir kez daha gülümsedim ve "Karşılığında, daha anlayışlı olmaya çalışacağım" dedim.

O da gülümsedi ama onun gülümsemesi farklıydı. Onunki seksi bir gülümsemeydi.

"Olabilirsin. Ya da sinirlenebilir, kendini savunabilir, yüzüme karşı çıkabilir, ukala davranabilir ve kendine birkaç orgazm kazandırabilirsin."

Dizlerimin karıncalandığını hissettim, eğer oturmak yerine ayakta duruyor olsaydım, kanepede ona karşı karşıya otururken dizlerimin titreyebileceğini biliyordum.

Bu tepkiyi göstermedim. Sanki o canımı sıkıyormuş gibi başımı salladım ve wontonumu yemeye devam ettim.

"Yine de," diye devam etti, "benim zarif mirasçım benim için çıldırdıktan sonra, senin daha düzenli olarak orgazm olmanı göreceğiz."

O anda başka bir yerde bir karıncalanma hissettim ve onun gözlerindeki bakışta bana bunu ne kadar çok vermek istediğini gördüğümde, bu karıncalanma kuzeye, meme uçlarıma doğru yayıldı.

Ve benim de ona aynı şeyi vermemi ne kadar istediğini. Bu hoşuma gitti. Daha fazlasını istedim.

Korkutucuydu ama onu gördüğüm andan itibaren Mickey'den her şeyi istediğimi inkar edemezdim.

Ama almak için vermek zorundaydım.

"Bu konuda bu kadar tatlı davrandığın için teşekkür ederim, tatlım," dedim yumuşak bir sesle. "Ama yine de daha sabırlı olmaya çalışacağım ve senin çok meşgul olduğunu anlayacağım."

"Bu iyi olur, sevgilim," diye yumuşak bir sesle cevap verdi. "Ama tekrar söylüyorum, kafamda veya hayatımda bir sorun varsa ve sana ihtiyacın olanı veremiyorsam, bana söyle. İkimiz de çabuk sinirleniriz. Kavgaya ederiz, evet." Dudakları seğirdi. "Sadece barıştığımız sürece."

Mickey'nin barışabileceğini gösterdiği çeşitli yolları sevdim, bu yüzden ağzıma daha fazla wonton attım ve gözlerimle ona gülümsedim.

"Bir şey var," dedi.

Yutkundum ve "Evet?" diye sordum.

"Ben o değilim."

Hareketsiz kaldım ve ağzımı zorlayarak "Mickey" dedim.

"Seni yaraladığımı anlıyorum. Kafanı toparlamanın zaman alabileceğini anlıyorum. Ama ben o değilim. Bir kadına asla öyle bir şey yapmayacağımı söylemiştim, bu tartışılabilir, ama o zamanlar gerçekten aramam için bir neden vardı. Ama aramadım. Kız arkadaşlarımla ya da benimle bunu çözmen gerekiyorsa, çöz. Ben buradayım. Senin için, bizim için zaman ayıracağım, çünkü bu önemli. Bunun için kesinlikle zaman ayıracağım. Başlangıçta, ikimizin de çok işi var, senden çok şey istediğimi biliyorum. Ama bu, bunu istemekten beni alıkoymayacak. Her şeyi doğru yapacağıma söz veremem, bu berbat bir durum ama bu noktaya nasıl geldiğimizi zaten biliyorsun." Çenesi, kanepemde Çin yemeği yediğimizi belirtmek için aşağı eğildi. "Ama sana bunu asla yapmam ve bunu anlamalısın."

"Tamam, Mickey," diye fısıldadım.

"Tamam," diye cevapladı. "Şimdi buraya gel ve bana bir öpücük ver."

Tabağımı dengeledim, tatlı ve ekşi sosu kaçındım ve ona öpücük vermek için ona doğru eğildim. O da bana doğru eğilerek ve elini kaldırıp başımın arkasını kavrayarak bana yardım etti.

Hızlı bir dokunuştı ama çok hoşuma gitti.

Ben çok uzaklaşmadan, "Bu gece burada kal, Amy," dedi. "Tamam, Mickey," diye fısıldayarak tekrarladım.

O eğilip tekrar dudaklarıma dokundu, beni bıraktı ve geri çekildi. Ben de geri çekildim, wontonumu bitirdim ve çorbamı içtim.

* * * *

"Mickey," diye fısıldadım ve uçmaya başladım.

O da bana izin verdi.

Sonra beni öpmeye devam ederken beni aldı.

Aşağı indim ama içimde hareket ettiğini hissederken süzölmeye devam ettim. Seslerini dinledim. Onu parmaklarımla ve ağzımla içime aldım. Onun artan ritmine uyum sağlayarak kalçalarımı hareket ettirdim. Ve o, elini ön koluma kaydırıp başımın üzerine iterek parmaklarını benimkilerle birleştirip ellerimizi yastığa bastırıncaya kadar onu oraya çekmeye yardım ettim.

Derinlemesine girerken sertçe sıkı ve yüksek sesle inledi. Kalbim uçu.

Bunu Mickey'e de verdim.

Nasıl oluyordu da ağırlığı üzerimdeyken, vücudu benimkine bağılyken, sanki uçuyormuşum gibi hissediyordum?

Kalçaları benimkiler arasında kasılmayı bıraktığında iyileştiğini anladım, burnumu parmağıyla hafifçe çimdikledi, sonra ağzımı yavaş, derin ve şefkatli bir öpücükle öptü.

Dudaklarını çenem boyunca gezdirerek öpücüğü sonlandırdı, içimden nazikçe çıktı, yatağın kenarına yuvarlandı ama yataktan kalkıp çıplak olarak banyoma doğru yürürken üzerime battaniyeyi çekti.

Onu izledim, ilk kez gördüğüm heykel gibi vücudunu büyük bir zevkle seyrettim, sonra yatağın kenarına oturdum. Yere düşen tişörtünü aldım, giydim ve yataktan kalkıp külotumu aldım.

Onları kaldırmıştım ve o dışarı çıkarken ben banyoya doğru yürüyordum.

Mickey, yatak odamda çıplak, tam ön cepheden görünüyordu.

Harika bir poposu ve muhteşem bir sırtı vardı.

Ama göğsü ve diğer özellikleri daha da iyiydi.

Ben durup parmak uçlarımda yükselirken, o boynunu eğmek için durdu. Elim, düz karnına hafifçe dokundu, ben de ağzımı onun ağzına değdirdim.

O uzaklaştı ve ben banyoya girip dolabımdaki çekmecelere doğru yürüdüm.

Mickey'nin tişörtünü, koyu pembe renkli, kenarları narin istiridye dantelli ve arkada çaprazlanan ince spagetti askılı, kısa bir saten gecelikle değiştirdim.

Mickey'nin tişörtünü elimde tutarak çıktım, banyonun ışıklarını kapattım ve yatak odasına girdim.

Orada Mickey Donovan'ı yatağımda, yorganımın altında, yan yatmış, başını eline dayamış, dirseğini yastığa dayamış, uzun bacakları kısmen görünür ama

tamamen arşıflarına dolanmış, gözleri bana bakıyordu. Gözleri şimdi bana geceliğimi gerçekten beğendiğini söylüyordu.

Onu kabul ettim.

O benim olmuştu. O benim
olmuştu. O tamamen benim
içindi.

Ağlamak istedim. Sevinçten zıplamak istedim.

Bunun yerine, tişörtünü düşürdüm ve yatağıma, yanına uzandım.

Ben bunu yaptığım anda beni yakaladı, yüzünü boynuma gömdü, dudaklarıyla okşadı, diliyle dokundu, sonra beni daha sıkı tuttu ve bir o yana bir bu yana yuvarlandı, beni de yanında götürerek iki komodinin üzerindeki lambaları kapattı.

Bizi yüz yüze yatırdı, yorganımla örtüp birbirimize dolandık. Burnunun ucunu benim burnumun köprüsüne kaydırđı ve fısıldadı

"İyi geceler, Amy."

"İyi geceler, Mickey," diye fısıldadım.

Kalkıp alnımı öptü ve yatağına uzandı, kollarını bana daha sıkı sararak.

Ben de ona daha yakın sarıldım ve aynı
şekilde karşılık verdim. Bunu
yapacağımı sanmıyordum.

Aslında, bunu yapmak *istemi*yordum.

Mickey Donovan ile karanlıkta yatağımda uzanmak ve bu duyguyu yaşamak istedim.

Bunu yaptım.

Ama çabucak uykuya daldım.

On Altıncı Bölüm

Kapını Aç

Yatağımın başucundaki telefonum çınlayarak çaldı.
Uykulu gözlerimi açtım ve alarm saatime bakarken telefonda gelen ışığa baktım.

Mickey ile (kelimenin tam anlamıyla) birleştiğimiz gecenin ertesi gecesi idi. Ayrıca gece yarısıydı.

Kalbim hızla çarpmaya başladı çünkü gece yarısı gelen bir telefon her anlama gelebilir.

Elimi uzattım, telefonumu aldım ve arayanın Mickey olduğunu gördüm. Telefonu açtım ve kulağıma dayadım. "Her şey yolunda mı?" "Kapını aç, Amy."

Tüylerim diken diken oldu ve vücudum harekete geçti.

Yorganı geri attım, yataktan atladım ve koridordan koşarak ön kapıya gittim. Kildi açtım ve kapıyı açtığımda, itfaiyeci kıyafeti giymiş ama yangınla mücadele etmeyen Mickey'nin bana doğru yavaşça yürüdüğünü gördüm.

Bekledim, gözlerim ona kilitli, onun gözleri bana kilitli, sadece bir bakışla yanma hissi artıyordu ve yeterince yaklaştığında, üzerine atladım.

Beni yakaladı, öptü, içeriye çekti, kapıyı kapattı ve kilitledi, tüm bunları ağzını ağzımdan ayırmadan yaptı.

Tişörtü, alçaltılmış oturma odasının en üst basamağına çarptı.

Geceliğim, koridordan yatak odama çıkan ilk basamaklara düştü.

Sabah, külotumun şöminenin önündeki divanın kolunda sallandığını gördüm.

Ama yatağa kadar gidemedik.

Yatağın altındaki halının üzerine çöktük ve Mickey beni orada becerdi.

Benimle işi bittiğinde, geceliğimi aramak için çok doymuştum. Bu yüzden beni kollarında kaldırıp yatağıma yatırdı, kullanılmış prezervatifi atmak için banyoya gitti ve geri döndüğünde uyuduk.

birlikte çıplak.

Bu benim en sevdiğim şeylerden biri değildi. Çıplak uyumayı pek sevmezdim. Mickey ile bunu hiç düşünmemiştim.

* * *

The ertesi akşam, gergin bir şekilde, yürüdüm yürüdüm
yürüdüm yürüdüm gümüş pompalar Magdalene'nin
itfaiye binasına girdim.

Anlaşıldığı üzere, Mickey ve çocuklarla akşam yemeği yemek için oradaydım.

Bana zaman ayıracağını söylediğinde, bunu kastettiği anlaşıyordu.

O

Ayrıca, bir şeyler inşa ettiğimizi söylediğinde, bunu yapmak için daha fazla zaman kaybetmemeye karar verdiğini de anlaşıyordu.

Bence itfaiye binasında çocuklarla buluşmak, çocuklarına biriyle görüştüğünü ve hep birlikte akşam yemeğine çıkacağınızı söylemekten bir adım gerideydi.

Bu nedenle, itfaiye binasına, cupcake kalıplarında pişirilmiş sarışın brownielerle dolu bir yığın kap ve her birinin üstüne sıkıştırılmış bir parça Dove çikolata ile girdim.

Bunu gümüş rengi topuklu ayakkabılarım, bir çift boot-leg koyu renk kot pantolon, önü bol fırfırlı, sade gümüş ipliklerle süslenmiş, şeffaf, pembe, kolsuz bir bluz ve ensemden gevşek bir topuz, yüzümün etrafında kıvrılan buklelerle yapıyordum.

Bir erkek sesinin "Burada seksi bir hatun var!" diye bağırdığını duyunca irkildim.

Sesin geldiği yöne baktım ve Mickey'nin itfaiyeci üniforması giymiş, yangınla mücadele etmeyen çok iri bir adamın duvarın yanındaki dolapların önünde durduğunu gördüm.

"Hey," diye seslendim.

"Selam," diye cevap verdi.

"Mickey burada mı?" diye sordum. Cevap vermedi.

"*Mickey!*" diye bağırdı.

"Tanrım, Jimbo." Mickey'nin yüksek sesle mırıldandığını duydum ve gözlerim ona kayd.

Gülümsüyor ve bana doğru yürüyordu. "Selam, bebeğim."

"Selam," dedim sessizce, biraz utangaç bir şekilde, çekinerek gülümsedim.

Önümde durdu ve gözleri kaplara kayd. "Fırınlamışsın," dedi.

Onları biraz kaldırdım. "Dove çikolatalı sarışın browniler."

Gözleri tekrar benimkilere döndü ve dans ediyorlardı. "Çocukların onayını pişmiş ürünlerle mi satın alıyorsun?"

Bunu inkar etmedim çünkü tam da bunu yaptığım açıktı.

"Bilgin olsun," Jimbo adındaki adam bize katıldı, bakışları benim alt tarafımda duruyordu. "O kot pantolonla benim onayımı aldın."

Yanaklarımın kızardığını hissettim, ama memnuniyetle gülümsemeyi engelledim. Mickey, meslektaşına dar gözlerle baktı.

Jimbo onun bakışını yakaladı, ellerini kaldırdı ama "Dostum, onu buraya sen davet ettin ve benim kör olmadığımı biliyorsun" dedi.

"Biliyorum. Ama senin terbiyeli olduğunu düşünüyordum," diye cevapladı Mickey. Jimbo bana baktı. "Seni kırdım mı?"

"Tam olarak değil," dedim. "Ve kot pantolonumu beğendiğine sevindim."

Biraz geriye yaslanarak, "Güzel kot pantolon. İçindekini daha çok beğeniyorum," dedi.

Gözlerim büyüdü ve Mickey, biraz korkutucu bir şekilde, itfaiyeci arkadaşına tamamen döndü.

"Ciddi misin?" diye tehlikeli bir şekilde sordu.

"Mick, dostum, brownies yapan, harika bir kızı olan seksi bir kıızı tavladığın için kızamazsın," diye cevapladı Jimbo. Bana baktı. "Alınma."

"Kıçımın harika olduğunu düşündüğün için alınacağımı sanmıyorum," diye cevap verdim.

Gülümsedi.

O anda, kendimi kaplardan arındırılmış buldum ve Mickey onları Jimbo'nun ellerine tutuşturuyordu.

"Onları mutfağa götür," diye emretti.

"Anlaşıldı, kaptan," dedi Jimbo gülümseyerek, kapları aldı ve uzaklaştı.

Mickey'e yaklaştım. "Kaptan?"

Giden Jimbo'ya kaşlarını çatmayı bıraktı, bana baktı, kolunu bana doladı ve beni kendine çekti, ardından dudaklarıma sert ve hızlı bir öpücük kondurdu.

Bir koluyla beni tutarken başını kaldırdı ve bana çok daha nazık bir "Hey" dedi.

"Hey," diye karşılık verdim. Sonra tekrar ettim, "Kaptan? Bu bir takma ad mı?"

"Rütbe," dedi.

Kaşlarımin çatıldığını hissettim. "Rütbe mi?" "Bu şirketin komutanıyım."

Hala kafam karışmıştı. "Sen... pardon?"

"Şef, Tabur Şefi'dir. İlçemizdeki beş büyük kasabada beş evi komuta eder. Her evin, şirketi komuta eden bir kaptanı vardır. Şirket, teçhizat ve onu kullanan adamlardan oluşur. Ama aynı zamanda ev de vardır. Ev, şef tarafından yönetilmeyen bu departmanla ilgili her şeydir. Benim dışında iki teğmenimiz daha var. Şef, her vardiya için programı yapar.

Ben ya da teğmenlerden biri görev başında, ekipman ve çocuklardan sorumlu ve çağrı geldiğinde işleri yönetiyoruz, en azından şef gelene kadar. Tüm vardiyalar için yeterli personelimiz yok, bu yüzden gerektiğinde vardiyaları devralacak kadar deneyimli vekil teğmenlerimiz var. "Oh," diye mırıldandım. "Yani sen ikinci komutan gibisin."

Gözleri yine parıldamaya başladı ve "Evet" diye onayladı. "Bu oldukça etkileyici," dedim.

Gözleri ısındı ve mırıldandı, "Teşekkürler, Amy."

Kaşlarımı kaldırdım. "Yani şefiniz beş evi yönetiyor mu?"

"Evet."

"Bu çok fazla

değil mi?"

"Hayır."

Başımı yana eğdim. "Değil mi?"

"Aslında değil. Daha büyük bir şehirde, bir Yarasa Şefi o şehirdeki tüm evleri yönetir."

"Yarı zamanlı mı?" Israr ettim ve o bana sarıldı.

"Hayır."

Bu durum hoşuma gitmedi. Hoşuma gitmedi çünkü Mickey bu pozisyonu istiyordu ve sadece Magdalene'nin değil, tüm ilçedeki beş şehirdeki beş itfaiye teşkilatını denetlemek çok daha fazla iş gibi görünüyordu.

"Akşam yemeğinden önce bir tur ister misin?" diye sordu, dikkatimi bu konudan başka yöne çekerek. İtfaiye binasını gezmek mi?

Hangi kız hayır der ki?

Ona odaklandım. "Tabii ki."

Bu cevap, elimi tutup beni gezdirmeden önce bana bir kez daha sıkıca sarılmasını sağladı.

Büyük kırmızı bir kamyonları vardı (tabii ki). Kamyonun bulunduğu alt katta, bir tarafta bir dizi dolap vardı. Duvarlarda baltalar, yaralı hortumları ve benzeri çeşitli ekipmanlar asılıydı.

Ayrıca, ucuz çerçeveler içinde fotoğraflar da vardı. Fotoğraflarda, ekip ya resmi bir fotoğraf için düzenli bir şekilde poz vermiş ya da birbirlerinin omuzlarına kollarını atmış bir şekilde sıralanmıştı. Ayrıca, itfaiye aracını yıkarken gülümseyen biri, önünde büyük bir "MFD" yazan tişört ve kot pantolon giyen, softbol maçı sırasında beyzbol sopasını sallayan biri gibi her türlü samimi fotoğraf da vardı.

İtfaiye aracının yanında, itfaiyecilerin yangınla mücadele ederken giydikleri ekipmanlar (Mickey'nin bana bunker gear dediği ekipmanlar) hazırda ve erkekler

botlarını, pantolonlarını giyip ceketlerini ve kasklarını almaları için hazırды.

Parlak pirinçten yapılmış bir itfaiye direği bile vardı.

Bu, üst katın olduğu anlamına geliyordu ve alt katta ekipman odaları ve küçük bir banyo olmasına rağmen, üst katta daha fazla kabinli tam donanımlı duşlar (Mickey, biz içeri bakmadan önce her şeyin yolunda olduğunu sordu) ve çoğunlukla ağırlık ekipmanlarının bulunduğu küçük bir egzersiz odası vardı.

Ayrıca ranzaların bulunduğu karanlık bir oda (duvarlara baştan ayağa dizilmiş dört adet) ve eski bir kanepeler ile daha da eski birkaç koltuğun bulunduğu başka bir oda vardı. Hepsi, HD yayın yapmadığından emin olduğum büyük, eski bir konsol televizyona bakıyordu. O odada ayrıca, ahşap üstünde halka izleri olan uyumsuz sehpa vardı. Bunlar, kolay ulaşılabilmesi için odanın çeşitli yerlerine dağılmıştı.

Son olarak, bir zamanlar yeni ve son teknoloji ürünü olan bir mutfak vardı.

1956 yılında.

Şimdi ise eskimiş ve yıpranmıştı.

Ve tüm ev tertemiz olsa da (Mickey, bunun nedeninin yeni gelenlerin istasyonda bir süre hizmet etmek zorunda olmaları olduğunu açıkladı; erkekler, tüm evi, teçhizatı, ekipmanı ve donanımı hazır ve son derece temiz tutmak da dahil olmak üzere çeşitli şekillerde kendilerini sınadılar), yaşına göre, kirli olmaktan başka bir şey olamazdı.

Ekipmanları ve teçhizatları iyi durumda görünse de, geri kalan alanın ikinci planda bırakılmış olması gerçeğine çok fazla üzülemedim. Bu adamlar orada çok zaman geçiriyorlardı, bunu ücretsiz yapıyorlardı ve hayat kurtaracak, mülkleri koruyacak ve kendi hayatlarını tehlikeye atacak olasılıkla yapıyordu. Bu nedenle, en azından HD özellikli güzel bir düz ekran televizyon ve mikrodalga fırın hak ediyorlardı. Bu mikrodalga fırın, mikrodalga fırınların kitlelere tanıtıldığı yıl üretilen prototipin prototipinin prototipi *gibi* görünmüyordu.

Mickey beni ekiple tanıştırdığı için bu zamanı geçiremedim. Daha önce tanıştığım şoför Jimbo da oradaydı.

Stan da vardı, Mickey ve benim yaşlarımda olduğunu tahmin ettiğim bir adam (son iki haftadır Mickey ile iletişim kurmadığım için, otuz dakikalık telefon görüşmemizde onun kırk sekiz yaşında olduğunu öğrenmiştim). Ama Stan daha kısaydı ve saçları dökülüyordu. Sonra Mark vardı, onu otuzlu yaşlarında tahmin ediyordum, parlak bir alyansı, Mickey'inki kadar rahat bir gülümsemesi ve gerçekten güzel pazıları vardı.

Son olarak, Freddy vardı, gençti, belki yirmili yaşların ortalarındaydı, ama bu da zorlama bir tahmin. Kalın, koyu renkli, dağınık saçları,

etkili olduğunu bildiği bir gülümsemesi, ön kollarında ve pazılarında belirgin damarları vardı (Mickey'de de vardı) ve benden belki on santim daha uzundu, ben ise 160 santimdim.

O, onların yeni elemanıydı.

Tanıştırıldıktan ve herkesle tokalaştıktan sonra, bana bir koltuk teklif edildi.

Üç brownielik kabın birinin içeriğinin neredeyse bitmiş olduğunu fark ettim (ve annemin dilini ısırarak, akşam yemeğini mahvetmemeleri gerektiğini hatırlatmamak için kendimi zor tuttum, ama aynı zamanda bu kadar çabuk yediklerini görmekten de memnun oldum).

Oturdum ve Freddy'nin Jimbo ve Stan ile akşam yemeği hazırladığını, Jimbo ve Stan'in de onu bu sırada sıkıştırdığını gördüm (Mark daha sessizdi ve onu sıkıştırmıyordu).

Freddy umursamıyor gibiydi. Freddy, masum bir şekilde olsa da, benimle aşırı derecede flört etmekle ilgileniyor gibiydi, Mickey buna itiraz etmedi çünkü bu, Freddy'yi kızdırmak için ona malzeme sağlıyordu.

Bu bir şakaydı. Hafif yürekliydi. Komikti. Birlikte çok zaman geçiren, belki de birbirlerine güvenerek zorlu şeyler yapan ve kolay bir dostluk kuran bu adamlarla oturma fırsatı bulmak oldukça ilginç bir deneyimdi.

Akşam yemeği, sloppy joes ve fırında pişirilmiş dondurulmuş patates kroketleri ve tatlı olarak brownie idi.

Yemeğimi neredeyse başından sonuna kadar gülümseyerek yedim. Ya da kahkahalarla.

Herkes yemeğini bitirdiğinde, biz dinlenirken, Freddy temizlik yaparken erkekler yine onunla dalga geçmeye başladılar.

Sonra Mickey saçımın bir tutamını çekti.

Dikkatimi ona çevirdim ve o sessizce, "Yola çıkma zamanı" dedi.

Kafamı salladım ve itiraz etmeden masadan kalktım. Onlar gelmeyebilecek bir telefonu bekleyerek oyalanıyorlardı, ama gelirse dikkatlerinin dağılmaması gerekiyordu.

Her ne kadar her şey temiz ve düzenli olsa da, burası onların dünyası, onların alanıydı ve hepsi bana karşı çok misafirperver davrandılar, ama benim yüzümden en iyi davranışlarını sergilediklerini hissettim ve onların rahatça davranıp istediklerini yapıp istediklerini söylemelerinin daha iyi olacağını düşündüm.

Veda ettik ve Mickey elimi tutup beni aşağı kata indirdi.

Evin iki açık bölmesinden birindeydik ki, elimi çekerek beni durdurdu.

Ona döndüm ve ellerimizi çekip kurtardım, böylece iki elimi de göğsüne koyabildim. Karşılığında Mickey kolunu bana doladı.

"Yeni bir mikrodalga fırına ihtiyacın var," dedim ve o derin bir kahkaha attı. Ama hiçbir şey söylemedi.

"Ve bir televizyon," diye devam ettim. "Ve itfaiye binasında yangın tehlikesi olan bir mutfağın olması şok edici."

Gözleri hala eğlenceli bir ifadeyle cevap verdi: "Biz idare ediyoruz, Amy."

"Hayatlarını tehlikeye atan gönüllü erkeklerin *idare etmekten* daha fazlasını beklemeleri gerektiğini düşünüyorum."

Eğlenceli bakışını kaybetmedi ama gözlerinde ciddiyetin izlerini görebiliyordum. "Tamam, senin bir aletin yok, bu yüzden kız arkadaşımın erkeklere brownie yapmasının sorun olmadığını söylediğimde bana katılmak zorundasın. Bu," kolunu bana doladı, "bize televizyon almanın sorun olmadığı anlamına *gelmez*."

Benim de tam olarak yapmak istediğim buydu (bir de mikrodalga fırın), ama gözlerindeki ciddiyeti gördüm ve kısmen penisim olmadığı için, onun haklı olduğunu düşünerek bu konuyu zorlamamaya karar verdim. Onun penisi vardı, çok iyiydi ve onu nasıl kullanacağını biliyordu.

Ama asıl nedeni, bana kız arkadaşım demiş olmasıydı ve bu hoşuma gitmişti.

Bu gerçeği onunla paylaşarak hevesli ve korkutucu görünmek istemedim, bu yüzden sordum, "Kasaba sana para veriyor mu?"

"Bobby aklını kaçırdı ve ekipmanlarımız ve teçhizatımız gerektiği gibi olmasaydı çocuklar gelmezdi. Bizi bu şekilde donatıyorlar, Amy. Biz erkekleriz. Daha fazlasına ihtiyacımız yok."

"Daha iyi bir televizyon bile mi?" diye inanamadan sordum.

"Kabul etmeliyim," diye mırıldandı, dudakları seğirerek. "O televizyon berbat."

"Archie Bunker izlerken bile berbattı," diye mırıldandım ve o yine güldü. "Bağış toplama etkinliği yapıyor musunuz?"

O başını salladı. "Her yıl Noel zamanı, eşlerimiz ve kasabadaki bazı zengin kadınlar İtfaiye ve Polis Balosu düzenlerler ve Sevgililer Günü zamanı da ilçedeki tüm erkekler İtfaiyeci ve Polis Memuru Bekar Müzayedesini için bir araya gelirler. Ama bu etkinliklerden elde ettiğimiz gelir, görev başında bir şey olursa dağıtılmak üzere bir fonda biriktirilir."

"Görev sırasında" kısmını görmezden gelip "Bekarlar Müzayedesini mi?" diye sordum.

Gülümsemi ve "İşler böyle devam ederse, bu yıl katılmayacağım" diye cevap verdi.

Bu yıl mı?

Bunu da görmezden geldim ve "Evet, katılacaksın. Ben zenginim. Seni akşam yemeğine çıkarmak için sana asılacağını düşünen herhangi bir kadını yenmek için her şeyi yaparım" dedim.

Gülümsemesi daha da genişledi ve vücudu titremeye başladı. "O zaman gelecek yıl ilk kaydolan ben olacağım."

Onun mizahını ve ona bunu vermiş olmaktan keyif alarak ona daha da yaklaştım. Hâlâ bunu zorlamanın önemli olduğunu düşünüyordum.

Nazikçe.

"Peki, bunu elde etmek için gerekli donanıma sahip olmadığım halde yine de elde ettiğime göre ve benden doğrudan bağış yapmam mümkün olmadığına göre, belirli bir kişinin elektronik eşya satan bazı yerel işletmelere baskı yapıp yeni bir mikrodalga fırın ve televizyon bağışlamalarını sağlaması kabul edilemez mi? Tabii ki bu çabalar gizli kalacak."

Gözleri ısındı ve kolunu sıktı. "Bunun için çaba sarf etmek istiyorsan, keyfine bak. Bu iş böyle devam ederse, diğer eşler ve kız arkadaşlarla tanışırsın ve genç boks ligi için yaptığın gibi bir şey düzenlemek istersen, böylece bizler bir çağrı beklerken erkekler daha iyi vakit geçirebilirler, bu da sorun olmaz."

Yani başkalarından bağış toplayabilir veya para toplayabilirdim. Ama Mickey Donovan'ın zengin yeni kız arkadaşı, Magdalene İtfaiye Teşkilatı'nın hamisi olmayacaktı.

Anladım.

Bu konuyu bırakıp sordum: "Kadınlar itfaiye binasının kutsallığını sık sık ihlal ediyor mu?"

"Evet, şirkette bir tane olduğunu düşünürsek."

Bu beni şaşırttı. İtfaiyecilerin kadın olamayacağı için değil, sadece gördüğüm kadarıyla burası erkeklerin alanı gibi görünüyordu.

"Gerçekten mi?"

"Evet. O çok dayanıklıdır. İşinde iyidir. Dört yıldır bizimle birlikte. Adı Misty." Misty adında bir itfaiyeci olması, birkaç nedenden dolayı uyumsuz ve komikti. Gülümsemedim.

"İtfaiyeci Misty" diye mırıldandım.

Mickey bana her zamanki rahat gülümsemesini gösterdi. "Evet. Acemi iken o kız ismi yüzünden çok sataşmaya maruz kaldı."

"Butch adında çok fazla kadın yok," dedim ve yine güldü. "Bunu sorun etmiyor mu?" diye sordum.

"Başka seçeneği yoktu," diye cevapladı. "Ya kabul edersin ya da siktir olup gidersin. Adı hakkında laf edildiğinde çok hassas ve sinirli oluyor, alev duvarına hortumu doğrultacak cesareti onda yok."

Son cümle hoşuma gitmedi ama bunu belli etmedim ve yerine "Peki ya eşler ve kız arkadaşlar?" diye sordum.

"Olur böyle şeyler. Gelirler. Bu bir aile, mecburen. Ailenin bir parçasıysan, hoş geldin." Boynunu eğip yüzünü benimkine yaklaştırdı. "Ama herkes bilir, erkekler ve kadınları, bizim kadın ve onun erkeği, yazılı olmayan bir kural vardır. Akşam yemeği sorun değil. Ara sıra. Bir şey bırakmak veya sohbet etmek için uğramak da sorun değil. Çocuklar rahat görünebilir ama hazırlıklı olmalılar. Bu yüzden dikkat dağınıklığını en aza indiriyoruz."

Başımı salladım.

Sonra neden yaptığımı bilmiyordum, ama bilmem gerektiği için yaptığımı düşündüm.

Bu soru şuydu: "Çok yangınla mücadele ettin mi?"

Serbest elini kaldırıp parmaklarını boynumun yanına doladı ve başparmağıyla çenemin altındaki deriyi okşayarak dikkatlice cevap verdi: "Epey gördüm."

Daha fazla derinlemesine girmek istemediğim için bu konuyu bıraktım ve alaycı bir tavır takındım. "Ağaçlardan çok kedi kurtardın mı?"

"Evet."

Şaşkınlıkla ona baktım. "Bunun bir efsane olduğunu sanıyordum."

O başını salladı. "Büyük şehirlerde kediler kurtarılmaz. Şehirde kediyi kurtarmak için itfaiyeyi ararsan, sana hayvan kontrolünü araman gerektiğini söylerler. Biz büyük bir şehir değiliz. Küçük bir topluluğuz ve bu topluluğa hizmet etmek bizim görevimiz. Bu yüzden insanlar ağaçtaki kediler için bizi arıyor ve biz elimizden geleni yapıyoruz. Bu, itfaiye aracını çıkarıp merdivenimizi kullanarak Fluffy'yi kurtarmayı içermiyor. Bu, birini gönderip ne yapabileceğine bakmak anlamına gelir. Kayıp kedilerle ilgili aramalar da alıyoruz. Kayıp köpekler. Kayıp çocuklar. Kediler ve köpekler için harekete geçmiyoruz. Çocuklar için elbette harekete geçiyoruz. Bir de ev içi kavgalar var. Araba kazaları. Duman alarmlarının çalması. Birisi oluklarını temizlerken merdivenden düşmesi. Birisi

parmağını kesenler. Ne olursa olsun, çağrı doğrudan bize gelir veya 911'den bize yönlendirilir."

"Birisi parmağını kesiyor mu?"

"Ben, Jimbo ve iki yardımcımız sertifikalı acil tıp teknisyeniyiz ve Freddy de eğitimini alıyor. Önemli değil. Ev kazalarında itfaiyeye haber verilmesi protokol gereğidir. Ama Magdalene'nin durumunda, en yakın hastane yirmi dakika, en yakın bağımsız ambulans servisi on beş dakika uzaklıkta. Kruvaziyerde ambulanslar olsa bile, çoğu durumda bizim çocuklar oraya daha hızlı ulaşabilir."

Yine gözlerimi kııptım. "Sen acil tıp teknisyenisin?"

"Liseden mezun oldum, ertesi ay itfaiyeci okuluna gittim. Mezun oldum, EMT eğitimimi alırken MFD'de gönüllü olarak çalıştım. Bu sırada en iyi arkadaşımın ailesinin garajının üstündeki odada yaşıyordum ve babamın işlerinde çalışarak para kazanıyordum."

Vay canına. Mickey *gerçekten* itfaiyeci olmak istiyordu ve bunun gerektirdiği her şeyi yapmaya hazırdı.

"Baban, aile işine katılmadığın için kızmadı mı?" diye sordum. "Hayır," diye cevapladı, başını sallayarak. "Eğitimimin masraflarını karşıladı. Hepsini.

Sean, Frank ve Dylan gibi üniversiteye gidersem, bunun masraflarını da karşılayacağını söyledi, bu yüzden benim yapmak istediğim şeyin masraflarını karşıladı. Ve benimle gurur duyuyordu. Gerçekten benimle gurur duyuyordu. Tüm oğullarıyla gurur duyuyordu ve bunu gösteriyordu. Benim ya da herhangi birimizin, yaptığımız işi sevmemiz ve mutlu olmamız dışında hiçbir şey istemiyordu."

"Babanı sevdim galiba," diye mırıldandım.

"Sevilecek çok şey var. İyi bir adam. İyi bir baba. İyi bir büyükbaba." Mickey bana yine sırıttı. "O da seni sevecek. Sevimli ve zeki insanları sever."

Babasıyla tanışacağımdan emin olması çok hoşuma gitti, ama babasının Rhiannon'u sevip sevmediğini sormak dilimin ucundaydı. Kendimi durdurdum, çünkü bu soru rahat havamızı garip bir havaya çevirebilirdi. Bunun benim işim olmadığını ve ayrıca Rhiannon'un artık hayatta olmadığını, yani bunun bir önemi olmadığını söylemeye gerek bile yok.

Ona yaklaşarak, "Yakışıklı, iyi bir baba ve iyi bir adam olduğun için etkileyici olduğunu biliyordum. Artık senin hakkında etkileyici olan çok daha fazla şey olduğunu biliyorum, Mickey," dedim.

Elini çeneme koydu ve alçak bir kahkaha atarak, "Görünüşümü ailemden aldım, Amy. Bu pek etkileyici değil." dedi.

"Seni her zaman göremezsin. İnan bana, bu çok etkileyici." Yaklaşarak beni öpmeye başlarken gülmeye devam etti.

Harika bir duyguydu ama uzun sürmedi, sonra durdu ve fısıldayarak emretti:
"Telefonunu yatağının yanına koy ve uyu, bebeğim."

Bana geliyordu. Bu beni
mutlu etti.

Daha da yaklaştım ve "Tamam, tatlım" diye cevap verdim.

Eğildi ve bir kez dudaklarını dudaklarıma değdirdi, sonra ayrıldı ve "Eve git ve dikkatli ol" dedi.

Başımı salladım, parmak uçlarımda yükselip ona kendi dudak dokunuşumu verdim, sonra onun kollarından kurtuldum ve gümüş rengi topuklu ayakkabılarımla uzaklaştım.

Dönüp el sallamak, onu bir kez daha görmek istesem de, gözlerinin beni takip ettiğini hissettim. Umarım gördüğü şey hoşuna gitmiştir, diye düşündüm ve ona bunu verip yürümeye devam ettim.

* * *

Sersemlemiş bir halde, yatağında sırtüstü yatan Mickey'e baktım, başı yastıklara gömülüydü, ben ise onun penisini sürüyordum, kalçalarımı kaydırıp eğerek her vuruşta penisinin başı içimdeki kaygan duvarları sıyrıyordu, umarım ona da benim aldığımdan aynısını veriyordum.

Umudum, o "*Siktir*" diye homurdandığında, bıçak gibi yukarı doğru kalkıp kolunu kalçalarıma doladığında, beni yukarı aşağı çekip kendi açısını ayarlarken, beni daha hızlı ve daha sert bir şekilde sürmeye zorladığında gerçekleşti.

Diğer eli, geceliğimin ipek kumaşını yanımdan yukarı doğru kaydırıp içeri girdi, göğsümü avuçladı, başparmağı meme ucuma sertçe sürtündü, ipek kumaşı ek sürtünme olarak kullandı.

Dokunuşu içimi delip geçti, kalçalarım sıçradı ve ellerimi başının yanlarına kaldırarak "Mickey" diye fısıldadım.

"Geceliğini seviyorum, bebeğim," dedi ve sonra meme ucumu çimdikledi, tutmaya devam etti ve nazikçe çevirdi.

Bu, kalçalarımı sarsmaya başladı. Cinsel organım onun etrafında kasılırken nefesim kesildi, ritmimi kaybettim ve sürtünmeye başladım.

"Sür, Amy," diye sertçe emretti, meme ucumu bıraktı ama sadece ipek ve danteli aşağı çekmek için, göğsümü ortaya çıkarmak ve sırtını eğerek onu ağzına alıp derinlemesine emmek için.

Oh.

Daha da iyi.

Kalçalarımı salladım ve nefes nefese, "Aman Tanrım," diye inlerken parmaklarımı kafasına sıkıca geçirdim, bana hissettirdiği her şeye kapılmışım ve tek yapabildiğim şey *onu sıkıca sarılmaktı*.

Ağzı göğsümü bıraktı ve başını geriye eğdi.

"Sür, Amy," diye homurdandı, başparmağıyla ağzının meme ucunda bıraktığı ıslaklığı silerek.

Tek yapabildiğim, derinlere gömülü olan penisinin zevkini yaşamak, Mickey'nin etrafımda olması, başparmağının meme ucumu okşamasıydı, bu yüzden söyleneni yapmadım. Sürtünmeye devam ettim ve başım geriye düştü.

"Tamam," diye dişlerini sıkarak, hala bağlı halde, yukarı doğru yükseldi ve ben yatakta sırt üstü yatıyordum, Mickey üstümdeydi, bir eli dizimin arkasına kenetlenmiş, onu yukarı doğru çekiyordu, diğer kolu ise beni sarmış, beni sabit tutuyordu, o ise içime giriyordu.

"Tanrım," diye nefes aldım.

"Klitorisini çalıştır," diye emretti.

Klitorisim emir üzerine kasıldı.

Ağzı ağzıma geldi. "Seni sikerken kendini okşadığını hissetmek istiyorum. Yap şunu. Hemen, bebeğim."

Elimi aramıza sokup aşağı doğru ittim ve yaptım.

Bunu yaptığımda, topuklarım onun uyluklarının arkasına saplandı ve kalçalarım yataktan kalktı. Kısa bir süre sonra, başım yorgana gömüldü ve dudaklarım açıldı.

Çünkü uçmuştum.

Başımı düzeltene kadar Mickey'nin ağzını boğazımda hissettim, sonra ağzımı ağzında hissettim, dilinin istilasını hissettim ve Mickey'nin benimle sevişirken öpüşmesini çok sevdim.

Normalde yaptığı gibi bunu yapmayı bıraktığında, ellerimi başının arkasına koyup onu bana doğru çektim, böylece boşalırken çıkardığı inilti ağzımı doldurdu.

Orgazmına kadar beni sertçe becerdi, sonra yumuşakça becerdi ve aynı tür öpücüklerle yaptı.

O orgazm olduğunda öpüşmeyi bitirdi, ama burnuma ve çeneme birer öpücük daha kondurdu, sonra içimden çıkarken nazikçe, "İşe hazırlanmam lazım, hayatım," dedi.

O kollarımdan uzaklaşırken, yapışkan değil, sadece hafifçe tutundum. Bunu başımı sallayarak yaptım.

Cuma sabahıydı. Çocuklarım okuldan sonra oraya gelecekti. Onları görecektim ama Mickey'i onlar gidene kadar görmeyecektim.

Yataktan çıkmadan önce alt tarafımı yatak örtüsüyle örttü. Onun banyoya doğru yavaşça yürüdüğünü izleyebilmek için döndüm.

Duşun açıldığını duyunca kendimi kıvrıldım.

Bu bizim rutinimiz haline geliyordu.

Mickey itfaiyeden geldikten sonra bana geliyordu. Benimle sevişiyordu. Benimle yatıyordu. Sabahları benimle sevişiyordu. Benim evimde duş alıyordu. Kendi evine gidip kıyafetlerini değiştiriyor ve dışarı çıkıyordu.

Bu rutin benim için işe yarıyordu. Saate baktım.

Saat daha altı buçuk bile olmamıştı.

Bunun üzerine, Mickey'nin benim için zaman ayırmasından çok hoşlanarak tembel bir gülümseme attım.

Tembel gülümsememle yatakta uzanıp duşun sesini dinledim. Mickey çıktığında da bunu yapmaya devam ettim, kısa saçları ıslak, çıplak vücudu hareket ediyor ve giyiniyordu.

Bunu bitirdiğinde, yatağımın ucuna oturdu, elini uzattı ve yanağımı avuçladı.

Buna rağmen, ben kıpırdamadım.

Mickey'nin bana baktığı yumuşak bakışından, onun umursamadığını anladım. "Çocukları görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordu, cevabını bildiği bir soru.

"Kesinlikle," diye cevap verdim. "Vaktin olursa, bana haber ver."

Başımı hafifçe çevirip yanağımı eline dayadım. "Kesinlikle," diye tekrarladım.

"Gitmem gerek," dedi.

Elinin altında başımı salladım.

Hareket etmek üzereyken bileğini tuttum. Hareketini durdurdu ve tekrar bana odaklandı.

Dirseklerimi kaldırdım ve bileğini tutarak elini göğsüme bastırdım.

"Sadece şunu söylemek istiyorum, benimle vakit geçirmek için gösterdiğin çabayı fark etmediğimi sanma."

Bana baktı ama hiçbir şey söylemedi.

"Mickey?" Bir süre böyle devam edince seslendim. "Bebeğim, kısa, seksi gecelikler giyiyorsun."

O zaman ben ona baktım.

"Anlamadım?" diye sordum, o da açıklamadı.

"İpeksi, hoş hissettiren gecelikler." Bir süre durakladıktan sonra ekledi,

"Dantelli olanlar."

"Şey..." diye başladım ama sözümü bitiremedim, hala ne demek istediğini anlamamıştım.

"Rahat," dedi, gözleri gözlerime kilitlenmiş halde. "Güzel görünüyorsun. Gecenin ortasında kapıyı açmak için koşuyorsun. Sana dokunuyorum, hepsi bu. Bana doyamayacağını açıkça belli ediyorsun. Uyumadan önce sevişiyoruz. Uyandığımızda sevişiyoruz. Sen gerçekten çok iyi bir sevişensin. Ve çocuklara brownie yaptın."

"Ben..."

"Zor değil," diye sözümü kesti. "Aslında, bunu daha önce yapmadığım için aptalım. Çocuklarım varken bunu yapamıyorum. Yine de, bir hafta kaybettim."

Gülümsedim, sözleri yine kalbimi çarpıyordu.

"Seninle vakit geçirmekten *hoşlandığım* için bana teşekkür etme, Amy," diye emir verircesine bitirdi.

"Mesaj alındı, Mickey," dedim gülümseyerek.

"Mesaj alındı, Mickey," diye gülümseyerek söyledim.

Emir vermeye devam etti. "Şimdi, sen uyanıksın, daha da uyanıp gitmeden önce beni öpebilirsin."

Haklıydı.

Bunu yapabilirdim.

Yukarı doğru itip ona doğru kayarak kollarımı ona doladım, o da aynısını yaptı ve dudaklarımı dudaklarına değdirdim.

Beni koluna yasladı ve öpücüğü ele geçirdi.

Öpüşme yoğun ve ateşliydi, sonra o öpüşmeyi kesip elini başımın yanına koydu ve başparmağıyla yanağımı okşadı.

"Çocuklarınla iyi vakit geçir," diye mırıldandı.

"Geçireceğim, tatlım."

"Benimkiler Pazartesi geliyor. Akşam yemeğine gel." Mutluluk içimi kaplarken başımı salladım.

"Görüşürüz, Amy."

"İş yerinde iyi bir gün geçirmeye çalış, Mickey."

"Tamam," diye mırıldandı, ağzını ağzıma değdirdi ve beni yatağa yatırdı.

Onun uzaklaşmasını izlediğimi ve bundan zevk aldığımı (uzaklaşmasını değil, Mickey'nin vücudunun bunu yapmasını izlemeyi) biliyor olmalıydı.

Yine de, kapıya ulaşmadan önce dönüp bana yumuşak bir bakış attı ve elini hafifçe sallayarak veda etti.

Ben de ona yumuşak bir bakış ve yumuşak bir gülümsemeyle karşılık verdim. Öne döndü ve ortadan kayboldu.

On Yedinci Bölüm

Geri Döndüler

O öğleden sonra saat üçte otuz yedi, garaj kapısının açıldığını duydum.

Mutfakta kalıp yaptığım işe devam ettim; fırına koyacağım çiğ tavuğa otlu tereyağı sürüp duruyordum.

Kapı açıldı ve ben başımı o tarafa çevirip gülümseyerek "Merhaba canlarım" diye seslendim.

"Merhaba anne," diye cevapladı Auden. İçim ısındı, sonra o bana doğru yürürken hareketsiz kaldım.

Doğruca bana.

Bana ulaştığında eğildi, yanağıma öptü ve tavuğa baktı.

"Harika. Annemin kızarmış tavuğu. Açlıktan ölüyorum," dedi.

O uzaklaşırken ben hareketsiz kaldım, ama gözlerimle onun mutfaktan çıkıp merdiven sahanlığına doğru ilerlemesini izledim.

Gözlerim, tezgahın ucunda duran Pippa'ya takıldı.

"Hey, anne," dikkatimi çektiğinde söze başladı. "Bunun anne zamanı olduğunu biliyorum ve daha önce sorardım, ama Polly bana bugün annesinin hep Cliff Blue'yu görmek istediğini söyledi. O da annesiyle birlikte bir ara gelip etrafı gezdirebilir miyiz diye sordu. Yarın gelebilir diye düşündüm, sorun olmazsa."

"Olur tatlım," dedim, sesim doğal ve sakin geliyordu, ama içimden geçenler öyle değildi.

Coşku dolu ve sevinçten uçuyordum.

"Harika," diye mırıldandı, omzundan çantasını indirip telefonunu çıkarmak için çantayı karıştırdı. Sonra uzaklaşmaya başladı, mesaj yazıyordu ama bunu konuşarak yapıyordu. "Tavuk kızartman harika. *Uzun zamandır* tavuğunu yemedim."

Tereyağı bulaşmış ellerimle hareketsizce durup, kızımın mesajlaşarak uzaklaşmasını izledim, ta ki koridorda kaybolana kadar.

Tereyağlı ellerimle hareketsizce durmaya devam ettim, telefonuma atlayıp Robin, Lawr ve Mickey'e az önce olanları anlatmak için mesaj atma dürtüsüyle mücadele ettim.

Hâlâ bununla mücadele ederken Auden bağırdı: "Hey, anne! Yatağı yan duvardan arka duvara taşıyabilir miyim?"

Mutluluk dalgası beni sardığında gözlerimi kapattım.

Gözlerimi açtım ve "Tabii ki, canım! Bekle, bu tavuğu içeri alıp sana yardım edeceğim!" diye bağırdım.

"Ben de!" dedi Pippa arkamdan.

Boğazım düğümlenmişti, gözlerimin arkasında yaşların biriktiğini hissediyordum ve o anda orada durup bununla mücadele ettim.

Bu, kazanmam gereken bir mücadeleydi çünkü tavuğu fırına koymalı, ellerimi temizlemeli ve oğlumun yatağını odasında istediği yere taşımasına yardım etmeliydim.

İlk işlere odaklandım ve tavuğu fırına koyup ellerimi temizledikten sonra çocuklarımın odalarına doğru yürüdüm ve "Bu yatağı taşıyacağız, ne yapacağınızı biliyorsunuz! Önce ödevlerinizi yapın, böylece hafta sonu boyunca endişelenmenize gerek kalmaz!" diye seslendim.

"Ama bu akşam televizyonda izlemek istediğim bir şey var!" diye bağırdı Pippa.

O konuşmayı bitirirken ben kapısına gelmiştim. "O zaman kitaplarını önüne koy ve izle."

"Neyse," diye mırıldandı, ama bunu iyi niyetle yaptı. "Gel, kardeşinin yatağını taşımama yardım et."

Kızım başını salladı, telefonunu yorganının üzerine attı ve ben kapısından çıkıp Auden'in odasına doğru yürüdüm, kızımın beni takip ettiğini bilmek beni çok mutlu ediyordu.

* * *

"Anne, programlanmış kayıtlarında hiçbir şey yok," dedi Auden o akşam yemeğinden sonra.

Ben muhteşem koltuğumda uzanmışken, o da karşımdaki kanepede uzanmıştı. Elinde uzaktan kumandayı tutup televizyona doğrultmuştu.

"Ben çok fazla televizyon izlemem, evlat," diye hatırlattım ona.

O televizyona dönüp düğmelere basmaya başladı. "HBO var. Showtime var. Cinemax var. Tanrım, premium paket almışsın." Gözleri bana döndü. "Film kaydetmek bile istemiyor musun?"

Mickey ve çocukları dışında çok meşguldüm ve çocuklarım olduğunda filmleri hiç düşünmemiştim.

"Bu iyi bir fikir," diye mırıldandım.

"Hey!" diye bağırdı Pippa, yatak odasında yaptığı her neyse (umarım ödevleridir) odaya girip televizyona bakarak. "DVR'ın tüm alanını kullanma. Yarısı benim."

"Üçte biri senin, Pip. Annem film kaydetmeye başlayacak."

"Her neyse, Auden. Ben de üçte birini alıyorum, hepsini kullanma," diye cevapladı, kendini kanepeye atarak ve zaten yeterince yer varken kendine yer açmak için gereksiz yere onun bacaklarına tekme attı.

"Aptal olma," dedi Auden, bacaklarını Pippa'nın tekmelemeden önceki yerine geri çekerek.

"Benden uzun olman, kanepenin tamamını alabileceğin anlamına gelmez, Auden," diye karşılık verdi.

"Aslında," diye araya girdim, "biraz öyle." İki çocuk da bana baktı, ama ben Pippa'ya baktım. "O kadar yere ihtiyacın yok tatlım. Kanepe uzun, sana yeter. Kardeşinle paylaş bebeğim."

Kanepeye geri çekildi, televizyona bakarak mırıldandı, "Sen hep onun tarafını tutuyorsun."

"Yeni yorgan almadım, Pippa," diye cevapladı Auden.

Olamaz.

"İster misin?" diye oğluma sordum.

"Hayır," diye cevapladı. "Sadece onun saçmaladığını söylüyorum."

Pippa bana baktı. "Seninki gibi oturabileceğim başka bir koltuk alabilir misin?"

Bu, odayı kalabalıklaştırır ve komik görünür.

"Hayır," dedim nazikçe.

"Anneme sana *sandalye* almasını istediğine *inanamıyorum*," dedi Auden, sanki buna inanamıyormuş gibi.

"O koltuk harika," diye karşılık verdi Pippa, içimdeki sıcaklığı daha da derinleştirerek, ki bu da onların kavgası yapıyordu, kulağa ne kadar çılgınca gelse de.

Auden dikkatini tekrar televizyona çevirdi, uzaktan kumandayı tıklayarak cevap verdi, "Öyle. Ama buradaki diğer eşyalarla birlikte sıkışık durursa aptalca görünür. Ayrıca koltuklar ağaçta yetişmiyor."

"Öyle demedim," diye karşılık verdi Pippa.

"Bir kez olsun sakın ol," diye karşılık verdi

Auden.

"Tamam," diye araya girdim. "Sandalyeyi sevmene bayılıyorum, Pip. Ve tasarım estetiğimi korumanı da seviyorum, Auden. Ama bu alanı," elimle oturduğumuz alanı işaret ederek, "on dakika boyunca tartışmasız bir alan yapmaya ne dersiniz?"

Pippa kanepeye geri yaslandı ve Auden televizyona dönerek sırtarak bunu yaptı.

"Tasarım estetiği," diye mırıldandı, açıkça eğlenmiş bir şekilde.

Eskiden, oğlumu sık sık eğlendirirdim.

O anda, bunu yaptığımı bilerek, o kadar güzel bir tatlı tadı aldım ki, bu anıyı gömdüğümü ve onu kaybetmiş olmanın beni öldürmeyeceğini anladım.

O bunu yaptığında, Pippa duyulur bir şekilde kıkırdamayı yuttu ve sonra da "Annem çok şapşal" diye mırıldandı.

Sessizce nefes aldım ve bıraktım. Nefret ettiğim deli.

Şapşal olmayı kabul ederdim, çünkü çocuklarım bana sık sık, benim her zaman şapşal olduğumu söylerlerdi.

Bu da tatlı bir tadı vardı.

Onu da özlemiştim.

On dakika aslında sadece iki dakika sürdü, sonra Pippa sinirli bir şekilde "Sen DVR'a milyonlarca programını kaydederken biz *bir şeyler izleyebilir* miyiz?" diye sordu.

Programlara baktım ve oğlumun tüm bunları ne zaman izlemeyi planladığını merak ettim.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. "*Bir*

şey," diye cevapladı.

Auden ustaca kanalı Pippa'nın kabul edeceği bir şeye çevirdi ve sonra DVR'a program kaydetmeye geri döndü.

Ama bunu yaparken "Bu senin için uygun mu, anne?" diye sordu.

Oğlumun (veya kızımın) sesinde "anne" İngilizce'deki en güzel kelimeydi.

"Evet, evlat," diye cevap verdim, ne izlediğimizi bile bilmeden.

Umurumda değildi.

Geri dönmüşlerdi.

Çocuklarım geri

dönmüştü. Benimle

birlikte.

* * *

"Amy, bu harika," dedi Mickey telefonda kulağıma, ben yatak odamdaki divanda uzanmışken.

Çocuklar hala televizyonun önünde oturuyorlardı, ama ben geç olduğu için odama gitmiştim.

Lawr ve Robin'e mesaj atmanın da tam

zamanıydı. Ama Mickey'i aramaya karar verdim.

Lawr ve Robin farklı ama aynı derecede sevinçli yanıtlar yazdılar. Mickey ise sözlü olarak yanıt veriyordu.

"Aslında bu Lawrie'nin işi," dedim ona. "Bir süre önce onları aradı ve bir konuşma yaptı."

"Sadece senin yaptığın işi bitirmek için bir katalizör, canım," diye cevapladı Mickey. "Alman gereken övgüyü başkasına verme."

O anda oldu. Neden böyle olduğunu bilmiyordum. Ama oldu.

Ve yumuşak hıçkırıklarım duyulabilir

hale geldi. "Siktir, Amy," diye

fısıldadı Mickey.

"Onları özledim," diye fısıldadım, sesim boğuk ve titriyordu. "Hayal bile edemem, istemem de, bebeğim, ama geri döndüler. Sevin."

"Sevinçten ağlıyorum, Mickey. Bunlar mutluluk gözyaşları," dedim ona.

"O zaman gelip pencereni açıp içeri girip seninle ilgilenmeyeceğim."

Tanrım, o iyi bir adamdı.

Ve aniden, bunların üzüntüden akan gözyaşları

olmasını diledim. "Hâlâ bunu yapabilirsin,"

dedim ona.

"Çocuklarına beni, senin yatak odana girerken yakalanma ihtimalim varken tanıtmamak nasıl olur?"

Kıkırdarak gülümserken bile hala biraz ağlıyordum.

"Bunu duymak hoşuma gitti," diye mırıldandı, mırıldanması sözlerini

vurguluyordu. "Peki, çocuklar milyonlarca programı kaydediyorlar, sence bu gelip izleyecekleri anlamına gelir mi?" diye tereddütle sordum, gözyaşlarımı silerek. Bunu sordum çünkü cevabın kesin bir evet olmasını istiyordum, ama belirsiz bir cevap olacağından endişeleniyordum.

"Çocuklarının alışkanlıklarını bilmiyorum, bebeğim, ama izlemeye niyetleri olmayan bir programı kaydeden bir çocuk da tanımıyorum. Ayrıca biliyorum ki, bir milyon kayıtları varsa, DVR'ının alanı dolacak ve bir şekilde onu boşaltmanın bir yolunu bulmak zorunda kalacaklar ve bu da ayda bir kez gelerek olmaz."

Bu kesin bir cevap değildi.

Ama kabul ettim.

"Onlara istedikleri zaman gelebileceğini söylemeliyim," dedim. "Bunu henüz yapmadın mı?" diye sordu.

"Önümüzdeki iki gün içinde onlara her zaman hoş geldiklerini belki birden fazla kez tekrar etmeliyim," diye düzelttim.

"İyi plan" dediğinde sesinden gülümsediğini

anlayabiliyordum. "Hâlâ itfaiye binasında

mısın?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Seni bırakmalıyım," dedim.

"Evet, ama sadece özel olarak konuşmak için bir yere gittiğim için, arkadaşlar orayı işgal etti ve kız arkadaşım ile konuştuğum için bana sataşıyorlar."

Beni kız arkadaşı olarak adlandırması yine çok hoşuma gitti. Ama sırtım dikleşti. "Bu pek hoş değil."

"Zaman öldürmek için vaktin var, görünüşe göre bu gece pisliklik yapma havasındalar."

Bunun erkeklere yönelik olduğunu hissettim.

Ayrıca Mickey'i bırakmam gerektiğini hissettim.

"Buna bir son vereyim ve iyi geceler dileyeyim," dedim.

"Tamam, tatlım, yarın görüşürüz."

"Tamam, Mickey. Dikkatli ol."

"Her zaman," diye cevapladı. "Görüşürüz,

Amy." "Görüşürüz, tatlım."

Telefonu kapattık ve sönük şömineme baktık.

Alman gereken övgüyü başkasına verme.

Lawrie amcalarının arayıp, kendilerini toparlamaları gerektiğini söylediğinin yardımcı olduğu inkar edilemezdi.

Ama Mickey haklıydı.

Çoğunlukla benim

sayemde oldu.

Hayatımın en önemli mücadelesini vermiştim. Ve kazanmıştım.

Bu düşünceyle, farklı bir nedenden dolayı sanki uçuyormuşum gibi hissederek kalktım ve yatağıma doğru yürüdüm. Telefonumu komodinin üzerine koydum ve banyoya gittim. Yatmaya hazırlandım, ışıkları kapattım ve çarşafın arasına girdim.

Ve kolayca uykuya daldım.

* * *

Mutfak tezgahında dizüstü bilgisayarımı tıklıyordum ki bir hareket gördüm.

Başımı kaldırıp baktığımda, Auden'ın geniş (ve giderek genişleyen) göğsüne sıkıca oturan lacivert bir tişört ve bol bir ekose pijama altı giymiş olarak dolaştığını gördüm.

"Hey, evlat," diye seslendim. "Kahvaltı ister misin?"

"Evet, anne," diye cevapladı, hala uykulu bir şekilde bana doğru yürüdü. Yarı çocuk. Yarı erkek. Tamamen benim oğlum. "Waffle ister misin?" diye sordu, tezgahın ucunda durarak.

"Tabii," dedim, dizüstü bilgisayarımın kalkıp mutfığa döndüm.

"Tabii," diye cevap verdim, dizüstü bilgisayarımın kalkıp mutfığa döndüm.

Pazar sabahıydı.

Cumartesi günümüz, cuma gecemiz kadar iyi, hatta belki daha da iyiydi.

Polly ve annesi Sherry, Cliff Blue'yu gezmek için bize geldiklerinde tanıştım.

Sherry'yi hiç çekinmeden sevdim. O, Magdalene'nin çoğunda öğrendiğim şeydi. Nazik, açık ve dost canlısı. Hemen iyi anlaştık.

Keşke Polly için de aynı şeyi söyleyebilseydim.

Güzel bir kızdı, kızım kadar güzel değildi ama yine de çok çekiciydi.

Ama aynı zamanda beni tedirgin eden bir havası

vardı. Kendini beğenmiş. Kibirli.

Ve benim büyüdüğüm ortamda, kibirli ve ukala birini yirmi adımdan bile tanıyabilirdim.

Dahası, onun kraliçe arı olduğu ve kızımın da onun kölesi olduğu belliydi.

Pippa'ya açıkça öyle davranmıyordu, ama yine de bu anlaşılıyordu.

Olympia onu seviyor olabilir, ama Polly'nin okulda Pippa'nın yakın olmak istediği bir konuma sahip olduğunu ve bu yüzden kraliçesine hizmet ettiğini düşündüm.

Polly hakkında böyle düşündüğüm için kendimi kötü hissettim, özellikle de Sherry'nin çok sevimli olduğunu düşünürsek. Pippa'nın buna tanık olması da beni rahatsız ediyordu.

Auden kızlarla etkileşime girdiğinde bu duygular daha da kötüleşti, Polly'nin yanında olmaktan açıkça çekiniyordu ve ona karşı duyduğu nefretini gizlemeye çalışıyordu.

Ziyaretleri sırasında hepimiz öğle yemeğine çıkmaya karar verdik, ancak Auden bize katılmamaya karar verdi (bunun nedeni, Polly'yi sevmemesi değil, ergen bir erkek olmasıydı). O arkadaşlarıyla takıldı ve ben Sherry ile vakit geçirmekten keyif aldım, ancak ne yazık ki, bu sefer Polly ile geçirdiğim zaman, onun hakkındaki düşüncelerimi pekiştirdi.

Birincisi, çevremizdeki insanlara (çoğunlukla kadınlara, saçlarına, kıyafetlerine, dikkatini çeken ve hakkında kötü bir şey söyleyebileceği her şeye) açıkça kötü davranıyordu. Sherry bunu engellemeye çalıştı ama çok fazla çaba sarf etmedi, muhtemelen kızını arkadaşının ve arkadaşının annesinin önünde azarlayarak utandırmak istemediği için.

Dahası, Polly neredeyse her şey hakkında tamamen olumsuzdu; yemekler, restoranın sıcaklığı, servis.

Ayrıldıktan sonra, kızımın bu konuyu konuşmak için henüz çok erken olduğuna karar verdim, bu yüzden konuşmadım.

Bunu, kendisinin bir çözüm bulacağını umarak da yapmadım. O iyi bir çocuktur. Akıllı bir çocuktur. La Jolla'da iyi arkadaşları vardı, birbirlerine yakındılar, uzun süredir arkadaşlıklar ve hepsi harika çocuklardı. Bir süredir Magdalene'deydi, ama hala yeni bir yerde yolunu arıyordu ve şimdi, lisenin ilk yılında bunu yapıyordu.

Doğru yolu bulacağına güvenmek zorundaydım.

Geri döndük, ailece akşam yemeği yedik ve dün gece arkadaşlarıyla dışarı çıkmalarına izin verdim.

Pippa eve geldiğinde kapı çalındı, o da "Anne! Döndüm!" diye seslendi, ben de "Güzel. Umarım eğlenmişsinizdir!" diye cevap verdim, o da "Eğlendim! İyi geceler." dedi.

Auden kapımı çalmadı ama ben o eve gelene kadar uyumadım.

Şimdi sabah olmuştu ve Polly hariç, hafta sonu büyük bir başarıydı ve ben hala uçuyordum.

"Bu ne?" diye sordu Auden.

Pankek hamuru karışımını alırken döndüm ve onun dizüstü bilgisayarına baktığını gördüm.

"Sadece düşündüğüm olası bir bağış kampanyası için araştırma yapıyorum," dedim ona.

Bu doğrudur.

Ancak, ayrıntılar arasında, daha önce hiç aramamış olmama rağmen, bulması kolay olduğunu düşündüğüm bir şeyi bulmaya çalışmam da vardı. Bunlar hala kamuya açık kayıtlardı. Bunlar, Magdalene kasabasının mali hesaplarıydı.

Beni neyin yönlendirdiğini bilmiyordum ve bulduğumda bulduğum şeyin bir anlamı olup olmayacağını da bilmiyordum.

Hala itfaiyeye ne kadar bütçe ayırdıklarını öğrenmek istiyordum.

Kasaba temizdi. Cross Street ve tahta kaldırım çiçeklerle süslenmişti.⁴ Temmuz süslemeleri abartılı ama çekiciydi. Yollar güzeldi. Yaşı, büyüklüğü ve antik görünümüyle itfaiye binasına benzeyen küçük bir polis karakolu vardı. Kapsamlı bir geri dönüşüm programı vardı.

Ama o kasabada para da vardı. Tecrübelerimden bildiğim kadarıyla, sahil kenarındaki mülkler oldukça pahalıydı.

, birilerinin düzenli olarak müşterisi olduğu için işlerini sürdürüyordu. Çok güzel restoranlar vardı.

Herkes vergi ödüyordu ve sadece emlak vergisiyle bile, kasada çiçekler, bayram süslemeleri, düzgün yollar (ki bu kasabanın değil, ilçenin veya hatta eyaletin sorumluluğunda olabilir), geri dönüşüm ve sokak temizliğinden daha fazlası için para olması gerekiyordu.

"O çocuk boksörler için yaptığın şey çok güzeldi."

Kasabanın mali durumu hakkındaki düşüncelerim, gözlerim oğluma kayarken bir anda uçup gitti.

Sesi garipti. Uykulu

değildi.

Pişmanlık dolu.

Gözlerine baktığımda, o tonu gözlerinde gördüm ve kalbim sıkıştı.

Auden devam etti: "Arkadaşım Joe ve onun küçük kardeşi de o ligde, ama Joe genç yetişkinler bölümünde. Ancak Joe'nun ailesi zengin değil. Eldiven, şort ve ihtiyaçları olan diğer şeyleri alamıyorlar. Güreşte olduğu gibi, yüzlerce kişinin kullanmış olduğu terli başlığı takmak, temizlenmiş olsa bile hoş bir şey değil."

Oğluma baktım, çok duygulandım ama hiçbir şey söylemedim.

"Joe, o kadar para topladığın için çok heyecanlandı. O da boksla ilgileniyor. Beş yıldır o ligde. Bu yıl, o para sayesinde, şimdiye kadarki en iyi yıl olacağını söylüyor."

"Şimdi bunu yaptığım için eskisinden daha mutluyum," diye cevap verdim. "Harikaydı," diye yumuşak bir sesle tekrarladı.

Ağlamak yerine, ona nazikçe gülümsedim.

"Aptalca davrandım," diye fısıldadı.

Konuşmamız, oğlumun gitmesini istemediğim bir noktaya gelmişti.

Burnum yanmaya başladı ve fısıldayarak cevap verdim: "Auden.

Yapma." "Düşündüm de, senin de nedenlerin vardı," dedi.

"Evet," diye onayladım. "Ama seni bundan korumalıydım."

"Sanırım," diye ikna edici olmayan bir şekilde mırıldandı.

Ona daha yakın oturdum ve "Hepimiz hayatımıza devam ediyoruz. O bitti. Geride kaldı. Şimdi şimdi. Ve şimdi iyi. O yüzden şimdiki ana odaklanalım, tatlım" dedim.

Başını yana eğdi, bakışları benimkilerden kaçtı ve bir şey söylemek istiyor gibi göründü ama söylemedi.

"Şimdiki ana bağlı kalabilirim," dedi.

"Güzel," diye cevap verdim.

Gözlerime baktı. "Mutlu musun?"

Ona güven verici bir gülümseme attım. "Harika gidiyorum, evlat. Gerçekten, gerçekten iyi. Ve evet, mutluyum." Ona bunu söyledim. Yalan değildi. Ama onu bulunduğu yerden çıkarmam gerekiyordu. "Şimdi waffle ister misin, ne istersin?"

Dudakları kıvrıldı ve "Waffle makinesi nerede?" diye sordu. "Lavabonun yanındaki dolapta," diye cevapladım.

İşe koyuldum. Oğlum benim için waffle makinesini çıkardı. Sonra biraz meyve suyu aldı ve tabureye oturdu.

"Gelip benimle takılabilir miyim, programlarımı izleyebilir miyim?" diye sordu ve devam ederken kalbim sıçradı, "Martine bir sürü saçma sapan şey kaydediyor, bu yüzden Pip ve ben birçok şeyi kaçırıyoruz."

Bencil, DVR'ı işgal eden Martine.

Ama o, gerginlik göstermeden ondan bahsetmişti, bu da benim bunu aştığıma ve onun da aştığına güvendiğinin göstergesiydi.

Bu her şey demekti.

"Tabii," dedim ona rahat bir şekilde. "Geldiğinde haber ver yeter."

"Harika," diye mırıldandı.

Ben ilk waffle'ı ızgaraya döküyordum ki, Pippa odasından çıktı. Üstünde soluk sarı bir kaşkorse, altında sarı, yeşil ve şeftali rengi ekose desenli bir pantolon vardı.

"Günaydın tatlım," diye seslendim. "Waffle ister misin?"

Mutfığa doğru yürürken demir waffle makinesine şaşkın şaşkın baktı ve tabureye oturdu.

Ancak o zaman "Evet" dedi.

Üst kısmı bıraktım ve kendimi dönmek için zor tuttum.

"Yemek masası alacak mısın, yoksa o alanı Budist meditasyon alanının için mi ayırdın?" diye alay etti Auden.

Ona gülümsedim. "Yemek masası beni engelliyor."

"Bir tane lazım olacak, Lawrie amca, Mercer ve Hart Şükran Günü için gelecekler," diye hatırlattı Auden.

Bu çok doğrudu.

Yemek masasını bir görev haline getirmenin zamanı gelmişti.

"Bilgin olsun, Lawrie amcanla konuştum ve onlar da bunu düşünüyorlar, ama Mariel teyze de gelebilir."

İki çocuk da bu habere pek sevinmiş görünmüyordu. Ama yine de, en sevdikleri amcalarının teyzesi ruhsuz, duygusuz bir vampir olması da çocuklarımın hoşuna giden bir şey değildi.

Pippa ilk harekete geçti ve "Bugün birkaç mağazaya gidebiliriz" diye önerdi.

Ben de bu fikri hemen kabul ettim, ama kabul etmiş gibi görünmemeye çalıştım. "Tamamdır."

"Tanrım, mobilya alışverişi," diye mırıldandı Auden.

"Öğle yemeğinde Lobster Market'te ıstakoz yiyelim, sen de ablanla benimle gel," diye oğluma rüşvet verdim.

"Auden ıstakoz için her şeyi yapar," diye Pippa araya girdi. Bana söylemesine gerek yoktu. Bunu biliyordum.

"İstakozun üzerine ıstakoz çorbası da eklerseniz, ben de varım," diye pazarlık yaptı Auden. "O zaman planımız var," dedim.

Pippa uykulu bir heyecanla baktı.

Auden boyun eğmiş ama somurtkan değildi.

Ve ben dünyanın zirvesindeydim.

* * * * *

"Bu tam sana göre," dedi Pippa.

Parfüm şişesini elinde tutan kızıma baktım.

Sephora'daydık. Yemek masası alışverişi fiyasko olmuştu. Lobster Market çok eğlenceliydi. Pippa gitmek istediği için ve Auden'in arkadaşları zaten orada takıldığı için alışveriş merkezine gitmiştik.

O arkadaşlarıyla birlikteydi, Pippa ve ben ise alışveriş yaparak vakit geçiriyorduk, aklımı ve çocuklarımı kaybetmeden önce sık sık yaptığımız bir şeydi bu. Sevdığımız bir şeydi.

"Bana göster" dedim ve Pippa bir kağıt şerit aldı, üzerine parfüm sıktı, salladı ve sonra bana uzattı.

Kokladım.

Taze ve temiz bir kokuydu, narin çiçek kokusu ve onu yumuşatan hafif vanilya kokusu vardı.

Chanel N° 5 değildi, ama o da tüm parfümleri sonlandıran parfümdü ve hiçbir şey onun yerini alamazdı.

Ama kızımın benim için seçtiği kokuda sevdiğim bir şey vardı. Narin. Yumuşak. Taze. Ama yine de karmaşık.

"O parfümden bir şişe al tatlım," dedim kokladıktan sonra. Gülümsedi ve dediğimi yaptı.

Uzaklaştık ve kızım, "Daha fazla maskara lazım," dedi.
"Bir tüp alalım," diye cevapladım. "Bronzlaştırıcıyı denedin mi?"
"Hayır," dedi.
Kızıma gülümsedim. "Hadi oynayalım."
O da bana gülümsedi.
Sonra kızım ve ben makyajla oynadık.

* * *

Garaj kapısının düğmesine bastım ve arabalarıyla garaj yolundan geriye doğru giderken çocuklarıma el salladıktan sonra garaja açılan kapıdan dışarı çıktım.

Kapı arkamdan kapandı ve ben mutfığa doğru yürüdüm.

Gülümseyerek telefonumu aldım ve Lawr ve Robin'e sırayla mesaj atarak, bir yıldan sonra çocuklarımla geçirdiğim ilk güzel hafta sonu hakkındaki tüm haberleri paylaştım.

Bunu yaparken, elimdeki telefon çaldı. Arayan Mickey'di.

Telefonu açtım, "Merhaba tatlım."

"Saat beş geçti. Gittiler mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Bugün iyi miydi?" diye sordu.

Dünün iyi geçtiğini biliyordu, ona mesajla bildirmiştim.

"Harikaydı, tatlım."

"Tamam, o zaman buraya gel. Sana akşam yemeği hazırlıyorum, neredeyse bitti."

Ayak parmaklarım kıvrıldı, karnım kıpır kıpır oldu ve ruhum uçtu. "Hemen geliyorum."

"Amy?" diye seslendi, ben veda edip telefonu kapatıp onun evine koşmadan önce (tabii ki koşuyormuş gibi görünmeden).

"Evet?"

"Gece elbisesi getir."

Dizlerim titredi, karnım düğümlendi ve kalbim hızla çarpmaya başladı. "Tamam, Mickey."

"Birazdan görüşürüz."

"Görüşürüz. Hoşça kal."

"Görüşürüz."

Telefonu kapattık.

Hızla geceliğimi almaya koştum.

Onu telefonum, küçük bir seyahat çantası, yüz temizleyici ve nemlendirici ile birlikte çantama attım.

Sonra Mickey'nin evine gittim.

On sekizinci bölüm

Karanlık ve Ürkütücü Yol

"Bebeğim."

Mickey'nin penisini okşamaya devam ettim. "Amy."

Bu bir homurtuydu.

Ben sallamaya ve emmeye devam ettim. Eli yanağımı kavradı. "Amy, bebeğim, seni uyarıyorum." Her kelime bir inilti gibiydi.

Onu yukarı kaydardım, dilimle yuvarlarken ucunu ağzımda tuttum ve onun muhteşem gövdesinden yanan mavi gözlerine baktım.

O benimdi. Onu ona verdim. Ben.

O gözlerle bakarak aşağı kayarak onu derinlemesine aldım.

Başı divanımın koluna geri düştü ve onu izlerken, bacaklarımın arasında ıslak bir akıntı hissettim.

Sonra ona gittim, verdim, iyice verdim ve sonuncusunun kanıtını yuttum.

Onu temizleyene kadar yaladım, sonra vücudunda yukarı doğru ilerledim, karnını, göğsünü, boynunu öptüm ve ancak kolları beni sardığında, Mickey'nin tenine tenimle yapışarak yerleştim.

Gözlerine baktım ve o da mırıldandı, "O sevimli, zeki, harika browniler yapıyor ve yutuyor."

"Bu bir onay mı?" diye sordum.

Eli aşağı kaydı ve popomu sıktı. "Bir erkeğin, onu ağzına alan bir kadından tahrik olduğunu bilmiyormuşsun gibi."

Gülümsedim ve bunun kendini beğenmiş bir gülümseme olduğunu anlayabiliyordum.

Gözleri, ayağa kalkmadan hemen önce ağzıma odaklandı. Çığlık attım. Sonra yere düştüm, başım divanın diğer tarafındaki yastığa çarptı ve Mickey üstüme çıktı.

"Ödeşelim," diye fısıldadı.

Ve tereddüt etmeden, bacaklarımı omuzlarına atıp yüzünü bana doğru eğene kadar vücudumun aşağısına doğru ilerlemeye başladı ve Mickey Donovan tarzı intikamın yüzde yüz zorlu olmadığını kanıtladı.

* * *

Eylül ayıydı, hava serinlemişti, ama çok da değil. Ama yatak odamda bir şömine vardı. Yakması kolaydı ve romantikti. Bu yüzden, söz konusu şöminenin önünde, Mickey'e ağzımla zevk verdikten ve o da bana aynı şekilde karşılık verdikten sonra, yeni, kabarık, yumuşak battaniyemin altında, çıplak ve sessizce divanımda uzandık, bazen okşayarak ama çoğunlukla sadece birbirimizi tutarak ve ateşi izleyerek.

Çocuklarım beni terk ettikten sonraki Çarşamba günüydü ve Cillian ile Aisling arkadaşlarının evlerindeydiler, Cillian takılıyordu, Aisling okul projesi üzerinde çalışıyordu.

Bu, zamanımız olduğu anlamına geliyordu.

Ama bu zamanın sonu gelmek üzereydi.

"Cill'i ne zaman almaya gitmen gerekiyor?" diye sordum. "Sekiz buçukta" diye cevapladı.

Ona olabildiğince bağlı kaldım ve ihtiyacım olan şeyi bana verecek en yakın şeye, yani onun telefonuna uzandım. Altındaki düğmeye bastım ve saatin sekizi gösterdiğini gördüm.

Telefonu bıraktım ve ona sokulup "Yarım saat" diye mırıldandım.

"Benimle gel."

Başımı göğsüne doğru salladım, sonra kaldırıp ona baktım. "Anlamadım?"

"Bu hafta sonu çocuklar bende. Gelecek hafta sonu bende değiller ve senin de çocukların yok. Jimbo'nun karısı, av kulübesini bir kulübeye dönüştürmek için ele geçirdi. Çok fazla bir şeyi yok, ama ihtiyacın olan her şey var. Jimbo avlanırken kullanıyor, ama karısı o avlanırken orada takılıp kitap okuyor. Oraya bir kez gittim. Güzel bir yer. Fazla bir şey yok, yatak, mutfak, müzik seti, televizyon yok. O kullanmıyorsa, seni oraya götürmek istiyorum."

Kirli ve ölü hayvan kafalarıyla dekore edilmiş olsa bile umurumda değildi, Mickey beni oraya götürmek istiyorsa, ben de gitmek istiyordum.

"Tamam," diye cevap verdim.

"Dediğim gibi, çok fazla bir şey değil," dedi. "Ama çok uzak. Çocuklar yok.

Eski sevgililer yok.

İtfaiye yok. Yaşlılar yok. Sadece iki gün, sen ve ben." Kulağa *harika* geliyordu.

"Gitmeyi çok isterim, Mickey."

Kolunu benden çekti ve parmak eklemleriyle çenemi okşadı, sesini alçaltarak, "Oldukça basit, Amy. Ama ısıtma ve ışık var, buzdolabı, ocak," başını ateşe doğru eğdi, "şömine."

başparmağını alt dudağımda gezdirdi. "Bütün zaman boyunca çıplak kalabiliriz ve nerede olduğumu bile fark etmezsin."

Benimle uzaklara gitmek istemesini
sevdim. Bu kadar tatlı olmasını sevdim.

Bana dokunmasını sevdim.

Söylediği sözlerin hepsini sevmedim.

"Biliyorsun, ben zengin bir ailede doğmuş olsam da, zengin insanlar av kulübeleri gibi yerlerin eşiğine adım attıklarında kendiliğinden yanmazlar."

Elini indirdi ve gözlerini bana dikti. "Oraya vardığında karşılaşacağın şeylere hazırlıklı olmanı istiyorum."

"Jimbo'nun av kulübesi olduğunu söylediğinde neyle karşılaşacağımı az çok anlamıştım. Jimbo, normal işinin yerel bir bayide mekanik olduğunu söylediği için, söz konusu kulübeye gidip senin kişisel uşağın olduğunu ve benim bir şefi emir yağdırma fırsatım olacağını beklemiyordum."

Gözleri kısık kalarak homurdandı, "Ukala tavırlarını bırak, Amelia." "Sen benim param olduğunu kabul ettiğinde bırakırım, *Michael*," diye tersledim. "Düşün, o bokun sonunu gören huzurevi sakinlerinin tanık olduğu bir drama yaşadığımızı," diye cevap verdi.

"Bence bu saçmalığın sonunu gören huzurevi sakinleri bir drama tanık oldu," diye cevap verdi.

"Gerçekten mi?" diye sordum ama konuşmaya devam ettim. "O zaman neden çıplak kalabileceğimizi ve nerede olduğumu bile bilmeyeceğimi bana garanti etmen gerekiyor?"

Ağzını sıkıca kapattı ve çenesi sertleşti. "Evet," diye fısıldadım.

Cevap vermek için çenesini açtı. "Belki de gitmemeliyiz."

Onun sözlerine kızgınlığım artarken, göğsüne doğru kaydurdım kendimi. "Hayır, olmaz. Bana tatlı ve sevimli davranıp, beni her şeyden uzaklaştırmayı teklif edip, sonra da bu teklifi geri çekemezsin."

"Eğer ukala davranıp bana saçma sapan şeyler söylersen, yaparım."

"Seninle av kulübesine gitmek *istiyorum*," dedim ona. "O zaman *öyle* söylemeliydin, *bana saçma sapan şeyler söylememeliydin*."

"Söyledim," diye hatırlattım ona.

"Söyledin, sonra bana saçmalıklar söyledin."

Ateşe baktım ve mırıldandım, "Söylediklerimi unut." "Amy," diye seslendi.

"Ne?" diye ateşe sordum.

"Bebeğim, bana bak lan."

Gözlerimi kısarak ona döndüm. "Evet?"

"Söylesene, bana hayatımın en iyi oral seksini yaptın, üstüne de spermimi yuttun, ben de sana benimle bir hafta sonu kaçamağı yapalım dedim, ama ben bu kadar sinirliyim?" diye sordu.

"Sen bana oral seks yaptın, hayatımın *dördüncü* en iyi orgazmını yaşattın, ilk ikisi ilk seferimizdi, üçüncüsü yatağımın yanındaki halıda oldu, benimle gitmemi istedin ve ben bu kadar kızgınım?" diye karşılık verdim.

"Siktir," diye homurdandı. "Çocuğumu almadan önce o küstahlığını sikmek için seni düzgün sikmek için yeterli zamanım yok."

"O zaman *düzgün* yapma, Mickey," diye meydan okudum.

Adını zar zor söyleyebildim, sonra sırt üstü yattım, Mickey üzerimde duruyordu, elleri ayak bileklerimde, dizlerimi büküp bacaklarımı açmaya zorluyordu ve sadece bununla, nefesim hızlandı ve orgazma yaklaşıyordum.

O sırada telefonu çaldı.

İkimiz de telefona baktık ama sadece Mickey, "Siktir lan" dedi.

O, bacaklarımın arasına eğildi, ağırlığının bir kısmını bana verdi ve uzun kolunu uzatarak telefonuna uzandı. Telefonu aldı, bana öfkeli bir bakış attı, ama ben bunu tamamen görmezden geldim, bacaklarımı onun uyluklarına doladım ve ellerimi göğsüne koydum. O, telefonu kulağına götürdü ve aramayı cevapladı.

"Coert, yemin ederim, umarım bu iyi bir şeydir," diye telefona bağırdı.

Bir dakikadan az dinledikten sonra ayağa kalktı, divana oturdu ve beni üzerine oturtmak için ayarladı.

Gözleri ateşe bakıyordu, ama muhteşem bir divanın yanında yanan romantik bir ateş görmüyorlardı.

Gözleri çok, çok uzaktaydı.

Uzaklarda olan her neyse, Mickey'i sinirlendirmeye başladığını hayranlıkla ve itiraf etmeliyim ki biraz da tedirginlikle izledim.

Aşırı derecede.

"Ne yapmanı istiyorum?" Mickey, bilinmeyen Coert'e düşük, kaba ve öfke dolu bir sesle sordu, sesinin titreşimini tüm vücudumda hissettim. "Beni aradığın için teşekkürler, ama şunu söyleyeyim, çocuklar onda değil, benimle birlikte. Ama bu sefer sana borçlu değilim. O kaltağın alkollü araç kullanma suçunun kayıtlara geçmesini istiyorum."

Gerildim.

Saat daha sekiz buçuk bile olmamıştı ve Rhiannon alkollü araç kullanıyordu?

Ve... bu sefer?

"Evet," diye homurdandı. "Evet," diye tekrar homurdandı. "Tamam.

Teşekkürler, Coert." Bağlantıyı kesti ve telefonunu battaniyenin üzerine attı.

"Lanet olsun," diye ateşe mırıldandı. "Mickey,"

diye fısıldadım.

"*Lanet olsun!*" diye bağırdı, ayağa fırladı, ama beni nazikçe ayağa kaldırdıktan sonra, bu durumda inanılmaz derecede tatlı bir şey yaptı ve eğilip tişörtünü çıkarıp bana uzattı.

Sonra ben tişörtünü başımdan geçirirken o da boxerını giydi ve giydikten sonra boxerını giyip kot pantolonunu giydiğini gördüm.

"Bunu daha önce de yaptı mı?" diye dikkatlice sordum.

Ayağını bir bacağına sokarak, "Evet" diye cevap verdi. Diğer bacağını da sokup pantolonunu yukarı çekti, sonra bana baktı. "Bu, onu kışından vurduğumda olan olaydan önce olan şeyden önce olan şeydi."

"Ah, Mickey," dedim yumuşak bir sesle, kelimelerin sihirli olmasını ve bu sihri gerçekleştirecek doğru kelimeleri bulabilmeyi dileyerek.

O volta atmaya başladı.

"Belki o..." diye başladım, durdum, sonra tekrar denedim, "Belki tüm bu şeyler oluyor ve o dibe vurup..."

Başını bana doğru çevirdi ve "*O benim çocuklarıma öyle bir şey yapmayacak*" diye homurdandı.

Orada durup ona bakarken, hiç bu kadar kızgın birini görmediğimi

düşündüm. Tüm saçmalıklarımla Conrad'ı çileden çıkarmıştım.

Ama Mickey'nin o anda olduğu kadar kızgın olmamıştı.

Nedense, onun öfkesi karşısında hiç korku hissetmedim.

Sadece yatıştırıcı bir şekilde mırıldandım, "Tabii ki hayır, tatlım. Sen buna izin vermezsin." "Onu sevdim," diye tükürdü ve ben irkildim. Sözlerinden değil, duygularından.

"Ondan daha güzel olduğunu düşündüğüm tek kadın sensin. Geriye dönüp baktığımda, onu gördüğüm anda onun olacağını biliyordum. Bunu bildiğim için, onu tanıdığım andan itibaren ona altın gibi davrandım. Ona verebileceğim her şeyi verdim. İyiydik. Bana çocukları oldu. Onun içkiye batması hızlı olmadı. Yavaş yavaş oldu. Düşünebiliyor musun, Amy, her gün, ne kadar direnirsen diren, sevdiğin birinin parmaklarının arasından kayıp gitmesini izlemek?"

"Hayır, bebeğim," dedim nazikçe, yine içim kan ağlıyordu.

Ama bu sefer Mickey için kan ağlıyordum.

"Onları seviyor mu?" diye sordu aniden.

"Anlamadım?" diye sordum şaşkınlıkla.

"Ash ve Cill," diye tıkırdadı. "Çünkü seviyor, anlamıyorum. Beni sevmiyordu. Ona ayılmasını ya da gitmesini söyledim. Kavgaya ettik. Bir sorunu olmadığını yemin etti, benim bir sorunum olduğunu söyledi. Bana ve ailemize bayat içki kokarak ve berbat bir halde dönüyordu, ama sorunlu olan bendim. Sonra gitti. Bu, beni değil, içkiyi seçtiği anlamına geliyordu. Bu aşk değil. Çocuklarımla da aynı şey mi olacak?"

"Bağımlılık hakkında hiçbir şey bilmiyorum Mickey, ama sanırım o biliyor ve seni de sevmiyordu. Ama kontrolü onda değil. Bağımlılıkta."

"Bu zayıflık," dedi keskin bir sesle.

"Kızgınsın," dedim yumuşak bir sesle, ona doğru yaklaşarak, ona dokunmadan. "Daha iyi bildiğini biliyorum. Hastalık zayıflık değildir ve alkolizm bir hastalıktır."

Çenesini sıktı, başka yere baktı ve yanağındaki kasların hareket ettiğini gördüm.

O da biliyordu.

Şansımı denedim ve onun alanına girdim. O çekilmediğinde, daha da yaklaştım, kollarımı sıkıca ona doladım ve yanağımı göğsüne dayadım.

Birkaç saniye sürdü, ama sonunda bir kolunu bana doladı, diğer eliyle başımın arkasını kavradı ve yanağımı sıcak tenine dayadı.

"Av kulübesi olamaz çünkü düşünüyorum da, o işlerini yoluna koymazsa, çocukları ona geri vermeyeceğim," dedi başımın üstünden.

Ben de başımı salladım, yanağım göğsüne sürtünüyordu, Cillian'ın doğum günündeki son kaçamağından sonra neden çocukları geri verdiğini merak ediyordum ama sormadım.

"Ve bu çok berbat," diye devam etti.

Öyleydi ama sözlü olarak katılmadım, sadece ona daha sıkı sarıldım.

"Hâlâ beni mahvediyor. İşlerini yoluna koyamıyor, bu da seninle vakit geçiremeyeceğim anlamına geliyor."

"Zaman buluruz."

Kararsız bir homurtu çıkardıktan sonra, "Belki işler yoluna girer, çocuklar birkaç ay içinde düzelir ve Josie ile Jake onları alır, biz de birkaç günlüğüne tatile çıkarız," dedi.

Onu sıkıca tuttum ve "Bu iyi olur" diye cevap verdim.

Mickey'nin derin bir nefes alıp göğsünün genişlediğini hissettim, sonra nefesini verirken iç çektiğini hissettim.

Elini çeneme kaydırdı ve başımı geriye doğru eğdi.

Benim bakışımı fark edince, "Oğlumu almaya gitmek için tişörtümü almam lazım" dedi.

Ben başımı salladım, parmak uçlarımda yükseldi ve Mickey yarı yolda bana doğru gelerek dudaklarımdan öptü.

Geri çekildim ve o da beni bıraktı. Bornozumu almaya gittim, Mickey'nin tişörtünü çıkardım, bornozu giydim ve ona geri götürdüm.

Geri döndüğümde botlarını giymişti. Divandan kalkarak, ona tişörtünü uzattığımda elini uzattı.

Onu taktığında, beni tekrar kollarına çekti. Ben de kollarımı onun boynuna doladım.

"Biraz ukala davranman gerekecek, böylece seni becerebileyim," dedi ve ben gülümserken aynı zamanda titredim.

"Bunun zor olacağını sanmıyorum," diye onu temin ettim. "Senin için değil," diye alay etti.

Ona sıırttım, sonra çenemi eğip gömleğinin üzerinden göğsünü öptüm.

Yüzümü orada tutmak için başımı avuçladı ve ben de onun için orada tuttum, burnumu göğsüne sürttüm, sonra başımı çevirip yanağımı tekrar göğsüne bastırdım.

"Bu geceyi mahvettiğim için üzgünüm," dedi sessizce.

"Seninle olduğumda hiçbir gece mahvolmaz," diye cevap verdim.

"Tanrım, Amy." Bu, saçımın üst kısmında dudaklarını hissetmeden hemen önce bir inilti olarak çıktı.

Uzun bir süre birbirimize sarıldık, sonra başımı geriye attım, o da başını kaldırdı ve gözlerine baktım.

"İyi olacak mısın?"

"Başka seçeneğim yok, ama evet, bebeğim. Ben her zaman iyiyim."

Yalan söylemediğini umuyordum ama elimden gelen tek şeyi yapmak için ona güven verici bir gülümseme ve nazik bir sarılma verdim.

Beni bırakmadan önce eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi, ama elimi tutup beni ön kapıya kadar götürdü.

O kapıdan çıkmadan önce dudaklarıma bir kez daha dokundu ve "Yarın konuşuruz, bebeğim" dedi.

Kapıda durup "Tamam, Mickey" diye cevap verdim. Benden beş adım uzaklaşmasını izledim, sonra "Mickey!" diye seslendim.

Bana döndü.

"Sen harika bir adamsın, harika bir babasın ve senden ayrılmakla, hayatının en kötü kararını verdi. Ailenden ayrılmak, bunu söylemek acımasızca olabilir ama bu delilik."

Dışarıdaki ışıkta yüzünün yumuşadığını gördüm, sonra şöyle dedi: "Tatlı davranıp, oğlumu almaya gitmem gerekirken seninle girişinde sevişmek isteyeceğim noktaya getirme beni."

"Özür dilerim," dedim gülümseyerek.

"Şimdi o bornozla kapıdan çık," diye emir vermeye devam etti.

"Kimse beni göremez, Mickey."

"Bebeğim?" diye seslendi.

"Ne?" diye sordum.

"Lanet kapıdan çık."

Gözlerimi kısarak ona baktım ve kapıdan çıktım.

Ama kapıyı tamamen kapatmadan önce, yüzümü kapı aralığından uzatıp ona bir öpücük gönderdim.

Böylece, Mickey'i son gördüğümde, kolay olmasa da en azından ona verebildiğim bir gülümsemeyle başını sallıyordu.

* * *

Ertesi sabah geç saatlerde, Maude's House of Beauty'ye girdim ve doğrudan pedikür koltuklarına yöneldim.

Josie'nin ayak parmaklarını yapan Alyssa'ya eğilip yanağına dokundum, "Selam" dedim, "Selam bebeğim" cevabını aldım ve sonra Josie'ye de aynısını yapmak için yanına gittim.

"Dikkatli ol, parmakları hala ıslak," diye uyardı Alyssa.

Josie'ye selam verirken dikkatli davrandım, sonra yanındaki sandalyenin kolunu kaldırıp içine tırmandım.

"Conner gittiğinden beri Jake nasıl?" diye sordum Josie'ye.

Başını yana eğdi, gözlerine hüçün doldu ve "Amber ve Ethan iyi değil. Ağabeylerini özlüyorlar. O da onlar için çenesini kaldırıyor" diye cevap verdi. Nefes aldı ve sesini alçaltarak "Ama geçen gün onu Con'un odasında, Con'un yatağında tek başına otururken buldum. Onu orada bıraktım ve onu orada bulduğumu söylemedim. Ama onun melankolik olduğunu biliyorum."

Başımı salladım. Kendi çapımda çocuklarını kaybetmiş biri olarak Jake'i anlıyordum ve aynı şeyi yaşamadan önce Auden'ı iki yıl boyunca yanımda tutabilmek için onları geri aldığım için heyecanlanmıyordum.

"Mickey nasıl?" diye sordu Alyssa.

Düşüncelerimi silkeledim ve ona gülümsedim. "O iyi biri."

"Eminim iyidir, seksi bir komşusu varken," diye cevapladı Alyssa (bu arada, onlar benim arkadaşlarımdı, ayrıntılara girmedim — Alyssa'nın büyük üzüntüsüne — ama Mickey ile aramızdaki ilişkinin nasıl ilerlediğini biliyorlardı). "Ama ben ondan bahsetmiyorum. Eski sevgilisinin alkollü araç kullanmaktan tutuklandığından bahsediyorum," diye devam etti Alyssa.

Ona dehşetle baktım. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Bebeğim," diye cevapladı ve elinde tuttuğu oje fırçasını bana doğru uzattı.

Salonu gözden geçirdim ve "Tabii" diye mırıldandım.

"Muhtemelen buna alışmıştır," dedi Alyssa, dikkatini tekrar Josie'nin ayak tırnaklarına çevirerek.

Alışık değildi.

Josie'ye baktım. "Rhiannon'u tanıyor musun?"

Özür diler gibi bakarak cevap verdi: "Onunla hiç tanışmadım ama Jake bana ondan bahsetti ve ben de... bazı şeyler duydum."

"Küçük kasaba," dedim.

"Evet," diye onayladı Josie.

"Ben Mickey olsaydım, onu yargıcın önüne çıkarırdım," dedi Alyssa.

"Mickey'nin işlerini paylaşmak istemiyorum," dedim onlara. "Ama şunu söyleyebilirim ki mutlu olmadığını söyleyebilirim."

"Eminim," diye mırıldandı Alyssa.

"Çocukları iyi mi?" diye sordu Josie.

"Hayır," diye cevapladım. "Ama Mickey var, o yüzden başa çıkıyorlar." "Çok üzücü," diye fısıldadı.

"Evet," diye onayladım.

Çantamdaki telefonumun bir mesaj geldiğini bildiren sesini duydum, onu çıkarıp baktım ve Auden'dan geldiğini görünce sohbetimizin kasvetli havası dağıldı.

Bu akşam gelip seninle takılıp dizilerimi izleyebilir miyim?

Ben de "Tabii ki. Akşam yemeği hazırlamamı ister misin?" diye cevap yazdım.

Buna "Harika olur" cevabı geldi.

Ben de "Kız kardeşin de geliyor mu?" diye sordum.

Alyssa, Josie'ye "İşin bitti. Kıpırdama. Amelia'ya başladıktan sonra seninle ilgileneceğim" derken, ben de cevap mesajı aldım.

Bilmiyorum. Ona sorarım. Derse gitmem lazım.

Ben de "Tamam, canım. Sonra konuşuruz" diye cevap verdim ve "Tamam. Hoşça kal" diye geri döndüm.

Alyssa pamuk ve oje çıkarıcıyla donanmış olarak elimi tutarken, ben de telefonumu bir kenara koydum.

O benim cılamı yapmaya başladı ve ben de "O Auden'dı. Akşam yemeğine ve televizyon izlemeye gelecek" dedim.

İki güzel sarışından parıldayan gülümsemeler aldım, Josie "Bu harika, Amelia" dedi, Alyssa ise "Aferin, kardeşim!" dedi.

Haklıydılar.

Harikaydı.

Sadece, benim ailemle olan hayatım harika bir hal alırken, Mickey'nin hayatı karanlık ve ürkütücü bilinmeyen bir yola doğru hızla ilerliyor gibi görünmesi üzücüydü.

Josie, biz kız kıza sohbet ederken ve ben manikür-pedikür yaptırırken kaldı. Sonra Josie ve ben ayrıldık ve o beni rıhtımdaki The Shack'e götürdü. Mickey birkaç hafta önce beni rıhtıma götürdüğünde fark ettiğim harap bir kulübeydi. Josie ile birlikte, gün içinde kahve, kahvaltı ve öğle yemeği servis edildiğini ve Josie ile Jake'in arkadaşı olan Tom adında, Magdalene gibi sıcak ve dost canlısı bir adam tarafından işletildiğini öğrendim.

Ayrıca mükemmel kahve yapıyordu.

Josie kendi yoluna gitti, ben de Dove House'a gittim. Ama içeri girmeden önce telefonumu çıkardım ve Mickey'i aradım. "Selam bebeğim," diye cevap verdi.

"Hey, tatlım, bir saniyen var mı?" diye sordum.

"Tabii," dedi.

"Yani, pek iyi olmayan bir haber için kısa bir saniye," diye dikkatlice söyledim. "Siktir," diye mırıldandı, sonra daha yüksek sesle, "Tabii."

O çalışıyordu ve kötü haberler her zaman çabuk verilmesi gerektiği için hemen konuya girdim.

"Bu sabah Josie ile Alyssa'da manikür ve pedikür yaptırđım ve Alyssa Rhiannon'u duymuş," dedim.

"Bebeğim, bu sürpriz değil," diye şaşırtıcı bir şekilde sakın bir şekilde cevap verdi. "Sana uzun zaman önce söylemişim, burası küçük bir kasaba. İnsanlar konuşur. Haberler çabuk yayılır. Özellikle de bu tür haberler. Herkes Rhiannon'u biliyor. Bilmeyen tek kişi Rhiannon."

"Oh, doğru," diye mırıldandım.

"Yine de uyardığın için teşekkürler."

"Çocukların duyacağından endişelendim."

"Duyacaklar," diye onayladı. "Madem öyle, dün gece ikisiyle de oturdum. Anlattım. Çok iyi gitmedi, ama en azından bir çocuk ebeveynlerinin söylediği bir şeyi duyarsa, hazırlıksız yakalanmayacaklar."

Tanrım, bunu çocuklarımla yapmak zorunda kalacağımı hayal bile edemezdim. Conrad ile birlikte, travma geçirmiş ve kalbi kırık bir halde oturup, çocuklarımızla babalarının evden ayrılacağını ve boşanacağımızı paylaşmak yeterince zordu.

Yüzlerindeki ifade, benim çılgın davranışımın katalizörü oldu.

Parçalanmış görünüyorlardı. Kafaları karışmıştı. Yıkılmışlardı.

Ve tohum ekilmişti.

"Coert ile konuştum," diye devam etti Mickey. "Kayıtlara geçen ilk suç, kanındaki alkol seviyesi çok yüksek değildi, kefalet düşük. Dün gece kefaletle serbest bırakıldı. Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum. İtiraf ederse, hafif bir ceza alabilir ama en fazla, Coert'un dediğine göre toplum hizmeti cezası alacak. Onu aradım. Aradığım için kızdı ama konuşmamız gerektiğini söyledim. Cill'in doğum gününde yaptığı o saçmalık yüzünden çocukları ona geri vermeden önce son konuşmamız pek iyi geçmemişti, bu yüzden biraz uğraşmam gerekti. Ama bu akşam buluşmayı kabul etti. Çocuklarıma gitmeden önce ona gideceğim."

Bu şaşırtıcıydı.

"Cillian'ın doğum gününden sonra onunla konuştun mu?" diye sordum.

"Hâlâ içki alemlerindeyse çocukları ona geri göndermeyeceğim," diye cevapladı.

"Sen..." Tereddüt ettim, devam etmeli miyim diye düşündüm ama başladığım için devam etmenin daha iyi olacağına karar verdim, "söyle bana."

"Amy, senin de ailenle kendi sorunların vardı. Daha yeni yolumuza girmiştik. Seni benim sorunlarımın içine çekmenin sırası değildi. Aslında seni benim sorunlarımın içine çekmenin sırası asla olmaz, ama Rhiannon artık hayatımda yok ve yine de, seni becermek üzereyken, sen ukala davranıyorsun ve ikimiz de bunu iple çekiyoruz, şeriften bir telefon geliyor ve o da ikimizi de kendi sorunlarının içine çekiyor."

Mickey'nin benimle bir şeyler paylaşamayacağını düşünmesi konusunda içimde iyi bir his yoktu.

Ayrıca bununla ilgili onunla konuşmanın zamanı olduğunu da düşünmüyordum.

Bunun yerine, "Auden bu akşam yemeğe ve televizyon izlemeye gelecek. Ama toplantının nasıl gittiğini bana telefonla bildirirsen sevinirim" dedim.

gitti." Böyle dedim ama hemen ekledim, "Yani, eğer istersen."

"Eve gidip çocuklarıma yemek yedirip işlerini hallettikten sonra yaparım, bebeğim." En azından bu iyiydi.

"Ve oğlunun sadece takılmak için sana geleceği haberi de harika." Bu beni gülümsetti. "Evet."

"Doğru, Dove House'da değil misin?" diye sordu.

"Dışarıda, içeri girmek üzereyim," dedim.

"Umarım Bayan McMurphy sana Nürnberg'e bilet vermez."

Bu beni güldürdü ve "Sanırım onun doğum günü kurabiyeleriyle kendime bir tür dokunulmazlık satın aldım" dedim.

"Bunu yapabilecek tek Nazi senin, ama o kurabiyeler gerçekten çok lezzetliydi."

O da öyle düşünürdü. Çin yemeği yedikten sonra üç tane yemişti. "Artık girmeliyim," dedim.

"Ben de gitsem iyi olacak," diye cevapladı, ama benim kadar hevesli değildi. Çatı kaplama işinin başarılı olmasını gerçekten umuyordum. "Tamam, seni bırakayım."

"Sonra konuşuruz, Amy."

"Evet, Mickey..." ve aniden boğulur gibi bir ses çıkardım çünkü kendimi fiziksel olarak durdurmam gerekiyordu, *Seni seviyorum*.

Bu, değer verdiğin biriyle yaptığın bir konuşmanın doğal bir sonucu olurdu.

Ama biz oraya hiç de yakın değildik.

Ya da en azından Mickey'nin yakın olmadığını düşündüm.

Ben, ne kadar çılgınca olursa olsun, aylar önce Mickey'yi gördüğüm anda ona çok yakındım.

"Bebeğim?"

O duydu.

"Sadece... boğazıma bir şey takıldı. Sonra görüşürüz, tatlım."

"Hoşça kal, Amy."

Telefonu kapattık. İçeri girdim ve yarım saat içinde Bayan McMurphy'nin bana "Nazi olman çok kötü. Asıldığında, evi kim süpürecek?" dediğinde, onun bana karşı bağışıklığının sona erdiğini anladım.

* * *

O akşam geç saatlerde, oğlumla akşam yemeğini yedikten sonra, Auden merdiven sahanlığındaki kanepede, etrafına kitaplarını yaymış televizyon izliyordu.

Onunla oturup ilgimi çekmeyen programları izleyen ürkütücü bir anne değildim. Dizüstü bilgisayarımın kanepenin üzerinde oturmuş, ona alan tanıyarak aileme (hâlâ benimle iletişim kurmayan, bunun için hem minnettar hem de endişeli olduğum aileme) güncelleme e-postası gönderiyordum.

Olympia gelmemiştii. Polly'nin evindeydi.

Gönder tuşuna bastım ve sonra ilgimi çeken yemek masasının bulunduğu web sitesine geri döndüm. New Hampshire'da küçük bir dükkândı. Her şey yerel ağaçlardan el yapımıydı. Harikaydı. Pahalıydı. Ve nakliye ücreti çok yüksek olacaktı.

Ama onu sevdiğimi düşünüyordum.

Ona bakarken, yanımdaki koltukta duran telefonum çaldığında hala aynı hissi duyuyordum.

Bakınca, arayanın Mickey olduğunu gördüm.

Telefonu kaptım, gözlerim merdiven sahanlığına kaydı ama kimseyi göremedim. Televizyon açıldı ve Auden uzanmış oturuyordu.

Telefonu aldım ve kulağıma dayadım, dizüstü bilgisayarı bir kenara koyup "Selam" dedim.

"Selam. Oğlan hala orada mı?"

"Evet," dedim.

"Geceyi orada mı geçirecek?" diye sordu

Mickey. "Hayır," diye cevapladım.

"Gittiğinde bana mesaj at. Çocuklarım uyuduğunda sana mesaj atarım ve buraya gelmeni isterim."

Olamaz. Bu hiç iyiye işaret değildi.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Hiç de bile."

Sesi mutsuz geliyordu.

"Tamam, ben... bir planımız var."

"Tamam, sadece söylüyorum, çocuklarıyla işler sıkışıyor, onları bana ne zaman tanıştırabileceğini düşün, böylece onları aldığında seni kaybetmem, ve eğer ararsam, beni zar zor tanıyormuşsun gibi konuşma."

Evet, mutsuzdu.

"Bunu konuşuruz," diye söz verdim.

"Evet, konuşuruz. Mesaj at," diye

emretti. "Tamam."

"Sonra görüşürüz," dedi ve telefonu kapattı.

Telefonu kulağımdan aldım ve kanepeye baktım. Auden kıpırdamamıştı.

Telefonu bir kenara koyup dizüstü bilgisayarımı aldım ve New Hampshire'daki mobilya şirketine bir e-posta gönderdim. Sonra onu da bir kenara koyup bulaşıkları yıkamaya gittim.

Daha yeni başlamıştım ki Auden, "Yardım ister misin?" diye seslendi.

Ona baktım, ayağa kalkmış ve kanepenin arkasından bakıyordu. Yakışıklı oğlum, iyi çocuğum, artık benim bebeğim değildi.

"Programını bitir. Burada yapacak pek bir şey yok. Ben iyiyim," diye cevap verdim.

O da başını salladı ve tekrar ortadan kayboldu.

Bulaşıkları yıkadım. Auden programını bitirdi, sildi ve kitaplarını topladı. Gitmesi gerektiğini söyledi ve ben onu garaj kapısına kadar geçirdim.

Orada dururken, açık kahverengi gözlerine baktım. "Kız kardeşine selam söyle."

"Tamam anne. Daha fazlasını yakalamak için geri döneceğim, tamam mı?" diye sordu. "Ne zaman istersen tatlım. Burası senin de evin."

Bana gülümsedi, sonra eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu ve gitti.

Arabasıyla uzaklaşmasını izledim, garaj kapısının kapanmasını gördüm, sonra eve girip telefonuma gittim.

Auden gitti, Mickey'e mesaj attım.

Bir süre cevap gelmedi, sonra *Cill uyudu ama Ash hala uyanık. Bekle.*

Bekledim, biraz daha zaman geçti ve sonunda mesaj geldi.

Hemen gel.

Oraya gitmek için fazla zaman kaybetmedim.

Yolun benim tarafındaki kaldırıma varmadan önce Mickey'nin ön kapısının açıldığını ve Mickey'nin kapı çerçevesinin gölgesinde durduğunu gördüm.

Ön kapısına çıkmak üzereydim ki, "Ceket giymemişsin" dedi.

"Karşı caddede."

Cevap vermedi. Sadece sinirli bir ifadeyle bana uzandı ve elimi tuttu. Beni içeri çekip kapıyı kapattı, sonra beni ceket dolabının olduğu tarafa çekti. Kapıyı açmak için beni bıraktı.

"Mickey," diye fısıldadım.

"Deck," diye fısıldadı. Cekte ihtiyacım olmasının nedeni buydu.

Büyük bir kanvas ceket aldı ve bana uzattı. Ceketı omuzlarıma attım ve içinde boğulurken, Mickey sadece yüksek yakalı ve boynunda fermuarlı çekici bir sweatshirt giymişti, uzun kolun altından elimi buldu, beni evin içinden geçirip arka terasa çıkardı.

Bizi ızgaranın yanındaki korkulukta durdurdu. Gece karanlıktı, hava soğuktu, uyuyan çocuklarından olabildiğince uzaktaydık ve ben çok tedirgindim.

"Ne oluyor?" diye sordum, hala fısıldayarak.

"Cill'in doğum günü kötü geçtikten sonra Rhiannon ile konuştuğumu söylemişim," dedi.

Öyle

yaptı.

Geç

kalmış bir

şekilde.

Sonunu söylemedim. Sadece başımı salladım.

"Ona bunun hoş olmadığını, bundan hoşlanmadığımı ve bunun ne anlama gelebileceğini söyledim. Ona, bu bokun neden olduğunu, çocuklarımızı evde ve benimle güvende tutmamak için yeterince iyi bir nedeni olması gerektiğini söyledim."

"Peki o ne dedi?" diye sordum, konuşmayı bitirdiğinde.

"İnanabilirsen, o zaman inanılmaz bir şeydi ama DUI'dan bir gün sonra daha da inanılmaz hale geldi, işiyle ilgili gitmesi gereken bir şey olduğunu söyledi. İşyerinden biri ayrılıyormuş. Çok fazla içtiği için arabasına binmek istememiş. Ash bana bu saçmalıkları söylemediğinde Aisling'e mesaj attığını söyledi, ama o söylemişti ve kızım The Eaves'teyken telefonunu yaklaşık yedi yüz kez kontrol etti."

Aklıma gelen tek şey "Oh, Mickey" demekti.

O da bu saçma cevabı kabul etti ve bana çirkin bir şekilde şöyle devam etti: "Ona neden oğlumuzla iletişime geçmediğini sorduğumda, oğlum geri döndüğünde onun için büyük bir doğum günü partisi planladığını ve bunu mahvetmek istemediğini söyledi. Ve gerçekten de büyük bir şey yaptı. Ama bunu ben onunla yüzleşmeden önce planlamış mıydı, yoksa sonra mı, bunu kimse bilemez."

"Mazeretler," diye mırıldandım.

"Kesinlikle," diye onayladı. "Bu gece, onu alkollü araç kullanmaktan aradım ve bu bokun ne olduğunu ve çocuklarımızın hayatlarına sızdığını sordum. Ve o bana arkadaşımı geri çekmem gerektiğini söyledi."

bana bu saçmalıkları anlatmamdan hoşlanmıyordu, onu kötü adam gibi gösterip çocuklarımızı ondan çalmak istediğimi düşünüyordu."

Ona şaşkın şaşkın baktım ve "Ne?" diye sordum. Kısa bir süre başını salladı. "O kaltak öyle dedi."

"Arkadaşın mı?"

"Coert," diye cevapladı. "O şerif ve benim arkadaşım. İyi bir arkadaş. Bir süredir tanışıyoruz ve oldukça yakınız. Ama onu durduran o değildi. Son kez o saçmalığı yaptığında ona alkollü araç kullanma suçlaması yöneltmeyen oydu, çünkü bu onun ilk seferiydi, ama aynı zamanda o benim lanet *olası arkadaşımdı*, ama sanırım o kısmı unutmuş."

"Yani... yani..." diye kekeledim. "Yani, sen onun alkollü araç kullanmaktan yakalanmasıyla hiçbir ilgin olmamasına rağmen, çocuklarının velayetini almak için onu hedef aldığını mı söylüyor?"

Ağzı sertleşti ama yine de zorla konuştu, "O öyle gösteriyor. Benim 'büyük planım' dedi. Kanındaki alkol seviyesinin önemsiz olduğunu, sınırın biraz üzerinde olduğunu, benim onu hedef aldığımı ve Coert'i bu işe bulaştırdığımı kanıtladığını söyledi ve bunu kalıcı siciline yazmaya çalışırlarsa, buna karşı mücadele edeceğini söyledi. Ayrılmadan önce bile bu planı yapmaya başladığımı söyledi. Eğer geri adım atmazsam, manevralarımı kesmezsem, bana karşı sonuna kadar mücadele edeceğini söyledi. Ve çocukları ondan uzak tutmaya çalışırsam, beni kaçırma suçundan tutuklatacağını söyledi."

"Aman Tanrım," diye soluklandım. "Evet," diye homurdandı.

Artık neden bu kadar mutsuz olduğunu anlıyordum.

"Mickey," elini tutup sıkıca tuttum, "Ne diyeceğimi bilmiyorum." "Ne diyecek var ki?" diye sordu, ellerimizi kaldırıp benimkini kalbine bastırarak bana yaklaştı. "Sıkıştım. Arnie'yi tekrar aradım. Avukat mı?"

Başımı salladım.

Mickey devam etti, "Bunun, onu çocuklarımızı yetiştirmek için uygun olmadığına dair bir dava olduğunu söyledi. CPS'yi aramam gerekecek. Onlar da inceleme yapacak. Kanıt bulmam gerekecek. Tanık ifadeleri almam gerekecek. Kayıtlarda bulunan alkollü araç kullanma suçu bir şey ama yeterli değil. Çocuklar da yaşları gereği ifade verebilecek yaşta. Onlar da bu işe bulaşabilirler. Anneleri hakkında kötü şeyler söylemek zorunda kalabilirler."

"Eğer doğruysa, kötü konuşmak olmaz," diye dikkatlice söyledim.

"Haklısın. Ama çocuklarının tanımadıkları bir pislikle oturup babalarının aldatan bir pislik olduğunu paylaşmalarını ister miydin?"

Hayır, bunu istemezdim.

Kafamı salladım.

"Hayır," diye kesti. "Yani iki seçeneğim var, ya çocuklarımı ondan uzak tutarım ve bana ne yaparsa yapsın hazırlıklı olurum. Ve o çok kızgındı, Amy. Kendini koruyor ve o kadar inkar içinde ki, nefes alması bile mucize. Ya da çocuklarımı ona gönderirim ve diğer ayakkabının düşmesini beklerim, belki bu, çocuklarıma iyileştiremeyeceğim *yeni* bir şekilde iz bırakacak bir şey olur."

Ona yaklaştım ve bariz olanı işaret ettim, "Sen iki ucu boklu değnek durumundasın."

"Öyleyim. Ama Arnie'den gelen bir seçenek daha var. Çocuklarımla oturup benimle yaşamak isteyip istemediklerini sormak, anneleriyle yaşamak istemediklerini söylemelerini sağlamak. Onlar anneleriyle yaşamak istemeyebilirler, ama ben onlara bu yükü yüklemek istemiyorum."

Hayır. Bu kolay değildi. Biliyordum. Çocuklarım bu seçimi yapıp bunu yüksek sesle söylemek zorunda kaldıklarında yanlarında değildim, ama sonrasında bana bakamadıklarını görmüştüm. Yüzlerindeki üzüntü. Bu çok acı vericiydi.

Ve bu, iyileşmemin başlangıcı oldu.

Rhiannon'un durumunda, onun hayallerinden uyanması gerektiği açıkça ortada olduğu için bu umut verici olsa da, hafife alınacak bir şey değildi.

"Bunun son çare olduğunu dikkatle tavsiye ederim, tatlım," dedim ona. "Evet," diye onayladı.

"Peki, ne yapmayı düşünüyorsun?" diye sordum.

"Tek bir gerçek seçenek var," diye cevapladı. "Yine bir hata yapana kadar beklemek. Her şeyi takip etmek. Çocuklarıma göz kulak olmak. Eğer yapmazsam, onları ondan uzak tutmazsam, bana saldıracak ve sonra onlar da bu işe bulaşacak ve bunu durdurmak için yapabileceğim hiçbir şey kalmayacak."

Aniden, hiç tanışmadığım bir kişiden daha nefret etmeye başladım.

Adını bile bilmeden Martine'den nefret etmişim. Sadece kocamın başka birine aşık olduğunu biliyordum.

Ve şimdi Rhiannon'dan nefret ediyordum.

"Benden ne istiyorsun?" diye sordum.

"Sen, çocuklarıma göz kulak ol. Uğra. Daha sık gel. Aisling'e iyi bir kadın ol. Çocuklarıma sağlık ver."

Başımı salladım. "Bunu yapabilirim."

"Ve bu gece seni yatağında istiyorum."

Başımı geriye attım ve gözlerimi kıptım.

"Ama..."

Beni keserek, "Onlar uyanmadan seni eve götüreceğim. Gizlice kaçmayı sevmem ve bunu sık sık yapmanı istemeyeceğim. Ama berbat bir gün geçirdim. Ne kadar süreceği ve ne kadar kötü olacağı belli olmayan boktan bir döneme hazırlanıyorum. Şu anda oraya gidip seninle kanepemde oturmak, rahatlamak, bira içmek ve sonra saçının kokusunu koklayarak uyumak istiyorum."

"Ben de yapabilirim," dedim hemen.

Sonra Mickey'nin gözlerini kapatıp arka bahçesinin karanlığına dönmesini izlerken nefesimi tuttum.

Ona yaklaştım, elimi göğsüne bastırdım ve "Mickey" diye seslendim.

Gözlerini açtı ama bakışlarını bahçeye çevirdi.

Zaman aldı ve ben de bana bakması için ona zaman tanıdım. "Ya benim çocuklarım arabadayken sarhoş bir halde direksiyona geçerse?"

"Onlarla konuş," diye sertçe cevap verdim. "Rhiannon'u bu işe karıştırmamaya çalış. Ama Ash birinci sınıf öğrencisi. Lise öğrencileri, bir şeyler yaparlar. Parti yaparlar. Onlara bu konuda akıllı davranmaları gerektiği konusunda bir uyarıda bulunabilirsin, zaman kazanmak için Cillian'a da aynı anda onunla konuşacağını söyleyebilirsin ve bunu esnek davranmadan yaparsan, ne demek istediğini anlarlar."

"Onlar aptal değil. Ne demek istediğimi anlayacaklar. *Tam olarak* ne demek istediğimi, Amy." Ne yazık ki, öyle olacağını hissediyordum.

"O zaman, *herhangi* bir zamanda, *herhangi* biriyle, sarhoş bir sürücünün arabasına binmelerini isteyen biri olursa, seni arayıp gelip onları almanı isteyebileceklerini ve bunun için suçlanmayacaklarını bilmelerini sağla."

"Oğlumun telefonu yok," dedi bana. "Kural, on dört yaşına gelmeleri."

"Belki de kuralını bozmalısın baba," dedim, ona zayıf bir gülümseme ve daha da zayıf bir alaycı bakış atarak.

Mickey bana baktı, yanağında bir kas seğiriyordu, hiç de şaşırtıcı olmayan bir şekilde havayı yumuşatmaya hazır değildi.

Sonra homurdandı, "O kaltağı boğazlayabilirim." Daha da yaklaştım.

"Kendi çocuklarıma iyileşemeyecek kadar büyük bir yara açığımı sanıyordum, tatlım," dedim ona. "Ve bu gece oğlum kendi isteğiyle annesiyle akşam yemeği yemek ve televizyon izlemek için geldi. Onlara iyi davrandığında, karşılık vereceklerini kanıtlıyor.

Sen kendin söyledin, onlar aptal değil. Evet, tüm bunlar korkunç. Ama bir gün, onlara güvenli ve sağlıklı bir hayat sunmak için ne kadar çok çalıştığını görecekler ve bunu takdir edecekler. Onlara sadece güvenli ve sağlıklı bir hayat *sunarak*, onları bu durumdan kurtarabilirsin."

Mickey yine bir süre bana baktı, sonra iini çekti, boş elini kaldırdı, başımın arkasını avuçladı ve yanağımı göğsüne bastırdı.

Serbest kolumu ona doladım ve elini sıkıca tuttum.

Bir süre öyle kalmamıza izin verdim, sonra başımı onun eline yaslayıp ona baktım.

"Adamıma bir bira getirmeliyim," dedim yumuşak bir sesle.

O, boynunu eğip alnını alnıma değdirmek dışında bir tepki vermedi, sonra dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Sonra geri çekildi ama elimi tutmaya devam etti.

İçeri girdik. Mickey bira aldı. O bira içerken biz kanepede uzanıp *Letterman*'ı izledik.

Sonra evi kapattı ve sessizce beni yatağına götürdü.

On Dokuzuncu Bölüm

Flash

Mickey'nin başparmağını ağızımda sertçe emdim, böylece nefes nefese kalmayacaktım.

Ertesi sabah çok erkendi. Mickey'nin yatağındaydık.

Kaşık pozisyonundaydık.

Mickey yüzünü saçlarıma gömmüştü.

Ben kalçalarımı eğmiştim, Mickey'nin parmağı klitorisimdeydi ve ben onun penisini alıyordum.

Aniden, itişlerinin gücü ve hızı arttı, parmağının baskısı arttı ve ağzı kulağıma yaklaştı.

"Siktir git, Amy," diye homurdandı. O da yakındı.

Ama ben de öyleydim ve homurtusu boynumdan, omzumdan, göğüslerimden, karnımdan geçip bacaklarımdan arasına toplandı ve onun penisini ve parmağıyla, başparmağını derinlemesine emdim ve uçtum.

"Siktir," diye dişlerini sıktı, yüzünü boynuma gömdü, penisini derine girdi ve tenime karşı inledi.

Orgazmımdan ve Mickey'den, onun sıcaklığından, gücünden, kendi orgazmıyla gerilen vücudunun gücünden başka hiçbir şey hissetmedim.

Sonra benimki benden kayıp gitti ve ben ona yaslanarak başparmağını yaladım.

O da orgazmını yaşadığını anladım, çünkü parmağını ağızımdan çıkardı ve alt dudağımdan üzerinde gezdirdi.

Ağzı kulağıma geri geldi. "Hap kullanıyor musun?" "Evet," başparmağına doğru nefes vererek söyledim.

"Benden başka biriyle yatıyor musun?"

Onun saçma sorusuna sııttım.

"Hayır."

"Senden başka kimseyle yatmadığıma inanıyor musun?"

Vücudumun gerildiğini hissettim çünkü bu çok önemli bir soruydu. Ama bu Mickey'di.

Bu yüzden fısıldayarak "Evet" dedim.

Parmakları çeneme gömüldü ve ona verdiğim şeyin çok büyük olduğunu bildiğini anladım.

Ama üzerinde fazla durmadı.

"O zaman eldiven takmadan olur mu?" diye sordu. "Evet, Mickey."

"Tanrıya şükür," diye mırıldandı. "Prezervatifler tarihe karıştı."

Ona yaslandım, elimi kaslı koluna kaydurdım ve parmaklarımı bileğine doladım.

O bileğimi çevirdi, elimi yakaladı ve ikisini de nazikçe boğazıma bastırdı. Yerleşti ve nefesinin saçlarımin üstünü okşadığını hissettim.

O, "Geceyi burada geçirdiğin için teşekkürler" demeden önce, muhteşem anlar boyunca birbirimize bağlı olarak uzandık.

"Bana ihtiyacın olursa, buradayım," diye cevap verdim.

Sesindeki hafifliği duyarak devam etti, "Sikimi aldığın için teşekkürler."

"Bana ihtiyacın varsa, ben buradayım," diye tekrarladım.

Onun kıkırdamasını hissettim ve elini sıktım.

"Ben duş alırken varisim yatakta tembellik mi etmek istiyor?"

Onun çocuklarını uyandırmadan önce kalkıp giyinip eve gitmekten başka ne yapabileceğimi bilmiyordum.

Ya da onunla birlikte duş almak.

Ama gerçekten, beş saatlik uykudan sonra uyanıp sevişmekten sonra orgazm olmak, onunla duşta çıplak olmak yerine onun yatağında "tembellik" yapmamı teşvik edecek tek şeydi belki de.

"Vaktim varsa, tembellik edeceğim."

"Tamam," diye mırıldandı, omzumu öptü, sonra içimden ve yataktan çıktı.

Banyoya gitmeden önce yorganı üzerime çekti.

Onun banyoya doğru yürüdüğünü izledim, tuvaletin sifonunun çekildiğini, ardından duşun açıldığını duydum.

Daha önce bir kez onun odasına girmiştım, çocuklarım beni terk ettikleri gece orada kalmıştım. Odayı incelememe gerek yoktu.

Güzel bir oda olduğunu biliyordum. Erkeksi. Rhiannon, eğer dekorasyona katkıda bulunmuşsa, sanki hiç var olmamış gibi odadan tamamen *kaybolmuştu*.

Onun odası, benimki gibi, evinin bir ucunu kaplıyordu. Arka bahçeye bakan büyük bir ana banyosu vardı, çift lavabo, ayrı duş ve tuvalet kendi küçük odasıındaydı. Tek bir giyinme odası vardı, ama çok büyüktü. Donanımlar eski değildi, yenilenmişti

ve bu nispeten yakın bir zamanda yapılmıştı. Belki geçen yıl değil, ama tahmin etmek gerekirse, son beş yıl içinde. Tüm banyoları geride bırakan bir banyom ve istediğim herhangi bir banyoyu yaratabileceğim üç güven fonum olmasaydı, bu banyo muhteşem olurdu.

Yatak odasının duvarları, ahşap süpürgeliklerle ve muhteşem dil ve oluklu tavanla uyumlu bir arduvaz grisi renkte boyanmıştı, ahşap o kadar koyu ki neredeyse siyahtı. Bir şöminesi de vardı, evindeki diğerleri gibi taş ocaklı bir şömine. Bu şömine, kral boyutu, misyon tarzı yatağının karşısındaki duvara yaslanmıştı.

Saten parlaklığı olan arduvaz grisi çarşafı vardı. Ayrıca, altıgen desenli koyu gri bir nevresim takımı vardı ve çizgiler desenin bordo rengini oluştuyordu.

Yatak ve banyo arasında, iki adet uyumlu kulüp koltuğu ile doldurduğu geniş bir alan vardı. Bir puf, sağlam ama çekici bir sehpa ve pirinçten yapılmış bir ayaklı lamba vardı. Koltuklar giysilerle kaplıydı (görünüşe göre Mickey de giysilerini çamaşır sepetine atmıyordu, tanıştığımızdan beri çamaşır yıkamamış gibi görünüyordu).

Temizdi, ama düzenli değildi, son derece erkeksiydi... ve tamamen Mickey'e aitti. Çok sevdim.

Bu yüzden, o odada çarşaflarına mutlu bir şekilde sarılmış, hala bacaklarımın arasında Mickey'i hissederek, tembellik ederek, uyuklayarak ve süzülerek yatıyordum.

"Bebeğim."

Tam olarak uyumamıştım.

Ama gözlerim kapalıydı.

Onları açtığımda, temiz iş kıyafetleri giymiş Mickey'nin yatağın yanında durduğunu gördüm.

"Gitme vaktim geldi mi?" diye sordum

uyuşuk bir sesle. "Evet, tam da o zaman,"

dedi.

Onun sözlerinden, ses tonundan ve yüzündeki yoğun bakıştan emin olamadığım için onu dikkatle inceledim.

Kalkmaya başladım ve Mickey, "Sakın kıpırdama" diye emretti.

Hareketsiz kaldım ama gözlerini dikip fısıldadım, "Neler oluyor, Mickey?"

"On altı yıldır her sabah banyomdan çıktığımda bunu görüyorum, hayatta bundan uzaklaşmam."

Derin bir nefes aldım ve hareketsiz kaldım, bu beni derinden etkiledi ve rahatladığımı hissettim.

Bu bir kanama değildi.

Sanki ağrıyan bir kabarcığı açıp kokuşmuş sıvıyı dışarı çıkarmak gibiydi.

"O bilmiyor. Belki de asla bilmeyecek," diye devam etti Mickey. "Ama ne kadar aptal olduğunu biliyor musun?"

"Hayır," diye cevapladım. "Ama şu anda ne kadar şanslı olduğumu biliyorum."

Gözlerindeki o parıltıya verdiği tepkiyi izledim, ama son iki adımı atıp yatağa yaklaşıp üzerime eğilene kadar mesafeli kaldı.

Gözlerimden saçlarımı çekip aldı ve yumuşak bir sesle, "Kalkıp giyinmelisin. Seni eve bırakıp geri gelip çocuklarıma bakacağım" dedi.

Başımı salladım.

Parmağını saç çizgimden aşağı doğru kaydırırdıktan sonra doğruldu ve uzaklaştı.

Kalktım, giyindim ve Mickey beni evime kadar geçirdi. Açık kapımda beni öptü.

Ve ben, kapıyı kapatmadan önce onun birkaç adım uzaklaşmasını izledim.

* * *

Mesaj sabahın ortasında geldi.

Polly ve ben okuldan sonra gelip takılabilir miyiz?

Olympia.

Cevap verdim: *Ödevlerini yaparken ve DVR'ımdan bazı kayıtlı programları izlerken takılırsanız, evet.*

O da cevap verdi: *"Anlaştık. Bizi alır mısın?"*

Arabamı düşündüm ve düşünürken bir SUV almaya karar verdim.

Sonra geri döndüm, *Tabii, sırayla gidersek. İkinizi de arabama sığdıramam.*

Buna karşılık, *"Yeni bir araba almalısın anne. Auden'dan bizi götürmesini isteyeceğim"* cevabını aldım.

"Öyle yap tatlım" diye mesaj attım. *"Akşam yemeği ben mi yapacağım?"*

Ve şu cevabı aldım: *"Akşam yemeği! Nefis!"*

Çocuklarım yemeklerimi severdi. Ayrıca, Conrad ortada olmadığı için artık bir anne gibi yemek yapabiliyordum.

"Akşam yemeği. Tamam." diye cevap verdim.

Birkaç saat sonra, Auden'dan bir mesaj aldım: *Okuldan sonra Polly ve Pip'i bırak. Saat dokuzda al.*

Ben de *"Teşekkürler, evlat. Cayenne almayı düşünüyorum"* diye cevap yazdım.

Ve cevap geldi: *Land Rover. Beyaz. Tam sana göre.*

Gülümsedim.

Sonra kızların planlarını değiştirdim (bu değişiklik onları çok heyecanlandırdı) ve ödev ve akşam yemeğinden önce dışarı çıkıp Land Rover'ları test ettik.

* * *

"Beni almadan lanet olası bir araba alırsan, Amy, çok kızarım," dedi Mickey kulağıma.

Kızım ve arkadaşı gitmişti. Saat geç olmuştu. şimdi yatakta yatıyordum ve Mickey'e telefonda iyi geceler diyardım.

Tabii ki, yeni bir araba satın alma planımı da ona anlatmıştım.

"Test sürüşü yapmak ister misin?" diye sordum.

"Onu satın alırken kazık yemeni istemiyorum," diye cevapladı.

"Mickey, araba satıcıları artık kadınları dolandırmıyor," diye alay ettim. "Herkesi rahatça dolandırıyorlar."

"Yanılıyorsun, Amy."

"1968 yılındayız,

Mickey."

"Tamam, sen gir, alabileceğini düşündüğün en iyi teklifi al, sonra çık. Ben de sonra girip alabileceğim en iyi teklifi alacağım, sana mesaj atacağım, sen de gel, o zaman bakarız."

"Anlaştık," dedim. "Yarın mı?"

"Harika."

"Kızgın mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"Çünkü kaybedeceğini biliyorsun," dedi. "Her neyse," diye mırıldandım.

O güldü.

Konuyu değiştirdim. "Çocuklar iyi mi?"

"Bu gece, alkollü araç kullanma konusunda konuştuk. *Beni anladılar*. Yarın, sana araba satıcılarının hala pislik olduğunu göstermeden önce, dişçime gidip Novocain kullanmadan tüm dişlerimi çektireceğim. Bunun çok daha eğlenceli olacağını düşünüyorum."

"Ah, Mickey," dedim sessizce.

"Bitti. Beni anlıyorlar. Yapabileceğim tek şey bu. Hayatıma devam ediyorum," dedi.

"Tamam," dedim ve konuyu tekrar değiştirmem gerektiğine karar verdim. "Düşündüm de, çocuklar gelip işler yoluna girirse, bu durum bir süre devam ederse, ikisi birlikte geleceklerini söylediklerinde, onlara senden bahsedebilirim. Sonra, bir dahaki sefere birlikte geldiklerinde, sen de burada olursun.

Onlar geldiğinde nasıl gideceğini görebiliriz. Hızlı bir tanışma ve selamlaşma ya da sen rahatça akşam yemeğine kalırsın."

"Bana haber ver, bazı şeyleri yeniden ayarlamam lazım, yaparım." Çocuklarımla tanışmak için bazı şeyleri yeniden ayarlayacaktı. Ve yine kendimi uçurumun kenarında hissettim.

"Teşekkürler, tatlım," diye fısıldadım.

"Sorun değil, Amy. Konuşmamızı kısa kesmek istemem ama Ash'i kontrol etmek istiyorum. Son zamanlarda normalden daha sessiz ve bütün gece odasında kaldı. Kızımı kontrol etmeliyim."

Bu hiç de iyi gelmedi. Ama şaşırtıcı da değildi. "Tamam, seni bırakayım." "İyi uykular, bebeğim."

"Uyarım, Mickey. Yarın görüşürüz."

"Tamam. Akşam yemeğine gelmeyi planla. Arabayı alıp geri döneceğiz ve birlikte vakit geçireceğiz."

Sabırsızlanıyordum.

"Kulağa hoş geliyor. İyi geceler, tatlım." "İyi geceler, bebeğim."

Telefonu kapattık. Biraz kitap okudum. Sonra uykuya daldım.

* * *

Mickey haklıydı.

Araba satıcıları hala erkeklerden çok kadınları kazıklıyordu. Land Rover'ımı (siyah rengi aldım, Auden bununla idare etmek zorunda kalacaktı) benim pazarlık edebileceğim fiyattan birkaç bin dolar daha ucuza aldı.

Cillian ve Aisling bizimle birlikte geldiler ve ben pazarlık yaparken benimle birlikte kaldılar. Onların eşlik etmelerini istedim çünkü bunun, satış elemanlarının beni kazıklamaya daha az meyilli olmalarını sağlayacak ek bir teşvik olacağını düşündüm.

Yanılmışım.

Cillian babasıyla birlikte sevinçten havaya uçtu.

Bu olay ve o gün onunla geçirdiğim tüm zaman boyunca, Mickey'nin haklı olduğunu anladım, ama dahası da vardı.

Aisling normalden daha sessizdi, hatta alışılmadık derecede somurtkandı.

Ayrıca saçlarını yıkamıyor gibi görünüyordu.

Bu beni endişelendirdi.

Ama akşam yemeğini yedikten sonra, Ash odasına çekilip kapıyı kapattıktan ve Cill Xbox'ta oyun oynamak için televizyonu ele geçirdikten sonra bu konuda bir şey söyleme fırsatım olmadı.

Bu durum Mickey ve beni ceketlerimizle terastaki ikili koltuğa uzanmaya zorladı.

"O iyi değil," dedim.

"Hayır," diye cevapladı Mickey, yanımda koltuğu sallayarak, bana sarılarak, bacaklarını altına çekerek, bir kolunu bana dolayarak, diğer eliyle de cevap verdikten sonra bir yudum aldığı bira şişesinin boynuna dolayarak.

"Sana açılıyor mu?" diye sordum.

"Annesi alkolik olan neredeyse on beş yaşındaki bir kızla nasıl konuşulur, hiç bilmiyorum," diye cevapladı.

"O... *ruh hali* değişken mi?" diye dikkatlice sordum.

"Eğer adet görmeye başladı mı demek istiyorsan, evet," dedi. "Bu geçen yaz oldu. Annesi bununla ilgilendi. Rhiannon'un aldığı kutularla eve geliyor. Komodininin üzerinde Midol gördüm, banyoda daha fazlası olduğundan emin oldum. Kız kardeşim yoktu ama on dört yıl boyunca bir eşim vardı, bu yüzden bu tür ruh halleri ortaya çıktığında bir fikrim var. Ash de yaşıyor. Bu onlardan biri değil."

"Onunla konuşabileceğim bir durumda olduğumdan emin değilim," dedim.

"Anlıyorum," diye mırıldandı.

"Ama durumu gözlemleyebiliriz ve sana açılmazsa, benim o noktada olup olmadığımın bağımsız olarak, istersen ben girerim."

Kollarını bana daha sıkı doladı ve beni kendine daha yakın çekti. "Bu iyi olur." O da bunu istiyordu.

Bu beni daha da ona yakınlaştırdı.

Bunu yaptım ve şarabımdan bir yudum aldım, sonra sordum, "Sence bizim aramızda olanları biliyorlar mı?"

"Terasta seninle içki içiyorum ve sen sık sık buraya geliyorsun. Komşumuz Gettys ailesiyle yakınınız çünkü ben sekiz yaşındayken buraya taşındılar ve hiç ayrılmadılar. Buraya her zaman gelebilirler. Çocuklar onları çok seviyor. Ama onları eve bırakmıyorum, kanepede ya da geceleri terasta yanlarında oturup bira içmiyorum."

"Sence onu rahatsız eden şey bu mu?" diye devam ettim, her ne kadar başlangıçta babası ve benim bir araya gelmemizi umuyor gibi görünse de.

"Yine, hiçbir fikrim yok," dedi.

"Çocuklarımla tanışmak istiyorsan Mickey, belki de Cill ve Ash ile olanları resmi bir şekilde paylaşmayı düşünmelisin," diye önerdim. "Eğer açıkça ortada olursa, onunla bunu konuşabilirsin."

"Harika. Pazar günü planlarım, Cuma gecesi planlarımdan sadece biraz daha iyi görünüyor."

Gülümsedim, başımı omzundan kaldırdım ve çenesine baktım. "Bu yolun engebeli olmasına alışkın değiliz sanki."

Bana bakmadı.

Karanlık geceye, "Haklısın. Lanet olasıca şey şu ki, büyürken her şeyin belli bir şekilde olacağını düşünürsün, ama sonunda çoğu zaman berbat olur, arada iyi anlar ve gerçekten harika anlar olur." dedi.

Yanağımı omzuna yasladım, bundan nefret ediyordum.

Mickey'nin saygı duymadığı bir patronu vardı, sevmediği bir işi vardı ve bu iş nedeniyle, kendisi almadığı kararlar hakkında öfkeli insanlardan çok sayıda şikayet alıyordu.

Sevdiği bir karısı vardı, ama gözlerinin önünde alkolik olmuştu. Onu kaybetmişti ve şimdi karısı, çocukları onunla birlikteyken değil, yanlarında olmadıklarında da onlara olan etkisinden dolayı korku içinde yaşamasına neden oluyordu.

İtfaiye şefi olması gerekiyordu.

İşini kurması gerekiyordu. Ve Rhiannon'un da kendini toparlaması gerekiyordu.

Bana gelince, Mickey'e olabildiğince çok iyi anlar yaşatmak için elimden geleni yapmam gerekiyordu.

Mickey ruh halimi okudu ama yanlış okudu.

"Üzgünüm bebeğim, benim sızlanmam sana gerekmez."

"Aslında ihtiyacım var," diye cevap verdim. "Çünkü bana söylemezsen, bu seni içten içe yiyip bitirir ve çocuklarının sana tam olarak, ayakta ve mücadele eden birine ihtiyacı var. O yüzden ne varsa alacağım. Zor değil. Böylece hem buna sahip olursun hem de çocuklarına bakmak için ihtiyacın olan şeye."

Mickey sessizdi ve gece sessizdi. Bu durum o kadar uzun sürdü ki beni gerginleştirdi.

"Mickey?"

"On altı yıl. Kahretsin, o pislik her şeyi mahvetti." Ona yaslanarak rahatladım.

"Çocuklarımızı şımarttım," itiraf ettim. "İstedikleri her şeyi verdim."

"Evet, ben de biraz tattım," diye cevapladı.

"Conrad bundan hoşlanmadı. Benimle konuştu. Ben dinlemedim."

"Tanrım, lanet olsun, üzgünüm. Haklısın. Çocuklarının yatılı terapiye girmeden normal bir hayat sürmeleri bir mucize. Şimdi anlıyorum. Çocuklarını şımartmışsın. O adamın seni terk etmek için her türlü sebebi vardı."

Sesinde hafiflik vardı ama emin olmak için sordum, "Şaka mı yapıyorsun?"

"Tabii ki, Amy. Kahretsin," diye cevapladı, sesi titriyordu.

Yanağımı göğsüne dayadım ve ben de titremeye başladım.

Sonra duyulabilir bir şekilde kıkırdamaya başladım.

Mickey de benimle birlikte duyulabilir bir şekilde kıkırdadı.

Gülmeyi bıraktığımda, kadehimi kaldırıp şarabımdan bir

yudum aldım. Mickey de gülmeyi bıraktığında, bira

kadehinden aynı şeyi yaptı.

Sessizce karanlıkta oturduk.

Ama bunu, Mickey Donovan'ın iyi anlarından biri olduğunu umarak yaptım.

Ya da belki de mutlu bir anın işareti.

* * *

Ertesi gün öğleden sonra, mutfak tezgahımdaki telefonum çaldı.

Mickey'nin aradığını gördüm ve telefonu kaptım, merdiven sahanlığına baktım, televizyonun açık olduğunu ve çocuklarımdan bacaklarının bir kısmını gördüm. İkisi de bana bakmıyordu, ben de gayet rahat bir şekilde, koridora doğru yürüyüp yatak odama giderken telefonu açtım.

"Merhaba," dedim.

"Selam. Günün iyi geçiyor mu?"

"Sanırım, ama çocuklarımdan ciddi bir televizyon bağımlılığı olduğunu gösteren kanıtlar olduğu için biraz endişeliyim."

"Yine orada mı?"

Odama vardım, sessizce kapıyı kapattım ve yatağıma oturarak, "Evet. Bugün Pazar ama bu sabah saat 10 civarında mesaj attılar ve bir saat içinde buradaydılar. Öğle yemeği yedik. Rover'ı gezmeye çıkardık. Ve akşam yemeği yiyoruz." dedim.

"Bu çok iyi, Amy."

"Öyle, Mickey. Çok iyi. İnanılmaz derecede iyi. Ama biraz tuhaf."

"Çocuklar televizyon izler, bebeğim."

"Biliyorum. Ama bu konuda bir şeyler yolunda

değil." "Nasıl yani?"

"Bir dakika önce benimle neredeyse hiç konuşmuyorlardı. Ve bir dakika sonra konuşmaya başladılar. Bunun için çaba sarf ettik, zorluğu aştık, diğer tarafa geçtik." Yatağımda bacaklarımı çaprazladım. "Ama şimdi hızlanıyoruz. Buraya çok sık geliyorlar ve ben de onların burada olmasını çok *istiyorum*. Onların burada kalıcı olmasını istiyorum. Onları sonsuza kadar burada tutardım. Ama bu değişiklikte bir şey var ki, ya babalarından kaçıyorlar ya da Martine, iki genç çocuğun *hiçbir şeyi* kaydetmesine izin vermeyerek acımasız ve olağandışı bir cezayı sürdürüyor diye düşünüyorum."

"Belki sana karşı sert davrandıklarını fark ettiler ve bunu telafi etmeye çalışıyorlar," diye önerdi.

"Belki," diye mırıldandım.

"Bunu kabul et. Üzerine inşa et. Ve endişelenecek bir şey olup olmadığını bilmediğin halde durumu karartmadan bu iyiliği yaşa."

Bu iyi bir tavsiyeydi. "Öyle yapacağım."

"Güzel," dedi. "Şimdi, çocuklardan bahsetmişken." "Oh hayır," mırıldandım.

"Evet. Ash ve Cill, arkadaşları ve komşuları Amy'nin babalarının kız arkadaşı olduğunu biliyorlar."

Yine kız arkadaş. Yine iyi hissettim.

Ama yine de hazırlıklıydım.

"Ve?" diye sordum.

"Cill bununla bir sorunu yok. Doğrudan değil, annesine bakıyor, bunun benim ve annesi için ne anlama geldiği konusunda soruları vardı ve benimle annesinin bir daha asla birlikte olmayacağımızı söylemek pek de eğlenceli değildi. Hiç sinirlenmeden bunu kabullendi, bu sürpriz oldu ama iyiydi. Ash, 'Cidden mi, baba?' demek dışında pek tepki göstermedi, bu da Cill'i kızdırmaya başladı çünkü onun bilmediği bir şeyi bildiğini düşündü ve bu konuda pek hoşnut değildi."

"Ama şimdi her şey yolunda mı?"

"Bu akşam seni yemeğe davet ederdim, ama dün bütün günü seninle geçirdikten sonra bu akşam da seni ağırlamak pek iyi olmaz diye düşünüyorum. Ama bence, onlara yavaş yavaş alışmalarını sağlarsak, sonunda alışacaklardır."

Telefona gülümsedim. "Bu iyi."

"Yarın ve salı günü itfaiyede olacağım. Yani telefonunu komodininin üzerine koy."

"Tamam," dedim, hala gülümsüyordu.

"Çarşamba günü çocukların seninle olmayacak, seni yemeğe ve sinemaya götüreceğim."

Mickey ve ben karanlık bir sinema salonunda. Kulağa harika geliyordu.

"Çok isterim Mickey," dedim. "Ama benim Land Rover'ımı alacağız."

"Tamam. Ben sürerim."

"Sen mi süreceksin?" diye sordum. "Ama o benim arabam." "Sana motosiklet süren bir adam gibi mi görünüyor?"

"Jimbo itfaiye arabasını sürüyor," dedim.

"Jimbo'nun vajinası yok."

Sırtım dikleşti. "Gerçekten mi?"

"Senin kışın benim Expedition'ımın yolcu koltuğunda ya da Rover'ının aynı yerinde olacak," dedi.

"Bu yeni bir araba, Mickey. Onu seviyorum. Bugün Auden'ın onu bir tur atmasına izin vermek için tüm gücümü kullandım. Ben sürmek istiyorum."

"Önümüzdeki birkaç gün arabayla dolaş. Çarşamba gecesi, seçim senin."

O kadar sinir bozucu olduğu zamanlarda bu kadar muhteşem olduğu için şanslıydı. "Senihtiyacın gerek kontrol kontrol ettirmen "

diye "Sen belli ki bir sağlığına zarar verecek

sağlığına zarar verecek kadar aşırı testosteronun var." "Bunun

olabileceğinden emin değilim," diye sorunsuzca cevapladı.

"Sağlığına zararlı olan kısım, benim seni öldürmem."

"Beni öldürürsen, yine komodininin içindeki ocağa dönersin ve bence bunu istemezsin."

"Gözetleme mi yaptın?" diye sorarken başım seğirdi.

"Hızlı ısınan bekar bir kadın, bebeğim, tahmin ettim, haklıydım ve bunu gözetleme olarak görmüyorum. Daha çok, ortalığı karıştırmak istersem diye araştırma yapıyorum. Her erkek, işi halletmek için ihtiyaç duyduğu araçlara sahip olmalıdır."

Bu, anevrizma önsezisiyle birlikte beni ürpertti. Cevap vermediğimde

"Amy?" diye seslendi.

"Sessiz ol. İnternette anonim olarak zehir sipariş edebileceğim bir internet kafe gördüm mü diye düşünmeye çalışıyorum."

"Oyuncak yarın gece çıkıyor," diye mırıldandı.

Bir titreme daha.

"Beni rahatsız etmekten vazgeçtin mi?" diye sordum.

Sesinde gülümseme vardı. "Şimdilik."

"Peki. Yarın akşam görüşürüz." "Şarj et, Amy."

Tanrım, ona inanmak imkansızdı.

Sorun şu ki, onun bu yönünü sevdiğimi düşünüyordum. Diğer birçok yönünü de.

"Neyse. İyi geceler." "İyi geceler, bebeğim."

Mickey ile gecelik görüşmemiz bittiğinde, telefonu yatağıma attım ve çocuklarımın yanına döndüm.

* * *

"Evet," diye nefes nefese söyledim, boşaldım, Mickey vibratörümü çekip çıkardı ve sonra içime girdi. "Evet," diye tekrarladım.

Yan yatıyorduk, yüz yüzeydik ve bacağını Mickey'nin kalçasına atmıştım. Uzun bir süre sürmesine rağmen, Mickey beni öpmeden, sikmeden ve tekrar uçurmadan önce boşalmamı bitirmeme izin verdi.

Prezervatifler tarih oldu, sonra temizlik yaptım, geceliğimi giydim ve Mickey'nin yanına yatağa geri döndüm, o da bizi birbirine doladı ve karanlıkta beni sıkıca sarıp sarmaladı.

Onun vücudunun sıcaklığıyla derin bir şekilde sarılmıştım, doymuştum ve yarı uykuluydum, o konuşmadan önce.

"Görüyorsun, varisim benim işleri karıştırma tarzımı seviyor." Gözlerimi açtım ve gölgeli boğazını gördüm. "Kapa çeneni, Mickey."

"Bir yıl daha yaşlandığımı düşün, çok uzun sürdü."

Başımı geriye eğdim ve karanlıkta ona sert bir bakış attım.

"Kapa çeneni, Mickey."

Başımı eğdi ve beni öptü. Öpücük orgazmımdan daha uzun sürdü, *çok* daha uzun sürdü ve sonunda birbirimize sıkıca sarıldık, eli popomdaydı ve ben ona o kadar yakın bastırıyordum ki sanki beni içine çekmesini istiyormuşum gibi.

"Şimdi uyu, bebeğim," diye emretti, beni öpmeyi bıraktığında.

Yüzümü tekrar boynuna gömdüm ve ona "Sen çok sinir bozucusun" dedim.

"Bundan hoşlanman iyi."

Haklıydı.

Sessiz kalmanın en iyisi olduğuna karar verdim.

Mickey içimde olmadan olabileceğim en yakın mesafedeydim.

O yine de beni kendine
çektii. "Flash," diye fısıldadı.
"Ne?" diye sordum uykulu bir sesle, ama yine de sert bir tonla.
"Gerçekten çok mutluyum."
Ağlamayacaktım.
Ağlamayacaktım.
Ağlamadım.
Daha da yaklaştım, sevgilimin boynuna öpücük kondurdum ve "İyi geceler,
tatlım" diye fısıldadım.
"İyi geceler, Amy."
Gözlerimi kapattım, Mickey'e yaslandım ve kendi anılarımı yaşarken uykuya
daldım.

* * *

Mickey ve ben sinemadan dönüyorduk ki, "Dün gece iki çocuğun da sana
geldi, ben de birkaç arkadaşım ile konuştum. İtfaiyede onlara ihtiyacım olursa,
nöbet tutmaya hazırlar." dedi.

Elimi bacağıma koymuş, başparmağıyla yan tarafını okşuyordu.

Ayrıca çocuklarımla tanışmak istediğini nazikçe hatırlatıyordu.

Bu hoşuma gitmişti ama bu konuda gergindim.

"Bir dahaki sefere birlikte geldiklerinde onlarla konuşurum," diye söz verdim.

Çocuklarla flört etme konusunu çoktan konuşmuştuk ve babalarıyla yeniden
bir araya geleceğimiz izlenimine kesinlikle kapılmamışlardı.

Ama Mickey haklıydı. Pazartesi günü onları görmedim ama önceki gün
okuldan sonra ikisi de bize geldi ve akşam yemeğinden sonra da uzun süre kaldı.
Kayıt ettikleri programı bile izlemediler. Hep birlikte HBO'da bir film izledik.

Ve bu iyiydi. Kolaydı. Normaldir. Üç yıl önce yaşadığımız şeydi ve sanki o üç
yıl hiç yaşanmamış gibiydik.

Tabii ki, Auden ve ben kısa bir konuşma yaptık ve Olympia'nın bu konuyu
açmaması sürpriz olmadı. O çatışmalardan kaçınırdı (kardeşiyle kavga ettiği
zamanlar hariç). Sadece kendi çatışmalarından değil, başkalarının
çatışmalarından da. Bu, yaptığım şeyi daha da suçlu hissettirdi çünkü o, Conrad,
Martine ve benim aramda bunun çok olduğunu görmüştü.

O bu konuyu açmazdı. Konuyu kapatır ve hayatına devam ederdi.

Mickey de haklıydı, sevinmeli, bunun üzerine inşa etmeli, olduğu gibi
bırakmalı ve endişelenmemeliydim.

Ama ben bir anneydim ve çocuklarımdan ne kadar uzak olsam da onları tanıyordum.

Başka bir şey oluyordu.

Son nefesime kadar onların güvenli limanları olduğumu hissetmelerini istedim.

Sadece, eğer beni bu yüzden ihtiyaç duyuyorlarsa, onları neyden koruduğumu bilmek istedim.

Mickey evime geldi, garaj kapısı açıcıya bastı ve içeri girdi. Onun yanına oturdum ve evimin mükemmel olduğunu düşünerek kafamdaki düşüncelerden uzaklaştım. O anda, iki arabalık garajı ve yanında kendi açıcıyla ulaşılabilen daha küçük bir arabalık garajı olduğu ve büyük garajdan küçük garaja bir kapıdan geçilebildiği için böyle düşündüm.

Tek arabalık garaj Mercedes'im için mükemmeldi. Rover ve oğlumun Civic'i büyük garaja girdi. Gördün mü?

Mükemmel.

O park etti. Arabadan indik. İçeri girdik.

Mutfağa doğru dolaşırken, sarkıt lambaları açıp Mickey'e "Bira ister misin?" diye soruyordum ki kapı zili çaldı.

Durup kapıya baktım.

Birkaç adım arkamda duran Mickey de durmuş ve kapıya doğru dönmüştü.

Dışarıdaki ışık açıktı ve camın arkasında bir gölge olduğunu fark ettim.

Conrad.

Bu saatte burada ne yapıyordu? Ya da genel olarak?

"Kahretsin, bu Conrad," diye fısıldadım.

Mickey kapıya doğru dönük kalmaya devam etti, ama yavaşça başını bana çevirdi. Bakışını yakaladım, bu da nefesimi tutmam gerektiği anlamına geliyordu ve bu

talihsiz bir durumdu çünkü nefes almaya odaklanmak zorunda kaldım ve *harekete geçmek* için çok geç kalmıştım.

Bu, ben vücudumu hareket ettirip ağzımdan "Mickey, bırak ben yapayım" diyemeden Mickey'nin hızla kapıya doğru sürünerek gittiği anlamına geliyordu.

Kapıda durdu, bana o tehlikeli bakışını yöneltti ve tek bir kelime söyledi.

"Hayır."

Sonra kapıya döndü, kilidi açtı ve kapıyı açtı.

Beş metre uzaktaydım ama kapımın eşiğinde Mickey'e somurtarak bakan Conrad'ı gayet iyi görebiliyordum.

"Bunu yapamazsın," diye homurdandı Mickey, ben ona ulaştığımda, sırtına yaslanıp elimi küçük eline koydum.

Ben bir şey söylemeden, Conrad bana baktı.

"Neandertalini geri çağır, Amelia."

Mickey yanımda sertleşti ve ben de onunla birlikteydim. "Mickey hakkında böyle konuşma," diye bağırdım.

"Neden?" Conrad karşılık verdi. "Martine'e zehirini yöneltmekte çekinmedin."

"Evet, ama o senin yüzüğünü parmağında takarak benimle yatmıyor. Bu konuda haklı değilsin, o yüzden unut gitsin, pislik," diye bağırdı Mickey.

Conrad öfkeli gözlerle Mickey'e baktı. "Sen ne dediğini bilmiyorsun."

"Biliyorum ve bildiğim şeylerden biri de, karının senden kendi yüzüğünü almadan önce onu ortadan kaldırman gerektiğini bildiği, bu yüzden onun da haklı bir gerekçesi olmadığı," diye karşılık verdi Mickey. "Şimdi, tekrar söylüyorum, bunu unut ve söyleyecek bir şeyin varsa söyle, sonra da siktir olup git buradan."

Conrad bana baktı. "Bu adam beni tanımıyor, bana küfür etmeye hakkı yok."

"Dostum, saat onda davetsiz ve istenmeden buradasın ve biz içeri girer girmez zili çaldın, yani saldırı için pusuda bekliyordun," diye karşılık verdi Mickey. "Ben kapıyı açtım ve sen bunu sen getirdin. Sen getirdin ve benden alabileceğin tüm saygıyı mahvettin. Burası senin evin değil. Bu durumda hiçbir hakkın yok. Ve bir tavsiye. Biraz erkek ol. Sana küfür etmeye hakkım yok mu?" diye alay etti. "Lanet olası hanım evladı."

Conrad'ın yüzü sertleşmiş ve bana döndüğünde öfkesi hissedilebiliyordu.

"Yargıcın verdiği velayet anlaşmasına uymanızı rica ederim," dedi.

"Çocukları kaçırıp burada televizyon izlemeye zorlamıyorum, Conrad," diye cevap verdim. "Onlar gelmek istiyorlar. Burası onların evi. İstedikleri zaman gelebilirler."

"Mahkeme kararı gereği gelmek istiyorlarsa, onlara ayda bir hafta sonu görüşebileceğini ve o zaman göreceğini açıklamalısın."

Ne kendini beğenmiş bir adam.

Dahası, çocukların benimle vakit geçirmek istedikleri halde, *onları* annelerinden uzak tutmak *istediğine* inanmak imkansızdı.

Tanrım! Bu adama nasıl aşık olabilmıştım?

"Her kelimesini okuduğumu söyleyemem, Conrad," diye karşılık verdim. "Ama mahkeme belgelerinde, çocukların benimle daha fazla zaman geçirmek istemeleri halinde, onlara izin veremeyeceğim yazmıyor."

"Avukatlarıma belgeleri inceletirim ve eğer durum böyle değilse, belki de belgelerin değiştirilmesi için harekete geçerim," diye karşılık verdi Conrad.

"Öyle yap," dedim.

"Yargıcın karşısına tekrar çıkmak istemezsin, Amelia," diye uyardı.

"Yanılıyorsun," dedim. "Çıkmak istiyorum. Gerçekten, gerçekten istiyorum."

"Hafızan çok zayıf," diye alay etti. "Aynı şeyi

ben de söyleyebilirim," diye karşılık verdim.

"Ne? Birkaç ay uslu durmak mı? Bu pek işe yaramaz," diye alay etti.

"Özür dilerim, benim hatam. Aslında *birkaç ay* değil, *bir yıldan* fazla zaman geçtiğini belirtmek isterim. Ama asıl mesele, eksik olan sadece kısa süreli hafızan değil. Uzun süreli hafızan da eksik."

"Martine ile olan ilişkim artık bana karşı kullanabileceğiniz bir silah değil," dedi.

"Belki. Ama o ve Gail Conway beni bir yere götürebilir."

Gail Conway, Lexington'daki cinsel taciz davasının kışkırtıcısı ve o zamandan beri hayatına devam etmiş, ancak Dr. Conrad Moss'tan hala çok nefret eden bir kadındı.

Conrad'ın yüzü

bembeyaz oldu.

Tam isabet.

"Bu yetmezse, Hillary Schmidt'i de ekleyeceğim," diye devam ettim.

Bayan Schmidt dava açmadı, ama Conrad'ın Martine'i baştan çıkarmaya çalışırken ona "slambam-teşekkürler-hanımefendi" muamelesi yapmasından pek memnun değildi ve bu durum *altı ay* sürdü.

Yüzünde beliren korkuyu görmekten çok mutlu olduğumu söyleyemem.

Ama fena da değildi.

"Ve Erin McIntyre," diye devam ettim. Tabii ki

avukatımdan bir rapor almıştım. Ve çok iyi bir

araştırmacısı vardı.

"Onlara ulaşmaya çalışmaktan kaçınmanızı tavsiye ederim," dedim. "Zaten ifade vermeye razı oldular. Aslında bu fırsatı hemen değerlendirdiler. Sizin pek hayranınız değiller."

Yüzü buruştu ve gerçekten, ona nasıl aşık olabilmıştım ki?

"Demek yeni taktiğin bu?" diye sordu.

"Hayır. Bu *senin için* bir uyarı," diye cevapladım. "Çocuklarımı benden uzak tutmayacaksın. Onların istedikleri zaman gelmelerine izin vereceksin," hala Mickey'nin yanında durarak, Conrad'a doğru eğildim, "tek *kelime* etmeden." Geriye doğru eğildim. "Ve ben onlara bunu düzenli hale getirmekten bahsettiğimde, velayeti paylaşmayı önerdiğimde ve onlar kabul ettiğinde, sen de kabul etmekle kalmayacak, bunu *destekleyeceksin*. Bunun dışında, çeneni *kapalı* tutacaksın. Karının çenesini de kapalı tutacaksın. Yoksa tekrar hakim karşısına çıkarız, Conrad. Ama bu sefer seni *mahvederim*."

"Hathaway ortaya çıkıyor," diye alay etti.

"En azından bana bir şey verdiler," diye karşılık verdim. "Bunu pişman olacaksın, Amelia," diye tehdit etti.

Buna, beni tehdit edilmesinden hoşlanmadığı açıkça belli olan Mickey, Conrad ile benim aramda kalacak şekilde biraz yer değiştirdi.

Bunu yaptığında, Mickey Donovan'a biraz daha aşık oldum. Ve aşık oluyordum.

Yuvarlanarak.

Başımdan
ayaklarıma.

Ne yazık ki, bunun tüm güzelliğini hissedemedim. Conrad orada pislik gibi davranıyordu.

"Çok geç," diye cevap verdim. "Senin için bir dakika bile değmezken, yirmi iki yılımı boşa harcadığım için çok pişmanım." Bunu, Mickey'nin kolunun arkasından bakarak söyledim.

"Sen bittin," dedi Mickey, ben konuşmamı bitirir bitirmez ve Conrad cevap vermek için ağzını açarken.

Conrad'ın gözleri Mickey'e kaydı.

Sonra onları hemen bana geri attı. "Benim hakkımda bulduğun kirli bilgileri çocuklarımızla paylaşırsan..."

"Göğsümü yumruklayıp seni boğazından tutup kamyonetine sürükleyebilirim," dedi Mickey ve Conrad'ın gözleri ona döndü. "Böylece beni yakalayabilirsin."

"Bana dokunursan, seni şikayet ederim," diye uyardı.

Mickey bana baktı. "Biraz homurdanma hissediyorum. Kulübümü almaya gidelim mi?"

Kıkırdamaya başladım.

"Siktir git," diye tükürdü Conrad.

Mickey ona baktı ve kaşlarını kaldırdı. "Şimdi kim küfrediyor?"

Conrad patlamak üzereydi ama somurtup arkasını dönüp uzaklaşmaktan başka seçeneği yoktu.

Mickey geri çekildi ve yakınlığımızdan dolayı beni de yanında götürdü. Kapıyı kapattı ve kilitledi.

Sonra dönüp yine bana baktı. "Bebeğim. Cidden.

Sen eğlenceli bir randevusun."

Kahkahayı bastım.

Ben gülmeye devam ederken, Mickey kollarıyla beni sardı.

Ellerimi göğsüne koydum, yukarı kaydırđım ve boynunun iki yanına doladım.

Ancak, ayıldığımda Mickey'nin bunu komik bulmadığını gördüm. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

Beni dikkatle inceledi.

Ona sokuldum ve "İyiyim, Mickey" diye güvence verdim.

"O bir pislik değil, Amy. O lanet olası bir *pislik*." "Evet," diye tekrarladım.

Kapıya baktı ve tekrar bana döndü. "Bunun için herhangi bir tepki alacak mısın?"

Omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Eğer olursa, başa çıkarım. En kötüsünü zaten yaptı, ben hayatta kaldım ve şimdi muhteşem bir adamın kollarında muhteşem evimde duruyorum. Artık bana zarar verebilecek hiçbir silahı yok."

"Muhteşem adam" dediğimde kolları titredi, ama ben konuşmamı bitirdiğimde, "O adama dikkat et. Küçük bir aleti olan bir adam, ama yine de onu sallamayı seviyor," diye uyardı.

Bunu gerçekten düşünmemiştim ama Mickey kadar donanımlı bir erkeğe sahip olunca, bunun oldukça doğru olduğunu fark ettim.

"Dikkatli olacağım," diye söz verdim.

"İyi," diye mırıldandı ve sonra sordu, "Bu konu kapandı mı?" "Evet, Mickey."

Yine mırıldanmaya başladı. "Mükemmel." Beni bıraktı, elimi tuttu ve beni koridorda sürükleyerek, "Bana şöminenin yanındaki o tuhaf kanepede sert bir sikiş borçlusun, bebeğim" dedi.

Kesinlikle borçluydum.

"Bu bir divan," diye bilgilendirdim

onu. "Her neyse. Sağlam bir şey."

Ben onun muhteşem derecede şık olduğunu düşünüyordum ama Mickey haklıydı.

Sağlamdı.

Bunu zaten biliyordum ama Mickey ve ben onu test ettik.

Testi geçti.

Yirminci Bölüm

Dick'leri Karşılaştırmak

Ertesi gün, kendimle gurur duyarak Bertram'ın Elektronik Mağazasından çıkıp Mickey'i aradım.

"Selam bebeğim," diye

cevapladı. "Selam, tahmin et ne

oldu?" diye cevapladım.

"Bilmiyorum ama umarım iyi bir şeydir."

Rover'ımın kilitlerini açarken s ı r ıttım. "İyi değil. Harika."

"Tamam, anlat bakalım," dedi gülümseyerek.

"Yarın, itfaiye binasından biri yeni mikrodalga fırının teslimatını kabul etmek için hazır bulunmalı."

Mickey hiçbir şey söylemedi, ben de ona büyük finali sunmaya hazırdım. "Ve 60 inçlik düz ekran televizyon!" diye bağırdım ve SUV'min kapısını açtım. SUV'umun kapısını açarak bağırdım.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum," diye mırıldandı, beklediğim kadar mutlu görünmüyordu.

Sürücü koltuğuna oturdum ve kapıyı kapattım, "Harika, Amy!" diyebilirsın, dedim.

"Bu harika, Amy," dedi, beni taklit ederek. "Şey... televizyonun 60 inç olduğu kısmını duydun mu?" diye sordum,

"Duydum.

"Duydum. Mirasçıma bunu sormaya çekiniyorum ama sormak zorundayım. Bertram'daki insanlar o şeyi bağışladı mı?"

Ön cama baktım. "Amy?"

diye seslendi.

"Ben almadım, Mickey," dedim. "Bana almamamı söyledin."

"Sadece emin olmak istedim," dedi.

"Bağışladılar," diye onayladım, moralim bozulmuş bir şekilde.

Hayal kırıklığımı fark etti ve açıkladı: "Bu çok kolay görünüyor, bebeğim. Birdenbire aklına bir şey geliyor, bir mağazaya gidiyorsun ve öylece pahalı bir televizyonu bağışlıyorlar mı?"

"Şey, *tam olarak öyle* değil," diye cevapladım. "Aylar önce gelip bir sürü şey satın aldığımda beni hatırladılar. Görevdeki itfaiyecileriniz de televizyonun önünde durup teslimatçılarla tokalaşmalı ki, mağazalarının önüne asmak için fotoğraf çekebilsinler. Ayrıca

Dove House ve Dela'ya bir tane bağışlamalarını sağladım ve bazı sakinler de aynı şeyi yapmak zorunda."

"Umarım neden sorduğumu anlıyorsundur," dedi.

"Nedenini anlamadım," diye cevap verdim. "Bana satın almamı istemediğini söyledin, ben de almadım. Bağışlamanın sorun olmadığını söyledin, ben de bağışladım."

"Daha önce de bu oyunu oynadılar, bebeğim," dedi, ses tonu dikkatli olmaktan sinirli olmaya doğru kayıyordu.

"Yani itfaiyeye iyilik yağdıran başka bir mirasçı ile mi çıktın?" diye sordum alaycı bir tonla. "Üzgünüm, ben oradayken bunun kanıtını görmedim. Yoksa o mu ekipmanı satın aldı?"

"Bu konuşmada ukala davranmana gerek yok, Amelia. Alkolik bir karım olduğunu çok iyi biliyorsun, ve böyle şeyler olduğunda oyunlar oynanır. Banka hesabımızdan nakit para çekip, ben hesapları kontrol ederken kredi kartı ekstrelerini görmemem için şarap satın aldı. Nerede olduğu ve ne yaptığı konusunda bana yalanlar söyledi..."

Onu keserek, "Sen Conrad değilsin, ben de Rhiannon değilim" dedim. "Basit bir soru sordum, Amelia."

"Bu soru çok kırıcıydı, *Michael*."

"Doğru, o fotoğraf çekildiğinde sana güvenebileceğimi biliyorum ve bir daha sormama gerek kalmayacak."

Dişlerimi sıktım, bu da bir sonraki sözlerimin zorlama olduğunu gösteriyordu.

"Kocamın aldatan biri olmasına rağmen, evliliğimiz yine de parçalandı ve bunun için çok uzun süre acı çektiğimi biliyorsun. Bunun neden böyle olduğunu düşünerek geçirdiğim zamanlar da dahil. Benim durumumda, daha sonra bunun basitçe kocamın aldatan biri olması nedeniyle olduğunu anladım. Ama geriye dönüp baktığımda, onun için önemli olan ve bana ilettiği, benim ise görmezden geldiğim şeyler vardı. Bu dersi öğrenen ve aynı hatayı tekrar yapmayacak olan Amelia Hathaway'e sahip *olduğun* için mutlu olabilirsin."

"Karımın evliliğimizi mahvetmesinde benim de payım olduğunu mu söylüyorsun?" diye sordu inanamayan bir şekilde.

İnanamayan bir ses çıkardım ve cevap verdim, "Ben *kendimden* bahsediyorum, Mickey. *Sen ve ben*."

Konuşmamızı bitirip şöyle dedi: "Yapacak işlerim var ve o işlerin bir kısmı seninle kavga etmek değil."

"O zaman gitmene izin vereyim," diye karşılık verdim. "Sen ve çocuklar *bağışlanan*

mikrodalga fırın ve televizyonun keyfini çıkarın. Hoşça kal, Mickey."

"Görüşürüz," dedi ve telefonu yüzüme kapattı.

Ön camımdan elektronik mağazasına baktım, tüm bunların nasıl bu kadar kötüye gidebileceğini bir an düşündüm ve tek bir cevap buldum: Mickey. Sonra sessiz, sinirli bir çığlık attım.

Bundan sonra, yeni Rover'ımı çalıştırdım ve uzaklaştım.

* * *

Geç olmuştu. Geceliğimle banyomda yüzümü temizlerken kapı zili çaldı.

Aynaya baktım, el havlumu aldım, yüzümü kuruladım ve çıkmadan önce askısından bornozumu aldım.

Kapıyı açmak istemiyordum.

Ama ne yazık ki ben bir yetişkindim.

Evdeydim. Muhtemelen evde olduğumu biliyordu. Bu yüzden kapıyı açmamak kötü niyetli bir davranış olurdu.

Koridorda yürürken bornozumu giydim ve kapıya gitmeden önce vitrayda gölgelenen bedeni inceledim, kapıyı açtım ve itfaiyeci üniforması giymiş ama yangınla mücadele etmeyen Mickey'e baktım.

"Yardımcı olabilir miyim?" diye soğuk bir şekilde sordum. "Ben bir pisliğim," diye cevapladı.

Ne yazık ki, gün boyu ona Robin tarzı bir kin beslemeye hazırlanmıştım (yeni Robin, sonsuza kadar değil, yirmi dört saat kin besleyen Robin), onun sözleri bu kararlılığıma doğrudan bir darbe vurdu.

Paylaşacak kadar dayanabildim: "Olabilirsin."

"İkimiz de zorlu bir dönemden geçtik. Senin eski sevgilinle halletmen ve unutmam gereken şeyler var. Benim de öyle."

Bu konuda haklıydı ve kararlılığım bir darbe daha aldı. Bu sefer cevap vermemeye karar verdim.

Kaşları kalktı. "Beni kapının önünde durup bu saçmalıkları söylememi mi istiyorsun?"

"Benim servetimle ilgili bir sorunun var, Mickey," dedim ona. "Üzerinde çalışıyorum," dedi, ama inkar etmedi.

Üzerinde çalışıyor olabilir, ama açıkça başarısız oluyordu.

"Ben buyum. Sahip olduklarım var. Ve açıkçası, aramızdaki ilişkiler daha da ilerlemeden önce, bunu konuşmamız gerekiyor, böylece bu durum daha sonra

"Katılıyorum, ama bunu yapmak için evden ayrıldım, şu anda bunun için vaktim yok."

"Katılıyorum, ama bunu yapmak için evden ayrıldım, şu anda bunu yapacak vaktim yok."

"O toplantıyı planlayacağız," dedim sertçe.

Yüzü yumuşadı, sesi de yumuşadı ve şöyle cevap verdi: "Amy, beni içeri al. Sana bir öpücük vereyim. Ve senin iyi olduğunu bilerek gideyim, zamanımız olduğunda bu sorunu çözeriz."

Mickey'nin yumuşak bakışlarına karşı koyamadım.

Bu yüzden iç çekerek elimi uzattım, tişörtünü elimle tutup onu kendime doğru çektim.

O da bunu kolaylaştırdı ve yaklaştığında kollarını bana doladı, boynunu eğdi ve ben de parmak uçlarımda yükselerek dudaklarımı ona uzattım.

Öpücüğü derin ve tatlıydı ve öpücüğü bitirdiğinde, elini kaldırıp omzumdaki saçları kenara itti, sonra elini boynumun yanına doladı.

"Telefonun yatağının yanında," diye mırıldandı. "Tamam," diye cevap verdim.

Rahatlamış görünüyordu ve kavga etmemiz ve bunun ardındaki olası nedenler yüzünden, onun rahatlamasını görmek beni derinden rahatlatmıştı.

"Akşam görüşürüz."

"Tamam, Mickey."

Beni sıktı, bıraktı ve evimden çıktı.

Kapıyı kapatırken onu izliyordum, o durduğunda ben de durdum ve o da döndü.

"Ben buyum. Sahip olduklarım var. Ve sahip olduğum ve korumak istediğim şeylerden biri de sensin."

Dudaklarımı yaladım, birbirine bastırdım ve gözlerine baktım.

"Halledeceğiz, bebeğim," diye bitirdi.

Ben başımı salladım.

"İyi uykular," dedi.

"Dikkatli ol," diye cevap verdim.

Gülümsedi, elini kaldırdı, döndü ve kamyonetine doğru yürüdü.

Kapıyı kapatırken, bir ilişkiyi bitirebilecek en önemli şeyin para olduğunu düşündüm.

Mickey ile benim aramda ciddi miktarda para vardı. Mickey, Mickey gibi bir adamdı.

Beni yanında tutmak istemesini seviyordum. Ben de onu yanında tutmak istiyordum.

Sadece, onu rahatsız ettiği belli olan ve sık sık gündeme getirdiği bir şeyin bir gün onun fikrini değiştirmesinden endişe ediyordum.

* * *

Dizlerimin üzerinde, yüzüm yastıklara gömülü, Mickey'nin sikini alıyordum, inleyip sızlanıyordum.

Bana sert ve kaba davranıyordu.

İtfaiyedeki vardiyasından sonra gelmişti ve her zamanki gibiydi. Kapıyı açtım; delice iyi başladı ve daha da iyiye gitti.

Ama bu sefer farklıydı.

Mickey seks sırasında fazla konuşmazdı, ama ben konuşuyordum. İkimiz de sessizdik.

Ama yine de bir şeyler iletiliyordu.

Anlamadım ve aklım çok daha hoş başka şeylerle meşguldü, bu yüzden anlamaya çalışmadım.

Ama hissettim.

Mickey yatakta ne istediğini biliyordu. Bunu bazen sözlü olarak, ama çoğunlukla fiziksel olarak emrediyordu. Bana bir şeyler yapmama izin veriyordu. Ondan bir şeyler almama izin veriyordu. Ama çoğunlukla o yönlendiriyordu ve ben onun liderliğini takip ediyordum. Sertleşebiliyordu. Beni hareket ettirecek, pozisyonumu değiştirecek, hatta beni düzenleyecek kadar güçlüydü. Sevişiyorduk ve her zaman bir şefkat duygusu vardı, sevişirken bile.

Şimdi sevişiyorduk. Ama

sadece *sevişiyorduk*.

Sert, hızlı, fiziksel olarak bağlıydık (tabii ki) ama duygusal olarak kopuktuk, yakındık ve uzaktık ve bu durumun aynı anda özgürleştirici ve belirsiz bir şekilde endişe verici bir yanı vardı.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu, bundan bu kadar zevk almamın iyi mi kötü mü olduğunu da düşünemedim.

Mickey çekilip beni ters çevirdiğinde, ellerini uyluklarımın arkasına koyup göğsüne doğru kaydırduğında, ben çok yakındım, ona ulaşmak üzereydim, bu yüzden düşünemedim. Sonra parmaklarını kalçalarımın kenetledi ve tekrar içime girdi.

Topuklarımı omuzlarına dayadım ve beni sikerken yüzünü, sert, karanlık ve fırtınalı gözlerini izlemekten başka bir şey yapamadım.

O da beni izliyordu, bakışları üzerimde dolaşıyordu, sonra boynunu eğdi ve penisinin içime girmesini izledi.

Bunu yaptığında kalçaları piston gibi hareket etmeye başladı.

Kalçaları öyle hareket edince, kollarımı kaldırıp başlığa dayandım, böylece onun hareketlerine kendimi bırakabilecektim.

Başımı yastıklara gömdüm, gözlerimi kapattım ve tamamen onun penisini almaya odaklandım, bana yaptıklarını sevdim, bağlantı kopukluğunu ve mesafeyi kaybettiğim anda kendimi de kaybediyordum.

Yine Mickey ve ben, olabilecek her şekilde birbirimize bağlandık, Mickey ve benim aramızda *her zaman* mükemmel olan şeye dönüştük ve ben yalvardım, "Evet, bebeğim, *sık beni*."

Beni daha sert sikti.

"*Tanrım, evet, Mickey. Beni sık,*" diye inledim.

Yine oradaydım, neredeyse uçuyordum, o çekildi ve beni geri çevirdi, böylece karnımın üstüne yattım. Beni göğsüne sararak kaldırdı, dizlerimiz üzerinde ilerledik ve beni bırakıp cinsel organımın her iki yanındaki iç uyluklarımdan sıkıca tuttu.

Beni yukarı çekti, kalçalarımı eğdim, tekrar içeri girdi ve ben iki elimle başlığı tuttum.

Parmağını kaydırdı ve klitorisimi okşadı.

İşte o an, onun penisini içime alıp, o dokunuşu hissedip, Mickey'nin gücünü deneyimleyince, vücudum spazmlar geçirmeye başladı ve "Mickey!" diye bağırarak uçmaya başladım.

O bana daha sert, daha hızlı girerken, parmağı hala klitorisimi sıkıp yuvarlarken, odayı homurtuları doldurdu.

"*Bebeğim,*" diye nefes

nefeseydim, hala boşalıyorduk.

O bana devam etti.

"*Mickey,*" diye yalvardım, nedenini bilmeden ve hala gelmeye devam ederek.

Onun homurtuları boynumun derisine fiziksel bir etki yapmaya başladı ve vücudum titremeye başladı.

O konuşurken ben hala geliyordum.

"Bu kadar iyi miydi?" diye kulağıma homurdandı.

"Hayır," diye nefes nefese cevap verdim.

"Hiç bu kadar iyi oldu mu, Amy?"

Onun sorusu sadece sevişmemizle ilgili değildi.

Ona gerçeği söyledim.

"Hiç, Mickey," diye hırıltıyla cevap verdim.

Parmağı klitorisimde hareket etti, eli yukarı kayarak kolunu karnıma doladı, beni sikine doğru itti ve boynuma doğru inleyerek, "Haklısın, Amy," dedi.

O orgazm olurken ben de orgazm olmaya devam ettim çünkü o beni içinden çıkarmıyordu. Sonunda kaymaya başladım, dudaklarımdan yumuşak nefesler fısıldıyordu ve Mickey'nin benimle birlikte orgazm olduğunu hissettim.

Hareket ettim ve o beni sertçe "Kıpırdama" diye emrederek şaşırttı.

Hareketsiz kaldım.

Dizlerini bacaklarımdan arasına kaydırıp, beni kucağına oturttu, hala birbirimize bağlıydık, ve kolunu kaldırıp göğsümü sardı, beni kendine ve karnıma doğru çekti, nefesinin sıcaklığı omzumun derisinde hissediliyordu.

"Sana çok fazla şey veremem, ama bunu verebilirim," dedi kalın sesiyle.

"Mickey, hayır..." diye başladım, sözleri içimi derinden yaraladı, onun verebileceği tek şeyin

verebileceği tek şeyin iyi orgazmlar olması beni hiç de memnun etmiyordu.

"Kapa çeneni bebeğim ve dinle," dedi ve sesi yumuşak olduğu için sözlerini görmezden geldim ve dediğini yaptım.

"Uzun zaman önce kendi kendimin efendisi olmaya karar verdim, ama bu adam, babamın bana öğrettiği adamı temel alıyor. Ben bir geçim sağlayıcıyım. Ve sana bakamayacak durumda olduğum gerçeğiyle mücadele ettiğimi sen de biliyorsun."

Tanrım.

"Mi..."

Kollarını bana doladı. "Amy, sus." Ağzımı kapattım.

"Ama sana bunu verebilirim," dedi.

"Sen sadece bir seks partnerinden fazlasısın, Mickey," diye bağırdım.

"Bebeğim," yüzünü boynuma gömdü ve kollarını bana sıkıca doladı, "hisset."

Mickey'nin beni tuttuğunu, Mickey'nin etrafımı sardığını, Mickey'nin içimde olduğunu hissettim. Hâlâ anlamamıştım.

"Tatlım..."

Yine sözümü kesti, "Bu gece yalnız mı uyuyacaksın?"

Gözlerimi kapattım ve kollarında rahatlardım.

Anladım.

O

hissetmişti

"Evet, Amy. Verebileceğim tek şey bu. Bu böyle devam ederse, senin paran, temel kurallar koymamız gerekecek. Ama bunlar ne olursa olsun, nasıl çözersek çözelim, her şeyi mahvettikten, aptalca bir kavga çıkardıktan, duygularını incittikten sonra bile seninle olan bu his, sahip olduğumuz şey, bunu sadece benden alabilirsin. Bağlantımız kopsa bile, birbirimize bağlıydık. Kızgın olsan bile, bana kapını açtın.

İki kez. Bu, sahip olduğumuz şeyin senin için bir anlamı olduğu ve karşılaştığımız veya kendimiz yarattığımız engeller ne olursa olsun, benimle birlikte bunun için çaba göstereceğin anlamına geliyor. Sana vermek istediğim her şeyi veremeyeceğim gerçeğini kabullenmem gerekiyor. Ama benden istediğin bir şeyi aldın ve bunu sadece benden alabilirsin."

Aniden, Mickey ile bir gelecek gözlerimi kamaştıran bir netlikle aklıma geldi. Cliff Blue vardı. Onu nakit olarak ödemiştim. Her şeyi kendim yapmıştım.

Ama Mickey, korumak için çok çalıştığı çocukluk evinde yaşıyordu. Daha eski, daha yıpranmış, daha yaşanmış, daha samimi, daha sıcak bir evdi. Çok iyi bir mahallede bulunan bir aile eviydi.

Benim evim ise, bir aileye uygun hale getirdiğim, milyonlarca dolarlık bir gösterişli evdi.

Bu işe yararsa, bir geleceğimiz olursa, karar verilmesi gerekecekti ve Mickey, büyüdüğü evini, çocuklarına bakmak için nefret ettiği bir işte çalıştığı evini bırakıp hepsini benimle birlikte yaşamaya gelmek istemeyecekti.

Bu sadece başlangıçtı. Hayat hayattı, ama hayatın sana vurabileceği bazı darbeler vardı ki, ben bunları asla hissetmeyecektim.

Çatımda bir sızıntı olsaydı, onu tamir etmesi için birini tutardım. Bir fırtına Cliff Blue'nun yarısını denize sürüklesaydı (Tanrı korusun), Prentice Cameron'ı İskoçya'dan uçurup işin doğru yapıldığını denetlemesi için gözümü kırpmadan yeniden inşa ettirirdim.

Doğum günleri, Noel'ler ve özel günler vardı ki, cömertliğimi ve verme yeteneğimi dizginlemem gerekiyordu. Ve eğer ailelerimizi birleştirirsek, bu sadece onun ve çocukları için değil, adil olması için benim çocuklarım için de geçerli olacaktı.

Ve her seferinde o bunu bilirdi. Hissederdi. Dengeli davranması gerektiğini anlardı, çocuklarım da bunu hissedirdi.

Ve bu onu yıpratırdı.

O zaman, benim gibi insanların neden benim gibi insanlarla eşleştiğini anladım. Annemin her fırsatta bana ne tür bir erkek bulmam gerektiğini kafama kazıdığını anladım.

Conrad bu tanıma uyuyordu, çünkü sadece mükemmel bir maaş alan bir beyin cerrahı olduğu için değil, aynı zamanda zengin bir aileden geldiği için de. Ailesi benimki kadar zengin değildi, ama maddi sıkıntıları da yoktu. Benim gibi, o da ayrıcalıklı bir hayat yaşamış ve kendi güven fonuna sahipti. Eğitim masraflarının her kuruşunu ailesi ödediği için

Çünkü ailesi eğitiminin her kuruşunu demişti.

Mickey ile devam etme kararını vermeden önce, ona ihtiyaı olanı verebileceğimi ve onun bana verebileceğini kabul edebileceğimi ruhumun derinliklerinde bilmem gerekiyordu.

O zaman, çok güzel bir mahalledeki aile evindeki erkeksi yatak odasında, Mickey'nin benimle sevişirken onun yatağında uyanmayı düşündüm.

Elbette, onun şöminesi benimki kadar şık değildi ve benim divanım onun mobilyalarıyla uyumlu olmazdı.

Ama Mickey'nin yatağında Mickey ile uyuyacak ve Mickey ile uyanacaktım. Umarım bana aşık olan bir Mickey. Beni asla aldatmayacak bir Mickey. Beni kızdıran, sinirlendiren ve fazla para deyebildiğim için ihtiyacım olmayan arabaları bana satın alan bir Mickey. Beni koruyan bir Mickey, kavga ettiğimizde ve seks sert ve mesafeli başladığında bile, bu muhteşemdi ve sonunda sadece fiziksel olarak değil, daha fazla şekilde birbirimize bağlandık.

Olması gereken partnerim vardı ve o beni neredeyse mahvetti. Ve Mickey'den aldığım iyiliklerin

Mickey'den aldığım iyilik devam ederse, daha da iyiye giderse, bunu korumak için her şeyden vazgeeceğimi anlamak beni çok sarsmıştı.

Bu beni sarsmıştı çünkü tüm bunların sorunu, Mickey'i buna inandırmak ve benim yanımda gerçekten beni önemseyen, bana göz kulak olan, beni kızdırmaktan hoşlanan, beni güldüren, mutlu eden ve yatakta olağanüstü olan bir erkeğe sahip olmak için yapmaya hazır olduğum fedakarlıklar hakkındaki endişelerini aşmasını sağlamaktı.

Ben konuşmayınca, "Amy" diye seslendi.

"Bunun her zaman ihtiyacım olan şey olacağını anlıyor musun?" diye sordum. "Sanırım bunu anlamaya başlıyorum."

"Bu işe yararsa," diye fısıldadım, "Noel'de her şeyi yapabilirim. Doğum günlerinde gerçekçi olalım. Seni alt etmek ya da çocuklara verdiğimiz hediyeler konusunda seni rahatsız etmek istemiyorum ve birbirimize verdiğimiz hediyeler konusunda rekabet etmeni istemiyorum. Ama Noel'de, sadece Noel'de, çılgınca davranabilirim ve bunun Noel Baba'dan geldiğini söyleyebiliriz."

"Dilek listesindeki birkaç maddeden fazlasını işaretlemek anlamında delilik, benim başa çıkabileceğim bir delilik. Her ocuğa bir Porsche alıp, bana aldığın personeli olan yatla hepimizi Karayipler'e aile gezisine çıkarmak anlamında delilik, hayır."

"Yat ister misin?"

"Magdalene Limanı'nın bağlama ücretlerinin ne kadar yüksek olduğunu biliyor musun?" "Hayır."

"Sadece söylüyorum, hayır, yat istemiyorum, hatta sandal bile istemiyorum, bağlama ücretlerini ödemem gerekiyor ve ben çalışmakla, çocuklarımla uğraşmakla ya da karımı becermekle meşgul olduğum için onu kullanamadan orada duruyor."

Kıkırdamaya başladım ama aniden durdum ve "Mickey?" diye seslendim. Cevap vermedi. Sadece bana sarıldı.

Ben de devam ettim.

"Çok şeyim var. İstedğim hemen hemen her şeye sahip olabilirim. Ama dünyada benim için o kadar değerli olan ve korumak için her şeyi yapabileceğim sadece beş şey var. Auden. Olympia. Lawrie. Robin. Ve şimdi... sen."

O zaman hareket etti, beni penisinden kaydırды ve aynı anda geriye doğru kayarak beni döndürdü, böylece yatakta sırt üstü yatarken, ağırlığım onun üzerinde, göğüs göğüseydik.

Ellerini saçlarıma iki yanına kaydırarak yüzümden uzaklaştırdı.

"O yapmadı," diye fısıldadı.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Beni tutmak için hiçbir şey yapmadı."

Elimi onun sakallı yanağına kaldırdım ve yumuşak bir sesle "Mickey" dedim.

"Onu sevdiğim anlamına gelmesin. Sevmiyorum. Ama o beni yaktı, Amy. Bunun bir hastalık olduğunu duydum ama onun durumunda, asla iyileşemeyecek olsa bile, semptomları yenmek için güç bulması gereken kişi oydu. Sana, bir kadına ihtiyacı olanı veremediğimi söylemişim, şimdi onun beni ne kadar derinden yaraladığını anlıyorsun. Ve sanırım benden hiçbir şey istemeyen, sevdiğim birine sahip olmam beni içimi kemiriyor."

Onun üzerinde kaskatı kesildim ve "Mickey, sana söyledim sanırım..." dedim.

"Söyledin bebeğim," dedi nazıkçe. "Ama bu bok, sert ve derin yara izlerine nüfuz etmek zorunda. Bu yüzden yüzüme karşı durmaya, beni tekmelemeye ve bu sözü, içime işleyene kadar söylemeye devam etmelisin."

Ona sertçe baktım, elimi boynuna kaydırды ve "Sanırım *onun* kıcını tekmelemeyi tercih ederim" dedim.

"Lütfen bunu yapma, Amy. Yaparsan, o da bunun benim büyük planımın bir parçası olduğunu düşünecek."

Mickey'nin sırtıttığını görmekten mutlu olmama rağmen hiçbir şey söylemedim.

Ruh hali düzelmiş gibi görüldüğü için, "Noel'i alabilir miyim?" diye sordum.

"Noel'i alacaksın," diye kabul etti.

"Teşekkür ederim," dedim, ama sadece bana Noel'i verdiği için mutlu değildim, ikimizin de Noel'de birlikte olacağımızı düşündüğümüz için mutluydum, bu "biz" Mickey'i de içeriyordu.

Gülümsemeye devam etti. "Çocuklara söyledim. Yeni gelecek olan şeylerden oldukça memnunlar."

"Tabii ki mutlular," diye cevap verdim. "Altmış inçlik bir televizyon. Bir kadın altı inçle mutlu olur. Bir erkeğin mutlu olması için altmış inç olması gerekir."

Kahkahayı bastı.

"Doğru mu söylüyorum?" diye sordum.

Kaşları yukarı kalktı. "On beş santimetre ile mutlu olur musun?"

"On altı yıl boyunca daha azıyla mutlu oldum, yani cevabım evet."

Gülmeye devam etti, ama o kadar şiddetli gülüyordu ki yatak sallanmaya başladı.

Onun neşesi karşısında ben de gülümsemeye başladım ve "Komikti tatlım, ama o kadar da komik *değildi*" dedim.

Ciddiyetini tamamen kaybetmedi ama biraz sakinleşti ve "O adamın penisi küçük olduğunu biliyordum" diye cevap verdi.

"Kapsamlı bir araştırma yapmadan, onun ortalama olduğunu ve senin... ortalama olmadığını tahmin edebilirim."

Gülümsemeye devam etti, büyük bir gülümsemeyle, "Sanırım sana sadece benden alabileceğin başka bir şey verebilirim."

"Sanki kendinin ne kadar şanslı olduğunu bilmiyormuşsun

gibi," diye alay ettim. "Hiç cetvel çıkarmadım ve

karşılaştırmamak için elimden geleni yapıyorum." "Erkekler

bunu sürekli yapar," dedim ona.

"Uh... hayır, yapmazlar," dedi. "Ve ben, bir erkeğin bu boku yaptığı nadir bir durumdayım, bana bir bakış attığında, kendi lanet işine bakmazsa, burun deliklerini kafatasının arkasında bulacağını bilir."

Dikkatim kulağına kaydı ve "Bunu ilginç buluyorum" diye

mırıldandım. "Erkeklerin etrafta durup penislerini karşılaştırdıklarını

mı sanıyordun?"

Ona tekrar odaklandım. "Aslında, evet."

Bana sırtıttı. "Mirasçım ve erkeklerin penislerini karşılaştırmalarıyla ilgili sapkın fantezileri."

"Bu fantezi değil, Mickey."

"İyi ki kazanan bir tane bulmuşsun."

Gözlerimi ona dikerek baktım. "Bu konuyu kapatabilir miyiz?"

Aniden beni yüzüne yaklaştırdı ve tamamen ciddileşti.

"Aptalca davranmamaya, bu konuyu açmamaya, duygularını incitmememeye ve seni endişelendirmemeye elimden geleni yapacağım. Senin için heyecan verici olan, benim de heyecanlanmam gereken güzel bir şeyi kavgaya dönüştürdüğüm için kendimden nefret ediyorum. Bu yolda tökezleyebilirim Amy, ama söz veriyorum, bunun için çaba göstereceğim."

Sadece bu, ihtiyacım olan tek şeydi.

Ona sarıldım, elimi çenesine götürdüm ve başparmağımı alt dudağına kaydırarak cevap verdim, "Tek isteğim bu, tatlım."

Beni daha da kendine çekti, dudaklarını dudaklarıma değdirdi ve sonra beni bir santim uzağa itti.

"Temizlen," diye sessizce emretti. "Geceliklerinden birini giy ve bana geri gel. Uyumam lazım."

"Tamam, Mickey."

Eğildim ve ona kendi dokunuşumu yaptım, sonra tekrar ayağa kalktım ve başparmağımı alt dudağına kaydırdım. Sonra yatağın kenarına yuvarlandım, temizlendim, geceliğimi giydim ve ona geri döndüm.

Mickey ışıkları kapattı ve bana sarıldı.

Neredeyse uykuya dalmıştım ki Mickey mırıldandı, "Mirasçım erkeklerin penislerini karşılaştırdığını düşünüyor."

Gözlerim birden açıldı ve uykulu bir şekilde boğazına yapıştım, "Yarı uykulu halimde benimle dalga geçmeyi bırak."

Beni kendine daha yakın çekti. "Anlaşıldı, bebeğim."

Yüksek sesle iç geçirdim, gözlerimi kapattım, onun sıcaklığına sarıldım ve Mickey'e sarılmış halde uykuya daldım.

Yirmi Birinci Bölüm

Damgalayın Onaylandı

"Gerçek bu!" Bayan Porter televizyona bağırdı.

"Tanrım, o da ne?" Lawrie, Dove House'daki salondan telefonumla uzaklaşırken kulağıma fısıldadı.

"Bayan Porter. *Wheel of Fortune*." diye cevap verdim. "Sadece *r* harfini doğru söyledi." "Etkileyici," diye cevapladı. "Ama kulakların kanıyor mu?"

Gülümsedim. "Gördükleri bir televizyon aldıklarından beri, *Wheel of Fortune* aşırıya kaçıyor. Ve *Jeopardy* sırasında salonun yakınında olmak istemezsin."

Lawrie'nin kıkırdadığını duydum.

Çok daha sessiz bir koridora girip, iki odanın arasındaki duvara yaslanarak ona dikkatimi verdiğimde, sırtışımla bir gülümsemeye dönüştü.

"Neden arıyorsun, ağabey?"

"Davetim hala geçerli, Şükran Günü için geliyorum." Sevinç duydum.

Sonra korku hissettim.

"Mariel?" diye sordum.

"Sadece ben."

Daha fazla korku hissettim. "Oğlanlar gelmiyor mu?"

"Özel günlerde bile benim yanlarında olmamaya alışmaları gerekiyor artık." Olamaz.

"Lawrie," diye fısıldadım. "Evlilik danışmanlığı işe yaramıyor mu?"

"Danışmanımız bize hiç dokunmuyor," dedi. "Dokunacak gibi bile görünmüyor. Son seansta, Mariel'in elini tuttu, ama bunun tek nedeni, tahminimce, nabzının atıp atmadığını kontrol etmektir."

Gülmedim. Sözleri komikti ama ses tonu hiç de eğlenceli değildi.

Duvardan uzaklaştım ve koridorda ilerlerken, "Çok üzgünüm," dedim.

"Bilmek istedim."

Durup kendimi hazırladım çünkü şimdi sessiz ama öfkeli bir haldeydi. "Ne bilmek istedin, tatlım?" diye yumuşak bir sesle sordum.

"Ne yanlış gitti?" diye hemen cevap verdi. "Onu benden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu bilmek istedim. Ne olduğu umurumda değildi. Ne kadar büyük ya da küçük olduğu."

Ne kadar küçük. Ne kadar önemsiz. Eğer sahip olmak istediği bir bilezikten bahsetmişse ve ben bunu fark etmemişsem ve ona almamışsam. Eğer incinmişse, ona güzel olduğunu söylemeyi bırakmışsam. Bilmek istedim ki değiştirebileyim. Aşık olduğum kızı benden alan şeyin ne olduğunu bilmek istedim, böylece onu geri kazanabilecektim. Beni güldüren kızı. Karmaşık bir sufleyi mahvedip, hiç umursamadan çöpe atan ve tatlı olarak Chips Ahoy'u çıkarıp Cool Whip ile kaplayan kızı. Bunun, erkekler ve benim bir hafta boyunca katlanmak zorunda kalacağımız bir buz fırtınasının habercisi olması yerine. Bütün gün benimle yatakta çıplak kalmaktan başka bir şey istemeyen kız. Onun nasıl annemiz olduğunu bilmek istedim. Neden bunu aştığını ve elimizde hiçbir şey kalmayana kadar sürdürdüğünü bilmek istedim.

Gözlerimi kapattım ve kardeşimin acısını duyunca omzumu duvara yasladım.

"Danışmanlık seanslarında sana hiçbir şey vermedi mi?" diye sordum.

"Korkunç çorap olayı ortaya çıktıktan sonra, seanslarımızda neredeyse hiçbir şey söylemedi. Haftada bir kez, kollarını göğsünde kavuşturup, gözlerini dizlerine dikip, neredeyse hiç kıpırdamadan oturuyor. Yüzündeki ifade bile değişmiyor. Ben her şeyi anlatıyorum. Hatta, ona *bir tepki* alabilmek için çirkin şeyleri bile söylüyorum. Hiçbir şey, MeeMee. Durum o kadar kötü ki, danışmanımız bile deneme amaçlı ayrılmayı önerdi ve bence bunu beni bu ızdıraptan kurtarmak için yaptı. Lanet olasıca bu durum çok aşağılayıcı. Aslında, tüm bu lanet olasıca durum aşağılayıcı."

Bundan nefret ediyordum.

Görkemli ağabeyim Lawrie için bundan nefret ettim.

O benim gibi kısa boylu değildi. Babam gibi uzun, düz, zayıf ve heybetliydi.

Ama harika, kalın, koyu renkli saçları vardı ve şimdi saçlarında çekici gümüş rengi çizgiler vardı (tabii ki benimkiler gibi, boya ve röfle olmadan).

Ve ikimiz de ela gözlüydük.

Babamın keskin, erkeksi kemik yapısını almıştı, bu yapı on beş yaşında oluşmaya ve belirginleşmeye başlamıştı. O zamandan beri, Mariel ile tanışana kadar, kadınları sopayla uzaklaştırmak zorunda kalmıştı.

Oğullarını çok seviyordu.

O, şirketinin tarihinde ortak olan en genç avukattı. Çok para kazandı ve çok parası *vardı*.

Akıllıydı. Harika bir mizah anlayışı vardı.

Ve hatırladım. Onun ona karşı davranışlarını hatırladım. O odaya girdiğinde, onunla ilgili her şeyin değiştiğini hatırladım. Ona güzel olduğunu söylediği zaman, bu onun için sıradan bir iltifat değildi, ama her duyduğumda, bunu içtenlikle söylediğini ve bunun onun için bir anlam ifade etmesini istediğini hissettim.

Ayrıca kilisede mihrapta durup, onun kendisine doğru yürüdüğünü izlerkenki halini de hatırladım. Sanki o günden itibaren dünyadan ayrılana kadar hayatlarının güzel olacağını *biliyormuş gibi* mutlu, umut dolu bir bakışla.

Bu yüzden ondan nefret ediyordum.

Çünkü o bizim babamız olmadığında annem oldu ve sonra annemden daha kötü birine dönüştü ve bunu yaparak onun yanlış olduğunu kanıtladı.

"Hoş geldin, çocuklarla, onlarsız, onunla ya da onsuz," diye onu teselli ettim. "Ne zaman istersen hoş geldin, Lawrie."

"Teşekkürler, MeeMee."

"Ve çok üzgünüm," diye tekrarladım.

"Yıllarca aptalca onun bu durumdan kurtulacağını ya da birdenbire değişeceğini umarak yaşadım. Onu bu hale getiren şeyin ne olduğunu anlamaya çalıştım. Belki de daha fazla zaman tanımalıydım. Ama ben yirmi beş yaşında değilim. Onunla konuşmaya çalışmadım değil. Onu hafta sonu için uzaklara götürdüm. Doğru olanı bulmak için yaptığım şeyleri ayarladım. O ise her şeyin bittiğini gösteren hiçbir işaret vermiyor. Çocuklar bunu anlayacak yaşta ve lanet olasıca olan şey, bence bu onlar için bir rahatlama olacak. Annelerini seviyorlar ama o, benim onlar için istediğim gibi biri değil çünkü onlara, annenin sana ve bana verdiği kadarını vermiyor. Ve bu benim en büyük hatam, MeeMee. Onları uzun zaman önce oradan uzaklaştırmalıydım."

"Geçmişe bakınca her şey net görünüyor,"

dedim ona. "Ve umut, aşk kadar kördür,"

dedi bana.

Tanrım, bu dünyada en çok sevdiğim iki adam, kalplerini verdikleri kadınlar tarafından incitilmişti.

Bu düşünceyle duvardan uzaklaştım çünkü Mickey'e aşık olduğumu kendime itiraf etmişim.

Orada olduğumu hiç itiraf etmemiştim.

O anda kardeşim benim ilgime ihtiyaç duyduğu için, bu düşünceyi kafamdan silip attım ve "Şükran Günü'ne gel, ben, Auden ve Pip seninle ilgilenelim" dedim.

"Orada olacağım MeeMee, Mariel ve benim çocuklar hakkında ne karar verdiğimizizi sana haber veririm."

Ben tatilde çocuklarımın yanımda olmasını sabırsızlıkla beklerken, o muhtemelen omuz silkip "Senin için en iyisi neyse onu yap, Lawrence" diyecekti.

Lawrie, "Auden ve Pip'ten bahsettiğine göre, işler hala yolunda mı?" diye sorarak konuyu değiştirdi.

Öyleydi. Mickey ile kavgamızın üzerinden üç gün geçmişti. Şimdi pazartesi günüydü, onun çocukları geri dönmüştü ve benim çocuklarımın televizyon ziyaretleri devam ediyordu. Pippa ve Polly'nin cumartesi gecesi benim evimde yatıya kaldıklarından bahsetmiyorum bile (Pippa'nın yatıya kalmasından memnundum, ama Polly'yi de getirmesinden pek memnun değildim, çünkü Polly olumsuz davranmadığında da kötü davranıyordu).

O akşam, her iki çocuğum da bize gelecekti ve Auden geceyi bizim evde geçireceklerini söylemişti.

Kesinlikle geri dönmüştük. Her şey anne ve çocuklar gibiydi. İki evleri ve bölünmüş bir aileleri olduğu için farklı bir anne ve çocuklar gibiydi, ama bizim için işe yarıyordu.

Hala bu konuda bir şeyler yolunda gitmediğine dair endişelerim vardı, ama onlar hiçbir konuda çekingen davranmıyorlardı. Sanki sadece anneleriyle vakit geçirmek istiyorlardı.

Ben de bunu kabul ettim.

Bütün bunları Lawrie ile paylaştım ve "Bu arada, annemle babamdan haber aldın mı?" diye sorarak konuyu kapattım.

"Annem bu hafta sonu aradı. Mariel'in bir sonraki spa hafta sonu ne zaman olacağını öğrenmek istedi, böylece o da gelebilecekti. Mariel için her iki hafta sonu bir spa hafta sonu olduğu ve bu döngüye girdiğimiz için, cuma günü geliyor. Neden sordun?"

Annemle çok az konuda hemfikir olduk. Mariel'i ikimizin de sevmemesi bunlardan biriydi. Ve şok edici bir şekilde, ikimiz de onu aynı nedenden dolayı sevmiyorduk.

Mariel, Bourne-Hathaway ailesinden gelen tanınmış bir avukatın uygun giyimli, bakımlı ve terbiyeli eşi değildi (çünkü öyleydi).

Ama Lawr'ı mutlu etmiyordu. Annem

Mariel'den vebalı gibi kaçıyordu.

"Bir süredir onlardan haber almadım. E-posta gönderiyorum ama cevap gelmiyor," diye açıkladım.

"İkisi de e-postayı pek sevmez," diye hatırlattı Lawr.

"Biliyorum ama telefon da etmediler. Haftalardır, hatta belki de *aylardır*, Lawr."

"Senin ülke çapında taşınmana karşı çıktılar, MeeMee. Belki de bu senin cezan. Ama hafta sonu annem uyandığında onunla konuşacağım. Bu konuda ne düşündüğünü öğrenmeye çalışacağım."

Bunun bir işe yaramayacağını biliyordum. Annem paylaşmak istemiyorsa ve sessizliğiyle bunu açıkça belli ediyorsa, paylaşmayacaktı.

Yine de, "Çok sevinirim" dedim.

"Tamamdır."

Gülümsedim ve "İyi olacak mısın?" diye sordum.

"Yas aşamalarında, inkar, öfke ve pazarlık aşamalarını geçtim. Depresyon aşamasına geldim. Bir aşama daha kaldı, sonra iyi olacağım," diye şaka yaptı.

Ben gülmedim.

"Ne zaman ihtiyacın olursa ben buradayım Lawrie,"

dedim. "Biliyorum tatlım," diye cevapladı.

"Sakinlerin yanına dönmem lazım. *Jeopardy*, *Wheel of Fortune*'dan sonra ve personel kavga çıkarsa diye yakınlarda kalmaya çalışıyor."

"Seni bırakacağım" dediğinde sesindeki gülümsemeyi duyunca rahatladım.

"Lawrie?"

"Hmm?"

"Seni çok seviyorum," diye fısıldadım, çocukken bana destek olduğu zamanlarda ona söylediğim sözleri. Koluma yara bandı yapıştırdığı, zehirli sarmaşık yanıklarına kalamın losyonu sürdüğü, erkek arkadaşım benden ayrıldığında beni dinlediği zamanlarda. Sevgi ve şefkatin hiç olmadığı o evde, o benim için en iyi ağabeydi.

"Ben de seni çok seviyorum, MeeMee."

"Görüşürüz."

"Görüşürüz. Hoşça kal

tatlım." "Hoşça kal Lawrie."

Telefonu kapattık ve ben, salonun arkasındaki yangın kapısının penceresinden dışarıya boş boş baktım.

Robin'i Şükran Günü'ne davet etmek istedim.

Bunun ikisi için de çok erken olacağını biliyordum. Bu yüzden Robin'i Şükran Günü'ne davet edemedim.

Ama bu, onu gerçekten *çok* istemekten beni alıkoymadı.

Sonra, aniden, elim havaya kalktı ve parmağım telefonumun ekranında kaymaya başladı.

Telefonu kulağıma götürdüm ve iki kez çaldığını duydum, sonra "Merhaba, bebeğim" dedi.

"Selam," diye Mickey'e selam verdim ve sonra birdenbire, "Seninle birlikte gitmek istiyorum," dedim. "Uh... ne?"

"Ne zaman, nereye, ne kadar süreliğine gitmek istersen. Umurumda değil.

Seninle gitmek istediğimi bilmeni istiyorum. Pop Tarts, sıvı peynir, kraker ve pişirmemiz gerekmeyen, parmaklarımızla yiyebileceğimiz diğer yiyecekleri alıp

bütün gün çıplak yatakta kalmak istiyorum. Ne zaman, nereye olursa olsun gitmek istiyorum ve sadece sen ve ben olalım istiyorum." Bir an sessizlik oldu,

sonra nazıkçe cevap verdi, "Bunu çok sevdim.

Amy, bunu bana verdiğin için çok mutluyum. Ama nedenini sormak zorundayım. "Kardeşimin evliliği parçalanıyor."

"Kahretsin, Amy," diye mırıldandı.

"O yüzden şunu bilmen gerek, ben bunu istiyorum. Bu hafta sonu değil. Ya da gelecek hafta sonu. Baskı yok. Ne zaman yapabilirsek. Ne zaman uygun olursa. Ne zaman bir, iki ya da beş günümüz olursa. Sadece bunu istediğimi bilmeni istiyorum. Seninle bunu istiyorum."

"Zamanımızı buluruz, hayatım," dedi bana.

"Ve," devam etmek için cesaretimi toplayarak yutkundum, "eğer bu böyle devam ederse, kaç hafta, kaç ay, kaç yıl geçerse geçsin, tek yapman gereken bana çantamı hazırlamamı söylemek, ben de seve seve seninle gitmek için hazır olacağım."

"Bunu da seviyorum, Amy," dedi yumuşak bir sesle ve gerçekten öyle hissediyor gibiydi. Bunu sevdiğini hissettiriyordu.

Ve ben o sesi sevdim.

Gözlerimi kapattım.

"Tamam." "İyi misin?"

Gözlerimi açtım. "Kardeşim için üzülüyorum," dedim ona. "Ama iyiyim."

"Hayat berbat. Ama kötü bir durumdan kurtuluyorsa, bu onun mutluluğu bulmak için attığı ilk adımdır."

"Umarım öyledir."

"Olacak. Ne zaman olacağını bilemeyiz. Ama benimki caddenin karşısına taşındı."

Derin bir nefes aldım.

Mickey, bana çok değerli bir şey vermiş gibi davranmadan konuşmaya devam etti.

"İşim var, bebeğim. Kardeşin için üzölmene üzölüyorum ama gitmem gerek."

"Tamam, Mickey. Seni bırakayım."

"Sonra konuşuruz."

"Evet. Sonra görüşürüz tatlım.

Hoşça kal." "Hoşça kal

bebeğim."

Bağlantıyı kestik ve ben bir nefes daha aldım.

Benimki caddenin karşısına taşındı.

Nefesimi verip gülümsedim.

"*Bonnie ve Clyde!*" diye iki sesin bağırıldığını duydum.

Sonra "Ben önce söyledim!" diye bir ses duydum.

"Söylemedin!"

"Söyle ona Ellen! Ben önce söyledim!"

"N'den anladım. *D'ye bile gerek yoktu!*" "O

zaman *n'den* söylemeliydin!"

"Bayanlar..." Bay Dennison'ın sakın bir sesle

söylediğini duydum. "Kapa çeneni, Charles!"

O anda, kısa ama endişe verici bir deneyimle harekete geçme zamanının geldiğini anladım, Lawrie, Robin, Mickey ve Şükran Günü'nü düşünmeyi bıraktım ve salona koştım.

* * *

"Sorun yok."

Bu Auden'dan geldi.

"Bence bu harika. Al şunu anne." Bu

Olympia'dan geldi.

Arka odada, bilgisayarın etrafında toplanmıştık ve ben onlara New Hampshire mobilya şirketinden satın almayı düşündüğüm yemek masasını gösteriyordum.

E-postama cevap verdiklerinde, küçük bir showroom'ları olduğunu gördüm, ancak o mobilyaların hiçbirisi, ne kadar güzel olsalar da, benim mekanıma sığacak kadar büyük değildi. Ve onların sitesinde gördüğüm masa satın alınmış ve stokta yoktu.

Ancak çoğunlukla özel tasarım ve üretim yapıyorlarmış ve bizim baktığımız ürün, sipariş edenlerin vazgeçtiği bir üründü.

Eğer istersem, tamamen benim olacaktı.

"Bu olur. Mükemmel," diye devam etti Pippa. "Ve bir şey alman lazım. Lawrie amca geliyor ve Şükran Günü yaklaşıyor."

Zamanım vardı ama kızım haklıydı. Şükran Günü yemeğini koltukta oturarak yemeyecektik.

"Tamam, alacağım," diye karar verdim.

"Harika. Artık mobilya bakmayı bırakabilir miyim?" diye sordu Auden.

Huysuz bir ruh hali içinde değildi. Sadece yemek masalarına hiç önem vermeyen bir çocuktı.

"Hayır," diye cevapladı Pippa benim yerime. "Kanepelere bakmamız gerekiyor. Ve anne, diğer misafir yatak odasına geçip buraya çekyat almalısın, böylece Hart ve Mercer aynı odayı paylaşmak zorunda kalmazlar."

Ona bakarak, haklı olduğunu düşündüm. Masam ve sandalyem vardı ama o odada doldurulması gereken çok fazla boşluk vardı ve tüm odanın dekorasyona ihtiyacı vardı.

Ancak, konuşmayı bitirdiğinde ona hatırlattım: "Tatlım, çocukların gelmeyebileceğini söyledim."

"Lawrie amca ile Frosty teyze arasında seçim yapmaları gerekirse, *kesinlikle* buraya gelirler," diye cevap verdi.

Çocuklarım kardeşimin karısına "Frosty Teyze" diyorlardı. Komikti.

Ama hoş değildi.

"Frosty Teyze hoş bir şey değil," diye nazikçe azarladım.

Pişman görünmüyordu. "Değil ama gerçek."

Buna karşı çıkamadım.

Yine de kızımın kötü davranmasını istemiyordum.

"Bazen gördüğümüz gibi adlandırırken dikkatli olmalıyız," diye öğüt verdim. "Özellikle Lawr ya da erkekler geldiğinde. Onlar, senin deneyimlerinden bildiğin gibi hoş olmayan bir şeyin başlangıcında olabilirler, o yüzden onlara bizim yaşadıklarımızdan daha iyi bir şekilde atlatmaları için yardım edelim, olur mu?"

O zaman pişmanlık duydu, dudaklarını yaladı ve dudaklarını birbirine değdirdi.

"Misafir odası, kanepeler ve çekyatlar umurumda değil," diye araya girdi Auden. "Artık mobilyalara bakmayı bırakabilir miyim?"

Sandalyeyi hafifçe geriye doğru ittim, böylece etrafımda toplanan iki çocuk da geri çekildi.

Bunu yaptıktan sonra, "Aslında, sizinle bir şey hakkında konuşmak için biraz daha size ihtiyacım var" dedim.

İkisi de temkinli bir ifade takındı.

Bunu görmezden gelip konuya girdim.

"Bir süre önce, benim flört etmem hakkında bir tartışma yaptık."

"Evet, ve şimdi de bir Neandertal ile çıkıyorsun," dedi Pippa. "Biliyoruz."

Hızlı bir cevap vermek için kendimi zor tutarken sırtım dikleşti ve bunun yerine "Nereden biliyorsunuz?" diye sordum.

"Babam söyledi," diye cevapladı Auden ve gözlerim onun ifadesinin artık dikkatlice boş olduğunu görmek için ona baktı. "Sizi kasabada görürsek bilmemiz gerektiğini söyledi."

"Babanız Mickey'e Neandertal dedi mi?" diye sordum, sesim titriyordu.

Pippa pencereden dışarı baktı.

Auden yerinden kıpırdadı ama gözlerimi bırakmadı ve "Evet" dedi.

Cildimin her santimetresini kaplayan kaşıntıyla mücadele ettim, kaşınmak için çılgılık attım, bunu yapmak için arabama yürüdüm, içine girdim, Conrad'ın evine gittim ve ona böyle büyük bir... *sikik... pislik* olduğu için bağırdım.

Ama o beni böyle yapan oydu.

Artık ben sadece kendimdim ve o beni geri dönmeye zorlayamayacaktı.

"Mickey bir Neandertal değil," dedim onlara kararlı bir şekilde. "Mickey iyi bir adam

ve ona çok değer veriyorum. Onunla vakit geçirmekten hoşlanıyorum. O da benim için aynı şeyi hissediyor. Bu, ikimizin de önemli olduğunu düşündüğü bir şey ve ikimiz de bunun üzerine inşa ediyoruz. O benim için önemli olduğu ve *sen de* benim için önemli *olduğun* için, onunla tanışmanı istiyorum."

"Harika," dedi Pippa rahat bir şekilde.

Onun tepkisizliğine şok olarak ona baktım. Daha doğrusu, olumsuz tepkisizliğine.

"O geldiğinde barbekü tavuk yapmalısın.

Ev yapımı lahana salatası ile birlikte," dedi Auden.

Bakışlarımı ona çevirdim.

Sonra sordum, "Ben... hepsi bu mu? Sorun var mı? Mickey hakkında bana sormak istediğin bir şey var mı?"

"Hayır, neden?" diye sordu Auden.

"Zamanı gelmişti," Pip, oğluma cevap vermeden önce konuştu. "Sen her zaman güzeldin ve o saç rengin harika. Yani birlikte olmanız hiç de şaşırtıcı değil. Ve birinin olması senin için iyi."

Bu kadar kolay olabilir miydi?

"Pippa, tatlım, bilmelisin ki, o gün sokakta gördüğün itfaiyeci."

Gülümsedi. "Harika. Çok yakışıklıydı."

Gözlerimi kırpıttım.

Bilgisayarın üzerine eğildi ve fareyi ele geçirdi, "Şimdi, bakıyordum ve diğer misafir odasındaki düzenlemeni çok beğendim. O odaya *yin* ve *yang* gibi uyan bir yatak buldum. Plajdan doğrudan ormana!" dedi ve tıklamaya başladı.

Aman Tanrım.

Kızım benimle paylaştığı ev için mobilya arıyordu.

Ve *aman Tanrım*, çocuklarım benim biriyle çıkmamı ve onlara birini tanıştırmak istememi hiç umursamadılar.

Garip bir şey hissettim ve gözlerim fareye tıklayan kızımın oğluma kaydığını.

Onun bakışlarını yakaladığım anda, o başka yere baktı ve "Her şeyi onaylıyorum, bana sormaya gerek yok" diye mırıldandı.

Sonra dışarı çıktı.

"Bak anne, işte burada! Bu harika değil mi?" diye bağırdı

Pippa. Kütüklerden yapılmış gibi görünen dört direkli yatağa baktım.

Kesinlikle "harika"ydı.

Öne doğru eğildim ve "Çekil biraz, evlat, ben bakayım"

dedim. Pippa çekildi.

On beş dakika sonra, internetten kütük yatak sipariş ettim. Yirmi

dakika sonra, o yatak için tüm çarşafı sipariş ettim.

Ve bir saat sonra, mutfak barından sürüklediği taburede oturan kızım (gerçekten çalışma odasına daha fazla mobilya lazımdı) ve ben hala internette mobilya alışverişi yapıyorduk.

* * *

"Çok geç kalma, evlat. Ben yatmaya gidiyorum," dedim, okul kitapları, defterleri ve tabletiyle çevrili, televizyonun önündeki kanepede uzanmış olan Auden'a.

Saat geç olmuştu. Kız kardeşi yarım saat önce yatmıştı. Auden hala ödevini yapıyordu. Televizyon açıktı, ama sadece çocukların yapabileceği gibi, televizyonun önünde oturmuş, sesini sonuna kadar açmış, ama dikkatinin çoğunu ödevine vermişti.

Oturduğum koltuğun kollarına ellerimi koyup kalkmaya başladım, o sırada Auden gözlerini bana çevirdi.

"O seni beceriyorsa, ondan kurtul."

Donakaldım.

"Auden," diye fısıldadım.

"Seni aldattığı anda, anne, ondan kurtul," diye emretti, sesi alçaktı ve derin bir duygu titremesi vardı.

Koltukta arkama yaslandım ve dikkatimi oğluma verdim. "Öncelikle," dedim sessizce, "kullanığın dil hoşuma gitmiyor."

Auden cevap vermedi, sadece bana bakmaya devam etti.

"İkincisi," diye devam ettim, "benimle paylaşmak istediğin bir şey mi var?"

"Babam seni mahvetti ve bu seni mahvetti," diye hemen açıkladı. Tanrım, tam isabet.

"Biliyorum evlat, ve bunu senin için bu kadar kolay hale getirdiğim için üzgünüm."

O şiddetle başını salladı. "Hayır. Demek istediğim o değil. Babam seni mahvetti ve bu seni mahvetti, anne. Artık iyisin. Bunu atlattın. Ama erkeklerin pislik olabileceğini benden daha iyi biliyorsun. Bu adamın sana pislik gibi davranmasına izin verme."

"Geçmişte olanlardan ders aldım tatlım," diye onu teselli ettim. "Ve gelecekte bir erkekle yaşayacağım her ne olursa olsun, hatta tırnak batması olsa bile, bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim. Yani, yine dağılmayacağım demek istiyorum."

O, uzanmayı bırakıp bana doğru eğildi. "*Hayır*," diye tekrar etti vurgulu bir şekilde. "Sadece bu adamın sana pislik gibi davranmasına izin verme."

Oğluma baktım ve sözleriyle bana söylemediği her şeyi anlamaya çalıştım.

Orada olduğunu hissetmeme rağmen bulamadığımda, "Babanla benim aramda olanlar..." diye başladım.

Auden sözümü kesti: "O konuda kontrolüm yoktu. Ama bu konuda kontrolüm var. Bu adam sana kötü davranırsa, bir şeyler yaparım."

"Auden," diye dikkatlice başladım, "bana söylemediğin bir şey mi var?"

O anda gözlerimi kaçırdı, hala bana bakıyordu ama artık beni görmüyordu. "Sadece kimsenin anneme kötü davranmasına izin vermeyeceğim."

Bu hoşuma gitti. İnanılmaz derecede hoşuma gitti. Yine de bunun hepsi olmadığını hissediyordum.

"Konuşman gereken bir şey varsa, benimle konuşabileceğini biliyorsun, umarım," dedim ona içten ama ciddi bir şekilde, umarım benim endişemi de anlamamıştır.

Auden hiçbir şey söylemedi.

"Mickey gerçekten iyi bir adam, tatlım," dedim. "İki çocuğu var ve harika bir baba." Ona doğru eğildim ve sesimi alçaltarak devam ettim. "Beni güldürüyor, bana iyi bakıyor ve beni mutlu ediyor. Ve umarım, uzun süre birlikte olacağını düşünmediğim birini sana tanıtmayacağımı biliyorsundur."

Auden yine bana baktı. "Seni güldürdüğü ve mutlu ettiği için sevindim. Ama sana kötü davranırsa, anne, giderim."

Yine oğlumu anlamaya çalıştım.

Yine orada okuyamadığım bir şey hissettim. Ve belli ki bunu paylaşmak istemiyordu.

Ben de "Bence bu adil bir anlaşma" dedim.

Auden başını salladı ve tekrar televizyona döndü.

Konuyu burada bitirmeye karar verdim, kalktım ve kanepenin arkasına geçtim. Yerime oturduğumda, eğildim ve başının üstüne öptüm. "Seni seviyorum, oğlum, sonsuza kadar," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum anne," diye mırıldandı.

Gözlerimi kapattım, boğazım düğümlendi, yutkundum ve doğrulup uzaklaştım.

"İyi uykular," dedim ve odama doğru ilerlerken mutfak tezgahından telefonumu aldım.

"Evet. Sen de," diye cevapladı Auden.

Kapıyı kapattım ve hemen Mickey'i aradım. Birkaç kez çaldıktan sonra, tıpkı Mickey gibi, telefonu açtı.

Ona iyi haberi verdim, Auden ve Olympia onunla görüşmeye hazırды.

Eski eşim ona çocuklarımın önünde Neandertal dediğini söylemedim. Bunu Mickey'nin yüzüne karşı söylemişti ve Mickey bundan hoşlanmamıştı. Conrad'ın bunu çocuklarına söylemesi yüzünden üzülmesine gerek yoktu.

Sonra ona, oğlumla az önce yaptığım yoğun konuşma hakkında pek de iyi olmayan haberi verdim.

"Sence bu ne anlama geliyor?" diyerek bitirdim.

"Oğlunla tanışmadım bebeğim, bana anlattıkların dışında onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Ama babam anneme, onun babasının annesine yaptığı gibi davransaydı, ben de bu fırtınaya ve onun sonuçlarına kapılırdım, ama işler yatıştığında düşünürdüm. Erkekler, nasıl bir erkek olmamız gerektiğini bize göstermek için babalarımıza bakar. O, bunun yoğun bir şekilde inceleneceği bir yaşta. Ve bence gördüklerini beğenmiyor."

"Onun için bunu istemiyorum," dedim tedirgin bir şekilde.

"Sadece erkek olmaya çalışıyor olabilir," diye ekledi Mickey. "O da bunu yapacak yaşta. Annesi biriyle çıkıyor. Annesi aldatılmış. Senin için endişelendiğini bilmeni istiyor. Ben de annem için aynısını yapardım. Her iyi evlat annesine bakar."

Bu fikir daha çok hoşuma gitti.

"O küfürlü kelimeyi kullandı,
Mickey." Mickey kıkırdamaya
başladı.

Ben bunu komik bulmadım.

"İki kez," dedim.

"Arkadaşlarının yanında daha çok söylüyordur."

Bu beni mutlu etmedi ve kapıya baktım.

"Bebeğim, bir tavsiye," diye devam etti. "Cidden. Şu lafları dinle. Geri çekil. Kendini bulmaya çalışıyor. Ona bunu yapması için alan tanımalısın."

"Annesine saygı duymalı ve küfür etmemeli," dedim.

"Küfür etmeyi gerçekten umursuyor musun?" diye sordu inanamayan bir şekilde. "Yetişkin bir adam olarak sen yapıyorsun, hayır. Auden on altı yaşında yapıyor, evet."

"Ona bunu söylüyor
musun?" "Dikkatlice."

"O zaman evinde, sana ve kızına karşı sana saygı gösterdiğini bilmesini sağla. Ondan sonra geri çekil. Tabii, bunu yapmaya devam etmezse."

"Tamam," diye mırıldandım.

"Brady Bunch eylemi kesinlikle zaman alacak," dedi ve bununla akşam yemeğinde sadece onun olacağını kastettiğini anladım. Çocukları daha sonra bir araya getirecektik, bu da bir rahatlamaydı. "Yani bu akşam yemeği, çocuklar Rhiannon'a gittikten sonra, önümüzdeki hafta olmalı. Salı günü evde planladık. O zaman gelip gelemeyeceklerine bak."

"Onlarla konuşurum, Mickey. Lahana salatası sever
misin?" "Evet. Neden?"

"Çünkü Auden, annemin çıktığı adamla akşam yemeği için sipariş verdi ve menüde lahana salatası da var. Barbekü tavuğu sevdiğini biliyorum, o da seçtiği diğer menü seçeneği."

"Tam bir on altı yaşındaki çocuk. Annesi ona yeni bir erkek arkadaşı olduğunu söylüyor, o ise ne yiyeceğini düşünüyor."

Bu beni gülümsetti ve içimdeki diğer şeyleri yatıştırdı.

Mickey konuşmaya devam etti, "Ama senin ızgaran yok."

"Yavaş pişirilmiş barbekü tavuk," dedim ona. "Kahretsin, saat ondan sonra oldu ve şimdi acıktım."

Ve yine gülümsedi.

"Yatmaya mı gidiyorsun?" diye sordu. "Evet."

"Keşke bu benim yanımda olsaydı," diye mırıldandı. Ve bununla birlikte, içimdeki *her şey* yerli yerine oturdu.

"Ben de," dedim ona sessizce.

"Pazartesi," dedi.

Çok uzak bir gün gibi geldi.

"Pazartesi," diye onayladım.

"Tamam, Amy. Seni bırakıyorum. İyi uykular, bebeğim." "Sana da, Mickey. İyi geceler."

"İyi geceler."

Telefonu kapattık ve ben yatmaya hazırlandım.

Yatağa girdikten sonra, bir o yana bir bu yana dönüp durdum ve uyuyamadım.

Oğlumun gösterdiği şiddetli tavrın beni korumak için bir içgüdü olduğunu inanmak istedim. Mickey'nin, Auden'in babasına bakıp onun gibi bir adam olup olmadığını merak ettiği konusunda haklı olup olmadığını bile bilmek istedim.

Ama ikisi de doğru değildi.

Bence başka bir şeydi.

İki çocuğumu da babalarından bana sürükleyen bir şey. Onlar için bir çözüm bulmam gereken bir şey.

Benim için değil.

* * *

"Bu durum hoşuma gitmiyor," dedim iki gün sonra, spor salonundaki Jake'in ofisinde durmuş, pencereden Jake ve Mickey'nin ringde sparring yaptığını izlerken.

"Biliyorum," diye cevapladı yanımda duran Josie. "Aslında, bilmiyorum. Jake asla kaybetmez. Kimseye. Mickey bile, ki o da oldukça zorlu bir rakip, ama yine de ligde sadece ikinci sırada. Jake eskiden profesyonel boksördü, bu yüzden Mickey'i küçümsememelisin. Jake pay-per-view maçlarında dövüştürdü. Oldukça iyiydi. Bu yüzden, Mickey'in kaybetmesinin nasıl bir his olduğunu bilemem."

Mickey'nin kaybettiğini düşünemiyordum bile. Ve kimse kaybettiğini sanmıyordum, çünkü sadece 11 ila 18 yaşları arasındaki bir grup genç adamla sparring yapıyorlardı ve etrafta izleyenler vardı.

Genç boks ligi kayıtları ve ekipman dağıtımı. Orada olmamın nedeni buydu. Böylece, sezon için hazırladığım ekipmanların çocuklara uymasını izleyebilirdim.

Hayır, Mickey'nin boks yapmasından nefret ettiğimi düşünüyordum. Oğlumun rakibini yere sermek için matta yuvarlanmasını izlemeye bile dayanamıyordum.

Mickey karşılık verse bile Jake'in Mickey'e yumruk atmasını izlemekten nefret ediyordum. Bunu kazanmak için yapıyorlarsa daha da nefret ederdim.

Ama en çok nefret ettiğim şey, Mickey'nin yetişkinler liginin bir üyesi olduğu ve bu ligin de gençler ligi gibi sezonuna yeniden başladığı gerçeğiydi.

Peki, Mickey tüm bunları yaparken, boks antrenmanlarını *nasıl* yapacaktı? Gerçekten *boks* mu?

"İki işi, iki çocuğu, bir kız arkadaşı var ve kendi şirketini kuruyor," dedim. "Nasıl antrenman yapacak zaman bulacak ki, dayak yemesin?"

"Jake'in iki işi, üç çocuğu ve bir eşi var. O yapıyor." Josie'ye baktım.

"İşlerinden biri boks salonu."

O da bana baktı. "Evet, ama birinin onu *işletmesi* gerekiyor. Sürekli antrenman yapamaz."

Jake'in durumu Mickey kadar kötü olduğunu düşünmesem de, "Peki, tüm bunları nasıl idare ediyor?" diye sordum.

"Kendine bir eş buldu."

İçimi bir heyecan kapladı.

Bu heyecanı kesen bir tezahürat spor salonundan geldi ve Josie ile ben o tarafa baktık.

Jake ağızlığını çıkarıyordu ve Mickey ringin köşesindeki şeye yaslanmıştı, eldivenleri çoktan çıkarmıştı ve dişleriyle eldivenlerinin cırt cırtlı kısımlarını açmaya çalışıyordu. Jake ise çocuklara seslenmeye başlamıştı.

Mickey'i inceledim ve inkar edilemez bir şekilde, bol eşofman altı ve dar, kısa kollu tişörtüyle, boks ringinin köşesine rahatça yaslanmış, başlığı takılı olsa bile olağanüstü seksi görüldüğünü düşündüm.

Hâlâ, onun dayak yerken birini dövmesini izlememi istemediğini umuyordum.

"Umarım beni dövüşlerine davet etmez," diye mırıldandım. "Tabii ki davet edecek."

Josie'nin garip ses tonu beni ona bakmaya itti. "Neden?"

Gözlerini kocasından ayırıp bana baktı. "Dövüş gecesi."

Kaşlarımın çatıldığını hissettim. "Anlamadım?"

"Dövüş gecesi dövüşle başlar ama çok daha keyifli aktivitelerle sona erer," diye açıkladı.

Yüzündeki ifade, aniden kafamda bir ışık yaktı.

Ama o devam etti.

"Kazan ya da kaybet, bildiğin gibi ben kaybetmeyi bilmiyorum ama Alyssa biliyor ve Junior kaybettiğinde bile Alyssa'nın en sevdiği gecenin *dövüş gecesi* olduğunu çok iyi biliyorum."

"Yani onlar..." Sözümü

yarım bıraktım. "Evet," dedi

kararlı bir şekilde.

"Ve dövüşten sonra, onlar...?"

"*Kesinlikle.*"

"Diğerlerinden daha mı

iyi...?" "En *iyisi.*"

"Gerçekten mi?" diye sorduğumda sesim yükseldi.

"Jake'in sevgili olarak nasıl olduğunu paylaşmak bana garip geliyor. Ancak, hızlı olmamız gerektiğinde bile mükemmel olduğunu söyleyebilirim. Her zaman iyidir. Onun bu yönünü seviyorum... diğer birçok şeyin yanı sıra. Ama dövüş gecesi farklı. Eşsiz. Ve dürüst olmak gerekirse, dövüş bittiğinde bana ihtiyacı olduğunda yanında olabilmek için her seferinde onun kaybetmesini izlerdim."

"Vay canına," dedim.

"Aynen öyle," diye cevapladı, yüzümü inceleyip şöyle devam etti, "O yüzden, her dövüşte Alyssa ve benimle birlikte oturacağından emin olacağım."

Aynı zamanda bunu hiç istemiyordum. Mickey... *daha mı*

iyi?

Bacaklarım titremeye başladı.

Tiz bir ıslık sesi duyduk ve ikimiz de spor salonuna baktık. Jake parmaklarını ağzından çıkarıp bize el sallıyordu.

"Bu bizim işaretimiz," diye fısıldadı Josie ve harekete geçti.

Ben de onunla birlikte hareket ettim ve Jake, "Evet, size iyi ekipman bulmak için çok uğraştığımızı biliyorsunuz. Ama bu yıl, Bayan Spear ve özellikle de lig için satılmak üzere bir sürü gerçekten iyi malzeme bağışlayan Miz Hathaway, yeterince para topladılar, böylece bu yıl

yeni ekipmanlar almakla kalmayıp, Blakeley'deki büyük ringde maçlarınızı yapabileceksiniz."

Grubun arkasında durduğumuzda tüm çocukların dikkati üzerimizdeydi.

Bu haberi duyunca bazılarının ağzı açık kaldı ve Jake, "O halde bayanlara alkış tutun" diyerek konuşmasını bitirmeden önce, heyecan dalgası ortalığı sardı.

Çocuklar hep birlikte sevinç çığlıkları attıkça yanaklarımın ısındığını hissettim.

Para topladığım onca yıl boyunca, bundan faydalanan tek bir kişiye bile rastlamamıştım.

O mutlu yüzleri ve tezahüratlarını görünce, kendimi *harika* hissettim.

"Şimdi, tartının önüne sıraya girin," diye emretti Jake. "Sizi sınıflandırmamız gerekiyor, sonra ekipmanlarınızı vereceğiz. Ondan sonra, antrenör atamalarınızı alın, antrenörünüzle tanışın ve antrenman programınızı alın."

Çocuklar etrafta dolanmaya başladılar ve Josie ile ben onların yolundan çekildik.

Cillian arkadaşlarından biriyle yanımdan geçerken gecem daha da güzelleşti. Bana gülümsüyordu.

Ben de ona gülümsedim.

Arkadaşı ona, "Dövüşçü olmanın avantajı. Seksi kızlar elde ediyorsun." diyordu.

"Evet," diye cevapladı Cillian, benden başka bir yere bakarak. "Kısa boylu olan babamın kız arkadaşı."

"Vay, *güzel*," dedi arkadaşısı, Junior'ın kullandığı dik tartıya giden sırada yerlerini alırken bana bakarak.

Cill'in arkadaşısının bu sözleriyle, sadece yanaklarım değil, vücudumun diğer kısımları, özellikle de kalbimin çevresi ısınmıştı.

Bu spor salonuna son geldiğimde kendimi yaşlı, çekici olmayan ve en iyi günlerimi geride bırakmış hissetmişim. Şimdi ise on iki yaşındaki çocukların onayını almıştım.

Çok büyük bir şey değildi ama yine de bir şeydi ve Cillian'ın babası olarak beni onaylaması daha da iyiydi.

Sonra omuzlarımda bir ağırlık hissettiğimde, başımı kaldırıp Mickey'nin kolunu omuzlarıma doladığını gördüğümde gece *daha da* güzelleşti.

"Selam," dedi rahat bir gülümsemeyle. "Selam," diye cevap verdim.

"Bu iyi hissettiriyor mu?" diye sordu. Başımı salladım.

"Güzel," diye mırıldandı.

"Bay Donovan." diye bir ses duydum ve başımı kaldırıp baktığımda, on yedi ya da on sekiz yaşlarında bir delikanlı yakınımızda duruyordu.

"Joe," diye selamladı Mickey.

Oğlan bana baktı. "Hey, şey... sen Auden'in annesisin, değil mi?"

Dik durdum ve oğlumun arkadaşı Joe'ya baktım. Joe on yedi ya da on sekiz değil, on altı yaşındaydı, bu çok şaşırtıcıydı. Denizci gibi görünüyordu. Ve çok sevimliydi.

"Evet, Joe. Ben Bayan Hathaway." Elimi uzattım. "Memnun oldum. Auden senden bahsetti.

Elimi kısa bir süre tuttu, sonra bıraktı ve utangaç bir şekilde etrafa bakarak, "Evet. Harika. O iyi biridir," dedi.

"Öyle," diye onayladım.

"Neyse, bunu yaptığın için teşekkürler." Elini uzattı. "Çok iyi." "Yardımcı olabildiğime sevindim," dedim.

"Tamam. Harika. Neyse, sonra görüşürüz," diye mırıldandı ve sıraya girdi. "Sonra görüşürüz Joe," diye seslendim arkasından.

Mickey'nin dudakları kulağıma yaklaştı. "Sen ve Josie buradan hemen gitmelisiniz, yoksa durum iyiye gitmeyecek."

Başımı geri çekip gözlerine bakmak için kaldırdım, o da bana bakmak için başını kaldırdı.

"Neden?" diye sordum.

"Çünkü senin oğlanın arkadaşı az önce arkadaşının MILF annesiyle tanıştı ve Josie de tam bir MILF. O yüzden ikiniz gitseniz iyi olur, yoksa ligin büyüklüğü üç katına çıkar ve oğlanlar, sikleriyle ne yapacaklarını bilecek yaşa geldiklerinde, sikebilecekleri kıçları görmek için ligi izlemeye başlarlar. Savaşçı olmak için antrenman yapacak kadar akıllı oldukları için sikebilecekleri kıçları."

Mickey'nin omuzlarımı saran kolu sıkılaştığı için uzaklaşamadım, ama bu beni "Mickey! *Gerçekten mi!*" diye bağırmaktan alıkoymadı.

"Bebeğim, ben de on altı yaşındaydım," diye cevap verdi. "Yan komşumuz Bayan Getty şimdi yetmiş beş yaşında ama bir zamanlar kırk beş yaşındaydı ve çok fazla seks yaptı."

Ona yaslandım. "Sanırım az önce ağzıma biraz kusmuk geldi."

"Zavallı Joe'nun ne düşündüğünü bir düşün, yarın okula gidip seksi annesi olan arkadaşıyla yüzleşmek zorunda."

"Konuşmayı kes," diye sertçe emrettim. Mickey kahkahayı bastı.

"Gülmeyi kes," diye sertçe talimat verdim.

O durmadı.

Bana doğru eğildi ve *hala gülerek* ağzını ağzıma değdirdi.

Etrafta insanlar olduğu için geri çekilmedim, ama o bitirdiğinde ona sert bir bakış attım.

"İşte bu," dedi. "Yine, hepsi senin sayende. Çocuklara, biri benim oğlum olan çocuklara verdiğin şey, senin yanında dururken hissettiğim şey, görünüşün ve bu lig için yaptıkların. Bir başka mutluluk anı."

Anında bakışlarımı kesip durdum.

"Teşekkür ederim, bebeğim," diye fısıldadı.

Dudaklarımı titrememeleri için birbirine bastırdım.

"Ağlayacak mısın?" diye sordu.

"Hayır," diye mırıldandım, ama tek bir hece bile titriyordu.

"Bir daha seni öpmemem daha iyi," dedi.

"Bir kez daha iğrenç bir şey söylersen, bir hafta boyunca seninle seks yapmayacağım."

Yine kolayca gülümsedi. "Sanki o kadar dayanabilirmişsin gibi." "Her neyse," diye mırıldandım.

"Amy?"

"Ne?" diye tersledim.

"Sen tanıdığım en iyi kadınsın."

Onun güzel mavi gözlerine baktım, o sözlerin orada yansıdığını gördüm ve ona ilk göz attığım andan itibaren en çok istediğim şeylerden birinin, o bakışın bana yönelmiş olduğunu görmek olduğunu anladım.

"Seni seviyorum" değildi.

Ama en yakın şeydi.

"Harika, şimdi seninle öpüşmek istiyorum," diye mırıldandım, onun sözlerinin beni nasıl hissettirdiğini gizlemek için.

Mickey yine sırtıyordu.

"Peki, Salı günü Auden ve Olympia ile buluşuyoruz?" diye sordu, cevabını bildiği bir soru ama konuyu değiştirmek için sorduğunu biliyordum.

Heyecanla ve endişeyle bu ilk buluşmaya giderken başımı salladım, ama umuyordum ki, *benim* çocuklarım olduğu için Mickey'i görecektlerdi. Onun benimle nasıl olduğunu görecektlerdi. Beni mutlu ettiğini görecektlerdi. Ve her şey harika gidecekti.

"Sabırsızlanıyorum, Amy."

O anda ona gülümsedim, ama bunu yaparken boynumdan bir ürperti geçti.

Yan tarafa baktım ve Cillian'ın diğerk çocuklar tartılırken sıraya girdiğini gördüm. Boynu bükülmüştü. Gözleri babası ve benim üzerimdeydi.

Düşünceli görünüyordu.

O da benim ona baktığımı fark edince, kendimi hazırladım ve bunu daha da ileri götürdüm. Ama sonra küçük bir adamın büyük bir adamın el sallamasına benzer bir şekilde el salladı, sırtı ve arkasını döndü.

Halka açık bir yerde bana el sallamaktan utanmadı.

Babası bana dokunurken, benimle konuşurken, benimle gülerken somurtmadı.

Arkadaşına, benim babasının kız arkadaşı olduğumu övünerek anlattı.

Bu, Cillian'ın bir damgası olsaydı, onu mürekkebe batırıp bana gelip onay damgası basabileceği anlamına geliyordu.

Ve bu beni mutlu etti. Çok,

çok mutlu etti.

Yirmi İkinci Bölüm

Zor Bir Gece

"Pip, mumları yakar mısın tatlım?" diye seslendim ve hemen ardından, "Auden, bana bir iyilik yap. Pandora'yı aç. İyi bir radyo istasyonu, sesi kısık, tekno ya da benzeri şeyler olmasın. Akşam yemeği müziği." Ve hemen ardından, "Pip, işin bittiğinde barı hazırla. Yerleştirme. Tabaklar. Çatal bıçak takımı. Su bardakları." Ve hemen ardından, "Ah!" Sonuncusu, tavukla parmağımı yaktığım için oldu.

"Sakin ol anne," dedi Pippa sessizce ve ben ona baktım, uzun saplı çakmağı alabileceği çekmecedeydi. Bana bakıyordu. "Her şey yoluna girecek. Onu seveceğiz."

Sonra çakmağı aldı, çekmeceyi kapattı ve mumları yakmak için gitti.

Söylemeye gerek yok, ertesi Salı günü Mickey gelmek üzereydi.

Tabii ki, bu buluşma için tüm heyecanımı kaybetmiştim ve tamamen mahvolmuştum.

Geçtiğimiz hafta, Mickey ile hayatım güzeldi. Çocuklar hala onunla birlikteyken üç kez akşam yemeği yedim ve onun evinde vakit geçirdim. Cumartesi gününü birlikte geçirdik, Mills iskelesindeki dükkanlarda dolaştık ve sonra akşam yemeğine çıktık.

Cillian beni kesinlikle onaylamıştı. Rahat, sakın ve yaşlıları gibi davranıyordu: biraz şapşal, biraz genç adam.

Endişe verici bir şekilde, Ash daha da kötüye gidiyordu. Saçları, tahminimce, birkaç gündür kesinlikle yıkanmamıştı. Ve onun kıyafetlerini hiç fark etmediğimi fark ettim, çünkü göze çarpmıyorlardı. Ancak saçları ve genel görünüşüyle birlikte, saçlarının sadece yıkanmamış değil, kesilmesi gerektiğini, makyaj yapmadığını ve kıyafetlerinin bol ve büyük olduğunu, kilo aldığını gizleyemediğini fark ettim.

Annemin aksine, ben her kadının zayıf olması, makyaj yapması ve görünüşüne çok zaman ayırması gerektiği görüşünde değildim, tabii bu tür şeyleri yapmaktan hoşlanmıyorlarsa.

Ancak Ash'in utangaç sessizliği, garip bir sessizliğe dönüşüyordu ve onun yaşında görünüşünün tamamen bozulması endişe vericiydi.

Mickey'nin başı çok doluydu ama bu konuyu es geçemeyecek kadar önemli olduğunu düşündüm. Bu nedenle, önceki gece akşam yemeği için lokantada buluştuğumuzda bu konuyu açtım.

Bu onun dikkatinden kaçmamıştı. Son derece endişeliydi. O da bir erkekti ve ne yapacağını bilmiyordu. Ayrıca, bir süre önce bu konuyu Rhiannon ile konuştuğunu ve onun bir sorun olduğunu düşünmediğini, ancak Aisling ile konuşup her şeyin yolunda olduğunu söylediğini paylaştı.

Mickey, Rhiannon'un değerlendirmesine katılmadığı için, son birkaç hafta içinde Aisling ile bu konuyu konuşmaya çalıştığını bana anlattı. O zamandan beri, çabalarının Aisling'i daha da geri çekilmesine ve durumunun daha da kötüleşmesine neden olacağından korktuğu için geri adım attı.

Açıkça her şey yolunda değildi. Ancak Mickey ve Rhiannon'un, bu konuyu onunla konuşabileceği bir ilişkisi yoktu, bu yüzden annesi devreye girebilirdi ve babası olarak, bu konuyu nasıl açacağını bilemiyordu.

"Bir dahaki sefere benimle olduğunda, bir kez daha deneyeceğim. Ne yapabileceğime bakacağım. Eğer bu da işe yaramazsa, sana müdahale etmeni rica edeceğim, bebeğim," demişti.

Ash ile bunu yapabileceğim bir yerde olduğumu hissetmiyordum. Birlikte vakit geçirmiştik ve haftalar önce akşam yemeği hazırlayarak bağ kurmuştuk, ama yakın değildik ve resmi olarak bir araya geldiğimizden beri Mickey'nin ailesiyle geçirdiğim tüm zaman boyunca, daha da yakınlaşmadık. Bunun nedeni, ne zaman oraya gitsem, bizimle akşam yemeği yiyor, sonra odasına çekiliyor ve Mickey benim gittiğimi söylediğinde sadece "Görüşürüz, Amy!" diye bağıırıyordu.

Bu durum başlı başına endişe vericiydi. Bana açık bir şekilde ya da kızlar arası şifrelerle babasının benden hoşlandığını söylememişti. Ama yine de, başlangıçta, açıkça söylemese de, bunu bana iletmişti. Ayrıca başlangıçta, Mickey ve ben resmi olarak bir araya gelmeden önce bile, Aisling değişen Donovan aile birimine, beni de içeren bir birime uyum sağlamış görünüyordu. Yavaş yavaş bağ kuruyorduk, ama bu bizim izlediğimiz yoldu izlediğimiz yoldu.

Artık hiçbir şey yoktu.

Ama umurumda değildi. Baba-kız konuşması iyi gitmezse, ben devreye girecektim.

Bu yüzden "Neye ihtiyacın varsa" diye cevap verdim.

Mickey rahatladığını gizlemedi, bu da bana onun durumdan ne kadar endişeli olduğunu gösterdi.

Ancak bu konuşma dün gece gerçekleşti. O anda aklımda başka şeyler vardı.

Bunlar arasında, çocuklarıma yeni kavuşmuş olmam ve şimdi de Mickey'i bu karışıma dahil etmem vardı.

Mevcut durumun değişken olduğu söylenemezdi ve son birkaç yılın ardından, annemin bu tür konulara karşı anteni son derece hassaslaşmıştı.

Ancak Conrad'ın ortaya çıkıp pislik gibi davranması dışında, çocuklar kendi velayet programlarını kendileri belirlemişlerdi ve bizim düşmanca konuşmamızdan bu yana Conrad tek kelime bile etmemişti. Hatta ikisi de benim evimde kalmak için kıyafetlerini getirmişlerdi, çünkü Conrad ve Martine'le olduğu kadar Cliff Blue'da da sık sık kalıyorlardı.

O sakin sularda yüzmeyi seviyordum. O tekneyi sallamak istemiyordum.

Mickey'nin iyi bir adam olduğunu ve en çılgın hayallerimde bile çocuklarımin onu kabul etmemesi için yapabileceği hiçbir şey olmadığını kendime söyleyip durdum.

Bu, endişelenmediğim anlamına gelmiyordu.

Tavuğu parçalayıp barbekü sosuyla karıştırdıktan sonra sıcak tutmak için fırına koyarken, Mickey'i arayıp akşam yemeğini iptal edip altı ay sonraya ertelemek için duyduğum dürtüyü bastırdım.

Eve dönüp baktığımda hafif bir müzik sesi duydum. Benim akşam yemeği için seçtiğim müzik değildi, rock 'n' roll'du, ama John Mellencamp tarzı, insanı uyutmayan ve sesi kısıldığında kulağa hoş gelen bir rock 'n' roll'du (tabii bu, sesi açıldığında daha iyi ses çıkarmadığı anlamına gelmiyordu).

Barın da hazır olduğunu gördüm. Mobilya şirketiyle iletişime geçmişim ve yemek masası geliyordu, ama o hafta sonuna kadar gelmeyecekti, bu yüzden barda yemek yiyecektik. Pippa istediğim gibi yapmış ve hatta yeni sürahimi buzlu suyla doldurmuştu.

Mumlar yakılmıştı. Aydınlatma romantik olmaktan biraz daha fazlasıydı. Her şey mükemmeldi.

Ama çiçek almalıyım.

"Çiçek almalıydım," diye mırıldandım.

"Emin değilim, ama senin erkek arkadaşın bir erkek olduğu için, çiçek alıp almadığını umursamayacaktır," diye karşımdaki tabureye oturan Auden bana söyledi.

Haklıydı.

Ona gülümsedim ve elimi kaldırıp saçımı kulağımın arkasına attım. O anda küpe takmayı unuttuğumu fark ettim.

"Kahretsin! K peleri unutmuşum!" diye bağırdım, bu haykırış durumun gerektirdiğinden çok daha dramatikti.

"Mikrodalgaya göre bu görevi tamamlamak için iki dakikan var anne," diye alay etti Pippa. "Takıların Kalk ta'da olmadığına göre, bunu başarabileceğini düşünüyorsun."

O bana sırtarak bakarken, ben ona yarı gülümseme, yarı sert bakış attım ve "Hemen dönerim" diyerek odadan  ıktım.

Auden de oyuna katıldı ve arkamdan, "Sen olmadan hayatta kalmaya çalışacağız," diye seslendi.

Umarım bunu yapmak için yıllarca beklemek zorunda kalmazlar.

Koridorda aceleyle yürüdüm ama mutfaktan çıkmadan önce telefonumu aldım, Mickey'nin beni arayıp 24 saatlik zatürre olduğunu ama endişelenmememi, Florence Nightingale'in onu kişisel olarak bakmak için dirildiğini söylemesi ihtimaline karşı. Ne yazık ki, benimle ve çocuklarımla akşam yemeğine gelemeyecekti.

Böyle bir şey olmadı.

Ama taktığım üçüncü çift küpe (ilki, elmas saplamalı, büyük ve çok gösterişli ve pahalıydı; ikincisi, Alyssa'nın beni satın almaya ikna ettiği, omuzlarıma kadar uzanan uzun halkalar, çok disko tarzındaydı; sonuncusu, boncuklar ve minik altın yapraklarla süslenmiş, tam da uygun olan) sonra telefonum çaldı.

Banyo tezgahının üzerinde duran telefona baktım ve arayanın Conrad olduğunu görünce boyun kaslarım gerildi.

Bu gecenin Pippa, Auden, Mickey ve benim için ne anlama geldiğini biliyor olabileceğini ve eğer biliyorsa, beni mahvetmek için aradığı ihtimalinin yüksek olduğunu düşünerek, cevap vermedim.

Ancak    nc  k peye karar verdikten ve biraz parfüm sıktıktan sonra (o gün Olympia'nın benim için seçtiği parfümü kullanmaya karar verdim) telefonumun sesli mesaj geldiğini duyduğumda, merakıma yenik düştüm.

Telefonu aldım, sesli mesaja girdim ve Conrad'ın mesajını dinledim.

"Amelia," dedi sert bir sesle. "Umarım bu arama, akşamki... *kutlamalardan*  nce gelmiştir."

Bu gecenin çocuklar ve benim için ne anlama geldiğini biliyordu.

"Ancak," diye devam etti, sesli mesajda bile tırnakları kökünden çekiliyormuş gibi konuşuyordu, "şu anda işler çok yoğun ve aramak için biraz zamanım oldu. Konuşmamız gereken bazı şeyler var.

Konuşmamız gereken bazı şeyler var. Lütfen sekreterimi ara, bir toplantı ayarlayabiliriz. İyi... akşamlar."

Sonra telefonu kapattı ama ben dinlerken telefonum bir mesajla çaldı. Bu da Conrad'dandı ve sekreterinin adı ve numarası yazıyordu.

Ne hakkında konuşmamız gerektiğini merak ederek ona baktım. Ayrıca, neden yüz yüze konuşulması gerektiğini de merak ettim. Son olarak, aslında yüz yüze konuşacak bir şeyimiz olmadığını ve önümüzdeki birkaç saatin travmasını atlattıktan sonra ertesı gün mesajla paylaşacağını düşünerek ona baktım.

Banyodan çıkıp koridora doğru ilerlerken kapı zili çaldı.

Küçük bir kalp krizi geçirircesine adımlarım sendeledi.

"Ben açarım!" diye bağırdı Auden.

Sonra mini olmayan bir kalp krizi geçirdim.

Hayati bir acil durumun ortasında bile, Auden'ın kapıya doğru yürüdüğünü görünce koridora koştum ve bunu nabzımın hızlanıp çok hızlı attığını hissederek yaptım.

Koridorun başına geldiğimde aniden durdum çünkü Auden kapıyı açmıştı ve Mickey orada durmuş, Mickey'nin tüm özelliklerini sergiliyordu, yine güzel bir gömlek giymişti, bu sefer krem rengi zemin üzerine kırmızı ve kahverengi ekose desenli, kot pantolon ve botlar giymişti.

Ayrıca kocaman bir buket iek taşıyordu.

Yine kalbim hızla çarpmaya başladı, yanaklarım kızardı ve Mickey'e biraz daha aşık oldum.

Aşık olmanın düşmek gibi hissettirmediğini düşünerek, bu deyimın nasıl ortaya çıktığını merak ederek yaptım.

Sanki uçuyormuşum gibi hissettim.

"Merhaba," dedi Mickey, bana bakmadan, dikkatini Auden'a vermişti.

Oğlum göğsünü biraz kabarttı ve sırtını düzeltti, henüz Mickey kadar uzun değildi ve oraya ulaşıp ulaşamayacağını bilmiyordum, ama Mickey'nin karşısında sahip olduğu tüm boyunu ortaya koyuyordu.

"Selam," diye cevapladı Auden.

"iekler!" Pippa mutlu bir şekilde haykırdı, kapıya doğru koşarak gitti, sonra durdu, bana döndü ve gülümsedi.

Kızım iekleri severdi ve Mickey'nin onları düşünmesi iyi bir şeydi.

Ama Mickey'nin Pippa'ya bu kadar büyük bir buket getirmesi, çok şey ifade eden önemli bir mesajdı.

"Onu içeri almak ister misin, evlat?" diye Auden'a önerdim ve Mickey Pippa'dan bana bakarken kendimi zorlayarak öne doğru adım attım.

O, kocaman ve güzel bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Ben de gülümsedim, umarım ona da aynı şeyi vermişimdir.

Auden kenara çekildi ve Mickey içeri girdi, ben de ona doğru yürüdüm ve ortada buluştuk.

Durduğumuzda, elini hafifçe kalçama koydu ve eğilerek dudaklarını benim dudaklarıma kısa bir süre değdirdi.

Uzaklaştığında, "Hey" diye mırıldandı. "Hey" diye sessizce cevap verdim.

Gözleri gülümsemeye devam etti, sonra elini kalçamdan çekti ve çocuklara döndü.

"Tamam, sanırım hepimiz birbirimizi tanıyoruz ama bunu resmi hale getirelim," diye önerdim. "Auden, Pippa, bu Mickey. Mickey, bunlar benim çocuklarım, Auden ve Olympia."

Auden önce Mickey'e elini uzattı, ben de bu sırada el hareketleri yaptım.

"Merhaba efendim," dedi resmi bir şekilde, bu da Pippa'nın gözlerini genişletip bana bakmasına neden oldu.

Dudaklarımı sıkıştırarak ona da geniş gözlerle baktım, Mickey oğlumun elini tuttu ve "Mickey yeterli, Auden" diye cevap verdi.

"Tamam," diye mırıldandı Auden ve elini bıraktı.

"Hey!" diye bağırdı Pippa neşeye, ona doğru zıplayarak, ona gülümseyerek elini uzattı.

Onun bu hareketini izledim ve kızımın geri döndüğü için kısa bir anlık mutluluk duydum.

Mickey elini tuttu ve "Hey" diye cevap verdi.

Ayrıldılar ve Pippa başını çiçeklere doğru eğerek, "Onları alayım mı? Annem için suya koyabilirim" dedi.

Mickey, yeşil ortancalar, şeftali rengi güller ve kırmızı gerbera papatyalardan oluşan kocaman buketi Pippa'ya uzattı ve "Tabii ki, tatlım. Teşekkürler" dedi.

Pippa çiçekleri iki eliyle göğsüne çekip bana gülümsedi ve zıplayarak uzaklaştı.

"Sana bir içki getireyim mi, Mickey?" diye sordu

Auden. "Evet, teşekkürler. Bir bira," diye cevapladı Mickey.

Auden başını salladı ve uzaklaştı.

Mickey'e baktım. O da bana baktı. Sonra yanıma yaklaşıp elini sırtımın ortasına kaydırıldı.

"İyi misin?" diye fısıldadı. "Berbat durumdayım," diye fısıldadım.

"Seni korkutmak istemem Amy, ama bunu saklayamıyorsun."

"Harika," diye mırıldandım ve o sırıttı.

"Bu çok sevimli."

"Sevimli *gelmiyor*."

"Rahatla," diye cevapladı. "Zaten iyi çocukların olduğunu biliyorum. Her şey yolunda gidecek."

Şu ana kadar haklı görünüyordu. Umarım böyle devam ederdi.

"Çiçekler hoş bir jestti," dedim.

"Anladım. Kızın da senin kadar kolay okunuyor." Yüzümün yumuşadığını hissettim.

"Uh... Anne," diye seslendi Pippa. Sıçrayarak ona baktım. Geniş bir gülümsemeyle bakıyordu. "Tüm vazoları sattın."

"Kahretsin," diye mırıldandım.

Auden buzdolabından Mickey'nin birasını çıkardı ve ona, "Bunu bardakta mı istersin?" diye sordu.

"Şişe yeter," diye cevapladı Mickey.

"Buldum!" diye bağırdı Pip. "Bardaklara buzlu su koyup sürahiyi kullanacağım."

"İyi fikir tatlım," dedim ona.

Çiçekleri bir kenara bırakıp sürahiye atladı.

Auden, Mickey'nin birasını getirip ona uzattı ve bana, "Bir kadeh şarap ister misin?" diye sordu.

"Harika olur, evlat," diye cevapladım.

O, evin reisi gibi başını salladı ve uzaklaştı.

Çocuklarımın bu durumu benden daha iyi idare etmelerini izledim ve aniden büyük bir rahatlama hissi beni sardı. Onları çok iyi yetiştirdiğim için (tabii Conrad'ın da iyi bir baba olduğunu kabul etmeliyim) rahatladım. Mickey'nin tarif ettiği "kasırga" ve onun ardından gelen olayları atlatıp, yetiştirdiğimiz harika çocuklar haline geri döndükleri için rahatladım.

Buna, çocuklarımın ebeveynlerinin fırtınalı ayrılığını atlatıp hayatlarına devam edebildilerse, Mickey'nin çocuklarının da

aynı şeyi yapabilecekleri umuduyla birleşti.

Bunu kabullendikten sonra, artık bir enkaz değildim. Ailem için yarattığım sıcak, samimi evde, ailem ve yakışıklı, harika erkek arkadaşımınla akşam yemeği yiyen bir kadındım.

Mickey'e baktım. "Çocuklar ve ben akşam yemeğini hazırlarken sen oturmak ister misin?"

"Yardım etmeyi tercih ederim," diye cevapladı. Ona gülümsedim.

Onun güzel mavi gözleri yüzümde dolaştı, sonra sıcaklık ve gurur parladı ve elini kaldırıp çenemi kısa bir süre parmak eklemleriyle okşadı, sonra elini indirdi ve "Ne yapabilirim?" diye sordu.

"Mickey, sen bana ekmekleri kızartmada yardım et, biz de patatesleri fırına atalım," diye emretti Pippa. "Anne, sen turşuları kes. Auden, peynir tabağını ve lahana salatasını çıkar. Salata için servis kaşığı da almayı unutma."

Hepimiz hemen harekete geçtik ve mutfakta bize verilen görevleri yerine getirdik. Mickey ve Pip görevlerini yaparken, Mickey ona liseyi nasıl bulduğunu sordu ve yapması gereken tek şey buydu. Pippa, benim bildiğimden daha fazlasını anlatarak, liseye nasıl baktığını anlattı (özetle, *harika* olduğunu söyledi).

Akşam yemeğini hazırladık ve masaya oturduk, Mickey barın ucunda, ben, Auden ve Pippa ön tarafta oturduk ve Mickey oğluma Auden'in güreştiğini söylediğini anlattı.

"Evet," diye onayladı Auden.

"İyi misin?" diye sordu Mickey.

"Geçen yıl tüm ilçede birinci oldum ve bölge şampiyonasını kazandım," diye cevapladı Auden, ses tonu gurur ve alçakgönüllülük arasında gidip geliyordu.

Benim iyi oğlum.

"İyisin," diye mırıldandı Mickey ve çatalla parçaladığı tavuklu sandviçinden bir ısırık aldı (peynir ve lahana salatası ile dolu olduğu için ancak bu şekilde yenebilirdi). Yutkundu ve gözleri bana kaydı. "Ve *bu* da iyi."

Ona gülümsedim. "Teşekkürler, tatlım."

Gözlerinin dansını bir an izlememe izin verdi, sonra tekrar Auden'a döndü. "Belli ki bu yıl da güreşeceksin."

"Evet," diye cevapladı Auden. "Zaten kondisyon çalışmaya başladık." Bana bakıp alaycı bir şekilde, "Gelmen gerekmez anne," dedi.

Ona gözlerimi devirdim ve ağızıma bir çatal dolusu sandviç attım. "Neden gitmiyorsun?" diye sordu Mickey.

"Annem güreşi sevmez," diye Auden benim yerime cevap verdi.

Hızla çiğnedim, yuttum ve inkar ettim, "Güreşi sevmemek gibi bir şey yok. Sadece insanların *oğlumla* güreşmesini izlemekten nefret ediyorum."

"Bu bir spor. Kimse yaralanmıyor," diye cevapladı Auden.

"Biliyorum," diye cevap verdim, daha önce birkaç kez yaptığımız bir sohbete girerek. "Ama ben bir anneyim. Bu, senin asla hissetmeyeceğin bir duygu, bu yüzden asla anlayamayacaksın, bu yüzden sadece benim bunu hissetmeme ve bununla başa çıkmama izin vermelisin."

"Genelde onları yere sererim," diye belirtti Auden.

"Bu ve senin benim oğlum olman ve sen istemesen bile ben yine de gideceğim gerçeği, beni tamamen çıldırtmamasına neden oluyor. Sadece çılgınlığın sınırında."

Auden başını salladı, dudakları kıvrıldı.

"Çocuğunun güreşmesini sevmiyorsan, benim dövüşlerimde deliye döneceksin," dedi Mickey.

Ona baktım. "Muhtemelen. Ama bana sorarsan, yine de gideceğim."

Mickey şaşırmış göründü, sonra dikkatini Auden'a çevirdi ve "Sen dövüşüyor musun?" diye sordu.

Mickey başını salladı. "Yetişkinler liginde." "Vay canına. Harika," diye mırıldandı Auden.

"Ben kesinlikle... kesinlikle... gençler ligi dövüşlerine gideceğim," dedi Pippa.

"Gidecek misin?" diye sordum, onun açıklamasına şaşırmışım.

"Kesinlikle," diye onayladı.

"Kesinlikle Joe'ya karşı bir şeyler hissettiği için," diye mırıldandı Auden. "Auden!" diye bağırdı Pippa.

Oğlum kaşlarını kaldırdı. "Doğru söylemiyor muyum?" "Hayır," diye cevapladı Pippa.

Auden yüzünü tabağına eğdi ve patates kızartmasını ağızına atmadan önce, "Saçmalık," diye mırıldandı.

Pippa patlamadan önce, "Joe ile lig kayıtlarında tanıştım. Çok hoş birine benziyor," dedim. Kızıma baktım. "Ve çok sevimli."

Yanakları kızardı ve yemeğine konsantre olmak için başka yere baktı.

"Polly'nin de Joe'ya ilgi duyması çok kötü," diye ekledi Auden.

Bu beni hiç de iyi hissettirmedi, özellikle de Pippa'nın başını Auden'a doğru çevirmesiyle.

"Öyle mi?"

Auden kız kardeşine, bana, Mickey'e baktı ve sonra Olympia'ya, "Senin ilgilendiğin her şeye o da ilgi duyuyor." dedi.

Onlar arkadaştlar. Durum böyleydi. Ancak bu, erkekleri kapsamamalıydı.

Pip biraz şaşkın ve kafası karışmış görünüyordu, dikkatini tekrar tabağına çevirdi ve ben araya girip konuyu değiştiremeden, Mickey de Pippa'nın rahatsızlığını fark etti ve benim yerime bunu yaptı.

"Peki, Auden, baban gibi doktor olacak mısın yoksa başka planların mı var?"

Bu çok akıcıydı, Conrad'dan sıradan bir şekilde bahsetti, hiç kötü niyet yoktu, ses tonunda en ufak bir çirkinlik bile yoktu, kafasını tutup bana doğru çekip onu öpmek istedim.

İki çocuk da bunu fark etti. İkisi de şaşkın bir ifadeyle ona baktıklarında bunu anladım.

Ama Auden, benim iyi oğlum, Mickey'nin izinden gitti ve ona uydu.

"Babamın işi harika ama benim için uygun olduğunu düşünmüyorum. Lawrie amcam

bir keresinde onu mahkemede izlememe izin verdi ve o karar verdi. Bu çok havalıydı. Bilmiyorum, karar vermek için biraz zamanım var, ama avukat olabilirim."

Mickey bu mesleği hiç sevmediğini belli etmedi ve "Büyük planlar. Üniversiteyi düşünmeye başladın mı?" diye cevap verdi.

Auden sorusuna cevap verdi ve böylece Mickey'nin ustaca yönlendirdiği, çoğunlukla çocuklara meraklı ya da hoşnut etmek için çabalayan bir tavır sergilemeden doğal bir şekilde ilgilendiğini gösteren, yemek yerken rahat bir sohbet başladı.

Bana gelince, yemek yedim, birbirlerini tanıma sürecindeki rahatlıklarını dinledim ve sadece mutluluğu hissettim.

Bunu hissederken, Mickey'nin dizinin benim dizime değdiğini hissettim ve başımı ona doğru çevirdim.

Dudakları çok hafifçe yukarı kıvrıldı ama asıl iletişim kuran gözleriydi.

Gözleri, "*Gördün mü? Her şey yolunda gidiyor*" diyordu.

Dizimi onun dizine bastırdım ve ona da aynı şekilde düşündüğümü ve bunun beni mutlu ettiğini iletmeyi umdum.

Akşam yemeği bittiğinde, çocuklar bulaşıkları yıkayıp kurutarak bulaşık makinesine koydular. Mickey tatlı tabaklarını çıkardı, ben de elmalı turta ve dondurmayı çıkardım.

Sohbet hala devam ediyordu, ama tam o anda Mickey'nin taburede oturup bira içmek yerine akşam yemeği etkinliklerine katılmasının

, bira içip dışarı çıkarılmak yerine akşam yemeği etkinliklerine dahil olmasının da ustaca bir hamle olduğunu fark ettim. O sık sık evime gelirdi. Onu evime davet edebildiğim her an hoş karşılanırdı. Birlikte akşam yemeği hazırladığımızı veya birlikte yediğimizi söyleyemem, ama o benim evimde gerçekten bir misafir değildi. O benim hayatımın bir parçasıydı ve dolayısıyla evimin de bir parçasıydı.

Çocuklarım da evdeyken kendini misafir rolüne sokmuyordu. Bu, onların gözünden kaçmayacak bir şeydi ve yine Mickey bunu kolaylaştırıyordu.

Mickey'nin ne kadar akıllı olduğunu düşünerek kendi kendime gülümsüyordum ki, kot pantolonunun cebindeki telefonu çaldı.

Buna pek aldırmadım, hatta ona bakmadım bile, ta ki omurgamdan bir ürperti hissedene kadar.

Başımı ona çevirdim ve onun tamamen telefonuna odaklandığını, dudaklarının "Üzgünüm, bunu cevaplamam lazım" diye mırıldandığını ve bacaklarının onu mutfaktan uzaklaştırdığını gördüm.

Bir gözüm Mickey'nin koridorda dolaşmasını izliyor, bir elim bıçak bloğundan çıkardığım bıçağın sapında ve zihnimin yarısı bana "Anne, karamel sosunu mikrodalgada ısıtmamı ister misin?" diye soran kızımda iken, Mickey durdu, döndü ve bize doğru gelmeye başladı.

"Tamam. On dakikaya oradayım," dedi, telefonunu kulağından aldı ve bana baktı. "Gitmem gerek, bebeğim. İskelede yangın çıktı."

Vücudum tamamen dondu.

Mickey'inki durmadı. Uzun bacakları onu benim yanıma getirdi, hızla eğildi, elini başımın arkasına koyup başımı eğdi ve dudaklarını benim dudaklarıma o kadar kısa bir süre değdirdi ki, bu anı yaşarken bile bir anı haline geldi.

"Üzgünüm," diye mırıldandı.

"Önemli değil," diye zorla çıkardım.

Beni bıraktı ve çocuklara baktı. "Bu kadar kısa kesmek zorunda kaldığım için üzgünüm. Yemek çok güzeldi. Tanıştığınıza memnun oldum."

"Sorun değil," diye cevapladı Auden, Mickey hızla kapıya doğru ilerlerken.

"Ben de seninle tanıştığımıza sevindim."

"Dikkatli olun!" kapı Mickey'nin arkasında kapanırken, benden çok daha akli başında olan kızım seslendi.

Kapıya baktım.

On dakika sonra.

Kapıya bakmaya devam ettim.

İskelede yangın çıktı.

"Anne, iyi misin?"

Mickey iskelede çıkan yangını söndürmek için dışarı çıkmıştı. "Hey, anne, iyi misin?"

Gözlerimi kırptım ve Pippa'yı yanımda gördüm.

"İskelede yangın var," diye fısıldadım ve kızımın bana bakışını izledim, sonra yüzünün buruşduğunu gördüm.

Korku.

Mickey için belki.

Benim için ise bu daha büyük bir olasılıktı.

İki çocuğuma da aşırı durumlarla başa çıkamadığımı kanıtlamıştım. Kızım benim kontrolümü kaybedeceğimi düşündü.

Bu yüzden çeşitli nedenlerden dolayı kendimi toparlamam gerekiyordu.

Oğlumun babasına olduğu gibi, hayatla ve hayatın getirebileceği her şeyle nasıl başa çıkılacağını öğrenmek için bana güvenen kızım için.

İtfaiyeci olmayı seven ve hayatında olmamı isteyen Mickey için, böyle bir şey olduğunda bununla başa çıkabileceğimi kanıtlamam gerekiyordu. O yangınlarla mücadele ediyordu. Aynı zamanda, kadınının evde endişeden parçalanmakta olduğunu düşünerek bunu yapmak zorunda kalmamalıydı.

Ve oğlum için, muhtemelen erkek gibi davranmaya çalışıyordu, annesine bakması gerektiğini düşünüyordu ve annesinin yıkılmasından endişelenmesine gerek yoktu.

Mickey eğitimliydi. Mickey deneyimliydi. Mickey bunu daha önce de yapmıştı.

Ona ve onu bana getiren kadere güvenmek zorundaydım. Ve ona sahip olduğum için, yani mutluluğa sahip olduğum için, kaderin bunu bir anda yok etmeyeceğine güvenmek zorundaydım.

Nefes aldım ve kızıma odaklandım.

"Tamam, pasta ister misiniz? Sormadım, okul ödevlerinizi yaptınız mı? Bu bizim için önemli bir geceydi ve hepimiz hazırlıklarla meşguldük. Ama şimdi zaman var, böylece gece yarısına kadar uyanık kalmak zorunda kalmadan ödevlerinizi yapabilirsiniz."

Pippa bana boş boş bakarak

şaşkınlığını gösterdi. "Yapacak işlerim var," dedi Auden.

Oğluma baktım. "Pasta yerken yapmak ister misin?"

Beni dikkatle inceliyordu.

Bunu yapmayı bıraktı, bana nazikçe gülümsedi ve "Ben Auden Moss mıyım?" diye sordu.

"Öylesin," diye onayladım, ona gülümsedim. Zorlama bir gülümseme olabilir ama lanet olsun, yaptım.

"O zaman... tabii ki," diye cevapladı Auden pasta konusunda.

"Tamam. Ben pasta alırım," dedim. "Sen kitaplarını al." Dikkatimi tekrar Pippa'ya çevirdim. "Tatlılar? Sen ne dersin?"

Bir an bana bakmaya devam etti, sonra kendinden geldi ve "Yazmam gereken bir ödevim var" dedi.

"Tanrım, umarım uzun değildir," diye mırıldandım.

"Pasta ile daha hızlı olur," dedi.

Ona göz kırptım ve "Anladım. Dizüstü bilgisayarımı ister misin?" diye sordum. "Benim var."

"Tamam. Hadi başlayalım," dedim ve pastanın yanına geri döndüm. İçim titriyordu ve buna izin verdim.

Dışarıda ise kendimi tutuyordum.

Belki bir gün tamamen başa çıkabilecektim. Belki de çıkamayacaktım.

Önemli değildi.

Bu işe yarıyordu.

* * *

Televizyon açıldı. Çocuklar kanepede oturmuş televizyon izliyorlardı. Ben koltuğumda, bir buçuk saattir dokunmadığım dolu bir kadeh şarapla oturuyordum.

Gözlerim televizyondaydı ama zihnim, yanımdaki masanın üzerinde şarap kadehimin yanında duran telefonumdaydı.

Hâlâ içim titriyordu ve şimdi durum daha da kötüydü. Oturuyor olmam şanslıydı, çünkü hiç de rahat olmadığım halde rahatça uzanıyormuş gibi görünebiliyordum.

Saat on birden sonraydı. Mickey iskelede çıkan yangını söndürmek için aceleyle dışarı çıktığından bu yana tam olarak üç saat kırk iki dakika geçmişti.

Yangını söndürmek ne kadar sürerdi?

Telefonum çaldı ve zıplamamı engelleyemedim, sandalyemden birkaç santim havaya uçtuğumu sandım.

Çocuklarımın da benimle birlikte sıçradığını hissettim.

Telefona baktım ve ekranda Mickey'nin olduğunu görünce içim rahatladı.

Telefonu kaptım ve sandalyeden atlayarak telefonu kulağıma götürdüm.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye cevapladı, ben de pencereli duvarımın önündeki sahanlığa doğru yürüdüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Yangın söndü," diye cevapladı. "Herkes iyi mi?" diye ısrar ettim.

"Hepimiz iyiyiz, bebeğim," dedi yumuşak bir sesle, ama sesi yorgun geliyordu. Durup başımı eğdim ve telefonu kulağıma tutarken omuzlarımın çöktüğünü hissettim.

"İyi," diye fısıldadım, sonra aniden başımı kaldırdım, döndüm ve kanepenin üzerinden bana bakan çocuklarıma başparmağımı kaldırıp güven verici bir gülümseme attım.

Pippa sessizce alkışladı ve Auden rahatlamış bir gülümsemeyle bana baktı.

Dikkatimi tekrar ayaklarıma çevirdim. "Çok hasar var mı?" "Dört dükkan tamamen yandı, iskelenin geri kalanı da yangın ve duman hasarı gördü. Durum iyi değil, Amy. İlçedeki tüm ekipmanları çağırmak zorunda kaldık." "Aman Tanrım," diye fısıldadım.

"Evet. En az on, on bir yıldır bu kadar büyük bir olay olmamıştı. Soğumasını bekliyoruz, böylece şef ve kaptanlar içeri girip bir bakabilecekler. Ama bu yeni bir yapı. Şef denetimleri kendisi yaptı. Bunun bu kadar kontrolden çıkması imkansız."

Bu beni pek iyi hissettirmediydi ama yorgun sesli ama açıkça hayatta olan Mickey ile konuşuyordum, bu yüzden bunu bir kenara bırakıp "Ne diyorsun?" diye sordum.

"Buraya geldiğimde, burada üç sondaj kulesi vardı ve üç dükkan çoktan yok olmuştu. Bir yıldan daha eski olmayan, modern malzemelerden yapılmış, yangın alarmları ve son teknoloji yangın koruma sistemleri olan binalar."

"Yani diyorsun ki...?"

Beni keserek, "Şu anda demek istediğim, bunu sonra bitireceğiz. Sadece her şeyin yolunda olduğunu bilmeni istedim. Dükkanların çoğu kapalıydı, etrafta bulunan siviller dışarı çıktı. Kimse yaralanmadı. Yangını söndürüyoruz, tüm kıvılcımların söndüğünden emin oluyoruz. Eve varmam biraz zaman alacak."

"Telefonum komodinin üzerinde olacak."

"Ne?" sesi dalgın geliyordu.

"Telefonumu komodininin üzerine koyacağım," dedim. "Eve gelmeden önce beni ara, mesaj at, ne olursa olsun. Sen uyumadan önce seni görmek istiyorum. Oraya gelip seni göreceğim ve sonra uyumana izin vereceğim. Bunu yapabilir misin?"

Cevap verdiğinde tüm dikkatini bana vermişti: "Saat geç oldu ve eve vardığımda daha da geç olacak, Amy."

"Senin için geç olması benim için sorun değil, biliyorsun."

Yumuşak, tatlı bir sesle "Tamam. O zaman sana haber veririm, hayatım" dedi. "Tamam, Mickey. Seni bırakayım."

"Teşekkürler, bebeğim."

Görüşürüz." "Hoşça kal, tatlım."

Telefonu kapattık ve çocuklarıma döndüm.

"Yani o iyi mi?" Auden onay istedi.

"Öyle," diye başımı salladım ve yanlarına döndüm. "Herkes iyi. Her şey yolunda. Yani," sandalyeye oturdum, "iskele çok hasar gördü ama önemli olan insanlar iyi."

"Üzgünüm," diye mırıldandı Pippa, sonra başını salladı ve beni teselli etti, "Mickey için değil. Onun iyi olmasına çok sevindim anne. Sadece iskelede çok güzel dükkanlar vardı. Umarım iyi olanlar yanmamıştır."

"Olympia Moss, yeni akıl hastalığının başlangıç noktası. Aklında alışveriş var," dedi Auden, ses tonunda biraz sertlik vardı ama bu, abisi olarak onun duyarsız davrandığını ima eden ince bir azarlama idi.

"Auden! Kapa çeneni!" diye bağırdı.

Auden ağzını açtı ama ben ondan önce davrandım, az önce çöktüğüm sandalyeden kalkarak şarabımı da yanıma aldım.

"Tamam çocuklar, kavga etmeyin. Pip'in söylediklerinde kötü bir niyet olmadığını biliyorum. Ama annem zor bir gece geçirdi. Sevgili çocuklarının, artık hepimizin hayatında resmi olarak yer alan ve pastasını yemeden yangına koşan, onun için önemli olan bir adamla tanışması. Sıcak bir banyoda şarabımı yudumlayıp sonra uyumam lazım. Siz ikiniz televizyonun önünde birbirinizi öldürmeden bunu yapabilir miyim?"

"Pip benim kardeşim olduğu için, cinayet eğilimlerini frenleme konusunda tonlarca deneyimim var," dedi Auden.

"Auden kardeşim olduğu için, benim *daha da fazla* deneyimim var," diye ekledi Pip öfkeyle.

"Harika. Uyandığımda evim kan gölüne dönmüş olmayacak," dedim, kanepenin önüne gelip durarak. "Şimdi, zor bir gece geçiren annenize sarılın, çünkü siz seksen yaşında olsanız bile bana sarılabilirsiniz ve bu beni her şeyden güçlendirir."

Benim için büyük bir mutluluktan ki, ikisi de tereddüt etmeden kalkıp bana sarıldılar. Pippa'nın sarılması sıkı ve hızlıydı.

Auden'inki daha uzundu ve yanağa bir öpücük de vardı.

Onlar yerlerine yerleşirken, ben uzaklaştım, içimdeki sarsıntı geçmişti, küvete girip, şarabımı bitirip, Mickey'nin aramasını beklemek iyi gelirdi.

Dolaşırken, "Fazla geç kalmayın" dedim. "Kalmayacağız anne" diye cevapladı Auden.

"Yakında yatacağım," dedi Pippa. "Tamam çocuklar, iyi geceler."

"İyi geceler" diye cevap verdiler. Odama yürüdüm. Banyomu yaptım. Şarabımı yudumladım. Her ikisini de, gece bittiği için çok mutlu ve kendimi toparlayabildiğim için kendimle gurur duyarak yaptım.

Banyodan çıktıktan sonra vücuduma losyon sürdüm ve parfüm sıktım, yünlü bir yoga pantolonu, raf sütyenli bir kaşkorse ve yumuşak ve güzel ama aynı zamanda sıcak tutan bir hırka giydim.

Şömineyi yaktım, kitabımı aldım, telefonumu yan sehpaye koydum ve Mickey'nin aramasını beklerken afgan battaniyemin altında uzanmak üzereydim ki gözüm kapıya kaydı.

Mickey iyiydi. Gece iyi geçmişti. Sevdığım herkes güvendeydi.

Ama o gece beni rahatsız eden bir şey olmuştu ve akşamın başarısından, çocuklarımın iyi çocuklar olduklarını göstermelerinden sonra, bu konuda bir şeyler yapmanın zamanı geldiğini düşündüm.

Odamdan çıkıp koridordan geçtim ve oturma odasının karanlık, televizyonun kapalı olduğunu gördüm.

Yürümeye devam ettim ve Pippa'nın kapısının altından ışık gelmediğini gördüm. Ama Auden'in kapısının altından ışık geliyordu.

Oğlumun kapısını hafifçe çaldım ve "Hey, evlat, hâlâ uyanık mısın?" diye seslendim. "Evet, gir anne" diye cevap verdi.

Kapıyı açtım, bir adım attım ve durdum.

Henüz temizlikçi bulmamıştım çünkü kendi evimi temizlediğimde duyduğum başarı hissinin tadını çıkarıyordum.

Ama çocuklar geri döndükten sonra, onların vakit geçirdikleri odaları temizlemek daha da keyifli hale geldi.

Auden'in yatağı artık yan duvara değil, arka duvara ve denize bakan pencerelerine bakacak şekilde yerleştirildiğinde çok daha iyi oldu. Yıllar önce asmaya başladığı grup posterleri ve kan, cesaret ve zafer temalı ilham verici posterleri vardı. Bunları, bazen bilinçaltında olsa da, sürekli olarak iyi bir rakip olmak için kendini motive etmek amacıyla astığını düşünüyordum.

Odanın düzenlenmesi gerekiyordu. Babası gibi kıyafetlerini her yere bırakıyordu. Komodininin ve masasının üzerinde tonlarca eşya vardı. Bunlara hiç dokunmadım

dokunmadım, çünkü muhtemelen ihtiyacı olan şeyi bulmayı bildiğini düşünüyordum. Ama bu, milyonlarca dolarlık bir gösterişli evde olsa da, on altı yaşındaki bir çocuğun yaşadığı odasıydı ve Auden'in odasıydı.

Bunu sevdim.

Ama yapmamız gereken konuşma konusunda tereddüt ediyordum. "Her şey yolunda mı anne?" diye sordu, beni onun odasını incelemekten alıkoyarak ona dikkatimi verdim.

Odanın diğer tarafında, pijamalarıyla ayakta duruyordu ama elinde tableti vardı ve ben kapıyı açtığımda, kulaklıklarını takıyordu.

"Sadece beni rahatsız eden bir şey hakkında seninle biraz konuşmak istedim," dedim ona.

"Ne?" diye sordu.

İçeri girdim, kapıyı kapattım ve ona yaslandım. "Polly hakkında ne düşünüyorsun?"

Yüzü ihtiyatlı bir ifadeye büründü.

"Ben..." diye onu hemen ikna etmeye başladım. "O geçici bir heves," diye sözümü kesti.

"Anlamadım?"

"Pip için. O, Pippa'nın normal arkadaşlarından biri değil. Ama Polly herkesi tanıyor. Çok sosyal. Bu konuda çok iyi. Pip yeni bir okula geldiğinde, Polly ona yapıştı. Pip'in parası, güzel kıyafetleri var, güzel ve falan..." Sözünü bitirmedi ve omuz silkti, ama bitirmesine gerek yoktu, ne demek istediğini anladım. Sonra devam etti, "Bence o bir dönemlik bir şey."

"Demek onu pek umursamıyorsun," diye tahmin ettim.

"Pip liseye ve Polly'nin geçmişine alıştığında, artık hiçbir şey düşünmene gerek kalmayacak."

Bu onun umuduydu.

Polly'yi sevmiyordu.

Bu benim de umudumdu, çünkü ne kadar kötü olsa da, ben de onu sevmiyordum.

Başımı salladım. "Tamam, Auden. Seni zor durumda bırakmak istemedim ama ben de onun Pippa'nın arkadaşı olabileceğini düşünmüyordum. Bununla birlikte, Pip onunla vakit geçirmekten hoşlandığı açık, bu yüzden kız kardeşine bu konuyu açıp onu üzmemek istemedim."

O da başını salladı. "Evet. Ama okula yeni döndük, anne. Birinci sınıflar yerleşiyor. O da bulacaktır."

"Tamam, evlat," diye cevap verdim.

"Merak etme. Pip iyi bir kız. Her şey yoluna girecek."

Oğlumu seviyordum.

Gülümsedim. "Haklısın. Her şey yoluna girecek. Ama anneler endişelenir."

O da gülümsedi. "Peki, artık bu konuda endişelenmeyi bırakabilirsin." Oğlumu çok, çok seviyordum.

"Tamam, seni müziğinle baş başa

bırakayım." "Tamam anne. İyi geceler."

"İyi geceler, evlat."

Ona bir kez daha gülümsedim, kapıdan çıktım, kapıyı arkamdan kapattım ve odama geri döndüm.

Her şey yoluna girince, ancak o zaman divan yatağıma uzanıp kitap okumaya ve Mickey'nin aramasını beklemeye başladım.

* * *

Cep telefonum çaldığında vücudum sarsıldı.

Oturdum, kitabım yere düştü ve telefonu kaptım. "Selam," dedim.

"Selam," diye cevapladı Mickey. "Neredeyse sokağımıza geldim."

"Tamam tatlım, senin evine geliyorum. Hızlı bir öpücük, sonra yatabilirsin."

"Orada görüşürüz."

Telefonu kapattık ve ben biraz suçluluk duyarak yaktığım ateşe baktım ve önünde uykuya daldım (ama kim Mickey'nin yangını söndürdükten sonra dönmesini beklerken uyuyabileceğimi tahmin edebilirdi ki). Gazı kapattım, alevin sönmesini bekledim, sonra ayaklarımla, süveter kumaşından yapılmış gibi görünen, örgüsünde payetler ve kabarık suni kürk süslemesi olan terliklerimi giydim. Terlikler sıcaktı ama aynı zamanda kaymaz plastik tabanları da vardı.

Sonra koşarak koridordan geçip ön kapıdan dışarı çıktım.

Yürüyüş yolunda adımlarımı yavaşlattım.

Mickey'nin SUV'sinin ışıklarını caddede yaklaşırken gördüğümde hızımı artırdım.

Mickey'nin SUV'sini takip ederek, yarı koşar, yarı yürür şekilde Mickey'nin garaj yoluna girdim.

O arabasından indiğinde tekrar yavaşladım, ama sadece ona çok yaklaştım.

O arabanın kapısını kapatmasını beklemeden kendimi onun kollarına attım.

Benimki onu sardığında, o da beni sıkıca sardı ve nefesinin başımın üstündeki saçları okşadığını hissedebiliyordum.

"Siktir, çok güzel kokuyorsun," diye mırıldandı.

"Rahatlamak için yatmadan önce banyo yaptım," diye göğsüne cevap verdim. "Mm..."

Onun sesini yanağımdan hissettim ve ses karnımın derinliklerinde titreşti.

Bir süre öyle kaldık ve Mickey nazıkçe "Ben iyiyim, Amy" dediğinde, başımı geriye eğip gözlerine baktım.

"Evet," diye fısıldadım.

Elini çeneme koydu. "Endişelendin."

"Korkudan aklımı kaçırmıştım," ona gerçeği söyledim ama bunu esprili bir şekilde yaptım ve sonra onun kıkırdamasına sevindim.

Şaka yaptığımı sandı.

Ve sonsuza kadar öyle düşünecekti.

Mickey'e başka hiçbir konuda yalan söylemezdim.

Ama o, Magdalene vatandaşlarını korumak için sevdiği şeyi, bana verdiği endişeyi düşünmeden yapabilsin diye, MFD'ye zaman ayırdığı sürece bunu ondan saklayacaktım.

Sonra bana, sözleriyle değil, sözlerimi paylaşırken gösterdiğim güçle, bana verebileceği en büyük iltifatlardan birini yaptı.

"Bu kundaklamaydı, Amy."

Ona baktım. "Gerçekten mi?"

"Şef bir araştırmacı çağırıyor. İlçede çalışan bir araştırmacımız yok çünkü ihtiyacımız yok. Ama yayılan tek bir yangın değildi. Yangının üç dükkânda başladığını tespit ettik. Gördük. Biliyoruz. Bobby, Coert'in ihtiyacı olan her şeyi alabilmesi için bunu resmi hale getirecek birini istiyor."

"Bunu kim yapar?" diye sordum.

"Hiçbir fikrim yok," diye cevapladı. "O dükkanlarda veya o inşaatta bir sorun olabilir. Belki de bir kundakçı vardır."

Oh, Tanrım. Hayır.

Bu düşünce ve bunun MFD'deki çocuklara, özellikle de Mickey'e ne anlama geleceği konusunda paniğimi gizledim, gözlerinin etrafında biriken yorgunluğu gördüğümde, "Tamam, tatlım. Yangın söndü ve her şey yolunda. Ama saat geç oldu, dinlenebilmen için seni bırakmam gerek" dedim.

"Tamam, bebeğim, önce bir öp."

O bana doğru eğilirken ben de parmak uçlarımda yükselerek başımı salladım ve hızlı, tatlı bir öpücük paylaştık. Öpücük biraz ıslaktı çünkü o sırada dilini benimkine değdirdi.

Geri çekildim ve fısıldadım, "Sen ve tüm arkadaşların güvende olduğunuz için mutluyum, Mickey."

"Ben de, bebeğim."

Ona sarıldım ve "Yatağa git" dedim.

"Tamam," diye mırıldandı ve ben çekilip uzaklaşmadan önce bir kez daha dudaklarına dokundu, böylece arabanın kapısından çıkıp kapatabilirdi.

"İyi uykular," dedim, elini tutup ona yaslanarak. "Olur. Sen de."

"Uyuyacağım. İyi geceler, tatlım."

Elimi sıkıca tuttu ve sonra bıraktı, "İyi geceler, Amy."

Gülümsedim, döndüm ve uzaklaştım, ama o yüksek sesle ve büyük bir mizahla "Tanrım, hayatım" dediğinde durup geri döndüm.

"Ne?" diye sordum.

"Sadece benim varisim, üzerinde payetler olan kabarık terliklere sahip olabilir."

O gece yaşadıklarına rağmen gülümsüyor olması ve bunun için benim bir şey yapmış olmam çok hoşuma gitti.

Bu yüzden daha fazlasını istedim.

"Bourne-Hathaway adını sürdürmek için pek bir şey yapmıyorum, ama uygun mirasçı terlikleri giymek ahlaki bir zorunluluk olduğunu düşünüyorum."

Kafasını salladı ve "Eve git" dedi.

"Anlaşıldı," dedim, döndüm ve evime doğru yürüdüm.

Bu sefer, Mickey'nin beni yoga pantolonum ve payetli terliklerimle izlemesine izin vermedim.

Bir kez dönüp, kocaman bir gülümsemeyle el sallayarak yaptım. O da kocaman gülümsedi ve çenesini kaldırdı.

Garaj kapısının kapandığını duymadım ve ön kapıyı kapatırken Mickey'nin, her zamanki gibi sakin ama o saatte tamamen komaya girmiş olan sokağımızın karşısında yaşıyor olmama rağmen, SUV'sinin arka tamponunda benim eve güvenle varmamı beklediğini gördüm.

Benim adamım iyi bir adamdı.

Kapıyı kilitledim ve sonra "Anne" sesini duyunca bir mil kadar sıçradım.

Elimi göğsüme koyup, kalbim deli gibi çarparak döndüm ve gölgelerin içinde Olympia'yı gördüm.

"Tatlım, ödümü kopardın."

Aniden, kızımı kollarımda buldum, başının yanını benimkine dayamış ve nefesimi kesiyordu.

Kendini kollarıma attığı kadar ani bir şekilde, "Mickey'nin iyi olmasına sevindim" dedi, beni bıraktı, döndü ve aceleyle uzaklaştı.

Onun iyi olup olmadığını kontrol etmeye gittiğimi duymuştu. Benimle birlikte bekledi.

Ve belki de (kızımın bunu yapabileceğini düşünmüyorum, o meraklı biri olabilir) misafir odasının penceresinden, onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için caddenin karşısına koştuğumu izlemişti.

Mickey'nin kızımın onayını çoktan kazandığını hissediyordum.

Sırf benim için önemli olduğu için.

Neyse ki, beni beklemelerine rağmen, kardeşimle Polly hakkında konuştuğumuzu duymamışlardı.

Kapıdan uzaklaşırken kendi kendime gülümsedim, koridorda dolaştım, hırkamı çıkarıp kanepenin koluna attım, payetli terliklerimi çıkardım ve yatağa girdim.

Sonra, nasıl başa çıkılacağını öğrenmeden ve sağlam bir temele sahip olmadan büyümüş olan ben, Amelia Hathaway, çok zor bir gecenin ardından hemen uykuya daldım.

Yirmi Üçüncü Bölüm

Şemsiyem

Büyük odamda *mükemmel* duran muhteşem yeni yemek masamı ve daha da iyisi, yeni başlangıcımın başlangıcı olan satın aldığım kaseyi masanın ortasına yerleştirirken telefonum çaldı.

Telefonun altına bir halı koymam gerektiğini düşünerek ve bunu bulup Mickey'e, belki de Auden'in yardımıyla Junior ve Jake'e, masanın altına halıyı koymak için gelip bu büyük, ağır masayı taşımalarını ayarlayabileceğimi merak ederek, telefona doğru yürüdüm.

Bu mutlu bir düşünceydi ve ekranındaki duyuru, mutlu düşüncemi yok ettiği için normalde olduğundan daha sinir bozucu hale geldi.

İç geçirdim ve telefonu açıp kulağıma götürürken, belki de her zaman yetişkin gibi davranmamam gerektiğini düşündüm.

"Conrad," diye selamladım.

"Sekreterimi aramadın," diye cevapladı.

Merhaba bile demedi. Selam verirken adımları bile söylemedi. İşler pek iyi başlamıyordu.

"Özür dilerim. Önemli bir akşam saatinde aradınız ve aklımdan çıkmış," diye biraz yalan söyledim.

Önemli akşamdan bahsettiğimi görmezden geldi ve "Şimdi sen buradasın, ne zaman görüşebiliriz?" diye sordu.

"Belki önce *neden* buluştuğumuzu bana söyleyebilirsin," diye önerdim. "Konuşmamız gerek," dedi kısaca.

"Tahmin edebiliyorum. Ama ne hakkında?"

"Çocuklarla ilgili bu durum işe yaramıyor." "Öyle hissettiğin için üzgünüm ama benim için işe yarıyor."

"Öyle olduğunu tahmin edebiliyorum. Ama Martine için öyle değil."

Sanki umurumda mıymış gibi.

Benim böyle hissettiğimi bilmesi gerekiyordu, bu yüzden ona söylemedim.

"Onlar, zamanlarını nerede geçireceklerine karar verebilecek yaşta," diye onun zaten bildiği bir şeyi hatırlattım, çünkü o, yasal olarak bu kararı vermelerini zorlamıştı. "Ama daha da önemlisi, davranışlarından, bu özgürlüğü sevdikleri anlaşılıyor. Bence, ebeveynleri olarak, onları

zamanlarını aramızda bölüşmek zorunda kaldıkları bir duruma soktuğumuz için, onlara istedikleri gibi davranma özgürlüğü vermemiz gerektiğini düşünüyorum."

"Durum şu ki, Amelia, Martine onların akşam yemeği için eve gelip gelmeyeceklerini bilmiyor. Onlara öğle yemeği hazırlaması gerekip gerekmediğini bilmiyor. Bu da market alışverişini etkiliyor..."

Onu keserek, "Ben de aynı durumla karşı karşıyayım. Ancak, son dakika değişiklikleriyle başa çıkmanın kolay olduğunu düşünüyorum. Ve onlar altı ve sekiz yaşında değiller, Conrad. Kendi öğle yemeklerini hazırlayabilirler, benim evimde de öyle yapıyorlar." "Martine, onların sağlıklı beslenmelerinden emin olmak ister," diye cevapladı. "Onlar *senin* çocukların olduğu için bunu kolay bulursun, bu yüzden bu ayarlamaları doğal olarak yaparsın. Onların Martine'in çocukları *olmadığını*, evlerinin onun evi olduğunu ve bu karışıklığın yönetilmesi gerektiğini unutmamalıyız. Bu

iyi yönetilmiyor."

Bu karışıklık yönetilmeli mi? Bütün bu durum beni tedirgin ediyordu.

"Conrad, karının çocukları olan bir adama evlenme sözü verdiğini hatırlatmama gerek yok. Böylece hazır bir aileye sahip oldu, sen aynı fikirde olmayabilirsin ama benim düşünceme göre o aileye uyum sağlamak, çocuklarımızı *onun* evi değil, *senin* evin olan, onunla paylaştığı evde rahat hissettirmek ve onlar için en iyisini yapmak zorunda. Bu, birinin yemediği için bozulan soğuk etlerin korkunçluğuna katlanmak anlamına geliyorsa, eminim ki sonunda hayatta kalmanın bir yolunu bulacaktır."

"Kaba davranmaya gerek yok," diye kesti.

"Karısının haftalık market alışverişini önceden planlayamamaktan rahatsız olduğunu anlatmak için benim zamanımı alıyorsun, Conrad. Ben meşgulüm. Bir hayatım var. Bu tür önemsiz şeylerle uğraşacak vaktim yok. Açıkçası?"

"Çocuklarımız önemsiz şeyler değil, Amelia," diye tersledi.

"Çocuklarımızı tartışmıyoruz," diye karşılık verdim. "Karını tartışıyoruz. Ve benim için o *önemsiz bir şey*. Şimdi, çocuklarla ilgili bu durumun devam edemeyeceği konusunda tartışmak istediğin *gerçek* bir neden yoksa, tartışma bitmiştir. Her şey olduğu gibi kalacak ve Martine bununla başa çıkmanın bir yolunu bulmak zorunda."

"Siktir, neden çocuklarımızla ilgili bir sorunu halletmeyi umursayacağını düşündüm ki?"

"Çünkü bu çocuklarımızla ilgili bir sorun *değil*," diye fısıldayarak cevap verdim. "Senin evinde, karınla bir sorunun var." Bu bir tahmindir ama bu

saçma sapan konuşma, çocuklarımın o evden kaçtığını artık bildiğim ve eski kocam hakkında bildiklerimden dolayı, bu tahminimin doğru olduğunu düşündüm. "Bunu *benim* sorunum haline getiriyorsun çünkü kendin çözemiyorsun. Ben senin hayatında bir faktör değilim, Conrad. Senin hayatında bir faktör olmak da istemiyorum. Evinde karınla yaşadığın sorunlara bulaşmak istemiyorum. O yüzden, işler senin için iyi gitmediğinde, *gerçekten* çocuklarımızla ilgili değilse, beni *asla* arama."

"Sanırım bu, sonunda yerleşip kendini toparlamış olsan da, çocuklarımızı yetiştirme konusunda bir ekip çalışmasına katılmak istemediğini söylemenin bir yolu."

Söylediklerimden bunu nasıl çıkarabilir?

"İngilizce mi konuşuyorum?" diye sordum.

"Siktir git Amelia," diye karşılık verdi ve telefonu yüzüme kapattı. Tanrım, ne *pislik* adam.

Telefonuma bakarak, Conrad ve Martine'in arasında işlerin yolunda gitmediğini anladım.

Bu umurumda bile değildi.

Çocuklarım için
endişeleniyordum. Kahretsin.

* * *

O sabahın ilerleyen saatlerinde Dove House'un kapısını açtım ve gözlerim hemen resepsiyon alanına gitti, orada Ruth oturuyordu.

"Merhaba," diye selam verdim.

Orada olmasına şaşırdım. Ruth hala gönüllü olarak çalışıyordu ama ara sıra, çünkü haftada üç gün, günde üç saatlik çalışmam haftada dört gün, günde dört ila beş saate dönüşmüştü ve ben oraya çok sık gittiğim için Dela, uzun vadede kalıp kalmayacağı belli olmayan başka bir gönüllüye gerçekten ihtiyaç duymuyordu (son kısım, onun gerçekten ihtiyaç duymadığı kısımdı).

Yine de her zaman yardıma ihtiyacımız vardı, bu yüzden Ruth ara sıra yardım ediyordu, ama artık düzenli değildi.

"Merhaba Amelia," diye cevapladı.

"Seni görmek güzel," dedim, ceketimi çıkararak.

"Ben de," diye cevapladı. "Ama, şey... Dela da seni görmek istiyor. Ofisinde."

Ona daha yakından baktım ve her zamanki güzel, şefkatli yüz hatlarının bir şeyin gölgesinde olduğunu gördüm.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

"Dela seninle konuşmak istiyor, tatlım," diye tekrarladı.

Ona baktım, başımı salladım ve idare kanadına açılan kapıya doğru yürüdüm. Ruth kapıyı açtığı için şifre girmeme gerek kalmadı.

Ceketimi koluma, çantamı omzuma asarak kısa koridordan Dela'nın ofisine doğru yürüdüm ve açık ofis kapısında durdum. Kapı pervazına vurdum ve başını kaldırıp bana baktığında, "Merhaba Dela. Ruth seninle görüşmemi istedi," dedim.

"Evet, Amelia, içeri gel, olur mu? Otur."

Dağınık masasının önündeki sandalyelere eliyle işaret etti ve ben de dikkatlice birine oturdum, kendimi tuhaf hissediyordum.

Bir süredir orada çalışıyordum. Ortamın nasıl işlediğini biliyordum. Görevlerimi biliyordum. Ne zaman, nerede ve nasıl yardım etmem gerektiğini biliyordum. Emir komuta zincirini biliyordum. Zor işleri de kolay işleri de yapıyordum. Beni Nazi sanmadıkları sürece, tüm sakinler beni severdi. İyi bir iş çıkardığımı düşünüyordum.

Yanlış bir şey yaptığımı hayal bile edemezdim.

Oturup çantamı ve ceketimi kucağıma koyarken Dela'nın yüzünü inceledim, başımın belada olduğunu mu yoksa başka bir şey mi söylediğini anlayamadım.

Sadece, ne ifade ediyorsa iyi bir şey olmadığını biliyordum. "Ne oluyor?" diye sordum, yerime oturduktan sonra.

"Amelia, tatlım, bu işin en kötü yanı ama sana kötü bir haberim var, kızım." Gerildim.

Bana söyledi.

"Bayan McMurphy dün gece vefat etti."

Dudaklarım açıldı ve boğazım yanmaya başladı.

"Üzgünüm, Amelia," diye devam etti, gerçekten üzgünmüş gibi ses tonuyla.

"Ona karşı çok iyiydin ve seni sevdiğini biliyorum, seni Nazi sanmasına rağmen. Bu haber çok zor ve sana bunu vermekten nefret ediyorum."

"Ama dün iyiydi," dedi ağzım benim yerime, sesim kafamın içinde çok uzak geliyordu.

Dela omuz silkti ve bana nazik gözlerle baktı. "Olur böyle şeyler. Bazen birdenbire olur. Bir dakika önce seni Hitler'le işbirliği yapmakla suçluyorlar, bir dakika sonra barışıyorlar." Ayağa kalktı, masasının etrafından dolaştı, yanımdaki sandalyeye oturdu ve eğilip elimi tuttu. Elimi aramızda tuttu ve yumuşak bir sesle, "İlk seferi her zaman en zordur, kızım. Açıkçası, ikincisi de pek daha iyi değil. Onları tanıyoruz. Onları önemsiyoruz. Onlara, bizimle geçirdikleri zamanı olabildiğince iyi hale getirmek için elimizden geleni yapıyoruz."

. Ve onlara verdiğimiz, onların farkında olmadıkları bir şey var: veda etmenin bizim için ne kadar zor olduğu."

Onu dinledim. Doğru şeyleri söylüyordu.

Ama pencereye baktım ve Bayan McMurphy olmadan Dove House'da günlerimi nasıl geçirebileceğimi merak ettim.

Dışarıda yağmur yağıyordu, hava gri, soğuk ve rüzgarlıydı, ama ben bunu görmedim.

Güneşli bir günde, Bayan McMurphy'nin paltosuyla ve şemsiyesiyle ön bahçeden yürüdüğünü gördüm.

Artık komik değildi.

O anda, kalbimi delip kanattı.

Elimde bir çekiş hissettim ve gözlerim Dela'ya kaydı.

"Benimle misin?" diye sordu.

"Hepsi gidecek." Ağzım hala o uzak tavırla benim adıma konuşuyordu.

"Sonunda hepimiz gideriz, tatlım."

Haklıydı.

Bayan Osborn.

Bayan Porter.

Tanrım. Bay Dennison.

"Senin ve benim gibi yeteneklere sahip çok

fazla insan yok." Onun sözleriyle tekrar Dela'ya odaklandım.

"Anlıyoruz," dedi, hala nazik ama artık kararlı bir sesle. "Başkalarına sahip olmadıkları bir güce sahibiz, onlara gideceklerini bildiğimizi ama vedadan acı çekeceğimizi asla göstermiyoruz. Onlara sadece iyilik yapmaya devam ediyoruz. Bu bizim işimiz. Bu bizim yeteneğimiz. Anlıyor musun?"

Sersemlemiş beynimin bir köşesinde, bana meydan okuduğunu anladım.

Ve sersemlemiş beynimin bir köşesinde, o gücün gerçekten bende olup olmadığını ya da benim o güce ulaşmamı, kendime inanmamı, onu yakalamamı ve bakımını üstlendiğim insanlara vermemi istediğini merak ettim.

Belki de ailemin yetiştirdiği Amelia Hathaway, Dela'nın bahsettiği o yeteneğe sahip değildi.

Ama buna rağmen, benim haline geldiğim Amelia Hathaway kesinlikle buna sahipti. Bu yüzden, "Seninleyim, Dela" diye cevap veren sadece ağzım değildi.

Gözlerinde bir rahatlama gördüm, o zaman anladım ki, bu üzücü olayın, muhtemelen diğerleri gibi, benim ayrılmamı sağlayacağını düşünüyordu.

Ama gerçekten, eğer gidersem, Bay Dennison kiminle flört edecek?

Başımı duvara doğru eğdim. "Üzgünler mi?" diye sordum.

Elini benimkine sıkıca tuttu, sonra bıraktı ve arkasına yaslandı. "Uzun süredir burada olanlar, bununla başa çıkıyorlar. Yeni gelenler ise, pek değil."

"Oraya gitsem iyi olacak," dedim

ona. "Evet," diye cevapladı.

"Bana bunu söylediğin için teşekkürler."

"Pratik yap," dedi, sanki bunu istemiyormuş gibi mırıldandı.

Onu rahatlatmak için gülümsedim, ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm.

Onun bu pratiği istemediğini anladım (kim ister ki?).

Ona döndüğümde, ayağa kalkmış ve masasının etrafında dolaşıyordu. "Neden benim Nazi olduğumu düşündüğünü biliyor musun?"

Dela, ben konuşurken gözlerini bana çevirdi ve ben bitirdikten sonra başını salladı. "Hiçbir fikrim yok. Kadın beni Rosa Parks sandı. Beni her gördüğünde, otobüste gösterdiğim cesaretimden dolayı beni tebrik etti. Bayan Parks'ın birkaç fotoğrafını gördüm ve hiçbirinde örgülü saçları yoktu. Ama önemi yoktu. Bayan McMurphy kendi dünyasında yaşıyordu ve sonuna kadar bu dünya güvenli bir dünyaydı. Ona verebileceğimiz başka bir şey. Ona sahip olduğu bir şey."

Evet. Bu, bizim ona verdiğimiz bir şeydi. Nazi olmasına rağmen, benden hiç korkmadı. Bu, onun elde ettiği bir şeydi.

"Teşekkürler, Dela," dedim.

"Önemli değil, tatlım," diye cevapladı. "İyi misin?" diye sordum.

"Uzun zaman önce, neyin önemli olduğunu ve bununla nasıl başa çıkılacağını öğrendim."

Başımı salladım, ona el salladım ve sakinlere ulaşmak için kapısından çıktım.

Orada zamanımın bir kısmını yapılması gereken işlerle geçirdim, ama çoğunu sakinlerle birlikte geçirdim, nabızlarını ölçtüm, duyarlı davrandım ve bu koşullarda olabildiğince işime odaklandım.

Eğlenceli bir gün değildi.

Ve günün sonunda, muhtemelen doğru olmayan bir şey yaptım. Ama umursamadım.

Bayan McMurphy'nin odasına gittim, o kırık şemsiyeyi çaldım ve eve götürdüm.

Neden istediğimi bilmiyordum.

Bildiğim tek şey, bunun her zaman benimle olacağıydı.

* * *

Pencerelerden oluşan duvarımın önünde durdum, çift camlı pencereler iç tarafta şaşırtıcı derecede sıcaktı, oysa dışarısı hala gri, nemli ve rüzgarlı, soğuk bir gündü.

Fırtınalı denizi seyrederek, orada bir çeşit oturma yeri olması gerektiğini düşündüm. Sahanlık genişti, iki kişi rahatlıkla yürüyebilirdi. Belki üç kişi. Rahatlayabileceğiniz, denizi seyredebilirsiniz ve kitapların ya da televizyonun bile yardımcı olamadığı gerçekten berbat günlerinizde düşüncelere dalabileceğiniz hoş bir oturma düzeni ya da şezlong tam da ihtiyacınız olan şey olurdu.

Telefonum çaldı ve omzumun üzerinden mutfak tezgahının üzerinde duran telefona baktım.

Bayan McMurphy hakkında sızlanmaya devam etmek istedim ama o gün, Mickey'nin çocuklarıyla tanıştığı haftanın ardından gelen Çarşamba günüydü. Çocuklarım o gece gelmemişti ve Mickey o sabah, Cillian ve Aisling'in arkadaşlarının evlerinde bir şeyler yapacağı için gelmeyeceklerini, o zaman bizim bir araya gelmemiz gerektiğini söyleyen bir mesaj atmıştı.

Mickey olabilir diye telefona gittim, aldım ve Auden'dan bir mesaj olduğunu gördüm.

Mesajı açtım. Mesajda "*Buldum*" yazıyordu ve bir web bağlantısı vardı.

Bağlantıya dokundum ve Magdalene'nin resmi sitesinde "Magdalene Kasabası: Bütçe, Mali Durum ve Yıllık Raporlar" başlıklı bir sayfa açıldı.

Aramaya devam ettim ama bilgiyi bulamadım, Auden'dan yardım istedim ve belli ki o da yardım etmişti.

Web adresine baktım ve bu bilginin "Magdalene Hakkında" başlığı altında, ardından "Belediye Meclisi ile Tanışın" başlığı altında, sonra "İdari Personelimiz" başlığı altında ve son olarak "Diğer Bilgiler" başlığı altında gömülü olduğunu gördüm.

Bulamamam şaşırtıcı değildi.

Mesajlarıma geri döndüm, oğluma teşekkür ettim ve Robin'e ileterek, *Auden'ın bulduğunu* söyledim. *İşte burada. Bakıp bana geri bildirimde bulunabilir misin?*

Ne olduğunu biliyordu çünkü ona bahsetmiştim. Ondan yardım istemiştim çünkü bir keresinde, çok kısa bir süreliğine, hayatının eski sevgilisini mahvetmekten ibaret olmadığını düşünerek muhasebeci olmaya karar vermişti (bunun bir kısmı, itiraf etmeliyim ki, yeni bir erkek bulmak için muhasebecilerle birlikte olmak içindi, çünkü "Amelia, tatlım, sıkıcı bir muhasebeci aldatacak kadar cesur olamaz").

Bu, muhasebe dersleriyle başlamıştı. Ve eski sevgilisini mahvetmeye geri dönmüş olsa da, bu dersleri bitirmesini de içeriyordu, çünkü çatışmalarından birinde eski sevgilisi bu derslerle ilgili ona sataşmış ve başladığı hiçbir şeyi bitiremediğini söylemişti.

O dersleri bitirdi. İki yıllık dersleri.
Ama ondan önce de sayılarla arası iyiydi.

Anlaşıldı.

Bu, ağzımın kenarlarını yukarı doğru kıvrırdı.

Beş dakika sonra, yine moralim bozuktu ve kafamı dağıtmak için bir film izlemeyi düşünüyordum.

Bunu düşünüyordum çünkü bunu yaparken beynim ölmüş olabilirdi. Aslında, Mickey'e yeni şirketini kurması için doldurmamı söylediği bazı çevrimiçi evrakları gözden geçirmem gerekiyordu. Ayrıca, onun yerine yeni şirketi için bazı sigorta teklifleri talep ettiğim ve bunların yakında geleceğini bildiğim için e-postalarımı kontrol etmem gerektiğini de biliyordum.

Bunu, Josie bana Jake'in yoğun hayatıyla başa çıkabilmek için bir eş bulduğunu söyledikten sonra yapmıştım.

Ben Mickey'nin karısı değildim ama bu, ona yardım edemeyeceğim anlamına gelmiyordu. Ve teklif ettiğimde, bana bakışından onun ne kadar minnettar olduğunu anladım.

Bu yüzden bu işi üstlendim ve yavaş bir süreç olsa da, yavaş yavaş ilerliyordum.

Ama o anda, bu durgunlukta, beyin kapasitem olduğunu düşünmüyordum.

Telefonum çaldığında zihnimde bu düşünceler dolaşıyordu.

Arayan Mickey'di.

"Selam," dedim.

"Selam," diye cevapladı. "Dinle, bebeğim, Ash'in planları değişti. Bu gece evde. Akşam yemeğine gelebilirsin diye düşündüm."

Şaşırtıcı bir şekilde, bu fikir hoşuma gitmedi.

Sadece Mickey olsaydı, Mickey ile vakit geçirirdim. Mümkün olduğunca her zaman Mickey ile birlikte olurdum.

Ama o anda, Ash varken olmazdı.

Ash'e karşı bir şeyim yoktu. Sadece onun yanında neşeli davranmam, ortamı hafif tutmam, benimle bağ kurmak ya da dertlerini dökmek isterse kendimi açık tutmam gerektiğini hissediyordum. Mickey'nin evine döneli çok uzun zaman olmamıştı, Mickey onunla tekrar oturup konuşmaya çalışmamıştı, yani sorun o değildi.

İkimizin de moralinin bozuk olması iyi bir şey olmazdı. Neşeli olamayacağımı biliyordum. Ash ise o kadar endişeliydi ki

onun da kötü bir ruh hali yakalamasını ve durumunun daha da kötüleşmesini istemiyordum.

"Neden Ash ile biraz vakit geçirmiyorsun, Mickey? Ben evde kalayım, sen onunla vakit geçir."

Bir an sessizlik oldu, sonra "İyi misin?" diye sordu.

"Pek sayılmaz," dedim.

"Ne oldu?" diye sordu.

"Conrad bu sabah aradı. Bana çok kaba davrandı, ama satır aralarını okuduğumda, Martine ile arasında bir sorun olduğunu ve bunu benden çıkardığını anladım," dedim.

"Siktir," diye homurdandı.

"Daha da önemlisi, Bayan McMurphy dün gece öldü."

"Bebeğim," diye fısıldadı.

Sonra olan oldu. Çocuklarım bana geri döndüğünde onunla konuştuğumda olduğu gibi.

Ve yine, hıçkırıklarım duyulabilir hale

geldi. Mickey bunu duydu. "Amy,

bebeğim."

"Henüz ağlamadım," diye burnumu

çektim. "O zaman ağla," dedi.

Çok hoş bir teklifti, tam Mickey'e yakışır bir teklif, ama ben "ağlamadım".

Yüzümü sildim, derin bir nefes aldım ve "Belki de bu gece evde takılıp film izlemek iyi olur..." dedim.

Sözlerim kesildi, kendimi Bayan McMurphy'nin şemsiyesini tutarken ve *Cocoon'u* izlerken hayal ettim.

Belki de Mickey'nin evinde Ash ile birlikte somurtmalıyım.

Mickey benim düşüncelerimi dile getirdi. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"İyi bir arkadaş olamayacağım, Mickey. Ben iyiyim, başka bir gece gelirim."

"Amy..."

"Ben iyiyim."

Hemen cevap vermedi ve cevap verdiğinde, "Bekle" dedi. Bekledim.

Geri geldi. "Kahretsin, bir tamir işi çıktı. İşten sonra ona bakmam lazım."

"Gördün mü?" diye sordum. "Bu gece bizim gecemiz değil."

"Haklısın," diye cevapladı. "Sonra görüşürüz."

"Tamam, Mickey."

"O zamana kadar moralini
bozma." "Boşver, tatlım."

"Görüşürüz, bebeğim."

"Hoşça kal, Mickey."

Telefonu kapattık ve kendimi toparladım, humus ve tortilla cips aldım ve televizyonun önünde kamp kurdum, *Cocoon'u* (ya da *The Notebook* veya *Fried Green Tomatoes'u*) izlemedim. Bunun yerine *Rock of Ages'ı* izledim ve Cillian'ın bunu görmemesini umarak yaptım, çünkü o filmdeki Tom Cruise'u taklit etmek Mickey'nin kafasını patlatabilirdi.

Film bittikten sonra kanalları geziyordum ki, birden irkildim ve koltuğun arkasından kapıya doğru baktım çünkü zil çalmıştı.

En iyi görüş açım yoktu ama yine de vitray camdan Mickey'nin geldiğini görebiliyordum.

"Temasa geçiyorum," diye mırıldandım kendi kendime, günümü mahveden kötü haberleri aldıktan sonra bunu şahsen yapacak birinin olması hoşuma gitmişti.

Kanepeden kalkıp kapıya gittim, kilidi açtım ve başımı geriye eğdim.

"Selam," dedim.

"Selam," diye cevapladı ve sonra saplı, parlak bir çantayı bana doğru itti. "Bu doğru şey mi?"

Kaşlarımı çatarak ona baktım, sonra çantayı alıp açtım ve içinde temizleyicim ve nemlendiricimin birer şişesini gördüm. Bunlar plastik bir diş fırçasıyla birlikte çantada sallanıyordu.

Walgreen's'ten aldığın ürünleri kullanmıyordum.

Benim ürünlerim pahalıydı ve bunları doğrudan salondan veya alışveriş merkezinden alırdım.

Benim için alışveriş merkezine gitmişti.

Yavaşça başımı kaldırdım ve başka ne diyeceğimi bilemeden "Evet" dedim.

"Tamam," diye cevapladı, beni itip mutfağa gitti, çantamı aldı, telefonumu kaptı ve hemen bana geri döndü. "Anahtarlar çantanda mı?"

"Evet," diye tekrarladım.

Çantamı bana uzattı. "Çıkar onları." "Mickey, ben..."

"Hadi gidelim, bebeğim. Açlıktan ölüyorum ve Ash akşam yemeğini hazırladı." Gözleri televizyona kayınca ağızım açık kaldı. "Siktir. O program var. Ben kapatırım."

Sonra televizyona doğru yavaşça yürüdü, onu kapattı ve benim yaktığım tüm lambaları da kapattı.

Sonra bana geri döndü.

"Anahtarlar?" diye sordu.

"Yani... ben... geceyi senin evinde mi geçireceğim?" diye kekeledim.

"Berbat bir gün geçirdin," diye cevapladı. "Tanıdığın birini kaybettin. Onunla ne kadar yakın olduğunuzu bilmiyorum. Ama bunun seni çok etkilediğini biliyorum. O yüzden burada tek başına oturmayacaksın ve tek başına uyumayacaksın. Bana geleceksin. Çocuklara bugün Bayan McMurphy'yi kaybettiğimizi söyledim. Senin gibi onlar da bu durumdan hoşnut değiller. Bu yüzden akşam yemeği yiyeceğiz, vakit geçireceğiz ve sonra sen benim yanımda uyuyacaksın, daha çok ben senin yanında uyuyup iyi olduğunu bileyim diye. Çocuklar senin geceyi burada geçireceğini biliyorlar. Nedenini birçok yönden anlıyorlar. Ve senin gelmeni istiyorlar. Öyleyse anahtarları çıkar Amy, kapıları kilitleyip eve gidelim de ben yemek yiyebileyim."

Gözlerim yine yaşlarla doldu.

"Bebeğim," dedi sabırsızca, "benim evimde ağla. Odama kapanırsınız. Ama en azından bunu atlattıktan sonra, tek yapmam gereken mutfığa gidip karnımı doyurmak."

Dudaklarımı yaladım, dudaklarımı büktüm ve burnumdan nefes aldım. Sonra başımı eğdim, anahtarlarımı çıkardım ve kapıdan çıktım. Mickey peşimden geldi.

Kapımı kilitledim.

Mickey elimi tuttu ve bizi evine götürdü. Onun odasına saklanmadık.

Oraya vardığımızda kendimi toparlamıştım.

Oraya vardığımızda, Mickey hiç vakit kaybetmeden tıkmaya başladı.

* * *

Mickey'nin benim çocuklarıma yaptığı gibi, ama daha fazla pratik yaparak, Donovanlar ve ben akşam yemeğinden sonra mutfığı temizledik.

Akşam yemeği boyunca, çocukların bu habere biraz şaşırdıklarını anlayabiliyordum, ama onu sadece birkaç kez görmüş oldukları için, çoğunlukla bana karşı temkinli ve dikkatli davranıyorlardı.

Bu çok tatlıydı.

Mutfığı temizleyip televizyonun önüne oturduğumuzda Cillian yüksek sesle şöyle dedi: "Tamam. Söyleyeceğim. O çılgın bir yaşlı kadındı ve komikti. Neden onun komik yanlarını düşünmüyoruz?"

Eğer akıllı başında ve şu anda burada olsaydı, bizim onu ve ne kadar komik olduğunu düşünmemizi istemez miydi?"

"Cill," o akşam odasına kapanmamayı seçen Ash, sertçe karşılık verdi.

"Ben ciddiylim," diye karşılık verdi. "Yani, akıllı başında olduğu zamanlarda onu tanıımıyordum, ama eğer benim aklım başımda olmazsa, insanların benim için endişelenip üzölmek yerine komik olduğumu düşünmelerini isterdim. Ve öldükten sonra da beni öyle hatırlamalarını isterdim. Bu üzölmekten çok daha iyi."

"Belki Amy üzölmek istiyordur," diye karşılık verdi Aisling. "O seni ondan daha iyi tanıyordu."

"Onun şemsiyesini çaldım," diye araya girdim. Donovan ailesinin üç çift gözü de bana çevrildi.

"Bir daha söyler misin, bebeğim?" diye sordu Mickey temkinli bir şekilde.

Onlara, sıcak ve güneşli bir günde soğuk yağmurda yürüyüşe çıktığı hikayesini anlattım ve sonra, "Bugün ayrılmadan önce, odasına girip o şemsiyeyi çaldım" dedim. Cillian'a baktım. "Sen öyle söyleyene kadar neden yaptığımı bilmiyordum, evlat. Şimdi anlıyorum ki, onu yaptığında beni gülümsettiği için yaptım. Ama ben gülmek istiyordum. Ve onunla ilgili bunu hatırlamak istedim. O şemsiyeyi aldım çünkü onu asla unutmak istemiyorum ve beni güldürmesini her zaman hatırlamak istiyorum."

"Gördün mü?" dedi Cillian, Aisling'e.

Ash cevap veremeden, onlara bildikleri bir şeyi söyledim. "O benim Nazi olduğumu sanıyordu."

Sonra kontrolsüz bir şekilde kıkırdamaya başladım.

"Dişinde zehirli bir hap olduğunu söyledi," dedi Cillian, kıkırdamalarımın arasında bana gülümseyerek. "Ve onu kullanman iyi olur, çünkü Stratejik Hizmetler Ofisi'ne seni ihbar etti."

Daha da çok gülmeye başladım.

"Bana cep telefonunun gizli bir Nazi şifreleme makinesi olduğunu ve Joseph Goebbels'e doğrudan mesajlar gönderdiğini söyledi," diye ekledi Aisling.

Bunun üzerine, Mickey kolunu bana doladı ve ben histerik bir şekilde gülmeye başladığımda beni kendine çekti, ben de yana düşmek zorunda kaldım.

"Bir şey kesin, kadın tarihini iyi biliyordu," dedi Mickey alaycı bir şekilde ve ben kahkahalarımı bastırmak için yüzümü göğsüne gömdüm.

Onun kahkahalarını hissetmeyi, onları duymayı ve çocuklarının benimle birlikte gülmesini seviyordum.

Biraz zaman geçti ve ben ayılmaya başlamıştım ki Ash sordu: "Bayan McMurphy'nin Rice Krispie ikramlarını sevdiğinden eminim çünkü *herkes* Rice Krispie ikramlarını sever, bu yüzden onun hayatını Rice Krispie ikramlarıyla kutlamalıyız. Kim benimle?"

"Kesinlikle!" diye bağırdı Cillian. "Fıstık ezmeli."

"Hayır, canım," diye araya girdi Mickey ve ben yüzümü çevirerek yanağımı onun omzuna dayadım. O ise kızına dönerek şöyle devam etti: "  kolata parçacıkları."

"  kolata parçacıkları ve fıstık ezmesi," diye pazarlık yaptı Cillian.

Mickey oğluna rahat bir gülümseme gönderdi. "İyi bir uzlaşma, evlat."

"Cill, sen marshmallow g revindesin," diye emretti Aisling, koltuktan kalkarak.

Cillian koltuktan kalkmadı. Arkadan atladı.

Mickey kolunu bana doladı ve beni sıktı, ben de başımı kaldırıp ona baktım. Kızının yanından geçerken onun elini tutup sıktığını da fark ettim. Bu sırada, kızının babasına bakıp ona tatlı bir gülümseme attığını da kaçırmadım.

O gittikten ve çocuklar mutfakta Rice Krispie ikramları hazırlarken, dikkatini bana çevirdi.

"Daha iyi mi?" diye

sordu. Onu

seviyordum.

Onu tamamen seviyordum.

Yani, dünyadan kalbini etkileyen bir ruhun kaybolduğu bir günü, ailesiyle kıkırdayarak ve fıstık ezmeli,   kolata parçacıklı Rice Krispie tatlıları yiyerek sonlandırmana yardım eden bir adamı nasıl sevmezsin *ki*?

"Daha iyi," diye fısıldadım.

O eğildi ve dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi. Sonra gözlerini tekrar televizyona çevirdi.

Ben ona yakın durdum, yanağımı omzuna dayadım ve aynısını yaptım.

* * *

Geç olmuştu, umarım Donovan ailesi yatma vaktindeydi çünkü ben yorgundum ve tuvaletten dönerken koridorda Ash'e rastladım.

"Selam,    ek, yatmaya mı gidiyorsun?"

diye sordum. "Evet," diye cevapladı.

Durup iki kez düşündüm ama kararımı verdim, elimi ona doğru uzattım ve parmak uçlarımla elinin arkasını okşadım, sonra sessizce "Bu gece kendimi daha iyi hissetmemi sağladığın için teşekkür ederim" dedim.

Başını eğdi, omuz silkti ve "Önemli değil, Amy" diye cevap verdi.

Bu hoşuma gitmedi ama ısrar etmedim. Gece güzel geçmişti. Ash eski halindi (ya da benim tanıdığım eski hali). Ailesiyle vakit geçiriyordu. Sessizdi ama kasvetli değildi. İsrar etmenin sırası değildi.

"Tamam, evlat, yatmana izin vereceğim. Güzel akşam yemeği için teşekkürler," dedim, ona küçük bir gülümseme atıp yanından geçtim.

"Amy?" diye seslendi.

Durup geri döndüm, onu yatak odasının açık kapısında gördüm. Sadece iki adım uzaktaydım.

"Evet, tatlım?" diye sordum.

"O mumu annem aldı. Kahve masasının üstündeki."

Aisling'in kafasından geçenleri, hiçbir şeyle alakası olmayan sözleriyle anlatırken, ben kendimi hazırladım.

"Tamam," dedim, o konuşmayı bitirdiğinde.

"O, bizim ilk 'büyük kız alışveriş gezisi' dediği şeydeydi," dedi bana. "Yedi yaşındaydım. Kumu ben seçtim."

"Güzel bir mum, Ash," dediğimde konuşmayı kesti.

"Onu eve getirdi," sanki ben konuşmamışım gibi devam etti. "Babam, her zamanki gibi mum aldığında onu taklit etti. İtfaiyecinin karısının mumları olmadığını söyledi. Ama aslında umursamıyordu. Onun sevdiği şeyi, onu sevdiği için o da severdi."

"Aisling," diye fısıldadım.

Çenesini kaldırdı. "Onu aldı. Giderken. Onu aldı." Başımı salladım.

"Onu çaldım," dedi. "Onu çaldım ve geri getirdim." "Tamam," dedim nazıkçe.

Çenesi titredi ve bana baktı. "Ash..."

"Bu benim şemsiyem," diye fısıldadı.

Sonra kapalı kapısının arkasında kayboldu.

Bu iyi oldu, çünkü kendimi tutmak için elimi duvara dayamak zorunda kaldım, beni o kadar derinden kesmişti ki, kanım akıyordu.

* * *

"Siktir," diye mırıldandı Mickey, başını yana çevirerek.

Sırtını başlığa dayamış, dizlerini bükmüş, gri flanel pijama altını giymişti. Onu hiç pijama altıyla (ya da benzeri bir şeyle) görmemiştim. Ama Mickey ve ben geceyi birlikte geçirdiğimizde, evde çocuklar yoktu.

Onun yanında çapraz bacaklı oturuyordum, onun tişörtünü giymiştim. Ona Aisling'in mum hikayesini anlatmıştım.

"Mickey..."

Bana baktı. "Onu geri getirdi. Fark ettim. Hiçbir şey söylemedim çünkü bu konuda tuhaf davranıyordu ve benim bir şey söylememi istemediği belliydi."

"Bu muhtemelen iyi bir karardı," diye cevapladım.

"Onun için o mum, güzel zamanları hatırlatıyor. Annesi alkol bağımlısı olmadan önceki zamanları.

Annemle aramız iyi olduğunda. Aile içinde her şey yolundayken." Başımı salladım.

Mickey başka yere baktı ve tekrar etti, "Siktir git."

Ona biraz zaman tanıdım, çünkü buna ihtiyacı vardı, ama bebeği için acı çekmesini izlemekten nefret ediyordum. Sonra nazikçe tavsiye ettim: "Bunu bırakmalısın, tatlım."

"Evet," dedi yorganına.

"Mickey?"

Bana baktı. "Evet?"

Ona baktım. Artık morarmış olan o güzel mavi gözlerine baktım. Kızını merak ediyordu. İşleri düzeltmek istiyordu. Bir koruyucu. Bir koruyucu. Hâlâ oluşmakta olan çirkin anılara karşı güçsüzdü.

Onu sevdiğimi söylemek istedim. Bu kelimelerin, acıyı silip süpürecek sihirli kelimeler olmasını istedim. Kısa bir mutluluk anı için bile olsa, her şeyi silip süpürmesini ve onu uçurmasını istedim.

Ama henüz çok erkendi. İkimiz de o noktaya yaklaşamamıştık. Bir adım bir adım ilerleyen ilişkimizde, birbirimizin ailelerinde yerimizi alırken aynı zamanda ilişkimizi de inşa ediyorduk, bu da sonunda ailelerimizin birleşmesine yol açacaktı. Onun çatısı altında, çocukları da yanımızda, onun yatağında ilk gecemi geçiriyordum.

Şimdilik bu kadarı yeterliydi.

Ben de ona bunu verdim, ileri doğru eğildim ve ellerimi ona uzattım, sonra ağırlığımı ona vererek göğsünü öptüm, başımı kaldırıp boğazının dibini öptüm ve sonunda ona sıkıca sarıldım.

Kollarını bana doladı.

"İyi haber, bana açıldı. Bu, belki de bunun nereye varacağını görebilir ve daha fazlasını elde edebilirim demek," dedim.

"Evet, bu iyi haber."

Bu konuda pek heyecanlı görünmüyordu.

Ama yine de, o mumu her gün muhtemelen onlarca kez görmek ve bunun ne anlama geldiğini bilerek yapmak zorundaydı.

Konuyu değiştirmeye karar verdim.

"Bu gece bana baktığın için teşekkürler."

Bacaklarını düzeltti ve döndü, beni kendine yaklaştırdı ve bizi birbirine doladı, bir elini saçlarıma kaydırıp başımın arkasını kavradı ve yüzümü boğazına bastırdı.

Bunu yaptıktan sonra, "Sana verebileceğim başka bir şey var," diye mırıldandı.

"Senin iyi olduğun bir şey," dedim ona. "Korkunç bir gündü. Ama iyi bir geceydi."

"Evet."

"Ama dürüst olmak gerekirse, tüm övgü sana ait değil. Çikolata parçacıklı fıstık ezmeli Rice Krispie tatlıları da bunda büyük pay sahibi."

"Oldukça fazla mı?" diye sorduğunda sesindeki gülümsemeyi duydum.

"Ancak, Bayan McMurphy'nin benim gizli şifreleme makinemden haberi olduğunu öğrenince

gizli şifreleme makinemden haberi olduğunu bilmek beni endişelendirdi."

Gülüşleriyle vücudu titremeye başladı. Ona

daha yakın sarıldım ve boynunu öptüm.

Yerleşip, "Ama sen yardım ettin. Birazcık." dedim.

"Yardım edebildiğime sevindim... birazcık," diye cevapladı, hala hafifçe gülerek.

"Ve sen, tuvalet malzemelerini fark eden ve alışveriş merkezinin kozmetik bölümüne girip kız arkadaşına nemlendirici almaya cesaret eden dünyadaki tek erkek olabilirsin," dedim.

Onun hareket ettiğini hissettim ve başımı geriye eğip bana baktığını gördüm.

"Bencil," dedi.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Bu mührü kırarsan, tekrar mühürleyemezsin. Ve benim yatağında çok zaman geçireceğin için, eşyalarını sürekli oraya buraya sürüklemek zorunda kalman senin için çok kötü olur. Artık bu senin için kötü olmayacak."

Aman Tanrım, haklıydı.

Mühür kırılmıştı ve şimdi... şimdi...

Artık Mickey ile daha fazla zaman geçirebilecektim.

S e s tonu alçaldı ve "Gece kıyafetlerini çantana koyup çekmeceme atabilirsin" dedi.

Eşyalarımı çekmecesine koymamı *sorun* etmiyordu!

Gülümserken bile titriyordum.

Gülümsemesini gördü ama çocukların dışarıda olduğunu bildiğimde, "Sabah seni becereceğim, bebeğim" dediğinde titrediğini biliyordum.

"Tamam, Mickey."

"Şimdi sevgilini öp de ışıkları kapatayım." "Tamam, Mickey."

Söyleneni yaptım. Ateşli ve yoğun bir öpücük değildi, ama Mickey ile olan her öpücük gibi, çok hoşuma gitti.

Sonra ışıkları kapattı ve tekrar bana sarıldı.

Karanlık odasında, yatağında kollarında yatarken, onun yataklarının gerçekten çok iyi olduğunu fark ettim.

Benimkiler de iyiydi.

Ama o yataklarda uyuyarak mutlu olabilirdim. Çok mutlu.

Mickey ile yatarak yapıyorum.

Yirmi Dördüncü Bölüm

Açıkçası

"Hiçbir şey. Sıfır. Yok. *Hiç. Hiçbir şey.*"

Robin, Magdalene'nin mali durumunu inceledikten sonra bulduklarını rapor ediyordu.

"Hiçbir tutarsızlık yok mu?" diye sordum, yatak odamda koşturarak akşamki kutlamalar için hazırlanmayı bitirirken. "Şüpheli bir şey yok mu?"

"Şüpheli bir şey yok," diye cevapladı. "Biraz araştırma yaptım. Aynı bölgede, aynı büyüklükte ve yaklaşık aynı servet dağılımına sahip kasabalar buldum. İş tanımlarını ve maaş yapılarını bile araştırdım. Her şey yolunda. Belki Magdalene'nin itfaiye şefinin maaşı biraz yüksek olabilir. Ama yine de, bir sahil kasabası ve ilçesi olarak, servet dağılımınız daha yüksek, yaşam maliyeti de öyle, bu yüzden bu şaşırtıcı değil."

Gerçekten çok çalışmıştı. Etkilendim. Aynı zamanda hayal kırıklığına da uğradım.

Nedenini bilmiyordum, çünkü ne bulmayı beklediğimi bilmiyordum.

Belki de Magdalene gibi kasabalardaki tüm itfaiye istasyonlarında berbat mikrodalgalar, eski mutfaklar ve eski televizyonlar vardı (ta ki biri yeni bağışlanana kadar).

Neden kontrol ettiğimi bilmesem de, aslında şüpheli bir durum olmadığını öğrendiğim için bunu yaptığımı memnun oldum. Bununla birlikte, erkeklerin düzgün bir mutfak talep edebilmesi için, dişlerimi geçirebileceğim somut bir şey olsaydı da umurumda olmazdı.

Ama durum böyleydi.

Bu yüzden, son çabalarım meyve verdiğinden beri pek bir gelişme olmadığından, biraz zaman tanıyacaktım. Sonra diğer MFD eşlerini, kız arkadaşlarını ve kocalarını-erkek arkadaşlarını (Misty'nin durumunda olduğu gibi) bir araya getirip yeni bir mutfak için bağış toplama etkinliği düzenleyecektim.

Tek ihtiyacımız olan şey mutfak aletleri ve dolaplardı. Mickey'nin ustabaşı becerileriyle, çocuklar montajı yapabilirdi.

Benim bağış toplama becerilerimle de bu iş kolay olacaktı. "Teşekkürler tatlım," dedim Robin'e.

"Büyük hayal kırıklığı," diye cevapladı. "Daha ilginç bir şey umuyordum. Amelia Hathaway, Maine'deki küçük bir kasabada yolsuzluğu ortaya çıkarır."

"Şahsen, Maine'deki küçük bir kasabada yolsuzluk olmadığına seviniyorum, çünkü burada yaşıyorum."

"Anlıyorum," diye cevapladı ve sesinde bir gülümseme duyduğunu hissettim. Sonra sordu, "Hey, seni yakaladığım için, Pilates'teyken Lawr beni aradı. Seninle işim bittikten sonra onu arayacağım, ama neden aradığını biliyor musun?"

Bu haberi duyunca kalbim bir an durdu.

"Hayal bile edemiyorum," diye yalan söyledim.

"Belki şehre geliyordur," dedi dalgın bir şekilde. "Genelde şehre geldiğinde sen buradasın, bu yüzden senden öğrenirim ve sen eğlenceyi ayarlarsın. Ama şimdi burada değilsin."

"Belki," diye geçiştirdim.

"Umarım gelir ve gelirse, sen burada olmasan bile beni düşündüğü için çok mutlu olurum. O, üç iyi adamdan biri, diğer ikisi babam ve umarım senin yakışıklın."

Onun bunu sevmesini sevdim ve Lawrie hakkında böyle düşünmesini sevdim.

"En iyi arkadaşım ve ağabeyim, ben olmadan bile bir araya geliyorlar. Bunu da seviyorum," dedim nazikçe, ama sadece kendime, ima ederek.

"Umarım buz kraliçesini getirmez," diye mırıldandı. Cevap vermemeye karar verdim.

"Neyse, onu arayayım," diye bitirdi.

"Güzel, tatlım. Şimdi gitmem gerek. Mickey ve çocuklarıyla planlarımız var."

"Harika, canım. Seni bırakayım."

"Tamam. Sonra konuşuruz."

"Sen de. İyi eğlenceler," dedi bana.

"Teşekkürler. Lawr ne derse bana haber ver."

"Tabii. Görüşürüz."

"Görüşürüz Robin."

Telefonu kapattık. Rafta duran bir fular ve askıda duran ceketimi aldım ve çantamı ve anahtarlarımı almak için gardırobumdan çıktım, kapıyı kilitleyip Mickey'nin evine koştum.

* * *

"Tamam, resmen geç kalıyoruz!" diye bağırdım.

"Geliyorum! Geliyorum! İki saniye!" diye bağırdı Cillian banyodan.

Mickey'nin evinin koridorunun sonunda durmuş, saatime bakıyordum. Ancak kapının açıldığını duyunca başımı çevirdim.

Aisling'in dışarı çıktığını gördüm. "Bensiz git, Amy."

Sonra geri girip kapıyı kapattı.

Kahretsin, o anda çıkmamız gerekiyordu. Şimdi Aisling'i ne yapacaktım?

Ash'in bize katılmama kararını şaşırtıcı bulmasam da bunu merak ettim.

Mickey, iyi bir zamanlama olduğunu umarak - Aisling'in Çarşamba gecesi ailesinin yanına gelip bana bakması - Perşembe gecesi onunla oturup konuşma fırsatını değerlendirmişti.

Bu pek iyi gitmedi. Bazı bağırışmalar, "Beni rahatsız eden bir şey yok" gibi sözler ve Mickey'nin ısrarının ardından "*Sen asla anlamazsın baba!*" gibi sözler, daha fazla bağırışmalar ve kapıların çarpılmasıyla sonuçlanan bir drama yaşandı. Sonra sakinleşti ama sakinleştiğinde de suskunlaştı.

Mickey bana her şeyi anlattığı için tüm bunları biliyordum.

Şimdi, çocukları kasaba meclisi toplantısına götürüyordum. Toplantının sonunda, tam zamanlı bir itfaiyeciyi onaylayan bir oylama yapılmasını umuyordum. Bu, Bobby'nin itfaiye teşkilatının iyi durumda olduğunu hissetmesi için ilk adımdı. Böylece, Mickey'i şef yaparak ayrılabilirdi.

Mickey bizimle evde değildi çünkü itfaiye binasında bir toplantıdaydı. İtfaiye müfettişinin raporu gelmişti ve Mills iskelesindeki yangının kundaklama olduğunu doğruluyordu. Bu, Maine'deki diğer yangınların modus operandi'si değildi, ancak şerif Coert raporu aldıktan sonra araştırma yaptı ve Nevada, Colorado, Wyoming ve Minnesota'da da benzer yangınlar çıktığını tespit etti.

Bu nedenle, Magdalene'de bir kundakçı olabileceği düşünülüyordu ve MFD'deki çocuklar şef ve şeriften ayrıntılı bir brifing alıyorlardı. Biz de, departmanın tüm üyeleri (görevde olanlar hariç) katıldığı konsey toplantısı için Mickey'e şehirde katıldık.

Oraya zamanında varıp yer bulabilmek için, bizim de bir şeyler yapmamız gerekiyordu.

Cillian tuvaletten çıktığında, bir plan yapmaya çalışarak koridora baktım.

Onu görünce vücudum sarsıldı.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu, ıslak gibi görünen ama sanki çizgi filmdeki elektrik çarpması sahnesindeymiş gibi başının üstünde dik duran saçlarını işaret ederek.

"Uh..." diye mırıldandım, ne diyeceğimi bilemeden, çünkü düşündüğüm şey pek iyi değildi.

"Şu anda ıslak görünüyor ama kurduğunda düzelecektir" dedi.

Oğlumun yaklaşık iki hafta içinde görünüşüne hiç önem vermeyen birinden görünüşüne çok önem veren birine dönüşmesini göz önünde bulundurursak, bu konuda deneyimim vardı. Bu nedenle, kuruyacak ürün sürülmüş erkek saçlarının bu şekilde dikilmediğini biliyordum.

"Ne kadar kullandın?" diye sordum, o bana doğru yavaşça yürürken, yürüyüşü babasınıninkine benziyordu, ama seksi değil, sevimliydi.

"Yaklaşık yarım puding kabı kadar," diye cevapladı. Oh hayır.

"Sadece şunu söyleyeyim, evlat, yaklaşık bir kuruş büyüklüğünde kullanman gerekiyor." Önümde durdu ve sözlerimi duyunca gözleri büyüdü.

"Cidden mi?"

"Evet. Bu kadar çok kullanırsan, aynen böyle kurur." Ve çıkarmak için üç kez yıkamak gerekir, ama o anda ona bunu söylememeye karar verdim, çünkü gitmemiz gerekiyordu.

"Kahretsin!" diye bağırdı, dönüp koridora doğru koştu.

"Cillian!" Banyo kapısı çarptığı anda onun arkasından seslendim. "Çıkmanız lazım!"

"İki saniye!" diye bağırdı.

"Kahretsin," diye fısıldadım ve Aisling'i önce, Cillian'ı sonra almaya karar verdim, tam o sırada kapı zili çaldı.

"Aç kapıyı, Amy!" diye bağırdı

Cillian. Aisling'den ses çıkmadı.

"Kahretsin," diye tekrarladım ve kapıya doğru yürüdüm.

Kapıyı açtım ve merdivenlerde, benden belki beş yaş büyük, koyu sarı saçlı, güzel, minyon, kıvrımlı bir kadın gördüm. Çekici kıyafetler giymişti, harika bir el çantası vardı ve farlara yakalanmış bir geyik gibi bana bakıyordu.

"Merhaba. Yardımcı olabilir miyim?" diye kibarca sordum.

"Sen Amy'sin," diye cevapladı, sanki beş kilometrelik koşudan sonra Mickey'nin kapısına gelmiş gibi nefes nefese, garip bir şekilde.

Onun bu bilgiye sahip olduğunu fark edince başım seğirdi ve dikkatlice "Evet" diye onayladım.

Bana bakmaya devam etti, beni süzdü, sonra başka yere baktı, ama hemen tekrar bana dönüp, "Ben Rhiannon" dedi.

Hay aksi.

"Şey... merhaba," diye tekrarladım.

"Mickey burada mı?" diye sordu.

"Hayır, şehirde. İtfaiye binasında toplantısı var. Çocukları da alıp belediye meclisi toplantısına katılacağım."

"Doğru, doğru. Unutmuşum," diye mırıldandı, yerinde kıpır kıpır durarak. Sonra anahtarlarını düşürdü, hızla eğilip onları aldı ve bana bakmadan doğruldu. "Onu arayacağım."

"Geldiğini ona söylememi ister misin?" diye sordum.

"Evet, evet, iyi olur," diye cevapladı, dönüyormuş gibi yaptı ama dönmedi ve bunun yerine bana şöyle dedi. "Şey... teşekkürler."

"Çocuklara merhaba demek ister misin?" diye sordum sessizce.

Benden öteye baktı, yüzünde acı dolu bir ifade belirdi, sonra beni bir an baktı ve omzuma doğru yöneldi. "Hayır. Seni geciktirmek istemem. Onları da ararım."

"Sorun değil," dedim yalan söyleyerek, çünkü zaten geç kalmıştık.

Saatine, sonra omzuma baktı. "Konsey toplantıları altı buçukta başlıyor, muhtemelen seni geciktireceğim. Sorun değil. Onları yakında göreceğim."

"Tamam," dedim, hala sessizce.

"Şey... evet, şey..." Yine dönüp uzaklaşacakmış gibi yaptı, sonra geri döndü, gözlerime bakmadı ve "Peki, hoşça kal" dedi.

"Hoşça kal, Rhiannon. Tanıştığımıza memnun oldum."

O zaman gözlerimin içine baktı ve ben yine o acıyı gördüm.

Bu durum beni rahatsız etti, sadece bunun arkasında yatan şey yüzünden değil, onun acı çekmesini görmek hoş değildi.

"Evet, Amy. Ben de seninle tanıştığımıza memnun oldum." Zorla gülümsedim.

Birini geri itmeye çalıştı ama başaramadan, dönüp arabasına doğru koşarak uzaklaştı.

O karşılaşma beni sarsmıştı, onu izledim, ama sadece bir saniye kadar, sonra kapıyı kapattım, kısmen onun beni izlediğini fark etmemesi için, ama çoğunlukla çocukları harekete geçirmem gerektiği için.

Çantamdan telefonumu çıkardım ve Mickey'e mesaj attım: "*Gecikeceğiz. Yola çıktığımızda mesaj atarım.*"

Ona sadece bunu yazdım. Rhiannon hakkındaki haberler bekleyebilirdi. Mesajı gönderdikten sonra Aisling'in kapısına koştum.

Kapısında bir müzik grubunun posterini vardı ve iyi haber, bunun bir erkek grubu olmamasıydı. Aslında, onun müzik zevkinin mükemmeli olduğunu gösteriyordu.

Kapıyı  aldım, elimi kapı koluna koydum ve kapıyı açarak kafamı içeri soktum. Onun odasını hiç görmemiştim. Kapısı hep kapalıydı.

Şimdi gördüm ki, pembe, mor ve  i ekli, küçük bir kızın odasıydı, ama bu kanıtlar şimdi dağınıklığın altında kalmıştı, her yere dağılmış bir sürü giysi, etrafında DVD kutuları yığılmış bir televizyon, yapılmamış bir yatak ve daha fazla grup posterini.

Ancak, başka bir poster daha vardı. Bir film posterini. Aisling'in odasında birçok posterin arasında tek başına duran bu film posterini beni endişelendirdi.

Poster, on yıllar önce çıkmış olan River Phoenix ve Lili Taylor'ın oynadığı filmidi.

Dogfight.

Gözlerim geriye kaydđ, şifonyerin üstünde bir sürü makyaj ve sa  malzemesi gördüm, hepsi görünür bir toz tabakasıyla kaplıydı ve onu dağınık  arşıfların (ve atılmış giysilerin) arasında, ba ını yastığa dayamış, elinde kitapla yatakta gördüm.

Ben bir şey söylemeden, o bana, "Babanız sorun etmez" dedi.

 eri girdim ama çok ilerlemedim. "Bence umurunda olacak, tatlım. Bu, departman için önemli bir gece ve babanız, sizin için önemli olmadığı sürece sizi sıkıcı bir belediye meclisi toplantısına asla davet etmezdi. Zaten, toplantıdan sonra akşam yemeği yiyeceğiz."

"Burada bir şeyler yiyebilirim," dedi bana.

"Yiyebilirsin ama bence akşam yemeğine çıkmamızın sebebi sadece hep birlikte olmamız ve yemek pişirmek için çok geç olması değil, aynı zamanda onun kutlayacak bir şey olmasını umması."

"Sen, Cill ve babam bensiz de bunu yapabilirsiniz," diye cevapladı.

Yere yayılmış giysileri a mamak için dikkatli ama pek de başarılı olamadan odasına bir adım daha attım. "Yapabiliriz, ama baban bunu istemez. Senin de orada olmanı ister."

Çenesini kaldırdı. "Ben..."

Aniden başımı film a şine çevirdim. "O filmi izledin mi?"

Gözleri postere, bana, sonra karnıma kaydđ. "Evet. Benim." "Senin ilğini çekecek eski bir film," diye sordum.

"Evet, kardeşim daha da eski bir film yüzünden savaş pilotu olmak istiyor," diye doğru bir şekilde belirtti. "Biz film seven bir aileyiz."

Bunu inkar edemezdim.

"O filmde, Tom Cruise'un kardeşine hitap ettiği gibi sana hitap eden bir şey mi var?" diye sordum, ama bunu gülümseyerek yaptım, bunun onun bana açılmasını sağlayacağını umarak, ama bunun olası olduğunu düşünmeden.

Haklıydım.

Gözleri benimkilere baktı. "Evet, *tabii ki*." Bana hiç de açık değildi.

Başka bir şey söylemedi. Bu iyiye işaret değildi.

"Ne, tatlım?" diye sordum. "O film senin gibi bir kıza ne anlatıyor?" O başka yere baktı.

Elimdeki telefonum çaldı.

Aşağı baktım ve Mickey'nin cevap mesajını gördüm: *Anladım. Görüşürüz.*

Ash'e tekrar baktım. "Ash..."

"İşte burada! Daha iyi mi?" Cillian arkamdan sordu.

Döndüm ve odaya atlayıp giysilerin üzerine düşen (ve umursamayan) ve kollarını açan Cillian'ı izledim.

Saçları artık İtalyan filmlerindeki gangsterler gibi geriye taranmıştı.

"Çok daha iyi," diye yalan söyledim.

Kız kardeşine baktı. "Tamam. Gidelim."

"Gitmiyorum, Cill," diye cevapladı kız.

Ona baktı. "Gideceksin."

"Kalacağım," dedi ona.

"Gideceksin," dedi ona.

"Hayır, gitmeyeceğim," diye cevapladı.

"Evet, öylesin," diye karşılık verdi ve sonra sertçe, "Bu babam için çok önemli bir şey," dedi. "Ben..." diye başladı.

Ama onu kesip, "Gidiyoruz, Ash. Hadi, çiçek. Babanı bekletmemeliyiz," dedim.

"Ama ben..."

"Lütfen, tatlım," diye fısıldadım. "Çocuklarını oraya götürmem için bana güvendi ve şimdi senden, onun benden istediği şeyi yapmama yardım etmeni istiyorum."

Bu tamamen bir taktikti, yeni kız arkadaşın sınıandığı kartını oynuyordum. Mickey bana asla böyle bir şey yapmazdı.

Ama onun beni, Mickey'i ve babasını yeterince önemseydiğini umuyordum, böylece babasının istediğini yerine getirmek istediğimi anlayıp bana uyacağını umuyordum.

"Tamam, neyse," diye mırıldandı, başucundan uzaklaşarak. Rahatladığımı belli etmemek için içimden bir nefes aldım.

"Rover'da ön koltuk benim!" diye bağırdı Cillian ve kapıdan dışarı koştu.

O bana doğru ağır adımlarla yürüdü ve ben onu izledim, Mickey'nin güzel kızını neyin bu kadar üzdüğünü merak ederek.

O gece bunu öğrenemedim ama bir şeyler yapmam gerekiyordu.

Bu yüzden elini tuttum ve sıkıca tuttum, böylece yürümeyi bıraktı ve bana baktı.

"Sende bir sorun var ve açıkça kötü olan bir şeyi daha da kötüleştirmek istemiyorum, ama bunun babanı endişelendirdiğini bilmeni istiyorum. Beni de endişelendiriyor. O, senin bu sorunu aşmana yardım etmek istiyor ve ben de aynı şeyi istiyorum. Sana bir keresinde bana her şeyi anlatabileceğini söylemiştim. Tekrar söylüyorum. Ne zaman istersen, Aisling. Her şeyi. Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

"Tamam, Amy," diye cevapladı ve bunu sadece beni susturmak için yaptığını biliyordum.

Yine de anlaşılmış gibi başımı salladım ve ona küçük bir gülümseme attım.

"Gidelim."

"Çocuklar! Acele edin!" Cill evin önünden bağırdı.

"Geliyoruz!" diye bağırdım, Aisling'in odasından çıkarken Mickey'nin kızının beni takip ettiğini hissettim.

* * *

Belediye binasına geç kaldık, yani kötü bir zamanda. Neredeyse herkes yerini almıştı ve toplantının başlamak üzere olduğu belliydi.

Mickey oturmamıştı. İçeri girdiğimizde, arkada bir kenarda durmuş, rozetli şerif gömleği ve kot pantolon giymiş uzun boylu, çok yakışıklı bir adamla konuşuyordu.

Sanki bizim varlığımızı hissetmiş gibi, içeri girer girmez Mickey bize baktı.

Çenesini kaldırdı. Ben gülümsedim ve o da yanındaki adama geri döndü. Birkaç kelime konuştular, birbirlerinin kollarını bir şekilde vurdular, ikisinden biri bana bunu yapsa, morluklar oluşurdu, sonra Mickey ayrıldı ve bize doğru yavaşça yürüdü.

Aramızda dolaştı ama bakışları oğlunda durdu.

Sonra bize ulaştığında, "Reddedemeyeceğim bir teklifin mi var?" diye sordu. "Ne?" diye sordu Cillian.

Mickey oğluna rahat bir gülümseme attı, elini boynunun yanına koydu, onu bir yandan diğer yana çekti ve "Hiçbir şey" diye cevap verdi. Cill'i bıraktı ve Ash'e baktı. "Selam, bebeğim."

O da ona, sonra da koluna baktı. "Selam, baba."

Bana baktı.

Ona büyük gözlerle baktım.

O da bana baktı, eğildi ve dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

"Hey," dedi uzaklaşırken.

"Hey," diye cevap verdim.

"Oğlumun Rover'ında bir tommy gun var mı?" diye sordu ve ben gülümsedim.

"Bu saç modeli ilkinden daha iyi, inan bana," diye cevapladım.

Gözleri parlamaya başladı.

"Hepimiz yerlerimize oturabilirsek, başlayabiliriz," dedi biri mikrofondan.

"Hadi gidelim," dedi Mickey ve önümüzden çekilerek ve bizi takip etti.

Bir grup olarak, kiliseye benzeyen ama çok daha küçük olan ve Magdalene sakinlerine çeşitli olayları bildiren ilanlarla kaplı birkaç ilan tahtası dışında hiçbir süslemesi olmayan açılı koltukların ortasındaki koridordan ilerledik.

Bir sıraya geçtik, önce Ash, sonra Cill, sonra ben ve sonra Mickey.

Oturduğumuz anda, önümüzdeki bankta oturan ve hareketlerimizi izleyen yaşlı bir adam tamamen Mickey'e döndü. Kısa kesilmiş, metalik gri saçları tepesinde seyrekleşmiş ve Noel Baba gibi kırmızı yanakları vardı.

"Mick," diye selamladı.

"Bobby," diye karşılık verdi Mickey, kolunu kaldırıp arkamdaki koltuğa uzattı. "Amy ile tanışmadın."

Bobby kahverengi gözlerini bana çevirip gülümsedi ve "Hayır, ama o plastik şeylerden birinin kırıntılarını yaladım, bu da bana MFD için artık efsanevi hale gelen brownielerin tadını verdi" dedi.

Bunu çok sevdim ve ona parlak bir gülümsemeyle ve "Sen buradayken Mickey'nin getirmesi için daha fazla yapacağım" diyerek bunu gösterdim. Elimi ona uzattım. "Tanıştığımıza memnun oldum, şef."

O da bankın arkasından uzanıp elimi sıktı ve "Ben de" diye cevap verdi. Elimi bıraktı ve dikkatini Mickey'e verdi. "Kısa bir soru, evlat. Boston Stone ile bir ilişkin var mı?"

Mickey'nin gözlerinin bana doğru kaydığını hissettiğimde vücudumun gerildiğini hissettim.

Başımı çevirdim, onun gözlerine baktım, dudaklarımı yaladım ve onları birbirine değdirdim. "Anlıyorum," diye mırıldandı Bobby ve ikimiz de ona baktık.

"Ne oldu?" diye sordu Mickey.

Bobby cevap veremedi çünkü "Magdalene Belediye Meclisi toplantısı şimdi başlıyor" sesini duyduk.

"Sonra konuşuruz," dedi Bobby, dönmeden önce.

Gözlerimi Mickey'e çevirdim. "Tatlım," diye seslendim.

Bana baktı. "Aptal," dedi. "Merak etme, Amy." Sonra dikkatini tekrar ön tarafa çevirdi, uzun, yüksek, resmi görünümlü bir masa arkasında oturan beş kişilik bir panel vardı.

Ortakdaki kişi bir şeyler söylüyordu, ama ben, bir süredir ondan haber almadığım için, Boston Stone'un sonunda ipucunu anladığını ve beni aramayı bıraktığını düşündüm. Bir kez çıkmıştık. Bir kez öpüşmüştük (aslında bir buçuk kez).

Yapmadığımız şey ise aşkımızı ilan etmektir.

Yani Mickey ile ilgili ne yapıyorsa, benimle ilgisi olamazdı.

Kesinlikle.

Çeşitli konular hızla gündeme getirildi ve halkın herhangi bir yorum yapmadan oylamaya sunuldu. Bu şaşırtıcı değildi, çünkü salonun yarısı bile dolmamıştı ve o gece katılımın daha fazla olmasının nedeninin MFD gönüllülerinin orada olması olduğunu düşündüm.

Magdalene kasabası, kasaba işlerine pek karışmıyordu ve bu işlerin ne kadar sıkıcı olduğu düşünülürse, onları suçlayamazdım.

Ash ve Cill, telefonlarında oyun oynuyorlardı (Rhianon'un durumu nedeniyle Cill artık kendi telefonuna sahipti) ki, Magdalene İtfaiye Departmanına tahsis edilecek ek kasaba kaynakları konusu gündeme geldi.

Ortada oturan başkan, bu konunun itiraz edilmeden oylanacağını düşünüyordu, çünkü halka görüşlerini sorduğunda salondaki hareketliliği fark etmedi ve hemen "Öyleyse oylamaya geçelim..." diye başladı.

"Bir dakika, Meclis Üyesi Whitfield," tanıdığım yumuşak bir ses seslendi.

Boynumdaki kaslar gerilirken yana baktım ve Boston Stone'un kibirli bir şekilde (ve kibirli bir şekilde yürüyebilirdi, o bunun kanıtıydı) orta koridorda yürüyüşünü izledim.

orta koridorda yürüyen Boston Stone'u izledim.

"Boston, tabii ki, kürsüye çık," diye davet etti baş patron, görünüşe göre Meclis Üyesi Whitfield.

Boston da öyle yaptı, çekici, ince deri çantasını kaldırıp podyumun üzerine koydu ve kağıtları çıkardı.

Kağıtları aldıktan sonra, "Bu referandumun gündeme getirilmesinden, belediye meclisi üyelerimizin, ülke genelinde yangınların son on yıldır dramatik bir şekilde azaldığının farkında olmadıklarını varsayabilirim" diye başladı. Sonra çıkardığı kağıtları kaldırdı ve resmîyetle salladı.

Meclisin ödevini yapmadığına dair çıkarım, hiçbirinin gözünden kaçmadı, bundan hoşlanmadılar ve bunu gösterdiler.

"Bunun farkındayız, Boston," diye karşılık verdi Meclis Üyesi Whitfield.

"Öyleyse, bu durumda, aslında daha az fon ayrılması gereken bir belediye hizmetine neden daha fazla fon ayırdığınızı merak ettiğimi itiraf etmeliyim," diye yanıtladı Boston.

Mickey yanımda dikleşti ve iki çocuğu da telefonlarından başlarını kaldırdı.

Benim tarafımda ise ellerimin yumruk haline geldiğini fark ettim.

"İşlevleri ve kamu güvenliği için önemi nedeniyle, MFD'nin aldığı mevcut fonları kimsenin kıskanacağını düşünemiyorum," dedi soldaki bir kadın meclis üyesi.

"Ben Magdalene vatandaşıyım ve tam da bunu yapıyorum," diye karşılık verdi Boston. "Sanırım siz azınlıktasınız," diye karşılık verdi kadın.

"Lütfen varsayımda bulunma, Louise," diye cevapladı Boston küçümseyici bir tavırla, bazı kağıtları karıştırarak. "Bu amaçla, Magdalene Kulübü üyeleri tarafından oylanan ve onaylanan bir talebi size sunacağım: itfaiye hizmetlerinin gerekliliği ve bu gerekliliğe ayrılan fonlar hakkında kapsamlı bir araştırma yapılana kadar bu referandumun ertelenmesi. Ardından, bu konu hakkında açık bir halk oylaması yapılmadan önce vatandaşlara bir rapor sunulmasını talep ediyoruz."

Bobby boynunu çevirdi, Mickey'e somurtkan bir bakış attı, "Adi herif" diye mırıldandı ve geri döndü.

Meclis üyesi Whitfield, pes etmiş bir şekilde elini kaldırdı ve "Sakıncası yoksa bir bakayım, Boston" dedi.

"Hiç de değil," Boston önündeki mikrofona fısıldadı, kürsüden indi, belgeleri Whitfield'a uzattı ve kürsüye geri döndü. "Bu belgeye ekli ekte göreceğiniz üzere,

bu topluluktaki çok sayıda iş adamı ve kadının bu eylemi oyladığını ve bu konuyla ilgilendiğini göreceksiniz."

"Diğer bir deyişle, zenginler, kendilerini üstün ve güçlü sanıyorlar ve paralarının onlara ilgi çekmesini istiyorlar, hiçbirimizin anlamadığı bir şey hakkında öfke nöbeti geçirmek istiyorlar, ama istediklerini elde ederlerse, bizi tehlikeye atabilirler," diye bir adam galeriden seslendi.

Whitfield, okuduğu belgelerden başını kaldırıp, okuduğu gözlüğünün üzerinden sesin geldiği yöne baktı. "Tom, söyleyecek bir şeyin varsa, podyumda sıran geldiğinde söylemeni rica ederiz."

"Ve bu arada bu saçmalıkları dinlememi mi istiyorsunuz?" Tom, ki onun rıhtımdaki The Shack'i işleten Tom olduğunu gördüm, geri döndü.

"Bu toplantıda herkesin söz hakkı vardır ve bir vatandaş bu konseye, bu kasabanın hizmetkarları olarak düşüncelerini paylaşmak için zaman ayırırsa, onu dinlemek bizim görevimizdir," diye cevapladı başka bir konsey üyesi.

"Düşünceleri saçmalıklarla doluysa ve zamanınızı harcamaya değmiyorsa, dinlemek zorunda değiliz," diye karşılık verdi Tom.

Bir kıkırdama duyuldu ve Mickey'nin kucağında sırtarak güldüğünü fark ettim.

"Tom..." diye başladı konsey üyesi, ama başka biri konuşmaya başlayınca sözü kesildi.

"Bu delilik. MFD'deki çocuklar gönüllü olarak çalışıyor. Ve geçen hafta, tüm iskele alevler içinde kalmasın diye kendilerini tehlikeye attılar."

"Kaba dil kullanmaktan kaçınmanı rica ediyorum, Jeff," diye sert bir şekilde Louise adlı meclis üyesi talepte bulundu.

"Başka ne diyebilirsin ki?" diye sordu Jeff. "Yangın ve yangın hasarı tüm alışveriş bölgesini kapattı ve en kötüsü olsaydı, aynı şeyler yangını söndürmeye çalışanları da *öldürebilirdi*. Ben buna hayatını tehlikeye atmak diyorum. Saygısızlık etmek istemem Louise, ama senin yangını söndürmek için ekipman giyip mücadele ettiğini duymadım. Stone'un bunu yaptığını da duymadım."

Bu da başka bir kıkırdama yarattı.

"Hepsi maaş istemiyor," diye başka biri yüksek sesle bağırdı. "Bir kişi için bir maaş istiyorlar. Kasaba iki yüz yıldan fazla bir süredir var ve biz hiç bir itfaiyeciye maaş ödemedik. Sadece şefe maaş ödüyoruz ve o da tüm ilçe için çalışıyor, bu yüzden onun maaşının tamamını bile ödemiyoruz. Artık bunu yapmanın zamanı geldi bence. Eğer bana kalsaydı, *hepsine* maaş verirdim."

"Evet," dedi Jeff.

"Katılıyorum," diye bir kadın seslendi.

"Peki ya bu," diye Tom ayağa kalkarak araya girdi. Etrafına baktı. "Konsey bu referandumu inceleyip, itfaiyeci kaskı takan *tüm* çocuklarımızı ödemek için lanet olası parayı bulabilsin diye oylamanın ertelenmesini kim destekliyor?"

"Ben!" diye bağırdı Jeff.

"Ben de oyumu veriyorum," diye bağırdı kadın.

"Ben de!" diye bağırdı yeni bir adam, ayağa kalkarak.

"Ben de varım!" diye bir kadın da ayağa kalkarak konuşmaya devam etti. "Bunu yapmazsak, sonra ne olacak? Tüm şerif memurlarından da gönüllü olarak işlerini yapmalarını mı isteyeceğiz? Bu delilik!"

Bir tokmak vuruldu ve Meclis Üyesi Whitfield, "Sessizlik!" diye bağırdı. Tom sessiz kalmadı.

Boston'a bakarak şöyle dedi: "Biliyorsun Stone, güzel bir kız itfaiyecileri sana tercih ediyor diye, itfaiyedeki tüm erkeklerin senin terk edilmen yüzünden acı çekmesi gerekmez. Bildiğim kadarıyla, bu dersi en az bir kez daha almıştın. Öğren artık evlat. Aptal gibi davranmayı bırakırsan, bir gün gerçekten bir kız bulabilirsin."

Tanrım, Mickey ve benden bahsediyordu.

Küçük kasaba.

Biri *beni öldürsün*.

Birkaç kişinin gözleri Mickey ve bana çevrildiğinde yanaklarımın kızardığını hissettim ve koltuğuma gömüldüm.

Evet.

Her nasılsa hepsi biliyordu. Biri...

beni öldürsün.

"Harika, baba," dedi Cillian, sesini alçaltarak, ama onun yaşındaki bir çocuk için alçaltmak, yüksek sesle söylemek anlamına geliyordu. "Amy için Boston Stone'u yendin mi? Harika!"

"Tamam! Sessizlik! Düzen!" Whitfield, tokmağını bir kez daha vurarak emretti.

Kimse itaatsizlik etmeden önce, gözlüklerinin üzerinden Boston'a bakarak konuşmaya devam etti.

"Bunu hızlıca okudum, Boston, ve üzülerek söylüyorum ki, şu anda tartıştığımız referandum, dört ay önce olağan prosedürlerimiz aracılığıyla Magdalene vatandaşlarına incelenmeleri için iletildi, yani herkes bu belgeye erişip ayrıntılı olarak inceleyebilirdi. Bu süre, bu kasabanın tüm sakinlerine, endişelerini bu konseyin

bu konsey üyelerine endişelerini paylaşma veya bu toplantıya katılarak seslerini duyurma fırsatı buldu. Bu belgedeki isimler kasaba sakinlerinin çok küçük bir yüzdesini temsil ediyor ve bu nedenle, bu işlemlerde hiçbir etkisi olmadığını söylemeliyim."

"Bu isimlere yakından *baktın* mı, Whitfield?" diye sordu Boston tehditkar bir şekilde.

"Elbette," diye yanıtladı Whitfield hemen ve kağıtları yanına oturan kadının alabilmesi için yanına attı. "Bu fırsatı, bir sonraki seçimlere kadar açıklamayı düşünmediğim bir haberi sizlerle paylaşmak için kullanacağım. Sue ve ben gelecek yıl Florida'ya taşınıyoruz. Yeniden seçilmeye çalışmayacağım. Ancak, bu belgedeki isimlerin, bazıları geçmiş seçim kampanyalarımıza bağışta bulunmuş olanların, bu koltukta otururken beni etkileyeceği yönündeki imanınız *hiç* hoş değil."

Onun ses tonu, hoş karşılanmaktan öte, aşağılayıcı, iftira niteliğinde ve tamamen kabul edilemez olduğunu ifade ediyordu, bu yüzden herkes sessizleşti ve ayakta duranlar oturdu.

"Öyle demek istemedim," diye cevapladı Boston.

"Kesinlikle öyle demek istedim," diye çıkıştı Whitfield.

Gülümsedim, başkanı olan Meclis Üyesini sevdiğime karar verdim. Konuşmaya devam etti.

"Şimdi, başka bir şeyiniz yoksa, kürsüyü boşaltmanızı rica ediyorum, böylece başka birinin söylemek istediği bir şey varsa, bunu yapabilir." Boston'ın ötesine ve galeriye baktı. "Ancak, hepinizin bu akşamki toplantıya katılmadan önce referandumu inceleme fırsatınız olduğunu belirtmek isterim. Oy vermeyi ertelemek veya oylamaya sunulacak alternatif bir karar almayacağız. Eğer kasabanın itfaiye teşkilatımızın tüm üyelerine tazminat ödemesi gerektiğini düşünüyorsanız, konseyin araştırması ve gelecekteki bir toplantıda tartışılması ve oylanması için yeni bir referandum talep edin. Ancak sizi uyarıyorum, bu kasaba itfaiye teşkilatımızın iyi niyetine, zamanına ve becerilerine *büyük* ölçüde güveniyor ve hepimiz bunun farkındayız. Onlara ödeme yapma gücümüz olsaydı, yapardık. Ancak kasaba bunu sağlamak için vergi artışını kabul ederse, bu da tartışılabilir."

"Biz sadece bir erkek çocuk istiyoruz, Whit!" diye bağırdı Bobby. Kafasını, çok çekici, harika saçları olan ve sadece omuzlarını ve başını görsem bile kesinlikle formda olduğunu anlayabildiğim bir kadına çevirdi. Kadın, onun önündeki bir

önündeki bankta oturmuş, omzunun üzerinden ona bakıyor ve kızgın görünüyor. Sonra sözünü bitirdi, "Ya da bir kız! Ne olursa olsun!"

İşte oradaydı; itfaiyeci Misty.

"O zaman sana bunu sağlayalım," diye cevapladı Whitfield. Gözleri tekrar Boston'a döndü. "Boston, lütfen çekil."

Boston ona öfkeyle baktı, sonra döndü ve kimseye bakmadan orta koridordan aşağı doğru yürüdü. Oynamayı beklemedi. Odadan çıktı.

Boston'un, Mickey ile birlikte olduğum için kızdığı için tüm kasabayı tehlikeye atmak için komplo kurduğuna inanamıyordum.

Ama görünüşe göre, Mickey ile birlikte olduğum için kızgındı.

Bu da, Mickey'nin o gün bana o adamla çıkmamamı söylediğinde düşündüğümden *daha* haklı olduğu anlamına geliyordu.

Harika.

"Başka bir şey söylemek isteyen var mı?" diye sordu Whitfield.

Hafif bir mırıldanma duyuldu ama kimse kürsüye çıkmadı. "Mükemmel, o zaman oynamaya geçelim," dedi Whitfield. "Magdalene İtfaiye Teşkilatı'na tam zamanlı maaşlı itfaiyeci istihdam etmek için daha fazla kaynak ayrılmasına Magdalene İtfaiye Departmanı'na tam zamanlı maaşlı itfaiyeci işe almak için ek kaynak tahsis edilmesini destekleyenler, evet desin!"

Beş kişi evet dedi.

Gülümsedim.

"Hayır oyu yok, karar kabul edildi," diye duyurdu Whitefield. "Şimdi, gündemin bir sonraki maddesi..."

"Peki, şimdi o pislik hakkında tavsiyemi dinlememiş olman hakkında ne hissediyorsun?" Mickey kulağıma fısıldadı.

Sesinde öfke yoktu.

Alaycıydı.

Ve küçümseyici.

Gözlerimi ona çevirdim ve kısarak baktım.

Bana hafif bir gülümseme attı ve sonra hızlıca bir öpücük kondurdu.

O bitirdiğinde hâlâ ona dik dik bakıyordum, bu da onu güldürdü.

"Dedikodulara göre onun bir planı varmış," diye fısıldadı Bobby fısıldadı. Whitfield konuşmaya devam ederken, Mickey ve ben ona baktık ve onun tekrar bize döndüğünü gördük. "İyi haber, bu iş halloldu. Daha da iyi haber," diye gülümsedi, "il meclisi üyelerinden oluşan görev gücü, itfaiye şefi konusunda tam yetkiye sahip. Oylama yapılmayacak. Ve bunu gönüllü olarak yapıyorlar, bu yüzden aylarca süren

Bu, seni önerdiğimde, sen de kabul edileceğin anlamına geliyor, evlat."

"Evet, Bobby, bu iyi haber," diye cevapladı Mickey. Bobby gözlerini bana çevirdi. "Stone ile gerçekten çıktın mı?"

"Hayır. Sadece bir kez çıktı. Mickey ile birlikte olmadan önce yaptım çünkü o zamanlar sinir bozucu bir şekilde patronluk taslayan Mickey'e kızgındım," diye paylaştım.

"İyi bir neden gibi görünüyor," dedi, bu sözlerin bariz bir yalan olduğunu bilerek.

"Seni akşam yemeğine davet edeceğim, her şeyi karına anlatacağım, sonra da o sana açıklayacak," dedim.

Gözleri parladı ve "Ah" diye mırıldandı.

"Tamamdır Bob, ailemi beslemem lazım," diye araya girdi Mickey, sanki bankta kalkacakmış gibi hareket ederek.

"Tamam," dedi Bobby Mickey'e, sonra bana dönerek, "Tanıştığımıza memnun oldum, Amy. Akşam yemeği davetini ve brownilerimi sabırsızlıkla bekliyorum."

Onun nazik gözlerine bakarak, ben de akşam yemeğini sabırsızlıkla bekliyordum. "Mickey aracılığıyla planlayacağız," dedim,

Mickey'nin ardından kalkarak. "Tamam. Görüşürüz tatlım."

"Görüşürüz, Bobby," diye cevap verdim.

Bobby, arkamdaki bankta ilerleyen Cillian'a baktı. "Evlat," diye selamladı.

"Bobby amca," diye cevapladı Cillian ve Bobby elini kaldırdığında ona beşlik çaktı.

Sırada Ash vardı. "Bir keresinde Bobby amcanı öpmeden yanımdan geçtin, güzel kız. Bir daha yapma."

"Bobby amca," diye mırıldandı, eğilip ona hızlıca bir öpücük verdi, sonra hızla bizi takip etmek için harekete geçti.

Birlikte koridordan geçip odadan çıktık, Belediye Binası'ndan çıktık ve Mickey bizi kaldırımında durdurdu.

Ona baktım. "Mutlu musun?"

Bana gülümsedi. "Oh evet."

"Çok havalısın baba! İtfaiye şefi olacaksın!" diye bağırdı Cillian, babasına atlayarak ve Mickey oğlunu kollarının arasına alıp ona sarıldı, Cillian da ona sarıldı.

"Çok havalı, baba. Senin adına mutluyum," diye mırıldandı Aisling, Cillian uzaklaştığında. İçeri süzüldü, başını eğdi ama babasına içten bir yan kucaklama verdi.

"Teşekkürler, bebeğim," diye mırıldandı saçlarının üstüne, yağlı olduğunu umursamadan. Onu uzaklaşmasına izin vermedi, kolunu omuzlarına dolayarak yanına yakın tuttu ve hepimize sordu. "Lobster Market, Breeze Point, Boathouse mu yoksa Tink's mi?"

Benim tercihim Lobster Market ya da Boathouse'du, çünkü ilki harikaydı ve ikincisine hiç gitmemiştim ama iyi olduğunu duymuştum.

Aisling "Tink's" dediği anda Cillian "Tink's!" diye bağırdı. Oy kullanmamış olmama rağmen, oy çokluğuyla reddedildim.

"Amy, bebeğim?" diye sordu Mickey.

"Tabii ki," diye cevapladım. "Tink's."

Cillian arabama doğru koşarak, "Ben Amy ile gidiyorum!" diye bağırdı.

Mickey kızını döndürdü ama bana elini uzattı. Elini tuttum ve Mickey, arabalarımıza doğru yürürken iki kızını da yanında götürdü.

Bu kısa yürüyüş sırasında tek olan şey, Mickey'nin konuştuğu uzun boylu, yakışıklı şerifin, bize sırtını dönmüş, bir araba ile şerif renkleriyle süslenmiş ve sürücü kapısında ilçe şerif amblemi bulunan bir Explorer arasında durduğunu görmektir.

Telefonla konuşuyordu ve "Denver'dan beri sorun mu yaşıyorsun?" diye sert bir şekilde sorduğunu duydum ve konuştuğu kişi cevap vermeden "Cevap ver!" diye bağırdı.

Yürümeye devam ederken Mickey'e baktım. Gözlerimi hissetti ve bana baktı.

Kaşlarımı

kaldırdım. O da

omuz silkti.

Ben de konuyu kapattım ve Tink's'e gittik, Cillian benimle, Aisling Mickey ile gitti.

Hamburgerler yine muhteşemdi. Ama

orası hala beni korkutuyordu.

* * *

"Evet. Doğru." Duraklama. "Evet, anlıyorum. Unuttun. Sorun değil. Geldiğin için teşekkür ederim."

Mickey, sadece bir pijama altı giymiş (bu da flanel, ama lacivert) odasında volta atıyordu, geniş göğsü ve kaslı karın kasları çıplaktı.

Normalde bunu büyük bir hayranlıkla izlerdim.

Ama Rhiannon'un geldiğini ona söylediğim ve ben geceliğimle yatakta bağdaş kurup otururken onun Rhiannon'la konuştuğunu gördüğüm için, onlara biraz mahremiyet tanımaya karar verdim.

Bunu, gözlerimi sevgilimden ayırıp dikkatimi kendi telefonuma vererek ve Robin'e mesaj atarak yaptım.

Lawrie'yi aradın mı?

Mesajı gönderdikten sonra Mickey'nin bana aldığı ve komodininin üzerinde duran nemlendiriciyi aldım.

O bana cevap yazarken ben de kremi sürüp duruyordum.

Sürmeyi bitirdikten sonra telefonumu tekrar elime aldım ve mesajı okudum: *Evet. Şehre geliyor. Bir şeyler içmek istiyor.*

Elimi telefonumun etrafına kıvırdım ve zafer işareti yapmak için kolumu sallamaktan kendimi alıkoydum.

Onun yerine mesaj attım. *Harika, sen de geliyor musun?*

O da hemen cevap verdi: *Tabii ki, o Lawrie.*

Harika!

"Tamam, Rhiannon. Bu iyi olur. Sabah sana söylediğim gibi, Ash ile olan sahne bana pek uymadı," dedi Mickey ve ben ona baktım. "Tamam. Bunu yapman iyi olur." Duraklama. "Tamam. Görüşürüz."

Telefonu kulağından aldı ve yatağın etrafında dolaşarak komodinine doğru yürüdü.

Telefonuma baktım ve hızlıca bir mesaj attım: *"Güzel. İyi eğlenceler! Şimdi yatmaya gidiyorum. Sonra konuşuruz."*

Sonra Mickey'e baktım. "Her şey yolunda mı?"

O başını salladı. Telefonu komodinin üzerindeydi ve yorganı geri çekiyordu.

Yatağa girdi, sırtını başlığa dayadı ve dikkatini bana verdi.

"Sen bana onun geldiğini söyledikten sonra dediğim gibi, bu sabah Ash'le olan olayla ilgili bilgi vermek için onunla olan uzlaşmamızı sonlandırdım. O da durumun kötüleştiğini fark ettiğini, kontrol etmek, benimle konuşmak, belki Ash'le konuşmak için geldiğini söyledi. Konsey toplantısını unutmuş. Şimdi, geri döndüğünde deneyeceğini söylüyor."

"Bu iyi," diye fısıldadım, telefonum çaldı.

Telefonuma baktım ve *"İyi geceler tatlım. Bekar bayanlar adına seksi erkeğini kucakla"* yazdığını gördüm.

Gülümsedim, telefonu komodinin üzerine koydum, ama Mickey'e döndüğümde gülümsemem kesildi.

"*Dogfight* filmini izledin mi?" diye sordum.

"Hayır, yeni mi?" diye sordu ve hemen ardından, "İzlemek ister misin?" diye teklif etti.

Kendimi ona tam olarak dönük olacak şekilde ayarladım, teklifiyle yüzümün yumuşadığını hissettim ama aynı zamanda yapmam gereken şeye de hazırlandım. "Hayır, bebeğim, eski bir film. Ash'in duvarında filmin posterı var."

Gözleri odaklanamadı, sonra tekrar bana odaklandı. "Onun odasına çok dikkat etme. Orası tam bir çöplük."

Öyleydi ve katı bir baba muhtemelen bu konuda bir şeyler yapmalıydı ama ben bu konuyu açmadım.

"Köpek dövüşü nedir biliyor musun?" diye sordum.

Kaşları çatıldı. "Herkes bilir, Amy."

"Hayır," diye cevapladım sessizce, ona doğru eğilerek ön kollarımı aramızdaki yatağa koydum. "Bir grup erkeğin bir kıza oynadığı kötü bir oyunla ilgili bir kavga."

Bütün vücudu dondu ve gözleri bana dik dik bakmaya başladı.

"Biliyorsun," diye fısıldadım.

"Sakın bana söyleme..." diye başladı ama sözünü bitiremedi.

"Bilmiyorum. Aisling'e bu konuyu açtım, ama pek bir şey öğrenemedim. O filme onun için bir anlam ifade edip etmediğini sordum, o da sadece 'tabii ki' dedi. Cill bizi bölmeden önce ondan daha fazla bilgi alamadım."

Sözleri söylemek zor gibi, dişlerini sıkarak, "Eğer bazı pislikler onunla o oyunu oynadıysa, sen bir kızsın, sence o poster duvarında olur mu?" dedi.

Kafamı salladım. "Bilmiyorum. Ben olsam, hayır. Hatırlatılmasını istemezdim. Ama Mickey, o filmde çocuk kıza aşık oluyor. Savaşa gidiyor ve ona geri dönüyor."

"Ben..."

"Korkarım ki, tatlım, o filmdeki sıradan, kilolu kızla kendini özdeşleştiriyor ve belki de bunu kendi geleceği için bir umut olarak görüyor. O filmdeki aktrisin olağanüstü olduğunu ve birçok yönden güzel olduğunu söyleyeceğim. Ama benim endişem, Ash bunların hepsini görmüyor olması."

"Kilosu konusunda endişeleniyorsun," diye mırıldandı.

"Endişelenme. Sorun bu değil," dedim kararlı bir şekilde. "Fazla kiloları var ama o kadar da değil. Ve o güzel, tatlı bir kız. Biraz utangaç ama bu

sevimli. Ve muhtemelen obez olmaktan uzak olmasına rağmen kilosunun *son derece* farkında. Bu noktada bunu dile getirmen iyi olmaz. Senden, ne olursa olsun sadece güzel olduğunu hissetmesi gerekir. Sorun, bunun birçok semptomdan biri olması ve bunlardan bazılarının genel olarak görünüşüne önem vermemesi. Onun yaşındaki bir kız için bu beni endişelendiriyor. Her gün makyaj yapıp bir saat saçını yapması gerekmiyor. Ama duş aldığını sanmıyorum, Mickey."

"Evet, dün gece işler kızıştığında ben de bunu söyledim," diye hatırlattı.

Başımı salladım. "Umarım Rhiannon ona ulaşabilir. Ama bu hafta sonu sizinle takılmak istiyorum, belki bir şansım daha olur."

"O zaman buradasın, bebeğim, kızıma bakmak istediğin için değil, bunun için mutluyum."

Ona gülümsedim.

O gülümsemedi ama elini kaldırıp parmaklarını benim kâkülleri arasında gezdirdi.

"Rhiannon'la tanışman hakkında pek bir şey söylemedin, Amy," dedi elini indirdikten sonra.

"Her şey çok hızlı gelişti ve ikimiz için de sürpriz oldu," dedim.

"Ve o sana karşı sorun yoktu?" diye sordu, ben ona sorun olmadığını söylemiş olmama rağmen.

Yine başımı salladım.

"Kızımız için endişeleniyor," dedi. "Bence bu iyiye işaret. Belki de hayatını düzene sokmaya çalışıyordu."

"Çocukları için endişelenmek bir anneyi harekete geçirebilir," dedim. Bu sözüm ona bir gülümseme kazandırdı. "Evet."

"Eğer benim ekibim yaşadıklarını atlatıp yeniden ayağa kalkabiliyorsa, Mickey, o zaman gerçekten her şey olabilir."

Gülümsemesi kayboldu ve ikna edici olmayan bir şekilde

"Evet" dedi. "Evet," dedim daha kararlı bir şekilde.

Konuyu değiştirdi.

"Bütün gece öyle oturacak mısın, yoksa benimle yatağa girecek misin?"

"Seninle yatacağım." "O

zaman yat."

Oturdum. "Bu tür şeyler yüzünden iğrenç Boston Stone ile çıkmak zorunda kaldığımı biliyorsun."

Bana bakarak inanamıyormuş gibi sordu, "Şimdi de bu benim suçum mu oldu?"

"Her zaman senin hatandı," diye küstahça karşılık verdim, sonra o uzanıp beni kendine doğru çektiğinde çığlık attım.

Göğsüne düştüm. Bana doğru yuvarlanırken kolunu bana doladı ve altımdaki battaniyeyi çekti. Sonra battaniyeyi üstüme attı, sırt üstü yattı ve ışığı kapattı, sonra bana doğru yuvarlandı ve benim ışığımı kapatmak için uzandığında bana ağırlığını verdi.

Sonra bizi yatağın ortasında birbirine dolanmış halde düzenledi.

"Boston Stone konusunu kapatalım," dedim. "Bu yatakta o isim tekrar söylenirse, karım yine dayak yer." Susdum.

Bir saniye için.

Sonra sordum, "Bu tartışmayı *benim* yatağında bitirebilir miyiz?" Sesinde gülümseme duyduğumda, "Ukala" diye mırıldandı. Ona sarıldığımda göğsüne doğru gülümsedim.

Sessizce birbirimize sarılıp yatarken, Mickey, "Amy?" diye seslendi.

"Evet, tatlım?"

"Oğlanların kızıma bunu yaptığını öğrenirsen, bana bu boku anlatma. Sen hallet. Onunla derinlemesine konuş ve bunu ortaya çıkar. Onun annesiyle paylaşmasını sağla. Ama bunu bana getirme."

Ne demek istediğini anladım.

"Mickey," diye fısıldadım.

"O çok güzel," dedi.

"Biliyorum," diye cevapladım.

"Sorumlu olmalıyız. Bu, benim sorumlu olamamama neden olur." Evet, ne demek istediğini anlıyordum.

"Tamam, Mickey. Ama dürüst olmak gerekirse, eğer gerçekten öyle olsaydı, o poster onun duvarında olmazdı."

"Haklısın," diye

homurdandı.

"Haklısın," diye

tekrarladım.

"Tamam, Amy."

"Bırak gitsin ve uyu, bebeğim."

Nefes aldı ve kollarını bana daha da yaklaştırdı. Nefesini bıraktı ama beni bırakmadı.

"İyi geceler, bebeğim."

Göğsünü öptüm ve "İyi geceler, Mickey" diye cevap verdim.

Uykuya dalmam çok daha uzun sürdü çünkü Rhiannon ve Aisling'e olanlar yüzünden, yalan söylemediğimi ve Donovan ailesinin toparlanabileceğini umarak çok zaman harcadım.

Ve mutlu olabilirdi.

Yirmi Beşinci Bölüm

İrlandalıların Şansı

Ertesi gün, sabahın geç saatlerinde Ash'in kapısını çaldım. "Evet?" diye seslendi.

Kapıyı açıp kafamı içeri soktum, onu yatağında yan yatarken gördüm, kulaklıkları takılı, önünde açık bir kitap, hala şekilsiz pijamalarıyla, yani duş almamıştı.

Babasının çağrısı üzerine kahvaltıya çıktı, bizimle birlikte kahvaltı yaptı, sonra hemen odasına geri döndü.

"Hey," diye başladım. "Dışarı çıkıp frizbi oynayacağız. Hava soğuk ama eğlenceli olacak. Bize katılmak ister misin?"

"Hayır," diye cevapladı. "Bu kitaba dalmış durumdayım ve neredeyse bitirdim." Okuduğu kitaba baktım ve bunun yalan olmadığını gördüm.

Ona tekrar baktım. "Tamam, tatlım. Ama bitirirsen, istersen bize katılabilirsin."

"Tamam, Amy. Canım isterse."

Gelmeyecekti.

"Tamam. Dışarıda görüşürüz." Cevap vermedi.

"Kitabın keyfini çıkar," dedim ona.

Başını salladı, muhtemelen müziği yeniden başlatmak için iPhone'una dokundu ve tekrar kitabına baktı.

Kör olmadığım için, kapıyı kapatmadan önce gözlerim yine odasını süzdü. Ama kapı kapandığında aklıma bir düşünce geldi.

Kızımın da güzel bir kız odası vardı (onunki şeftali ve pembe renklerde). On bir yaşında, odasını yenilemek için yalvarmaya başlamıştı ve ben ben olduğum için, ama aynı zamanda boşanmanın ilk sancılarını yaşadığımız için, on iki yaşına geldiğinde ona istediğini verdim.

Bu düşünce beni koridorda ilerlemeye itti. Cillian'ın kapısının kısmen açık olduğunu gördüm, kapıyı çaldım, cevap gelmedi, ben de kafamı içeri soktum.

Onu ilk kez gördüğümde, *Top Gun*'ı izlemeden önce bile otoyolda tehlikeli bölgelere doğru hızla gitme eğilimi olduğunu öğrendim. Bunu odasındaki uçak motiflerinden anlamıştım.

Ama bunlar küçük bir çocuk için küçük çocuk uçaklarıydı. Hiç de havalı değillerdi. Ana renklerden yapılmış ve çizgi film karakterleri gibiydiler.

Odası da dağınıktı ama kız kardeşinin dağınıklığına yaklaşıyorlardı bile.

Kafamı dışarı çıkardım ve koridordan hızla geçerek arka odaya gittim. Mickey, dışarı çıkıp Frisbee oynamak için MFD sweatshirt'ünü giymiş, ama gözleri televizyondaki üniversite futbol maçına dikilmiş, koltuğun arkasında tek başına duruyordu.

"Hey, Cill nerede?" diye sordum.

Bana baktı. "Tuvalette. Ash geliyor mu?"

Kafamı salladım.

Yakışıklı yüzü endişeli bir ifadeye büründü ve gözleri koridora kaydı.

Yaklaştım. "Cill geri gelmeden önce bir şey sorabilir miyim?"

Bana baktı ve "Sor" dedi.

Daha da yaklaştım. "Bu çok büyük bir istek olacak, tatlım. Hayır diyebilirsin." "Ash ile mi ilgili?"

Başımı

salladım. "O

zaman sor."

Evet,

endişeliydim.

Ama çok iyi bir baba.

Yine başımı salladım ve konuştum. "Onunla konuşmak için odasına girdiğimde, odasındaki dağınıklığın altında hala Aisling'in küçük kız dekorasyonlarının olduğunu fark ettim. Olympia on bir yaşına geldiğinde daha yetişkin bir şey istemeye başladığını hatırladım. Bu yüzden, küçük bir bütçemiz olup olmadığını merak ettim," elimi kaldırıp başparmağımla işaret parmağımla birleştirerek, "onun odasını yenilemek için kullanabileceğimiz. Target'a gidin. Yeni bir yorgan alın. Belki bir veya iki lamba. Biraz boya alın, o ve ben duvarlarını boyayabiliriz. Abartılı bir şey değil, sadece yeni bir görünüm."

"Odasını sevmediğini mi düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Bence o büyüyor ve sizin bu konuda bir fikriniz olduğunu bilmesi iyi olabilir. Ama asıl olarak, onu bir şey için heyecanlandırabilir miyim diye görmek istiyorum."

Bu fikirden hoşlanmış gibi göründü, ama sonra yüzündeki ifade değişti.

"Bir çocuk için yaparsan, bebeğim, ikisi için de yapmalısın. Ash için parayı verebilirim ama olan biten her şeyi düşününce, bunu iki katına çıkarmak istediğimden emin değilim."

"Katılıyorum," diye cevap verdim. "Ama o bunu istiyorsa ve Cill de isterse, ona Ash'in yaşına geldiğinde alabileceğini söyleyebilirsin."

"İyi plan," diye mırıldandı ve başını salladı.

"Öyleyse, bunu önerebilir miyim? Bize bir bütçe verebilirsiniz."

Yine salona, sonra bana baktı. "Evet, Amy. İyi fikir. Devam et."

Ona gülümsedim.

Elini kaldırıp boynuma doladı, sonra bana doğru eğilip dudaklarını dudaklarıma değdirdi.

Birkaç santim geri çekilip sordu, "Ceketini alacak mısın?" "Evet."

"Git," diye emretti.

Dekorasyon yapmama izin verdiğine göre, onun otoriter tavrını sorgulamamaya karar verdim ve ceketimi almaya gittim.

* * *

Öğleden sonra, Ash dışarı çıkıp Frisbee oynamaya gelmeyince, tekrar onun kapısına gittim.

"Evet?" diye seslendi kapıyı çaldığımda.

Kafamı içeri soktum. "Hey. Kitabını bitirdin mi?"

Belli ki bitirmişti ya da vazgeçmişti. Şimdi karnı üzerinde yatakta ayak ucuna dönük duruyordu, hala pijamalarıyla, ve yatağın ucundaki küçük televizyonda bir filmin duraklatıldığını görebiliyordum.

"Evet," diye cevapladı.

"İyi miydi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı ve başka bir şey söylemedi.

Odasına tamamen girerek, "Dinle, baban ve Cill ateş çukurunu terasa taşıdılar. Odun toplamaya ve markete gittiler. Benim görevim akşam yemeğini hazırlamak. Akşam yemeğini dışarıda yiyeceğiz ve sonra s'mores yapacağız," dedim.

"Kulağa hoş geliyor," dedi.

En azından bu da bir şeydi.

Başımı yana eğdim ve ona "Akşam yemeğini hazırlamama yardım etmek ister misin?" diye sordum.

Gözleri televizyona kaydı. "Filmin ortasındayım." Israr etmek istedim.

Ben zorlamadım.

"Tamam, evlat." Sonra odaya bakındım ve kayıtsızmış gibi davranmaya çalıştım, sonra ona dönüp alaycı bir şekilde, "Dağınıklığın altında, odan çok şirinmiş" dedim.

Omuz silkti.

Giysileri karıştırdım ve duvardaki papatya çıkartmasına dokundum, alay etmeye devam ettim: "Imagine Dragons'ın papatyalarla uyumlu olduğunu sanmıyorum."

"Evet, şey," dedi ve konuşmayı kesti.

"Hey!" diye bağırdım, sanki aklıma bir fikir gelmiş gibi. "Eminim babanı burayı yenilemeye ikna edebiliriz." Elimi uzattım. "Benim evimin dekorasyonunu neredeyse bitirdim ve sana yardım etmek isterim. Biraz boya sür. Target'a gidip bir iki yeni lamba al. Burayı Imagine Dragons'a layık hale getir."

Bunun heyecan verici olduğunu düşündüğünü gösteren hiçbir işaret vermedi. "Babamın bunu kabul edeceğinden emin değilim."

Ona doğru biraz yaklaştım. "Seni çok seviyor, tatlım. Ve senin büyüdüğünü biliyor, çünkü o yokken Cillian'a bakman için sana güveniyor. Eminim bunu seve seve yapacaktır."

"Benim için çok fazla iş ve para gibi görünüyor, ben hala papatyalar olsun istiyorum."

Onu inceledim, belki de süslemeleri ona annesini hatırlatıyordu ya da babasının mali durumunu ve bunu onun için yaparsa bunun ne kadar büyük bir darbe olacağını düşünüyordu.

Yüzünde hiçbir duygu, rahatsızlık, incinme ya da tereddüt görmedim.

Sadece umursamıyordu.

Hangi kız odasını umursamaz ki? "Yine de babana sorabilir miyim?" diye sordum.

Televizyona, sonra bana baktı, filme geri dönmek istediğini sessizce belli etti ve "Tabii. Ama ben o tür şeyleri pek sevmem" diye cevap verdi.

Kitaplara, filmlere ve müziğe kendini kaptırmak dışında nelere ilgi duyduğunu bilmek istedim. Bunların hiçbirinin bir genç kız için kötü veya olağandışı olduğunu düşünmüyorum.

Sadece bunların hiçbirini ona ulaşmak için kullanamazdım.

Aklıma başka bir fikir geldi ve komodinine doğru yürüdüm. Yan yatmış ve düzeltilmemiş bir şişenin üzerinde parmağımı gezdirerek tozun üzerinde bir çizgi çizdim.

Sonra ona dönüp sıırttım. "Görüyorum ki makyaja da pek meraklı değilsin."

"Ne anlamı var ki?" diye sordu.

"Anlıyorum," diye cevap verdim. "Sen çok güzelsin, buna gerçekten gerek yok." Gözleri uzaklara dalmışken, birden bana doğru çevirdi.

Anlamlı.

Üzücü ve anlamlı.

Tanrım, bir fırsat yakalamam gerekiyordu!

Makyaja bir göz attım, sonra tekrar ona baktım. "Makyajla pek ilgilenmediğin halde çok makyajın var."

"Annem on dört yaşına bastığımda bunu çok büyüttü," dedi. "O ve babam o yaşta makyaj yapabileceğimi kabul ettiler, bu yüzden beni dışarı çıkardı ve bir sürü makyaj malzemesi aldı, bazı arkadaşlarını da çağırdı. Hepsi bana nasıl kullanılacağını gösterdi, bunu bir partiye çevirdiler."

"Bu çok tatlı," dedim yumuşak bir sesle, ve gerçekten öyleydi. Rhiannon bunu doğru yapmıştı.

Yine omuz silkti.

"Onun evindeyken takıyor musun?" diye sordum. "Pek değil," diye cevapladı.

Bana hiçbir şey anlatmıyordu ve ben onun zamanını ve alanını işgal ettiğimi, belki de biraz ürkütücü olduğumu hissetmeye başlamıştım, bu yüzden kapıya doğru yöneldim.

"Tamam, bu kadar sohbet yeter, akşam yemeğini hazırlamam lazım." Elimi kapıya koyup durdum ve ona baktım. "Filmini bitirince, tatlım, duşa gir ve giyin ki s'mores zamanı geldiğinde üşümesin. Umarım film erken biter. Çok sık tek başıma yemek yaparım. Arkadaşımın olması hoşuma gider."

Ben bir anneydim. Çocuklarım vardı. Annelerin suçluluk duygusunu ustaca kullanma konusunda ustaydım.

"Tamam, erken biterse yaparım," dedi.

Akşam yemeğine kadar dışarı çıkmayacaktı.

Bunu biliyordum. Suçluluk duygusunu manipüle etmenin farkında olmasa bile.

Bu kötüydü.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişi bastırdım ve bunun yerine gülümsedim.

"Tamam, canım.

Filmin keyfini çıkar."

O da başını salladı ve tekrar televizyona döndü.

Ama Ash olduğum için, kapıyı kapatana kadar geri takıldığını duymadım.

* * *

Bir buçuk saat sonra, Mickey akşam yemeğinin hazır olduğunu bağırdıktan sonra Cillian ile birlikte ateşi kontrol etmek için dışarı çıktı, Aisling dışarı çıktı.

Artık pijamaları giymiyordu ama hala duş almamıştı.

Bununla ilgili hiçbir şey söylemedim, bunun yerine ona gülümsedim. "Harika haberlerim var!"

Gözleri parıldayarak ve dudakları benim heyecanım karşısında kıvrılarak bana baktı ve "Ne?" diye sordu.

"Baban odanı yeniden dekore edebileceğimizi söyledi. Çok büyük bir bütçemiz yok, ama eminim biraz boya, yeni nevresimler ve belki de yeni halılar alabiliriz. Tabii, halıların olup olmadığını bilmiyorum, çünkü zemini *göremiyorum*," diye alaycı bir şekilde bitirdim.

Gözlerinin parlaması durdu, tabureye tırmandı ve heyecansız bir şekilde "Harika" diye cevap verdi.

"Peki, annenden döndüğünde benimle dışarı çıkmak ister misin?" diye sordum.

"Belki," diye cevapladı. "Sana haber veririm."

"Ash..." diye başladım ama Cillian sürgülü cam kapıyı açıp konuşmaya başlayınca sözüm kesildi.

Ya da, aslında,
bağırarak. "O
yaşıyor!"

Ash buna da pek tepki göstermedi, kardeşinin alaycı sözlerine karşılık bile vermedi.

"Frizbi'yi kaçırdın," diye bilgilendirdi onu, içeri girip doğrudan kendi taburesine doğru yürüdü.

"Sen Frisbee kralısın, Cill," diye cevapladı kız. "Ben de film kraliçesiyim." "Her neyse," diye mırıldandı ve bana baktı. "Yemek hazır mı, Amy?"

"Hazır, evlat." İkisini birden baktım. "Bana tabakları ve diğer şeyleri taşımada yardım eder misiniz?"

"Tabii," diye cevapladı Cill.

Aisling hiçbir şey söylemedi ama taburesinden kaydı.

"Ben ateşin başında yiyeceğim," dedi Cillian. "Dışarısı çok soğuk, tatlım. Yemeğin soğur," dedim ona. "Ben hızlı yerim," dedi bana.

Bu doğruydı.

Sürgülü kapı tekrar açıldı ve Mickey'nin içeri girdiğini gördüm.

Gözleri benden Ash'e, sonra tekrar bana kaydı ve kaşlarını kaldırdı. Kafamı salladım.

Endişe yine yüzüne yansıdı, ama hemen sakladı.

Akşam yemeğini birlikte yedik. Televizyonun önünde yedik (Cill hariç, o dışarıda ateşin başında yedi) ve Mickey bunu benim yerime kızının yanında oturarak yaptı. Ayrıca kızının ayağına kendi ayağıyla çarparak ya da dirseğiyle dürterek onu kızdırdı, ta ki kızı istemeden "Kes şunu baba!" diye bağırincaya kadar. Mickey de masum bir şekilde "Neyi keseyim?" diye cevap verdi. Bunun üzerine kızı ona

gözlerini devirdi ve saklayamadığı bir gülümsemeyle karşılık verdi. Mickey bunu yapmaya devam edince, kızı duyulur ve derin bir şekilde iç çekmeye başladı, ama başka bir şey söylemedi.

Bu çok sevimliydi.

Ama işe yaramadı.

Akşam yemeğinden sonra temizlik yaptık. Sonra herkes ceketlerini ve atkılarını giydi ve dışarı çıkıp s'mores yaptık.

Aisling üç tane yedi.

Sonra odasına geri dönüp film izlemeye başladı.

* * * *

Küvette çıplak bir şekilde uzanmış, Mickey'e yaslanmışım. O da tabii ki benimle birlikte çıplaktı. Kollarını bana dolamış, dizlerini yanıma koymuştu. Ben ellerimle köpüklü suyu karıştırıp denize bakarken.

Pazar günüydü. Aisling ile yeni taktikler deneme umutlarımın suya düştüğü bir pazar günüydü. Kahvaltıda, bazı arkadaşlarının sinemaya gidip sonra takılmak istediklerini ve arkadaşlarından birinin ailesinin onları götürmeyi kabul ettiğini söyledi. Mickey gitmesine izin verdi.

Bunun iyi yanı, Aisling'in gitmeden önce duş almasıydı. Kötü yanı ise, yeni taktikler deneme fırsatım olmamasıydı.

Kısa bir süre sonra Cillian, arkadaşlarından birinin onu oyun oynamaya davet ettiğini ve arkadaşının annesinin onu almaya gelip eve getireceğini söyledi.

Mickey buna da razı oldu, ancak her iki çocuğu da akşam yemeği için eve gelmeleri şartıyla, böylece ödevlerini bitirip gelecek haftanın okuluna hazır olduklarından emin olabilecekti. Onları bir hafta boyunca göremeyeceği için son bir akşam yemeği için eve gelmelerini istediği için de razı olduğunu düşündüm.

Bu arada, çocuklarım bana mesaj atıp akşam yemeği için eve geleceklerini ve geceyi orada geçireceklerini söylediler ve Auden, "*Çarşamba gününe kadar kalacağız, senin için sorun olmazsa*" diye ekledi.

Tabii ki sorun yoktu, ben de kabul ettim.

Bu, Mickey ve bana beklenmedik bir şekilde bütün gün birlikte vakit geçirme fırsatı verdi. Ama bunu benim evimde ve çıplak yapmayı öneren bendim. Mickey'i ikna etmek için zorlamam gerekmedi.

"Tuhaf, sanki yüzüyormuşuz gibi," diye mırıldandı, eli sıcak suda yanımda yukarı aşağı yatıştırıcı bir şekilde kayıyordu.

"Harika, değil mi?" diye sordum.

"Cameron denen adam ne yaptığını biliyordu," diye cevapladı.

Öyleydi, bu da beni biraz üzdü çünkü her şey, birlikte bir geleceğimiz olacağına dair umut verici, muhteşem bir gerçeği işaret ediyordu.

Ama bu, Cliff Blue'yu kaybedeceğim anlamına geliyordu ve ben Cliff Blue'yu seviyordum. Ancak, evimden daha çok Mickey'i seviyordum, bu yüzden vazgeçtim.

"Kızım ile uğraştığın için teşekkürler," dedi Mickey kulağıma, eli karnım boyunca suda kayarak sonra tekrar yanıma dönerek kıvrıldı.

"Onun makyaj kullanımına ilgi duyduğumu paylaştığımda bana açılmaması ve ruhunu bana açmaması beni şaşırtmadı. Bu zaman alacak. Onun annesine geri döneceği sırada işime başlamış olmam çok yazık."

"Belki Rhiannon ona ulaşabilir."

"Belki ulaşır."

Ve ben de öyle olmasını umuyordum. Rhiannon kendini toparlayabiliyorsa, Aisling'i seven ve ona bakan üç yetişkin, onu seven ama ne yaptığını bilmeyen bir baba olan tek bir yetiştikenden çok daha iyiydi.

"Seninle konuşmam gereken bir şey var," dedi Mickey.

Güne bakarak, gri mi güneşli mi olacağına karar veremediğinden, otuz ila kırk beş dakikalık aralıklarla ikisini de bize sundu (o anda griydi).

Sesi ciddi geliyordu. Rahat ama ciddi.

Mickey Donovan rahat ama ciddi olduğunda ne yapacağını bilemezdim.

Hiçbir şey söylemediğimi fark edince, "Devam et" dedim.

"Geçen hafta annem ve babam aradı" dedi.

Bu büyük bir sürpriz değildi. O sık sık anne babasından bahsederdi. Araları çok iyiydi. Torunlarını çok severlerdi. Uzakta olsalar da oğulları ve torunları hakkında her şeyi bilmek isterlerdi, ama müdahaleci değillerdi. Ancak Mickey'i düzenli olarak ararlardı, her zaman çocukları yanındayken ve akşamları, böylece herkesle konuşma fırsatı bulurlardı.

"Tamam," dedim, onlara benden bahsetmiş mi diye merak ederek ve umarım bahsetmiştir, ciddi bir ilişki olduğunu ve bir yere varacağını söylemiştir ve şimdi gelip benimle tanışmak istiyorlardır diye umarak.

Sonra bunu ummadım çünkü bu, onlarla tanışmam ve Mickey'nin onlara çok yakın olması anlamına geliyordu, iyi bir izlenim bırakmam gerekecekti. Ve onlar da zengin olsalar bile, komşumuzun varisi pek iyi karşılanmayabilir diye endişelendim.

"Babama planlarımı anlattım," dedi Mickey düşüncelerime.

"Planlarını mı?" diye sordum.

"Ralph'ı bırakıp kendi işimi kuracağım." "Oh," diye mırıldandım.

"Bunun için çok heyecanlı."

Manzaraya gülümsedim. "Olması normal. Heyecan verici bir şey." "Yatırım yapmak istiyor."

Boynumu çevirip ona baktım ve Mickey de bana bakabilmek için pozisyonunu değiştirdi.

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Evet," diye cevapladı.

"Ben... o..." Hafifçe başımı salladım. "Bunun hakkında ne düşünüyorsun?"

"Babam da neredeyse tüm hayatı boyunca burada yaşadı, 'neredeyse' diyorum çünkü Florida'ya taşındı. Hala neredeyse tüm kasabayı tanıyor. O ve annem dost canlısıdırlar, geri geldiklerinde insanlarla görüşürler, uzaktayken de iletişim halinde kalırlar. Ralph'ın itibarını biliyorlar ve bunu sadece son on beş yıldır onun için çalıştığımdan şikayet ettiğim için değil."

"Tamam," dedi konuşmayı bitirdiğinde.

"Demek istediğim, o da insanların Ralph hakkında şikayetlerini duymuş. Eğer iş hayatına atılırsam, düşündüğümünden daha hızlı başarılı olacağımı düşünüyor."

"Bu harika," dedim.

"O da hala Kulübün üyesi. Onlara benim teklifimi değerlendirmelerini sağlayabileceğini biliyor, ama hatta beni tüm projenin yüklenicisi olarak değerlendirmelerini sağlayabileceğini düşünüyor. Golf sahası geliştirme projesini."

Çok

sevinçliydim.

Sonra moralim

bozuldu.

"Bunu söylemeye çekiniyorum ama Boston Stone da o kulübün üyesi," diye hatırlattım ona.

"Evet, bebeğim, ama o kulüp birçok şeyle ilgileniyor ve miras da bunlardan biri. Irkçı olabilirler ve Stone'un ailesi bir süre Magdalene'de yaşamış olabilir, ama Donovanlar altı nesildir bu kasabada yaşıyor."

"Bu, onun belediye meclisine sunduğu her şeyi imzalatmasını engellemedi," diye belirttim.

"O şeyin, senin için bana karşı kaybettiği bir şey olduğunu paylaştığını ciddi olarak şüpheliyorum. Eğer paylaşmış olsaydı, yüzüne gülüp geçerlerdi."

Bu muhtemelen doğrudu.

Mickey devam etti: "Böyle büyük bir projeye başlangıçta girişebileceğimi sanmıyorum. Ama alt yüklenici olarak çalışabilirim. En azından o evlerin çatılarını yapabilirim. Belki başka işler de. Bir ekip kurmak benim için zor olmaz. Ralph'ı bir an önce bırakırsam, birkaç iş alırsam, itibar kazanmaya başlarsam, bu mümkün olabilir."

Yine heyecanlanmaya başladım.

"Bu harika olur," dedim sessizce ve o gülümsedi. "Evet, olur."

"Babanın parasını almakta bir sakınca görmüyor musun?" diye dikkatlice sordum.

"Yatırımcı olarak, evet," diye cevapladı. "Bana mirasımın geri kalanını erken vereceğini söyleyerek başladı, benim olduğunu söylediği parayı nakit olarak. Hayattayken benimle bir şeyler yapmamı, paranın tadını çıkarmamı sorun etmediğini söyledi. Bana sadaka gibi geldiği için reddettim. Yatırım olarak, şirketin hisselerine sahip, ben de param olduğunda hisselerini satın alabileceğim şekilde anlaştık, bu işe yarayabilir."

Ona daha iyi bakabilmek için döndüm. "Bu ne anlama geliyor?"

"Bu, istifa edip yola çıkmak için gerekli parayı biriktirdiğim anlamına geliyor. Evrakları sen hazırladın. Bunun için teşekkür ederim, bebeğim," diye bitirdi yumuşak bir sesle, bana tatlı, rahat bir gülümsemeyle.

"Rica ederim, Mickey." Ona, umarım tatlı ve rahat bir gülümsemeyle karşılık verdim, bana teşekkür etmesine gerek olmadığını biliyordum. Onun için dünyanın sonuna kadar giderdim.

Kollarını bana sıkıca sarıp devam etti: "Sigorta işlerini büyük ölçüde hallettik. Sadece şirketi resmi olarak kurmamız ve hangi sigortayı seçeceğimize karar vermemiz gerekiyor. Antetli kağıtlar, kartvizitler, maaş yazılımı, çalışan el kitabı. İşe alımlar için duyuru yap. İşleri ayarla. Ekibimi bir araya getir. Çok iş var ama işten ayrılıp ailemi geçindirecek kadar param olsaydı, bu işler çok daha hızlı ilerlerdi."

"Ve ben de yardım edebilirim, neye ihtiyacın olursa," dedim. "Bu harika olur, Amy," diye fısıldadı.

"Bu gerçekten harika," dedim.

Beni kendine çekti. "Evet. Rhiannon kafasını kışından çıkarmaya başlamış gibi görünüyor. Yakında departmana tam zamanlı birini işe alacağız, bu da beni şefe yaklaştıracak ve işi kurarken masraflarımı karşılamak için daha fazla gelir elde edeceğim." Sesi alçaldı. "Anladım."

Ona sarıldım.

Konuşmaya devam etti, "Küçük kızımın durumu ve her gün nefret ettiğim işe gitmek zorunda olmam dışında, hayatımın geri kalanı güzel."

Hayatın geri kalanı iyiydi.

Mickey'i o işten kurtarmalı ve Aisling'i rahatsız eden şeyi bulup düzeltmeliydik.

O zaman Mickey'nin hayatının *tamamı* iyi olacaktı.

Ve bu, Mickey gibi bir adamın her gün yaşaması gereken türden bir hayattı.

Hayatın iyi olması.

"Bence bunu yapmalısın," dedim ona.

"Sermaye olsa bile, yine de risk var," dedi bana.

"Evet, eminim. Ve bu konuda endişeler olacaktır. Ama sana inanıyorum. Baban da sana inanıyor. Henüz bir şirket kurmamış olsan da, sana yama için arayan tüm o insanlar sana inanıyor. İhtiyacın olan tüm bağlantılara sahipsin. İhtiyacın olan finansal desteği alacaksın. Her şey bunu yapmanı gösteriyor tatlım. Bence dünyanın sana söylediklerini dinlemeli ve bunu yapmalısın."

"Başarısız olursam, geri dönebileceğim hiçbir şey yok, Amy," diye cevapladı. "Ralph bu şehirdeki tek seçenek ve benim o yamaları yaptığımı biliyor. Henüz bir şey söylemedi ama bu iş devam edip büyüdükçe sinirlenecek. İşimi bırakıp rakip olursam, bundan hoşlanmayacak. Başarısız olursam, beni geri almayacak."

"Yama işlerini kendin yapıp şeflik görevini üstlenirsen bile, önümüzdeki on beş yıl boyunca her gün nefret ettiğin bir işe gitmektense bu daha iyidir."

Gözleri manzaraya kaydı.

Elimi ıslak göğsünden boynuna kaydırdım, çenesini avuçladım ve dikkatini tekrar bana çektim.

"Ve başarısız olmayacak," dedim ona kararlı bir şekilde. "Sen buna izin vermeyeceksin. Bu senin için önemli. Ve senin hakkında bir şey fark ettim, Mickey Donovan. Bir şey senin için önemliyse, elinden geleni yaparsın. Korkmazsın."

Gözleri ağzıma indi. "Elinden gelenin en iyisini yap."

Ona doğru eğildim ve tekrar ettim, "Elinden geleni yap." "Korkma," diye mırıldandı.

"Korkma," diye tekrarladım, kendi bakışlarım da onun ağzına kaydı, beni öpmesini umarak.

Öpmedi.

Beni kaydirdi, böylece tekrar sırtımı ona yasladım. Ama sonra elleri hareket etti.

Dudakları kulağıma değdi ve "Varisimin organizasyon becerilerini geliştirmesi gerekiyor. Ralph'ın işlerini geride bırakmadan önce yapmam gereken hazırlıklar var ve senin yardımına ihtiyacım var" dedi.

Dünyanın sonuna gitsem bile, ona maaş yazılımı bulurdum.

Ona bu bilgiyi vermedim. Konsantre olamıyordum (bu bilgiyi paylaşabileceğim bir yerde olduğumuzu düşünmüyordum).

"Dediğim gibi," ellerini hala hareket ettiriyordu ama niyetli bir şekilde, "neye ihtiyacın varsa."

"Neye ihtiyacım olursa," diye mırıldandı, bir eli aşağıya doğru uzanırken, diğer eli yukarıda kıvrılıyordu.

"Mickey," diye inledim.

"Varisimin benim için muhteşem küvetine gelmesini istiyorum."

"Sanırım... bunu yapabilirim," diye kekeledim, kalçalarımı onun eline bastırarak. Parmağını klitorisimde gezdirdi, sonra aşağı kaydırarak içimi doldurdu.

Başım omzuna düştü.

Diğer elinin parmakları meme ucumu çimdikledi.

Nefesim kesildi.

Mickey parmağıyla beni sikmeye başladı. Tanrım.

Çok güzel.

"Ya sen?" diye fısıldadım.

"Küvetten çıktıktan sonra yatakta bana oral seks yapacaksın."

Kesinlikle yapacaktım.

Ama önce sıra bendeydi.

Mickey beni hayal kırıklığına uğratmadı. Parmaklarıyla beni becermeye devam ederken meme uçlarımı çimdikledi, yuvarladı ve ovuşturdu. Sonra elini diğer meme ucuma kaydirdi ve ağzı boynuma yönelirken klitorisime geri döndü.

Kıvrandım, kıvrıldım, sırtımı kavisledim ve inledim, uyluklarına sarıldım, sıcak su dönüyordu, güzel manzara unutulmuştu.

"O... devam et... öyle," diye yalvardım, o da biraz daha baskı uygulayarak meme ucumu çekiştirip çekiştirdi.

"Bebeğim, ağzına boşalmak istiyorum, oyalanmayı bırak," diye boynuma karşı alay etti, ama sözleri hırıltılıydı ve sırtımda sertliğini hissedebiliyordum.

Hissettiğim her şeyle birlikte bu düşünce beni çılgına çevirdi ve "*Oh Tanrım*" diye nefes nefese kalarak uçmaya başladım.

Mickey ikimizi küvetten çıkarırken, su dalgalandı ve ben zar zor ayaklarımın üzerine basabildim. Beni ve kendini yarım yamalak bir şekilde havluyla kuruladıktan sonra beni odama çekti.

Beni yatağa çekip yatırmadan önce, ateşimi yakmak için yeterli zamanı harcadı.

Sırt üstü yatıyordu, başı ve omuzları başlığa yaslanmış, dizleri yine bükülmüş, güzel penis sert, uzun ve kalın, düz karnının üzerinde yatıyordu ve ben, önümde sergilenen tüm gücü ve güzelliğini izlerken, mini bir orgazm gibi bir titreme hissettim.

Kendimi buna kaptırdım, sonra daha fazla "oyalanmadım", bacaklarının arasına kıvrıldım, elimi penisine doladım ve dudaklarıma götürdüm.

Gözlerim onun gözlerine

kaydı. Ateşli.

Sabırsız.

Aç.

Güzel gözlerindeki o bakış tamamen içindi.

Onu derinlemesine içime aldım ve o gözlerini kapattığında gözlerini kaybettim. Başını başucuma dayadığını, çenesini sıktığını, boynundaki kasların gerildiğini, damarlarının şiştiğini ve bacaklarının yanlarımda gerildiğini hissettim.

Tanrım, o kadar güzeldi ki.

Bana küvette verdiği şeyi verdi ve bana bunu verdi. Ben de ona daha fazlasını verdim.

Ve beni daha iyi izleyebilmek için saçlarımı iki yana çekip başımı kavrayan elleri, inilti duyduğumda beni aşağı itip onu derinlemesine aldığımda ve boğazıma boşaldığında hiç aldırmadım.

Elleri gevşediğinde, onu ağzımla okşadım, temizleyene kadar yaladım, sonra onu serbest bıraktım ve boynuna kadar göğsünü öperek yukarı çıktım.

Kollarını bana doladı, bizi yuvarladı ve vücuduyla beni kapladı. Başını kaldırdı ve gözlerime baktı.

"Öğle yemeği ister misin?" diye sordum.

"Bundan sonra hala aç mısın?" diye alay etti. Gülümsedim, kalktım ve onu öptüm.

O da beni öptü, öpücük tatlı başladı ve derinleşti, sonra bitirdi ve geç de olsa soruma cevap verdi.

"Kesinlikle yiyebilirim."

"Parmakla yenebilen şeyler,"
diye fısıldadım. "Ne?" diye
sordu.

Onun arkasındaki alarm saatine baktım, sonra tekrar ona döndüm.
"Çocuklarım gelene kadar dört saatimiz var, seninkiler de aynı saatte dönecek.
Bu yatakta parmakla yenebilecek şeyler yiyeceğiz. Dağınıklık yok. Telaş yok.
Hazırlık yok. Temizlik yok. Böylece daha fazla zamanımız olur, sadece sen ve
ben. Av kulübesi değil," diye sııttım, "ama idare eder."

Gözleri bana sıcak bir bakış attı. "Kulağa harika
geliyor, bebeğim." Kesinlikle öyleydi.

Ağzımı onun ağzına değdirmek için kendimi kaldırdım ve işim bittiğinde, o da
ipucumu anladı, yuvarlanarak yatağın kenarına geldi ve beni yataktan kaldırmak
için elimi tuttu.

O kot pantolonunu giydi. Ben de bornozumu giydim. Mutfığa gittik, dolabı
talan ettik ve kraker, peynir, cips, salsa, üzüm, soda ve peçete aldık. Soyunduk,
yorganın altına girdik, atıştırdık, öpüştük, okşadık, içtik, konuştuk, sonra
yiyecekleri bir kenara koyup konuşmaya devam ettik, ama daha çok okşayarak ve
öpüşerek, ta ki sevişene kadar.

Sevişmeyi bitirdikten sonra, birbirimize sarılmış halde fısıldamaya başladık.

Mickey ve ben, bütün gün yatakta çıplak, daha fazla
isteyebileceğim bir şey yoktu. Ve benimle yaptığı şeyden, onun da
aynı şeyi hissettiğini düşündüm. Bütün gün süren bir mutluluk anı.
Ama Mickey ile birlikteyken, mutluluk anları yaşamadım.
O bana bunu düzenli olarak yaşattı.

* * *

"Tamam, burası çok korkutucu ama bu hamburgerler inanılmaz *lezzetli*," dedi
Pippa.

Ertesi Salı akşamıydı ve Mickey ile ben çocuklarımla birlikte Tink's'teydik.

Bu Mickey'nin fikriydi. Pazar akşamı çocuklar evime geldiğinde, Mickey'nin
hepimizi yemeğe davet ettiğini ve çocuklarının sevdiği bir yere götüreceğini
söyledim.

Memnuniyetle, ikisi de bunu desteklemişti. İkisi de Tink's'i duymuştu ama
henüz gitmemişti (şaşırtıcı değildi, Conrad'ın tarzı bir yer değildi, ancak

Auden arabası olduğu için bir deneme yapabilirdi, ama henüz fırsat bulamamıştı).

Şimdi Tink's'teydik.

Gece harika geçmişti. Çocuklar Mickey'i çok sıcak karşıladılar ve onunla rahat görünüyorlardı. O Mickey'di, bu yüzden o da rahat hissediyordu. Konuşma eksikliği yoktu, çünkü Mickey onların söylediklerinin hepsiyle ilgileniyordu ve Auden iskeledeki yangını konuşmaya çok hevesliydi (benim konuşmaktan hoşlanmadığım bir konuydu ama bunu belli etmedim). Pippa da bu konuyla aynı derecede ilgileniyordu, ama daha çok Mickey'in dükkanların ne zaman yeniden açılacağını düşündüğünü bilmek istiyordu.

Yani her şey harika gitmişti... o ana kadar.

"Tanrım, Pip, bir kez olsun sakın olabilir misin?" Auden, Pippa'nın yorumunu Mickey'nin ailesinin en sevdiği lokantaya bir hakaret olarak algılayarak sertçe çıkıştı.

"Bir şey demek istemedim," diye karşılık verdi, ama yanaklarının kızardığını görebiliyordum.

Utanmıştı. "Çocuklar..."

diye başladım.

Pippa, Mickey'e ateşli bir şekilde "Burgerler *gerçekten* çok lezzetli. Yani... şimdiye kadar yediğim en iyisi."

"Beğendiğine sevindim, tatlım," dedi Mickey sakın bir şekilde, kendi hamburgerini kaldırıp dişlerini batırmadan önce, onun yorumundan en ufak bir şekilde bile alınmadığını göstererek.

Pippa kardeşine gözlerini *dikti*.

Yüzü sertleştiğinde, masanın altında ona hafifçe tekme attım, dikkatini çektim ve "Sorun yok. Endişelenme" diye fısıldadım.

Nefes aldı ve Mickey'e baktı. "Uh... Mickey?" Mickey yutkundu ve ona baktı. "Evet, dostum?"

"Joe ile konuşuyordum ve, biliyorsun, ikimiz de senin annemle görüştüğünü bildiğimiz için, sizin görüşmenizin ne kadar harika olduğunu konuşuyorduk."

Hallelujah.

Oğlum konuşmasını bitirmemişti (ve başka nedenlerden dolayı da) sevinç çılgılığı atmadım.

"Ayrıca, belki sorun olmazsa, bir gece itfaiye binasında seninle takılmak çok hoş olur diye düşündük. Belki, bir çağrı alırsan, seninle birlikte gezintiye çıkabiliriz."

Tanrım, hayır.

"Öncelikle, annenin de kabul etmesi lazım," dedi Mickey.

Kesinlikle kabul edilemezdi. Oğlumun bir çağrıya çıkması bir şeydi. O bir yetiştirildi. Eğitimliydi. Ne yaptığını biliyordu.

Yine de tehlikede idi.

Onu ve oğlumu yanan bir cehennemde yanında mı bırakayım? Hayatta olmaz.

"Bana uyar," dedim neşeyle.

Mickey beni inceledi, dudakları seğirdi, benim için sorun olduğunu biliyordu ama aynı zamanda biliyordu ki, oğluma bir erkek olarak büyüdüğünü gösterdiğim için, sorun olmaması gerekiyordu.

Auden'a baktı. "O zaman tek yapmam gereken şefi ikna etmek, diğerlerinin de sorun etmediğinden emin olmak, ki etmeyeceklerdir, bunu daha önce de yaptık, ve her şeyi ayarlayacağız."

"Kesinlikle harika," dedi Auden. Kesinlikle.

"Sadece söylüyorum dostum," diye başladı Mickey, sözlerine ağırlık katmak için sesini alçaltarak. "Senin bizimle takılmanı isteriz. Ama bir çağrı alırsak ve sen de bizimle gelersen, sana söyleneni yapmalı ve uzak durmalısın. Orada olabilirsin, ama sadece gözlemlemek için. Senin için sorun olur mu?"

Auden başını salladı ama pek soğukkanlı davranmadı.

Heyecanlıydı.

"Tamam, o zaman, istersen bana numaranı verebilirsin, ben şefe konuşup arkadaşlarla anlaşınca plan yaparız," dedi Mickey.

"Tamam," diye
cevapladı Auden.

Telefonum çaldı.

Çantam, yanımda, çiziklerle dolu, eğrilmiş, kıymıklarla dolu (ama ben hiç kıymık batırmamıştım) piknik masasının üzerindeydi (bu, harap binanın içindeydi). Tink's'teydik ve Tink's'te hiçbir şey kaba sayılmazdı, bu yüzden telefonumu çıkardım.

Ekrana baktım ve gülümsedim.

Telefonu daha sonra cevap vermek üzere çantama geri koydum ve çocuklarıma baktım.

"Lawrie amca Şükran Günü için geliyor," diye duyurdum.

"Harika!" dedi Auden heyecanla.

"Çok güzel, anne," diye onayladı Pippa ve sonra sordu, "Mercer ve Hart da geliyor mu?"

Mesajda yazdığı gibi, *Şükran Günü'nde orada olacağım. Çocuklar anneleriyle birlikte*. Bu mümkün değildi.

"Üzgünüm, tatlım," diye nazikçe cevap verdim.

"Hay aksi," diye mırıldandı.

"Pip," diye Auden yine sertçe seslendi ve bunun üzerine dikkatim onlara yöneldi.

Kavga edebilirlerdi. Dövüşebilirlerdi de.

Ama çoğunlukla, oğlum küçük kız kardeşine karşı çok sabırlıydı. O bir kızdı. Şimdi ise bir genç kızdı. Dikkati dağınık olabilirdi. Kuşkusuz biraz şımarıktı (benim yüzümden, ama aynı zamanda babasının küçük kızıydı, bu yüzden Conrad da bunda payı vardı).

Çoğunlukla tatlı ve iyi kalpliydi ve kardeşi bunu biliyordu.

Bu karakterine uymayan bir davranıştı ve Mickey'nin kız kardeşi hakkında ne düşüneceğinden korktuğu için böyle davranıyor olabileceğini düşündüm (oysa kız kardeşi Mickey'yi rahatsız edecek hiçbir şey söylememişti ve ayrıca Mickey oldukça rahat biriydi ve kolayca rahatsız olacağına dair hiçbir işaret vermiyordu).

"Şimdi ne var?" diye tersledi.

"Lawr amcayla aramız iyi bence," diye azarladı. "Onu neredeyse bir buçuk yıldır görmedik."

"Sadece onunla iyi olmadığımızı söylemedim," diye karşılık verdi. "Sadece *hepsi* gelirse, biz kendimiz olabiliriz. Harika olabiliriz. Ve onlara boşanma sonrası da hayatın devam ettiğini, her şeyin o kadar da kötü olmadığını ve sonunda herkesin mutlu olabileceğini gösterebiliriz."

Elimi uzattım ve Mickey'nin uyluğunu kavradım, küçük kızıma bakarken.

Biz kendimiz olabilirdik. Harika olabilirdik. Ve onlara boşanma sonrası da hayatın devam ettiğini, her şeyin o kadar da kötü olmadığını ve sonunda herkesin mutlu olabileceğini gösterebilirdik.

Mickey'nin eli benim elimi kavrayıp uyluğunda tuttuğunda, sevinçten gözyaşları dökmek üzereydim.

Bu bana nefes almam ve gözyaşlarımı kontrol etmem için güç verdi.

Ama bu, "Seni seviyorum, kızım" dememi engellemedi.

Olympia'nın gözleri bana çevrildi, yüzü yumuşadı, çenesi titremeye başladı, sonra dudaklarını yaladı ve utangaç bir şekilde "Ben de seni seviyorum anne" demek için dudaklarını birleştirdi.

Ona gülümsedim ve gülümsememi oğluma çevirdim. "Madem duygusal davranıyorum, ben de seni seviyorum diyeceğim."

"Aptal gibi görünmeden ve ağlamadan sana aynı şeyi söyleyebilir miyim?" diye şaka yollu sordu Auden.

"Evet, anılarını dünyada paylaşırken annene olan derin sevgini de paylaşırsan," diye izin verdim.

"Her neyse," diye mırıldandı, ama hamburgerine sırtarak baktıktan sonra onu eline alıp büyük bir ısırık aldı. Bu, hamburgeri ne kadar sevdiğini gösteriyordu, çünkü güreş tartıları yakındı ve o sıralarda Auden'ın gerekli kiloyu koruması zorlaşmıştı.

Belki de bu yüzden kız kardeşine karşı sinirli davranıyordu.

Auden ve tartılarını deneyimlediğim için, bunu buna bağladım.

Çocuklarımla yeniden iyi geçinmeye başladığımda, gecenin geri kalanı harika geçti. Eve döndüğümüzde çocuklar Mickey'i "biraz takılmaya" ikna ettiler ve Pippa bu fırsatı değerlendirerek, orada bir sandalye daha olsaydı hepimizin çok daha rahat olacağını belirtti. Auden bu tuzağa bile düşmedi. Ama bunun nedeni, Auden'ın benim sandalyem haline gelen koltuğa, Pippa'nın kanepenin bir ucuna, benim ortasına, Mickey'nin diğer ucuna oturarak rahatça oturmuş olmamız olabilir.

Mickey ve ben biraz sarılma bile yaptık ve çocuklar gözlerini bile kırpmadı.

Ancak, çocuklar orada olduğu ve kapıda vitray pencere olduğu için, öpüşmek yerine sadece fısıldayarak iyi geceler diledik ve dudaklarımızla dokunduk, bu da hayal kırıklığı yarattı.

Tek hayal kırıklığı buydu. Gerisi gayet iyiydi. Hepimiz keyif almıştık. Pippa, Mickey'e yemek pişirmek için onu tekrar davet bile etmişti.

Başarılıydı.

Bu da benim için daha fazla mutluluk demekti.

Ve onun davranışlarına bakılırsa, daha da önemlisi, Mickey için de.

* * *

Ertesi gün, Mickey'nin Auden ve arkadaşı Joe'nun cuma gecesi itfaiye binasında takılmaları için herkesin onayını aldığını bir mesajla öğrendim.

Çocuklar, MFD'nin adamlarıyla vakit geçirmek için lise futbol maçı da dahil olmak üzere cuma gecesi etkinliklerinden memnuniyetle vazgeçmişlerdi.

Gece yarısı Mickey'den "

"Yataklarında uyuyorlar. Her şey yolunda, bebeğim."

Ertesi sabah Auden eve geldiğinde (*bizim* evimize, yani *benim* evime) daha da fazla bilgi aldım. O ve Joe, Mickey ve itfaiyecilerin "harika" olduklarını ve bunu tekrar yapmak için sabırsızlandıklarını anlatıp duruyorlardı.

Bu "tekrar yapma" işi beni pek de mutlu etmedi. Mickey, iskeledeki yangından önce çağırıldıkları son büyük yangının, kuraklıkla birlikte gelen sıcak hava dalgası sırasında meydana geldiğini ve⁴ Temmuz havai fişeklerinin bir evi yaktığını, bunun da üç yıl önce olduğunu söylemişti. Birçok küçük olay yaşamışlardı, ama büyük bir olay yaşamamışlardı.

Oğlumun itfaiye istasyonunda vakit geçirmeyi sevmesi ve bunun ne anlama gelebileceği konusunda hâlâ endişeliydim.

Ama o kim olduğunu ve ne olmak istediğini keşfediyordu. Mickey'nin dediği gibi, bunu yapmak için alana ihtiyacı vardı ve ben de ona izin verecek gücü bulmalıyım.

Ben de öyle yaptım.

Zaten o bunu Mickey ile yapıyordu. Onu seviyordu. Ona saygı duyuyordu. Ve onunla zaman geçirmek istiyordu.

Bu da benim için yeterliydi.

* * *

Wayfarer's'ta dolaşıyordum ve market alışverişime pek dikkat etmiyordum çünkü Robin'le Lawrie'yle içki içmesi hakkında mesajlaşıyordum.

Ona *O buz kraliçesinden boşanmak istediğini biliyor muydun?*

Ben de *"Evet, işlerin kızıştığını biliyordum"* diye cevap yazdım ve kardeşimi aramam gerektiğini düşündüm. İşlerin o kadar ileri gittiğini bilmiyordum.

Bu beni çok etkiledi. *Orada kalıyor, ayrı yatak odaları var, ev arıyor.*

Birine teklif vermek üzere.

Kesinlikle kardeşimi aramam gerekiyordu.

Ben de *"Vay canına, işler ilerlemiş. Ama eğlendiniz mi?"* diye cevap verdim.

O da cevap verdi: *"Tabii ki. O Lawrie. Saatlerce dışarıda kaldık ve bütün gece güldük."*

Kötü davranmamaya çalıştım ve bütün gece demek *bütün gece* demek olsun diye umarak, *"Bu çok iyi. Çok sevindim"* diye yazdım.

O zaman beni heyecanlandıran şey, *"Ona Solvang'a gitmeyi planladığımı söyledim. Biraz şarap tadımı yapacağım. Kasada para az. Şükran Günü'nden sonra arabayla Santa Barbara'ya uğrarsam, bana yeni evi gösterebileceğini söyledi"* demesiydi.

Solvang'ı çok seviyordu. Sevilmeyecek bir yanı yoktu. Kasaba harikaydı. Şaraphaneler muhteşimdi.

Ama oraya defalarca gitmişti. Neyi sevdiğini biliyordu. Sevdiği şeyi sipariş edip gönderilmesini sağlayabilirdi. Oraya gitmesine gerek yoktu.

oraya gitmesine gerek yoktu.

Bu umut vericiydi.

Hoşuma gitti.

Gitmelisin, dedim.

Sanırım gideceğim, diye cevapladı.

O sırada, koridorda dolaşırken, arabama yaslanıp mesaj yazarken, "Amy" diye bir ses duydum.

Bunu söyleyen Mickey, Aisling veya Cillian değildi.

Başımı kaldırdım ve Boston Stone'u koridorda yanımda gördüm.

İçim tamamen buz kesti ve umarım o da bunu dışarıdan fark etmiştir. "Boston." Adından buz damlıyordu.

Ses tonuma gözlerini kısarak baktı. Ama ben ona buz gibi bir bakış atmadan önce de mutlu görünmüyordu.

Sonra, inanılırsa, şöyle dedi: "Bizim yaşımızda, gençlik kaprislerinin artık uygun olmadığını biliyorsun. Diyelim ki, bir erkek sana ilgi gösteriyor ve seni arıyor, eğer sen de aynı duyguları paylaşmıyorsan, onu görmezden gelmek yerine, bunu ona doğrudan söylersin."

Ona baktım ve o anda, Mickey'e indirmek istediği darbenin, aslında bana yönelik olduğunu anladım.

Neden bazı insanlar bu kadar pislikti?

Soğukkanlılıkla gözlerine baktım. "Ve şunu da bilmelisin ki, bir kadın senin aramalarına pek ilgi göstermezse, senin için zamanı yoksa ve cevap vermeyi bırakırsa, bu onun ilgilenmediğini söyleme şeklidir. Bir beyefendi, onu daha fazlasını yapmaya zorlamadan, bu konuyu orada bırakır, çünkü bu her zaman garip ve rahatsız edicidir. Ama şunu söylemeliyim ki Boston, biz sadece bir kez çıktık. Açıkçası, sana hiçbir şey borçlu değildim."

"Katılmıyorum," diye karşılık verdi.

"Bunu açıkça belirttin," diye onu teselli ettim.

Koridora baktı ve tekrar bana döndü. "Sanırım iyi günler dilemekten başka söyleyecek bir şey kalmadı."

"Sana da." Samimi

değildi. Ben de

öyle.

Başını salladı ve koridordan aşağı doğru yürüdü.

Başımı sallamadım ve belki de başka bir markete gitmeye başlamalıyım diye düşünerek koridorda yürüdüm. Wayfarer's bir gurme marketiydi.

Bir sonraki kasabadaki büyük süpermarkete gidersem çok daha ucuza alışveriş yapabilirdim.

Sorun şu ki, Wayfarer's'ı seviyordum ve sevdiğiniz pahalı yerlerden alışveriş yapamıyorsanız, zengin olmanın ne anlamı vardı ki?

Alışverişlerimi arkaya koyup Rover'a bindiğimde Mickey'i aradım ve olanları anlattım.

Boston'un benimle yüzleştigi için kızabileceğini düşünerek tereddüt ettim.

O kahkahayı patlattı.

Söz alabildiğimde, "Bunu komik mi buluyorsun?" diye sordum.

"Çok komik," diye onayladı.

"Şey..." diye başladım, bundan hoşlandığımı bilmeden.

Tereddütümü fark etti ve şöyle açıkladı: "Bebeğim, kendini savunabilirsin. Benim mirasçım paspas değildir."

Bunu sevdiğimi biliyordum.

Ve bunu duyunca, o karşılaşmayı ve nasıl davrandığımı düşündüm. Felicia Hathaway gibi kibar davranmadım. Karşılaşmada korkup sinmedim. Özür dilemem için hiçbir neden olmayan bir şey için özür dilemedim.

Kendimi savundum.

Ben paspas değildim.

Bu beni mutlu etti.

"Sanırım biraz komikti," dedim ona.

"Siktir, umarım o pislik bir kadın bulur. Onun için üzülürüm ama düzenli olarak sikini sokacak birini bulduğunda, Magdalene'deki diğer seksi kızları da sefaletlerinden kurtarabilir."

Buna gülerek karşılık verdim.

Ve kısa süre sonra telefonu kapattık.

Rover'ımla eve giderken, paspas gibi davranmadım.

İtfaiyeci bir erkek arkadaşım vardı ve onun işinin tehlikesiyle başa çıkabiliyordum (dışarıdan bakıldığında, içimden ne hissettiğim beni ilgilendirirdi). Bir huzurevinde gönüllü olarak çalışıyordum ve bu işin bir parçası, değer verdiğim insanları düzenli olarak ve hiçbir uyarı olmadan kaybetmekti. Ve zorla uzaklaştırdığım iki çocuğum vardı, şimdi tekrar yanımdaydılar ve biri, olan biten her şeyden sonra ne kadar mutlu olduğumuzu övünüyordu.

Ben paspas değildim.

Mirasçı değildim.
Doktorun karısı değildim.
Ben bendim.
Amy.
Ve bunun en iyi yanı neydi?
Ben oldukça harikaydım.

* * *

"Erm... *ne?*" diye sordum Mickey'e.
Boston Stone olayı olduğu akşam onun yatak odasındaydık. Perşembe günüydü. Çocukları geri gelmişti.
Ve Aisling'in, odasını dekore etmek için benimle alışverişe gitmek istediğini söylediğini bana az önce anlatmıştı.
İşin ilginç yanı, bunu onunla *ve* Rhiannon'la birlikte yapmamı istiyordu.
Ve *daha da* ilginç olanı, Rhiannon da kabul etmişti.
Şimdiye kadar, birçok açıdan iyi bir hafta olmuştu. Bunlardan biri, Aisling'in artık düzenli olarak duş aldığını keşfetmemdi.
Bu olumlu bir gelişmeydi ama pek de şaşırtıcı değildi. Rhiannon, Mickey'i arayıp onunla bir değil üç kez konuştuklarını söylemişti. İlk konuşma, Mickey'in yaşadığına benzer şekilde dramatik geçmişti. İkincisi huysuzca geçmişti.
Rhiannon pes etmedi ve üçüncü konuşma faydalı oldu.
Görünüşe göre, Aisling liseye pek uyum sağlayamıyordu. Hiç sevmediği, hiçbir zaman sevmediği bazı kızlar vardı, ama maalesef aynı dersleri aldıkları için eskisi gibi onlardan kaçınması zordu. Maalesef, Aisling'in arkadaşları da aynı dersleri almadıkları için "arkasında" kimse yoktu.
Ash'e göre, "bu o kadar da önemli bir şey değildi" ve "onlar beni anlamıyor, ben onların sevdiği şeyleri sevmiyorum."
Rhiannon, onların muhtemelen ona sataştığını fark etti ve onlara sataşacakları bir şey bırakmaması gerektiğini, başka bir deyişle duş alıp kendine daha iyi bakması gerektiğini söyledi.
Ayrıca Mickey ile birlikte okulla iletişime geçmeleri gerekip gerekmediğini sordu.
Aisling bunu kesin bir dille reddetti ve Rhiannon, kazanılan ilerleme kaybedilmeden önce geri adım attı. Ancak, Aisling'in hala iyileştiğinden emin olmak için Mickey'den çocukları geri getirdiğinde ona göz kulak olmasını istedi.

Görünüşe göre iyileşiyordu. Sadece duş almakla kalmadı, akşam yemeğinde de bana yardım etti. Eski sessiz ama varlığını hissettiren haline dönmemişti, ama bu da bir şeydi.

Mickey rahatlamıştı. Mickey de bunu ona, açıkça belli etmeden ve baskıcı olmadan, elinden gelen her fırsatı değerlendirerek iletmişti.

Ayrıca ona "güzel kızım" veya "muhteşem kızım" demeye başlamıştı, eskiden de söylediği şeylerdi ama şimdi daha seyrek ama daha düzenli olarak söylüyordu.

Bu sözler sevimli bir çocuktan değil, babasından geliyordu, ama kızın buna tepki verdiği açıkça görülüyordu. Mickey bu sözleri söylediğinde, kızın yüzünde kötü değil, iyi bir değişiklik oluyordu. Ya da sanki bu ince iltifatları kendine saklamaya çalışır gibi omuzlarını kamburlaştırıyordu.

Cillian, sanki tüm bunları hissetmiş gibi (onun yaşında, bunların kafasından uçup gittiğinden emindim), bu oyuna katıldı. Kızının yemeklerini övdü. Ve kızı ilk kez odasına çekilmek yerine bizimle televizyon izleyeceğini söylediğinde, "Harika! Babam ve Amy'ye ne izletelim, Ash? Ben *Arrow'u* düşünüyorum." diye bağırdı.

"Biri beni öldürsün," diye mırıldandı Mickey ve iki çocuğu da güldü (ikisi de!).

Arrow'u izledik. Daha önce hiç duymamıştım ama süper kahraman türlerini sevmesem de oldukça iyiydi.

En güzel yanı, Cillian ve Aisling'in sürekli yorum yapıp, bizim hiç bilmediğimiz arka plan hikayelerini anlatmalarıydı.

Aisling de Cillian kadar bu diziye meraklıydı.

Yani Ash'in hayatındaki üç yetişkinin çabaları açıkça işe yarıyordu. Mucizevi bir değişiklik değildi ama sessizlik, izolasyon ve kasvet ortadan kalkıyor gibiydi.

Ve şimdi benimle ve annesiyle alışverişe gitmemi istiyordu.

Mickey, benim kızı ve eski karısıyla alışverişe çıkmamın delilik olduğunu tekrarlamak yerine, "O içki içmiyor" dedi.

"Anlamadım?" diye

fısıldadım. "O içmiyor."

Onu şaşkınlıkla baktım.

"Ash söyledi. Onları aldığı hafta boyunca hiç içmemiş. Bir damla bile. Rhiannon yokken Ash bakmış ve evinde hiç içki yokmuş. İçtiği şarap da yokmuş, başka hiçbir şey yokmuş ve misafirleri geldiğinde içmek için başka şeyler saklıymış."

"Aman Tanrım," diye nefes aldım. Bu inanılmazdı.

"Bilmiyorum," dedi Mickey. "Umutlanmıyorum, çocuklarımın da umutlanmasını istemiyorum. Ama benimle telefonda konuştu ve akşamları, sarhoş olup, kelimeleri geveleyip, konuşmanın akışını kaybedip, kendinden geçmeye başladığını anlayabiliyorum. Tamamen orada. On yıldır hiç bu kadar orada olmamıştı. Şimdi, tamamen orada."

Her şey yoluna girecek miydi?

Mickey devam etti: "Ash, senin ve Rhiannon'un yakınlaşmanızı istiyor. Rhiannon bunu biliyor ve kızımızın da bunu yaşamasını istiyor. Kapıyı açtığında senin havalı olduğunu söyledi. Geldiğinde bunun senin için bir sürpriz olduğunu biliyordu, iyi bir sürpriz değildi, ama sen ona karşı nazıktın. Çocukları görmesine izin vermeyi teklif ettin. Onunla tanıştığına memnun olduğunu söyledin. Boşanmamızın nedeni iyi değildi ve boşanmamızın nedeni konusunda anlaşılamadık. Anlaştığımız şey, çocuklarımız için ayrılmamızı olabildiğince kolay hale getirmek için elimizden geleni yapacağımızdı. O iyi biridir. Hayatını mahvetmek için inkar etmediği sürece, içinde hiç kötülük yoktur. Bu da sana kötü davranmayacağı anlamına gelir. Seni ekibine almak istediğini sanmıyorum. Sanırım sadece kızının sağlam ve gerçek bir şeye sahip olmasını istiyor. Onu önemseyen ve onunla iyi geçinen insanlar. Ve bebeğim," bana yaklaştı, "bunu benim için de yapman çok şey ifade ederdi."

Kahretsin, bunu yapmak zorundaydım.

Kahretsin, bunu yapmak zorundaydım.

"Yapacağım."

Gülümsemesi kolay değildi.

Sıcak, güzel ve tamamen şaşırtıcıydı. "Teşekkürler, Amy," diye fısıldadı.

O gülümseme için her şeyi yapardım.

Ama zaten Mickey için her şeyi yapardım.

Ve Aisling için.

"Kızın için her şeyi yap, Mickey," diye cevap verdim.

Bu bana daha fazla gülümseme kazandırdı, ta ki o beni öperken gülümsememi kaybedene kadar.

"Kıyamet kopana kadar orada kalacak mısınız, ne yapacaksınız?" diye bağırdı Cillian ve Mickey öpüşmeyi bıraktı. "Spagetti hazır!"

"Cill! Kapa çeneni!" diye bağırdı Ash, Cillian'ın bağırmasının hemen ardından. "Geliyoruz!" diye bağırdı Mickey, Ash'in bağırmasının hemen ardından.

Sonra elimi tuttu, beni odasından çıkardı ve spagetti yedik.

* * *

"Bu çok güzel," dedi Rhiannon.

"Beğendim," dedi Aisling sessizce, ama yüzündeki ifadeye bakılırsa, beğenmemişti. Bayılmıştı.

Cumartesi sabahı geç saatlerdi. Rhiannon, Ash ve beni almak için Mickey'nin evine gelmişti. Rhiannon ve benim için başından beri garip bir durumdu ama ben çalışıyordum ve onun da Aisling'den bunu sakladığını biliyordum.

Sadece başarılı olmayı umuyordum.

Şimdi ilk durağımız olan Bed Bath and Beyond mağazasındaydık.

Ve sofistike ve yetişkinlere uygun yatak çarşaflarına bakıyordum ve bunları evime almak istemişyordum.

Sorun, pahalı olmalarından endişe duymamdı.

Yorgan, aynı derecede mat bir parlaklığa sahip mat yeşil renkteydi ve yanlarında iki geniş şerit halinde güzel boncuklar vardı. Çarşaf kremliydi. Yeşil euro yastık kılıflarının ortasında da geniş bir boncuk şerit vardı. Standart yastık kılıflarının yanlarında iki şerit vardı. Dekoratif yastıklar arasında krem rengi işlemeli bir boyun yastığı, yanlarında iki şerit boncuklu yeşil bir dikdörtgen ve köşelerinde boncuklu bir kare vardı.

"Bunları alıyoruz," dedi Rhiannon ve Ash ona geniş, mutlu gözlerle baktı. "Hepsini. Dekoratif yastıkları ve euro yastıkları bile."

Paniklemeye başladım.

"Hepsini almak için başka bir araba daha lazım," dedi Rhiannon, ben de fiyatları gizlice kontrol etmek için yatak vitrininin arkasındaki raflara doğru yanaşım. "Gidip bir tane getirir misin tatlım?"

"Tabii," dedi Ash, annesine küçük bir gülümsemeyle, bana da bir gülümsemeyle veda edip uzaklaştı.

Çarşafın bulunduğu raflardaki fiyat etiketlerine baktım. Hızlı bir hesaplama yaptım ve paniğe devam ettim.

Mickey bize bir bütçe vermişti. Aşırı değildi, cimri de değildi. Ama tüm seti satın alırsak, bize verdiği paranın yarısından fazlasını harcayacaktık.

Çarşaf, odasındaki diğer eşyalarla uyumsuz olacaktı. Bu yüzden boyaya ihtiyacımız vardı. Yeni lambalara ihtiyacımız vardı (tüm lamba ayakları ve abajurları mor veya pembeydi). Zeminleri ahşaptı ve o giysi tabakasının altında halıların yeşil, krem, bej, mantar rengi, istiridye rengi veya o çarşafın sofistike havasına uyacak başka bir renk olması pek olası değildi.

İçimdeki dekoratör çığlık attı. İçimdeki anne daha yüksek sesle çığlık attı. Bütçemizin yarısından fazlasını yatak takımlarına harcamak, işin doğru dürüst yapılmayacağı, yarım kalacağı ve Aisling'in bu durum düzelene kadar böyle yaşamak zorunda kalacağı anlamına geliyordu. Noel'e birkaç hafta kalmıştı ve muhtemelen bir lamba, bir halı veya belki birkaç biblo ile idare edebilirdim, ama Mickey benim her şeyi yapmamı istemezdi.

Bu, onun yeniden dekorasyon çabalarını parça parça yapmak zorunda kalacağımız anlamına geliyordu ve bu, *"Seni seviyoruz. Akıllı, sorumluluk sahibi ve güzel bir şekilde büyüdüğünü biliyoruz ve bunu yansıtan bir alana sahip olmanı istiyoruz"* demek değildi. Bu, *"Elimizden geleni yapıyoruz. Bununla yetin"* demekti.

"Güzel değil mi?"

Bu soru Rhiannon'dan geldi.

Ona baktım ve ne yapacağımı bilemedim. Mickey'i üzeceğinden bu işe katkıda bulunamazdım. Bütün bütçeyi çarşaf, yorgan, yastık kılıfı ve dekoratif yastıklara harcamamıza izin veremezdim, çünkü bu, geri kalanı için ya çok ucuz şeyler almak ya da ertelemek zorunda kalacağımız anlamına gelirdi. Ve Aisling'in bunu alamayacağını söyleyemezdim, çünkü Rhiannon ona alabileceğini söylemişti ve Mickey'in kızının bunu sevdiği belliydi.

"Beğenmedin mi?" Rhiannon yüzümden okuduğu ifadeyle sordu.

"Ben... şey..." Derin bir nefes aldım. "Çok güzel. O çok beğendi. Bu yüzden bunu söylediğim için gerçekten üzgünüm ama bu şey bütçemizin yarısını tüketecek ve bu da gittiğimiz ilk mağaza. Endişeleniyorum..."

"Bu benden."

Bunun daha iyi olacağını düşünmüyordum.

O da bunu anladı, yüzünü çevirdi ve bir karar veriyor gibi görünüyordu.

Onu bırakıp onu izledim ve Mickey'nin bir tipi olduğunu gördüm. Onun tipi bendim.

Elbette, Rhiannon'un koyu sarı saçları vardı, ama aynı zamanda ela gözleri, güzel bir yüzü vardı, benim boyumdaydı (belki bir santim daha uzundu) ve hoş bir şekilde çok kıvrımlıydı. Biraz cesur, şık kıyafetler giyiyordu. Kendine özen gösteriyordu.

Aslında, onu izlerken, mucizevi bir şekilde, benden beş yaş büyük görünmediğini fark ettim. Benim yaşımda görünüyordu. Cildi daha parlak, daha sağlıklıydı, dışarıdaki soğuktan kızaran yanakları hala duruyordu.

Mickey'nin tipi hakkındaki düşüncelerimi, bana dönüp "Dürüstlük zamanı" diyerek böldü.

Aman Tanrım.

Bir saatten az bir süredir birlikteydik, Ash araba almaya gitmişti, ben dürüstlüğe hazır değildim.

Kendimi hazırladım.

Bunu fark etti ve sesi yumuşadı. "Kötü bir dürüstlük değil, Amy. Ama benim için, bir süre hiç dürüst olmadığımından sonra, dürüstlük iyi bir şey."

"Ben... tamam," dedim, başka ne söyleyeceğimi bilmeden ve söylemek istediğim şeyi söylemeden, yani onun ne söyleyeceğini bilmediğimi ama yine de söylememesini dilediğimi.

Sessizce dilediğim şey gerçekleşmedi. Konuşmaya başladı.

"Kızımın babasının evindeki odası için çarşaf ve eşya almam garip görünüyor, biliyorum. Ama Mickey sana benden bahsetmiş olmalı, bu yüzden benim yılın annesi olmadığımı bildiğini hissediyorum. Ne bu yıl, ne geçen yıl, ne de bir süredir."

Dürüstlükten bahsederken şaka yapmıyordu.

Cevap vermemenin en iyisi olduğuna karar verdim, ancak konuşmaya devam etmesi için yüzümde açık bir ifade tuttum.

Devam etti.

"Bir sorunum var," dedi.

Ağzımın açılmasını engellemeye çalıştım.

Düşündüğüm şeyi mi söylüyordu?

"Üzerinde çalışıyorum," diye devam etti. "Sonsuza kadar üzerinde çalışacağım ama en azından çalışmaya başladım. Çocuklar benimle birlikteyken senden bahsediyorlardı ve Mickey'i tanıyarak, senin onun için önemli olduğunu anladım. Ben... o... o... beni üzdü," sesi fısıltıya dönüştü.

"Rhiannon." Ben de fısıldıyordum.

Çenesini hafifçe kaldırdı. "Seni seviyorlardı. Ben... sen... bir aile kuruyormuşsun gibi görünüyordu. Ve ben... ben..." başını salladı, "bunu çok iyi idare edemedim. Sonra Cill'in doğum gününü kaçırdım..."

"Mickey ve ben o zamanlar birlikte bile değildik," dedim ona sessizce. "Evet, öyleydiniz," diye cevapladı.

Öyleydik. Tuhaf bir çiftleşme ritüelinin sancıları içindeydik ama birbirimizden hoşlanıyorduk. Ben sadece bunun farkında değildim ve o da buna karşı koyuyordu.

Cevap vermedim.

"O..." Gözlerime baktı, "bir anne böyle bir şey yapmaz, Amy. Oğlunun doğum gününü kaçırmaz."

"Hayır," diye dikkatlice onayladım.

Omuzlarını düzeltti. "Cill'in doğum gününü kaçırdım. Ash kayboluyordu. Ben de kendimi bırakmıştım. Mickey ile tartışmaya başladık ve söylediklerimin nasıl çıktığını bile bilmiyordum. Onun öyle biri olmadığını biliyordum. Onu suçladığım şeyleri asla yapmayacağını biliyordum. Ve sinirlendiğinde," melankolik bir gülümsemeyle, "eminim biliyorsundur, kendini kaybeder. Bu yüzden, bana hala kızgın olmasına rağmen, Aisling ile olan olayını anlatmak için aradığında, uyanmam gerektiğini anladım. Herkes bu duruma olgunca yaklaşıyordu, çocuklar bile. Tek olgun davranmayan bendim. Sonra eve geldim ve seni gördüm."

Ne olacağını bilemeden göz teması kurdum.

Konuşmaya devam etti.

"Sen naziktin. Orada rahat görünüyordun. Bu da beni rahatsız etti. Canımı yaktı. Ama sen naziktin. Soğuk ya da kaba değildin. Sen... sen... *naziktin*."

"Ben de boşandım Rhiannon, çocuklarım var. Çocuklar için, ilgili tüm taraflarla iyi ilişkiler kurmanın önemli olduğunu biliyorum. Ama eski eşimle ben bunu başaramadık," diye itiraf ettim.

"Peki, üzüldüm," diye cevapladı. "Umarım durum düzelir. Aslında bunu duyduğuma şaşırdım çünkü seninle tanıştıktan sonra oradan ayrılırken, o kadın benim eski evimde durup dostça ve sıcak davranabiliyorsa, olan biten her şeyi düşününce bu zor olmalıydı, ama yine de her zaman garip olurdu, ve sen bunu önlemek için elinden geleni yaptın, o zaman benim sorunum neydi?"

"Rhiannon..." diye başladım.

"Oradan doğruca Reverend Fletcher'a gittim."

Gözlerimi kırptım.

O devam etti, "Çarşamba geceleri kilisede bir toplantı var. Ben de gitmeye başladım."

Aman Tanrım!

Düşündüğüm şeyi söylüyordu!

Kafasını salladı, omzumun üzerinden baktı, sonra tekrar bana döndü. "Bu yeterli değil. Ama Fullham'da bir toplum merkezi var. Arabayla gitmek gerekiyor ama pazartesi akşamları ve cumartesi öğleden sonraları toplantılar düzenliyorlar. Henüz bir sponsorum falan yok ama oraya gidenler var."

benimden çok daha uzun süre iyileşecek olanlar bana numaralarını verdiler, böylece işler... işler... *zorlaşırsa* onları arayabileceğim.

Nefesimi tuttum.

"Seninle o Cuma günü tanıştığımndan beri hiç içki içmedim," dedi.

Aman Tanrım.

Ne harika!

"Rhiannon, bu harika," dedim ona, elini tutmak istedim ama bunun uygun olmadığını bildiğim için yapmadım.

"Zor. Gerçekten zor. Hayatımda yaptığım en zor şey," dedi bana. "Eminim," dedim sessizce.

"Ama güzel bebekler yapmak dışında, hayatımda yaptığım en iyi şey."

Başımı salladım.

Çok haklıydı.

"Sen... sen... çocuklar biliyor mu?" diye sordum.

"Annem içki içmiyor ve sanırım onlar da fark etti. Ama resmi olarak, henüz değil," diye cevapladı.

"Mickey?" diye sordum.

"Senden sır saklamayı istemiyorum ama ona kendim söylemek istiyorum. Yakında söylemeyi planlıyorum, yani ona sonsuza kadar saklaman gerekmeyecek. Sadece biraz zaman istedim ve paylaşmadan önce bir süre yoluma devam etmek istedim." Nefes aldı ve devam etti, "Ve şu anda önemli olan ben değilim. Aisling'e bakmak. Onun durumu düzeldiğinde, çocuklara süreci açıklayacağım."

Yine başımı salladım. Onun bunu paylaşmasının Ash ile ilişkilerin düzelmesine yardımcı olabileceğini düşünsem de, bu benim iyileşmem değildi ve benim fikrimi söylememem gerekiyordu.

Ve neden bana söylediğini tam olarak anlamamıştım ve ona daha yakın olanlara söylemek için beklemeyi planlıyordum. Ama bunu kime söyleyeceği ona kalmıştı. Bu bir süreç olmalıydı ve o bu konuda aceleci davranmıyor gibiydi. Belki de ben ilk adımdım, hayatının kenarında olan, kötü anlamda değil, ama pek önemi olmayan bir kişiydim. Belki de ben bir denemeydim. Geri kalanların başlangıcı.

Ve eğer durum böyleyse, bunu olabildiğince sorunsuz ve olumlu hale getirmeliydim.

"Senin adına mutluyum. Çocuklar adına. Hatta Mickey adına bile," dedim ve ona cesaret verici bir gülümseme attım. "Bu gerçekten harika, Rhiannon."

"Bir süre iyi olacağından emin olmak istiyorum, ya ben... Onların umutlarını boşa çıkarmak istemem."

Bunu anlıyordum.

"Anlıyorum," dedim ona.

"Çok fazla bir şey değil ama Ash'in gülümsemesini sağlayacak güzel yatak takımları olması da bir şeydir."

Tam bir döngü tamamlamıştık ve Bed Bath and Beyond'da beklenmedik bir yolculuk yaşamıştık.

Ama bu yolculuğa çıkmaktan onur duydum.

Yine de şunu belirtmek zorundaydım: "Haklısın. Sadece... Mickey."

Daha fazla bir şey söylemedim ama o Mickey'i tanıyordu, bu yüzden beni anladı.

"Onu arayacağım, böylece bütçesine sadık kaldığımızı ve yatak takımının benden olduğunu bilecek."

"Bu iyi bir plan."

"Hemen yapayım," diye mırıldandı, başını eğip çantasını karıştırdı. Telefonunu çıkardı ve bana baktı. "Ben dolaşıp bunu halledeyim. O geri döndüğünde, Aisling'e eşyalarını toplamasına yardım eder misin? İki takım çarşaf. Tek takımla çamaşır günü için yetmez."

"Biz hallederiz," diye onu temin ettim.

O başını salladı ve bana küçük bir gülümseme attıktan sonra, telefonu kulağına dayayarak uzaklaştı.

Aisling'in ihtiyaç duyacağı eşyaları toplamaya başladım ve yatak sergisine yığdım. Şaşırtıcı bir şekilde, Aisling başka bir araba ile gelene kadar biraz zaman geçti.

Ona baktım. "Merhaba, tatlım."

"Üzgünüm. Bunları gördüğüm için durdum." Arabasında bulunan birkaç plastik tepside birini kaldırdı. "Bunlar dekorasyon malzemesi olmadığını biliyorum, bu yüzden kendi paramla alacağım, ama makyaj malzemelerimi düzenlemek için iyi olacağını düşündüm. Bilirsin, komodinden kaldırmak için."

Ona gülümsedim, keşke bunları onun için satın alabilsem diye düşündüm ve bir dahaki sefere böyle bir şey olursa, Mickey'den kızını şımartmak için ne kadar harcama yapabileceğimi öğreneceğim. Yirmi dolar olsa bile, eğlenebilir ve ona bir şey verebilirdim.

Ama sonuç olarak, bizim yaptığımız şeyle ilgilenmesi ve projemize düzenlemeyi eklemeyi düşünmesi harikaydı.

"Harika bir fikir," dedim. "Bunlar mükemmel olacak."

Dudakları yukarı kıvrıldı ve gözleri daldı. "Annem nerede?"

"Babanın, seni muhteşem yatak çarşaflarıyla şımartmak için onayını alıyor."
Gözleri tekrar bana döndü. "Sence sorun eder mi?"

"Hiç de bile," dedim. "Ama bu proje konusunda aynı fikirde olmalılar, sence de öyle değil mi?"

Bu onu çeşitli şekillerde yatıştırdı. Gözlerindeki bakıştan, yüzündeki ifadeden ve hatta vücut dilinden bunu anladım.

Annesinin ve babasının konuşmasını seviyordu. Onların aynı fikirde olmasını istiyordu. Daha fazlasını istiyordu, zamanda geriye gidip hayat ailelerini parçalamadan önceki hallerine dönmek istiyordu.

Ama bunu kabul
edecekti. "Evet,"
diye onayladı.

"Tamam, bunu yüklememe yardım et," dedim. "Ve senin euro'nun yok, bu yüzden yastık bölümüne gitmemiz gerekecek. Annen o tarafa gitti. Geri dönmezse, orada buluşuruz."

"Tamam," diye mırıldandı.

Yükledik. Euro yastıklar aldık. Rhiannon o bölümde bizimle buluştu ve Mickey'nin Rhiannon'un katkısını onayladığını haber verdi. Alışverişimizi yaptıktan sonra boya almak için Lowe's'a giderken, arabada Mickey'e mesaj attım ve bir bütçe alabilir miyim diye sordum.

O da bana şöyle cevap yazdı: *"Varisim kızımı şımartmak zorunda. Sana elli dolar veriyorum."*

Bu da Pier 1'den onun komodini için muhteşem bir lamba satın aldığım anlamına geliyordu.

Eve döndüğümüzde ve çocuklar büyük eşyaları taşımamıza yardım ettiğinde, Mickey ve Cillian, bir kızın yatak odasını yeniden dekore etmenin ne kadar pahalı olduğunu Aisling'e takıldılar. O, "kes sesini" diye çok kez söyledi, ama bunu gülümseyerek yaptı.

Sonra Mickey, Aisling'in annesinin evindeyken odasını boyamak için arkadaşlarını çağırmasını istiyorsa, odanın toplanması, eşyaların paketlenmesi (böylece eşyaları kolayca taşıyabilmeleri için) ve temizlenmesi gerektiğini nazıkçe söyledi.

Aisling kabul etti.

Bu sırada Rhiannon ve ben mutfak barında oturup çay içip sohbet ediyorduk. Tamamen rahat değildi, ama rahatsız da değildi. Gerçekçiydi.

Ve iyiydi.

Çocuklar
için.

Ve Mickey için.

Bu yüzden benim için
iŖe yaradı.

* * *

Mickey'e Rhiannon'un iyileŖme çabalarından bahsetmedim. Onun artık içki içmediğini zaten hissetmiŖti.

Ama bunu paylaşmak ona kalmıŖtı.

Ve "her ihtimale karşı" numaralarımızı deęiŖtirdiğimiz için, o ayrıldıktan sonra ona benim kararımı bildirmek için mesaj attığımda, o da *bana "TeŖekkürler, Amy. Söz veriyorum çok uzun sürmeyecek"* diye cevap verdi.

Adımın Amelia olduğunu biliyor muydu, bilmiyordum.

Ama Rhiannon'un bana Amy demesi umurumda değildi.

O da ailenin bir parçasıydı.

* * *

"Islandın mı?"

Alyssa ve Josie ile birlikte boks ringinin yanında oturuyordum.

Soru Alyssa'dan geldi.

Cevap, nefes nefese bir "Evet"ti.

Buna karşılık aldığım cevap, "Bu yıl sezon ertelendi. Sanki sonsuza kadar sürecekmış gibi görünüyordu

sonsuza kadar sürdü."

Aisling'in odasını Rhiannon ile birlikte dekore etmek için alışverişe çıktığım cumartesi gecesiydi.

Gün başarılı geçmiŖti.

Mickey haklıydı. Rhiannon beni ekibinde istemiyordu. Ama çocuklarının hayatındaki tüm yetişkinler arasında sağlıklı bir ilişki olmasını istiyordu ve tabii ki ben de bunu destekliyordum.

Aslında, her Ŗey yolunda gidiyordu, artık sadece benim için değil, Mickey için de.

Mickey'nin Ŗirketi için belgeler doldurulmuŖtu. Logosunu tasarlayacak bir grafik tasarımcı bulmuŖtum. Babası ona parayı havale etmiŖti ve Arnold Weaver, yatırım anlaşması için imzalayacakları belgeleri hazırlamıŖtı. Birisi, hava çok kötüleŖmeden önce istedikleri tam bir çatı için Mickey'den teklif vermesini istemiŖti. Mickey, Bobby ve Jimbo, gelecek hafta maaŖlı pozisyon için itfaiyecilerle görüşmeye baŖlayacaktı.

Son olarak, Mickey ve ben, Ŗükran Günü'nde ailelerimizi birleŖtirmeye baŖlayacağımız konusunda anlaŖtık, sonra bunu çocuklarımızla konuŖtuk ve onlar da kabul etti.

Mickey, o günleri paylaşmak için bir anlaşma yaptıklarını ve Ŗükran Günü'nde onları evine davet etme sırasının Rhiannon'da olduğunu söylemiŖti. Ancak çocuklarına sormadan önce

çocuklarına sormadan önce, ona ne yapmak istediğimizi söylemiş ve o da akşamları çocuklarıyla vakit geçirebilecekse yemeği iptal etmeyi kabul etmişti.

Bence bu *çok* nazik bir davranıştı.

Yani akşam yemeğinden sonra Rhiannon'un evine gidip ailece vakit geçireceklerdi. Bu, o ve çocuklarının bize gelip akşam yemeği yiyecekleri, ama çocukların hiçbirinin bütün günü birbirlerine alışmak için zorlanmayacakları anlamına geliyordu.

Bununla birlikte, yemek pişirme ve futbol vardı ve Lawr da oradaydı, çocuklarla çok iyi anlaşıyordu. Akşam yemeğine çıkmak, onları sohbet ettirmek, sadece tanışma ve selamlaşmaya odaklanmak gibi bir şey olmayacaktı. Dikkat dağıtıcı pek çok şey olacaktı.

Mükemmeldi.

Mükemmel olduğu kadar, beni çok korkutuyordu.

Ama bunu bir kenara bırakıp, sevgilimin sadece anlık mutluluklardan daha fazlasını yaşadığı gerçeğine odaklanmak için elimden geleni yaptım.

Ve o anda Mickey'nin ilk dövüşündeydim.

Hayır. Mickey'i izliyordum, terli ve odaklanmış, yan tarafında yeşil yonca olan beyaz saten boks şortu giymişti ve Mickey'in giydiği bu şort, hiç de aptalca görünmüyordu.

Ve o, boks ringinde bir adamı fena halde dövüyordu. Son olarak, bunu orgazm olduğumu düşünerek yapıyordum.

Bu uygunsuz bir durumdu. Alyssa ve Josie benimle oturuyorlardı, Cillian, Aisling ve Ethan da bizimle birlikteydiler.

Ama yine de bunun gerçekleştiğinden oldukça emindim.

"Junior'ın galibiyetinden sonra çok çabuk geri döndün." Yanımda oturan Josie'nin, diğer tarafımda oturan Alyssa'ya fısıldayarak söylediğini duydum.

"Geri döndüm. Onu çok çabuk hallettim. Kızımız boks hayranı olana kadar o iyi." Alyssa da Josie'nin arkasında oturan çocuklar duyamasın diye sessizce cevap verdi. "Mickey rakibini yenince, ben de orada kalıp kızın ringe atlayıp onun şortunu yırtmasını engelleyeceğim. Sonra eve giderken saatlik ücret alan motele gideceğiz ve o benim dünyamı sallayabilecek."

Bu sözleri duydum.

Gözlerimi ringden ayırmadım.

Sadece üç raunt dövüşüler ve bunlar, Mickey teknik nakavtla maçı kazandığından hakem maçı durdurmak zorunda kalmadan önce, iki saniyelik saf heyecan ve mutluluk gibi geldi.

Sandalyemden fırladım ve Junior daha önce dövüşü kazandığında Alyssa'nın yaptığı gibi (ancak daha az küfürlü ve müstehcen bir dil kullanarak) bağırdım

"Aferin bebeğim! Harikasın!"

Mickey'nin eldiveni hala terli ve muhteşem bir şekilde havada duruyordu, gözleri bana indi.

O anda kolay bir gülümseme belirdi. Evet, orgazm olmak gibi bir şeydi.

O zaman çocukları dövüş gecesinde yanımda tutmanın o kadar da iyi bir şey olmadığını fark ettim.

Ve o zaman, önümüzdeki Cumartesi onunki olmayacak ama benimki olacak, çünkü Pippa bana Polly'yi ve belki başka bir kız arkadaşını yatıya davet edeceğini söylemişti. Ayrıca Auden, kondisyon antrenmanını bitirdikten sonra arkadaşlarıyla birlikte büyük televizyonumun önünde kamp kurup bütün gün futbol izleyeceklerini söylemişti.

Orada iki farklı cinsiyetten çocuklar olacağı için onlara göz kulak olunması gerekiyordu, bu yüzden gitmenin iyi bir fikir olmadığını düşündüm.

Bu yüzden Mickey çocuklarını geri aldığında, ya onun çocuklarını başka bir yerde yatıya kalmaya ikna etmem, benimkileri de öyle yapmam ya da *gerçek* dövüş gecemin gelmesini beklemem gerekecekti ve bu *haftalar* sürebilirdi.

Bu hayal kırıklığı yaratıcıydı.

Ama soyunma odalarına geri döndüğümüzde ve Cillian babasıyla dövüş hakkında ayrıntılı konuşmaya başlamadan önce Mickey'e dudak fırçası verebildiğimde durum düzeldi.

Bu çok sevimliydi çünkü Cillian heyecanlıydı ve her ayrıntıyı canlandırarak anlatıyordu. Bu, babasına birçok kez sahte yumruk attığı anlamına geliyordu. Babası da sahte yumruklarla karşılık veriyordu, hala terliydi ama eldivenlerini çıkarmış, ellerini bantlamış, oğlunun heyecanıyla ısınmıştı.

Ancak Mickey'nin durumunda bu sevimli değildi. *Tatlı baba-sevimli-seksi* bir durumdu.

Ne yazık ki, otoparkta ayrıldık. Çocukları oraya ben getirmiştım ama Mickey, duş almamış, boks şortunun üzerine spor pantolonu ve fermuarlı ceket giymiş, onları eve götürüyordu.

Hepimiz birbirimizin karşısındaki evlere gidiyorduk, ben boş evime tek başıma, Mickey çocuklarıyla birlikte kendi evine.

Bunu her zaman yapardık ve yol boyunca, iki hafta sonra çocukları tekrar aldığında onlara yatıya kalacak bir yer bulmasını önermenin yollarını düşünmeye çalıştım.

Geceliğimle, komodininin yanında durmuş, nemlendirici sürüyor ve Mickey'e bunu nasıl önereceğimi hala bulamamıştım ki, komodininin üzerindeki cep telefonum çaldı.

Mickey olduğunu görünce kalbim hızla çarpmaya başladı.

Telefonu kaptım, açtım ve kulağıma götürdüm.

"Selam." Nefes gibi çıktı.

"Kapı," diye homurdandı.

Bütün vücudum titredi. Telefonu kapatmadan komodinin üzerine bıraktım ve kapıya koştum.

Kapıyı açtım.

Mickey, hala eşofman altı ve ceketıyla, bana yaklaştı. Kolunu bana dolayarak, beni geriye doğru itti, kapıyı tekmeledi ve beni yemek masasına doğru itti.

"Çocukların geceyi burada geçirme kararı almadıklarını söyle," diye emretti. Kafamı salladım. "Hayır, bebeğim. Sadece benim."

Sonra bir anda ayağa kalktım, Mickey bana yaslanırken popom masaya çarptı ve tekrar masaya döndüm.

Ağzı ağzıma, gözleri gölgelerin arasından gözlerime bakıyordu, ama beni öpmedi.

Sadece gözlerimin içine bakarken, eli geceliğimi yukarı çekti ve hemen külotuma daldı.

Dudaklarım açıldı ve sırtım kavis yaptı.

Gözleri karanlıkta alev alev yanıyordu. "Siktir, ıslanmışsın."

"Evet," diye fısıldadım.

"Hazır mısın?" diye sordu.

"Evet, tatlım."

Sadece külotumu bacaklarımdan aşağı çekmek için uzaklaştı ve ben inledim.

Sonra geri geldi, bacaklarımda arasında pantolonuyla uğraştığını hissettim ve sonra içime girdi.

Ellerimi ceketinin içine sokup ona dokunmak istedim ama sonunda onu tırmalamaya başladım, çünkü beni sert ve acımasızca sikiyordu, ağzı ağzıma değiyordu, gözleri gözlerime bakıyordu, nefesleri sert ve dudaklarıma saldırıyordu, gözleri alev alev yanıyordu.

Bir elini yanıma, koluma kaydırıp, onu etrafımdan çekip parmaklarını bileğime doladı ve başımın üzerindeki masaya sabitledi.

Titredim ve onu bana sıkıca tutmak ve beni kaldırması için kullanmak amacıyla uyluklarımda içini onun yanlarına daha sıkı bastırdım, böylece ondan daha fazla yararlanabilecektim.

O inledi ve daha derine girdi.

Tanrım, inanılmazdı.

"Dövuş gecesini seviyor musun?" diye düşük sesle homurdandı. "Oh evet," diye nefes nefese cevap verdim.

"Her zaman dövuş gecesi sevişmek isteyecek misin?"

"*Kesinlikle*," diye nefes nefese söyledim.

Beni daha sert sikti ve ağzımı sıcak, derin, acımasız bir öpücükle kapattı. Bu benim için yeterliydi.

Ama yine de, üç tur ön sevişme yaşamıştım, bu yüzden ihtiyacım olan tek şey buydu. Boğazına orgazmımı inleyerek boşaldım.

O da beni öperek orgazmımı benim boğazımda inleyerek devam etti.

Hâlâ içimdeydi ve ikimiz de hâlâ ağır ağır nefes alırken, kalın sesiyle emretti: "Bir sonraki dövuşte çocukları koltuklarında bırak. Seni soyunma odasında siktiğimden sonra geri gelebilirler."

"Tamam," diye hemen kabul ettim.

Cevabımı onayladığını belirtmek için kalçalarını benimkilere sürttü ve ben dudaklarına karşı inledim.

"Seni seviyorum,

Amy." Tamamen

hareketsiz kaldım. O

bunu hissetti.

"Senin için çok erken olsa da umurumda değil," dedi. "Onunla ne istersen yap. Sakla, kendine sakla ve hazır olduğunda geri vermeni umut et. Ama şunu bil ki, o senin."

Karanlıkta ona baktım.

"Şimdi çocuklarımin yanına dönmeliyim," diye mırıldandı, ağzını çeneme değdirmek için hareket etti ve sonra nazıkçe kaydı.

Beni ayağa kaldırdı ve bacaklarımin üzerinde dengemi bulana kadar beni tuttu. Sonra eğilip külotumu aldı. Ben onu giyerken dengemi korumam için elini üzerimde tuttu.

Sonra elimi tutup beni kapıya götürdü.

Tek kelime etmeden beni kollarına aldı ve sonsuza kadar süren, ama yine de çok kısa gelen uzun, yumuşak, tatlı bir öpücük verdi.

Öpücüğü bitirip, "Yarın konuşuruz, bebeğim" dedi.

Sonra kapıyı açabilmek için beni geri bıraktı ve ben "Mickey!" diye seslenmeden kapıdan çıktı.

Bana döndü.

"Sen de bilmelisin," dedim.

Orada durdu, neredeyse onu ilk gördüğüm yerde, her zamankinden daha güzel görünüyordu.

Çünkü o benimdi. Tamamen benimdi.

Gerçekten benimdi. Her santimi.

Kalbine kadar.

"Senin de beni sevdiğini bilmelisin," diye devam ettim. "Sen tanıdığım en iyi adamsın, tatlım. Harika bir baba. İyi bir adam." Gülümsedim. "*En iyi* komşu."

Son cümlede gözlerinin parladığını gördüm ama henüz bitirmemiştim.

"Conrad'ın gelip bana bağırmağa başladığı günden daha güzel bir gün olmadı, çünkü o gün sen bana geldin."

Dudakları kıvrıldı. "Bir pisliğin bir kadının yüzüne bağırmasına sevindiğim tek an."

Benim dudaklarım da kıvrıldı.

Sonra dudaklarım titremeye başladı, ben de onları birbirine bastırdım. "Caddenin karşısında," diye fısıldadı Mickey.

Dudaklarımı daha sıkı bastırdım ve başımı salladım. Bana rahat bir gülümseme attı, "İrlandalıların şansı." Kıkırdamaya başladım.

Gözleri dans etmeye devam etti.

Sonra ısındılar ve emretti, "İçeri gir, bebeğim. Isın. Yarın konuşuruz."

Sanki zaten ısınmamışım gibi.

Tamamen ısınmışım.

"Tamam, Mickey. İyi geceler."

"İyi geceler, bebeğim."

O zaman fark ettim ki, "bebeğim" demesi hiç umurumda değildi. Ya da "tatlım". Ya da "bebeğim". Mickey'den her şeyi kabul ederdim.

Çünkü o içtenlikle söylüyordu.

Elimi dudaklarıma götürdüm ve ona doğru uzattım.

Sonra ona aptal gibi sırtarak (ve umursamadan), beni seven adama kapıyı kapattım.

Yirmi Altıncı Bölüm

Harika Tatil

"İnanmalıyım. Gerçekten inanmalıyım. Ama o adama inanmıyorum."

Mutfağında, etrafı dağıtırken söyleniyordum.

Çünkü saat Şükran Günü sabahı 11:30'du ve çocuklar dün gece benim evimde kalacaklardı, çünkü Lawr dün sabah gelmişti. Ama aynı zamanda gün için hazırlıkları yapmama yardım etmeleri için de.

Conrad onlarla konuşmuştu ve nedense, benim de anlayabildiğim kadarıyla pek iyi olmayan bir nedenden dolayı, planlarını değiştirmişler ve geceyi babalarında geçirmek zorunda olduklarını söylemişlerdi.

Ancak, günün programı tam olarak ayarlanmış olduğu için saat 10'da benim evimde olacaklarına söz verdiler.

Ev temizdi, bu konuda endişelenmeme gerek yoktu.

Ama yemek pişirmek, pasta yapmak ve masayı hazırlamak gerekiyordu. Onlar bana bu işlerin çoğunda yardım edeceklerdi, böylece Mickey ve çocukları saat 12:30'da geldiklerinde, çok fazla koşturmadan futbol izleyip rahatlayabilecektik. Ancak, akşam yemeği saat 2'de olacağı için fazla bir şey olmayacaktı, çünkü saat 4'te Rhiannon'a gideceklerdi.

Zamanlama mükemmeldi. Futbol maçı, insanların dikkatini çekecek bir şey, ama bir araya gelip kaynaşma fırsatı verecek birlikte yapılacak şeyler. Sonra da iyi yemek ve iyi arkadaşlar. Ve çok uzamadan, Mickey ve çocukları Rhiannon'un evine gitmek zorunda kalacaklardı, böylece herkes rahatlayıp dinlenebilirdi (bunun gerekli olmadığını umuyordum ama planlamak gerektiğini hissettim).

Çocukların bu kadar geç kalması beni rahatsız ediyordu. Aslında, çocukların geceyi orada geçirmemesi beni rahatsız etmişti. Hiçbir fikrim yoktu ama Conrad'ın Mickey'nin bu Şükran Günü'nde ne yapacağını bildiğini veya Lawr'ın orada olacağını bildiğini ve bu yüzden benim için her şeyi mahvetmeye çalıştığını düşünüyordum.

Auden'ın telefonla arayıp babalarıyla kalmaları gerektiğini söylediği zamanki ses tonunu beğenmedim. Fazla bir şey anlatmadı ve dikkati dağınık gibiydi, ama aynı zamanda *başka bir şey de* vardı.

Ne olduğunu tam olarak anlayamadım.

Ve yine, bunu benimle paylaşmadı.

Sordum ama "Sonra konuşuruz anne" dedi, sanki daha sonra onunla bu konuyu konuşmam gerektiğini ima edercesine.

Bu yüzden oğlum için bu konuyu kapatmaya karar verdim.

Şimdi durum daha da kötüydü, çünkü geç kalmışlardı ve Auden'dan "*Geç kalacağız. Üzgünüm*" diyen kısa bir mesaj dışında hiçbir haber almamıştım. Yarım saat bekledikten sonra mesaj attım. Aradım.

Cevap alamadım.

Çocuklarım kaba değillerdi. Yeniden bir araya geldiğimizden beri böyle bir şey olmamıştı. Hemen cevap veremeyebilirlerdi, ama cevap verirlerdi.

Geç kalacaklarını bildikleri için, en azından endişelenmemem için cevap verirlerdi.

Cep telefonumu kapıp, "*Onu arayacağım*" dedim.

"Tatlım," dedi Lawr, elini uzatıp bileğimi kavradı. "Yapma."

Ona baktım. "Pişirilecek turtalar var!" diye bağırdım.

Kaşlarını kaldırdı ve açtığı turtaya hamuruna baktı (her zaman benim için orada olan ağabeyim Lawrie).

"Üç tane pişirmemiz gerekiyor, Lawrie," diye hatırlattım ona.

"Ve pişecekler," diye cevapladı.

Kabuğa baktım ve "Dün pişirmeliydim" diye mırıldandım. Öyle yapmalıyım, ama nasıl yapabileceğimi bilmiyordum, çünkü yarım günün gününpişirmek ve süslemek Şükran Günü temalı cupcake'ler pişirip süsleyerek Dove House'a götürdük. Mickey ayrıldıktan sonra Lawr, çocuklar

ve ben gidecektik.

Günün o kısmı beni hiç gerginleştirmiyordu. Sadece heyecanlıyım. Çocuklar nihayet sakinlerle tanışacaktı ve ben de onlara ve Lawr'a benim için çok önemli olan yaptığım şeyi gösterecektim.

Bonus olarak, Şükran Günü'nde ailemle (ya da çoğunluğuyla, ama belki gelecek yıl Mickey, Cillian ve Aisling'i de götürebilirim) yaşlılarımla vakit geçirebilecektim.

"MeeMee," diye seslendi ve ben ona baktım. "Eğer bir oyun oynuyorsa, onu kaybetmek ve onun planlarına düşmek istemezsin. Ayrıca, burada olmaları gerektiğini bilen ve muhtemelen burada olmadıkları için zaten stresli olan çocukların, senin telefon ve mesajlarınla *daha* da streslenmelerini istemezsin. Onlara yarım saat daha ver. Gelmezlerse, Auden'ı tekrar ara. Cevap vermezse, Conrad'ı ara ve iyi olduklarından emin ol. Bu arada, rahatlamaya çalış."

Rahatlamak imkansızdı. Berbat durumdaydım.

Lawrie okudu.

"MeeMee, tatlım, bugün önemli bir gün olduğunu biliyorum. Çocuklar için de önemli bir gün. Ama *sen* onlara yol göstermelisin. O ortama gir. Tamam mı?"

Demek istediği, kendimi toparlamam gerektiği idi. Yine.

Conrad'ın şakaları yüzünden.

Yine.

Ama onun bir daha beni alt edemeyeceğine karar vermiştim. Bu yüzden başımı salladım.

Kapı zili çaldı.

Gerildim.

Camdaki gölgeyi tanıyamadım, bu da endişe vericiydi.

Ben onu incelerken, Lawrie, "Bu hazır. Tabağa koy ve o pisliği içine dök. Ben kapıya bakarım," dedi.

Bana cevap verme fırsatı vermeden kapıya doğru yürüdü.

Oklava ile hamuru açıp turta tabağına yayarken, "İmzalı teslimat" sesini duydum.

Bu beni şaşırttı.

Tatillerde kim imza karşılığı teslimat yapardı ki?

Lawr'ın imzalamasını ve minnettar bir ifadeyle zarfı almasını izlerken yaymaya devam ettim, sonra kapıyı kapattı ve bana döndü.

Yürürken zarfı inceliyordu.

Tezgahın sonuna geldi ve zarfı kaldırdı. "Annemle babamın avukatları."

Rahatladım.

"Preston, Conrad'ın gelecekte çirkinleşmesi ihtimaline karşı kullanabileceğim bilgileri topluyor," diye daha önce paylaştığım bir şeyi ona anlattım.

Lawrie bunun uygun bir açıklama olduğunu düşünmedi. Zarfı incelerken yüzündeki şaşkın ifadedden bunu anladım.

"Muhtemelen bununla bir ilgisi vardır" derken kabuğunu kıvırdım. "Tatilde özel teslimat mı?" diye sordu Lawrie.

Omuz silktim.

"Açabilir miyim?" diye sordu.

"Tabii ki," dedim.

Ben kıvrım yapmaya devam ettim ve kabuğa balkabağı dökmeye başladım, o sırada o "Orospu çocuğu" diye homurdandı.

Dikkatim ona yöneldi. Kızgın görünüyordu.

Hayır, *öfkeli* görünüyordu.

Yine gerildim ama çok fazla değil. Muhtemelen Conrad evliyken başka korkunç şeyler yapmıştı ve Preston'ın dedektifi bunları bulmuştu.

Ama bugünkü durum dışında, Conrad sessizdi ve beni rahatsız etmiyordu. Bu yüzden, ihtiyacım olabilecek tüm mühimmatı elimde bulundurmak iyi olsa da, şu ana kadar onu kullanmayı düşünecek bir şey yapmamıştı.

"Bu beni rahatsız edecekse, Conrad bugün zaten beni sinirlendirmişken, bunu odama götürüp çocukların göremeyeceği bir yere koyarsan, sonra bakarım."

Lawrie gözlerini bana dikti. "Preston'dan değil. Addison'dan." Ona baktım.

Addison Hillingham, babamın ve annemin şirketindeki avukatıydı. Yönetici ortaktı.

Aynı zamanda Calway vakıflarının da yöneticisiydi. "Anlamadım?" diye sordum kardeşim.

"Onu fırına koy," diye emretti.

"Lawrie..."

"Fırına koy, Amelia."

Tanrım.

Bana Amelia dedi.

Conrad beni terk ettikten sonra aptalca bir şey yaptığımda, bunu duyup beni arayıp durmamı ve kendime gelmemi söylediği gibi, büyük kardeş gibi davranması gereken bir durum olmadıkça bana asla Amelia demezdi.

Hızla turtayı fırına koydum ve Lawrie'ye döndüm. "Ne?" diye fısıldadım.

"Öncelikle bunun saçmalık olduğunu söyleyeyim." Pahalı, kalın kağıdı havada salladı. "Belli ki anne ve babana bir şekilde saygısızlık etmişsin ve bu da onların kimin sözünün geçtiğini gösterme yöntemleri."

Aman *Tanrım*.

"Ne, Lawrie?"

Derin bir nefes aldı. Sonra bana verdi.

"Addison'dan, senin için kurdukları ve tüm Calway mirasçılarının aldığı Calway tröstlerinin şartlarını incelemesini talep ettiler. Bu talep, Conrad'ın seni terk etmesinden sonraki davranışlarıyla ilgili. Addison'a, bir Calway mirasçısına yakışmayacak şekilde davrandığını ve bu davranışının tröstlerin şartlarını ihlal ettiğini söylediler ve tröstleri iptal etmesini istediler."

Kardeşıme baktım ve onların bir şeyler çevirdiğini *anladım*. "Bunu yapamazlar," diye devam etti Lawrie. "Birden fazla kez Conrad'ın terk etmesinden duyduğun hoşnutsuzluğu dile getirmen için seni teşvik ettiler ve bunu onlar için hiç de az olmayan bir zevkle yaptılar. Robin'in de öyle olduğunu biliyorum. İkimiz de açıklamalar hazırlayıp Addison'a göndereceğiz. Eğer gerçekten tehlikedeysen, ki değilsin, tröst şartlarına göre, davranışın kamuoyunun dikkatini çekerse iptal edilebilir, ki senin davranışın çekmedi, o zaman babam da aynı durumda çünkü seni bunu yapmaya teşvik etti."

Ona bakmaya devam ettim, konuşmıyordum.

"Her ne olursa olsun, Addison'ın şirketi güven fonundan, annem ve babamdan değil, avans alıyor ve o iyi bir adam," diye hatırlattı Lawrie. "Onların istediklerini yapacak ama güven fonunun şartlarına sadık kalacak. Bu sadece bir tavır ve bu teslimatın zamanlaması da benim gözümünden kaçmadı. Annem ve babam gibi, bir şeyleri vurgulamaya çalışıyorlar." Kağıtları bir kenara attı. "Bugün unut gitsin. Yarın Robin'i arayıp senin savunmanı hazırlayacağım."

"Alabilirler," diye fısıldadım.

"Anlamadım?" diye sordu Lawrie.

Ona odaklandım. "Alabilirler. Onların dokunamayacağı Bourne tröstü var. Yirmi beş milyon dolar değerinde. Lüks bir yaşam sürmüyorum. Lüks bir yaşam sürmeyi de düşünmüyorum. Ama o tröstün faiziyle nispeten lüks bir yaşam sürmek benim için kolay."

Bu yanlış değildi.

Elbette, tüm eşyalarımı satıp, beş yatak odalı devasa bir model evi baştan aşağı yeniden dekore edip, tüm gardırobumu yenileyip, istediğim arabayı satın almaya gücüm yetmezdi.

Ama Aisling'e, Bed Bath and Beyond'da gördüğü pahalı blenderi Noel hediyesi olarak alabilirdim (tabii Mickey onaylarsa).

"Güvenini kaybetmeyeceksin, MeeMee," diye tekrarladı Lawrie.

"Hayır, muhtemelen kaybetmeyeceksin," diye cevap verdim. "Ama onları arayıp bu konuda istedikleri tepkiyi vermeyeceğim. Ne kızgın ne de özür dilerim, ya da," elimi salladım, "benden istedikleri her neyse. Eğer bunu zorlarsa, tamam. Parayı alabilirler. Nefeslerini verdiklerinde bana verecekleri mirastan beni mahrum bırakabilirler. Benim de buna ihtiyacım yok. Sadece Auden ve Olympia'yı bu tür saçmalıklarla cezalandırmamalarını umuyorum. *Bu* beni kızdırır."

"Tamam, sen umursamıyorsan, ben umursuyorum," dedi Lawr öfkeyle. "Neyin peşindeler?"

"Buraya ilk taşındığımda telefonlarına cevap vermedim çünkü davranışlarımla ilgili kafamı toparlamaya çalışıyordum ve bir yuva kurmaya, bir hayat kurmaya ve çocuklarımı geri kazanmaya odaklanmam gerekiyordu," dedim ona. "Bu bir süre sürdü ama onlara e-posta attım. Aslında, aylardır düzenli olarak e-posta atıyorum. Onlarla ilişkiyi tamamen kestim gibi bir şey yok."

"Hepsi bu mu?" diye sordu.

"Daha da önemsiz bir şey olabilir, Lawrie. Onları tanıyorsun," diye cevap verdim. "Fazla bir şeye ihtiyaçları yok."

Lawr kağıtlara baktı.

Ona yaklaştım ve koluna dokundum.

Bana baktı.

"Gerçekten umursamıyorum," dedim ona dürüstçe.

"Bugün Şükran Günü, MeeMee, ve geçen yıl çocukların yanında olmadığı için çocukların olduğunu biliyorlardı. Bilmeseler bile, muhtemelen e-postalarında bunu paylaşmışsındır." Elini uzattı ve kağıdı itti. "Ve sana bunu mu verdiler?"

"Onlar," diye hatırlattım ona.

"Bu doğru değil," diye hatırlattı bana.

"Hayır, değil. Ama onlar böyle. Ve sen ya da ben bu tuzağa düşersek, onların istediğini yapmış oluruz. Bunun yerine, bunu görmezden gelirsek, Addison'ın bulduklarını görürsek, ki senin de dediğin gibi bu onların lehine olmayacak, *biz kendimiz* oluruz. *Biz* kendimiz oluruz. Onların *bizi yapmak* istedikleri gibi olmazız."

Lawr'ın çenesi sıkıldı.

"Onlar bunu atlatacaklar," dedim ona. "Kin tutmak çok kaba bir davranış."

Beni bir dakika inceledikten sonra kahkahayı patlattı. Ve bunu beni kollarına çekerek yaptı.

Ben de ona sarıldım.

Bir süre öyle kaldık ve sonra sordum: "Mariel'den boşandığını biliyorlar mı?"

"Noel günü Addison'dan mektubumun gelmesini bekliyorum." Bu, onlara söylediği ve onların onu dışladığı anlamına geliyordu.

Başımı geriye yaslayıp gözlerine baktım.

"Evdeler, yalnızlar, çocukları yok, torunları yok, öfkeleniyorlar." Ona sıkıca sarıldım. "Biz neredeyiz?"

"Birlikte, pasta yapıyoruz," diye cevapladı sessizce. Gülümsedim.

"Maine seni akıllı yaptı," dedi. Ona sert bir bakış attım. "Ben hep akıllıydım."

"Evet. Üzgünüm. Haklısın. Oturup sen ve Robin'in votka içip Conrad'ın lastiklerini kesmek için komplo kurmanızı izlemek. Harika. Ne düşünüyordum ki?" diye alay etti.

Ben uzaklaşırken, "Bir dönem" diye mırıldandım. "Evet," diye cevapladı.

Artık devam etme zamanı gelmişti.

"Senin açman gereken başka bir hamur var, benim de elmaları bitirmem lazım, Lawrie."

"Tamam patron," dedi neşeyle, ama bu da şakaydı.

Hamuruna döndü.

Ben de elmalara döndüm.

Elmalı turta kabakla birlikte fırındaydı ve Lawr, cevizli turta hamurunu hazırlarken telefonum çaldı.

Telefonuma baktım, Pippa'dan gelen mesajı gördüm ve telefonu aldım.

Üzgünüm anne, çok üzgünüm. Hala babamın evindeyiz. Ama mümkün olduğunca çabuk geleceğiz. Söz veriyorum!

Dişlerimi sıktım ama cevap verdim, *Tamam, canım. Bana bir iyilik yap ve yola çıktığınızda mesaj atın, böylece Lawrie amcan ve ben endişelenmeyelim.*

Ve o hemen "*Sen harikasin! Tabii ki haber verimiz!*" diye cevap verdiğinde doğru şeyi yaptığımı anladım.

Küçük kızım benim en iyisi olduğumu düşünüyordu. Bu düşünceyle sonsuza kadar yaşayabilirdim.

Bu his, beni bir saat daha kolayca idare edebilirdi.

Ne yazık ki, öyle olmadı.

Ama Şükran Günü'nü felakete çevirecek olan Conrad ya da ailem değildi.

* * *

Telefonum çaldı.

Hindiye yağ sürüyordum, ama başımı karşı tezgahda duran Lawrie'ye çevirdim, gözleri telefonuma bakıyordu.

"Auden," dedi bana bakarak. "Yoldalar." Rahat bir nefes alıp yağlamaya devam ettim.

Hindi muhteşem görünüyordu. Turtalar pişmişti. Patatesler soyulmuştu. Rulolar için gerekli malzemeler ekmek makinesinde karıştırılıyordu, hamur on beş dakika içinde hazır olacaktı, böylece ruloları şekillendirebilecek ve mayalanmaları için zaman kalacaktı. Ev yapımı kızılıcak sosum çoktan hazırды. Tatlı patates güveci hazırlanmış ve fırına girmeye hazırды. Yeşil fasulye güveci de çok kısa sürede hazır olacaktı, böylece diğerlerine katılabilecekti. Masa kurulmuştu.

Öğlen yirmi geçiyordu. Lawrie'nin yardımıyla ve hatta uzaktan, ailemin yardımı olmadan bile, hayatım iyi gidiyordu.

Mickey'nin iyi çocukları olduğunu, benim de öyle olduğunu fark ettiğim için bir tür Zen durumuna ulaşmıştım. Ash utangaç olsa da, Pippa'nın onu kabuğundan çıkarmak için elinden geleni yapacağını ve her iki çocuğumun da Cillian'ı seveceğini düşündüm.

Her şey yoluna girecekti.

En çılgın rüyalarımда bile bunun nasıl ters gidebileceğini hayal edemezdim. Ama gitti.

Hem de muhteşem bir şekilde.

* * *

Felaket, saat 12:35'te garaj kapısının açıldığını duyduğumda başlamadı, bu da çocuklarımın geldiğini, ama Mickey'nin henüz görünmediğini gösteriyordu.

Aslında, çocuklarım içeri girip amcalarını gördüklerinde her şey yolunda gidiyordu.

Lawrie ve ona büyük bir sevinçle saldırdı.

Ancak, bir annenin keskin gözleriyle, o neşenin altında rahatsız edici bir şeyin çürüdüğünü gördüğümde, durum daha da kötüye gitti.

Pippa'nın bunu görmezden gelmesi de durumu iyileştirmedі. Lawrie'den dönüp bana sarıldı, öptü ve mutlu Şükran Günleri diledikten sonra, "Çantamı ve ceketimi odama bırakacağım, sonra tamamen seninim anne" dedi.

Ancak Auden öyle davranmadı ve bana sarıldığında kulağıma, "Mickey gittikten sonra konuşuruz. Olur mu?" dedi.

Öyle olmak zorundaydı.

Ben başımı salladım ve o da kendi ceketini bırakmaya gitti.

Çocuklar odalarındayken kapı zili çaldı.

Biraz gergindim ama iyiydi. Ev harika kokuyordu. Akşam yemeği kontrol altındaydı. Masa, muhteşem taş tabaklarımla, ortasında mumlar bulunan, en az bir metre genişliğinde, hasat renginde çiçek aranjmanı ile çok güzel görünüyordu. Çocuklar, babalarının başına gelenlerden uzaktaydılar ve benimle birlikteydiler. Kardeşim de oradaydı ve işler ters gitmeye başlasa bile, onları geri yönlendirecek ve yardım alacaktı. Mickey de bunu yapacaktı.

Ben de yapardım.

Çocuklar dirençliydi. Çocuklar yetişkinlerden daha iyi değişime uyum sağlardı.

Ve her şey o kadar iyi gidiyordu ki, mutluluğa doğru ilerliyorduk, kalbimde her şeyin *harika* olacağını biliyordum.

Bu yüzden hızla kapıya gittim, kapıyı açtım ve Donovan ailesine kocaman bir gülümsemeyle baktım.

"Mutlu Şükran Günleri!" diye bağırdım.

Mickey bana gülümsedi, çocukları da ona karşılık verdi.

Onları kucakladım ve Mickey'e hızlıca bir öpücük verdim, bunu yaparken onları içeriye davet ettim.

Kapıyı kapattım ve Lawr oradaydı.

"Tamam, ben tanıtımları yaparken ceketlerinizi çıkarın," diye emrettim.

"Mickey, Cillian, Ash, bu benim ağabeyim, Lawr Hathaway. Lawr, Donovan ailesiyle tanış."

Lawr paltoları alıyor, el sıkışıyor ve tanıştığımıza memnun olduğumuzu söylüyordu, aynı zamanda meraklı Cillian'a "Lawr" isminin ne anlama geldiğini açıklıyordu.

Lawr ve Mickey birbirlerini selamlamaya başlamışlardı. Dünyadaki en iyi iki (yetişkin) erkek arkadaşımın el sıkışmasını gülümseyerek izliyordum, sonra Aisling'in babasına çarptığını gördüm.

Gözlerim ona kaydı ve yüzündeki ifadeye bakınca başım birden sallandı.

Donovanlar, ailece kutladıkları Şükran Günü'nde olduğu gibi şık giyinmişlerdi.

Mickey güzel bir kazak ve kot pantolon giymişti. Cillian ise güzel bir uzun kollu gömlek ve kot pantolon giymişti.

Ash ise her zamanki gibi sessizdi, ama açık. Saçları parlak, güzel ve temizdi, hatta kıvrılmış gibi görünüyordu. Güzel bir bej etek ve yumuşak pembe renkli hoş bir kazak giymişti, ikisi de vücuduna çok yakışlıyordu.

güzel bir şekilde kıvrımlı vücudu vardı ve harika bir çift bot giyyordu. Ayrıca hafif bir makyaj da yapmıştı.

Geldiğinde iyi görünüyordu. İyi olmaktan da öteydi.

Şimdi ise birdenbire solgun, temkinli ve hatta korkmuş

görünüyordu. "Ash?" diye seslendim ve gözleri bana çevrildi.

"Adının Olympia olduğunu sanıyordum," diye şaşkın bir şekilde fısıldadı. "Anlamadım, tatlım?" diye sordum.

"Adı Pippa," dedi.

Omzumun üzerinden baktım ve Auden ile Pippa'yı gördüm. Geride durmuş, tanıştırmak için sıranın kendilerine gelmesini bekliyorlardı.

Auden meraklı ve sıcakkanlı görünüyordu.

Pippa, solgun ve...

Suçlu.

"Pip?" diye tereddütle seslendim.

"Pippa?"

Cillian bunu neredeyse çığlık atarak söyledi.

Gözlerim ona döndü ve Pippa'ya son derece kötü niyetli bir şekilde baktığını gördüm.

Ve öfkeyle parmağını ona doğrultup agresif bir şekilde "Sen berbat birisin!" diye bağırdığında ağızım açık kaldı.

"Cillian," diye homurdandı Mickey, oğlunun yanına gidip elini omzuna koydu.

Cillian başını geriye doğru çevirip babasına baktı. "O *berbat biri! Kötü kalpli!* O ve *aptal arkadaşları* Ash'e kötü şeyler söylüyorlar." Benim kalbim dururken, o Pippa'ya tekrar baktı. "Sen kokmuş, çirkin, ezik *bir zorbasın.*"

Olama

z.

Hayır!

"Bu hiç hoş değil," dedi Auden alçak sesle, kız kardeşine yaklaşarak ve onun biraz önüne geçerek.

"Bu doğru!" diye bağırdı Cillian Auden'a. "Gördüm! *İki kez!*" Kafasını geriye doğru çevirip babasına baktı. "Ash bana bir şey söylememe izin vermiyor. Senin endişelenmeni istemiyor."

Pippa'ya baktım ve midem o kadar çok burkuldu ki kusacağımı sandım.

"Baba, eve gidebilir miyim?" Aisling'in babasına sorduğunu duydum.

"Lütfen bunun doğru olmadığını söyle," dedim kızıma.

"Doğru. O en kötüsü. O çok *kötü* bir kız," diye cevapladı Cillian Pippa'nın yerine.

Gözlerimi kızımdan ayırmadım. "Pippa, tatlım, cevap ver bana."

Gözleri çılgınca bakıyordu ve kaçmak üzereydi.

Ama gidecek hiçbir yeri olmadığını anlayınca, gözleri bana döndü ve korkunç bir sesle fısıldadı, "Bize isimlerini söylemedin. Onlara sadece Mickey'nin çocukları dedin. Gelenin Ash Donovan olduğunu bilmiyordum. Okulda üç Donovan var. Onun benimle aynı sınıfta olduğunu bile söylemedin."

"Evet." Cillian'ın söylediğini duydum ve hareket ettiğini hissettim, hareketinin kısıtlandığından Mickey'nin onu geri çektiğini anladım. Ama bu onun konuşmasını engellemedi. "Eminim bunu sevmezdin. Şişman, çirkin Ash Donovan Şükran Günü için evine gelseydi."

Midem yine burkuldu. Acımasızca.

"Pippa..." diye başladım.

"Sen bilmiyorsun," dedi Cillian, bu bir suçlamaydı ve Pippa'ya yöneltilmişti. "Annem ve babam çalışırken kız kardeşimim nasıl sürekli benimle vakit geçirmek zorunda kaldığını bilmiyorsun. Bize akşam yemeği hazırlamak zorunda olduğunu bilmiyorsun. Annemizin ne kadar şişman ve *sarhoş* olduğunu *bilmiyorsun* ve Ash her zaman bana bakmak için orada. Ona kötü davrandığında ve onu çöp gibi hissettirdiğinde, onun ne kadar *harika* olduğunu bilmiyorsun."

Aman Tanrım.

Oda daha da gerginleşti ve kızımın yüzünün daha da solduğunu, oğlumun ise yüzünü buruşturduğunu gördüm.

"Cill," diye mırıldandı Mickey.

Auden kız kardeşinin önüne geçti ve bana, "Belki başka bir yerde konuşabiliriz, sadece sen, Pippa ve ben?" diye önerdi.

Oğlumun hareketlerini fark ettim.

Ama dikkatim kızımdan ayrılmadı.

"Aisling'e bu tür şeyler mi söyledin?" diye sordum.

"Anne..." diye başladı, yüzü bir annenin görmesi için korkunç bir hal almıştı.

"*Cevap ver!*" diye bağırdım.

O korkarak geri çekildi ve kardeşi onu arkasına çekti. "Sakin ol anne," diye bana bağırdı.

"Auden, bu seninle alakalı değil," diye karşılık verdim ve dikkatimi tekrar Olympia'ya verdim. "Okulda çocuklara zalim davrandın mı?"

"Polly laf yapan kişi," diye zayıf bir savunma yaptı. "Bu senin gülmene engel olmuyor," diye araya girdi Cillian.

"Oğlum, yeter artık," diye homurdandı Mickey.

"Gölüyor musun?" diye kızına sordum. "Ben... bu..."

Daha fazla konuşmadı.

"Ne?" diye tısladım.

"Anne, *başka* bir yerde *konusabilir* miyiz?" diye sordu Auden.

"Kesinlikle olmaz," diye kızına sertçe cevap verdim. "Buna inanamıyorum. Ben *kötü* bir kız yetiştirmedim."

Pippa, çatışmalarda iyi olmayan ve *çok* kötü bir durumda olan biri olmasına rağmen geri çekilmedi.

Ateş püskürerek karşılık verdi.

"Evet, yaptın," diye öfkeyle karşılık verdi. "Martine'e yaptığın onca şey?"

Vücudum yanmaya başladı ve anında geriye yaslandım, alaycı bir şekilde "Yani, o senin dolabından ödevini çaldı ve kendi ödeviymiş gibi mi gösterdi?" diye sordum.

"Anne..." diye başladı

Auden. "Hayır," diye

tersledi Pippa.

Alaycı tavrımı sürdürdüm. "Oh, yani o senin erkek arkadaşını çaldı. Öyle mi?"

Kız kardeşi etrafında öfkeyle bana doğru eğildi. "Ne dediğimi anlamıyormuş gibi davranma."

"Yani tatlı, güzel, sessiz Ash senin dünyanı mahvetti mi? Bilerek ve isteyerek, her şeyi kaybetmene neden olacak bir davranışta bulundu. Yirmi yıldır sevdiğin adamı. Çocuklarınız için birlikte kurduğunuz yuvayı. Sabırsızlıkla beklediğin geleceği. Olan bu mu?" diye sordum.

"Lütfen anne..." Auden tekrar denedi.

"Öyle olmadığını biliyorsun," diye tükürdü Pippa.

"Bunu bana baban ve üvey annen yaptı," diye karşılık verdim. "Baban bana olan aşkını ilan ettikten sonra başka birini sevdiyse, bu doğru değildi. Ama bunu halletmenin bir yolu vardı. Onun yaptığı şey doğru *değildi*. Ben tepki gösterdim ve onlar da hak ettikleri sonuçları aldılar. Çocukların bunu görmesine izin vermemeliydim ama tek hatam buydu. Gerisi, onlar kendi kendilerine yarattılar. Kendi kendilerine yarattılar. Birini ihanet edersen, ihanetinin yarattığı canavarla yaşamaktan başka seçeneğin olmaz. Ash'e yaptıkların, o bunu kendi kendine yaratmadı."

"Lawrie amca," diye yalvardı Auden.

"Bunu yapan senin kız kardeşi, dostum, bu *hiç* iyi değil. O da bunun hesabını verecek," dedi Lawrie sert ve sakın bir sesle, ama sesinde hayal kırıklığı vardı.

Auden'in yüzü sertleşti.

"Bu benim kızım değil," dedim, gözlerimi kızımdan ayırmadan.

"Okulumdan ayrılmak zorunda kaldım. Yeni arkadaşlar bulmam gerekiyordu. Polly popüler ve bana karşı çok iyi," diye cevap verdi, garip bir şekilde taşınmak zorunda kalmamızdan beni sorumlu tutmuyordu ama ben bunu umursamıyordum.

"Polly tam bir cadalog." Aisling'in konuşmaya dahil olmasıyla ona döndüm. Şaşırtıcı bir şekilde, konuşması bitmemişti. "Bunu herkes bilir. Ve onun arkadaşı olmak için, senin de cadalog olman gerekir. O popüler değil. O korkulan biri."

Kızıma dönerek kaşlarımı kaldırdım. "Sen bunu mu istiyorsun? Korkulan biri mi olmak istiyorsun?"

"Anne, yapma. Bırak şunu," dedi Auden sertçe.

"Polly geçmişte kaldı," dedim.

"Anne!" diye bağırdı Pippa.

"Kızım *kötü kızlarla* takılmaz," diye bilgilendirdim onu.

"Anne, lanet olsun, *kes şunu*," diye bağırdı Auden.

Gözlerimi ona çevirdim. "Diline dikkat et," diye tersledim. "Kontrolünü kaybediyorsun," diye karşılık verdi.

"Tabii ki kaybediyorum," diye cevap verdim. "Kızımın zorba olduğunu, üstelik benim çok değer verdiğim bir kıza zorbalık yaptığını kafam almıyor," diye karşılık verdim.

"Sakinleşmen lazım," diye karşılık verdi. "*Diline dikkat et!*" diye bağırdım.

"Siktir git! Siktir git! Siktir git!" diye bağırdı aniden ve sırtım dikleşti.

"Auden," diye homurdandı Lawrie, bana yaklaşıp.

"Annene öyle konuşma," Mickey araya girerek diğer tarafıma geldi.

"Sen de siktir git!" Auden, Lawr'ı görmezden gelerek Mickey'e dedi. "Bana *bir şey* söyleyemezsin."

"*Yeter!*" diye bağırdım ve oda sessizleşti. Gözlerimi oğluma çevirdim. "Lawrie amcana arabanın anahtarlarını ver."

"Ne?" diye sordu keskin bir sesle. "Neden?"

"Yap... hemen," diye fısıldadım, sesim titriyordu.

"Ben..." diye başladı.

"Anahtarlar, dostum, annene bir daha sordurtmayacaksın," dedi Lawrie, avucunu açarak oğluma doğru ilerledi.

Döndüm ve Aisling ile Cillian'ı gördüm, *kızımın* bunca zamandır Aisling'in bir parçası olduğunu fark edince öfke, dehşet ve üzüntü içimi yaktı.

"Çok üzgünüm," diye fısıldadım.

Gözlerinde yaşlar belirdi.

Cillian koruyucu bir şekilde kız kardeşine daha yakın durdu.

Bunu görünce, mutfak tezgahındaki telefonuma doğru yürüdüm. Telefonu aldım, parmağımı ekran üzerinde kaydırdım ve kulağıma götürdüm.

Bir kez çaldı.

"Çocuklar iyi mi?" diye sordu Conrad selam verirken.

Sesi çok endişeli geliyordu.

Bu aklıma gelmemiştir.

"Auden cezalandırıldı," dedim. "Ona yapmamasını söyledikten sonra bile evimde küfür etti ve sonra hem bana *hem de* Mickey'e doğrudan küfür etti."

"Kahretsin," diye mırıldandı Conrad, şaşırtıcı bir tepkiydi ama ben anlamadım.

"Ve kızımız bir zorba. Zorbalarla takılıyor ve acımasız şeyler söylemediğini savunuyor, ama sadece gülerек onları kışkırtmakla kalmayıp, bunu durdurmak veya kendinden uzaklaştırmak için elinden geleni yapmadığını da inkar etmiyor," diye paylaştım.

"Tanrım." Conrad hala mırıldanıyordu ama şimdi öfkeli bir ses tonuyla.

"O, seninle benim ve Martine arasında olanlarla ilgili olarak ona bu saçmalıkları *benim* öğrettiğimi söyleyerek kendini daha da savunuyor."

"Bu saçmalık," diye bağırdı ve bu beni etkiledi, vücudum sarsıldı. "Ne?" diye sordum.

"Saçma. Seninle Martine arasında olanlar öyle değil. Zorbalığa mazeret olamaz."

Onun şok edici desteğini nasıl yorumlayacağımı bilemedim ama o anda başka seçeneğim yoktu, kabul etmek zorundaydım.

"Gelip onları almanı istiyorum. Sen ve Martine'in Şükran Günü için ne planladığınızı bilmiyorum ama çocuklarımın benim evimde bu şekilde davranmasına izin veremem. Olympia, Aisling'den özür dileyip, kötü kızların lideri olan Polly ile ilişkisini bitirdikten sonra geri gelebilirler. Auden ise Mickey ve benden özür dilemelidir."

"Oraya geri dönmeyeceğiz anne," diye seslendi Auden ve ben ona döndüm.

"Benim dediğimi yapacaksın. Kardeşim ve hayatımdaki diğer adam için Şükran Gün'ünü kurtaracağım. O bana hiç kötü davranmadı ve çocukları da her zaman *nazik* ve *tatlı* olan *iyi* çocuklar. Kabul etmek ne kadar acı verse de, *çocukları* orada olması bu çabaları boşa çıkaracak."

Auden ağzını açtı ama Conrad kulağıma fısıldayınca ben başka yöne döndüm. "Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım."

Elbette gelecekti.

"Çok teşekkür ederim," dedim sert bir sesle ve telefonu kapattım.

Hızla döndüm. "Babanız geliyor. Gidip ceketlerinizi alın," diye emrettim.

"Oraya geri dönmeyeceğiz," diye tekrarladı Auden.

"Kesinlikle gideceksiniz," diye cevap verdim. "Ceketlerinizi alın."

Şimdi Pippa, bana hiç hoş gelmeyen bir şekilde Auden'a sarılmıştı ama buna dikkat edemedim çünkü Auden Mickey'e bakıyordu.

"Özür dilerim. Hadimi aştım. Bir daha asla olmayacak," dedi.

Burnumdan keskin bir nefes çektim.

"Teşekkürler dostum, ama bunu annene söylemelisin," diye cevapladı Mickey, Lawrie gibi, kararlı, ama sakın ve hayal kırıklığına uğramış bir şekilde.

Auden bana baktı. "Özür dilerim anne. O sözleri söylememeliydim, ama sabahımız çok kötü geçti, dün gece de pek iyi değildi ve ikimiz de yeterince sıkıldık."

Onun sözleri beni rahatsız etmeye başlamıştı ama ben buna odaklanamadan Lawrie konuştu.

"Ne olursa olsun, Auden, bunu annene yansıtmama." Oğlum başını salladı ve "Anladım. Hata yaptım" diye mırıldandı.

"Annen hakkında bilmiyordum."

Bu sözler Pip'ten geldi ve onun Aisling'e baktığını gördüm.

"Ee?" diye karşılık verdi Cillian. "Bunun önemi yok."

Pippa dudağını ısırды ve kardeşine daha yakın durdu.

"Lise zor," dedi Auden zayıf bir şekilde.

"Öyle," diye karşılık verdim. "Aynı zamanda kim olduğunu, kim olmak istediğini ve doğru şeyi nasıl yapacağını öğrenmeye başladığın zamandır." Kızıma baktım. "Yaptığın şeyin, umarım içten içe, Olympia, yanlış olduğunu biliyordun."

"Eğer ona karşı gelseydim, bunu bana karşı kullanırdı," dedi Pippa, sesi titriyordu.

"Tahmin edebiliyorum, bu çok korkunç olurdu." Elimi Aisling'e uzattım. "Ash'e sor. O sana her şeyi anlatabilir."

"Açıklamaya çalışıyorum." Pippa'nın sesi yükseliyordu.

"Annenin sana söylediği şey, bu davranışın hiçbir açıklaması olmadığıdır," dedi Lawrie.

Gözleri amcasına çevirdi, gözleri yaşlarla doldu. "Lawrie amca..." O da etkilenmişti. Yüzü yumuşadı.

Yine de dudakları, "Bunun mazereti olamaz, Pippa," dedi.

Alt dudağı titremeye başladı ve yanağından bir damla gözyaşı süzüldü. Orada kalmak beni öldürüyordu ama kalmak zorundaydım. Bu ders şu andan sonsuza kadar sürmeliydi.

Ancak, kardeşinin ona sarılmasına izin verdim. O bunu yaptığında, cesaretlenen Pippa, Ash'e baktı.

"Ben bir cadalozdum. Sen Polly'nin söylediği gibi biri değilsin. O yokken bile bunu konuşuyoruz. Sadece geçen yıl Kellan senden hoşlanıyordu ve o da Kellan'dan hoşlanıyordu ve her şey... her şey... o..." Sesi titredi ve sessizce bitirdi, "Kötüye gitti."

"Aman Tanrım, Kellan benden hoşlanıyor muymuş?" diye fısıldadı Aisling.

Gözlerim Mickey'e kaydı ve onun kaşlarının tehlikeli bir şekilde çatıldığını gördüm, kızına bakıyordu.

"Evet, kesinlikle," dedi Pippa, elini kaldırıp yüzündeki gözyaşlarını silerken. "Hâlâ hoşlanıyor. Polly sana sataştığında ve o da oradaysa, ona kesmesini söylüyor. Bu da, tabii ki, onun sana daha çok sataşmasına neden oluyor."

"Kellan, Kellan Buckley mi?" diye sordu Cillian.

"Evet," diye cevapladı Pippa.

Cillian babasına baktı ve heyecanla, "Aman Tanrım, baba! O ligdeki kendi sıkletinde en iyisi," dedi. Aisling'e baktı. "Artık maçlarımıza gelmelisin."

Cill'den Mickey'e döndüm ve Mickey'in tavana baktığını gördüm, ama bildiğim kadarıyla farklı bir nedenden dolayı mutlu görünmüyordu.

"Ve o *ikinci sınıf* öğrencisi!" diye devam etti Cillian yüksek sesle. "Tam puan!"

"Polly ve onun çetesinin bana zorbalık yapmasından bahsetmeye devam etmeyi tercih ederim," diye mırıldandı Aisling, yerinden kıpırdayarak gözlerini insan olmayan herhangi bir yere dikti.

Ama o şaka yapma yeteneği sayesinde, az önce olanların ezici ağırlığı hafıflediğini hissettim.

"Anne, babamı arayıp gelmemesini söyleyebilir misin?" diye sordu Auden ve dikkatim ona yöneldi. "Özür diledik. İçtenlikle. Cidden. Öyle yaptık." Kız kardeşini kendine yaklaştırdı.

"Öyle yaptık," diye onayladı ve sonra Aisling'e baktı. "Ben... bu çok kötüydü ve..." Başını salladı, nefes aldı ve "Hiç doğru gelmedi. Ve ben... Polly'nin beni hedef alacağını biliyorum ama," omuzlarını düzeltti, "ne olursa olsun. O her zaman her şeyden şikayet ediyor ve bu çok sıkıcı. Yani hiç arkadaşım olmayacak. Bu daha önce de olmadı değil, buraya taşındığımda olduğu gibi."

"Polly'nin *herkes* onun cadaloz grubunda değil," dedi Ash, sanki Pippa aptalmış gibi, ve ben de ona hak verdim... durumu göz önünde bulundurarak.

Mickey benimle aynı fikirde değildi.

"Ash," diye uyarıcı bir sesle fısıldadı.

"Doğru," diye mırıldandı. "Sadece geri kalanımız havalı bir grup değiliz. Bazılarının öğrenmesi gereken şey, bunun lise hayatında ölümcül bir şey olmadığı."

Pippa yine ezilmiş görünüyordu.

"Ash," diye seslendim. "Bir saniye benimle gelir misin?" Bu fikirden korkmuş gibi göründü, ben de hemen ekledim, "Sorun yok tatlım. Sadece özel olarak konuşmak istiyorum. Ama baban ve kardeşin de seninle gelsin istersen, onlar da gelebilir."

Tereddüt etti, sonra bana doğru gelerek, "Seninle geleceğim,"

dedi. "Anne," diye seslendi Auden. "Babamla ilgili..."

"Onu birazdan hallederiz," dedim ona, Aisling'in yanına gidip onu koridordan odama götürdüm.

O odaya girdiğinde, "Vay canına. Harika bir oda" dedi.

"Teşekkürler, tatlım."

Kapıyı kapattım.

Bana baktı ve ben de harekete geçtim.

"Bu yalan değil, yemin ederim," sözlerimi hareketlerle destekledim, "kararın hiçbir sonucu olmayacak. Sen benim için çok önemlisin tatlım ve benimle ve evimde rahat olmanı istiyorum. Pippa özür diledi. Hak ettiği zor bir dönem geçirdi. Ama onunla Şükran Günü'nü geçirmek istemiyorsan, babası onu eve götürür. Ve," gözleri boşaldığında elini tuttum, "Ciddiyim. Bu ciddi bir durum ve Pippa bunu öğrenmeli. Seni zor durumda bırakmıyorum. Gitmek ve evde güvende olmak istiyorsan, bu senin seçimin. Pip'in gitmesini ve baban, kardeşin, kardeşim ve benimle burada kalmasını istiyorsan, bu da senin seçimin. Bu senin için çok büyük bir karar ise, ben karar vereceğim ve çocuklarıma eve göndereceğim."

"Sorun o değil," dedi.

"Anlamadım?" diye sordum.

"Okulu berbat hale getirmeye yardım etti, ama sorun o değil. Gerçeği söyledi. Hiçbir şey söylemedi. Cill haklı, güldü, ama hiçbir şey söylemedi. Yani bunu yapan o değil. Okula gitmek ve onların okulu berbat hale getirmesi hiç eğlenceli değil. Annemle birlikteyken eve gitmek ve onun kanepede bayılana kadar içmesini izlemek daha da eğlencesizdi. Onu yatağa götürmek. Cill'in görmemesi veya duymaması için uğraşmak. Babamla birlikteyken ise, sadece bir hafta sonra yine aynı duruma dönüyorduk. Pippa değil. Annem ve sensin."

"Ben mi?" diye fısıldadım, son cümlesi de dahil olmak üzere tüm sözleri midemi bulandırdı.

"Biz batırdık ve anneme senden bahsettik. Durum daha da kötüleşti. Cillian'ın anlamadığı için kendini kötü hissetmesini istemedim, o da sürekli senden bahsediyordu. Bu yüzden annemin Cillian'ın doğum gününü kaçırıp alkollü araç kullanırken yakalandığını biliyorum. Senin yüzünden."

"Ben... bilmiyorum..." diye başladım.

Elini salladı, telaşlı görünüyordu. "Sen değilsin. Senin yüzünden demek istemiyorum." Gözlerime baktı. "Ama sensin." Cevabımı bekliyor gibiydi, "Ne demek istediğimi anlıyor musun?" diye sordu.

Elini sıktım. "Ne demek istediğini anlıyorum."

"Ama şu anda içmiyor, ki bunu hiç yapmamıştı, ve bunun ne anlama geldiğini anlamıyorum. Ama, neyse." Kafasını sallayarak annesinin iyileşme çabalarını reddetti ve ben yine Rhiannon'un bunu paylaşmasının iyi bir fikir olabileceğini düşündüm. "Onun varlığından, yani *sadece kendisinden* yararlandım, böylece o, bilirsin, alışverişe çıktığımızda seninle tanışabilir ve senin gerçekten havalı olduğunu görebilirdi ve her şey yolunda gidebilirdi. Anlatabildim mi?"

Başımı salladım. "Evet, tatlım."

"Polly bana sataşmayı asla bırakmayacak," diye devam etti. "Pippa, Beyoncé'den sonra en harika şey gibi davranarak ona destek olmasa bile. Bana sataşmaya devam edecek çünkü o böyle biri. Sataşabileceği şeyleri olan insanlara sataşıyor. Mesela benim şişman olmam gibi."

"Sen şişman değilsin," dedim ona.

Bir kez olsun gözlerime sabit bir şekilde baktı. "Ben şişmanım, Amy," diye fısıldadı.

"Sen şişman *değilsin*," dedim ve elini tekrar sıkıca tuttum. "Ciddiyim. Sen güzelsin ve bu Kellan her kimse, sen şişman olmasan bile seni sevmez

ve seni savunmazdı." Gözlerini kaçırđı. "Onu tanı mı yordum."

"Artık biliyorsun," dedim ve o da bana baktı. "Eğer bana inan mı yorsan, ki inan malısın, ya da senin çok güzel oldu ğ unu düş ü nen babana ya da seni deli gibi seven kardeş ine inan mı yorsan, o zaman seninle çı kmak isteyen ikinci sınıf boks ligi profesyonel boksör ü ne inan."

Bu fikir, genç bir kızın heyecanı yla gözlerini parlatmı ş tı. İşte görmek istedi ğ im şey buydu.

Ellerimizi yanlara doğru kaldı rdım, geriye doğru eğildim ve ete ğ ine bir bakış attım. "O ete ğ in içinde ne kadar sevimli oldu ğ unu gö remeyece ğ i için çok yazık."

Omzunu hafifçe kaldı rdı, bu hareketini ilk kez sevimli buldum, rahatsız edici de ğ il.

Sonra elini benimkine sıkıca tuttu ve gözlerime baktı. "Pippa Polly'den ayrılı rsa, iş ler çok çirkinleşecek."

Gözlerine baktım. "Bu senin sorunun de ğ il."

"Sen..." Kapalı kapı ma baktı, sonra tekrar bana dö ndü. "Orada ona çok sert davrandın."

Tanrım, Mickey'nin kızı çok tatlıydı. "O dersi alması gerekiyordu."

"Belki. Ama cidden, Polly gerçekten çok kötü olabilir." "*Kavga*," dedim.

Bana baktı, sonra omzuma baktı ve "O sevimli çocu ğ u kapıyor," dedi.

"Aldı ama onun adı Kellan de ğ il," diye cevapladım. Bana geri baktı.

Kapı çalındı ama ben seslenemedim Mickey içeri girdi ve kapı yı arkasında kapattı.

Bana baktı, sonra gözleri kızına kayd ı ve orada kaldı. "İyi misin?"

O cevap verirken onu bıraktım, "Evet, baba."

"Eve gitmek ister misin?" diye sordu.

Kızım elini bana doğru uzattı. "Biz de tam bunu kararla ş tır ı yorduk."

Mickey bana baktı ve olanların a ğ ı rlı ğ ı beni ezmeye baş lağ ı. "Çocukları eve götü rmeliyim, bebe ğ im."

Baş ı mı salladım. "Tabii ki," diye mırıldandım.

Tereddüt etmeden Aisling'e dö ndü. "Gidelim, bebe ğ im."

Ash bana bir bakış attı ve tekrar babasına dö ndü. "Belki de biz..."

"Amy'nin ailesi seyirci olmadan kendi aralarında halletmeli."

O, hiç de sevimli olmayan küçük bir omuz silkme hareketi yaptıktan sonra yere bakarak, "Tamam, baba," diye mırıldandı.

Mickey gözlerini bana çevirdi. "Sonra ararım."

"Tamam," diye fısıldadım.

Ash'in yanına gitti, kolunu omuzlarına doladı ve onu odadan çıkardı.

Ağırlaşmış hissederek onları takip ettim. "Senden de buna ihtiyacımız yok!"

Auden öfkeyle bağırdı ve günün ağırlığı hala üzerimdeyken, hızımı artırdım, Mickey ve Aisling de öyle.

Büyük salona çıktığımızda, oğlumun kapalı kapımın arkasında babasıyla yüzleştiğini gördüm.

Lawr hemen yanıma geldi.

Ancak Mickey gelmedi. Ve daha fazla ağırlık beni ezdi.

"Annenin verdiği cezadan fazlasını kendine almaya kalkma, Auden. Zaten iki hafta cezalandırıldın. Devam edersen, üç hafta yaparım," diye cevapladı Conrad.

"Annemle aralarımızı düzelttik." Oğlum bana baktı. "Ona söyle anne."

"Mickey ve çocukları bırakmamız gerek..." diye başladım.

"Annene, annesinin arkadaşına ve okulda çocukları zorbalık yapan kız kardeşine küfür etmeyi mi?" Conrad benim sözümü keserek sordu. "Bunu on dakikada halledebileceğini sanmıyorum."

"Hallettik," diye bağırды Auden.

"Auden..." diye tekrar başladım.

"Üç hafta oldu, evlat. Devam et," diye karşılık verdi Conrad.

O anda güzel oğlum babasına yaslandı ve yüzü acı ve öfkeyle buruştu, her sinir uçum acı verici bir şekilde sızladı ve ona koşturmak için büyük bir çaba sarf ettim.

"Bana ne yaptığın umurumda değil," diye hırladı. "Sen umurumda değilsin. Sen bir fu... ezik *sahtekarsın*."

"Oh hayır," diye fısıldadım.

"Tanrım," diye mırıldandı Lawr.

"Sanırım..." diye başladı

Mickey.

"Hayır," diye bağırды Auden, gözleri Mickey'e çevrilmiş. "Bilmelisin. Annemi neyden kurtardığını bilmelisin."

"Auden." İleri çıktım. "Tatlım, Mickey ve çocuklarını bırak..."

"Yine taşıyor, anne," dedi Auden ve ben birden durdum. "Bizi velayetine aldı ve bizimle birlikte taşıyor. *Öyle düşünüyor. Dün bizimle birlikte olmak istedi,*" yüzü daha da buruştu, bu sefer "onunla birlikte" derken tiksinti duyuyordu, "çünkü Martine dün evden taşındı, boşanıyorlar, çünkü o başarısız *bir aldatıcı.*" Auden babasına baktı. "O kadın evimize geldiğinde benim de orada olduğumu biliyorsun."

"Olamaz," diye fısıldadım.

"Tanrım," diye homurdandı Lawr.

"Bunu açıklamıştım," diye tersledi Conrad.

"Evet, *yalan söyledin,*" diye karşılık verdi Auden. "Pip ve ben sizin sürekli kavga ettiğinizi duymuyor muyuz sanıyorsun? Ve yüksek sesle konuşan tek kişi Martine değil. Sen de *karına* bağırdın. Ben de bir karım olduğunda ona böyle mi davranmalıyım, baba? Pippa da kocasından bunu mu görmeli? Anneme yaptığın gibi mi? Martine'e yaptığın gibi mi?"

"Bunu başka bir yerde konuşmalıyız, Auden," dedi Conrad soğuk bir sesle.

Auden geriye yaslandı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. "Neden? Pippa, yanlış arkadaşlarla takılmanın dersini almak için herkesin önünde yere serildi. Kendi yoluna gidip eğlenirken, bizi de seninle birlikte sürükleyip eğlenmememizi sağlayarak nasıl dersini alacaksın? Ha, baba? Kim öğretecek," kollarını açarak babasına öfkeyle parmağını doğrulttu, "*sen mi?*"

Conrad kontrolünü kaybediyordu, yüzünün kızardığını ve oğluna doğru eğildiğini görebiliyordum. "Ben bir yetişkinim ve *senin babanım*, benimle bu şekilde konuşmana *asla* izin vermeyeceğim, hele de *başkalarının önünde* kesinlikle olmaz."

Pippa onların etrafında dolanıyordu ve ben kollarımı ona doğru uzattım. O da kollarımın arasına koştu.

Onu kendime sıkıca sarıldım.

Lawrie ikimize de yaklaştı.

"Seninle gelmiyorum," dedi Auden. "Pippa da seninle gelmiyor. Ve bunu derken, *şimdi* ve Teksas'a gitmeyi kastediyorum. Buraya gelirken arabada konuştuk ve *iki saniye* içinde burada annemle kalmaya karar verdik. Sen Teksas'a git ve orada daha sonra aldatacağın kadınla birlikte ol. Biz annemle evde kalıyoruz."

"Bu konuyu annenle daha sonra konuşacağız," dedi Conrad.

Auden bana baktı. "Dürüst olmak gerekirse, seninle yaşamak istiyorum çünkü evini seviyorum, sen ve Mickey birbirinizi seviyorsunuz ve sürekli bağırıp çağırıyorsunuz. Mickey iyi bir insan ve sen bizi yeterince seviyorsun ki bize geliyorsun, bizi *ülkenin* dört bir yanına sürüklemiyorsun."

"Ben de seninle kalmak istiyorum anne," diye fısıldadı Pippa.

Conrad küçük kızına, bebeğine, her zaman yanında olan kızına baktı ve öfkesi kayboldu.

Artık yenilmiş bir ifade vardı yüzünde.

"Tamam, bu iş bitti," dedi Lawrie. "Con, çocuklar Amelia'yla kalacak. Sen ve o, kafalarınız soğuduktan sonra oturup konuşabilirsiniz. Şu anda çok fazla drama yaşadık ve ortalığı sakinleştirmemiz gerekiyor ve korkarım ki senin burada olman yardımcı olmuyor."

"Ben..." Conrad başladı.

"Con, lütfen. Git," dedi Lawr alçak sesle. "Bunu olduğu gibi bırakmak istemediğini anlayabiliyorum ama dürüst olmak gerekirse, bu noktada yapabileceğin en nazik şey bu."

Eski kocam kardeşimle bakıştılar ve kızgın ya da kötü niyetli değildi. Sersemlemiş gibiydi.

Sonra bana baktı. "Konuşur muyuz?"

Başımı salladım. "Konuşacağız, Con," dedim sessizce.

Gözleri Olympia'ya kaydı ve tekrar bana döndü.

"Yine her şeyi mahvettim, MeeMee," diye fısıldadı. Conrad

bana MeeMee mi diyor?

Evet, tamamen sersemlemişti.

Dudaklarımı sıkıca kapattım.

"Baba, Lawrie amca gitmeni istedi," dedi Auden, kapıya doğru yürüyüp kapıyı açarak.

Conrad irkildi ve oğluna baktı. Bir an durakladı, sonra başını salladı ve kapıya doğru yürüdü. Auden'a bir kez daha baktı, ama Auden sadece ona somurtarak baktı.

Hepimize dönerek, "Şükran Gün'ünüzü kutlu olsun" diye mırıldandı.

Sonra kapıdan çıktı.

Auden kapıyı arkasında çarptı.

Ben titriyordum. Kontrolsüz bir şekilde titriyordum.

Sonunda, daha fazla dayanamadım ve kahkahalarla gülmeye başladım. Çok komikti.

Umurumda değildi.

"Şükran gününüzü... şükran gününüzü..." Yutkundum ve sonra "Şükran gününüzü!" diye bağırdım ve kızıma sarılıp kıkırdamaya devam ettim.

"Evet, tabii," dedi kızım, sesi de titriyordu. "Belki de bir dahaki sefere tavukta salmonella çıkar ve hepimiz gıda zehirlenmesi geçiririz."

Onu daha sıkı tuttum ve daha *yüksek sesle* güldüm.

"Kız kardeşim sana yaptıkları gerçekten çok kötü, Ash," dedi Auden kısaca, ve Pippa ile ben ona bakarken gülmemeye çalışarak kendimi tuttum. "Annenin bir sorunu olması da daha kötü. Ama gördüğün gibi, babamız gerçekten çok iyi biridir."

"Babamız asla hile yapmaz," dedi Cillian. "Onunla, arkadaşlarıyla poker oynarken birlikteydim. *Tam da* kullanabileceği bir takımdan bir vale yere düşmüştü ve o bunu gördü, onu alabilirdi ama almadı. Yeniden dağıtılmasını istedi."

Cillian'ın sözleri üzerine gülmeye devam ettim.

"Bence Cill, onların demek istediği..." diye başladı Ash.

"Aynı şeyi, Ash, sadece farklı bir oyun, bebeğim," dedi Mickey kızına nazikçe.

Onun sesiyle, ciddiye döndüm ve erkek arkadaşıma baktım.

Gözlerimin altını sildim ve kız arkadaşımı tutarak, "Tamam, Mickey, Ash ve..." diye duyurmaya başladım.

"Çok acıkmışsınız," diye Cillian sözümü kesti. "O atlı şeylerden var mı?"

Mickey'nin oğluna göz

kıptım. Mickey

kıkırdamaya başladı.

Gözlerimi ona çevirdim ve ona baktım.

"Ben... Ash, benimle yatak odama gelir misin, konuşalım?" diye sordu Pippa. Gerildim.

Ash ona baktı ve sonra başını salladı.

Pip bana sarıldı ve fısıldadı, "Ben iyiyim anne." Kızıma

baktım. "Emin misin?"

O da başını salladı. "Evet."

"Bunu düzelt." Aisling'e atıfta bulunarak fısıldamaya devam ettim. Ne demek istediğimi anladı ve tekrar başını salladı.

Onu bıraktım.

"Bu taraftan," dedi Ash'e ve hareket etti. Ash onu takip etti.

"Peki, evlat, peynirli topları sever misin?" diye sordu Lawr, Cillian'a.

"Kabarık olan mı, gevrek olan mı?" diye sordu Cillian Lawr'a.

"Bıçakla kesip krakerin üzerine sürülen türden," diye cevapladı Lawr.

Cillian'ın gözleri büyük büyüdü. " fındık fındık
üzerinde dışında dışında mı? Mesela, Noel

Noel gibi mi?"

"Noel bu yıl erken geldi," diye cevapladı Lawr. "Harika!"

diye bağırdı Cillian.

"Hadi gidip hazırlayalım," dedi Lawr. "Mutfğa."

Hareket ettiler.

Mickey'e baktım.

Oğluyla ve kardeşimle ilgileniyordu.

Dudaklarımı yaladım ve birbirine bastırdım, Lawrie ile oğlunu izlerken o kadar dalmıştım ki, Auden yakınımıdan "Anne" dediğinde irkildim.

Ona baktım. "Yürüyüşe
çıkمام lazım."

Ona tamamen döndüm. "Auden..."

"Sadece biraz kafamı boşaltmak için. Kafamı toplamak için. Hiç yardımcı olamadığımı biliyorum ama..."

"Git. Yürü," dedim. "Ama çok uzun sürmesin, evlat." Elimi kaldırıp çenesini avuçladım. "Ve olan biten her şeyi daha sonra konuşuruz. Tamam mı?"

Hoşuma gitmeyen ama tam olarak anlayamadığım bir şey gözlerinde parladı, sonra sordu: "Şimdi bilmem lazım, bizimle kalmamıza izin verecek misin?"

Ona, o günden sonsuza kadar asla değişmeyecek olan gerçeği söyledim.

"Öldüğüm güne kadar benim evim senin evindir, tatlım. Sormana bile gerek yok."

Yüzü çökmek üzereymiş gibi göründü, sonra çenesi sertleşti, başını salladı, arkamdan baktı, sonra dönüp koridora doğru yürüdü, muhtemelen ceketini almaya.

"Amy."

Yine irkildim ve diğer tarafa döndüm. Mickey oradaydı.

Bana bakıyordu. Ve yine, ne düşündüğünü anlayamadım.

"Çok üzgünüm ki..."

"Bebeğim." Gülümsedi ve kalbim sıçradı. Sonra beni kollarına aldı ve kalbim eridi. "Sen iyi bir randevu veriyorsun. Sen *harika* bir tatil veriyorsun."

Ve yine, kahkahalarla gülmeye başladım.

* * *

Yatağımın başucundaki telefonum çaldı.

Yatağında oturmuş, boşluğa bakarken, sıçradım, başımı ona çevirdim ve hemen telefonu aldım.

Telefonu açtım ve kulağıma
götürdüm. "Merhaba," dedim.

"Selam."

Yarı yarıya iyi bir yemek yememize rağmen (hepsi Cillian, Lawrie, Mickey ve gururla söyleyebilirim ki benim sayemde) yük tekrar geri gelmişti. Yemekler lezzetliydi ve drama bittiğinde ve yemeğimizi yediğimizde, Mickey ve çocuklarının Rhiannon ile tanışmaları için neredeyse zaman gelmişti.

Yarım saat erken ayrıldılar.

O anda ağırlık üzerime çöktü. "Dove House'a
gittin mi?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım. "İyi bir eğlenceydi. Tatilde geride kalan ve herhangi bir arkadaşlıkta mutluluk duyan insanların yanında kötü bir ruh hali içinde olmak zordu." Bir süre durdum, "Ve cupcakeler."

Gülmedi ya da yükümü hafifletecek bir şey söylemedi.

"Çocuklarınızla konuştun mu?" diye sordu.

"Evet," diye tekrarladım. "Dove House'dan önce. Daha önce duyduğun şeylerden fazlası yok. Martine gitti. Boşanma davası açıyor. Conrad'a Austin'de bir iş teklifi geldi ve kabul etmeyi düşünüyor. Auden, Martine'den uzaklaşmak için olduğunu söylüyor, ama başka bir nedeni daha var. Auden, Conrad'ın eve gelen bir kadını takip ettiği için Maine'e geldiklerini söyledi. Bunu Conrad ve Martine'in kavgaları sırasında öğrenmiş. Kadın bir nörolog ve Teksas'a taşınıyor. Conrad, Martine ile evliliğinde yarattığı karmaşayı geride bırakıp kadını takip etmek istiyor."

"Tanrım," diye mırıldandı Mickey.

"İkisi de benimle kalmak istiyorlar çünkü babalarına çok kızgınlar, ama aynı zamanda okula gidiyorlar ve zaten bir kez taşınmak zorunda kaldılar, yeni bir yere alışmak, arkadaşlar edinmek zorunda kaldılar. Bir kez daha taşınmak istemiyorlar."

"Eminim öyledir," dedi.

"Hepsi bu," dedim ona. "Tabii ki, onlarla birlikte olmak istediğimi söyledim. Conrad'ı aradım ve yarın öğle yemeği için randevu aldık."

"Benim de gelmemi ister misin?" Tanrım.

Tanrım.

Ağırlık kaymaya başladı.

Gözlerimi kapattım.

"Teşekkürler, Mickey," diye fısıldadım ve gözlerimi açtım. "Bence bunu sadece o ve ben yapmalıyız."

"Nöbetçiyim, bana ihtiyacın olursa." "Emin misin?" diye sordum.

"Tabii ki," diye cevapladı. "Neden olmasın ki?" "Ash ve Pippa," diye tereddütle söyledim.

"Bebeğim, kız arkadaşınla bir sorunum olmadığını söyleyemem. Ama onu öyle bir yere yatırdın ki, pazartesi günü okulda her şeyin değişeceğini düşünüyorsun. Ash paylaştı. Kızının odasında ne olduysa, aslında kızına kızgın ya da yaptığı şeyden dolayı üzgün olmaktan çok, senin kızın için endişeleniyor. Polly denen çocuğun tam bir felaket olduğunu, birinci sınıf öğrencisi olmasına rağmen, okula başladıktan birkaç ay sonra, sanki ortaokulda olduğu gibi, saf kötülükle okulu ele geçirdiğini söylüyor. Olympia'ya saldıracak ve bu hiç hoş olmayacak."

"Harika," diye mırıldandım.

"Böyle bir kıza, kızına verdiği cezadan daha ağır bir ders verilmesi gerekiyor, bebeğim," dedi bana. "O cezalandırırsa, sen de idarecilere git. Bu saçmalık durdurulmalı. Ash ile de bu konuyu konuştum. Lise dünyasında bunun iyi olmayacağını söyledi, ama umurumda değil. Çocuklar kuralları belirlemez. Burası *Sineklerin Tanrısı* değil. Kabul edilemez şeyler olursa, yetişkinler devreye girer. Bu küçük sürtük Ash'ten uzak durmaz ve Olympia'dan uzaklaşmazsa, saçmalıklarına devam edemez. İkisini de yapmazsa, onun hakimiyeti sona erer."

"Akşam yemeğinde iyi anlaşıyor gibiydiler," diye umutla belirttim. "Yani, Ash çok konuşkan biri değil ve biraz garipti. Pip açıkça utanmıştı ve nasıl davranacağını bilmiyordu çünkü normalde çok sosyal biridir ama bu uygun olmazdı. Ama Antarktika gibi değildi."

"Seni incitmek istemem Amy, ama bu ikisinin aynı ekipte olacağını sanmıyorum. Ash bana, arkadaşlarının senin kızının bir kaltak olduğunu düşündüklerini söyledi

bu yüzden onun gözleri gerçekleri görmeye açılmış olabilir ama ona kollarını açacakları pek olası değil."

"Doğru," mırıldandım.

"Onun için, sadece kendi aleti ile ilgilenen bir babadan ziyade, ona değer veren bir annenin daha iyi rehberliği ile yolunu bulacaktır."

Umarım bu doğru olur.

"Sadece, hak ettiği suçlamadan Pippa'yı kurtarmak için..." diye başladım.

"Bunu gayet açık bir şekilde ifade ettin," diye sözümü kesti ve sesinde mizah duyduğum için umutlandım.

"Evet, kesinlikle öyle yaptım," diye onayladım. "Ama neyse, yatak odamda yaptığımız sohbet sırasında Ash, yaşadığı zorlukların sadece okulda zorbalığa uğramakla ilgili olmadığını söyledi. Annesi ile ilgiliymiş."

"Alınma ama, tabii ya, Amy."

Alınmadım ve tereddütle devam ettim, "Ayrıca, evliyken yaptığın gibi annesine bakıyor ve bunu Cillian'dan saklıyor."

Bir an sessizlik oldu, ardından yumuşak, incinmiş bir "Siktir" sesi duyuldu.

Devam etmekten nefret ediyordum ama bu onun kızıydı, bu yüzden kendimi tutamadım. "Ve ben."

"Bir daha söyler misin?"

"Alışveriş gezisinin nedeni. Sevdiğin ve seni de seven eski karının tepki vereceği durumundaki değişiklik." diye açıkladım.

"Harika," diye mırıldandı.

"Bence Rhiannon buna alışıyor," dedim ona, Rhiannon'a verdiğim sözden dönmek istemediğimi düşünerek, ama o gün ortaya çıkan onca şeyden sonra Donovanlara biraz umut verebilecek şeyi paylaşmaktan artık kaçınmazdım.

Bu yüzden, eski karısının çocukları için iyileşme yolunda büyük bir adım attığını ona söylemeye hazırlanıyordum.

"Sizler benim barımda oturup çay içiyorsunuz, haklı olduğunuzu düşünüyorsunuz," diye kabul etti. "Ash, annesinin benim iyi biri olduğumu bilmesini istedi," diye açıklamaya devam ettim. "Bence herkesin hayatına devam ettiğini ve bunun iyi bir şey olduğunu annesinin bilmesini istedi ve annesinin de bizimle birlikte hayatına devam etmesini sağlamaya çalışıyordu."

Mickey hiçbir şey söylemedi.

"Neyse, Rhiannon'u ziyaretin nasıldı?" diye sordum, eski karısı hakkında konuşması için bana doğal bir fırsat vereceğini umarak.

"Dinle, kadın AA'ya gidiyor."

Ağzım açık kaldı ve "Anlamadım?" diye sormadan önce.

"Tabii ki Ash'in ve Cillian'ın söylediği saçmalıklar hakkında onunla konuşmam gerekiyordu. Onu dışarı çıkarıp konuştum. Olanları ve söylenenleri anlattım. Bunun da bu muhteşem Şükran Günü için harika bir sohbet olacağını düşündüm."

Gözlerimi tekrar kapattım.

O devam edince gözlerimi açtım: "Sonra bana bir süredir AA'ya gittiğini, her şeyin yolunda gittiğini, belediye meclisi toplantısının olduğu geceden beri içki içmediğini ve benim için sorun yoksa bunu çocuklarla paylaşabileceğimizi söyledi."

Bu *harikaydı*.

"Söyledin mi?" diye sordum.

"Evet. Cillian ne yapacağını bilemedi ve ikisi de takla atmadı, ama Rhiannon bunu beklemiyordu. Kanıtlaması gereken şeyler olduğunu biliyor ve bu uzun bir süreç olacak. Ama bu önemli bir şeydi. Hiçbir zaman bir sorunu olduğunu kabul etmedi. Şimdi kadın AA'ya mı gidiyor?" Bitirmeden önce bir ara verdi, "Bu kesinlikle önemli bir şeydi."

"Sana söylemeliyim," diye dikkatlice başladım. "Bunu Bed Bath and Beyond'da benimle paylaştı."

"Bir daha söyler misin?"

"Bana iyileşme sürecinde olduğunu söyledi. Sana söylememem için baskı yapmadı ama bunu kendisi yapmak istediğini söyledi. Bu onun kararı olduğu için kabul ettim."

Bir saniye sessiz kaldı.

O saniye çok endişelendim.

Sonra şöyle dedi: "Seninle benim bir geleceğimiz olduğu için, ikiniz kendi ilişkinizi kurmalısınız ve bununla birlikte güven de gelir. Seni bu duruma sokması çok kötü, ama muhtemelen onun için doğru kararı verdin."

Geleceğimiz olduğunu söylemesi hoşuma gitti ama yine de sordum, "Senin için doğru karar mıydı?"

"Eski sevgilin gelip, seni ve çocuklarını etkileyen, seninle paylaşmak istemediği önemli bir şeyi benimle paylaşırdı. Hepimizin işleri yolunda ve iyi tutmaya çalışmamız gereken bir zamanda, onunla aramızı bozabilecek bir şey. Seninle aramızı bozabilecek bir şey. Başka seçeneğim yoktu. Sonra birkaç hafta sonra bunu seninle paylaşır. Böyle bir şey olursa, bunun doğru olup olmadığını cevaplayabilirim."

"Aralarınız... gergin mi?" diye sordum.

"Bebeğim, onun sırrını sonsuza kadar saklamadın." Sesindeki gülümsemeyi duyabiliyordum. "Rahatla."

"Bugün böyle bir gün geçirdikten sonra rahatlamak zor," dedim ona. "Tabii ki," diye cevapladı.

"Aramız iyi mi?" diye sordum.

"Amy." Adımı söyledi, uzun ve korkutucu bir süre hiçbir şey söylemedi, sonra bana ihtiyacım olan şeyi verdi. "Seni seviyorum. Sana söyledim. Ciddiydim. Senin bilmen gereken şekilde ciddiydim, böylece senin geleceğinde bir yerim olmasını istediğimi bilebilirdin, bu da benim geleceğimde senin bir yerin olduğu anlamına geliyor. Sen de bana aynı şeyi istediğini söyleyerek bunu bana geri verdin. Zor bir gün geçirdik. Birlikte geçirdiğimiz ilk zorlu günü atlatamazsak ve bunu tam olarak yapamazsak, boku yedik demektir."

Yataktan kayarak yanıma döndüm ve onun sözlerini içime çekebilecekmişim gibi kıvrıldım.

"Amy?" diye seslendi, ben hiçbir şey söylemeyince. "Buradayım."

"İyi *misin*?"

"Eski karın iyileşme sürecinde. Eski kocam, başarısız bir aldatıcı olduğunu itiraf etti ve çocuklar benimle yaşamak istiyor. Aisling'in başa çıkmaya çalıştığı tüm sorunların artık bir gizemi kalmadı, bu da onu sevenlerin ona daha hedefli bir şekilde yardım etmeye odaklanabileceği anlamına geliyor. Çocukları babalarından neden kaçıktıklarını biliyorum. Ve sen ve ben tüm bunları atlattık çünkü ben seni seviyorum ve sen de beni seviyorsun. Görünüşe göre gerçekten harika bir tatil geçiriyorum."

O kahkahayı patlattı.

Ben kıvrılmış halde kalıp dinledim.

Gülmeyi bıraktığında, yumuşak bir sesle sordu: "Beni seviyor musun, Amy?" "Seni *çok* seviyorum, Mickey."

"Bugün ateşten geçtik, bebeğim. Bugün yaşadığımız aşırı durumlar, her şeyi atlatabileceğimizi kanıtlıyor."

Kendimi daha da kıvrıldım, onun buna inandığını ve onun böyle davranmasının beni de inandırdığını içime sindirdim ve "Evet" diye cevap verdim.

"Daha da iyisi, kardeşin çok havalı." Mickey,

Lawrie'yi seviyordu.

Bunu çok sevdim.

Gülümsedim. "Evet."

"İyi bir oğlun var," dedi, beni şaşırtarak. "O, sana gelmeden önce babalarından dayak yiyen kız kardeşini korumak için, sana karşı çıkarak yaptığı şeyi yaptı."

Bu şekilde düşünmemiştim ama o anda düşündüğümde, zaten bildiğim şeyi anladım.

Gerçekten iyi bir oğlum vardı.

Doğru yolu izlememişti ama en azından denemişti. "Evet," diye tekrarladım.

"Kızın da cesurmuş. Onu acımasızca yere serdin, kardeşin de sana destek oldu, kızın kaçacak yeri yoktu. Yine de Ash'ten konuşmak istedi. Bu çok şey ifade ediyor, Amy. Başaracak."

Başaracaktı.

Tanrım, umarım başarır.

"Evet," dedim.

"Hepimiz iyi olacağız," diye söz verdi.

Ben de öyle umuyordum.

"Kolların beni sarsa şimdi daha iyi hissederdim," dedim ona.

"Bunu mümkün olan en kısa sürede ayarlayacağız."

İç geçirdim.

"Yatakta mısın?" diye

sordu. "Evet," diye

cevapladım.

"Uyu. Sabah arayıp durumun nasıl olduğunu soracağım. Sonra eski sevgilinle görüştükten sonra beni ara."

"Tamam, Mickey."

"Tamam, seni seviyorum

bebeğim."

"Ben de seni seviyorum, Mickey" diyerek tekrar iç geçirdim.

"İyi geceler."

"İyi geceler."

Bağlantı koptu ve telefonumu komodinin üzerine koymak için uzandım.

Telefonuma baktım.

Uyumadım.

Yataktan kalktım, bornozumu giydim ve kızımın odasına gittim. Kapıyı çaldım ama cevap gelmedi, ben de içeri girdim.

Oda karanlıktı.

Yatağına doğru yürüdüm, oturdum ve nazikçe saçlarını boynundan çektim. "Seni seviyorum, bebeğim," diye fısıldadım.

Kafasını çevirerek elimi boynuna sıkıştırdı.

"Ben de seni seviyorum anne," diye fısıldadı.

Boynunu sıktım, elimi çekip eğildim ve yanağına öptüm. Onu bırakıp kapıyı kapattım ve oğlumun odasına gittim.

Kapıyı çaldığımda, "Evet?" diye seslendi. Kapıyı açıp içeri girdim.

Odası karanlıktı ama kapıyı arkamdan kapattım ve yatağında yattığı yere doğru yürüdüm.

"Sadece iyi geceler demek istedim, yakışıklı oğlum."

Oturur pozisyona geçip bana baktı.

"İyi geceler anne. Bugün çok dramatik bir gün oldu, özür dilerim. Mickey muhtemelen hepimizin deli olduğunu düşünüyordur."

"Bitti artık, yarın yeni bir gün."

"Evet, sen ve Scarlett O'Hara bu konuda çok iyisiniz." Bunu bir iltifat olarak kabul etmeye karar verdim.

Eğildim, elini tuttum ve sıkıca sıktım.

"Babanla olanlardan sonra kız kardeşini korumaya çalışmakla doğru olanı yaptın. Yöntemin yanlıştı, ama niyetin doğrudu."

"Tamam," diye mırıldandı, utanmış gibi.

"Bunu bana Mickey söyledi," dedim.

"Gerçekten mi?" diye sorduğunda sesi inanmaz gibiydi, ama iyi anlamda.

"Evet, evlat."

"Sana küfrettiğim için kızmıştı," dedi tereddütle.

"Beni sever. Senin kız kardeşine davrandığın gibi, o da beni koruyordu." "Bir daha olmayacak," diye söz verdi.

"Öyle olsa iyi olur."

Parmakları benimkini sıktı. Ben de bunu kabul edip ipucunu anladım, onu bırakıp kapıya doğru yürüdüm.

"Anne?" diye seslendi.

Kapıda, elim kapı kolunda, ona döndüm. "Evet, tatlım?"

"Polly'yi tanıyordum. Okuldaki herkes Polly'yi tanıyor. Bu yüzden seninle yalnız konuşmak istedim. Sadece Pip, sen ve ben. Ash doğru davranmıyor. Kendi hayatını yaşıyor. Onun kim olduğunu bilmiyordum. Kötü niyetli değilim ama o bir birinci sınıf öğrencisi. Üst sınıf erkekler birinci sınıf kızlarına pek ilgi göstermezler. Onu koridorda görürdüm ama Mickey'nin kız arkadaşı olduğunu bilmiyordum ve Polly'nin ona sataştığını hiç görmedim. Ama Polly'nin saçmalıklarını gördüm ve birinci sınıflar ondan korkuyor olabilir ama üst sınıflar onu baş belası olarak görüyorlar

Bir düşüş olacak, birinci sınıf öğrencisi olarak okulda hüküm sürebileceğini düşünüyor, ama bu yakında değişecek. Pippa'ya onun hakkında konuşup onu hedef tahtasından çıkarmaya çalıştım, ama dinlemedi. Bir süredir bu konuyu konuşuyoruz. Bu beni çok sinirlendiriyor.

Evet, oğlum iyi bir çocuktur.

Ve belki de son zamanlarda kız kardeşine karşı sabrının neden azaldığına dair bir açıklamam vardı.

Dahası, küçük bir kasaba, lise dünyasının balonuna kadar uzanmıyor gibi görünüyordu.

"Tamam, Auden," dediğimde konuşmayı kesti.

"Bu yüzden yalnız konuşmak istedim," diye devam etti. "Polly konusunda ikimizin de ona karşı çıkmasıyla, belki dinler diye düşündüm. Bugün böyle bir şey yaşaması çok kötü, ama geri adım atmamakla haklıydın. Eğer o da bu işin içindeyse, bu hiç hoş değil. Ama yine de bu olayın olması iyi oldu, çünkü *gerçek* kötü kızlar o kıza haddini bildirmek için harekete geçtiğinde, Polly'den uzak durması gerekiyor."

Lisedeki siyasi mayın tarlalarının sayısını unutmuşum.

Bu iyi bir hatırlatma oldu. İki çocuğum vardı ve onları bu süreçte yönlendirmek için üç buçuk yılım kalmıştı.

Polly ve onun annesi için üzıldüm, annesini severdim, sıradaki kurban o olacaktı. Ama Polly'nin de bir ders alması gerekiyordu.

Sadece zamanlamanın doğru olmasını ve kızımın çapraz ateşte kalmamasını umuyordum.

Ama yine de, geçmişteki ilişkisi onu bu duruma soktuysa, kardeşinin ona destek olacağını hissediyordum.

"Sen beni gururlandırıyorsun," dedim ona. "Kendin olman ve aynı zamanda kız kardeşine göz kulak olman."

"O zorba biri değil," dedi Auden, sesi yumuşaklaşarak, övgümün onun için önemli olduğunu belli etti. "Sen yatmaya gittikten sonra Pip ile konuştuk ve bana Ash'in Pip'in senin kızın olduğunu bilmediğini söyledi, çünkü onun adı Moss, Hathaway değil. Ve Ash'in Mickey'nin kızı olduğunu da bilmiyordu, çünkü kimse çocukların ebeveynlerini tanıyana veya onlarla birlikte görene kadar kim olduklarını bilemez."

"Toplantıdan önce sana daha fazla bilgi vermeliydim," diye itiraf ettim. "Sadece gergindim. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Aynı sınıfta oldukları ve birbirlerini tanıyor olabilecekleri aklıma bile gelmemişti. Benim asıl odaklandığım şey, her şeyin yolunda gitmesi, hepinizin iyi anlaşması,

senin için, hepiniz için, benim ikisi ve Mickey'nin ikisi için güvenli olmasını sağlamaktı. Bu büyük bir şey, tatlım," dedim yumuşak bir sesle. "Bu benim için, Mickey için, hepimiz için çok önemli. Sanırım bunun ötesini düşünemedim."

"Senin hatan değil anne," diye beni teselli etti. "Bunu anlıyoruz. Bu senin hatan değil. Demek istediğim, Pippa Kaliforniya'daki arkadaşlarıyla çok yakındı. Onları özliyordu. Erkekler uyum sağladılar. Yeni bir çocuk gelirse, onu aralarına alırlar. O bir kız ve bir gruba girmek zor, ayrıca o kadar çok oyun oynuyorlar ki, hangisinin doğru olduğunu anlamak daha da zor. O hata yaptı. Şimdi bunun farkında ve kendini toparlayacak."

"Biliyorum," diye cevap verdim.

"Evet," dedi.

"Bütün bunları benimle paylaştığın için teşekkürler." "Sorun değil anne."

Daha fazla bir şey söyleyecek mi diye bekledim ama bir şey söylemedi, ben de "Tamam, evlat. Seni yalnız bırakayım. İyi geceler, tatlım." dedim.

Kapı kolunu çevirmeye başladığımda, "Anne?" diye seslendi.

"Buradayım, Auden."

"Seni seviyorum."

Mickey aradığından beri üzerimden kalkan yük tamamen kayboldu ve yine havada yürüyor gibiydim.

"Ben de seni seviyorum, bebeğim," diye cevap verdim ve kapıdan çıkıp arkamdan kapıyı kapattım.

Evimin koridorundan yatak odama doğru ilerlerken, "İyi geceler, Lawrie. Seni seviyorum" diye bağırdım.

"İyi geceler, MeeMee," diye seslendi odun odasından (daha erkeksi olduğu için, Robin'le birlikte olduktan sonra onu plaj odasına yerleştirmiştım). "Ben de seni seviyorum. Şimdi bağırmayı kes!"

Pippa'nın odasından kıkırdama, Auden'in odasından yüksek bir homurtu duydum. Ve dünyam yine mutluydu.

Yirmi Yedinci Bölüm

Kanamayı Durdur

Mutfağında, bol, ipli, gri yoga pantolonum ve omuzlarımdan sarkan, kolları o kadar uzun ki başparmağımı geçirebileceğim kadar delik olan yumuşak yeşil hafif bir süveter giyiyordum.

Josie'nin hiç görmediği ve onaylamadığı, internetten satın aldığım bir kıyafetti.

Ben çok sevmiştim. Mutfağında çocuklarımla birlikte giymek için mükemmeldi.

Ya da ikisiyle birlikte.

Ancak, Josie ile öğle yemeği için restorana giderken asla giymezdim. O moda kraliçesiydi ve bilgeliğini benimle paylaşmıştı. Buna karşı gelmek doğru olmazdı. Aksi takdirde, bana muhteşem ayakkabılar (vb.) için linkler göndermeyi bırakabilirdi.

Ertesi sabah Lawr, eşofman altı ve dar, uzun kollu, teri emen bir tişört giymiş, tezgaha yaslanmıştı. Kahvesini yudumluyordu. Gümüş rengi koyu saçları boynunda ve kulaklarında ıslaktı, çünkü sabah koşusunu yapmış, geri dönüp terasta mekik ve şınav çekmişti.

Bu yüzden o zayıftı, ben ise kıvrımlıydım.

Oğlum yeni kalkmıştı ve pijama pantolonu, uzun kollu tişört giymişti, saçları dağınıktı ve gözleri hala uykulu görünüyordu.

O da kahvesini yudumluyordu.

Bu, Maine'e taşındığımdan beri onun için yeni bir şeydi.

Oğlum kesinlikle büyüyordu.

Bu, bende garip bir coşkulu melankoli hissi uyandırdı. Bu hem iyi hem de kötüydü.

Aynı zamanda hayattı.

Kahvaltı siparişlerini alıyordum, sevdiğim insanlarla (neredeyse) dolu bir evim olduğu için havada uçuyordum ve onlara kahvaltı hazırlarken kapı zili çaldı.

Gözlerim kapıya kaydı ve camdan Mickey'nin gölgesini gördüm.

"Mickey gibi görünüyor anne," dedi Auden, sesi yüzü kadar uykulu.

"Ben açayım mı?" diye sordu Lawr.

"Ben açarım," dedim ve Mickey orada olduğu için kapıya koştum.
Kilitini açtım, kapıyı açtım ve inşaat kıyafetini giymiş adamıma baktım.

"Selam," diye fısıldadım.

Gözleri gülümsedi. "Selam."

Ona doğru eğildim ve başımı geriye attım. Elini hafifçe belime koydu ve bana doğru eğilerek dudaklarını benim dudaklarıma değdirdi.

O biraz uzaklaşsa da fısıldamaya devam ettim ve kıpırdamadım. "Anahtar lazım."

Gözlerinin parladığını, sonra yumuşadığını gördüm ve o da "Sana da" diye cevap verdi.

Gülümsedim ve geri çekildim, arkamdan girebilmesi için kenara çekildim.

"Günaydın, Mickey," diye seslendi Lawr.

"Lawr," dedi Mickey, ben yanındayken evime girerken. Auden'a baktı.
"Günaydın, Auden."

Auden, kahvesine mırıldanmadan önce sadece bir saniye onun bakışını karşıladı. "Günaydın, Mickey."

"Kahve ister misin?" diye sordum ve Mickey bana baktı.

"Evet, bebeğim, ama fazla kalamam. Sadece hepinizin iyi olup olmadığını kontrol etmeye geldim."

Bu yüzden o sabah henüz aramamıştı. Gelip bizzat görmek istemişti.

"İyiyim," dedim, ona bir kez daha gülümsedim, uzandım ve elini tutup hızlıca sıktım. Sonra onu bıraktım ve kahve fincanlarının olduğu dolaba gittim.

Bir tanesini alırken Auden, "Beni pislik olarak gördüğünü biliyorum," dedi.

Döndüm ve Auden'ın, benden iki adım uzakta tezgaha yaslanmış duran Mickey'e baktığını görünce donakaldım.

"Sen pislik olduğunu düşünmüyorum dostum," dedi Mickey alçak sesle, gözleri oğlumun üzerindeydi.

"Ben pisliğin teki *olduğum* için seni suçlamıyorum," diye cevapladı Auden.

"Annen bana anlattı, Auden, anlıyorum," dedi Mickey.

"Tamam, peki, sorun değil," diye cevapladı Auden. "Ama bil diye söylüyorum, aslında dün geceki gibi pisliğin teki değilim. Okulun en dürüst çocuğu olduğumdan değil ama insanlar benimle uğraşmamaları gerektiğini biliyorlar."

onu önceden tanıımıyordum. Ne olduğunu da bilmiyordum. Ama artık Ash ile tanıştığıma göre, ona göz kulak olacağım."

Mickey'den bir şey geliyordu ve ben hareket etmeden onu izlemeye devam ettim, o da oğluma bakıyordu.

Sonunda konuştu.

Ve konuştuğunda, sesi kaba ve sert çıktı.

"Kızımı koruyamam. Senin yapman benim için çok önemli." Auden, adamımın gözlerine baktı, göğsünü kabarttı ve başını salladı.

Lawrie'ye baktım, o da oğluma bakıyordu, içimdeki gurur kardeşimin yakışıklı yüzünde parlıyordu.

O muhteşem anda, talihsiz bir zamanlamayla, Pippa buruşuk pijamalarıyla, saçları çekici bir şekilde dağınık, gözleri ayaklarına dikilmiş halde salondan çıktı.

"Hey, ufaklık," diye seslendim.

Başını kaldırıp Mickey'i gördü ve birden durdu.

"Gel de bir tabureye otur," diye davet ettim, sanki hiçbir şey olmamış gibi. "Kahvaltı hazırlıyorum."

Sonra Mickey'e kahvesini getirmek için döndüm, sade, bir şekerli. "Günaydın, Lawrie Amca," dedi çekinerek. "Günaydın, güzel kız," diye cevapladı.

"Selam," diye devam etti.

Bunun Auden'a olduğunu biliyordum. "Selam," diye cevapladı Auden.

Mickey'e kahvesini götürmek için döndüğümde, "Uh, hey, Mickey" dediğini duydum.

"Hey, Pippa," diye cevapladı Mickey.

Baktım ve onun amcasına ağır ağır yaslandığını, amcasının kolunun onu sardığını gördüm, ama gözleri mutfak lavabosunun altındaki dolaplara bakıyordu.

"Tamam, kahvaltıya başlayalım," dedim. "Kim ne istiyor?"

"Muhtemelen benden nefret ediyorsun."

Hareketimi durdurdum ve kirpiklerinin altından Mickey'e bakan kızıma baktım. Kahretsin, Mickey anlıyordu.

Onun ya da çocuklarım için durumu kolaylaştırmak için nasıl müdahale edeceğimi bilmiyordum. Mickey'nin buna ihtiyacı olmadığını anladım. Ama bunu bilmeliydim.

"Senden nefret etmiyorum, canım," dedi Mickey nazikçe.

"Ben kendimden nefret ederim," diye omzuna mırıldandı.

Mickey, "Buraya gel, Pippa" dediğinde ona baktım.

Pippa geri çekildi ama Lawr kolunu omuzlarından çekip elini beline koyduğunda fazla uzaklaşmadı. Mickey'e doğru hafifçe itti ve Pippa Mickey'e doğru süründü.

Yaklaştığında Mickey ona doğru eğildi, elini tuttu ve onu kendine doğru çekti, sonra kollarını gevşekçe ona doladı.

Kızım onun kollarında gerginleşirken nefesimi tuttum.

Mickey başını eğdi ve onun başına sessizce şöyle dedi: "Dün gece aşırıya kaçtın. Kabul ettin. Özür dileme cesaretini gösterdin. Bu büyük bir şeydi. Takdir edildi. Ben takdir ettim. Kız arkadaşım takdir etti. Ve birisi özür dilediğinde, devam etmekten başka bir seçeneğin kalmaz. Kötü duygular beslersen, bu seni kötü adam yapar. Bitti artık, tatlım. Okulda kalırsa, o zaman tamamen biter. Unut gitsin. Tamam mı?"

Kız, onun kollarında biraz rahatladı ve başını geriye attı. "Ash unutacak mı?"

"Kızımın kötü adam olmasına izin vermeyeceğim." Ona gülümsedi. "Hepimizin başlangıcı harika değildi. Ama bir şey kesin, daha kötüye gidemez."

Gözleri şaşkınlıkla büyüdü ve bastırılmış bir kıkırdama çıkardı. "Her şey yoluna girecek," dedi nazikçe.

Kız başını salladı. "Tamam, Mickey."

"Şimdi bana sarıl ve annene kahvaltıda ne istediğini söyle."

Kollarını ona doladı ve hızlıca sarıldı. Doğru gördüysem, o da ona hızlıca sarıldı. Sonra ayrıldılar ve kız bana baktı.

"Peynirli yumurta, anne," dedi ama ekledi, "Yardım ederim."

"Teşekkürler, ufaklık," diye cevap verdim, ona gülümseyerek, yine havada yürüyormuş gibi hissederek, etrafımdaki dört kişiye duyduğum sevginin bulutunun beni ayaklarımdan kaldırıp havaya uçurduğunu kimse görebiliyor mu diye merak ederek. "Yumurtaları buzdolabından al."

"Peynirli yumurta için kalmalısın, Mickey," dedi Auden. "Yumurtadan çok peynir var içinde."

"Kaçırmamam gereken bir şey gibi görünüyor," diye cevapladı Mickey, saatine bakarak.

"Gitmen gerekiyorsa tatlım, o zaman sen bizimle olduğunda başka bir zaman yaparım," dedim.

Bana baktı, gözlerini Auden'a, sonra da buzdolabından yumurta ve sütle çıkan Pip'e kaydırıldı ve sonunda tekrar bana döndü.

"Yumurtalar için vaktim
var, Amy." Gitmesi
gerekiyordu.

Ama kalıyordu çünkü çocuklarım onun onları sevmediğinden
endişeleniyorlardı ve o da onlara her şeyin yolunda olduğunu göstermek istiyordu.

O anda ona olan sevgimi tekrar ilan etmek istedim. Bunu bir
bakışla yapmak zorundaydım.

Mickey de bana aynı bakışı attı.

"Anne, peyniri rendelememi ister misin?" diye sordu Pip.

Dikkatimi sevgilimden ayırıp kızıma verdim. "Evet, Pippa."

O buzdolabına koştu ve ben de bir kase almaya gidiyordum ki, Lawrie'nin
kahvesini yudumlayan Mickey'i incelediğini fark ettim.

Gururlu görünmüyordu.

Onaylıyor gibi görünüyordu.

Her zamanki gibi.

Mickey en iyisiydi. Bu beni
hala mutlu ediyordu.

* * *

The Lobster Market'te pencere kenarındaki bir masaya oturdum.

Mickey ile paylaştığım masa değil, ön kapıya daha yakın olan masa.

Conrad, on beş dakika geç kalarak içeri girdiğinde ben buzlu çayımı
yudumluyordum.

Gözleri odada dolaşıp beni bulana kadar izledim ve sonra bana doğru geldi.

İş kıyafetleri giymişti, çok güzel, çok pahalı bir takım elbise, ona göre
dikilmemiş ama onun için yapılmıştı. Saçları düzgün kesilmişti ve minimum
ürünle yerinde duruyordu. Ona yakışan bir stildi. Parasını kendine bakmak için
kullanan çok başarılı bir iş adamı gibi görünüyordu.

Ya da aynı şeyi yapan yetenekli bir beyin cerrahı gibi görünüyordu.

Onu incelerken, artık onu hiç çekici bulmamam beni şaşırtmadı. Geriye dönüp
baktığımda, onu nasıl çekici bulduğumu anlamaya çalıştım. Bu, balo sırasında
dışarı çıktığını düşünmeme neden oldu.

O zamanlar bana, prensin gelecekteki prensesiyle tanışması gibi gelmişti.

Ama o bir kurbağaydı.

Bunu anlamam için onu yıllarca öpmem gerekti.

O bana doğru gelirken onu izlemeye devam ettim, masamıza geldiğinde gözlerimi ondan ayırmadım.

"Amelia," diye
selamladı. "Conrad,"
diye cevapladım.

O yerine oturdu.

Istakoz Pazarı benim fikrimdi. Mickey ile orada geçirdiğim anıları kirletmek istediğimden değil. Hiçbir şey o anıları kirletemezdi. Ama eski kocam beni bir lokantaya götürüp sohbet etmek istemiyordu, ki bu muhtemelen hoşuma gitmeyecek bir şeydi, ve ucuz bir lokanta faturasıyla kurtulmak istiyordu.

Bana istakoz ısmarlayacaktı.

"Geciktiğim için özür dilerim," diye mırıldandı, dikkatini peçeteyi kucağına koymaya vermiş olarak. "Danışma uzun sürdü."

Evliliğimizden beri buna alışkındım. Ancak, bu uzun süren danışmaların çoğunda hemşirelerle seviştiği ihtimali yüksekti.

Hiçbir şey söylemedim.

Garson su getirdi ve Conrad kahve sipariş etti.

Garson gitmeden önce Conrad bana bakarak, "Sen daha önce buraya gelmişsin. Ne istediğini biliyor musun? Çünkü ben biliyorum" dedi.

Hızlı olmasını istiyordu.

Ben de aynı fikirdeydim.

Dönüp hemen siparişimi verdim: "Istakoz ve biftek Oscar. Biftek, orta pişmiş. Patates yerine salata. Ama ekmek istiyorum."

Gözleri biraz büyüdü çünkü bu öğle yemeği için çok fazlaydı ama ben sadece gülümsedim çünkü menüdeki en pahalı şeydi.

"Senin için mi?" diye Conrad'a sordu.

"Istakoz çorbası. Kase. Salata. Ekmek yok," diye sipariş verdi

Conrad. Hala sağlıklı.

Oldukça sıkıcı.

Benim siparişim çok daha iyi görünüyordu.

O uzaklaştı ve Conrad bana baktı. "İyi görünüyorsun." Tanrım, kibar olmaya çalışacaktı.

Ama iyi göründüğümü
biliyordum. Daha da iyi
görünüyordu. Harika
görünüyordu.

Alyssa hala saçımı yapıyor ve hala muhteşem görünüyordu. Haftada bir manikür, iki ayda bir pedikür yaptırıyordum. O anda gümüş rengi parlaklıkta gri kordonlu pantolon, önü mürekkep mavisi süet, topuğu siyah deri olan sivri topuklu Jimmy Choo ayak bileği botları ve derin V yakalı, dekoltemi hafifçe gösteren, belimi muhteşem bir drape kemerle sıkılaştırdığım siyah, bol kesim kaşmir kazak giyiyordum.

Tabii ki alt tarafımı göremiyordu, ama önemi yoktu. Orada olduğunu biliyordum. Muhteşem olduğunu biliyordum. Ve benim tüm bu muhteşemliğimi elinden kaçırdığını biliyordum.

Bunu hiç anlamamış olsa bile, ki açıkçası anlamamış olması onun için daha da kötüydü.

Ben de iltifatına karşılık vermedim.

"Eminim çok vaktin yoktur, o yüzden başlayabilir miyiz?" diye önerdim.

"Sekreterime öğleden sonraki birkaç randevuyu iptal ettirdim," dedi bana.

Belki de bunun çabuk bitmesini istemiyordu, ki bu şaşırtıcıydı.

Ben yine de istedim.

"Tamam o zaman, Lawr şehirde olduğu için fazla vaktim olmadığını ve onunla vakit geçirmek istediğimi söyleyeceğim. Başlayabilir miyiz?"

Başını çevirip pencereden dışarı bakarken çenesi sertleşti.

Garson kahvesini getirdi ama o teşekkür etmedi, hatta ona bakmadı bile.

Onun yerine ben teşekkür ettim ve ona hatırlatmak üzereydim ki dikkatini bana geri verdi.

"Düşündüm ve Austin'e taşınmamaya karar verdim." Kendim için sinirlendim. Onun Teksas'ta olması iyi bir şey olurdu.

Çocuklarım için mutluydum. Ona kızgınlıklarını aşacaklardı ve babalarının yanlarında olmasına ihtiyaçları vardı. Ayrıca, her üç haftada bir uçağa binip ülkenin öbür ucuna uçmak zorunda olmadıkları bir hayata da ihtiyaçları vardı.

"Bence bu doğru karar," dedim ona. "Tammy aynı fikirde değil," diye mırıldandı.

Ah.

Yeni karısının adı Tammy'ydi.

"Hiçbir şey değişmiyor," dedim, ama bu sinirli değil, hayal kırıklığına uğramış bir tondaydı. "Şu anki karın değil, bu bilinmeyen Tammy'nin ne düşüneceğini merak ediyorsun."

Gözlerini bana dikti. "Bunu çirkinleştirmek için bir neden yok, Amelia. Seni öğle yemeğine davet etmemin nedenlerinden biri de bu, böylece aralarımızdaki husumeti gömüp, her zaman birbirimizin boğazına sarılmamak için bir orta yol bulmaya çalışabiliriz. Bu çocuklar için iyi değil. Ve Maine'de kalacağım için bu şimdi daha da önemli."

"Haklısın," diye onayladım. "Ancak, kadınların geçit töreninin de çocuklar için iyi olmadığını belirtmek isterim."

"Bu seni hiç ilgilendirmez," dedi.

"Korkarım ki, erkek arkadaşım ve çocukları, kardeşim de orada olduğunda, oğlumun aklını kaçırıp babasına saldırmasını benimle birlikte izlediklerinde, bu benim işim oluyor."

Hiçbir şey söylemedi, sadece kahvesini hazırlamaya odaklandı. Yağsız süt ve bir tatlandırıcı dışında hiçbir şey almadı.

Yine sıkıcı.

"Sana pantolonunu giymeni söyleyemem," diye devam ettim ve o gözlerini kaldırıp bana kaşlarını çattı. "Ama çocuklarımızı çeşitli romantik ilişkilerine karıştırmamanı isteyebilirim."

"Tammy ve ben muhtemelen ilişkimizi bitireceğiz. O kesinlikle Austin'e gidecek ve benim bir muayenahanem ve iki çocuğum var, bu yüzden uzun mesafeli bir ilişki benim için uygun değil. Onu kaybediyorum. Son birkaç gün benim için kolay geçmedi Amelia ve bu da bardağı taşıran son damla oldu. Sakat askerin karşısına oturup silahını ona doğrulttuğunda bunu aklında tutarsan iyi olur. Bu fırsatı çok istediğini biliyorum ama yine de silahını kılıfına koymayı rica ediyorum."

Kendini sakat bir askerle mi karşılaştırıyordu?

Gerçekten mi?

"Bu kötü bir fikirdi," diye öfkeyle masaya fısıldadım. Kesinlikle öfkeyle. Hayal kırıklığı bir anıydı.

"Senden olgun davranmanı istediğimde bunu başaramaman nasıl sürpriz olmaz?"

Ona baktım. "Sen sakat bir asker *değilsin*, Conrad. Kadınlara pislik gibi davranan yetişkin bir adamsın."

"Sen varken seni aramamın bir nedeni vardı," diye soğukkanlılıkla cevapladı.

İtiraf etmeliyim ki merak ediyordum. Sadece merak ediyordum. Nedenini pek umursamıyordum ama onu benden uzaklaştıran şeyin ne olduğunu hep bilmek istemiştım. Artık bir anlamı yoktu ama en azından bazı cevaplar alacaktım.

Bu yüzden arkama yaslandım ve elimi uzattım. "Bir neden mi? Anlat bakalım."

"Sıkıcıydın." Ona
baktım.

Sıkıcı mıydım?

"Hiçbir şey istemiyordun," diye devam etti. "Bağış toplama etkinlikleri yapıyordun, arkadaşlarınla dışarı çıkıyordun, çocuklara düşkündün ama hiçbir hırsın yoktu. Hiçbir motivasyonun yoktu. Ülkenin tartışmasız en iyi üniversitesinden mezun oldun ama bununla hiçbir şey yapmadın. Çocuklar büyüdüğünde ve daha fazla zamanın olduğunda bile, sadece hayır işlerine daha fazla zaman ayırdın, para topladın. Martine hemşire. Hırsı var. Onunla tanıştığımda hemşirelik eğitimi alıyordu. Hemşire oldu. Hayatından bir şeyler istiyor."

"Onun için sevindim," diye sakın bir şekilde cevap verdim. "Ancak benim için, belki erken gelmiş olabilir, ama aslında hayattan istediğim her şeye *sahiptim*. Lawrie'den başka hiçbir şeyim olmayan soğuk bir evde büyüdüm. Ve çok erken yaşta, tüm kalbimle sevdiğim bir adam buldum, çocuklarımız oldu ve sıcak, sevgi dolu, şefkatli bir yuva kurduk. Ölene kadar bununla yetinmemden rahatsız olduğun için üzgünüm, Conrad. Ama bu senin sorunun. Bunların hayatımın arzuları olduğunu saklamadım. Benimle evlendiğinde neye bulaştığını biliyordun çünkü bunu seninle paylaştım. Açıkçası, sen tam bir pisliksin."

Yine pencerelere baktı.

Ona seslenmeye devam ettim, "Martine'in dışarıda olduğunu varsayıyorum, çünkü hemşire olarak daha fazla ilerleyebileceğin bir yer yok, ama nörolog Tammy için sınır yok mu? Yoksa başkan olmak isteyen bir kadınla tanıştığında o da kovulacak mı?"

Bana bakmadı.

Sesimi alçaltıp masaya doğru eğildim. "Demek istediğim, Con, bu bir kalıp. Hayatındaki bu kadınların duyguları var. Yıldızlarını sana bağlıyorlar ve sen onları silip atıyorsun ve bunun sonuçları olduğunu *biliyorum*, anladığını biliyorum."

Gözleri bana kaydı.

Konuşmaya devam
ettim.

"Buradaki sorun *sensin*. Ben değilim. Sıkıcı karından başka heyecan verici bir şey ararken yattığın tüm kadınlar da değil. Ya da yeni sıkıcı hemşire karın da değil. Ve kaçınılmaz olarak sıkıcı olacak yeni nörolog karınla da olmayacak. *Sorun sensin*."

"Amel..."

Onu keserek, "Ve oğlumuz sana bakıyor."

dedim. Ağzını kapattı.

"Gördüklerini beğenmiyor," dedim ona dürüstçe. "Ve bu bir darbe olmak için değil, sadece bir uyarı, ama Mickey'de gördüklerini beğendiğini hissediyorum."

Conrad'ın çenesi yine sertleşti ve pencereye baktı.

Auden'ın itfaiyeye gittiğini biliyordu. Hatta Auden'ın Mickey'e hayran olduğunu bile biliyor olabilirdi.

Ve bundan hoşlanmıyordu.

"*Annemi neyden kurtardığını bilmelisin,*" diye oğlumun önceki gün söylediği sözleri tekrarlardım ve profilinden bile onun irkildiğini gördüm. "Auden, senin önünde Mickey'e böyle dedi. Bunun nasıl kafana girmediğini anlamıyorum. Ama kendini toparlamalısın, Conrad. Bu kadınlardan ne istiyorsan, bunu çocuklarımızın görmemesi için gizlice yap. İnan bana, çocuklarına zayıf olduğunu gösterdiğinde bunun ne kadar zarar verebileceğini biliyorum. Benden ders al. Ama çok geç öğrenme ve çok uzun sürmesin. Hayatımıza giren yıkımın benim tuhaf davranışlarımdan değil, tamamen senden kaynaklandığını anlamaya başlıyorlar. Sen bir cerrahsın. Kanama olduğunda, *başka bir şey* yapmadan önce kanamayı durdurman gerektiğini bilirsin. Çocuklarınla olan ilişkin kanıyor. *Kanamayı durdur.*

O pencereden dışarıya bakmaya devam etti, ben de onu izledim.

O bunu yapmaya devam edince, buzlu çayımı bir yudum içtim, yerine koydum ve restoranın etrafına bakındım.

Bu bir süre devam etti, ben de buna bir son vermeye karar verdim.

"Çocuklarımız için iyi şeyler istiyorum, Con. Bu yüzden Maine'de kalmaya seviniyorum, çünkü onlar seni seviyor ve ebeveynlerinden biriyle olmak için seyahat etmek onlar için zor. İkisi de şu anda lisede, bu da bizi hayatımızın talihsiz bir dönemine, onları yakında kaybetmeye hazırlanmak zorunda olduğumuz bir döneme getiriyor. Bu yüzden, onlarla geçireceğimiz azalan zamanı mümkün olduğunca en iyi hale getirmek için elimizden gelen her şeyi yapmalıyız. *Onlar için.* Bu amaçla, çocuklarımız için işleri kolaylaştırmak için kalan ilişkimizi yürütmek için elimden geleni yapacağım."

Sonunda bana baktı. "Bunun için minnettar olurum."

Başımı salladım.

"Ben de elimden geleni yapacağım," diye devam etti.

"Bu iyi olur," dedim yumuşak bir sesle.

Kahve fincanını aldı, bir yudum aldı, geri koydu ve çatalıma dönerek, "Görüşüğün bu adam, çocuklarla vakit geçiriyor, onları kendi çocuklarıyla tanıştırdın." dedi. Gözlerini bana çevirdi. "Bu, onunla bir gelecek düşündüğün anlamına mı geliyor?"

"Bu adamın adı Mickey ve evet. İkimiz de öyle düşünükyoruz," dedim. "O bir itfaiyeci, Amelia," dedi.

Olumsuz tepki vermemeye çalıştım. Sert bir tepki değildi ama küçümseyiciydi.

"O bir müteahhit ve çatı ustası, Conrad. Ve kendi şirketini kuruyor."

Benim bildiğim şeyleri paylaşmaya devam etti. "Sen Calway mirasçısısın." "Ve o da Maine Fresh Maritime mirasçılarının dördünden biri." Conrad'ın kaşları yukarı kalktı.

Etkilenmişti.

Mickey'nin mirasçı olmaktan başka şirketle hiçbir ilgisi olmadığını bildiği halde, bunun bir erkeği ölçmek için nasıl bir kriter olduğunu anlayamıyordum. Ama Conrad için öyleydi.

Evet.

Sıkıcı.

"O kendi yoluna gitti. O kendine ait bir adam," diye bilgilendirdim onu. "Ama ciddi bir servetten gelmese bile, benim için yine de mükemmel olurdu."

"Ailen aynı fikirde olmayabilir," diye karşılık verdi.

"Ben kırk yedi yaşındayım, Conrad. Artık ailemin kararlarım hakkında ne düşündüğünü umursamıyorum. Benim için neyin doğru olduğunu biliyorum."

O kahvesinden bir yudum daha aldı. Ben de buzlu çayımdan bir yudum aldım.

"Belki de Pippa'nın zorbalığı konusunu konuşmalıyız," diye önerdi.

Rahatladım.

Bu onun işi idi. Mickey de öyle idi, çünkü Mickey çocuklarıyla vakit geçiriyordu. Ama Martine (ya da bu Tammy) konusunda bana seçenek bırakmamıştı, bu yüzden bu da onun işi idi. Benim iyi bir seçim yapacağıma güvenmesi gerekiyordu.

Ama ben ona Mickey hakkında ihtiyaç duyduğu kısa bilgiyi verdim, çünkü ben yetişkin bir insandım ve bunun işe yaramasını istiyordum.

Şimdi kızımız hakkında konuşabilirdik.

Ve tartıştık. şaşırtıcı bir şekilde, benim tepkime ve Polly ile tüm bağlantıları kesme planıma katıldı. Ayrıca ikimiz de Auden'ın iki hafta boyunca arabasını kullanmama cezasını sürdürmeye karar verdik. Oğlumun dersini aldığını hissediyordum ama hak ettiği cezadan vazgeçmenin doğru bir mesaj olduğunu düşünmüyordum. Conrad da aynı şekilde düşünüyordu.

Öğle yemeği yedik. Gergin ve keyifsiz bir yemektir. Ama başardık.

Yemeğimin sadece yarısını yedim.

Conrad hesabı ödedi ve beni kapıya kadar geçecek kadar nazikti.

Kaldırımında yollarımız ayrıldı.

Tek başıma Rover'ıma doğru yürüdüm, içeri girdim, ısıtıcıyı çalıştırmak için motoru çalıştırdım, telefonumu aldım ve Mickey'i aradım.

"Selam," dedi. "Selam,"

diye cevapladım.

"Onunla işin bitti mi?"

"Evet."

"Her şey yolunda gitti mi?"

"Ben ve Conrad için her şey yolunda gitti. Yine de eğlenceli bir saat değildi."

Mickey güldü.

Birkaç saniye boyunca onu dinlemekten keyif aldım, sonra "Teksas'a taşınmamaya karar verdi, Mickey" dedim.

O benim düşüncelerimi dile getirdi. "Çocuklar için iyi, senin için kötü."

"Evet," diye mırıldandım ve konuşmamızı daha neşeli bir konuya çevirdim.

"Lawr burada. Çocukların Rhiannon'la birlikte. Bu akşam bizimle yemeğe çıkabilir misin?"

"Kardeşin buralarda ve bu sık sık olan bir şey değil, biriyle konuşup benim yerime evde kalmasını sağlayabilirim."

"Bu çok hoşuma gider Mickey," dedim yumuşak bir sesle.

"O zaman anlaştık, Amy," diye cevapladı, o da yumuşak bir sesle. "şimdi gitmem gerek. Eve gidip duş aldıktan sonra gelirim. Altı civarında orada olurum."

"Tamam, tatlım."

"Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattık.

Eve gidip Lawrie'ye ögle yemeğini anlattım, sonra onunla ve çocuklarımla vakit geçirdim.

Mickey saat altı civarında geldi ve hep birlikte akşam yemeğine çıktık. Auden ve Pippa, Lawrie'yi Tink's ile tanıştırmamız gerektiğini söylediler.

Lawrie mekanla hiç sorun yaşamadı. Hamburgerleri çok beğendi. Küçük kız kardeşi, onun çocukları ve sevdiği adamla birlikte olmaktan keyif aldı.

Pippa, Mickey'e ertesi akşam kendisi ve amcası için pişireceği yemeğe gelmesi için yalvararak gecemizi sonlandırdı.

İtfaiye görevinin gündüz olduğu için kabul etti.

Böylece Lawr, pazar günü kiralık arabasıyla havaalanına dönmeden önce, küçük kız kardeşinin yaşadığı hayatı iyice tatmış oldu.

Çocukları sıkıca kucaklayıp vedalaştıktan sonra, beni kucakladığında kulağıma şöyle fısıldadı: "Seni bu kadar mutlu görmek gerçekten çok güzel, MeeMee."

Başımı geriye eğip gözlerine baktım. "Bu kadar mutlu olduğum için mutluyum, Lawrie. Mariel'den resmen ayrılıp Robin'e çıkma teklif ettiğinde daha da mutlu olacağım."

O iç

geçirdi.

Ben

gölümsedi

m.

Çocuklarım muhteşem evimizin garajında yanımda dururken, Lawrie amcalarına el salladık.

Yirmi Sekizinci Bölüm

Yapmam Gerekeni Yap

"Tamam, *sorunun* ne?" Alyssa, tırnaklarına oje sürerken bana sordu.

Ona odaklandım. "Anlamadım?"

"Bebeğim, bedenim burada ama zihnim çok uzaklarda, salya akıtmaman bile mucize," dedi bana.

Gözlerim yanımda pedikür koltuğunda oturan Josie'ye kaydı.

"On beş dakikadır sohbet ediyoruz, sen tek kelime etmedin ve Alyssa üç kez adını söyledi," dedi. "Gözünü bile kırpmadın."

"Tanrım, çok üzgünüm," diye mırıldandım, dehşete kapılmışım. "Ee, ne var ne yok?" diye sordu Alyssa.

Ona baktım. "Bu gece çocuklar ve Mickey benim evimde kalacaklar. Film gecesi ve birlikte geçireceğimiz bir gece. Onlar caddenin karşısında oturuyorlar ama Mickey, onların bizim *birleşmiş* ailemize alışmaları gereken bir *döneme* girdiğimizi düşünüyor, bu yüzden bir sürü film kiraladı. Televizyonun önünde tembellik ederken, abur cuburlarla kendimizi tıka basa doyuracağız. Benim iki misafir odam var, onun ise bir tane, bu yüzden çocukları benim evde kalacak." Bir sonraki sözlerimin dramatik etkisini arttırmak için bir ara verdim. "Mickey benimle yatacak."

"Aman Tanrım," diye fısıldadı Josie.

"Büyük olay, kardeşim," dedi

Alyssa. Öyleydi.

İyi haber, bunun çok şey ifade ediyor olmasıydı, Mickey bunu zorlamıştı (ve zorlamıştı da).

Bu, çeşitli şekillerde çok şey ifade ediyordu.

Noel yaklaşıyordu. Son üç hafta, Mickey ve benim için olmasa da, oldukça çalkantılı geçmişti.

Her şey, beklediğimiz şeyin gerçekleşmesiyle başlamıştı. Polly, Pippa'nın ayrılmasını pek iyi karşılamamıştı.

Özellikle Ash ve Pippa'nın babası ve annesinin çıkmaya başladığını öğrendiğinde bunu pek iyi karşılamadı, çünkü bu onların bir ortaklığı olduğu anlamına geliyordu.

Böylece, Aisling ve Pippa'yı hedef alan zorbalığı daha da şiddetlendi.

Sürpriz, bunun Ash ve arkadaşlarının Pippa'yı aralarına almaları gibi olumlu bir etki yaratmasıyla geldi.

Mickey bu konuda yanılmıştı. Ama yine de, Pip'ten istediğim raporlara göre, Polly tacizini bir kademe değil, on beş kademe artırmıştı. Acımasız ve çirkin bir durumdu. Ash de bundan nasibini aldı. Arkadaşları gördü. Bütün okul gördü. Auden, durumun "kaynama noktasına geldiğini" ve aşırıya kaçtığı için patlamak üzere olduğunu bildirdi.

Polly, Auden veya arkadaşları etrafta olduğunda bunu yapacak kadar aptal değildi, çünkü Joe (Pippa'nın sevincine) bir olayın sonunu görmüş ve araya girerek Polly'ye bunu bir daha görmek istemediğini açıkça belirtmişti.

Bu, Polly'yi memnun etmedi, Joe Pippa'yı savunuyordu ve Polly'nin kendini serbest bırakabileceği zaman çılgınlığı daha da artırdı.

Polly, Kellan etrafta olduğunda bunu yapacak kadar aptal olmamayı da öğrenmişti.

Ama yine de yapıyordu ve benim küçük kızım sarsılmıştı. Dayanıyordu ama bunun ona çok zor geldiğini biliyordum.

Pippa, diğer raporlarının yanı sıra, Aisling'in bazı şeylere ilgi duyduğunu, daha iyi giyinmeye, saçını yapmaya ve makyaj yapmaya başladığını da paylaştı.

Nedenini bildiğimi hissediyordum ve Pippa'nın Kellan'ın da bunu fark ettiğini bildirmesi, haklı olduğumu kanıtladı.

"Hâlâ ona ilgi duyuyor anne," demişti Pippa.

Bu da olumlu bir gelişmeydi.

Polly bunu duyup işleri iyice kızıştırdınca durum olumsuz bir hal aldı. Bu, kızımın eve endişeli ve gergin bir şekilde geldiği anlamına geliyordu. O, yataktan atlayıp okula gitmekten duyduğu sevinci haykıran bir çocuk değildi, ama sabahları onu okula göndermek neredeyse imkansız bir görev haline gelmişti.

Bu, Mickey ve benim iki kızla oturup konuşmamız gerektiği anlamına geliyordu. Bu sırada Mickey, bana, Rhiannon'a ve Conrad'a (ona tüm bunları anlattığımda, "neye ihtiyacın olursa olsun, Amelia, sana tam destek vereceğim" diyerek beni şaşırtmıştı) birlikte okula gidip bu duruma bir son vereceklerini söyledi.

Kızlar çok korktular ve Auden araya girerek, ebeveynlerin müdahale etmeden doğanın kendi akışına bırakılmasının en iyisi olduğunu düşündüğünü söyledi. Ayrıca bunun olacağına da söz verdi.

Mickey, Auden'ın değerlendirmesini şöyle yaptı: "İki gün, dostum. Sonra, üzgünüm, biz devreye gireceğiz."

İki gün sürmedi.

Ertesi gün, lisenin otoparkında Auden'ın arabasına giderken (birbirlerinin karşısında oturdukları için, Auden artık kız kardeşini, Ash ve Cillian'ı okula götürüp getiriyordu), Polly kızlara kıyameti kopardı.

Auden henüz gelmemiştir, ama Polly'nin şanssızlığı, Kellan'ın bazı arkadaşları oradaydı.

Kellan'ı buldular. O da koşarak geldi. Auden haberini duydu. O da koşarak geldi.

Ve iki yaşça büyük, yakışıklı ve popüler olan iki çocuk, Pip ve Ash'in sınırların dışında olduğunu kesin bir dille söylediler.

Polly bundan hoşlanmadı, aynı şeyi söyledi ve o sırada, çok uzak olmayan bir mesafeden bunu izleyen *gerçek* kötü kızlar devreye girdi.

Bunu bana barımda otururken anlatan Pip, Ash ve Auden'e göre (Cillian ise ev yapımı şekerli kurabiyeleri yiyordu), Polly'yi mahvetmişlerdi.

O kadar kötüydü ki, Polly iki gün okula gitmedi. Geri döndüğünde, yeni bir statüko oluşmuştu. Zorba, zorbalığa uğrayan olmuştu.

Polly'nin "arkadaşları" hepsi onu terk etti ve Ash ve onun pek de hoşgörülü olmayan arkadaşlarıyla dostluk kurmaya çalıştı.

Auden bu durumu tam olarak kibirli bir şekilde yorumlamadı, ancak "Bunun olacağını biliyordum" gibi birkaç yorumda bulundu.

Ancak Polly hak ettiğini bulurken, Kellan sonunda cesaretini toplayıp Aisling'e çıkma teklifinde bulundu.

Aisling şaşkın ve sessizce heyecanlanmıştı.

Pippa ise açıkça sevinçten kendini kaybetmişti. Aynı şey Mickey için söylenemezdi.

İlk tepkisi bunu kesin bir şekilde reddetmek oldu.

Aisling yıkılmıştı, bunu annesine ve bana anlattı, Rhiannon ve ben ikili olarak ona yumuşamasını söyledik.

Kellan yumuşadı.

Bir nevi.

Kellan henüz araba kullanamadığı için, onları bir restorana bırakıp akşam yemeği yemeleri için buluşmalarına izin verildi. İki saatleri vardı. Sonra ayrı ayrı alınacaklardı.

Ancak bu, Noel tatiline kadar gerçekleşemezdi.

Mickey'nin bilmediği şey, Kellan'ın Aisling'i el ele tutuşarak sınıfa götürdüğü ve onun arkadaş grubunun da Aisling'in arkadaş grubuyla öğle yemeği yediği idi.

Pippa bunu benimle paylaştı.

Ben bunu Mickey ile paylaşmadım.

Bu süre zarfında, çocuklarım babalarıyla tam olarak barışmamışlardı. Babaları çaba gösteriyordu ve onlar da onu reddetmiyorlardı, ama tam zamanlı olarak benimle kalıyorlardı.

Doğal olarak, tüm bu olaylar, kısa sürede yaşanan onca şey ve Noel hazırlıkları arasında, aileler birbirine karışmıştı. Çocuklar birbirlerine alışmaya başlamıştı. Auden, okuluna gitmeyen Cillian da dahil olmak üzere, hepsinin bir nevi ağabeyi olarak liderlik ediyordu.

Mickey de zamanın geldiğini düşündü.

Bu, bizim için bir sonraki adımdı, ama her şeyi anlatan bir adımdı.

Çünkü çocuklarımızın hepimizin aynı çatı altında yaşamasına alışmasını istiyorsa, sonra ne olacaktı?

Tek bir şey olacaktı.

Hepimizin aynı çatı altında yaşaması. Kalıcı olarak.

Bu fikri çok sevdim, tabii ki. Ve çok sallantılı bir başlangıçtan sonra, çocuklar birbirleriyle çok güzel bir bağ kurdular.

Yine de bu beni çok korkutuyordu.

"Ya uzaktan kumanda için kavga ederlerse ya da film konusunda anlaşamazlarsa?" diye sordum. "Kendini dinle Amelia," diye cevapladı Alyssa. "*Bütün* aileler uzaktan kumanda için kavga eder ve film konusunda anlaşamazlar."

Haklıydı.

Aptalca davranıyordum.

"Bu çok tuhaf," diye fısıldadım. "Çocuklarım Mickey ile yatacağıma inanamıyor."

"Neden?" diye sordu Josie. "Mickey'nin evinde gecelediğin izlenimine kapıldım. Bir şey mi kaçırdım? Çocukları *buna* aldırış etmiyor mu?"

"Hayır," diye cevapladım.

"Ve sadece belirtmek için," diye ekledi Alyssa. "Senin çocukların da babalarının başka bir eşi olması konusunda biraz tecrübeliler."

"Bu doğru," diye mırıldandım.

"Her şey yolunda gidecek," diye beni sakinleştiren Josie, koluma hafifçe vurdu. "Şükran Günü'nden daha kötü olamaz," diye mırıldandı Alyssa. Elbette bizim muhteşem tatilimizi çok iyi biliyorlardı.

"Alyssa," diye tısladı Josie.

Alyssa kaşlarını kaldırdı. "Yalan mı söylüyorum?"

"Hayır, ama yine de," diye cevapladı Josie. "Eminim Amelia hatırlatılmasını istemez."

"Sorun değil," diye araya girdim. "İkiniz de haklısınız. Mickey'nin çocukları varsa, okuldan önce Auden'in onları alması için hep birlikte oluyorlar, okuldan sonra da geri döndüklerinde neredeyse her zaman birlikte akşam yemeği yiyoruz."

"Aileler tek çatı altında, odan o yerin kanadından bir mil uzakta, bu da sonunda sevişebileceğin anlamına geliyor," dedi Alyssa.

Bu bir bonusdu.

Mickey ve ben zor bir dönemden geçiyorduk çünkü çocuklarım tam zamanlı benimle olduğu için o geceyi bizimle geçiremiyordu, ben de geçiremiyordum.

Bu, geceler yok demektir. Ve sabahlar da yoktu.

Ralph'ı bırakmaya hazırlanıyordu ve düzenli olarak çılgın programını sürdürüyordu, bu yüzden bir yerde buluşup hızlıca sevişecek vaktimiz yoktu. Ve her cumartesi, çocukları bırakıp dövüş gecesi için soyunma odasına gitmem gerekse de, Pippa, Ash, Auden ve Cillian *tüm* çocuklar gelirdi, hatta arkadaşlarını da getirirlerdi ve dövüşünü yeni kazanmış havalı babadan büyük bir grubu uzak tutmak kolay değildi. Ve tabii ki çocuklarım da benimle birlikteydi, bu yüzden gelip beni yemek masasında beceremedi.

Bu, seks yok ama *çok* fazla telefon seksi demektir ve Mickey bu konuda gerçekten çok iyiydi. Ama gerçek şey değildi.

Bu yüzden, benim tahminim, Mickey ailelerin tek bir çatı altında birleşmesini teşvik ediyor. Çeşitli nedenlerin sonuncusu.

Ve benim için bir başka iyi neden. Hâlâ gergindim.

"Evet, kesinlikle bir artı," dedim Alyssa'ya.

"Amelia," diye seslendi Josie.

Ona baktım.

"Benim annem yoktu ve babam korkunç biriydi," dedi. "Tek sahip olduğum şey büyükannemdi. Bu yüzden, çocukların iki annesi veya iki babası varsa, hepsi de onlara çok değer veriyor ve onların mutluluğunu her şeyden çok istiyorsa, bunun kötü bir şey olmadığını kesin olarak söyleyebilirim."

Çok haklıydı.

İşte buradaydı. Tam da ihtiyacım olan şey. "Teşekkürler, Josie," diye fısıldadım. "Önemli değil," diye cevapladı.

"Amelia'nın sorunu halloldu, şimdi konuşmalıyız," dedi Alyssa, gözleri tırnaklarına dikilmişti, ama ben onun Josie'ye konuştuğunu hissediyordum. Devam ettiğinde bunun doğru olduğunu anladım: "Sofie dün gece babasına ve bana Conner'ın onu hafta sonu Boston'a davet ettiğini söyledi. Sen de biliyorsun, ben en liberal insanlardan biriyim, ama ne ben *ne de* babası onun üniversitedeki erkek arkadaşıyla hafta sonu geçirmesi için izin veriyoruz."

Josie'nin tüm kalbiyle aynı fikirde olduğunu dinledim ve ben de oradaydım. Çok uzakta değildim. Düşüncelerimi kontrol altına alan şeyleri çözmeme yardım etmişlerdi.

Ama onları dinlerken, La Jolla'nın dünyadaki en muhteşem yerlerden biri olduğunu düşündüm. Çok güzeldi ve hava muhteşemdi.

Ancak, orada geçirdiğim tüm zaman boyunca, çocuklarım dışında, ihtiyacım olan hiçbir şeyi elde edemedim.

Hayır, ihtiyacım olan şeyi bulmak için ülkenin diğer ucundaki Maine'deki küçük bir kasabaya taşınmam gerekmişti.

Ve bunu yaptım.

Sonunda, kırk yedi yıl sonra, Calway mirasçısı hiçbir şey istemiyordu.

Bu düşünceyle, Maude's House of Beauty'nin önündeki pencerelerde dikkatinizi çekecek bir hareket oldu. Josie ve Alyssa konuşmayı kesip tüm gözleri oraya çevirdiler.

Baktıklarında, kulakları sıcak tutan geniş, yünlü saç bantlarından biriyle geriye çekilmiş uzun, kalın kızıl saçlı bir kadın gördük. Ayrıca çekici bir balıkçı yaka üstüne kabarık bir yelek, poposunu harika gösteren bir çift kot pantolon ve muhteşem bir çift yüksek topuklu bot giymişti.

Kadın hızla dönmüş ve pembe yanaklı yüzü sevimli bir öfkeyle buruşmuştu. Sivri parmağıyla birini işaret ederek, "Artık beni tanımıyorsun, Coert!" diye bağırdı.

O anda, belediye meclisi toplantısında gördüğüm yakışıklı şerif (Mickey'nin henüz tanışmadığım bir arkadaşı) görüldü. Durdu, ellerini kot pantolonlu kalçalarına koydu, profili son derece sinirliydi ve sadece derin bir mırıldanma olarak duyulabilecek bir şey söyledi. "Kıçımı öp!" diye bağırdı, zengin, güzel kızıl saçlarını

ve öfkeyle uzaklaştı.

Coert kıpırdamadı, sadece ellerini beline koyup, çenesini gererek, onun gittiği yeri izledi, sonra dönüp diğer yöne doğru

yola doğru yürüdü.

Alyssa anında başını bize çevirdi. "Bunu biliyor musun?" diye Josie'ye sordu.

"Hayır," diye cevapladı Josie.

Alyssa bana baktı. "Sen bunu biliyor musun?"

"Hayır," diye cevapladım.

Gözleri tekrar pencerelere kaydı. "Bunu öğrenmeliyiz." "Evet," Josie ve ben aynı anda söyledik.

Birbirimize baktık, Alyssa bana baktı ve hepimiz kahkahalara boğulduk.

Bunu yaparken, haklı olduğumu biliyordum.

Calway mirasçısı sonunda ihtiyacı olan her şeye sahip olmuştu.

* * *

Ben yatakta oturmuş nemlendiricimin kapağını kapatırken, Mickey banyomdan içeri girdi.

Ona baktım ve gülümsedim.

Evdeki çocuklarım. Evdeki onun çocukları. Ve Mickey, pijama altı, göğsü ve geri kalan her şeyi benim yatak odamda benimle birlikte.

Mutluydum.

"Hey," diye seslendim. "Bu gece iyi geçti."

Öyleydi. Endişelenecek hiçbir şey yoktu. Çocuklar, benim barımda oturup benim pişirdiklerimi yerken ya da Mickey'nin mutfağında akşam yemeği hazırlarken olduğu gibiydi.

Gözleri bana geldi ve dikkatinin dağınık olduğunu gördüm, ama "Evet" diye cevap verdi.

O zaman fark ettim ki içeri girmişti ama ilerlemiyordu. Odaya bir adım atmış ve hareket etmiyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum.

Başını hafifçe salladı ve bana odaklandı. "Evet," diye tekrarladı.

Onu inceledim ve incelememden sonra, "Emin misin?" diye sormak zorunda kaldım. "Evet," diye mırıldandı ve yatağın kendi tarafına doğru kaydı.

Alt vücudumu kaydırarak altımdaki battaniyeyi çektim. Mickey kendi tarafını geri çekip yanıma kayarken, battaniyeyi açıp üzerime çektim.

Ona dönmek için yuvarlandım.

O da bana dönerek dirseğiyle kendini kaldırdı. "Cill ve Auden, Auden'ın odasında oyun oynuyorlar. Kızlar dışarıda galiba, ama benim çocuklar

yeni yataklarda yatıyor. Alışmaları biraz zaman alabilir. Uyuduklarını öğrenene kadar seninle sevişmeyeceğim, bebeğim."

Onun evindeyken her zaman böyle yaptığımız için kabul ettim, ama bunu bana ifadesiz bir şekilde söylemesi beni tedirgin etti.

"Tamam, tatlım," diye fısıldadım.

Sırt üstü düştü, sonra ışığa uzanmak için döndü. Işık söndü.

O sırt üstü yatarken ben ona bakakaldım.

Sonra kendimi zorlayarak ışığıma uzandım. Işığı kapattım ve ben de sırt üstü uzandım.

Tavana baktım.

Yatağım büyüktü ve ilk kez ikimiz de yatakta yatarken aramızda kilometrelerce mesafe varmış gibi hissettim.

Mickey bana uzanmadı. Ne oluyordu?

Ben sormadan, o sordu. Beni kendine çekti, birbirimize dolandık ve ben rahat bir nefes aldım.

"Ailen senden hiç haber aldı mı?" diye sordu. Karanlıkta

boğazına gözlerimi kırptım.

Bu soru nereden çıktı?

"Şey..." tereddütle başladım. "Evet ve hayır. Avukatları aracılığıyla bir şey gönderdiler ama bu onların tarzı. Böyle şeyler yaparlar. Hiç mantıklı değil. Aramalarına cevap vermediğim için bana kızgınlar ama bu aylar önceydi. Bir süre bunu kafalarına takacaklar ve sonra unutacaklar. Gerçi," dedim gülümseyerek, "hayatımda onların olması *nedeniyle*, itiraf etmek korkunç olsa da, bu ara vermem hoşuma gidiyor."

"Evet," dedi, sanki bana pek inanmamış gibi.

"Her şey yoluna girecek, Mickey," diye onu teselli ettim. "Bunu atlatacaklar ve sonra ortaya çıkacaklar, çünkü senin yaptığın şey bu, kızın ve torunlarıyla vakit geçirmek. Onlarla tanışacaksın. Seni içtenlikle reddedecekler. Senin Maine Fresh Maritime'in sahibi Magdalene Donovanlar'dan Michael Patrick Donovan olduğunu söyleyeceğim ve onlar seni içtenlikle reddetmeyi bırakıp, sadece reddetmeye başlayacaklar. Sonra babam, Cillian'ı savaş pilotu olma hayallerinden vazgeçirip Calway'de bir işe girmeye ikna etmeye çalışacak ve bu da seni çileden çıkaracak. Sonunda, bize altı ay daha huzur getirecek bir şey yapmam için bana yalvaracaksın."

Şaka yapıyordum.

O gülmüyordu.

Sadece "Evet" diye tekrarladı.

Bu beni rahatsız ederken, Cillian'ın savaş pilotu olacağına dair sözler, çocukların okulun ilk tatil gününde Mickey'nin onları Phoenix'e Noel tatiline götüreceğini hatırlattı. Bu, çok yakında gerçekleşecek bir şeydi.

Bana gelmemi istememişti, belki de çocuklarımla benimle olduğunu ve gelemeyeceğimi bildiği içindi. Ama bir hafta boyunca ayrı kalacaktık. Onlar döndükten sonra hep birlikte geç bir Noel kutlaması planlamayı konuşmuştuk ama henüz kesin bir karar vermemiştik.

Ona daha sıkı sarıldım. "Bu gece çok güzel geçti, gecikmiş aile Noelimizi ne zaman yapacağımızı planlamalıyız, hayatım."

"Döndükten sonra. Çocukları aldığım ilk izin günümde. Çocukların benim evimde kalacak."

Karar benim fikrim alınmadan verildi.

Onun garip, alışılmadık ruh hali nedeniyle buna itiraz etmedim.

Mickey sessizdi.

Endişeleniyordum.

Mickey sessizliğini bozdu.

"Bu aramızdaki mesafeyi kapatır, çocuklarımla ve ben Cliff Blue'ya taşınırız."

Başım anında geriye doğru eğildi.

"Anlamadım?" Tekrarlamadı.

O, "ocukların her birinin kendi alanına sahip olabileceği yeterli sayıda odan var ve kardeşin ya da ailem gelirse diye misafir odası olarak kullanabileceğin bir çalışma odan da var. Evimi satıp, kârını sana vereceğim. Ama taşındığımızda tüm faturaları ben ödeyeceğim" dedi.

"Ben... ama... sen... bu... bilmiyorum..." diye kekeledim ama tam olarak ifade edemediğim düşüncemi tamamlayamadım.

Mickey sözümü kesti: "Bu piyasada evimden sekiz, dokuz yüz bin dolar kazanabilirim. Bu, bu evin beşte biri bile değil, o yüzden faturaları ben ödeyeceğim, böylece yapmam gerekeni yaptığımı hissedeceğim."

"Oraya vardığımızda," diye dikkatlice başladım, "her şeyi eşit olarak paylaşmaya ne dersin? Sen ne kadarını karşılayabilirsin?"

Bu sefer durdum çünkü kolları beni sıktı ve ağzıyla ekledi, "Cmleni bitirme, Amy."

Daha fazla bir şey söylemedim.

"Yapmam gerekeni yapacağım," dedi.

"Tamam, Mickey," diye kabul ettim, ama sadece çok garip davranıyordu ve bu beni korkutuyordu.

"Ve zor değil. Çocuklar burayı seviyor. Güzel bir yer. Büyük. Sen de seviyorsun. Ve küvet de fena değil."

Bu daha çok Mickey'e benziyordu, bu yüzden tekrar yerime oturdum ve "Hepsi doğru" diye cevap verdim.

"Evet," diye mırıldandı.

Sessiz kaldım ve Mickey'nin uykuya dalmasını dinledim. Dudakların değmesi yoktu. İyi geceler demek yoktu.

Hiçbir şey.

Daha uzun sürdü ama ben de onunla birlikte uykuya daldım.

Mickey ağzını ağızma koyarak, elleriyle geceliğimi sırtımdan yukarı iterek ve dudaklarıyla "Kontrol ettim. Hepsi dışarıda" diyerek beni uyandırdı.

Sonra beni öptü.

Yarı uykulu haldeydim ama Mickey'nin öpücüğü olduğu için ben de ona karşılık verdim. Ve böylece Mickey benimle sevişmeye başladı.

Bu bir sürprizdi. Haftalardır cep telefonu kuleleri aracılığıyla paylaşmadığımız hiçbir türden yakınlık yaşamamıştık. Yoğun, hızlı ve şaşırtıcı olacağını düşünmüştüm.

Öyle olmadı. Yavaş, saygılı ve tatlıydı.

Daha önce de zamanımızı ayırmıştık. Birbirimizin tadını uzun uzun ve iyice çıkarmıştık. Mickey'nin bizi o noktaya götürmesini sevdim, tıpkı gençler gibi birbirimize atladığımızda sevdiğim gibi.

Ama sonunda beni bitirmesine izin verdiğinde ve ben onu oraya götürdüğümde, bizi birbirimize doladı, "İyi geceler, Amy" diye mırıldandı ve ben yine erkeğimin uykuya dalışını dinledim.

Ben uyuyamadım.

Gözümü bile

kırpmadım.

Çünkü daha önce de böyle sevişmiştim. O kadar iyi değildi, ama Mickey her şeyde daha iyiydi.

Conrad beni terk etmeden önceki geceydi.

Yani hayır, uyumadım.

Gözümü bile kırpmadım.

* * *

"Tamam, senin *sorunun ne?*"

Alyssa'nın sorusu ile dalgınlığımdan sıyrıldım.

O, Josie ve ben Weatherby's'te birlikte öğle yemeği yiyorduk. Noel'den iki gün sonraydı. Mickey ve çocukları ertesi gün dönecekti. Çocuklarım babalarıyla aralarındaki anlaşmazlığı sona erdirmişlerdi ve Noel günü öğleden sonra (sıra ondaydı) ona gitmişlerdi ve benim iznimle o günden beri onunla kalıyorlardı.

Bu yüzden aniden ve alışılmadık bir şekilde yalnız kalmıştım.

Nihayet olanları kabullenebilecek kadar yalnız.

Erkeğimle yaptığım son gerçek konuşmada, eğer "bu ilişki uzun sürerse" ailesini benimle birlikte Cliff Blue'ya taşıyacağını söylemişti.

Ama tekrarlamakta fayda var, *bu erkek arkadaşımla yaptığım son gerçek konuşmaydı.*

Çocuklarıyla birlikte Phoenix'e bir haftalığına gitmişti, ama gitmeden önce bile benden uzaklaşmıştı.

O gittikten sonra, Mickey'den daha çok Cillian ve Ash'ten haber aldım, sadece çocuklarımla sürekli mesajlaşıp telefonlaşarak değil, doğrudan bana da (çoğunlukla mesajla) haber verdiler.

Mickey'den aldığım tek şey "Phoenix harika", "Cill uçuş simülatöründe çok başarılıydı" ve "Evet, Noel planımızı yapmamız gerektiğini biliyorum. Döndüğümüzde konuşuruz" gibi şeylerdi.

"Burayı seveceksin" ya da "Cill'i uçuş simülatöründe görmeliydin" ya da "Planımızı yapmayı sabırsızlıkla bekliyorum, bebeğim, seni seviyorum" gibi sözler yoktu.

Aslında, hiç "seni seviyorum" demedi.

Bağlantıyı keserken ben söyledim ve onun cevabı "Evet.

Aynı."

Evet. Aynı şekilde.

O uzaklaşıyordu ve ben nedenini bilmiyordum.

Alyssa'ya odaklandım. "Sanırım Mickey benden ayrılacak." "Ne?" diye bağırdı ve herkesin başını çevirdiğini gördüm, muhtemelen Josie'nin alışılmadık şekilde yüksek sesle "Pardon?" demesinden kaynaklanıyordu. "Şşş," diye fısıldadım, bunu yapmak için masaya eğildim.

Josie ve benim karşımda oturan Alyssa geriye yaslandı ve Josie bana doğru eğildi.

"Ne?" diye tekrarladı.

"Benden uzaklaşıyor," dedim onlara.

"Öyle hissediyor olabilirsin, Amelia," dedi Josie. "O, kıtalarca uzakta."

"Neredeyse iki haftadır 'seni seviyorum' demedi."

"Siktir," diye mırıldandı Alyssa.

O anladı.

Josie anlamadı.

"Arkadaşlarıyla birlikte olabilir ve bu kadar derin duygularını arkadaşlarının önünde paylaşmak istemiyor olabilir. Onların, onun birlikte büyüdüğü biriyle, silahlı kuvvetlerde savaş pilotu olan, yani erkeklerin erkeği olan bir adamla kaldıklarını söylemiştin, bu yüzden arkadaşları bu tür şeylerle onunla dalga geçiyor olabilir. Belki de özel duyguların özel kalması gerektiğini düşünüyor ve bu mahremiyeti elde etme şansı olmadı."

"Bu, arkadaşları Chopper ve ailesiyle birlikte olmadan *önceki* zamanları *da* kapsar," dedim ona.

Gözleri Alyssa'ya kaydı, bu da buna cevap veremeyeceği anlamına geliyordu.

"Biz her şeyi konuşuruz," dedim. "Sürekli birbirimizi ararız.

İletişim halindeyiz. Birbirimizi haberdar ediyoruz. O beni neredeyse hiç aramıyor." Josie bana baktı. "O tatilde, tatlım."

"O Mickey değil," diye fısıldadım.

O arkasına yaslandı ve güzel mavi gözleri endişeli bir ifadeye büründü. Ağlamamak için dudaklarımı sıkıca kapattım.

Bunu başardığımda, onlara şöyle dedim: "Ne olursa olsun, aylardır uyumadan önce konuşuruz. O gittiğinden beri bunu yapmıyoruz. Ona nedenini sordum, o da saat farkı yüzünden olduğunu söyledi."

"Onlar bizden saatler geride," dedi Josie nazıkçe. "Meşgul olabilirler." "Bir kadını seviyorsan, zaman bulursun," diye tersledi Alyssa.

Ona baktım. Evet, anlamıştı.

"Ne olduğunu bilmiyorum," dedim.

"Ben de bilmiyorum," diye cevapladı Alyssa. "Ama onu arayıp, geri döner dönmez buluşup neyin peşinde olduğunu öğrenmelisin."

Mickey Donovan ile yüzleşmek. Heyecan verici bulduğum şeyler arasında ilk sıralarda değildi. Hayır, heyecan verici buldum çünkü bu bizim işimizdi.

Sadece, bunu yaparken benden ayrılırsa, artık heyecan verici bulmuyordum.

"Eğer bitirdiyse, bitirmiştir," dedim, arkama yaslanıp omuzlarımı düşürdüm.

"O Mickey."

"Sana bir açıklama borçlu," diye karşılık verdi

Alyssa. Öyleydi.

Sadece bunu duymak istediğimden emin değildim.

Gözlerim, neredeyse hiç dokunmadığım salataya kaydı.

Birlikte olduğumuzdan beri, olan biten hiçbir şey, bunun gerçek bir şeye dönüşmeyeceğini gösteren hiçbir şey yoktu. Kalıcı bir şeye. *Sonsuza dek sürecek* bir şeye.

Mickey bana mutlu bir hayat veriyordu ve daha da önemlisi, ben de Mickey'e aynı şeyi verme fırsatına sahiptim.

İnsanları birbirinden ayırabilecek türden aşırı çılgınlıklar olmuştu, ama hepsi düzelmişti. Alkolik eski eşler. Pislik eski kocalar. Sorunlu çocuklar. Berbat işler.

Mickey'nin işi de hazırды. Döndüğünde başlayacağı iki büyük işi vardı (daha fazla para kazandıran müteahhitlik işi) ve işe döndüğü ilk gün Ralph'ı bırakacaktı.

Neyin ters gittiğini hayal bile edemiyordum.

Tüm bu güzelliklerin içinde, ben hala bendim.

Sıkıcı Amelia Hathaway, işi yok, motivasyonu yok, hırsı yok, zamanını pasta yapıp süsleyerek ve huzurevinde gönüllü olarak çalışarak geçiriyor.

"Amelia," diye seslendi Josie.

Ona doğru baktım ve "Aç değilim. Gidebilir miyim?" diye mırıldandım.

"Kızlarınızla kalmalısın, bebeğim," dedi Alyssa nazikçe. Ona baktım. "Sen de Josie de işe dönmelisiniz."

Ancak ben dönmedim. Dove House'a gitmediğim birkaç günden biriydi.

Çocuklarım Conrad'ın evindeyken, yapacak hiçbir şeyim yoktu.

"Ben bir randevu ayarlayayım," diye teklif etti Alyssa.

"Çalışma saatlerimi kendim belirlerim, Amelia," diye hatırlattı Josie.

Kafamı salladım ve yanımdaki çantamdan birkaç banknot çıkardım. Bir sürü para çıkardım ve masanın üzerine attım.

"Öğle yemeği benden," dedim, ikisine de bakmadan ve koltuktan kayarak kalktım.

"Amelia, kal," dedi Josie, ben her koltuğun ucunda bulunan yüksek çubuktan ceketimi alırken.

Ona baktım. "Gerçekten, düşünmek için biraz yalnız kalmam lazım."

"Bebeğim, sen..." Alyssa başladı.

"Sonra konuşuruz," diye sözünü kestim ve çantamı elime alıp paltomu giyerek kaçtım.

Evime gittim, garajdan içeri girdim ve birkaç hafta önce Mickey'nin beni becerdiği muhteşem yemek masasının yanında durdum.

Orada, beni sevdiğini söylemişti.

Barımda kullanılmış kola kutuları, kırıntılı kek tabakları, üstü eğri bğrü kurabiye kutuları ya da çocuklar yoktu.

Pencerelerin yanındaki muhteşem halının üzerinde, Josie'nin iç mimarının iyi bir keşfi sayesinde, ayaklı lamba ve masa bulunan muhteşem bir şezlong *vardı*.

Alan çok büyüktü.

Büyük ve güzeldi.

Geniş, soğuk ve boştu.

Ve kendimi orada durmuş, yarattığım güzelliğe bakarken, çocuklarım üniversiteye gittiğinde uzaklara gitmelerini ve Magdalene'ye asla geri dönmemelerini umduğumu düşünürken buldum.

Çünkü Mickey benimle ilişkisini bitirdikten sonra, onlar gittikten sonra, Donovanların karşısındaki model evimden taşınacaktım.

Nereye gideceğimi bilmiyordum. Mickey ve çocuklarının karşısında yaşayarak o yılları atatabileceğimi bile bilmiyordum.

Sadece gideceğimi biliyordum.

* * *

O akşam, kitabımla birlikte şezlongumda afgan battaniyenin altında uzanmış, şarap kadehimden bir yudum alıyordum ki telefonum çaldı.

Yanımdaki masaya baktım, arayanın kim olduğunu gördüm, şarabımı bir kenara koyup telefonu açtım.

"Mickey," diye selamladım.

Bir süre sessizlik oldu, sonra "Hey" dedi.

Ben hiçbir şey söylemedim.

"Orada mısın?" diye sordu.

"Evet," diye cevapladım.

"İyi misin?" diye sordu.

"Harika" diye yalan

söyledim.

"Çocuklar da seninle mi?" diye

devam etti. "Hayır," dedim.

Sessiz kaldı.

Ben de konuşmaya girmedim.

Sessizliği "Yarın geri döneceğiz" diyerek bozdu.

"Hatırlıyorum."

"Buraya erken uç, oraya geç dön." "Evet."

Bir süre durakladıktan sonra sordu: "İyi olduğundan emin misin?" "Neden iyi olmayayım ki?"

"Sesin normal gelmiyor."

Öyleydim.

Hiçbir sebep yokken beni artık istemeyen bir adama sırlıslıklam aşık olmuştum.

"İyiyim," diye yine yalan söyledim. "Sesin iyi gelmiyor." "Ama iyiyim."

"Amy, ne oluyor? Konuş benimle," diye emretti.

Şimdi, haftalarca onu nazikçe konuşturmaya çalıştıktan sonra, *benim onunla konuşmamı mı istiyordu?*

"Ne hakkında?" diye sordum.

"Kıçında ne var?" diye öfkeyle cevapladı.

O tuzağa düşmedim. Neden benden bir tepki beklediğini anlayamıyordum, ama ben tepki vermedim çünkü içimde öyle bir şey yoktu.

"Kıçımda bir şey yok, Mickey. Sen aradığında bir kadeh şarap içip kitap okuyordum. Ve burada saat çok erken değil."

"Saat dokuz buçuk," dedi.

"Evet. Rahatlamıştım ve kitaba dalmıştım. Bugün kızlarla öğle yemeği yedim. Dove House'a gitmedim. Önemli bir gün değildi. Anlatacak bir şey yok. Rahatladım ve muhtemelen yakında yatacağım, ama kitaba daldım, bu yüzden okumak için uyanık kalabilirim."

Bunu sindirmek için bir an durdu, doğruluğunu değerlendirdi (ve kesinlikle doğruluğu yoktu) ve sonra şöyle dedi: "O zaman kitabına dönmene izin vereceğim. Ama sana zor bir şey sormam gerek, yarın çocukları eski karında bırak. Eve gidip çocukları yerleştirdikten sonra sana geleceğim. Konuşmamız gerek."

Yani zaman kaybetmiyordu.

"Gelirken bana mesaj at," dedim. "Atarım. Şimdi seni bırakayım."

"Tamam. Kaktüslerin ve güneşin tadını çıkar." "Güneş çoktan battı, bebeğim."

Sesinde mizah vardı. Bir haftadır bunu duymamıştım. Bu beni üzdü.

"O zaman kaktüslerin ve sıcaklığın tadını çıkar." "Onu da yapacağım. Görüşürüz, Amy."

"Hoşça kal, Mickey."
Telefonu kapatmadım.
O da kapatmadı.
"Bebeğim?" diye
seslendi. "Evet,"
diye cevapladım.
"O mu?"
Ne isteyebilirdi ki?
"Üzgünüm, şarapla uğraşıyordum, tuşa basamadım," diye yalan söyledim.
"Neyse, tekrar hoşça kal, Mickey. Yarın görüşürüz."
Sonra düğmeye bastım ve telefonu masaya
koydum. Uzun süre ona baktım.
Telefon çalmadı.
Demek öyleymiş. O anda anladım.
Mickey beni geri aramamıştı.
Aramalıydı, çünkü ona onu sevdiğimi söylemeden telefonu kapatmışım. Ama
umursamadı, çünkü aramızdaki ilişki bitmişti.
Nedenini bilmiyordum.
Ama ben bendim ve böyle şeyler olduğunda, bunun için bir neden olması
gerekmediğini öğrenmişim.

* * *

Ertesi akşam saat sekizden sonra telefonum çaldı.
Baktım ve Mickey'nin aradığını gördüm.
Yoldayım.
Hızla onu yakaladım ve cevap verdim, *Kapı açık.*
Mutfakta çay yapıyordum.
O caddenin karşısında oturuyordu, bu yüzden onu beklerken çektiğim işkence
uzun sürmedi.
Kapı açıldı.
Kot pantolon. Kazak. Botlar. Seyahatten dolayı gözleri yorgun görünüyordu
ama yine de Mickey gibi görünüyordu.
Taşıdığım yük daha da ağırlaşmıştı. "Merhaba," dedim,
çay poşetinin kağıdını açarak.
"Selam," diye cevapladı, kapıyı kapatıp bana doğru ilerledi. "Çay
ister misin?" Çay poşetini koyduğum bardağa sordum.
"Bebeğim, çay içmediğimi
biliyorsun." Ona baktım. "Bira?"
Tezgahın ucunda durdu.

Tanrım, benim alanıma bile girmiyordu.

Gözlerimi kaçırdım, çay poşetinin kağıdını buruşturdum ve ellerimi meşgul edecek bir şey bulmak için çılgınca düşündüm.

Bunu yapabilirdim. Onu kaybedebilirdim. Kafam bulutlarda, bana sürekli verdiği parlak mutluluk anlarını yaşayarak hayatımı yaşayabilirdim.

Bunu yapabilirim.

Hatta (bir gün, yaklaşık yirmi yıl sonra) mutluluğu bile bulabilirdim. Ama bunun için her şeyimi feda etmem gerekirdi.

Bu yüzden bir daha asla yapmazdım.

Mickey benim için öyleydi. O, kalbimi geri istemediğim bir şekilde ele geçirmişti, o artık istemese bile.

Sinemaya tek başıma giderdim. Yatağa tek başıma girerdim. Çocuklarımın büyümesini ve evden ayrılmasını (tek başıma) izlerdim.

Yalnız yaşamak için bir yol bulurdum.

Ama bir daha asla kendimi ortaya koymazdım. Kalbimi bir daha kimseye vermezdi.

Çünkü o benim değildi.

Mickey'indi.

"Ciddi misin?"

Ona tekrar baktım. "Anlamadım?" "Bir haftadır yoktun, Amy," dedi.

"Az önce döndün, bunu hatırlıyorum, Mickey."

Gözleri kısıldı ve sesi alçaldı. "Bir şey var senin kışında." Ona baktım, kızgın görünmesine şaşırmıştım.

"Dün gece de söylediğim gibi, kışında bir şey yok," diye cevap verdim. "O zaman ne var lan?" diye sordu.

"Ne demek ne?" diye sordum.

"Dün gece telefonu, mutfağını boyamak için tuttuğun adammışım gibi açtın. Beni sevdiğini söylemeden telefonu kapattın. Bir hafta sonra sana ulaşabildim, ama bana gelip beni öpmedin, bana bakmadın bile."

Delirmiş miydi?

"Neden seni öpeyim ki?"

Yüzündeki ifade bir anda sinirli bir inanmazlıktan fırtınalı bir ifadeye dönüştü. "Neden beni öpeyim ki?" diye uğursuzca fısıldadı.

"Biliyorsun Mickey," diye elimi uzattım, "sadece yap şunu. Uzatma. Uzatmanın bir faydası yok. Net bir kesik. Cerrahi bir kesik. Yapılması gereken bu."

"Net bir kesik. Cerrahi bir kesik." Hâlâ fısıldıyordu.

Su ısıtıcısı ıslık çaldı ve ben ona doğru gidip ocağın altından aldım.

"Evet. Lütfen yapar mısın?" diye rica ettim, ona bakmadan ve kupama geri dönerek.

"Tamam o zaman, Amy. Yaptım," dedi.

Çayımı döktüm. "Neyi yaptın?"

"Mirasımı aldım."

Gözlerim ona kayarken, su ısıtıcısını beton tezgaha çarparak bıraktım.

"Ne?" Şimdi fısıldayan bendim. Bana cevap vermedi.

Arkasını dönüp uzaklaştı ve yatak odama giden koridorda kayboldu.

O beni bıraktığı yerde donakaldım ve onu son gördüğüm yere bakakaldım. Bu bir süre sürmüş olmalı çünkü kendime gelip koridora doğru hareket etmek üzereyken, onun koridorda geriye doğru yürüdüğünü gördüm. Bunu öyle bir şekilde yaptı ki, ben hızla geri çekildim ve geriye doğru yürüdüm.

Mutfakta durdum.

O da tezgahın ucunda durdu ve elinde tuttuğu şeyi tezgahın üzerine attı.

Ona baktım ve bunun, çocukların görmemesi için kullanmadığım banyo çekmecesine attığım Addison Hillingham'ın mektubu olduğunu gördüm.

Onu tamamen unutmuştum.

"Bana bir şey söylemeyi mi unuttun?" diye sordu.

Yine gözlerim ona kaydı.

"Mickey..."

"Alıştığın yaşam tarzından farklı bir şekilde yaşamayacaksın. Paranı elinden alıyorlar, ben sana bunu veremem. Bu yüzden, elimden gelenin en iyisini yapıp sana bunu verebilmek için harekete geçtim. Babamı aradım. Konuştuk. O zaten bunu yapmak istiyordu, bu yüzden hemen kabul etti. Sean, Frank ve Dylan ile konuştu ve hepsi de kabul etti. Sonra muhasebecilerine gitti ve IRS'nin babamın bana vermek istediği paradan büyük bir kısmını almaması için ne yapmaları gerekiyorsa yaptılar. Entrikalarını çevirdiler, işi hallettiler, Dylan da kabul etti, babam da ona ve bana

on beş milyon dolar verdi. Şirket üzerindeki tüm haklarımızdan vazgeçtik, şirket artık Sean ve Frank'in. Acil bir durum olmadıkça paraya dokunamam ama faizini alıyorum. Öldüğümde, para bölüşülecek ve çocuklarım alacak. Faizler çok yüksek. Senin sahip olduğun kadar olmayabilir, ama sen zaten buna ihtiyaç duyan bir kadın değilsin. Yine de, bu olmadan sana verebileceğimden daha iyi olacak. Bu yüzden, ailenin kafalarında ne boktan şeyler varsa da, sana acı çektmek için yaptıkları şeyden dolayı, senin acı çekmemesi için yapmam gerekeni yaptım.

Ve yine, tamamen hareketsiz durarak, ona bakakaldım, dilim tutulmuştu. O devam etti.

"Evlendiğimizde, evimi satıp babamın yatırımını geri ödeyeceğim, şirket tamamen bizim olacak ve başarılı olursak da, batarsak da, ne olursa olsun."

Evlendiğimizde.

Bu sözler beynimde yankılandı ve bu durumun gerçekleşmesi şaşırtıcı değildi, konuşmaya devam edemedim.

"Tatilimin çoğunu babam, annem ve kardeşlerimle telefonda geçirip, imzalamam gereken belgeleri Fed Ex ile gönderip, evrakları ve e-postaları inceledikten sonra eve geldiğimde, kadını bana bir öpücük bile vermiyor mu?" diye sordu ve ben cevap veremedim (zaten cevap verebilecek durumda değildim) "O zaman, bana bir daha söyle, neyin var yok?" diye sordu.

"Bu bir oyun," diye zorla söyledim ve onun fırtınalı ifadesi gök gürültüsü gibi oldu. "Ne lan bu oyun?" diye bağırdı.

"Bu." Kolumu hareket ettirerek Hillingham'ın mektubunu işaret ettim. "Bu bir taktik. Babam ve annem bana kızgın olduklarını bu şekilde ifade ediyorlar. Tepki vermemi sağlamaya çalışıyorlar. Oyunlarını oynuyorlar. Güven fonumu kaybetmeyeceğim. Hillingham bir hafta önce beni aradı ve bunu ailemle paylaştığını ve endişelenecek bir şey olmadığını söyledi."

Mickey bana somurtarak baktı.

"Mirasını almak zorunda değildin, Mickey."

"Neden bana bu olaydan bahsetmedin?" diye sordu, mektubu işaret etmek için kolunu da sallayarak.

"Çünkü can sıkıcı bir durumdu," diye cevapladım. "Önemli bir şey değildi. Şükran Günü'nde aldım ve o gün başka şeyler dikkatimi çekmişti. Ve dürüst olmak gerekirse, tamamen unutmuştum."

Mickey burnundan nefes aldı ve başımın üzerinden baktı. Ben de ona baktım.

Benim için mirasını aldı. Ona bakmaya devam ettim.

Benim için mirasını aldı. "Tek ihtiyacım olan sensin," dedim yumuşak bir sesle. Gözleri bana doğru indi.

Yapmam gerekeni yapacağım.

O mektubu, tüm çocuklarımız ilk kez bir arada olduğu gece bulmuştu.

Ve yapması gerekeni yaptı.

"Öncelikle, Bourne güven fonum var, Mickey," diye nazikçe başladım. "Otuz yaşına basmadan önce, yönetim kurulu veya yönetim kuruluna dilekçe veren ailem, benden bu parayı alıkoyabilecekleri bir şey yaparsam, bu parayı kalıcı olarak alıkoyabilirlerdi. Bir kez aldığımda, hiçbir koşul yok. Geri alınamaz. Ve bu parayla rahatça yaşayabilirim."

Yanağında bir kas seğirdi.

"İkincisi," diye devam ettim, "hepsi bir anda yok olsa bile umurumda olmaz. Evet, birlikte yaşamaya başladığımızda daha iyi mutfak aletleri isteyebilirim, ama o bile önemli olmaz, çünkü kendi aletlerim var. Çünkü sen varsın. Sen, Auden, Pippa, Ash ve Cill'e sahip olacağım. Bunlara sahip olursam, her şeye sahip olacağım demektir, başka neye ihtiyacım olabilir ki?"

"Buraya geldiğimde bana neredeyse hiç bakmadın," diye cevap verdi.

"Sen uzaklaşıyordun," dedim. "Benden ayrılacağını sandım."

Yüzü yine fırtınalı bir hal aldı. "Sen *deli* misin?"

"Bir düşün," dedim. "Konuşmalarımız yüzeysel hale geldi.

Ve Phoenix'te olduğundan beri *bir kez bile* beni sevdiğini söylemedin."

"Bu doğru değil," diye homurdandı.

"Aynı şekilde" demek "seni seviyorum" demek *değildir*, Mickey.

"Öyle, Amy, özellikle Chop etrafta olduğunda. Beş yaşından beri en iyi arkadaşız. Her fırsatı değerlendirip beni her konuda kızdırıyor ve bu konuda çok iyi çünkü çok pratik yaptı. İtfaiyedeki çocukları amatör gibi gösteriyor. Ama yine de, ben de ona karşılık verdiğim için bana sataşılıyor. Bizim işimiz bu. Ash ve Cill senin hakkında sürekli konuşuyorlar, o da senin benim için ne kadar önemli olduğunu biliyor, seninle tanışmayı dört gözle bekliyor, ama bu fırsatları değerlendirmede anlamına gelmez, ve çok fırsatı değerlendirdi. Benim

sana telefon ettiğimde bana sataşmak için fırsat kollardı. Ona daha fazla fırsat vermeyecektim. Kulağa saçma gelebilir, ama bunun sonu gelmezdi. Ve bu, sevdiğim kadına onu sevdiğimi söylememle ilgili olacağı için, beni sinirlendirebilirdi. Çocuklarımı Phoenix'e, kardeşim gibi olan bir adamı ziyaret etmek için götürmedim, sonra da o zamanı sinirlenerek geçirmek için.

Yani Josie haklıydı.

Kahretsin.

Ve benim hakkımda "gevezelik mi etmişlerdi"? Bu *harika bir* duyguydu.

"Bana bunu açıklamayı düşündün mü?" diye tereddütle sordum.

Hayal kırıklığıyla iki elini de havaya kaldırdı.

"Amy, senin için tüm bu saçmalıklarla uğraşıyorum ve çocuklarıma zengin olduğumuzu söylediğimde, Cill benden kendisine özel bir paintball sahası yapmamı isteyecek. *Senin* kızınla ve *seninle* takılınca, birdenbire kızım giysilere ve dekorasyona ilgi duymaya başladı. Bu ihtiyacı karşılamak için bebek bakıcılığı işleri arıyor. Odasında *olması gereken*, duvarına asmak istediği bir baskı bulmuş ve o şey yüz elli dolar. Param olduğunu biliyor, şimdi ne isteyeceğini bilemiyorum."

Bunu komik ve harika bir haber olarak buldum. Mickey'nin kıyafetleri ve duvarına asmak için pahalı resimleri seven bir kızı olması, okulda zorbalığa uğrayan ve annesi alkolik olduğu için oğluna annelik yapmak zorunda kalan bir kızı olan Mickey'den çok daha iyi bir durumdu.

Bunu paylaşmadım.

"Yani sadece aklın başka şeylerde miydi?" diye sordum.

"Evet," diye kısa bir cevap verdi. "Tüm bunlar ve çocuklarımla evlerini terk etmeleri ve o yeri bırakmanın ne kadar zor olacağı hakkında yapmam gereken konuşma. Tabii, Ralph'a istifamı verip ekibim yeni işlerine başlamadan önce, çocukları Rhiannon'a bırakıp seni Keys'e götürebilmem için, çocuklarının babalarıyla vakit geçirmelerine izin vermesi için seni ikna etmem de vardı. Böylece sana evlenme teklif ettiğimde seni bikiniyle görebilirdim."

Bir adım geri attım.

Kaşları çatıldı ve bakışları ayaklarıma dikildi.

Bir anda, bakışları tekrar bana döndü.

"Şimdi ne var?" diye sordu keskin bir sesle.

"Aklında çok şey var," dedim. "Uh... *evet*," diye alaycı bir şekilde cevap verdi.

"Neden bunların hiçbirini benimle paylaşmadın?" diye sordum.

"Sen benimle paylaştın mı?" Yine Hillingham'ın verdiği kağıdı gösterdi.

"Mickey, kulağa ne kadar korkunç gelse de, bunun bir *anlamı* yoktu."

"Vay be, ne kadar da düzenlisin," diye garip bir şekilde karşılık verdi. "Banyonda saklaman gereken bir şey vardı ve kışına batmasın diye ben de onu mahvettim, çekmeceyi açtım, onu gördüm, onu çeşitli insanlardan sakladığını düşündüm, onlardan biri de *bendim*. Ve saklanmaya değer bir şey olduğu için, bunun bir anlamı olmadığını bilemezdim."

"Önemli değil, ama mirasını almadan önce bulduğunu bana söyleyebilirdin," diye cevap verdim. "Böylece, *bana* söylemediğin, açıkça seni rahatsız eden birçok şey kafana takılmayacaktı."

"Her şeyi halledip sana bakabileceğimi söyleyebileceğim bir noktaya geldiğimde sana yapmak istediğim büyük açıklamayı mahvetti."

Bu çok tatlıydı ama tekrarlamam gerektiğini hissettim: "Sen *zaten* benimle ilgileniyordun."

"Alıştığın şekilde, Amy," diye ateşli bir şekilde cevap verdi.

"Evet, tekrar ediyorum, *zaten* alıştığım şekilde bana bakıyorsun, Mickey. İhtiyacım olan tek şekilde."

"Tamam, o zaman böyle bir şey olur," *yine* elini mektuba doğru çevirerek, "ve sen bir Rover almak için çılgınca bir fikir gelir ve onu almak için para biriktirmek zorunda kalırsın, eğer alabilirsen tabii, gidip nakit olarak satın almak yerine, bu seni rahatsız etmez mi?"

Tanrım, neden anlamıyordu? "Mickey, *seni seviyorum!*" diye bağıırıyordum.

"Ve ben de seni seviyorum," diye dişlerini sıkarak söyledi. "Madem öyle, hepsini almanı istiyorum."

Ellerimi havaya kaldırdım. "İhtiyacım olan her şeye sahibim."

"Senin sahip olmanı istiyorum," ellerini beline koydu ve bana tehditkar bir şekilde eğildi, "*her şeye*."

"Neden?" diye tiz bir sesle sordum. "İhtiyacım olan her şeye sahibim." "Çünkü sen buna değersin."

Ağzımı kapattım.

Yapmam gerekeni yapacağım.

Aman Tanrım.

Çünkü buna layıksın.

Aman Tanrım.

"Cevap yok mu?" diye alay etti. "Seni seviyorum," diye fısıldadım.

"Biliyorum," diye cevapladı. "Söyleyebileceğin tek şey bu mu?" "Hayır," diye cevapladım. "Hepsi bu. Sadece seni seviyorum." Mickey çenesini kapattı.

Ona baktım ve yanağımdan bir damla gözyaşı süzüldüğünü hissettiğimde şaşırdım.

"Hayatım boyunca," diye fısıldadım, "herkesin her şeye sahip olduğunu veya her şeyi elde edebileceğini düşündüğü bir kızdım. Ama tek istediğim şey senin gibi bir erkekti. Sen tanıdığım en iyi erkeksin, Mickey Donovan." Bir damla daha gözyaşı hissettim ve sözlerim titreyerek bitirdim, "Ve sen benimsin."

"Buraya gel, Amy." Bir an bile tereddüt etmedim.

Kollarının arasına koştum.

Onu sıkıca sarıldım ve yüzümü göğsüne bastırarak gözyaşlarımın yüzümden akmaya devam ettiğini hissettim.

Elini başımın yanına koydu ve fısıldadı, "Bebeğim, bir öpücük istediğimi açıkça belirttim, ama yüzünü göğsüme yapıştırmaya çalışırken bunun işe yarayacağından emin değilim."

Hemen başımı geriye eğdim, parmak uçlarımda yükselip ellerimi onun başının iki yanına koyarak onu kendime doğru çektim.

Ağzlarımız buluştu ve öpüştük, ilk başta sert ve ateşliydi, ama uzun sürdüğü için yumuşak ve tatlı bir öpücüğe dönüştü.

Mickey sonunda öpücüğü bitirdiğinde, yavaşça gözlerimi açtım ve onun güzel gözlerine baktım, yüzeyinde ve derinlerinde bana olan sevgisini gördüm.

Bu sonsuza kadar sürdü.

"Artık zengin olduğuna göre, bu benim de doğum günlerinde dilediğim gibi eğlenebileceğim anlamına geliyor," dedim.

Mickey'nin o güzel gözlerini kırpışını izledim.

Bu, kollarını bana dolamadan ve kahkahaya boğulmadan hemen önceydi.

Kollarını sıkıca sararken gülmeye devam etti ve "Şimdi bu aptalca şey bitti, eğer dünyanın çayı ihtiyacı olan açlık çeken ülkeleriyle ilgili endişelerini aşabilirsen

Çocuklar seni özleyiyor."

Aptalca bir şey mi?

Çaya ihtiyaç duyan açlık çeken ülkeler?

Dilimin ucuna gelen hızlı cevabı yuttum. Onun bunu hak etmediği için değil.

Ama beni sevdiği için. Benden ayrılmıyordu. Mirasını benim için aldı.

Ve çocukları beni özliyordu.

Bu yüzden tekrar parmak uçlarımda yükseldi, dudaklarımı dudaklarına değdirdim ve kollarından kurtuldum, böylece çayı atıp eşyalarımı alabilecektim.

Bunu yaptım.

Sonra Mickey'nin yerine gittik.

Epilog

Kemerini Bağla, Bebeğim

"Ben gidiyorum."

"Hayır, ben gidiyorum."

"Tanrı aşkına, *ben* gidiyorum."

Mickey ve ben, Ash'i Kellan'la randevusundan kimin alacağı konusunda tartışıyorduk.

Rhiannon, kızlar arasında yapılan tartışmanın ardından bize katılmaya gelmişti, bu yüzden Pippa da benimle birlikteydi.

Auden ve Cillian, Mickey'nin oturma odasında Xbox'ta oynadıkları bir çevrimiçi oyunda, gezegenin başka bir yerinde tanımadıkları çocukları öldürmeye çalışıyorlardı. Ve bağırışlarından anlaşıldığı kadarıyla, başarılı oluyorlardı.

Mickey, kızını alıp randevusuna kötü gözle bakmak istiyordu.

Aisling'i buna maruz bırakmayacaktım.

Ceketini giymiş ve kapıda bekleyen Rhiannon da bana hak verdi. "Yirmi dakika sonra dönerim," dedi ve Mickey cevap veremedi cevap veremedi dışarı çıktı.

"Umarım onu öper," dedi Pippa hayalperest bir şekilde. Mickey'den bir alev duvarı geldiğini hissettim.

"Pip!" diye bağırdım, onun da sesi kadar hayalperest bir şekilde kapıya baktığını gördüm ve o anda Mickey'nin Pippa için duyduğu acının sıradaki kurbanının Pippa olacağını hissettim.

Bana baktı. "Ne?"

"İğrenç! Ash'i öpüyor!" diye bağırdı Cillian, televizyondan gelen yüksek sesli patlamaların konuşmamızı bastırmadığını açıkça göstererek.

Ya da dinliyordu.

"İğrenç değil dostum. O çok tatlı," diye cevapladı Auden. Mickey bana tehditkar bir bakış attı.

"Auden yalan söylemez, tatlım," dedim nazikçe.

O öfkeyle uzaklaştı ve koridorda kaybolduktan kısa bir süre sonra buzdolabının açılıp kapandığını, ardından sürgülü cam kapının açılıp kapandığını duydum.

Bira içiyor ve kızının bir kadın haline gelmesini düşünerek kafa yoruyordu. Gülümsedim.

"Kızının biriyle çıkmasını istemeyen baba rolünde çok seksi," dedi Pippa ve ben de onun koridora doğru bakan gözlerine baktım.

O haklıydı.

Bana baktı ve sırtıttı. "O tam bir golcü, anne. Okuldaki tüm kızlar öyle diyor. Hatta en seksi babanın kim olduğu konusunda hararetli tartışmalar bile yapıyorlar. Amber Spear'ın mı, Aisling Donovan'ın mı?"

"Tabii ki Aisling Donovan," dedim kibirli bir şekilde.

"Kesinlikle," diye onayladı, hala sırtarak.

Gözlerim tekrar salona kayarken, "Belki de onun yanına gitmeliyim," diye mırıldandım.

"Belki de onun buna alışmasına izin vermelisin," diye tavsiye etti Pippa, Mickey'nin oturma odasındaki kanepede dizlerinin üzerine oturarak. "Zorunda kalacak. Kellan, Ash'e *çok* ilgi duyuyor. İkisi de film delisi. Ash boks hakkında her şeyi biliyor. Aynı TV programlarını izliyorlar. Lise için tüm bunlar *çok önemli*. Öğle yemeğinde bizimle oturuyorlar ama birbirlerine tamamen kapılmışlar ve hiç susmuyorlar."

Ash'in hiç konuşmayı kesmemesi fikri, benim kafamın almadığı bir şeydi.

Ama ona açılabilceği bir erkek bulmasına sevindim.

"Neyse, ben dondurma istiyorum. Mickey dondurma yememe bir şey der mi sence?" diye sordu.

"Hayır, canım. Erkekler de ister mi diye sor yeter."

"Tamam anne," diye cevapladı, kalktı ve yanımdan geçerken şakacı bir şekilde bana çarptı.

Onun koridorda kayboluşunu izledim ve çocuklarla dondurma hakkında konuştuğunu duydum, hatta Mickey'den resmi olarak dondurma isteğinde bulunmak için sürgülü cam kapıyı açtığını bile duydum. İsteği kabul edildiğinde, ona da dondurma isteyip istemediğini sorduğunu duydum.

Kapının tekrar kapandığını duyduğumda, koridora çıktım ama oğlumun bebeklik fotoğrafının önünde durdum.

Onun ebeveynlerinin, onun ne kadar olağanüstü bir adam olacağını biliyorlar mıydı diye merak ederek resme baktım.

Auden ve Pippa'nın deneyimlerinden, kesinlikle bildiklerini bildiğim için oradan uzaklaştım.

Beş dakika sonra, sürgülü cam kapı açıldı ve Pip'e dondurma kaşıklamasına yardım etmekten kapıya baktım.

Mickey içeri girmek üzereyken, gözlerini televizyondan ayırmadan Cill, "Bunu dinle baba! Ash, Kellan ile evlenirse ailemizde bir Kellan ve bir Cillian olacak. Ne komik, değil mi?" diye seslendi.

Mickey cevap vermedi. Hemen kapıdan dışarı çıktı ve kapıyı kapattı.

Pippa'nın burnunu çekişini duymasaydım, bunu başarabilirdim.

O burnunu çekince, yapamadım.

Bu yüzden Mickey'nin kahkahalarımı duymaması için yemek odasına koşmak zorunda kaldım.

* * * *

"Hey, Amy?"

Kızlar arasındaki tartışma saatlerce süren ve epik boyutlara ulaşan (ve Ash'in tabletinde çevrimiçi alışveriş yapmak gibi başka yollara sapmış olabilecek) tartışmanın ardından, Mickey'nin odasına doğru koridorda dolaşıyordum.

Auden ve Cillian hala aile odasında insanları öldürmeye çalışıyorlardı.

Rhiannon gitmişti.

Bildiğim kadarıyla, Pippa hala Ash'in yatak odasında saklanıyor ve iki annenin duyamayacağı şekilde kızlar arasındaki tartışmayı sürdürüyordu.

Şimdi, sadece Aisling'in başı kapısından dışarı çıkmıştı ve bana bakıyordu.

"Evet, tatlım?"

"Kavga," diye fısıldadı ve sonra küçük, tatlı bir gülümsemeyle sırıttı. "Ben kazandım." Bunu söyledikten sonra kapıyı kapattı.

Söylemeye gerek yok, randevu harika

geçmişti. Mickey yatak odasında

düşüncelere dalmıştı. Ben gülümseyerek

oraya doğru yöneldim.

* * *

Auden rakibini sırt üstü çevirdiğinde bile irkildim. "Aferin dostum!

Üstüne git!" Yanımda oturan Mickey bağırdı. "Vazgeçme!"

Mickey'nin yanında oturan Cillian bağırdı.

"Ash ve ben soda almaya gidiyoruz," diye duyurdu yanımda oturan Pippa.

O ve Ash tribünden kalktılar, ben de onlara baktım, sonra bir anne içgüdüleriyle başımı diğer tarafa çevirip spor salonundaki tribünün sonuna baktım.

Kellan orada Aisling'e bakarak dolaşıyordu.

Pippa, Ash'in kılıfıydı.

Onlar önümüze geçtiler, ama Mickey elini uzatıp Ash'in bileğini yakaladığında Ash aniden durdu.

Ona baktım, başı geriye eğilmiş, gözleri kızında. "Oğlunun yanına git, ama seni gözden kaçırmam, duydun mu?" "Tamam, baba," diye sinirli ve bıkkın bir şekilde homurdandı.

O da onu bıraktı.

Pip bana eğlenceli bir gülümseme attı. Ben de ona gülümsedim.

Kızlar uzaklaştılar.

Mickey "İşte bu! Başardın!" diye bağırdığında irkildim ve bizim tarafımızdaki diğerleri alkışlamaya başladı.

Hakem elini masaya vurup "Pin!" diye bağırırken, ben de minderdeki oğluma baktım.

Auden ayağa kalktığında alkışlar arttı ve Cillian tribünde zıplayarak "Aferin! Auden en iyisi!" diye bağırdı.

Oğlumun zaferi anında, ensemdeki tüylerin diken diken olduğunu hissettim. Tam o anda başımı çevirdim ve Conrad'ın benden başka bir yere baktığını gördüm.

Yalnızdı. Martine yoktu. Tammy yoktu.

İyi bir seçimdi.

Üzücüydü ama bu, kendisinin yarattığı yalnız tribündü. Matta sırtarak alkışlayan Mickey'e döndüm.

"Ash ve Kellan meselesinden vazgeçmen gerektiğini biliyorsun, değil mi?" diye tavsiye ettim.

Alkışlamayı ve sırtırmayı bıraktı ve bana baktı.

"O on beş yaşında, daha fazla özgürlüğü var. On dört yaşındaysa, yok."

"Önümüzdeki ay on beş yaşına girecek," ona benden daha iyi bildiği bir şeyi söyledim. "O zaman fazla beklemesi gerekmez," diye karşılık verdi ve bakışlarını

Auden'ın sırtını okşayan çocuklara doğru.

Bunu kabul etti ve gözleri babasına kaydı. Sonra gözleri bana döndü. Ona başparmağımı kaldırıp sessizce alkışladım.

O başını salladı ve gözlerini devirdi ama bunu sırtarak yaptı.

Sonra eşofmanını giymeye başladı.

"Şu salaklara bak," dedi Cillian tiksintiyle, şimdi minderde güreşen iki çocuğa bakarak. "Auden en iyisi... *her zaman*."

Mickey kolunu belime doladı ve orada tuttu.

Ben, Mickey'nin kolunun bana verdiği güçle, kemiklerimi parçalayan sıkıcı bir şekilde, tanımadığım ve sevmediğim bir grup çocuğun —bu çocukları tanımıyor ve sevmiyordum— güreşlerini izlemenin kemik kırıcı sıkıcılığını, Mickey'nin kolunun bana sarılmasıyla güçlenerek dayandım.

Sonra, neyse ki, her şey bitti ve hepimiz eve gittik.

* * *

Soyunma odasının kapısını çaldım.

Kapı birden açıldı ve Mickey'nin eli bileğimi yakalayıp beni içeri çektiği için kendimi içeri uçarken buldum.

Diğer eliyle kapıyı tutarak dışarı baktı. "Çocuklar yerlerinde mi?" diye koridora seslendi.

"Evet, Mickey," diye nefes nefese cevap verdim.

Kapıyı çarptı, kilitledi ve beni beton duvara itti.

Sonra, boks şortu ve ayakkabılarıyla, üstü çıplak ve hala terden sıırıslıklam halde, önümde diz çöktü.

"Mickey," diye nefes nefese söyledim.

Jake'e karşı kaybettiği kavgada elleri bandajlı olan Mickey, kalem eteğimi yukarı çekti.

"İyi misin?" diye sordum, (itiraf etmeliyim ki dikkatim dağınık bir şekilde) yanağındaki kızarıklığı fark ettim.

Cevap vermedi.

Külotumu yırttı. Nefesimi tuttum.

Başını geriye attı ve elini yüksek topuklu Jimmy Choo botumun yanından yukarı kaydıldı.

"Bu botları seviyorum, bebeğim," diye fısıldadı.

"Ben... iyi," diye mırıldandım.

Elini geriye kaydıldı, bileğimi kavradı, terden parlayan omzunun üzerine attı ve hemen daldı.

Başım beton bloğa çarptı ve ellerimi onun saçlarına gömdüm.

Beni açgözlü, acımasızca yaladı, ben onun ağızında boşalana kadar (ve yine itiraf etmeliyim ki, bu çok uzun sürmedi).

Hala uçarken, o yukarıdaydı, ben yukarıdaydım ve o beni beton bloğa karşı sikiyordu.

O beni öperken, ağızına inleyerek, beni ve Mickey'i tadarken tekrar boşaldım.

Ben onu öperken o da beni takip etti, ağzıma inleyerek, sadece beni tadarak. İşini bitirdiğinde, içimde kalmaya devam etti, yüzünü boynuma gömdü ve beni duvara dayadı.

Saçlarını ve sırtını okşadım ve soyunma odasına boş boş baktım. "Dövüş gecelerini seviyorum," diye fısıldadım.

Mickey yüzünü boynumdan çekip bana baktı. Sırıtarak.

* * *

"Bebeğim."

"Bu olamaz." "Amy."

"Hayır," diye bağırdım, yatak odamda volta atarak telefonumun ekranını kaydırdım.

İstediğim şeyi buldum, üzerine dokundum ve telefonu kulağıma dayadım.

"Amy, bu iyi bir fikir değil," diye homurdandı Mickey. "Böyle şeylerle uğraşma."

Lawrie kulağıma "Hey, MeeMee" dediği sırada ona sert bir bakış attım. "*Robin* olmayan biriyle mi çıkıyorsun?" diye bağırdım.

Bir süre cevap vermedi, sonra "Nasıl öğrendin?" diye sordu.

"Ortak arkadaşlarımız var Lawrie, ve bunlardan biri de *Robin*." "Tara'yı duymuş mu?" diye sordu endişeli bir sesle.

"Tara mı?" diye sordum. "*Tara* mı?" diye huysuzca sordum. "*Robin* duymuş mu?" diye sordu.

"Hayır." Okuyamadığı komodinin üzerindeki dizüstü bilgisayara elimi uzattım. "Melly'den gelen bir e-postayı okudum."

Belki de ateşli zihnimden kaynaklanıyordu ama bana "Tatlım, en iyi arkadaşınla çıkamam" demeden önce bir rahatlama iç çekişi duyduğuma yemin edebilirim.

"Neden?" diye sertçe sordum.

"Ya yürümezse?"

"Senin için deliye döneceğinden mi endişeleniyorsun?" diye karşılık verdim ve o cevap veremeden devam ettim, "Eğer öyleyse, endişelenme. Bu, aldatanlar için geçerli. Bunu herkes bilir. Mariel ile bu kadar uzun süre birlikte kalıp sadık kalabildiyse, endişelenecek bir şey yok."

"Mesele o

değil." "Ne

mesele?"

"Siz ikiniz çok yakınızdır ve eğer..."

"O seni güldürüyor."

"Evet, ama..."

"O güzel. Şık. Kendi parası var." "Bu doğru, ama..."

"Seni yakışıklı buluyor. Seninle vakit geçirmeyi seviyor. *Onu* güldürüyorsun."

"Bu çok önemli, MeeMee, ama..."

"Ancak *hiçbir şey*," diye tersledim. "Biz kızlar buna ihtiyacımız var. Büyük bir beyanata ihtiyacımız var. Başka hiçbir şeyin önemli olmadığını, hiçbir şeyin, *tek bir şeyin* bile, bizi *senin* yapmaya hazır olduğun girişimden daha önemli olmadığını bilmemiz gerekiyor. Her şeyi riske atarsın. Her şeyi yaparsın. Mantık, görgü kuralları, onun caddenin karşısında yaşaması ve kız kardeşlerinin en iyi arkadaşın olması önemli değil. Hiçbir şey önemli değil. Tedbirli davranmayı bir kenara bırakırsın ve sırf o tek şans için inandığın her şeye karşı gelirsın. Bir şeyleri inşa etmeye başlamak için o tek şans. Yani bunu başlangıçta yaparsan, hayat devam ederken, bizi mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacağını biliriz." Bitirmeden önce bir ara verdim, "Tabii ki, tüm bunlar evliyken olursa bu durum geçerli değil. Ama bu *tek* istisna."

Lawrie sessiz kaldı.

"Lawrie," diye tısladım. "Beni duydun

mu?" "Şimdi kapatıyorum."

"*Kapatmayacaksın*," diye bağırdım.

"Eğer kapatmazsam, Robin'i nasıl arayacağım?"

Sarsıldım, sonra telefonu kulağımdan çekip kapattım. "Büyük bir açıklama mı istiyorsun?"

Gözlerim, pijama altıyla yatağımın yanında duran ve bana bakan Mickey'e kaydı.

"Cevabını bildiğin sorular sorma, Mickey Donovan. Büyük açıklamaların kralı sensin."

Yüzü yumuşadı ve "Kemerini bağla, bebeğim" dedi.

"Biliyorum," diye onayladım. "Robin delinin teki, ama iyi anlamda, ama bu kolay olmayacak çünkü Lawrie'nin de kendi sorunları var."

"Demek istediğim o değil."

"Ne demek istiyorsun?"

Odanın diğer ucundaki yatağın yanından kalkıp, yanımdan geçerek, koltuğun koluna attığı ceketine doğru yürüdü. Ceketini kaldırdı, içine elini soktu,

üç katlanmış birkaç kağıt çıkardı ve bana doğru yürüdü.

Sonra kağıtları bana uzattı.

Kağıtları aldım ama bakmadım.

"Seyahat programı," dedi. "Her şey halloldu. Conrad'ı bile aradım. Çocukları alacak ve iki gün sonra Keys'e gideceğiz."

Gözlerimi kırptım.

"Sana ne kadar büyük bir taş aldı?" diye sordu.

"Üç buçuk karat," diye otomatik olarak cevap verdim.

"O zaman elini sürüklemeye hazırlan, tatlım, çünkü biliyorsun ki ben de onu geçmek ve bunu sağlam bir şekilde yapmak zorundayım."

Bunun üzerine kağıdı düşürdüm, kendimi kollarına attım, yatakta durana kadar geriye doğru iterek, Mickey'nin üzerine atladım.

Sonra üstüne çıktım.

"Bebeğim, çocuklar uyuyor mu bilmiyorum," dedi bana (benim çocuklarım, onunkiler Rhiannon'daydı).

"Duymazlar." "Ya

onlar...?"

Başımı kaldırdım, kaşlarımı çattım ve ona sert bir bakış attım. "Beni Florida Keys'e götürüp evlenme teklif mi edeceksin?"

"Şey... evet."

"O zaman kutlamak için sevişelim."

Ağzı seğirdi. "Sevişmek mi?"

"Hızlı, sert, kaba," ona yaklaştım, "ve *sessiz*."

Nefesim, onun üzerime hızla yuvarlanmasıyla kesildi.

"Sessiz olmak için tüm işi ben yapmalıyım," dedi. "Sen üstüne çık, inle ve yüksek sesle yap."

Bana uyar.

Gülümsedim.

Erkek arkadaşım

beni öptü. Sonra beni

sikti.

Elimizden geldiğince sessiz kaldık.

Sonra, ben temizlendim ve geceliğimi giydim, Mickey de pijama altını giydi, karanlıkta yatağımda birbirimize sarıldık.

"Seni seviyorum, Mickey Donovan," diye fısıldadım.

"Ben de seni seviyorum, yakında Amelia Donovan olacak olan," diye fısıldadı o da. Amelia Donovan.

Tanrım.

Gözlerimi kapattım ve vücuduna sıkıca sarıldım.

Kollarını bana doladı. "Kahretsin, hoşuna gitti." "Mutluyum," diyebildim sadece.

"Evet," diye onayladı.

Başımı geriye eğdim ve gölgelerin içindeki yüzüne baktım. "Bir anlık mı?"

Elini sırtımdan omzuma kaydırды ve yanağımı avuçladı. "Hayır, bebeğim. Bak, yaklaşık dokuz ay önce, birkaç hafta farkla, bu ateşli esmer karşıya taşındı ve o anlar tarih oldu. Şimdi kör bir hayat yaşıyorum ve bu kötü bir şey değil."

Bu beni çok etkiledi, uçurmaya başladı ve boynumu eğip yüzümü göğsüne gömdüm, böylece karanlıkta bile ağladığımı görmesin diye.

KontROLSÜZ bir şekilde titriyordum (ve belki de hıçkırıklar çıkarmıştım) ve o da beni kendine daha yakın çekti.

"Kadınının kollarımda ağlamasını sevmiyorum." "Ha-ha-mutluluk gözyaşları."

"Yine de kes şunu, Amy. Tamam mı?"

Başımı tekrar geriye eğdim ve "Mutluluk gözyaşlarını kesmemi emredemezsin, Mickey" dedim.

"Az önce emrettim."

"Bu, öyle olacağı anlamına gelmez."

"Zaten oldu, bana bağıırıyorsun ve artık ağlamıyorsun." Karanlıkta ona sert bir bakış attım çünkü haklıydı.

"Siktir," diye mırıldandı, "O öfkeli ateşi gerçekten hissedebiliyorum ve şimdi seni tekrar sikmek istiyorum."

"Aslında önümüzdeki sekiz, dokuz saat boyunca acil bir işim yok, Mickey."

"Tanrım, ne kadar ukala birisin."

"Benim ukala olduğumu söylersen, benimle sevişemezsin, Mickey."

Bunu bir nefesle bitirdim çünkü karnımın üstüne çevrildim ve sonra Mickey'nin eli geceliğimi yukarı çekip külotuma daldı. Kıvrıldı, ona daha iyi erişim sağlamak için bacaklarımı açtım ve o beni buldu.

"Ukala şimdi nerede?" diye kulağıma fısıldadı.

Cevap vermeme izin vermedi. Daha önce hassaslaşmış klitorisim, parmağıyla hafifçe sıkıldı ve kalçalarım seğirirken buna konsantre olmak zorunda kaldım.

"Evet," diye memnuniyetle homurdandı.

"Sinir bozucusun," diye fısıldadım, kıvrınarak.

"Meydan okuma, Amy. Beş dakika sonra yüzüme oturduğunda bunu tekrarla." Tanrım.

Kıpırdanmaya devam ettim.

Yatak örtülerini üzerimden çekti.

"Kalçalarını kaldır, bebeğim. O kışın benim için çalışmasını görmek istiyorum." *Tanrım.*

Kalçalarımı kaldırdım.

Mickey işini bitirene kadar beni bırakmadı ve beni yüzüne çekti.

Sikişmeye kadar biraz zaman aldı ama bu süre çok zevkliydi ve tekrar giyinip yorganın altında birbirimize sarıldığımızda, içimdeki ukala tavırlarım tamamen yok olmuştu.

Böylece, yakında Florida Keys'in güneşinde tembellik edeceğimizi ve onun bana vereceği kocaman elması takarak bunu yapacağımı bilerek, sevgilimin kollarında uykuya daldım.

* * *

Evime girdim, sevdiğim yemek masasını geçip doğrudan mutfığa gittim.

Çantamı ve çantamı tezgahın üzerine koydum, akşam yemeği seçeneklerini değerlendirmek için buzdolabına doğru döndüm ve birden durdum.

Ayakta durup baktım.

Vücudumu yeniden canlandırmam biraz zaman aldı. Ama bunu yaptığımda, yanlara doğru sürünerek, bakışlarım yemek masasının ötesindeki duvara sabitlenmiş halde ilerledim.

Körü körüne çantamı karıştırdım ve telefonumu buldum. Bakmadan açtım ve bakmaya devam etmeden, yapmam gerekeni mekanik olarak yaptım, telefonu ağzıma götürdüm ve "Ara, Mickey" dedim.

Telefonu kulağıma dayadım.

"Selam," diye selamladı bir kez

çaldıktan sonra. "Selam," diye

fısıldadım.

O hiçbir şey söylemedi.

Duvara baktım.

Duvar da Anneler Günü hediyem vardı.

Mickey, çocuklarla işbirliği yaparak, mavi çan çiçekleri her yeri kapladığında bir fotoğrafçının eve gelmesini ayarlamıştı.

Mickey haklıydı. Çiçekler açtığına o kadar boldu ki, Cliff Blue deniz üzerinde bir çiçek bulutu üzerinde süzülüyor gibi görünüyordu.

Bu, benim dünyamın fiziksel bir tezahürüydü. Sevdiklerimle paylaştığım ev, güzelliğin içinde asılı kalmıştı.

Hepimiz giyinip süslenmiştik (kızlar öyle, erkekler ise güzel gömlekler ve kot pantolonlar giymişlerdi) ve fotoğrafçı evin önünde fotoğrafımızı çekmişti. Mickey ve ben ortada birbirimize sıkıca sarılmıştık, onun kolu omuzlarımda, benimki ise belindeydi. Diğer kolu ise Pippa'nın omuzlarındaydı. Benim diğer kolum ise Cillian'ın göğsüne dolanmıştı. O biraz önümde duruyordu (artık bunu yapamazdı çünkü geçen sürede boyu uzamış ve benden daha uzun olmuştu). Ash yanımdaydı. Gülerек yakalanmıştı, gözleri kameraya bakıyor, yanağı omzuma yaslanmış, kolları belime dolanmıştı. Auden kız kardeşinin diğer yanında durmuş, elini tutuyordu.

Gülerек duran Ash dışında, hepimiz gülümsüyorduk.

Mutluyduk.

Şimdi, büyük boyutta basılmış, üzerine iki güzel aplikle çerçevelemiş, zaten var olan özelliğini daha da belirgin hale getiren o resim, yemek odasındaki masanın üzerine asılmıştı; bir kadının ihtiyaç duyabileceği her şeye sahip olduğumun görsel kanıtı.

Ben ve ailem mavi bir bulutun üzerinde süzülüyorduk, mutluluktan gözlerimiz kamaşmıştı.

Mickey sessizliği bozdu.

"Gördün."

"Seni seviyorum," diye

fısıldadım. "Ben de seni."

Gülümsedim ve gözyaşlarımı tutmaya çalıştım.

Biraz zaman aldı, Mickey bana bu zamanı verdi ve başardığımda, "Akşam yemeğinde canın ne çekiyor?" diye sordum.

"Tink's'ten alıp eve getireyim," diye cevapladı.

"Sonra Tink's'i yemek masasında yeriz."

Sesi yumuşaktı, "Bana uyar," dedi. Bana da uydu. Onun çocukları vardı. Benim de çocuklarım vardı.

Yani bu mükemmel bir çözümdü.

"Görüşürüz tatlım," dedim. "Evet,

bebeğim. Görüşürüz."

Telefonu kapattık.

Resmin yanına yürüdüm ve artık beş dimmer kontrolü olan yeni ışık anahtarını çevirdim. Biri yemek masasının üzerindeki avize için. Biri mutfak ışıkları için. Biri mutfak sarkıt lambaları için. Biri oturma odası ışıkları için.

Ve biri de resmim içindi.

Gün ortasıydı. O ışığa ihtiyacım yoktu.

Ama o günden itibaren, ne zaman evde olsam, o resim aydınlatılıyordu.

Her gün.

Ruhumun derinliklerinde bilsem de, ihtiyacım olan her şeye sahip olduğumu bana hatırlatıyordu.

* * *

Koridordan çalışma odasına doğru yürüdüm ve oraya vardığımda, doğruca masaya gidip çantalarımı ve cüzdanımı masanın üzerine bıraktım. Birinden zarfı çıkardım, sonra diğerine daldım ve kağıt mendille sarılmış paketi çıkardım. Paketi açtım ve iskelede yeniden açılan dükkandan aldığım güzel çerçeveyi ortaya çıkardım.

Walgreens'te bastırdığım fotoğrafı çerçeveye koymak üzereydim ki, çantamdaki telefonum çaldı.

Çerçeveyi ve fotoğrafı bir kenara bıraktım, telefonumu çıkardım, ekrana baktım ve aramayı cevapladım.

"Merhaba," dedim.

"Selam," diye cevapladı Mickey. "Dinle, bebeğim, maaşları sen mi ödüyorsun?" Masadaki bilgisayara baktım.

Çalışma odası, çalışma odasıydı.

Odanın diğer tarafı, çekmeceli büyük ve gevşek bir koltuk takımıyla dolu olduğu için, artık bir misafir odası da olmuştu.

Ayrıca, kızlar (ve Mickey ile ben) onların büyük salondaki televizyonu işgal etmelerinden pek hoşlanmadığımız için, Auden ve Cillian benim evimdeyken Xbox oynadıkları bir aile odasıydı.

Artık pencereler ve televizyonun kaplamadığı her duvarda, Mickey'nin Jake'in (ve Cillian ile Auden'in) yardımıyla yerleştirdiği güzel ceviz ağacından raflar vardı.

Son olarak, burası Donovan Roofing and Contracting şirketinin ofisiydi.

Ben Mickey'nin ofis kızıydım. Maaşları öderdim, telefonları cevaplardım (ya da masamdayken telefonlara bakardım), Mickey'nin müşterilerle görüşmelerini ayarladım, teklifleri yazardım, malzemeleri sipariş ederdim, faturaları gönderirdim, alacakları yönetirdim ve muhasebeci olarak çalışırdım (Robin'in yardımıyla).

Mickey'nin işi hızla büyümüştü.

Ralph bazı ihalelerde onu geride bıraktı, ancak referanslara ve çevrimiçi yorumlara önem verenler Mickey'i tercih etti. Tabii ki, Magdalene Club'daki golf sahası çevresindeki inşaat için çatı kaplama işini de almıştı. Büyük bir işti. Gerçek bir başarıydı. Otuz ev ve küçük evler de değildi. Mini malikanelerdi.

Aslında, iş o kadar fazlaydı ki Mickey'nin yirmi sekiz çalışanı vardı. Ve işi henüz bir yaşında bile değildi.

Maaş almıyordum. Bunun nedeni, Mickey'nin evinin satışta olması ve Cadılar Bayramı'ndan önceki gün küçük, hasat temalı bir düğün yapmamızdı (resepsiyon Lavender House'da yapılacaktı), yani onun olan her şey çok yakında benim olacaktı (benim açımdan, tartışmıştık ama Mickey sonunda pes etmişti).

Ve bunu yapmayı çok seviyordum. Yardım etmeyi seviyordum. Mickey'nin işinin gelişmesini izlemeyi seviyordum. Onun işinde mutlu olduğunu görmekten çok hoşlanıyordum. İş gününe başladığında, sevdiği bir şeyi, *kendisine ait* bir şeyi yaptığını bilmek hoşuma gidiyordu.

Mickey'nin evi satıştaydı, düğünümüz üç ay sonra olsa da, ev satıldığında, henüz evlenmemiş olsak da, oraya taşınacaklardı.

Zaten çoğu zaman oradaydılar.

Değilse, ben ve çocuklarım, üçümüz de Mickey'nin evindeydik.

Tam bir Brady

Bunch. Harikaydı.

"Evet, tatlım, her Perşembe sabahı Dove House'dan önce çalıştırıyorum," ona zaten bildiği bir şeyi söyledim. "Doğrudan para yatırma işlemleri yarın hesaplara geçecek."

"Kahretsin," diye mırıldandı. "Neden?" diye sordum.

"Jerry zaman çizelgesini mahvetti. Ondan yapmasını istediğim bazı fazla mesaileri unutmuş." "Ona bir sonrakiyle birlikte gönderebileceğini ve değişikliği yaparız."

"Paraya ihtiyacı olduğunu söylüyor, bebeğim. Boşanma."

Mickey'nin ekibinden biri olan Jerry, çirkin bir velayet savaşını da içeren çirkin bir boşanma sürecinin ortasındaydı. Avukatlık ücretleri çok yüksekti.

"Tamam," dedim, bir kalem kapıp bir blok Post-it'i kendime doğru kaydırarak. "Saatleri bana ver. Başka bir maaş bordrosu hazırlayacağım ve iki depozito alacak,

ikincisi fazla mesai ücreti olacak. Ama bu akşam eve götürmen için sana zaman çizelgesini vermesi gerekiyor, böylece dosyaya ekleyebilirim."

"Tamam," diye cevapladı ve saatleri verdi. Ben bunları yazarken, "Günün iyi geçti mi?" diye sordu.

Çerçeveye ve yanına yerleştirilmeye hazır olan resme baktım.

Sonra raflara baktım.

Raflarda DVD'ler, CD'ler, kitaplar, resim çerçeveleri ve biblolar vardı. Çok sayıda raf vardı ve hepsi yeniydi, bu yüzden dolmuş değillerdi. Ama Mickey ve çocukları taşındığında, bu kolayca gerçekleşeceğini düşündüm.

Hepsinde bir şeyler vardı. Ama bir tanesinde sadece tek bir şey vardı.

Kırık, siyah, katlanmış bir şemsiye.

Kalbim sıkıştı.

"Hayır," diye cevapladım Mickey'nin sorusuna. "Ne oldu?"

Şemsiyeden gözlerimi kaçırdım.

"Hiçbir şey," diye mırıldandım. "Eve geldiğinde konuşuruz."

Sesi alçaldı ve tekrar sordu: "Ne oldu, bebeğim?"

Ben saklamaya çalışsam da sesimden anladı. Anladı. Şimdi endişeleniyordu.

Gözlerimi masadaki resme indirdim ve elimi uzatıp parmağımla dokundum.

"Amy?" diye seslendi Mickey.

"Bay Dennison bu sabah vefat etti," diye fısıldadım, sesim aniden boğuldu.

"Kahretsin, Amy," diye fısıldadı Mickey.

Bay Dennison ve benim fotoğrafımıza baktım. Dove House'un salonundaki koltukta oturuyordu. Ben koltuğun koluna yaslanmış, eğilip yanağına öpücük konduruyordum. O da kameraya bakıp gülümsüyordu.

Bu bir selfie'ydi.

Bu konuda giderek daha iyi oluyordum.

Bayan McMurphy'den sonra öğrenmişim ve şimdi telefonumda sakinlerin, Dela'nın sakinlerle, personelin sakinlerle, çocukların, benim, hatta Mickey'nin sakinlerle çekilmiş tonlarca fotoğrafım vardı.

"Huzurlu," dedim.

"Bu iyi," diye nazikçe cevapladı.

Gözyaşlarım akarken ses çıkardım.

"Kahretsin, bebeğim," diye fısıldadı Mickey, sonra daha yüksek ve daha kararlı bir sesle, "Hemen geliyorum. Yapmam gereken bir şey var, sonra oradayım. Bir saatte evde olurum. Jerry'nin işlerini hallederim, merak etme. Sen rahat ol. Çocuklara mesaj atarım. Pizza sipariş ederiz. Ailece evde sakın bir gece geçiririz. Tamam mı?"

Aileyle evde sakın bir gece.

Bu her şeyi iyileştirebilirdi. Hatta Bay Dennison'ı kaybetmenin acısını hafifletmeye bile yardımcı olabilirdi.

Dennison'ı kaybetmenin acısını hafifletmeye bile yardımcı olabilirdi.

Burnumu çekip kabul ettim, "Evet, Mickey, kulağa hoş geliyor. Ama Jerry'nin işlerini ben hallederim."

"Tamam, Amy. Yakında evde ol." Yakında evde olacaktı.

Bu tek başına her şeyi iyileştirebilirdi. "Tamam, Mickey. Görüşürüz."

"Seni seviyorum, canım."

Gözümden bir damla yaş süzülürken gülümsedim. "Ben de seni seviyorum." "Görüşürüz."

"Hoşça kal."

Telefonu kapattık, masanın etrafından dolaştım ve Jerry'nin parasını alabilmesi için ek bir maaş bordrosu hazırladım.

Sonra, Bay Dennison'la çekilmiş fotoğrafımızı çerçeveye koydum. Onu şemsiyenin bulunduğu rafa götürdüm ve yerine yerleştirdim.

Bir adım geri çekilip resme baktım ve gözyaşlarımın akmasına izin verdim.

Sonra gözyaşlarımı sildim, döndüm ve odadan çıktım. Yıllar geçtikçe o rafın çerçevelerle dolacağını biliyordum.

Sadece bir şemsiyem olacaktı. Sonunda bir sürü çerçeveye sahip olacaktım. Ama binlerce anım olacaktı.

* * *

Onu gördüğümde evi temizliyordum.

Önceki hafta sonu, Mickey evini satın aldıktan sonra, çocuklarıyla birlikte taşınmıştı.

Donovanlar evlerine veda ederken tatlı ve acı bir duygu yaşasalar da, bu travmatik bir deneyim olmadı.

Sonuçta, aylarca iki evleri ve büyük bir aileleri olmuştu, bu yüzden bana, çocuklarıma ve evimize alışmışlardı.

Ash ve Cillian, misafir odalarındaki yatak odası mobilyalarını saklamaya karar verdiler. Cillian bunu heyecanla şöyle açıkladı: "O yatakta kendimi oduncu gibi hissediyorum! Çok havalı. Mach 3 hızında gitmediğim zamanlarda oduncu gibi davranıyorum."

Balta ve motorlu testere içeren odunculuk hobisi beni pek heyecanlandırmıyordu, ama ağzımı kapalı tuttum.

Mickey ve çocuklarının eşyaları her yere dağılmıştı ve bazı mobilyaları boş alanları dolduruyordu. Ama çoğunun fotoğrafını çekmiştim ve şimdi bir depoda *Craig's List*'te satılmayı bekliyordu.

Taşınma o kadar büyük bir projeydi ki, o ana kadar, Ash'in odasında süpürge yaparken aklıma gelmemişti.

Oda sahil havasını korumuştı, ama yatak çarşaflarını değiştirmiş ve kendi biblolarını ve posterlerini ekleyerek odayı kendine ait hale getirmişti.

Mum bu odaya uymuyordu.

Dahası, mum onun odasında saklanamayacak kadar önemliydi.

Muhtemelen sormalıydım ama sormadım. Sormadım çünkü onun nazik davranması gerektiğini düşünmesini ve bu yüzden hayır demesini istemedim.

Bu açıklamayı yapmak zorundaydım.

Ben de elektrikli süpürgeyi kapatıp mumu aldım.

Muhteşem kasemi mutfak tezgahının köşesine taşıdım. Mumu yemek masasının ortasına koydum.

Her şey mükemmel işledi.

Rhiannon tekrar gelmeden önce onunla konuşmaya karar verdim, böylece mumları görünce şaşırıp incinmesin diye.

Sonra temizliğe geri döndüm.

Çocuklar okuldan eve geldiğinde çalışma odasındaki masadaydım.

"Beni bırak, anne!" diye bağırdı Auden. "Lacey'e gidiyorum."

Söylediği ikinci kısmı duymazdan geldim çünkü oğlumun biriyle çıkmasından Mickey'nin kızının çıkmasından daha fazla hoşlanmıyordum.

"Tamam, evlat!" diye bağırdım.

"Akşam yemeğinde ne var?" diye

bağırdı Cill. "Peynirli tavuk!" diye

bağırdım. "Harika!" diye cevap verdi.

"*Aman Tanrım!*" diye bağırdı Pippa. "Biri *Vampire Diaries*'ımı silmiş mi?"

"Orada duruyor Pip, haydi ama!" diye bağırdı Cillian.

"Ödevini yap, Pip!" diye bağırdım.

"*Biliyorum* anne!" diye bağırdı.

Gözlerim bilgisayarda idi ama orada bir şey hissettiğimde onları kapıya çevirdim.

Aisling kapı pervazına yaslanmış duruyordu, saçları kıvrılmış, abartısız makyajı güzel yüzünü daha da güzelleştiriyordu, kıvrımlı vücudu sevimli bir kısa etek, tayt, daha da sevimli alçak topuklu botlar ve güzel bir süveterle kaplıydı.

"Selam, güzelim," diye seslendim.

"Seni seviyorum, Amy," diye cevapladı sessizce. Mumu görmüştü.

Masada oturmuş çalışırken, birdenbire uçuyormuşum gibi hissettim. "Ben de seni seviyorum, ufaklık," diye cevap verdim.

Bana küçük bir gülümseme attı ve ortadan kayboldu.

Derin bir nefes aldım, böylece ayaklarım yere daha yakın olsun ve işe konsantre olabileyim.

Bunu başardığımda, bilgisayarıma döndüm ve faturalara geri döndüm.

* * *

"Kusacağım," diye mırıldandı Robin.

"Kusmayacaksın," diye karşılık verdim.

"O kusmazsa, ben kusacağım," dedi Alyssa.

Josie'ye baktım, o da diğer kızlarla birlikte bizim grubumuzda duruyordu.

Tüm kızlarım bir aradaydı.

Mutluydular.

Josie'nin bana baktığını gördüm ve gözleri buluştuğunda, "*Bu* mide bulandırıcı."

Dikkatimi odanın diğer tarafında olanlara geri verdim, annem ve babam Mickey'nin annesi ve babasına yağ çekiyorlardı.

Mickey ve benim prova yemeğimiz için The Eaves'in arka odasındaydık. Annemin *katı bir kokteyl* kıyafeti kuralı koyduğu, çiçekler ve sınırsız şampanya ile dolu muhteşem bir gösteriydi. Bu kural beni ve diğer kızları rahatsız etmiyordu, sadece erkekleri rahatsız ediyordu.

Giyinmeyi severdim.

Bu, Mickey'e kendi kişisel LBD'sini vermem gerektiği anlamına geliyordu.

Annem ve babam her şeyi, yemeği, çiçekleri, ev sahibine hediyeleri (iki pahalı kristal şampanya

flütleri, çocuklar hariç, onlar ithal Belçika çikolataları aldılar) ve açık bar.

Söylemeye gerek yok, ailemin soğukluğu sona ermişti. Bu, Lawr onlara Maine Fresh Maritime ailesine damat olacağımı söylediğinde oldu. Aslında, sadece soğukluk sona ermedi, onlar sevinçten kendilerinden geçtiler.

Bunun nedeni, Mickey'nin ailesinin Conrad'ın ailesinden daha zengin olması ve benim bu hamlemin yine onların çizgisine uymak olduğunu düşünmeleri idi.

Mickey'nin ailesi benim ailem kadar zengin değildi (ve bu kabul edilemezdi, Bourne-Hathaway ailesi her zaman üstünlük sağlamalıydı). Ayrıca Mickey aile işinde çalışmıyordu.

Ama şaşırtıcı bir şekilde, bu son durum annem ve babamı rahatsız etmedi.

"Kendi işini yürütüyor," diye babam aylar önce bana yaptığı resmi görüşmenin sonunda telefonda kibirli bir şekilde söylemişti. "Kendi başına bir adam hakkında söylenecek çok şey var."

Bunu zaten biliyordum, bu yüzden hiçbir şey söylemedim.

Bir gün önce gelmişlerdi ve geldiklerinden beri neredeyse tüm zamanlarını Mickey'nin ailesinin peşinde koşarak geçirmişlerdi. Mickey'nin kardeşleri de dahil.

Tabii ki nazıkçe.

Mickey'in ailesi harikaydı , tıpkı Mickey gibiydi . Dost canlısı. Alaycı.

Sevgi dolu. Sevgi dolu.

Benimki ise pek öyle değildi.

"Bu onların tarzı," dedim kızlara.

"Sen ve Lawr nasıl onların soyundan geliyorsunuz, hiç anlamıyorum," diye cevapladı Robin. Bu söze katıldığım için yorum yapmadım.

Ama bunu duyunca, odada Lawr'ı Jake, Jake'in oğlu Conner ve Conner'ın kız arkadaşı Sofie ile konuşurken gördüm. Conner kolunu onun omzuna atmış ve ona sıkıca sarılmıştı. Sofie orada rahat görünüyordu. Güvende, mutlu ve memnun.

Üniversitenin ilk yılını ayrı geçirdikten sonra, Sofie şimdi Boston'da onunla birlikteydi.

Junior ve Alyssa, Sofie'nin iyi bir okula girmesinden mutlu olsalar da, güneye taşınmadan önce manikür-pedikür seansında Alyssa, "Kızım birinci sınıfta hamile kalırsa, bu çok kötü olur, çünkü babası çocuğun babasını öldürdüğü için ömür boyu hapis yatacağı için ben çocuğu büyütmek zorunda kalırım" demişti.

Bu olayları düşünmek istemedim, bu yüzden düşünmedim. Auden biriyle çıkıyordu. Ash hala Kellan'la birlikteydi (Kellan artık araba kullanabiliyordu, bu da araba randevuları anlamına geliyordu, bu da Ash'in babasını çileden çıkarıyordu) ve kızım da biriyle çıkıyordu (seri olarak, okul başladığından beri dört farklı erkekle çıkmıştı, hepsi Joe'nun ona çıkma teklif etmesini sabırsızlıkla bekliyordu, Joe'nun bunu yapmasını umuyordu, ama Auden'la yakın olduğu için Joe bunu yapmıyordu).

Hayır, bu olayları kesinlikle düşünmek istemiyordum. Bu yüzden düşünmedim.

Ne olursa olsun, hayatta kalacaktım. Mickey de öyle. Bu, şüphesiz kanıtlanmıştı.

Bunun yerine, ağabeyimin gözlerinin odanın içinde dolaştığını, yanımdaki kadına takıldığını ve ısındığını izledim.

Robin ve Lawr artık çıkmıyorlardı. Robin ve Lawr artık bir çiftti.

Bu ciddi bir ilişkiydi.

En büyük çocuğu üniversitede olduğu için büyük bir adım atmıyorlardı, ama en küçüğü hala lise öğrencisiydi ve annesi ondan uzaklaşmak istemiyordu. Annem, Lawrie ile kalıcı olarak birlikte olmak için Santa Barbara'ya taşınmadan önce birkaç yıl beklemek zorundaydılar, ama plan buydu. Şimdi, iki haftada bir, annem ağabeyimle birlikte oradaydı ve bu durum iyi gidiyordu.

Harika.

Bunun böyle olacağını biliyordum ve tabii ki her fırsatta bunu ona hatırlatıyordum.

Tıpkı o anda olduğu gibi, onun dikkati Robin'den bana kaydı ve ben üstünlük taslayan bir ifade takındım, o da başını salladı, dudakları seğirdi ve dikkatini tekrar Jake'e verdi.

"Onu çalacağım."

Mickey'nin mırıldanmasını duyunca hafifçe irkildim ve tam zamanında dönüp şampanya kadehimi elimden alıp masaya koymasını izledim.

"Tabii ki," diye mırıldandı Josie.

"Ben birine ait olmasaydım ve sen de ciddi bir ilişki içinde olmasaydın, buradaki gelişmelerden de anlaşıldığı gibi," dedi Robin benim erkeğime. "Senin beni çalmanı isterdim."

En iyi kız arkadaşım benim erkeğimi beğenmişti. Ve ben de bunu beğendim.

Mickey Robin'e gülümsedi ve Robin elimi tutarken ben ona sahte bir bakış attım.

Beni kapıya doğru götürürken, bir ürperti hissettim ve annemin bana o ürpertiye yönelttiğini görmek için ona baktım, Mickey beni ana restorana çekiyordu.

"Birkaç dakika sonra akşam yemeğine oturacağız, tatlım," dedim ona, o beni masaların arasından geçirirken.

"Biz olmadan bunu yapamazsınız," diye cevapladı.

"Bu yüzden gidemeyiz," dedim. O hiçbir şey söylemedi.

O beni tuvaletlere giden koridora götürdüğünde ben de öyleydim.

Koridorun sonunda sağa döndüğünde ve tuvaletleri geçtikten sonra karnım ısınmaya ve bacaklarım titremeye başladı.

Koridorun sonunda, paltoları kenara itti (oranın bir vestiyer olduğunu biliyordum) ve beni arka duvara itti.

Karanlıktı.

Sessizdi.

Her an bir hostes gelip paltolarımızı asmak için alanımıza girebilirdi.

Mickey ellerini kalçalarımın altına koyduğunda bunların hiçbirisi umurumda değildi.

Garip, ceket dolabının bizim yerimiz olması.

Ama öyleydi.

Her şey burada başlamadı. Ama burada *başladı*.

Mickey Donovan'ı, beni resmen kendine ait yapacağı ve benim de onu kendime ait yapacağım geceden önce oraya götürdüğü için daha da çok sevdim.

Gözleri aşağıdaydı, gölgelerin arasından beni süzüyordu. Sonra

gözleri benimkilere yükseldi. "Elbisen güzel, bebeğim."

Yine oradaydım.

Yükseliyordum.

Gerçi, bu günlerde, kafam bulutlarda yaşamanın yolunu öğrenmişim. "Tanrım, seni seviyorum," diye fısıldadım.

Bu, onun kolay gülümsemelerinden birini elde etmemi sağladı. Evet, onu kesinlikle seviyordum.

"Güzel, bu demek oluyor ki gardıropta benimle öpüşeceksin," diye cevapladı.

"Annem bundan hoşlanmayacak," dedim.

"Geri dönmemizin tek nedeni, annemi seninkinden kurtarmak için."

Ona doğru yaklaştım ve elimi göğsüne kaydırđım. "Üzgünüm, Mickey. Onlar..."

Beni keserek, "Sakin ol, Amy. Umurlarında değil. Öyle insanları tanıyorlar. Öyle insanlarla nasıl başa çıkacaklarını biliyorlar. Senin öyle olmadığını biliyorlar. Seni ve çocuklarını seviyorlar. Önemli olan bu."

Öyleydi.

Bu, rahatlamanın zamanı geldiği

anlamına geliyordu. Ayrıca

öpüşmenin de zamanı gelmişti.

Başımı yana eğdim. "Ee, öpüşecek miyiz, ne yapacağız?" Dudakları dudaklarıma değmeden önce gözlerinden gelen sıcaklığı hissettim.

Kollarımı omuzlarına doladım.

Bir elini boynumun arkasına doladı, diğer elini ise kalçamın yanına koydu.

Samimi dokunuşla, diline karşı nefesimi tuttum.

Mickey beni duvara bastırdı.

Böylece, prova yemeğimizde gardıropta uzun uzun öpüştük.

Annemin tamamen sinirini bozacak kadar uzun sürdü (bunu bana attığı buz gibi bakışlar dışında göstermedi), ki bu harikaydı.

Ve beni o kadar heyecanlandırdı ve rahatsız etti ki, çok sonra, komodinin üzerindeki cep telefonum çaldığında, huzursuz uykumdan uyandım ve Mickey'nin "Kapı" diye homurdandığını duymak için telefonu açtım, ön kapıya koştum (ama muhtemelen bunu yine de yapardım).

O, annemin "gelenek" nedeniyle talebi üzerine Cillian ve Auden ile Jake ve Josie'nin evinde kalıyordu.

Elbette anahtarı da onda vardı.

Yani ben oraya varmadan önce kapıyı

açmıştı. Ama uyarıcı ses ciddi anlamda

seksi idi.

Son olarak, Mickey'nin o kadar azgın ve tedirgin hale gelmesi için yeterince uzun süre öpüştük ki, beni koridordan odama sürükledi.

Gündüz yatağımda seviştik.

Sonra ön kapımızda beni derin ve tatlı bir şekilde öptü ve Lavender House'a geri döndü çünkü düğün gününde gelini görmek uğursuzluk getirirdi.

Ve teknik olarak o gün bizim düğün günümüz *olmasına* rağmen, güneş henüz doğmadığı için bunun sayılmayacağına karar verdim.

Ben de bunu görmezden geldim ve Mickey ile yatağımıza uzandım, başımı yastığa koyup tekrar uykuya daldım.

Ama bunu kafam hala bulutlarda iken yaptım.

* * *

Mickey

Mickey çıplak bir şekilde yatakta yatıyordu, şömine yanıyordu, gözleri mutfağa dikilmiş, bekliyordu.

O, pullu tüylü terlikleri ve kısa bornozu ile bir tepsi taşıyarak ona doğru yürüdü.

"Sıkılabilir peynir ve kraker var," dedi. "Ayrıca bir kutu krem şanti ve vanilyalı gofret var. Taze bira da var. Böylece sihirli tepsimde akşam yemeği ve tatlı için gerekli her şey var, karışıklık yok, telaş yok, temizlik yok."

Krem şanti ile ne yapmayı planladığını bilmiyordu ama kendisi ne yapacağını biliyordu.

Amy'nin tepsiyi yatağın ucuna koymasını, yanına gelmesini, terliklerini çıkarmasını, bornozunu çıkarmayı izledi ve karısı yorganın altına girerken çıplak vücudunun kıvrımlarını seyretti.

Ona doğru yuvarlandı.

Kollarını ona dolarken, "Birayı devireceksin, Mickey," diye uyardı.

Ondan uzaklaştı, birayı aldı, ona doğru eğilip şampanya kadehinin yanına ve gece masasındaki buz kovasına koyduktan sonra tekrar ona döndü.

Yumuşak tenini, taze çiçek kokusunu, güzel ela gözlerindeki sıcaklığı içine çekti.

Ve orada gördü.

On saat önce, onun çocukları onun yanında, onun çocukları da onun yanında dururken, Reverend Fletcher'ın kilisesinde evlenmişlerdi.

Sonrasında iki parti verdiler.

Biri, Josie ve Alyssa'nın Lavender House'da düzenlediği büyük, şık bir parti.

Diğeri ise yaşlıların Dove House'da düzenlediği küçük, daha sakın bir parti.

Onun çocukları Rhiannon'a

gitti. Onun çocukları ise eski

eşine gitti.

Mickey ise yeni karısını üç günlük balayı için Jimbo'nun av kulübesine götürdü.

Nereye gittiklerini hiç bilmiyordu.

Dışarıda park ettiklerinde, ağlamasını durdurmak için onu kızdırmak zorunda kalmadan önce kamyonetten bile inmediler.

Bu hiç zor olmadı ama adam onu eşikten içeri taşıdığında kız çok çabuk sinirini kaybetti.

Eğer hala bir şüphesi varsa, ki yoktu, balayı yerlerine verdiği tepki ona bilmesi gereken her şeyi anlatırdı.

Yeni karısı, yatakta yanında onun bedenine ihtiyaç duyuyordu. Hayatın onlara getireceği diğer her şeyle ise o başa çıkacaktı.

Sonuçta, parmağında beş karatlık bir elmas vardı. "Tanıştığım en harika kadın," diye fısıldadı.

Kızı elini onun çenesine koydu. "Mickey."

"Seni seviyorum, Bayan Donovan."

Gözlerini kapattı ve yüzünde, onun sayısız kez gördüğü, onu her zaman etkileyen bir ifade belirdi ve lanet olsun, *lanet olsun*, bunu ona o vermişti.

Ona verdi.

Ve her seferinde, karşılığını aldı.

Kadının on beş milyon dolara ihtiyacı yoktu. Tüm parasına ihtiyacı yoktu.

O duyguyu hissetmesi gerekiyordu. Tek ihtiyacı olan buydu.

Ve bunu ona sadece o verebilirdi.

Gözlerini açtı.

"Ben de öyle, Mickey."

Ona gülümsedi ve onu öptü, bunu üç gün boyunca (ve sonrasında da) sık sık yaptı.

Sonra onunla sevişti ve bunu üç gün boyunca (ve sonrasında) sık sık yaptılar.

Sonra, sıkılabilir peynir yediler ve çırpılmış krema ile güzel şeyler yaptılar.

Ayrıca birlikte uyudular ve birlikte uyandılar.

Son olarak, üç gün boyunca o yatakta (ve duşta) çıplak olarak geçirdiler.

Ve bu, ikisinin de ihtiyacı olan tek şeydi.

Magdalene serisi, Coert'in hikayesiyle sona erecek.

*Magdalene serisinin ilk kitabı olan **The Will**'den bir alıntı okuyun.*

Olabileceğim En Güvenli Yer

"Küller küllere, tozlar tozlara."

Bu sözleri duyduğumda ağzım salya doldu, güneş gözlüğü ve büyük siyah şapkamın gölgesinde kalan gözlerim, koyu kırmızı güllerle kaplı parlak tabuttan, yanında duran vaize kaydı.

Sandalyeimden kalkıp, havada asılı duran sözleri yakalayıp onun boğazına tıkmak istedim.

Bu benim için alışılmadık bir tepkiydi. Ben öyle biri değildim. Ama o büyükannemden bahsediyordu.

Büyükannem, *benim* büyükannem, o tabutun içinde yatan büyükannem.

Gerçekten de genç değildi, bu doğrudu. Doksan üç yaşında olduğu için bunun olacağını biliyordum.

Ama bu, onun ölmesini istediğim anlamına gelmiyordu. Onun ölmesini asla istemedim.

Henry dışında, sahip olduğum tek kişi oydu. Bu dünyadaki tek kişi.

Kül küle, toz toza.

Büyükannem toz değildi.

Benim büyükannem her şeydi.

Bu düşünceyle, onların geldiğini hissettim ve onları durduramadım. Neyse ki, taşıklarında sessiz kaldılar. Zaten her zaman öyleydiler. Bu tür bir duyguyu en son on yıllar önce serbest bırakmıştım.

Bir daha asla böyle bir şeyin olmasına izin vermedim.

Gözlerimi tabuta çevirdiğimde, güneş gözlüğümün altından yanaklarımdan ıslaklıkların aktığını hissettim. Çenemden damladıklarını hissettim ama elimi kaldırmadım. Kimsenin gözyaşlarımı fark etmesini istemiyordum, bu yüzden onlara bunu fark etmeleri için hiçbir neden vermek istemedim, hareket bile etmedim.

Bu düşünceyle, başka bir şey hissettim — cildimde kayan garip bir karıncalanma hissi. Güneş gözlüğümün arkasındaki gözlerim kalktı ve tabutun etrafında duran kalabalığın arasından kaydı.

Güneş gözlüğüm onun gözlüğüne çarptığında durdu. Ve o anda nefesim de kesildi.

Çünkü tüm hayatım boyunca, ki uzun bir hayatım oldu, ve tüm gezintilerim boyunca, ki çok uzaklara gittim, onun gibi bir adam görmemiştim.

Bir kez bile.

Koyu mavi bir takım elbise, tek renk gömlek ve tek renk kravat giyiyordu. Kıyafetleri ona çok yakışıyordu ve ona daha da çok yakışıyordu. Bunu sadece kıyafetleri sevmekten değil, son yirmi iki yıldır moda dünyasının kenarında olmaktan da biliyordum.

Deneyimli gözümle, takım elbisesinin Hugo Boss olduğunu gördüm, bu biraz şaşırtıcıydı. Büyükanнемin yaşadığı küçük kasabada biraz para vardı ve görünüşe göre o adam da bu paraya sahip olanlardan biriydi.

Şaşırtıcı olan ise, geri kalanı Hugo Boss'a benzemiyordu. Kesinlikle zengin görünmüyordu.

Siyah saçlarında gümüş grisi bir ton vardı. Saçları kalın ve iyi kesilmişti, ancak bu bir stil tercihi değil, saçlarına zaman ayırmak istemediği için yıkayıp çıktığı belliydi.

Yine de ona yakışıyordu.

Alnında ve sert ağzının çevresinde çizgiler vardı, ama sert olmasına rağmen dudakları o kadar dolgundu ki, özellikle alt dudağı neredeyse şişkin gibiydi. Güneş gözlüklerinin göz çevresindeki çizgileri gizlediğinden emindim.

Bu çizgiler bana onun güneşe yabancı olmadığını gösterdi.

Ayrıca duygulara da yabancı olmadığını gösteriyordu.

Uzun boylu, geniş omuzlu ve çok iriydi. Etrafımda etkileyici bir varlığı olan birçok erkek ve kadın vardı, Henry de onlardan biriydi, ama bu adamınki öyle değildi. Etkileyici değildi.

Talepkardı.

Garip, ama doğru ve aynı zamanda biraz da şaşırtıcıydı.

Bunun nedeni, sadece vücudunun büyük olması değil, genel olarak yüz hatlarının da agresif olmasıydı. Böyle birini hiç görmemiştim. Kaşları geniş ve güçlüydü. Çenesi sert ve belirgindi. Boynu ve boğazı kaslı ve damarlıydı. Elmacık kemikleri, kare çenesinden koyu renkli favorilerine kadar bir çizgi oluşturuyordu. Burnu bir zamanlar düzgünmüş, ama kırılmış ve iyi iyileşmemişti, o da bunu kabul etmişti ve bu, hiçbir şekilde kötü bir seçim değildi.

Sol elmacık kemiğinde, heybetli yüz hatlarıyla tezat oluşturan ve sertliğini en uç noktaya taşıyan bir yara izi vardı.

Bana yakın değildi, ama uzak da değildi. Gün güneşliydi, ama o kadar uzaktaydı ve güneş gözlüğü takmıştı ki, gözyaşlarımı görebileceğini hayal edemiyordum.

Yine de, güneş gözlüklerinin bana kilitlendiğini, ağlamamı izlediğini, yüzünün ifadesiz, bakışlarının sarsılmaz olduğunu şüphesiz biliyordum.

Bunu garip buldum, onun ilgisini ve benim ona baktığımı fark etmesine rağmen gözlerini başka yere çevirmemesini.

Garip ve yine biraz da şaşırtıcıydı.

Nefes almak için, biraz çaba sarf ederek gözlerimi ondan ayırdım ve yanında, koyu gri bir takım elbise, açık mavi bir gömlek ve oldukça çekici bir kravat giymiş, yirmi yaşlarında bir genç adam gördüm. Yanındaki adamın tıpatıp aynısı olmasa da, kalın siyah saçları, boyu, yapısı ve yüz hatlarıyla, o adamın oğlu olmaktan başka bir şey olamazdı.

Gözlerimi genç adamdan ayırdım ve diğer yöne baktım, orada on beş, on altı yaşlarında, uzun kıvılcı saçlı ve narin yüz hatları sıkılmış bir genç kadın gördüm. Adamdan biraz uzakta duruyordu, kolları kavuşturulmuştu. Neden bildiğimi bilmiyordum, ona hiç benzemiyordu, ama yine de onun kızı olduğunu biliyordum.

Gözlerimi indirdiğimde, adamın önünde sekiz, dokuz yaşlarında bir çocuk gördüm. Yine koyu saçları, uzun ve güçlü bir vücuda sahip olacağı belli olan yapısı, onun da o adamın çocuğu olduğunu görmemek imkansızdı. Çocuğun adamın bacaklarına yaslanmış olması ve adamın parmaklarını çocuğun omzuna dolamış olması da bunu doğruluyordu.

Çocuk rahatsız görünüyordu ve ben fark edilmeden daha yakından baktım, yüzü kızarmıştı. Ya ağlıyordu ya da ağlamıştı.

Büyükannemi tanıyordu.

Tabii ki, büyükannenin cenazesinde olan herkes onu tanıyordu, ama en azından o çocuk onu iyi tanıyordu.

Büyükannem ve ben haftada birkaç kez düzenli olarak konuşurduk ve bana kasabasındaki çeşitli insanlar hakkında (biraz ayrıntılı olarak) bilgi verirdi. Ben de gençken bir süre orada yaşamıştım ve yıllar boyunca onu sık sık ziyaret etmiştim, bu yüzden çoğunu şahsen tanıyordum.

O aile hakkında bana hiç bahsetmemişti.

O aileyi hatırlardım.

Daha fazla bakmadım, gözlerimi tabuta çevirdim. O ailenin yanında, şüphesiz bir yerde duran kadını görmek istemedim.

Onu tanımak için görmeme gerek yoktu.

Muhtemelen kızıl saçlı olduğunu biliyordum. Bildiğim tek "muhtemel" şey buydu. Geri kalan her şey kesindi.

O adamın tercihlerine bağlı olarak, ya doğal olmayan bir şekilde zayıf ya da çekici bir vücuda sahip olacaktı. Olmayacağı tek şey, yirmi yıl boyunca ona üç çocuk doğurmuş ve vücudunu ya da kendini herhangi bir şekilde salmış gibi görünen bir kadın olmaktı. Asla öyle olmazdı. Öyle olsaydı, onu kaybederdi. Kesinlikle. Gözü başka yerlere kayar ve onun yerine başkası geçerdi. Bu nedenle, bunun olmaması için elinden gelen her şeyi yapardı.

Ayrıca yaşından daha genç görünecekti. Bunun için büyük çaba sarf edecekti. Kesinlikle.

Ve onun takım elbisesini ve çocuklarının ne kadar iyi yetiştirildiğini düşünürsek, şık olmalı, kıyafetleri ve ayakkabıları pahalı olmalı, saç modeli de öyle olmalı (ve saçında *hiç* gri olmamalı), manikürü, pedikürü, her şeyi.

O adam daha azını kabul etmezdi. İstedliğini alırdı ve alamazsa, sahip olduklarını bir kenara atar ve istediğini bulurdu.

Vaiz, kendisi ve benim adıma gelenlere teşekkür ederken, onu aklımdan çıkardım.

Büyükannemin onu çok sevdiğini ve düzenli olarak kiliseye gittiğini bilmesem, benim adıma konuşması beni rahatsız edebilirdi. Ve bu onun için zor hale geldiğinde, Reverend Fletcher'ın onu alıp kiliseye götürecek, kahvaltıya çıkaracak ve sonra eve götürecek birini ayarladığını biliyordum. Bazen, kimse bulunamadığında ya da sadece bunu yapmaktan hoşlandığı için, bu kişi Reverend Fletcher'ın karısı oluyordu.

Bu çok hoş bir davranıştı. Büyükannemin dışarı çıkmaya ihtiyacı vardı. O sosyal bir insandı. Ama aynı zamanda bağımsız ve inatçıydı ve yardım istemeyi sevmezdi. Bu, yardım teklif edildiğinde kabul etmeyeceği anlamına gelmezdi. Ve Fletcher'lardan gelen yardımı kabul etti.

Papaz Fletcher bana başını salladı ve ben ayağa kalktım, yüzümdeki gözyaşlarının kuruyarak cildimi kaşındırdığını hissettim. Hâlâ dokunmadım. Bunu daha sonra, yalnız kaldığımda yapabilirdim. Şu anda, saklanabileceğim şapkam ve güneş gözlüklerim vardı. Ve onları kullanacaktım.

Papaz Fletcher'a doğru ilerlerken insanların etrafımda dolaştığını hissettim. Yaklaştığımda elimi uzattım. Sadece elimi, geri kalan vücudumu uzak tutarak bir mesaj vermek istedim.

Ben sarılmayı seven, dokunmayı seven, sevgi dolu biri değildim. Büyükanнем dışında kimseye karşı öyle değildim.

O benim niyetimi anladı. Sadece elimi tuttu, elimi sıkıca ve sıcak bir şekilde kavradı ve "Lydia özlenecek, Josephine" diye mırıldandı.

Haklıydı.

Özlenecekti.

Yutkundum ve bir kez başımı salladım. "Öyle olacak. Çok güzel bir tören oldu, Reverend. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, canım." Eli benim elimi sıktı. "Ve lütfen, bir süre şehirde kalacaksan, Ruth ve benim evimize gel. Seni akşam yemeğinde ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Çok nazıksınız, papaz bey. Düşüneceğim ve size haber vereceğim," dedim sessizce, elimi çekmesi için bastırarak, bunu söylerken onunla ve eşiyle akşam yemeği yemeyeceğimi çok iyi bildiğimden.

Büyükanнем

sosyaldır.

Ben değildim.

Elimi bıraktı.

Ona küçük bir gülümseme attım ve arkamı döndüm. Arabama binip Lavender House'a dönmek istiyordum. Neyse ki, büyükanнем cenazesinin ardından duygusal bir toplantı istemediğini belirtmişti ve bu da oradan ve o insanlardan uzaklaşabileceğim, atıştırma lıkları yiyip zaten bildiğim şeyleri dinlemek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Büyükanнемin ne kadar harika bir insan olduğu ve onun aramızdan ayrılmasının ne kadar üzücü olduğu.

Büyükanнемin bu isteği muhtemelen benim içindi. İki oğlunun gelmeyeceğini biliyordu. Babam ve amcam uzun zamandır onun ve benim hayatımdan çıkmışlardı. Ve gelmiş olsalardı (neyse ki gelmediler), cenaze sonrası bir toplantıda bile olsa, onların sosyalleşmesi fikri endişe verici olurdu. İkisi de genç değildi ve onları on yıllardır görmemiştim, ama hala hayattaysalar, hiç değişmediklerini kesin olarak biliyordum.

Asla değişmezlerdi.

Onlar, ağacın köküne düşen elmalar gibiydiler. Büyükanнемin ağacının değil, büyükbabamın ağacının. Ve büyükbabam yılan gibi acımasız, bencil, kontrolcü ve tüm bunlar o kadar aşırıydı ki, zihinsel olarak dengesiz olduğu tartışmasızdı.

Neyse ki, o da uzun zaman önce ölmüştü.

Bu yüzden sosyalleşmek için bir neden yoktu, büyükannemin kanından kimse kalmamıştı ki onun ne kadar harika bir insan olduğunu ve onun toprağa verilmiş olmasının ne kadar büyük bir kayıp olduğunu dinlesin.

Beklendiği gibi, arabama ulaşmam biraz zaman aldı, çünkü orada çok fazla insan vardı, büyükannemin bu kasabada kurduğu sevgi çok büyüktü ve bu nedenle, kaybım için üzüntülerini benimle paylaşmak isteyen çok fazla insan vardı.

Büyükannemin böyle bir şeye sahip olmasına sevindim.

Bu, arabaya kadar olan yolculuğun keyifli geçtiği anlamına gelmiyordu. Büyükannemin bu kadar saygı gördüğünü bilmek çok güzeldi, ama bunu zaten biliyordum. Bunun bana hatırlatılmasına gerek yoktu.

Kendime, bu sözleri söylemek, göz teması kurmak, duygularının *beni* biraz olsun rahatlattığını düşünmek onların kendilerini daha iyi hissetmelerini sağladığını söyledim. Ve büyükannem de benim onlara bunu vermemi isterdi.

Ben de öyle yaptım.

Arabama giden bu engelli parkuru sadece iki kucaklamaya katlanarak geçmeyi başardım ve bir kez bile tökezlemedim ya da sendelemedim. Henry gurur duyardı. Büyükannem hayal kırıklığına uğradı.

Büyükannem sık sık tökezlememi çok komik bulurdu, ama tökezlediğimi gördükten sonra bana gülüşünü yönelttiğinde, benimle birlikte güldüğünü, bana güldüğünü değil, anlardım. Uzun zamandır bana, kendimizi olduğu gibi kabul etmemiz gerektiğini öğretmeye çalışıyordu, hatta, ya da belki de özellikle, onun "özel şeyler, butterscup, başka kimsede olmayan, sadece sende olan şeyler" dediği şeyleri.

Benim için bu, beceriksiz olmak demektir. Bazen untabildiğim zamanlar da olurdu, ama takılıp düşecek ya da yere çarpacak bir şey varsa, onu mutlaka bulurdum.

Büyükannem bunu sevimli bulurdu.

Bunları yaptığımda, Henry'nin dudaklarının da birden fazla kez seğirdiğini gördüm. Büyükannemin tavsiyesine uymaya çalışsam da, bunu sinir bozucu buluyordum.

Ancak, Manolo marka topuklu ayakkabılarımın çimlere batması olmadan bu yolculuğu başaramadım, bu da beni sinirlendirdi.

Sonunda kiralık arabama ulaştım. Mezarlığı dolaşan yollar arabalarla doluydu, çoğu artık mırıldanıyor, araba kapıları çarpıyor, tekerlekler çıkıyordu.

Bu arada, bir kızın sinirli, sızlanan "Baba!" sesi mezarlığın ciddi havasını deliyordu.

Bu ses tonu o kadar uygunsuzdu ki, arabamın açık kapısında durup yola baktım.

Aracımın park edildiği yerin karşısındaki üç dört araba ileride, büyük bir bordo renkli kamyonet vardı. Nispeten yeni görünüyordu. Kabinde dört kapısı olan, düz yataklı, uzun ve yüksek bir sedan modeliydi. Gösterişli değildi ama bir şekilde öyleydi. Belki de yeni yıkanmış ve cilalanmış gibi güneşte parıldadığı içindi.

Tüm kapılar açıktı ve daha önce beni izleyen adam ve üç çocuğu kamyonete biniyorlardı. En büyük oğlu kamyonetin ön yolcu koltuğuna tırmanıyordu. En küçüğü ise çoktan arkaya binmişti. Adam ise açık sürücü kapısında durmuş, ellerini beline koymuş, caddede duran kızına bakıyordu.

Karısı

yoktu.

Şaşırtıcı.

Belirsiz bir gürültü duydum, sonra kız hafifçe öne eğildi, yüzü çirkin bir şekilde buruştu ve "Umurumda değil!" diye bağırdı.

Bu da şaşırtıcıydı çünkü bulunduğumuz yer ve orada az önce olanları düşünürsek, bu çok kaba bir davranıştı.

Etrafıma baktım ve diğer katılımcıların bir kısmının bu konuşmayı açıkça ama dikkatlice kaçındığını gördüm.

Adam bana sırtını dönmüş, kız da babasına odaklanmış olduğu için, ben de bu konuşmayı görmezden gelmedim. Kavgaya ediyorlardı. Beni fark etmediler.

Bir gürültü daha duydum, sonra kız bağırdı: "Dedim ki, umurumda değil!" Buna karşılık, bir gürültü duyulmadı.

Bir kükreme duyuldu.

"Tanrı aşkına! Lanet olası kamyonete bin, Amber!"

Yüzü buruştu ve vücudunun fiziksel olarak *homurdandığını* gördüm! Sonra hareket etti ve kamyonetin arka koltuğuna tırmandı.

Adam kapısını çarptı ve kendi kapısına döndü.

Hugo Boss takım elbise sahibi olacak kadar parası ve zevki olan birinin, doksan üç yaşındaki bir kadının cenaze töreninden sonra mezarlıkta kızına küfürler yağdırarak bu kadar kaba davranmaması gerektiğini düşünerek hemen kendi koltuğuma geçtim.

Ancak, bunu söylerken, büyükannem muhtemelen az önce olanlara gülmekten ölürdü. Hem de kavgaya doğru yürüyüp, hemen araya girerdi.

Benim beceriksizliğim gibi, o da başkalarının zaaflarını eğlenceli bulurdu ve bunu yaparken de, insanlara bu zaafları gösterip *kendilerini* eğlenceli bulmalarını sağlama konusunda olağanüstü bir yeteneği olduğu için paçayı kurtarırdı. Büyükanнем hiçbir şeyi çok ciddiye almazdı ve başkalarının dünyayı onun gözüyle görmelerine yardımcı olma konusunda oldukça ustaydı.

Evlendiği adam ve onunla olan oğulları ile bir ömür boyu yetecek kadar ciddiyet yaşamıştı ve bundan kurtulduğunda, bunu geride bıraktı.

İçine sızmasına izin verdiği tek ciddi şey bendim. Nasıl yetiştirildiğim. Bunun bana ne yaptığı. Beni neye dönüştürdüğü.

Ve büyükanнем beni olduğum gibi kabul etti. Henry dışında bunu yapan tek kişi oydu.

Arabayı çalıştırıp vitese takıp aynaları kontrol ettiğimde, büyük bordo kamyonet yanımdan geçip gitmişti. Kabini görme fırsatım olmadı. Ayrıca, ne adamın ne de çocuklarının bana yaklaşıp kaybım için üzgün olduklarını söylememeleri de pek dikkatimi çekmedi.

Bu muhtemelen iyi bir şeydi, çünkü onun nasıl bir adam olduğunu biliyordum ve onun ve kızının davranışlarına bakılırsa, onlarla asla tanışmak istemezdim.

Onlar gittikten sonra, muhtemelen asla tanışmayacağımı bildiğim için garip bir şekilde rahatlamışım.

* * *

"Seninle gelmeliydim," dedi Henry telefonda kulağıma fısıldayarak ve ben pencereden denizi seyrederken derin bir nefes aldım.

"Ben iyiyim Henry," diye onu sakinleştirdim.

"Orada tek başına olman mümkün değil."

"Ben *iyiyim* Henry," diye tekrarladım. "Orada olmalısın. Her yıl *Tisimo* için bu çekimi yapıyorsun."

"Evet, bu da demek oluyor ki, bu işten biraz uzaklaşmam lazım."

İç geçirdim, pencere kenarındaki koltuğa oturdum ve gözlerimi denizden ayırmadım.

Gün batımı, gökyüzünü şeftali pembesi, tereyağı sarısı ve lavanta rengi çizgilerle boyamıştı.

Denizdeki bu gün batımlarını özlemiştim.

Keşke büyükanнем de orada, benimle birlikte oturuyor olsaydı.

"Bunu bitirince oraya uçacağım," dedi Henry sessizliğime. "Sen o çekimi bitirince, Henry, Roma'da olman gerek."

"Seninle birlikte olmalıyım."

Gözlerimi kapattım, gün batımını görmemek için, Henry Gagnon'un kişisel asistanı olarak geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca defalarca dilediğim gibi. Henry Gagnon, ünlü

moda fotoğrafçısı, video yönetmeni ve yakışıklı, cesur, pervasız, maceracı, cüretkar, atılgan uluslararası kadın avcısı olarak geçirdiğim yirmi üç yıl boyunca, bana bu tür sözler söylediğinde başka bir anlam kastettiğini dilemiştim.

Beni kişisel asistanı olarak değer verdiği için değil. Beni sırf öyle olduğu için sevdiği için de değil.

Yirmi yılı aşkın bir geçmişimiz olduğu ve onu benden daha iyi tanıyan kimse olmadığı için de değildi (gerçi o beni benim kadar iyi tanımıyordu ama bu benim kişiliğimin bir parçasıydı).

Hayır.

Başka nedenlerden dolayı. Artık çok geçti.

Bunun mümkün olabileceği bir zaman bile olmamıştı. Kollarında (ve yatağında) mankenler ve aktrisler vardı. Ve onun inanılmaz derecede güzel garsonlara, turistlere veya benzerlerine tembel gülümsemesini kaç kez gördüğümü saymayı bırakmıştım ve on beş dakika sonra, Henry o saatleri farklı bir şekilde geçirmek için otelimize gittiği için kahvemi tek başıma bitiriyor veya birkaç saat boş vaktim olduğu için parka gidiyordum.

Henry Gagnon'un o güzel gözlerini bana çevirmesi imkansızdı. O zaman değil.

Kesinlikle şimdi de olmazdı, kırk beş yaşında, en güzel günlerimi çoktan geride bırakmışken. Henry kırk dokuz yaşında olsa bile.

Ama yine de, Henry'nin son iki sevgilisi sırasıyla otuz dokuz ve kırk iki yaşındaydı.

Aslında, bunu düşününce, sevgililerinin de onunla birlikte yaşlandığını fark ettim. O, yirmili yaşlarından beri, şey... yirmili yaşlarında (ya da en geç otuzlu yaşlarının başında) biriyle birlikte olmamıştı.

"Josephine?"

Hayal aleminden çıkıp konuşmaya geri döndüm. "Roma'da buluşuruz. Ya da Paris'te," dedim ona. "Sadece

Yarın vasiyeti okuyup, neyin ne olduğunu öğrendikten sonra buradaki işleri halledeceğim. Uzun sürmez."

Bunu neden söylediğimi bilmiyordum, ama Henry'nin hayatını sorunsuz hale getirmek benim işimdi ve bunu o kadar uzun süredir yapıyordum ki, başka bir şey yapmayı bilmiyordum.

Gerçek şu ki, büyükannemin bir evi vardı ve o ev ağzına kadar doluydu. Bütün bunlarla ne yapacağımı hiç bilmiyordum.

Ancak, bir emlak acentesi tutarak açık artırmayı kolayca halledebilirdim ve bunun için orada bulunmam gerekmezdi. Mülkün satışı için de orada bulunmam gerekmezdi.

Bu düşünceler beni çok üzdü, bu yüzden onları bir kenara bırakıp Henry'ye döndüm.

"En fazla bir hafta, en fazla iki hafta," dedim.

"Bir haftadan fazla sürerse, ben de gelirim," diye cevapladı. "Henry..."

"Josephine, hayır. Yirmi üç yıldır bana baktığını unutmuş olamazsın. Yirmi üç yılda bir kez olsun, sana bakmak için ne gerekiyorsa yapabilirim."

"Çok nazıksın," dedim yumuşak bir sesle.

Kısa bir sessizlikten sonra, yine aynı yumuşak sesle, "Bu benim Josephine'ime bakmamdır," dedi.

Bu, tüm bu yıllar boyunca Henry'nin yanında durmamın nedenlerinden biriydi. Ve birçok nedenlerden biriydi.

İlk olarak, işimi yapmak o kadar da zor değildi. Henry, yeteneği buna izin verse de, erkek diva değildi. Oldukça mantıklı biriydi. Kuru temizlemeden kıyafetleri almak için koşturup durmuyordum (en azından her zaman değil) ve pastörize edilmemiş sütle latte yapan bir kahve dükkanı aramıyordum.

İkincisi, bana iyi maaş veriyordu. Çok iyi. Aslında *aşırı* iyi. Bonuslar verdiğini saymıyorum bile. Ve hediyeler (bunlardan biri cenazede giydiğim Manolos, diğeri ise o anda bileğimde olan elmas tenis bileziği).

Üçüncüsü, çok seyahat ettik ve o birinci sınıfta otururken beni ekonomi sınıfında oturtmadı. Hayır, ben her zaman onun yanında oturdum. Dahası, gittiğimiz yerler zorlu değildi. Venezuela'da geçirdiğim zamanı pek sevmediğim doğrudu (Kamboçya'da, Haiti'de ve Kosova'da da öyle), ama bunun tek nedeni onun moda çekimi yapmaması, başka tür fotoğraflar çekmesi ve bu nedenle Ritz'de kalmamamızdı.

Henry macerayı severdi. Benim için ise durum farklıydı. Ama ben her zaman Henry'nin yanıdaydım.

Her zaman.

Şu an hariç.

Ve son olarak, belki de en önemlisi, çok tatlı olabilirdi ve çoğu zaman öyleydi.

"Her gün beni ara," diye talepte bulundu. "Arayıp iyi olduğunu haber ver."

"Her gün seni aramak için çok meşgulsün," dedim ona, bilmem gereken bir şeyi söyledim, çünkü *Tisimo* dergisi onun yerine geçici olarak Daniel adında genç bir adam göndermiş olsa da, onun programını avucumun içi gibi biliyordum.

"Neye çok meşgul olduğuma benim karar vermeme ne dersin, tatlım? Ama umarım şimdiye kadar anlamışsındır, o şeylerden biri sen değilsin ve asla da olmayacaksın."

Aman

Tanrım.

Evet.

Çok tatlı.

"Henry..." diye fısıldayarak başladım.

"Şimdi, iyi bir şey yap. Dışarı çık, güzel bir şarap al ve normalde nefret ettiğin saçma bir TV programı izlerken iç, böylece bana onu neden nefret ettiğini anlatabilirsin. Oturup çayını içip anlamlı şeyler yapma. Daniel'a e-posta gönderip işini iyi yaptığından emin olmaya çalışmak ya da Yedi Milyonuncu Kez *Savaş ve Barış*'ı okumaya çalışmak gibi."

"O kitabı bir gün bitireceğim," diye mırıldandım. "Bugün o gün olmasın," diye cevapladı ve ben gülümsedim.

"Tamam. Reality TV ve iyi bir şişe şarap olsun," diye mırıldandım. "Aferin kızım," diye mırıldandı ve sesinde gülümseme duyabiliyordum.

"Yarın, her yerdeki ev kadınlarının seni sinirlendiren tüm yönlerini bilmek istiyorum."

Gülümsedim ve sordum: "Not almamı ister misin?" "Muhtemelen birçok yönden sinirini bozacaklar,

"Tamam, hallederim."

"Tamam." Sesindeki gülümsemeyi hala duyabiliyordum. "Şimdi git. Şarap. Televizyon. Ve hazır gitmişken, iyi bir şeyler al. Ve mükemmel bir brie peyniri demiyorum. Bir kova tavuk gibi bir şey demek istiyorum."

Yalan söylediğimde sesimden duyamayacağını umarak yüzümü buruşturdum, "Onu da hallederim."

"Yalancı," diye mırıldandı ve ben tekrar gülümsedim. Sonra dedim ki, "Seni bırakmalıyım."

"Şimdilik, tatlım. Yarın konuşuruz." "Yarın, Henry."

"Yaramaz ol," dedi sessizce.

"Deneyeceğim," diye cevap verdim ve ikimiz de bunun da yalan olduğunu biliyorduk.

Bir süre daha sessizlik oldu, sonra fısıldadı: "Başını dik tut, Josephine. Her zaman."

"Yükseldi Henry. Her zaman."

"Tamam, tatlım. Yarın görüşürüz." "Hoşça kal, Henry."

"Sonra görüşürüz, tatlım."

Telefonu kapattım ve önümdeki yastığın üzerine attım. Sonra denize baktım.

Gökyüzünde tereyağı sarısı yoktu, şeftali pembesi soluyordu ve lavanta rengi hakim olmaya başlamıştı.

Manzara muhteşemdi ve Henry'nin gerçekten burada benimle olmasını diledim. O bu manzarayı muhteşem bir fotoğrafla ölümsüzleştirirdi.

Lavender House'un aydınlık odasıydım. Bu ev, büyükannemin, kocasıyla boşandıktan sonra, anne ve babasının ölümünden sonra miras kaldığı evdi.

Bu odanın bulunduğu ev, beş katlı bir spiral merdivenin yukarısındaydı. Her tarafı kavisli pencerelerle çevrili dairesel bir odaydı, böylece her şeyi görebiliyordunuz. Denizi. Magdalene Koyu boyunca uzanan kayalıkları ve kumsalları. Asırlık, küçük Magdalene kasabasını. Ve ötesindeki manzarayı.

Bu odanın her tarafında pencere kenarında oturma yerleri vardı. Ortada büyük bir masa vardı ve büyükannemin bana mektuplarını her zaman bu masada yazdığını biliyordum. Bazen bu masada oturup beni arardı. Faturaları bu masada öderdi. Tarifleri bu masada yazardı. Bana yazdığım mektupları bu masada açar ve muhtemelen burada okurdu.

Oda, büyükannemin bulup satın aldığı yarım daire şeklindeki kanepeyle doluydu, çünkü "bu kanepe çok mükemmeldi, kaçırmak olmazdı, tatlım."

Ve öyleydi. O kanepe mükemmeldi. Onu pencereden içeri sokmak için yedi adam, bir makara ve kim bilir ne kadar para harcanmıştı. Ama büyükannem bunu başarmıştı.

Burayı çok
seviyordu. Ben de
burayı çok
seviyordum.

Yıllar önce, büyükannem beni babamdan kurtardıktan sonra, biraz hareket edebilecek kadar iyileştiğimde, tam da bu noktada oturmuştum. Onu arayıp kaçmam gerektiğini, *kaçmam gerektiğini* söyledikten sonra da tam bu noktada oturmuştum ve o beni buraya uçurmuştu.

Buraya. Eve.

Burada babamı geride bıraktım. Burada dünyamı geride bıraktım.

Burada, moda dünyasında bir şeyler yapmak için New York'a taşınan bir kız arkadaşımın bir telefon aldım (ne olursa olsun, umurunda değildi ve başarılı oldu ve sonra, kendini her şey sanan, kısa süre önce indirimli mağazalar için kıyafet tasarımı işinden kovulan, geçici bir moda ikonu olan tasarımcının yardımcısı olarak çalışıyordu).

Arkadaşım, Henry Gagnon'un bir asistan aradığını ve benim kıyafetleri sevdiğimi, onun fotoğraflarına hayran olduğumu bildiğini söyledi ve belki onunla bir görüşme ayarlayabilecek biriyle konuşabileceğini söyledi.

Ve işte, onunla bir görüşme ayarladığını öğrendiğimde bir sonraki telefonu burada aldım.

İşte burada hayatım sona erdi... iki kez, hatta yeniden başladı... iki kez.

Yıllardır bu odaya çıkamamasına rağmen, burası hala Gran'ın kokusuyla doluydu.

Lavender House'un her yerindeydi. Ama çoğunlukla buradaydı.

Ve şimdi o gitmişti.

Ve bu düşünceyle, olan oldu.

Olacağını biliyordum. Sadece insanların önünde, mezarının başında olmamasına sevindim.

Orada oldu, benim için en güvenli yerde, sahip olduğum en güvenli yerde, büyükannemin etrafımda olduğu yerde.

Yirmi yılı aşkın bir süredir ilk kez duygularımın beni ele geçirmesine izin verdim ve yüksek sesle ağladım, bedenimi sarsan ve her santimimde derin, kalıcı bir acı yaratan iğrenç gözyaşları döktüm, rahatlamak yerine.

Dışarı çıkıp bir şişe şarap almadım.

Kesinlikle bir kova tavuk almadım (zaten almayacaktım).

Ve televizyonda hiçbir yerde gerçek ev kadınlarını izlemedim.

Yüzümde hala gözyaşları varken, Gran'ın etrafımda olduğu o pencere kenarındaki koltukta uykuya daldım.

Olabileceğim en güvenli yer.

***The Will* şu anda e-kitap ve basılı olarak mevcuttur.**

####

Yazar Hakkında

Kristen Ashley, Indiana'nın Brownsburg kentinde büyüdü, ancak Colorado'nun Denver kentinde ve İngiltere'nin Batı Bölgesi'nde yaşadı. Bu sayede, dünyanın dört bir yanından arkadaşları ve ailesi olduğu için çok şanslı. Arkadaş grubu (en azından) biraz çılgın, ama yazmak istediğinizde çılgınlık iyi bir şeydir.

Kristen, geniş ve çok kuşaklı bir ailenin evinde büyüdü. Orta Amerika'nın kalbindeki küçük bir kasabada çok küçük bir çiftlikte yaşıyorlardı ve Glenn Miller, The Everly Brothers, REO Speedwagon ve Whitesnake'in şarkıları (ve bunlara uygun gardıroplar) eşliğinde hayatlarını sürdürüyorlardı.

Söylemeye gerek yok, müzik, kıyafetler ve sevgiyle dolu bir evde büyümek, büyümek için iyi bir yoldu.

Ve o büyüdükçe, her şey daha da iyiye gidiyor.

Kristen Ashley'nin diğer kitaplarını keşfedin:

Rock Chick Serisi:

Rock Chick

Rock Chick Kurtarma

Rock Chick Kurtuluşu

Rock Chick Renegade

Rock Chick İntikamı

Rock Chick Hesaplaşma

Rock Chick Pişmanlık

Rock Chick Devrimi

The 'Burg Serisi:

Senin İçin

Huzur

Altın İz

Kalbin Oyunları Söz

Kaos Serisi:

Rüzgarı Ele Geçir
İçindeki Ateş

Colorado Dağ Serisi:

Kumar Tatlı
Rüyalar Şans
Meleği
Nefes Al
Pürüzlü
Kaleydoskop

Rüya Adam Serisi:

Gizemli Adam
Vahşi Adam
Kanun
Adamı
Motosikletli Adam

Fantasyland Serisi:

En Çılgın Hayaller
Altın Hanedanlık
Fantastik
Kırık Güvercin

Magdalene Serisi: İrade

Yükseliş

Üçlü Seri:

Güneş Gökyüzünden Düşene Kadar
Tüm Varlığımla
Vahşi ve Özgür

Bitmemiş Kahraman Serisi:

Şövalye
Creed
Raid
Deacon

Kristen Ashley'nin Diğer Eserleri:

*Canlanan Masal Cennet
ve Cehennem
Lacybourne Malikanesi
Şanslı Yıldızlar
Mathilda, Süper Cadı
Penmort Kalesi
Güvenli Oynayın
Sommersgate Evi Üç
Dilek*

Kristen ile çevrimiçi bağlantı kurun:

Resmi Web Sitesi: www.kristenashley.net

Kristen'in Facebook Sayfası: www.facebook.com/kristenashleybooks

Kristen'i Twitter'da takip edin: KristenAshley68

Kit Crack Bağımlılığınız için desteğe mi ihtiyacınız var?
[Goodreads'teki Kristen Ashley Bağımlıları Destek Grubuna](#) katılın

Kapak Tasarımı: PixelMischiefDesign.com

İçindekiler

<u>Önsöz Birinci</u>	
<u>Bölüm İkinci</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm Dördüncü</u>	
<u>Bölüm Beşinci</u>	
<u>Bölüm Altıncı</u>	
<u>Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm On Birinci</u>	
<u>Bölüm On İkinci</u>	
<u>Bölüm On</u>	
<u>Üçüncü Bölüm</u>	
<u>On Dördüncü</u>	
<u>Bölüm On Beşinci</u>	
<u>Bölüm On Altıncı</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Yedinci Bölüm On</u>	
<u>Sekizinci Bölüm On</u>	
<u>Dokuzuncu Bölüm</u>	
<u>Yirminci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Birinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>İkinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Üçüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Dördüncü Bölüm Yirmi</u>	
<u>Beşinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Altıncı Bölüm Yirmi</u>	
<u>Yedinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Bölüm Epilog</u>	
<u>Yazar Hakkında</u>	

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

